

Loạt Thế Giang Hồ

Contents

Loạt Thế Giang Hồ	2
1. Chương 1: Bị Cô Lập	2
2. Chương 2: Mình ... Là Quái Sao?	6
3. Chương 3: Npc Cũng Biết Đùa	9
4. Chương 4: Trứng Sùng Vật Là Dùng Để Ăn?	12
5. Chương 5: Bao Tố Trên Diễn Đàn	15
6. Chương 6: Loạt Mã Tiên Sinh Gặp Xui Xẻo	19
7. Chương 7: Chạm Mặt ‘thần Trộm’	23
8. Chương 8: Npc Cướp Bóc	26
9. Chương 9: Trở Lại Tân Thủ Thôn	31
10. Chương 10: Bị Thỏ Cấn	35
11. Chương 11: Một Màn Ks Quái Đầy Cầu Huyết	41
12. Chương 12: Ôm Cây Đợi Thỏ	46
13. Chương 13: Bị Lão Trưởng Thôn Đẩy Xuống Núi	52
14. Chương 14: Đại Nạn Không Chết , Lại Chẳng Có Phúc Về Sau	59
15. Chương 15: Quân Tử Quá Lộ	66
16. Chương 16: Khởi Động Toà Thành Chết	72
17. Chương 17: Song Kiếm Hợp Bích	76
18. Chương 18: Bi Kịch Ba Trăm Năm Trước	80
19. Chương 19: Khai Giảng	86
20. Chương 20: Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Kỳ Quái	92
21. Chương 21: Âm Mưu Của Thệ Thủy Lưu Ly	97
22. Chương 22: Hấn Nổi Giận Rồi	102
23. Chương 23: Bang Chủ Đệ Nhất Bang	106
24. Chương 24: Gặp Mặt	111
25. Chương 25: Là Ai Dụ Dỗ Ai?	116
26. Chương 26: Vận Hoa Đào	119
27. Chương 27: Vị Giáo Sư Mang Khuôn Mặt Bạch Tuộc	124
28. Chương 28: Cuộc Đụng Độ Đầu Tiên	129
29. Chương 29: Kế Hoạch Cầu Hôn	131
30. Chương 30: Sùng Vật Ra Đời	135
31. Chương 31: Phu Nhân , Theo Ta Về Nhà	139
32. Chương 32: Cảnh Giới Tối Cao Của Phúc Hắc	143
33. Chương 33: Bi Kịch Loạt Mã Tiểu Thủ	146
34. Chương 34: Tri Liễu Thật Bất Đắc Dĩ	150
35. Chương 35: Thật Giả Thành Chủ	153
36. Chương 36: Oán Khí Ti Tiện	156
37. Chương 37: Thỏ Lộ, Là Thỏ Lộ	160
38. Chương 38: Hẹn Hò Ngổ Ngang	163
39. Chương 39: Nếu Nói Bồi Thường Lại	167
40. Chương 40: Loạt Mã Tiên Sinh Bị Buộc Cưới	171
41. Chương 41: Học Hệ Khiêu Chiến Lệnh	176

42. Chương 42: Kết Quả	179
43. Chương 43: Vạn Năm Làm Lão Nhị	184
44. Chương 44: Ai Cũng Sẽ Có Khắc Tinh!	188
45. Chương 45: Là Anh Không Xứng! ! !	193
46. Chương 46: Cái Gọi Là “không Nhà Để Về”	197
47. Chương 47: Ở Chung Một Phòng Là Jq?	200
48. Chương 48: Đây Không Phải Là Thiên Lô!	205
49. Chương 49: Thệ Thủy Xây Thành	209
50. Chương 50: Cuộc Chiến Huyền Vũ Thành	212
51. Chương 51: Áo Cảnh	217
52. Chương 52: Lại Thấy Quân Tử Quá Lộ	221
53. Chương 53: Kết Quả Của Cuồng Vọng	224
54. Chương 54: Thời Gian Ấm Áp	228
55. Chương 55: Đệ Nhất Mỹ Nhân Xuất Giá	232
56. Chương 56: Uyên Ương Quả	237
57. Chương 57: Thệ Thủy Hôn Lễ Hồng Môn	242
58. Chương 58: Cảnh Thận Mấy Cũng Có Sai Sót	246
59. Chương 59: Đại Chiến Trái Cây	250
60. Chương 60: Chặt Vật Rồi Chết	255
61. Chương 61: Kết Cục Đã Định Cục	259
62. Chương 62: Tự Sát Xóa Acc	262
63. Chương 63: Có Chút Chuyện Chưa Thể Giải Quyết Hết	266
64. Chương 64: Hoa Đào Trong Truyền Thuyết	271
65. Chương 65: Mím Cười Đau Đớn Vs Loạn Mã Tiên Sinh	272
66. Chương 66: Jq (gian Tình) Như Thế Nào Bắt Đầu?	276

Loạn Thế Giang Hồ

Giới thiệu

Truyện Loạn Thế Giang Hồ là một truyện mới của tác giả Phong Hiểu Anh Hàn được giới thiệu trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-giang-ho>

1. Chương 1: Bị Cô Lập

Đình!

[Hệ thống] : “Bạn đang ở khu vực đặc biệt không thể sử dụng chức năng tìm đường.”

Đình!

[Hệ thống]: “Bạn đang ở khu vực đặc biệt không thể gửi thư.”

Dinh!

[Hệ thống] : “Bạn đang ở khu vực đặc biệt không thể thoát game.”

Vừa nghe xong mấy câu nhắc nhở của một giọng nữ hướng dẫn vô cùng nhỏ nhẹ, vô cùng dịu dàng vang lên của hệ thống Mộ Khinh Hàn chợt cảm thấy cực kỳ bất lực, nằng tắp bảng thông tin nhân vật đi rồi đặt mông ngồi xuống bãi cỏ.

Buồn bực ngắt ngắt những cây cỏ vô tội, vừa nhàm chán chờ đợi đến khi điểm tinh thần dần dần về 0, lại vừa âm thầm chửi thầm cái game Loạn Thế này thật biến thái ... tại sao lại có thể dựng lên hình ảnh giống thật đến vậy? Hơn nữa đưa ra một lô một lốc các nhiệm vụ siêu cấp biến thái rồi còn lập trình cho NPC cũng có trí tuệ giống như con người hại mình chịu khổ đủ đường lại cũng chẳng thể logout, aa a tức chết ta, tức chết ta

Lại nói game Loạn Thế là game được bình chọn thịnh hành nhất hiện nay do nhiều công ty game nổi tiếng trong nước hợp tác điều hành. Game lấy bối cảnh thời cổ đại lại là game 3D cho nên độ chân thực đạt tới 90%. Mọi thứ trong game đều được điều khiển bởi 1 hệ thống máy chủ, GM không có quyền can thiệp vào cuộc sống của người chơi, nhiệm vụ của họ chỉ đơn giản là sửa BUG, đặc biệt hơn NPC trong Loạn Thế lại có trí tuệ và nhận biết cực cao, mà hình dáng nhìn qua cũng chẳng khác người chơi là mấy.

Trong Loạn Thế người chơi có thể lựa chọn làm đại hiệp gặp chuyện bất bình chẳng tha, suốt ngày tiêu ngạo giang hồ hoặc cũng có thể làm một người bình thường mở cửa hàng kiếm tiền sống qua ngày. Loạn Thế không giống những game online thông thường khác, game này không quy định chức nghiệp cũng không có nhiệm vụ tấn công chiếm đóng, tất cả đều do người chơi tự mình khám phá. Các game thủ chọn những hướng đi khác nhau thì sau này sẽ có cuộc sống khác nhau không ai giống ai.

Mô Khinh Hàn bắt đầu chơi Loạn Thế từ khi game còn Closebeta, đến nay đã được hơn ba tháng, từ một người chơi mới trong chớp mắt nàng đã trở thành 1 nữ hiệp một mình xông pha chốn giang hồ. Không ngờ rằng hôm nay lại gặp trúng một NPC vô cùng xảo trá bị lão nửa van xin nửa dụ dỗ tiếp nhận một nhiệm vụ và cuối cùng cứ vậy hồ đồ đi vào khu vực bị cách ly với bên ngoài...vậy nên mới lâm vào hoàn cảnh như lúc này.

Trong lúc chờ không biết làm gì bây giờ, Mộ Khinh Hàn lại mở bảng thông tin nhân vật của mình ra ra, ngẩn người nhìn thông tin cá nhân của mình trên bảng.

Tên nhân vật: Lạc Tuyết Khinh Hàn

Cấp bậc: 89

Kinh nghiệm: 27150/386100

Danh vọng: 31200.

Giá trị tội ác: 0

Sinh mệnh: 30000/30000

Tinh thần: 15000/15000

Thể lực: 61/100

Bạo kích: 1510

Nhanh nhẹn: 1010

Thân pháp : 980.

Mị lực: chưa rõ

May mắn: chưa rõ

Phòng thủ: 1010.

Né tránh: 1200.

Chính xác: 1150.

Điểm phân phối thuộc tính: 0

Trang bị :

- Vũ khí: Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm (có kèm theo kĩ năng tấn công xung quanh hệ băng là Băng Thiên Tuyết Vũ, không hao tổn thể lực người chơi).
- Đầu : Dây cột tóc Băng Tuyết Phát Đới (vật phẩm thứ nhất trong bộ trang bị Băng Tuyết).
- Quần: Băng Tuyết Sa Quần (vật phẩm thứ hai trong bộ trang bị Băng Tuyết).
- Thắt lưng: Băng Tuyết Yêu Đới (vật phẩm thứ ba trong bộ trang bị Băng Tuyết).
- Giày: Băng Tuyết Hài (vật phẩm thứ tư trong bộ trang bị Băng Tuyết).
- Trang sức : Vòng tay Băng Tuyết Thủ Trạc (vật phẩm thứ năm trong bộ Băng Tuyết. Thuộc tính trang bị: tinh lực +100, sinh mệnh +50, bạo kích + 200, nhanh nhẹn +200, nếu trong đội ngũ trong phạm vi 10m mỗi giây tinh thần tổ đội tăng 100, sinh mệnh tổ đội tăng 50 mỗi giây.)

‘Lạc Tuyết Khinh Hàn’ là tên nhân vật game của Mộ Khinh Hàn, cái cấp 89 này cũng không tính là cao “chỉ đứng thứ năm” trên BXH Loạn Thế mà thôi!

Mộ Khinh Hàn có thể luyện được đến trình độ khủng bố như vậy tất cả cũng là nhờ vào vận khí của nàng, bộ trang bị Băng Tuyết này là phần thưởng nhận được trong một lần vô tình tiếp nhận 1 nhiệm vụ ẩn tàng trong game. Không biết có phải do độ may mắn chưa rõ của mình quá cao hay không mà sau đó một lần khác làm nhiệm vụ cô lại có được vũ khí là Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm. Thế là từ đây về sau lại được đám nhân sĩ giang hồ trong game Loạn Thế kính sợ hô 1 tiếng là “nhân yêu ca ca”.

Nhân yêu? Tại sao lại có cái tên gọi nhân yêu như vậy chứ?

Nghĩ tới đây Mộ Khinh Hàn không khỏi tức giận. Một ngày đẹp trời nào đó nàng lên Diễn đàn game của Loạn Thế lướt qua vài vòng tình cờ thế nào lại phát hiện ra mình đã lên Top 30 người có cấp bậc cao nhất trong game, ngoài ra còn có ảnh chụp nhân vật đi kèm. Kể cũng lạ tất thấy chỗ đó đều là nhân vật nam. Ảnh của nàng là chụp nghiêng khi đó còn chưa có bộ Băng Tuyết nên chỉ mặc một bộ đồ khá đơn giản nhìn qua cực kì giống một nam tử bởi vậy mọi người đều nói: “Bảng xếp hạng top 30 cấp bậc cao nhất đều là nam”, từ một lời đồn thổi phút chốc đã trở thành chân lý...

Cho nên... Mộ Khinh Hàn của chúng ta đường đường là một cô gái trẻ tuổi bồng bồng sức sống như hoa như ngọc lại bị tất cả mọi người lầm tưởng là đàn ông...Đến khi mọi người nhìn vào ID của Mộ Khinh Hàn ai nấy đều mãnh liệt nghi ngờ rõ ràng là một đàn ông đầu đội trời chân đạp đất sao lại có thể lấy một cái ID rất nữ tính như thế?

Sau đó, bọn họ bắt đầu hoạt động đồn thổi không ngừng... và sau đó... sau đó...người chơi “Lạc Tuyết Khinh Hàn” trong Loạn thế không phải bàn cãi gì nữa đã trở thành nhân vật người người biết tới đại danh “nhân yêu ca ca” lừng lẫy 4 phương.

Nghĩ tới đây Mộ Khinh Hàn mới lấy lại tinh thần thở dài một tiếng, nhìn về phía thuộc tính nhân vật lại không ngờ rằng điểm thể lực 61 của mình từ nãy giờ không hề có dấu hiệu giảm xuống một chút nào, rõ ràng nhân vật đã mệt đến mức phải kêu rống lên như thế, mà điểm thể lực chết đấm kia vẫn chẳng chịu nhúc nhích là vì cái gì?

Chuyện gì thế này? Bị bug rồi ư? Vốn đang muốn chờ điểm thể lực về 0 để được hệ thống cưỡng chế logout ...

Mộ Khinh Hàn vội vàng mở chức năng truyền tin ra định gửi tin hỏi GM xem có chuyện gì không ngờ...

Đình!

[Hệ thống] : “Bạn đang ở khu vực đặc biệt không thể gửi thư.”

Giọng từ hệ thống lại dịu dàng vang lên, lần này không hiểu sao nàng đột nhiên thấy nó vô cùng chói tai hơn nữa còn mang theo cái lạnh lẽo áp bức khiến trán Mộ Khinh Hàn đổ mồ hôi. Trong đầu Mộ Khinh Hàn lại bắt đầu hét lớn: Trời ạ, ai đến nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra! Tại sao ngay cả gửi thư cho GM cũng không được???

Trong hoàn cảnh khốn cùng đó Mộ Khinh Hàn cuối cùng cũng dứt khoát quyết định lập tức đứng lên khỏi thảm cỏ tự tìm lối ra.

Trong Loạn Thế cảnh vật rất chân thật so với hiện thực cũng không khác là bao. Lúc này Mộ Khinh Hàn đang ở tại một khu vực bị sương mù bao phủ dày đặc chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong vòng 10 m xung quanh mà dưới chân là một vùng cỏ dại mọc thành từng đám trải dài vô tận, đá vụn nằm rải rác khắp nơi lác đác đây đó mới có một vài cây lớn tươi tốt.

Mộ Khinh Hàn cố gắng nhớ lại cảnh vật trước khi bước vào khu vực khác thường này nhưng mà bất lực vì sau khi tiếp nhận nhiệm vụ hình như chỉ đơn giản là đi theo tên NPC kia mà vào cái chỗ có tên “???” này ...

Nghĩ mãi mãi không ra, nàng đành mở bảng nhiệm vụ xem lại chỉ thấy trong đó có viết:

Tên nhiệm vụ : “chích tiện uyên ương không tiện tiên” (Chỉ muốn làm uyên ương chứ không mộng được làm thần tiên)

Phần thưởng nhiệm vụ: chưa rõ

Gợi ý nhiệm vụ: Không có.

Tiến độ nhiệm vụ: chưa hoàn thành.

Nhìn cái mục gợi ý nhiệm vụ chỉ có vồn vẹn chữ “không có”, trong lòng Mộ Khinh Hàn lại thầm oán thán: Đến cả gợi ý nhiệm vụ cũng không có bảo nàng phải làm sao bây giờ? Mà tên nhiệm vụ cũng kì quái rồi cực đó là tên NPC hay tên vật phẩm hả trời?

Mộ Khinh Hàn tức giận giậm giậm chân liên tục, tắt bảng nhiệm vụ đi, không thèm tìm gợi ý nhiệm vụ nữa chọn đại một phương hướng rồi thì cứ theo đó mà đi.

Bất ngờ một tiếng “Vù...” vang lên.

Bầu không khí đột nhiên bị rung động dữ dội.

Một vầng sáng chói mắt bỗng từ đâu xuất hiện xông tới hướng thẳng về phía Mộ Khinh Hàn, từng đợt gió mạnh lướt qua tay phải của nàng.

Mộ Khinh Hàn nhận ra cơn đau đang ập đến trên cánh tay thì đã phát hiện cột máu của mình giảm mạnh, chỉ còn có một phần mười trong vòng 1 giây. Nàng vô cùng sợ hãi nhưng chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng hệ thống vang lên

Đình!

[Hệ thống] : “Bạn bị người chơi Loạn Mã Tiên Sinh ác ý công kích, bạn có một phút để đánh trả trong thời gian đó không tăng điểm pk.”

(Liên : Nếu bạn trong game khi công kích người chơi khác, hay đả thương họ đều tăng điểm pk, nếu điểm nào quá cao thì tên bạn sẽ cân nhắc theo số người bị hại mà thay đổi, người chơi khi đến mức pk đỏ hay còn gọi là hồng danh thì bạn khi bị tử vong sẽ bị rút trang bị trên người, rơi vàng, rút exp, bị vài nhà giam...để trở về bạch danh thì có thể dùng tiền mua đạo cụ để tẩy điểm pk, hoặc ngồi tu luyện trong thành chờ đến điểm pk giảm mới an toàn có thể đi dạo đâu ko lo bị mất gì

2. Chương 2: Mình ... . Là Quái Sao?

Mộ Khinh Hàn sau khi nốc một đồng được hồi máu đột nhiên mới giật mình, sững lại.

Loạn Mã Tiên Sinh???

ID này nghe rất quen hình như là một trong top 10 cao thủ thì phải. Có điều chỉ cần động não một chút ai ai cũng có thể nhận ra kẻ có thể tiến được vào khu vực đặc biệt này nhất định không phải là kẻ tầm thường. Lại nói đến top 10 người chơi đứng đầu BXH, Mộ Khinh Hàn chợt nhớ ra người có thể đạt đến kỹ thuật bắn cung kinh dị như vậy trên giang hồ chỉ tuyệt có một người. Phá Vũ Tiễn.... Lẽ nào chiêu vừa rồi lại chính là một trong thập đại bí kíp của Loạn Thế, Phá Vũ Tiễn? Khó trách lúc này làm mình suýt chết. Nếu không phải trang bị của mình tốt sợ rằng đã phải xuống Âm phủ gặp Mạnh Bà lâu rồi.

Mộ Khinh Hàn vẫn còn đang giật mình, vừa thấp thỏm suy nghĩ thì chợt nghe thấy trong màn sương dày đặc phía trước vang lên một giọng nam vẻ kinh ngạc:

“Cái quái gì thế này! Sao lại có người chơi ở đây không phải quái sao? Rõ ràng vừa thấy một nữ quỷ lướt qua mà...”

Ngay sau đó, một bóng người chợt xuất hiện giữa đám sương mù, bao quanh người hắt là những tia ánh sáng còn yếu ớt, trên khuôn mặt rất tuấn tú đẹp tựa bức phù điêu, đang hiện rõ vẻ ngạc nhiên, bàn tay hắt cầm cây cung hình trăng lưỡi liềm, trên cánh cung có khảm thêm một vài viên đá lấp lánh như hàng ngàn ngôi sao trên trời. Cả người hắt mặc một bộ y phục màu đen theo như chất liệu mà nói Mộ Khinh Hàn có thể tự tin khẳng định rằng đây tuyệt đối là trang bị đẳng cấp trên cả hoàn mỹ.

Phồn Tinh Loan Nguyệt Cung – Một trong những vũ khí trong truyền thuyết! Mộ Khinh Hàn nhanh tay nhanh mắt nhìn một cái là nhận ra ngay vũ khí người kia đang cầm, đành hít sâu một hơi may mắn lần này mình đại nạn không chết, vì dù sao người chơi trong Loạn Thế cứ chết một lần thì lại bị giảm đi một cấp.

Với những game thủ mới thì giảm một cấp cũng chẳng to tát gì nhưng đối với những người có đẳng cấp cao như Mộ Khinh Hàn mà nói tụt cấp chẳng khác nào cắt đi một miếng thịt trên cơ thể.

Đang suy nghĩ lung tung nằng bồng nghe thấy Loạn Mã Tiên Sinh cất tiếng như bưng tỉnh đại ngộ:

“Hóa ra là Lạc Tuyết Khinh Hàn... Chậc chậc, khó trách khó trách, hoá ra không phải nữ quỷ mà là nhân yêu ca ca. Thì ra nhân yêu ca ca cũng chẳng phải hư danh, dung mạo quả thật là...”

“Anh mới là nhân yêu, cả nhà anh mới là nhân yêu!” Mộ Khinh Hàn tức muốn học máu. Dù cho ngày thường nằng tu tâm dưỡng tính vô cùng tốt nhưng bây giờ thì đúng là nhịn không nổi rồi, bực tức dầm dẫm chân, bật mic gân cổ lên cãi lại.

Loạn Mã Tiên Sinh bị một câu nóng tính như vậy cắt ngang, trong lòng đã thấy khó chịu có điều thấy Mộ Khinh Hàn trưng ra một bộ mặt lạnh như băng, căng mắt trừng nhìn mình không chút thiện ý thì cũng không nói gì nữa. Hắt dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Mộ Khinh Hàn như để đánh giá điều gì, chợt sắc mặt đại biến, không khỏi hét lớn:

“A! Con gái? Tại sao lại có tiếng con gái ở đây?”

Mộ Khinh Hàn cũng lười giải thích với hắt, thế là cô rút Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm ra sử dụng kỹ năng tấn công Băng Thiên Tuyết Vũ quét nhanh về phía trước.

Kiểm khí cuộn cuộn tạo thành một trận cuồng phong vô hình, hệt như luồng khí lạnh bồng từ đâu ập tới nhằm thẳng hướng Loạn Mã Tiên Sinh. Vì bị lâm vào thế bị động nên hắt không kịp đề phòng bị đường lưỡi sắc bén đâm trúng trên người liền tiếp xuất hiện mấy vết thương. May mà Băng Thiên Tuyết Vũ chỉ là kỹ năng quần công sơ cấp, cho nên cột máu của hắt cũng chỉ giảm có một phần mười.

Loạn Mã Tiên Sinh dường như đã nghe thấy thông báo nhắc nhở của hệ thống, không ngờ hắt lại chẳng hề tức giận trái lại còn kinh ngạc mở to hai mắt:

“Gì chứ? Không đúng! Là... Lạc Tuyết Khinh Hàn ???”

“A a a! Lạc Tuyết Khinh Hàn không phải là nhân yêu sao? Sao bỗng nhiên lại biến thành một cô gái thể này!!!”

“Ai nói với anh tôi là nhân yêu, hừ?” Mộ Khinh Hàn chau mày lộ vẻ bất mãn, còn đang định nói tiếp thì bị một âm thanh lạnh lẽo ngắt lời.

“Loạn, có chuyện gì thế?”

Không biết từ lúc nào, đám sương mù dày đặc sau lưng Loạn Mã Tiên Sinh đã tản ra hai bên, một con vật màu trắng to lớn mang dáng vẻ của một chú mèo khổng lồ đang ung dung thong thả bước ra, người vừa lên tiếng là một nam tử mặc đồ trắng cưỡi trên lưng mèo trắng. Mặc dù nửa khuôn mặt đã bị chiếc khăn che mặt màu đen che khuất nhưng đôi mắt lạnh kia lộ ra những tia sắc bén, hơn nữa trên người còn tỏa ra một loại khí chất vừa lạnh lẽo lại vừa áp bức khiến cho không ai dám đến gần hắn.

Loạn Mã Tiên Sinh vừa nghe thấy giọng nói ấy vang lên đã vội vọt tới trước hắn, như người chết đuối vớ được cọc mở to mắt chỉ vào Mộ Khinh Hàn mà reo lên đầy ngạc nhiên:

“A A A! Dạ, nếu tôi nhớ không nhầm thì Lạc Tuyết Khinh Hàn là nhân yêu cơ mà? Giờ sao lại biến thành con gái thể kia? Ta dựa vào!!!”

Người phải khiếp sợ lúc này bỗng chốc đổi lại thành Mộ Khinh Hàn. Nàng chẳng thèm để tâm xem Loạn Mã Tiên Sinh đang nói những gì hay gọi trời gọi đất gì nữa chỉ trơ mắt đứng nhìn người con trai che mặt vừa xuất hiện.

Tuy rằng Mộ Khinh Hàn bình thường không hay để ý tên của các game thủ khác nhưng mà bây giờ chỉ cần liếc mắt một cái cũng thừa sức chỉ đích danh của cái kẻ che mặt này.

“Dạ Thanh Hàn”. Tuy nàng chỉ mới nhìn thấy ảnh của hắn trên diễn đàn nhưng có thể tự tin khẳng định, chính là Dạ Thanh Hàn. Cho dù chưa bao giờ được thấy được dung mạo nhưng chỉ cần nhìn khăn che mặt và ánh mắt lạnh lùng sắc bén kia một lần thôi cũng đủ khiến cho người ta cả đời không thể nào quên.

Dạ Thanh Hàn trên BXH vị trí của hắn ta hình như là... nghĩ đột nhiên khựng lại, vắt óc thế nào cũng chẳng thể nhớ nổi tên của top 10 cao thủ, thế là Mộ Khinh Hàn vội vàng mở ra nhấp vào ô bảng xếp hạng, tên của mười người đứng đầu lập tức hiện ra trước mắt mình.

Thập đại cao thủ :

1. Dạ Thanh Hàn
2. Liễu Tinh Ly
3. Loạn Mã Tiên Sinh
4. Mộ Thần
5. Lạc Tuyết Khinh Hàn
6. Thệ Thủy Vô Trần
7. Tiêu Bách
8. Quân Tử Quá Lộ
9. Lãng Phiến Vân
10. Huyết Nhiễm Y

Dạ Thanh Hàn số 1! Quả nhiên là chính hắn! Kẻ hô mưa gọi gió trên giang hồ – Dạ Thanh Hàn! Theo lịch sử của Loạn Thế hắn ta là người chơi đầu tiên đạt cấp 100, cũng là người duy nhất tính cho đến bây giờ chưa một lần phải quay lại điểm hồi sinh!

“Con gái?” Dạ Thanh Hàn cũng thập phần sửng sốt, ánh mắt thâm thúy hiện lên mấy tia kinh ngạc:

“Cô...là con gái?”

Mộ Khinh Hàn lúng túng ho một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Không sai, tôi từ trước đến nay đều là nữ! Chỉ có mấy người luôn ngộ nhận tôi là nam mà thôi.”

Dạ Thanh Hàn không nói tiếng nào, vẻ mặt cổ quái nhìn nhìn Mộ Khinh Hàn như thể đang suy nghĩ điều gì, sau ánh mắt hơi nheo lại xẹt qua một tia sáng sắc bén.

“Vậy... nếu không còn việc gì nữa, xin cáo từ!” Bị ánh mắt chăm chú của hắn ta bám chặt bắt giác Mộ Khinh Hàn không rét mà run, vội vàng né tránh tầm mắt ấy, tay luống cuống nắm lại động tác còn chưa kịp thu về, đôi chân đã muốn cao chạy xa bay khỏi hiện trường.

Tuy rằng mình cực kỳ sùng bái đệ nhất cao thủ Dạ Thanh Hàn nhưng mà, nhưng mà...trong thâm tâm nàng còn sợ hắn ta hơn gấp tỉ lần!

Có điều nàng còn chưa kịp chạy bước nào đã cảm thấy có cái gì đó lạnh buốt đánh trúng cơ thể mình, ngay 1 giây sau đó cả người đã cứng đờ, không thể nào chuyển động, giọng nói nhắc nhở của hệ thống cũng thi nhau vang lên.

Đình!

[Hệ thống] : “Người chơi Dạ Thanh Hàn sử dụng Khốn Tiên Tắc với bạn, trong vòng 30s bạn không thể di chuyển.” (Khốn tiên tắc: một loại chiêu thức định thân dùng cho thú, hoặc quái)

Mộ Khinh Hàn không thể tin nổi vào mắt mình, nàng có tận 1010 điểm thuộc tính nhanh nhẹn vậy mà tốc độ lại không nhanh bằng tốc độ sử dụng chiêu thức của Dạ Thanh Hàn! Nhưng điều làm nàng càng không thể tin được đó là...A a a! Khốn Tiên Tắc không phải là dùng để bắt súng vật hay sao? Tại sao lại có thể sử dụng đối với người chơi cơ chứ? (L: thiết nghĩ, bạn có tiềm năng trở thành súng vật trong tương lai...ha ha)

Cơ mà điều quan trọng nhất vẫn là hắn tại sao lại sử dụng Khốn Tiên Tắc với mình? Chẳng lẽ hắn muốn bức mình đến điểm hồi sinh sao? Nhưng mình rõ ràng không hề đắc tội gì với hắn mà...

Quá sợ hãi, Mộ Khinh Hàn vội vàng sử dụng các chiêu thức để thoát ra nhưng giọng nói nhắc nhở của hệ thống vẫn lần lượt đem hy vọng của nàng đập bể.

“Giấy dựa không có hiệu quả.”

“Giấy dựa không có hiệu quả.”

“Giấy dựa không có hiệu quả.”

[Hệ thống]: “Bạn đã ba lần sử dụng kỹ năng giấy dựa trong vòng 30s không thể tiếp tục sử dụng kỹ năng.”

Cô ngẩn ngơ nghe từng chữ từng chữ của hệ thống, trong lòng thầm mắng một tiếng “Con bà nó chứ!”, kỹ năng giấy dựa của cô rõ ràng đã luyện tới tỷ lệ thành công 80%, vậy mà lúc này lại hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Trong lúc Mộ Khinh Hàn như bị hoá đá tại chỗ không biết phải làm thế nào, nàng đột nhiên cảm thấy bên hông như cứng lại, dưới chân đã không thấy mặt đất, cơ thể trong nháy mắt mất đi thăng bằng. Sau một hồi trời đất quay cuồng cả người bỗng bị một vòng khí lạnh sắc như dao bao quanh.

Trong nháy mắt ấy Mộ Khinh Hàn chợt phát hiện ra mình đang ngồi trên con mèo khổng lồ lông trắng toát, cả người dựa hẳn vào trong lòng Dạ Thanh Hàn.

Lúc này đây sắc mặt nàng đã trắng bệch cả rồi chỉ có thể hoảng sợ kêu lên:

“Dạ Thanh Hàn, anh làm gì vậy? Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Hơi thở nam tính đầy xa lạ quấn quanh khuôn mặt nhân vật của nàng, khiến cho con tim bắt giác đập rộn lên, trên hai gò má cũng dần nổi lên một tầng ửng đỏ.

Tay Dạ Thanh Hàn lướt qua người cô nhẹ nhàng vuốt ve đầu thú cưng, con mèo khổng lồ kia đang ngồi tựa như nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, thân thể lập tức khom về phía sau, tiếp theo như tên rời cung, lao nhanh về phía trước, gió lạnh vút qua khuôn mặt Mộ Khinh Hàn khiến cô chợt đau nhói.

Vài giây sau, giọng nói như đã phát điên của Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên vang lên trong không khí, rồi lại từ từ biến mất:

“Dạ, chờ tôi với...”

Thân thể của Mộ Khinh Hàn theo tốc độ lao đi ngày một nhanh của mèo trắng kia mà thêm phần cứng đờ, lực phủ ngũ tạng cũng lộn tung phèo cả ra, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu hoảng hốt:

“Này, Dạ...Dạ Thanh Hàn... sao lại trối tôi, đừng tưởng anh là đệ nhất cao thủ thì có thể...”

Ngay tức trên đầu Mộ Khinh Hàn vang lên giọng nói điềm tĩnh mà lạnh lùng của hắn ta:

“Đi thành thân!”

Liên :

- Trong game có thiết lập kênh ngôn ngữ thêm là kênh âm thanh, người chơi có thể trực tiếp đối thoại với nhau qua mic. Hiện tại thì ở nước ta hay Trung Quốc 1 số game thường sử dụng các phần mềm âm thanh bên ngoài để trò chuyện khi chuẩn bị Bang hội chiến, Lãnh địa chiến. Bên Trung thì các game có thêm kênh trò chuyện âm thanh là có lâu rồi. Còn ở nước ta mới nhất có 1 số game có mở kênh âm thanh nói chuyện với nhau trong 1 phòng ví dụ như Liên minh huyền thoại, Tiên hiệp truyền kì...Bạn chỉ biết đến đây thôi.

Theo Liên đoán game 3d này sử dụng 1 loại tai nghe đặc thù có khả năng nhận biết thông minh điều khiển bằng não của người chơi. Cho nên những biểu cảm thật sẽ được mô phỏng luôn trạng thái cảm xúc như thật trên nhân vật trong game. Về vấn đề tính đến thời điểm hiện nay có hay chưa có loại game này thì tầm hiểu biết về game 3d của Liên có giới hạn chỉ biết hiện tại nước ta chưa có game có trình độ cao thế này còn ở Trung Quốc hay Mĩ thì chưa rõ..à

3. Chương 3: Npc Cũng Biết Đùa

Đi ...thành...thân?

Chỉ đơn giản ba chữ vô cùng ngắn gọn súc tích như thế thôi mà cũng đủ khiến cho Mộ Khinh Hàn cảm thấy cả người đã muốn tan thành tro bụi rồi.

Xung quanh dường như trở nên yên tĩnh lạ thường, bên tai chỉ còn tiếng gió thổi xào xạc. Trong khoảnh khắc ấy ý thức của Mộ Khinh Hàn cũng trở nên trì trệ, một lúc lâu sau nàng mới có phản ứng cứng ngắt ngẩng đầu lên từ trong lòng Dạ Thanh Hàn lắp bắp nói:

“Dạ... Dạ đại thần, tôi không nghe nhầm chứ? Đi thành thân??”

“Không nghe nhầm.” Dạ Thanh Hàn thờ ơ đáp, trong giọng nói vô cùng lạnh lẽo phảng phất một vẻ bình tĩnh thần nhiên.

Mộ Khinh Hàn sững sờ mất mấy giây, sợ hãi tròn mắt tuy rằng thời gian tác dụng của Khốn Tiên Tắc đã hết nhưng nàng vẫn không biết phải làm sao mới có thể xuống khỏi con thú cưỡi đang lao đi với tốc độ chóng mặt này, chỉ đành bất lực nắm chặt lấy áo Dạ Thanh Hàn rồi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên cầu xin:

“Hu hu, Dạ đại thần.... tôi biết tôi sai rồi! Anh bỏ qua cho tôi đi. Đáng lẽ ra tôi không nên sử dụng Băng Thiên Tuyết Vũ với Loạn Mã Tiên Sinh, anh đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi sai rồi... anh làm ơn thả tôi đi...”

Trong mắt Dạ Thanh Hàn ánh lên một tia bất đắc dĩ, vội vàng cắt lời Mộ Khinh Hàn:

“Không phải.”

Mộ Khinh Hàn sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn người kia chăm chú:

“Sao?”

“Nhiệm vụ.” Dạ Thanh Hàn thản nhiên ném cho nàng hai chữ vô cùng đơn giản, suy nghĩ một chút dường như sợ người kia không hiểu, liền giải thích thêm:

“Bây giờ cô không thể liên lạc với bên ngoài, cũng không thể logout đúng không?”

“Đúng đúng.....” Mộ Khinh Hàn không cần suy nghĩ gì, gật đầu như gà mổ thóc nhưng rồi lại ngẩn ra kinh ngạc hỏi:

“Sao anh biết được?”

“Như vậy là đúng rồi, bởi vì cô đã nhận một nhiệm vụ ẩn tàng, phải hoàn thành nó mới có thể logout” Dạ Thanh Hàn ngừng trong giây lát, do dự một lúc mới tiếp tục nói:

“Mà NPC giao cho nhiệm vụ đó cho cô chẳng may lại là sư phụ của tôi...”

Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy chấn kinh, dường như không thể tin nổi vào tai mình, nhất thời bỏ lỡ mất tia hói hận chợt loé trước rồi nhanh chóng biến mất, nàng khiếp sợ đến mức nói không ra lời:

“Anh, sư phụ của anh...” Sư phụ của đại thần là NPC? Hơn nữa còn là một NPC làm ra cái chuyện thâm hiểm, hèn hạ thế này...

Nói đến hèn hạ thâm hiểm Mộ Khinh Hàn chợt nhớ ra điều gì đó, thế là lại kêu lên:

“Nhưng mà sao lại phải thành thân?”

“Đây là yêu cầu của nhiệm vụ.” Dạ Thanh Hàn kiên nhẫn trả lời câu hỏi.

“Vậy... phần thưởng của nhiệm vụ là gì thế?”

Dạ Thanh Hàn khẽ thở dài một tiếng, rồi nhẹ nhàng mở bảng nhiệm vụ của mình ra post chia sẻ cho cô.

Tên nhiệm vụ: Chỉ tiện uyên ương không tiện tiên.

Phần thưởng nhiệm vụ: Cửu Thiên Thần Phượng, kinh nghiệm, tiền, lễ bao thần bí.

Gợi ý: tìm người chơi có cùng nhiệm vụ, cùng đối phương kết làm phu thê.

Tiến độ nhiệm vụ: chưa hoàn thành

Tại sao... Tại sao... Tại sao???

Trong lòng Mộ Khinh Hàn không khỏi mãnh liệt oán thán, tại sao gợi ý nhiệm vụ của Dạ Thanh Hàn cạnh kề như thế mà bảng nhiệm vụ của mình nhìn đâu cũng chỉ thấy mỗi một chữ “không có” là sao...là sao??? Mà điều khiến nàng ngạc nhiên nhất đó là trong phần thưởng nhiệm vụ lại có sủng vật Cửu Thiên Thần Phượng

Phải biết rằng trong Loạn Thế việc có được sủng vật tỷ lệ cực kỳ thấp, hơn nữa không phải loại quái nào cũng có thể bắt được. Mặt khác ở các cửa hàng trong game các công cụ dùng để bắt quái làm sủng vật thường rất đắt, dù rằng trong thời gian đánh quái thỉnh thoảng vẫn rơi ra mấy cái công cụ ấy nhưng xác suất vật phẩm rơi ra là quá thấp.

Mộ Khinh Hàn trước nay vẫn luôn mơ ước có được một con pet của riêng mình nhưng chỉ cần nhìn đến giá cả của mấy thứ đồ chuyên bắt sủng vật kia là nàng đã thấy ngán đến tận cổ rồi.

Một con sủng vật bình thường trên thị trường đã rao bán đến hơn vạn kim tiền huống chi đây lại là linh thú có thể bay!

Tâm hồn phiêu phiêu suy nghĩ đã leo lên đến tận chín tầng mây tự lúc nào, Mộ Khinh Hàn lúc này chỉ còn nghe thấy giọng nói lạnh lạnh loáng thoáng vang lên bên tai:

“Nếu như chúng ta thành thân, sủng vật này sẽ thuộc về cô...”

“A a a!” Lời còn chưa dứt đã nghe thấy Mộ Khinh Hàn hét ầm lên đầy kích động, người suýt nữa thì rơi từ trên lưng thú cười xuống đất, nàng nhào tới ôm chặt lấy Dạ Thanh Hàn, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào mà rằng:

“Dạ đại ca... con người anh thật là tốt, chúng ta mau thành thân đi!”

“...” Cả người Dạ Thanh Hàn nhất thời cứng lại.

Sau khi biết rõ mọi chuyện, tâm trạng căng thẳng của Mộ Khinh Hàn dần dần được thả lỏng, sự sợ hãi ban đầu cũng biến đâu mất không còn tăm hơi, nàng nhẹ nhàng vuốt vuốt lông tơ mềm mại của Bạch Hổ nói:

“Đúng rồi! Đại thần, đại thần.. thú cưỡi của huynh là mèo biển dị sao? Rất uy phong!”

Cả người Bạch Hổ đột nhiên lão đảo suýt ngã.

Khuôn mặt Dạ Thanh Hàn nhất thời co giật đờ người lại, khó khăn lắm mới duy trì được sự thần nhiên lãnh đạm ngày thường:

“Không phải mèo...mà là thần thú Bạch Hổ.”

Miệng Mộ Khinh Hàn lập tức há ra thành hình chữ O : “Thần... thần thú Bạch Hổ...”

Tốc độ của Bạch Hổ đột nhiên giảm xuống, cuối cùng dừng lại trước một gian nhà tranh cũ kỹ rách nát.

Dạ Thanh Hàn vốn luôn lãnh đạm lúc này lại thở phào nhẹ nhõm tung mình nhảy từ trên người Bạch Hổ xuống, rồi quay sang nói với Mộ Khinh Hàn:

“Tới nơi rồi.”

Mộ Khinh Hàn cũng học theo hần trượt xuống khỏi con Bạch Hổ, tò mò đánh giá bốn phía xung quanh.

Sương mù bao phủ khắp chốn, quanh đây ngoại trừ những bóng cây lằng đằng mơ hồ lúc ẩn lúc hiện cũng chỉ có 1 căn nhà tranh rách nát đơn sơ này.

Mà trước nhà tranh sớm đã có một lão NPC quần áo rách nát đứng đợi với một vẻ mặt vô cùng thần nhiên, lão nhìn hai người sống vai tiến đến gần không nhin được che miệng cười đầy tà ác:

“Ha ha, đồ nhi trở về nhanh vậy hả? Sao, có hài lòng với nương tử sư phụ tìm được cho con chứ?”

Ánh mắt Mộ Khinh Hàn đảo vài vòng trên người lão NPC, khi hai đôi mắt tình cờ gặp nhau, nàng theo bản năng lùi lại mấy bước như gặp phải rắn độc, hoàn toàn tỉnh ngộ mà chỉ thẳng vào lão ta hét toáng lên:

“Lão lão lão! Lão chính là người đã dụ dỗ tôi tiếp nhận nhiệm vụ, hại tôi không thể logout – lão là NPC thâm hiểm vô lương tâm”

Thấy người kia phản ứng kịch liệt như vậy, lão NPC kia không những không tức giận trái lại còn ôm ngực, chớp chớp mắt nhìn đối phương làm ra vẻ đau khổ ai oán cực khoa trương:

“Trời ơi, đồ tức phụ, sao con nói lão nhân gia ta như vậy... ta sẽ thật thương tâm...”

Lúc này, Dạ Thanh Hàn mới lạnh lùng cắt ngang:

“Bớt nói nhảm đi, tôi vẫn đang chờ được logout đây.”

Ngữ khí của hần lộ ra vẻ khó mà kiên nhẫn nổi nhưng đồng thời cũng bất lực không thể làm được gì.

Mộ Khinh Hàn nhìn vẻ mặt phức tạp ấy của hần, lòng vô cùng thấu hiểu không khỏi sinh ra cảm giác đồng cảm... Hoá ra đại thần cũng bị NPC lừa gạt mà không thể logout.

Trong mắt lão đầu chợt lóe ra những tia sáng lạ thường, lão nheo mắt lại, khua tay múa chân loạn xạ ngẫu cả lên:

“Thì ra đồ nhi còn gấp hơn cả sư phụ, hắc hắc, được rồi được rồi...”

Cả một màn như kịch kịch vừa rồi bỗng chốc trở nên giống hệt ảo giác, bởi vì ngay giây sau lão NPC thâm hiểm tà ác kia tựa hồ như đã biến mất tăm, thay đổi thân sắc nghiêm trang hệt như một vị cao nhân thần bí nào đó, rồi lão háng giọng nghiêm túc hỏi:

“Người chơi Dạ Thanh Hàn có nguyện ý cùng người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn kết làm phu thê từ nay về sau...”

“Tôi đồng ý.” Dạ Thanh Hàn rất không kiên nhẫn đáp, cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt mà lão sắp sửa nói ra.

Lão NPC vội vàng ho khan hai tiếng, che dấu sự lúng túng vì bị cắt ngang của mình, đem ánh mắt chuyển sang nhìn Mộ Khinh Hàn: “Khụ khụ, vậy người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn con có đồng ý cùng người chơi Dạ Thanh Hàn kết làm phu thê hay không?”

“À, cái này...” Mộ Khinh Hàn dè dặt nhìn về mặt biến hoá của hai người, ngập ngừng hỏi:

“...Nếu như tôi nói không thì sao?”

“Cô dám!!!” Cô vừa dứt lời, hai đôi mắt mắt sắc lạnh như dao lập tức bắn về phía nàng, cảm pháp từng nhát lên người, khiến nàng giờ phút này trở nên thương tích đầy mình!

Thân thể Mộ Khinh Hàn run lên dữ dội, trên sống lưng mồ hôi lạnh túa ra như tắm, cô run rẩy rụt người lại về phía sau, cười xòa một tiếng, rồi vội vàng khoát tay nói:

“A à, tôi chỉ nói là nếu như... nếu như thôi...Tôi đồng ý...”

4. Chương 4: Trứng Sùng Vật Là Dùng Để Ăn?

Ba tiếng “Tôi đồng ý” vừa dứt thì giọng nói đầy dịu dàng của hệ thống đã lập tức vang lên.

“Hệ thống: Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn và người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn đã kết thành phu thê, kỳ hạn là vĩnh viễn từ nay về sau không thể ly hôn. Bạn có muốn công bố cho toàn thể giới biết không?”

Mộ Khinh Hàn cảm thấy có chút kinh ngạc, hai người kết hôn thì liên quan quái gì đến người khác mà phải công bố cho cả thế giới biết chứ? Mặc dù hết sức nghi ngờ nhưng vẫn chọn “Không”, nhưng giây sau nàng mới chột ngớ người...

“Vĩnh viễn? Chờ.. chờ chút...” Nàng nhú mày vô cùng nghi hoặc quay phắt lại nhìn về phía lão NPC giao hảo kia trong lòng không hiểu sao lại mãnh liệt dâng lên một cảm giác như mình vừa bị mắc lừa:

“Sao lại là kỳ hạn vĩnh viễn?”

Lão NPC gơ tay lên che miệng cười trộm hiển nhiên là vì mưu kế đã thành mà tỏ ra hết sức đắc ý, ánh mắt gian tà quét qua quét lại trên người hai nạn nhân kia:

“Hắc hắc, đừng có tưởng ta đây không biết. Ta thừa hiểu hai người đồng ý thành thân cho có lệ thôi. Mà ta làm thế cũng chỉ muốn tốt cho hai người...”

Trong khóe mắt Dạ Thành Hàn lúc này đây hiện lên vài tia mong chờ, anh lên tiếng cắt đứt lời lão ta:

“Được rồi, lão đầu. Mau đưa phần thưởng nhiệm vụ ra!”

Mặc dù đối với Mộ Khinh Hàn mà nói trong lòng cô thì cái lão NPC chuyên đi lừa gạt người ta kia chả chiếm được tí ký lô cảm tình nào... nhưng vừa nghe đến giọng điệu rất không kiên nhẫn của Dạ Thanh Hàn đột nhiên nàng lại cảm thấy khó hiểu sao đại thần lại có thể đối xử với sư phụ mình như thế? Mặc dù sư phụ hẳn cũng chả thuộc dạng NPC hiền lành lương thiện gì cho cam nhưng dẫu sao thì sư phụ vẫn là sư phụ mà...

Không ngờ, lão NPC cũng chả thềm oán trách gì tựa hồ như cảnh tượng này đối với lão đã quen rồi, ngũ quan khô hải trên mặt lão nhanh chóng cau lại, lão làm bộ làm tịch đưa tay che ngực mình lại, cất giọng nói buồn bã ai oán của mình lên:

“Haizzz, đồ nhi sao có thể nói vậy với sư phụ chứ, hu hu hức hức, thật đáng thương cho ta quá...”

“Lão đầu!”

Lại một tiếng gầm gợn giữ xé toạc cả không gian, lão đầu đến lúc này mới giật mình nghiêm túc trở lại, đứng đắn nói:

“Khụ khụ, được rồi, đây là phần thưởng nhiệm vụ.”

[Hệ thống] : “Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn và người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng “Chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên” . Phần thưởng là một trứng sủng vật Cửu Thiên Thần Phượng, kinh nghiệm + 100000, kim tiền tăng +100000, một khăn lụa tàng hình, một bộ Bỉ Dực Song Phi kiếm, một quyển Bỉ Dực Song Phi kiếm pháp.”

“Trứng... Cửu Thiên Thần Phượng?” Mộ Khinh Hàn trợn mắt há mồm ngó chăm chăm vào quả trứng ánh hồng đang nằm trong tay mình, bất giác mãnh liệt cảm thấy giọng nói của mình giờ đã huyền ảo như ở chốn nào rồi:

“Sao lại là trứng... không phải là sủng vật luôn sao...”

Nàng vốn dĩ đang rất hồi hộp rất mong chờ phần thưởng nhiệm vụ của lão đầu kia mà... sao đột nhiên lại biến thành thế này... đúng là lãng phí cảm tình quá đi mất!

“Đồ tức phụ, cô nói vậy là sai rồi, trứng tốt lắm!” Lão đầu cười tủm tỉm nói, vẻ mặt nhìn qua thì có vẻ nhân từ nhưng thật ra lại vô sỉ vô cùng:

“Có thể ôm, có thể sờ, có thể nhìn, lúc đói bụng còn có thể nấu lên ăn...”

Nấu lên ăn...

“Cũng đúng...” Vẻ mặt đầy bất đắc dĩ Mộ Khinh Hàn liếc nhìn nụ cười tươi rói của lão đầu, haiz, không thể phủ nhận được, lão đầu nói rất đúng... Có điều dù gì thì quả trứng kia vẫn là trứng sủng vật cơ mà! Chẳng lẽ cứ thế mà biến nó thành thức ăn sao? Nhưng mà với trứng sủng vật...vốn cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể xác định ra đặc tính và các điểm thuộc tính mà Cửu Thiên Thần Phượng lại còn là sủng vật cao cấp chẳng biết bao lâu mới nở ra kia nữa! Ài, mình không muốn biến thành gà mẹ chuyên đi ấp trứng đâu...mình lại bị lão đầu kia chơi một cú ngoạn mục!

“Được rồi được rồi, chuyện chung thân đại sự của đồ đệ coi như đã giải quyết xong, lão nhân hiền lành lương thiện như ta đây cuối cùng cũng có thể về nhà nghỉ ngơi rồi. Đồ đệ này, đồ tức phụ à, lão đi đây, đừng có nhớ ta quá đó~” Lão đầu nhe răng ra cười, vô cùng cao hứng, vô cùng phấn chấn nhìn hai người mà phát phát tay vài cái, rồi bỗng loáng một cái hết như trong tiểu thuyết kiếm hiệp cả người lão đột nhiên biết mất tầm trong không khí, thân thể hóa thành một luồng khói xanh phiêu tán mất...

Dạ Thanh Hàn khẽ nheo mắt lại nhìn theo luồng khói xanh đang tản ra ấy, đôi mắt đen sâu thăm thẳm của hắn như lóe ra một tia lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ:

“Ta – tuyết – đối – không – nhớ – lão!”

Hàn khí từ trên người hắn tỏa ra bốn phía khiến cho Mộ Khinh Hàn sợ hết hồn, một lúc lâu sau mới dám dè dặt gọi tên hắn:

“Này, ừm, Dạ...”

“Cái này cho cô, tôi out đây.” Dạ Thanh Hàn đột nhiên khẽ chau mày, tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì ánh mắt hắn cũng không lướt qua cô, chỉ nhét một thứ gì đó vào tay cô, rồi ngay giây sau cả người kia bỗng hóa thành một luồng sáng trắng và biến mất.

Out rồi...

Này? Out thật rồi à? Mộ Khinh Hàn liếc nhìn về phía mà Dạ Thanh Hàn vừa biến mất ánh mắt có chút thần thờ.

Chỉ trong vòng chưa đầy một ngày ngắn ngủi mà đã xảy ra nhiều chuyện như thế, làm cho nàng trong thoáng chốc không thể nào chấp nhận nổi, suy nghĩ trong đầu vì thế mà cũng trì trệ ra. Một lúc lâu thật lâu sau mới hoàn hồn cúi đầu nhìn vật đang nằm trong tay mình, hóa ra đó là một phần thưởng nhiệm vụ mà lúc này lão đầu đã đưa ra sau khi hoàn thành.

Ngay giây sau, cô đã mở bảng thuộc tính vật phẩm ra.

Trang bị : Tên Ẩn Tàng Sa Côn.

Thuộc tính: Khả năng giúp người dùng ẩn thân 10 giây, lúc mang vào có thể làm ẩn toàn bộ thông tin của người chơi.

Sau khi nhận lập tức khóa định, không thể rơi, cũng không thể giao dịch.

Quả là đồ tốt! Mộ Khinh Hàn sướng như điên, không thèm nghĩ ngợi thêm nữa, lập tức mang trang bị vào.

Vừa mới mang Ẩn Tàng Sa Côn vào Mộ Khinh Hàn đã nghe thấy giọng thông báo đầy dịu dàng của hệ thống vang lên.

“Hệ thống : “Hiện đã có người chơi kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng, 10 phút sau toàn Server sẽ bắt đầu bảo trì nâng cấp phiên bản mới, đề nghị tất cả người chơi đăng xuất khỏi trò chơi. Sau khi hoàn thành nâng cấp map mới Vô Hoa Giản sẽ chính thức được mở ra, người chơi cấp 30 trở lên đều có thể tự do đi lại.”

[Hệ thống thông cáo] : “Hiện đã có người chơi kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng, 10 phút sau toàn Server sẽ bắt đầu bảo trì nâng cấp phiên bản mới, đề nghị tất cả người chơi đăng xuất khỏi trò chơi. Sau khi hoàn thành nâng cấp map mới Vô Hoa Giản sẽ chính thức được mở ra, người chơi cấp 30 trở lên đều có thể tự do đi lại.”

[Thế giới]: “Hiện đã có người chơi kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng, 10 phút sau toàn Server sẽ bắt đầu bảo trì nâng cấp phiên bản mới, đề nghị tất cả người chơi đăng xuất khỏi trò chơi. Sau khi hoàn thành nâng cấp map mới Vô Hoa Giản sẽ chính thức được mở ra, người chơi cấp 30 trở lên đều có thể tự do đi lại.”

Không giống với những lần khác bình thường thông báo của hệ thống chỉ vang lên một lần rồi thôi, còn lúc này cái thông báo dài ngoằng ấy lại được hệ thống lặp đi lặp lại đến tận mấy lần, phát trên tất cả các kênh liên tục không thèm dừng lại.

Có người chơi kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng? Game sắp nâng cấp phiên bản mới? Yêu cầu toàn bộ game thủ đăng xuất? Mộ Khinh Hàn thờ thờ thần thần mãi vẫn chưa tiêu hóa hết mọi chuyện, chỉ là vô thức làm theo thông báo của hệ thống bắt đầu logout.

Lần này quả nhiên đã logout thành công rồi!

Mộ Khinh Hàn chỉ đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bẫng, và hết như Dạ Thanh Hàn, ngay giây sau thân thể cô đã hóa thành một luồng sáng trắng rồi biến mất.

Sau khi đăng xuất, Mộ Khinh Hàn hướng nhìn về phía máy tính màn hình giờ đã tối đen, cố nén lại một tiếng thở dài.

Mọi chuyện tựa hồ như chỉ là một giấc mơ... Đến tận bây giờ nàng vẫn không thể nào tin nổi, không ngờ lại đem bán chính bản thân mình... Mà đối tượng lại còn là Dạ Thanh Hàn! Dạ Thanh Hàn... là Dạ Thanh Hàn đó! Không sai, đích xác là người đứng đầu trên BXH cao thủ, gió hô mưa trên giang hồ...

Reng reng reng!

Mấy tiếng kêu ầm ĩ như muốn đòi mạng của chiếc điện thoại bàn đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Ai thế không biết? Sao cứ nhè đúng lúc người ta đang chơi game mà gọi điện thoại vậy chứ...” Mộ Khinh Hàn bất mãn lắm bầm mấy câu, vô cùng miễn cưỡng vội vã vọt tới bên cạnh chiếc điện thoại.

“A lô, ai đấy...”

Mới nhắc ống nghe lên còn chưa kịp hỏi hết câu thì nàng đã nghe thấy tiếng thét oang oang từ đầu bên kia truyền tới:

“Khinh Hàn Khinh Hàn! A a a, chúng ta gặp may rồi!”

Giọng nói cao vút ấy chọc thẳng vào tai Mộ Khinh Hàn khiến nàng đinh tai nhức óc, vội vàng đưa ống nghe ra xa tránh bị cái giọng sắc lăm ấy làm cho ngoại thương.

Nhưng ở đầu bên kia chủ nhân của chất giọng cao tận chân trời đó vẫn tiếp tục hưng phấn thao thao bất tuyệt, hoàn toàn quên mất phản ứng của Mộ Khinh Hàn lúc này.

“Nhan học trưởng đồng ý tự mình dạy chúng ta chơi Loạn Thế rồi... Đúng rồi đúng rồi, cậu đăng kí tài khoản chưa thế? Tên trong game của cậu là gì?”

“Nhan học trưởng?” Mộ Khinh Hàn nhất thời không kịp phản ứng, chỉ mơ hồ kêu lên một tiếng.

Phía bên kia điện thoại lúc này truyền đến một giọng điệu đầy vẻ kinh ngạc:

“Này này... tớ nói Khinh Hàn tiểu thư này từ lúc nào cậu lại trở nên ngốc nghếch chậm chạp thế hả? Không phải tớ từng bảo gần đây tớ đang đặt hàng mua tai nghe chơi game của Loạn Thế sao? Còn Nhan học trưởng là Nhan Thiên Thần đó, ID trong game của học trưởng là Thệ Thủy Vô Trần, nghe nói còn là bang chủ của một trong tam đại gia bang phái giang hồ đó! May quá đi mất... Mà này, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ, ID trong game của cậu là gì thế?”

Nghe được mấy chữ “Thệ Thủy” đầy nhạy cảm này suy nghĩ của Mộ Khinh Hàn đột nhiên hơi sững lại, cô nắm chặt điện thoại, cuối cùng âm ừ đáp một câu:

“Tớ...chưa có đăng ký” Đây cũng không tính là nói dối mà, thật sự là gần đây cô chẳng đăng ký gì sất bởi vì thực ra nàng đã chơi Loạn Thế từ lâu rồi...

“Không phải chứ tốc độ của cậu đúng là rùa đáng khâm phục quá đi mất! Thôi, không thèm nói với cậu nữa, mẹ tớ đang gọi... Đúng rồi tên trong game của tớ là Băng Lam Thủy Mật Đào, lúc nào cậu vào được game thì nhớ tìm tớ nha, bái bai~” Chủ nhân của giọng nói phía bên kia tuôn ra một tràng như pháo liên thanh rồi không thèm đợi Mộ Khinh Hàn có phản ứng gì, đã vội vã cúp điện thoại cái rụp.

Tút ... Tút .. Tút

“Này, chờ đã...” Mộ Khinh Hàn cười khổ một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ cúp điện thoại. Cô bạn Hạ Đào Đào này cũng thật là tính tình sao cứ vội vội vàng vàng như thế chứ...

Nhưng mà đột nhiên nàng lại nhớ đến người mang tên Nhan Thiên Thần kia...Hắn ta lớn tuổi hơn mình cũng coi như là nhân vật có chút tiếng tăm, thường xuyên vô tình cố ý xuất hiện trước mặt mình mặc dù nàng đã cố gắng hết sức biểu đạt thái độ của mình, nhưng hắn vẫn luôn làm ra vẻ cực kỳ thoải mái mà mỉm cười:

“Anh chỉ xem em là bạn, không hề có ý gì khác.” Có điều nàng hoàn toàn không nghĩ tới Nhan Thiên Thần lại là Thệ Thủy Vô Trần? Không xong rồi...

Một là, Mộ Khinh Hàn ngại thái độ mập mờ của hắn ta đối với mình, hơn nữa trước nay nàng vẫn luôn bất hòa với phó bang chủ Thệ Thủy Niên Hoa trong gia tộc Thệ Thủy nhiều lúc đi đánh Boss đều là nàng cướp của hắn ta, hơn nữa có khi còn giết hắn đến tận ba lần, hại hắn rớt khỏi bảng xếp hạng 30 game thủ đứng đầu...

Được rồi, từ nay về sau nếu trong game có gặp tốt nhất là cứ bỏ chạy càng xa càng tốt!

Mộ Khinh Hàn nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng đành thở dài một tiếng, quay người bước ra khỏi phòng, bụng đã bắt đầu biểu tình rồi, trước tiên vẫn nên đi lấp đầy cái dạ dày thì hơn!

5. Chương 5: Bão Tố Trên Diễn Đàn

Mộ Khinh Hàn, giới tính nữ, 19 tuổi, trạch nữ 100%, thích nhất là ngủ và chơi game online, hiện đang theo học tại đại học Y thành phố A, còn lúc này thì đang trong thời gian nghỉ hè. Ba mẹ cô sớm đã mua vé máy bay sang Châu Âu du lịch từ đời nào rồi, còn anh trai thì vẫn đang đi thực tập tung tích thế nào cô cũng chẳng rõ.

Vì thế, hiển nhiên là chỉ còn mỗi Mộ Khinh Hàn ở nhà một mình.

Bạn Khinh Hàn của chúng ta lúc này chỉ buồn pha một ly trà sữa uống cho no bụng, rồi cầm ly sữa trở lại phòng mình.

Hiện tại Loạn Thế vẫn đang trong thời gian bảo trì vì quá mức buồn chán, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc mở web ra, vào Diễn đàn của Loạn Thế đi dạo đó đây một chút, tiện thể tìm hiểu tình hình xem sao.

Lúc này trên Diễn đàn hầu hết các bài viết đều là muốn hỏi về những tính năng mới của hệ thống sau khi nâng cấp, Mộ Khinh Hàn di chuột xuống dưới, nhìn lướt qua các tiêu đề, đột nhiên bị một bài viết được in đậm hấp dẫn ánh mắt.

[Tin cực Hot] : Woa!!! Đại thần Dạ Thanh Hàn đã lấy vợ rồi!

Bài viết này mới chỉ được đăng lên chưa đầy một giờ, thế mà số lượt xem đã lên tới hơn 10.000 view, trong lòng Mộ Khinh Hàn không khỏi cảm thấy hoảng hốt, liền nhấp chuột vào xem.

Chủ topic là một người có tên Hữu Xuyên Nội Khốc, hẳn ta nói rằng khi còn online đã thấy được một tin tức cực kỳ chấn động.

Bài viết có nội dung cụ thể như sau:

“Trước khi mình đăng xuất, chính mắt thấy tai nghe một thông báo cực hoành tráng của hệ thống: “Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn đã kết làm vợ chồng với người chơi...”

Trời ơi!! Đúng là không thể tin nổi, đại thần Dạ Thanh Hàn, cuối cùng cũng đã lấy vợ rồi sao? “

Bàn tay đang cầm chuột khẽ rung lên, Mộ Khinh Hàn ghen hống nhìn trân trối vào màn hình, đầu kêu ong ong. Tại sao lại có thông báo về việc cô kết làm vợ chồng với Dạ Thanh Hàn được chứ? Đúng rồi! Cô nhớ lúc thành thân chẳng phải đã xuất hiện một thông báo kèm lựa chọn “có hay không” sao? Mà lúc này đây nàng vẫn còn nhớ rất rõ, rõ ràng cô đã không chút do dự nhấp chuột vào chữ “không” rồi cơ mà? Trời ạ, chẳng lẽ Dạ Thanh Hàn lại chọn “có” sao? Tại sao, tại sao anh ta phải...”

Càng di chuột xuống phía dưới, những lời bình luận của bàn dân thiên hạ lại càng khiến cô giật mình sững sốt.

Bình luận Sa Phát Đại Vương: “Xếp ghế lắng nghe. Bạn làm sao mà biết được thế *về mặt nghi ngờ*”

[Bình luận Bất Trắc Phong Vân: “Cùng câu hỏi với người trên.”

Bình luận Miêu Mễ Tiểu Tả: “*về mặt khiếp sợ* Không thể nào..... Dạ đại thần kết hôn là chuyện vô cùng lớn, tại sao tôi lại không biết chứ?”

Bình luận Hoàng Hôn Mặc Lộ: “Chủ topic nói đúng đó! *về mặt kích động* Tôi đây cũng thấy nữa! Ban đầu tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm!”

Bình luận Thệ Thủy Lưu Ly: “Không phải chứ? Hu hu, Dạ đại ca, muội hận huynh! Những lời thề non hẹn biển ngày xưa của huynh dành uội nay còn đâu? Tại sao giờ huynh lại vứt bỏ muội không thèm để ý như thế chứ? *về mặt đau khổ* *khóc lóc inh ỏi*”

Bình luận Nhân Sĩ Nặc Danh: “*Về mặt nôn mửa*Thần kinh! Cái cô Thệ Thủy Lưu Ly kia, cô dám nói xấu Dạ đại thần nhà chúng tôi à? Nói cho cô biết, anh ấy còn lâu mới để mắt đến cái loại mặt hàng như cô! Ghê tởm vừa vừa thôi chẳng phải mấy ngày trước cô vừa mới mặt dày bám lấy bang chủ kia sao? Cô làm người ta tức giận đến mức độ thế kia rồi mà vẫn chưa rút ra được bài học ỉn à? Bây giờ lại còn dám làm vậy bẩn danh tiếng của Dạ đại thần nữa sao?”

Bình luận Dạ Dạ Phấn Ti: “555~ Đại thần đã thành thân thật rồi sao? Đừng mà...Cái cô kia, tôi hận cô!!! Đồng bọn của Dạ Dạ Phấn Ti tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô! Cô cứ chờ mà làm kẻ thù của dân chúng đi!!”

Bình luận Thệ Thủy Lưu Ly: “Này kẻ kia, tôi thế đấy, thì sao nào? Tôi và Dạ đại ca sớm đã có tình ý với nhau, chứ còn anh thì liên quan cái rắm gì mà đòi xen vào nói này nói nọ? Có gan thì mặc đồ vào nhảy ra đây, hừ, rốt cục cũng chỉ là rùa rụt đầu! Còn nữa cái miệng của anh, anh quản nó cho tốt!”

...

Bình luận Đoàn Trưởng Tổng Công Đoàn: “Má! Lão tử đây chỉ vừa mới vào phòng rửa tay một cái đã thấy Dạ tiểu công bán thân rồi là sao? Đồng ý với bình luận số 7, để vương công Dạ phải lấy một nữ vương thụ mới đúng, mà không phải là nữ nhân!”

Bình luận Đoàn Trưởng Tổng Thụ Đoàn: “26 muôn năm! 26 bá đạo!”

...

Đọc một hồi vừa nhìn thấy bình luận số 56, suy nghĩ của Mộ Khinh Hàn đột nhiên sững lại, toàn thân run lên thiếu chút nữa là té từ trên ghế xuống.

Bình luận Loạn Mã Tiên Sinh: “Sao hả? Không phục à? Chị dâu tôi là đẳng cấp thứ thiệt đó, Lạc Tuyết Khinh Hàn – xếp thứ năm trên BXH cao thủ! Ủng hộ chị dâu! Kẻ nào không phục cứ đến tìm tôi PK!”

Loạn Mã Tiên Sinh!

Mộ Khinh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi ngoảnh chăm chăm vào màn hình máy tính, hai mắt cơ hồ như tóe lửa, mãnh liệt thiếu cháy bốn phía! Chẳng lẽ, chẳng lẽ hẳn ta muốn trả thù mình sao? Lúc ở trong game, cô cũng chỉ vô tình đánh hẳn một nhát thôi, hẳn có cần phải bán đứng cô một cách cực kỳ trơ trên như thế không? Được lắm.... thù này Mộ Khinh Hàn cô nhất định sẽ nhớ kỹ!

Một hòn đá ném xuống mặt hồ làm dậy lên bao đợt sóng lớn, những người hiện đang có mặt tại đây, ban đầu vẫn còn tỏ thái độ nghi ngờ huyễn hoặc, giờ đã nhất loạt chuyển sang vô cùng kích động!

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Bình luận Dưa Chuột Hoa Cúc: “Á! Tôi không nhìn lầm đấy chứ? Dạ tiểu công kết hôn cùng nhân yêu ca ca sao? Trời ơi, là nữ vương thụ đấy! Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Ha ha, Dạ quả nhiên là công mà, ủng hộ song hàn! Song hàn vô đối!”

Bình luận Đoàn Trưởng Tổng Công Đoàn: “*Về mặt hơn hớ* Ha Ha, Tiểu Dạ quả là không để cho Lão tử đây phải thất vọng! Đối xử với nhân yêu ca ca cho tốt vào nhé! Ủng hộ song hàn! Song hàn vô đối!”

Bình luận Đoàn Trưởng Tổng Thụ Đoàn: “Ủng hộ song hàn! Song hàn vô đối! Giữ vững đội hình!”

Bình luận Tiểu Cúc Hoa: “Ủng hộ song hàn! Song hàn vô đối!”

...

Bình luận Ta Không Phải Công, Ta Chỉ Là Thụ: “Ủng hộ song hàn! Song hàn vô đối!”

Bình luận Thệ Thủy Lưu Ly: “Tập đoàn hủ nữ nhà các người đi chết đi! Tên nhân yêu Lạc Tuyết Khinh Hàn này lập tức cút đi! Dạ đại ca là của tôi! *về mặt tức giận*”

Bình luận Đoàn Trưởng Tổng Công Đoàn: “Giám định bình luận số 102, chắc chắn loại thiếu não. Giám định xong!”

...

Hàng chuỗi dài các câu bình luận cứ thế nối đuôi nhau như đợt thủy triều miền man vô tận, chỉ có một số ít cô gái vì chuyện Dạ Thanh Hàn đã kết hôn mà tỏ ra đau lòng, còn phần lớn thì đều nhiệt liệt ăn mừng trước tin vui Dạ Thanh Hàn đã thành đôi với nhân yêu ca ca!

Mộ Thanh Hàn ngồi đọc một đống bình luận như thế, mồ hôi cứ thi nhau túa ra như tắm, trong lòng cơ hồ như toát ra những tia lạnh lẽo. Nàng vội vã đóng trang web lại, cấm đầu cấm cổ chạy lại giường nhào vào trong ổ chăn.

Trời ơi là trời... thế giới này thật sự quá điên cuồng!

Mộ Khinh Hàn thấp thỏm không yên, nằm trên giường mà lẩn qua lẩn lại đến mấy lần, cuối cùng cũng mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, nàng phát hiện ra hệ thống rốt cục đã nâng cấp xong xuôi hết cả rồi. Sau khi nhìn nhó nhìn về phía máy tính sau một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng kịch liệt, cuối cùng quyết định đăng nhập vào game.

Phù, không có gì đáng lo ngại cả! May mắn là mình còn có một phần thưởng nhiệm vụ là Ấn Tàng Sa Côn, cùng lắm thì sau này đeo nó vào rồi bí mật chơi game cũng chẳng sao!

Nhưng mà nếu cẩn thận nghĩ lại thì... tại sao NPC lại thưởng mình một cái Ấn Tàng Sa Côn nhỉ? Như thể đã sớm biết sẽ có một ngày mình lâm vào tình trạng như hôm nay ...Nếu không phải biết rõ rằng hệ thống máy chủ đều là tự động vận hành thì nàng cực lực nghi ngờ có kẻ đã thao túng chương trình, cố tình làm mình mất thể diện!

Thời gian trong Loạn Thế cũng giống với ngoài đời thực, cho nên lúc này trong game đang là sáng sớm, những tia nắng ban mai nhạt nhẹ nhàng xuyên thấu qua lớp sương mù, tạo nên một khung cảnh thật ấm áp và dễ chịu.

Mộ Khinh Hàn vừa mới đăng nhập vào game được mấy phút, thì đã nghe thấy một giọng cười vang tới từ phía xa xa:

“Chị dâu, online sớm thế ?”

Mộ Khinh Hàn lần theo tiếng nói mà nhìn về phía chủ nhân của nó, chỉ thấy một thiếu niên thân mặc hắc y đang tựa người vào một gốc cây đại thụ, đôi mắt híp lại, miệng nhai nhai một cọng cỏ khô, hai tay khoanh trước ngực, muôn vằn điểm sáng như đang nhảy múa trên người hắn, tản mát ra một hơi thở có phần lười biếng chỉ thuộc riêng về buổi sáng sớm tinh mơ mới như thế này.

Một khung cảnh tuyệt đẹp với điểm nhấn là một mỹ nam như thế vậy nhưng Mộ Khinh Hàn lại không có tâm trạng để mà thưởng thức sao mình cứ cảm thấy rằng cái vẻ mặt của hắn ta kia đích thị là đang cười nhạo mình.

“Cậu cũng sớm nhỉ!” Mộ Khinh Hàn dừng dừng đáp lại, mặt không đổi sắc gửi một lời mời tỏ đội đến cho hắn.

[Hệ thống] : “Người chơi Loạn Mã Tiên Sinh đã chấp nhận lời mời của bạn.”

[Hệ thống] : “Người chơi Loạn Mã Tiên Sinh đã gia nhập đội ngũ.”

“Á? Chị dâu??”

Ngay giây phút đó Mộ Khinh Hàn đã lặng lẽ không chút tiếng động rút Băng Thiên Tuyết Vũ kiếm ra, cả người hứng lấy những tia nắng ban mai, giậm giữ lao thẳng về phía Loạn Mã Tiên Sinh. Bầu không khí đột nhiên căng ra tất thấy đều trở nên lạnh lẽo dị thường, trên thân kiếm phát ra những tia sáng sắc lạnh đến đáng sợ.

Một luồng sáng mãnh liệt bắn ra từ phía thân kiếm tuy rằng Loạn Mã Tiên Sinh không chuẩn bị kịp, nhưng lúc này nhìn thấy động tác quỷ dị của Mộ Khinh Hàn thì hắn đã cảm thấy có cái gì đó không đúng... thế là nhanh như chớp tránh sang bên cạnh.

Uỳnh!

Một tiếng vang cực lớn cùng lúc vang lên thân cây đại thụ sau lưng Loạn Mã Tiên Sinh đã bị chặt làm hai nửa! Còn về phía Loạn Mã Tiên Sinh, tuy đã kịp thời né tránh nhưng cũng bị kiếm sượt qua cánh tay, cọt máu rớt xuống nhanh y chang thang máy, thoát cái chỉ còn lại đúng 10 máu.

Minh Quang Lạc Nguyệt! Một trong những công kích trí mạng của Lạc Tuyết Khinh Hàn!

“Á á á, chị dâu chị muốn làm gì?? Tha mạng —”

“Cậu là đồ khốn, cậu hại chết tôi rồi!” Mộ Khinh Hàn vung kiếm lên, một hai bím sát hắn, đôi mắt lóe ra những tia sáng giậm giữ như thể sẵn sàng xé nát kẻ trước mắt ra bất cứ lúc nào.

“Trời ơi oan uổng quá, thật sự tôi không làm gì hết cả mà!”

“Còn dám nói oan uổng à? Tại sao cậu dám bán đứng tôi trên diễn đàn hả? Khiến cho tôi phải lâm vào tình thế khốn khổ thế này!” Mộ Khinh Hàn dường như đã phát điên rồi, nhè thẳng vào Loạn Mã Tiên Sinh, nhắm mắt nhắm mũi đâm ột nhát!

“Trời ơi, oan uổng quá chị đầu ơi!” Loạn Mã Tiên Sinh vô cùng khó khăn né tránh những chiêu công kích của nàng, vừa cao giọng biện hộ:

“Là Dạ bảo tôi làm thế mà!”

Câu này của hần vừa phun ra đã khiến cho Mộ Khinh Hàn phải dừng sững lại nàng không đuổi theo nữa về tức giận trên khuôn mặt cũng có phần giảm bớt cực kỳ nghi hoặc nhìn về phía Loạn Mã Tiên Sinh như mày hỏi:

“Dạ?”

Loạn Mã Tiên Sinh nặng nề thở hắt ra, vừa nghe thấy Mộ Khinh Hàn hỏi như thế, trong đáy mắt hần xẹt qua một tia hy vọng, vội vàng gạt đầu hệt như gà mổ thóc:

“Đúng thế”

“Không phải.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng bỗng từ đâu cắt ngang, cực kỳ dễ dàng mà đâm một nhát vào lời giải thích đầy ngắc ngứ của Loạn Mã Tiên Sinh.

Giọng nói này, chẳng phải là...

Mộ Khinh Hàn lúc đầu còn cảm thấy sững sốt, sau đó lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về hướng Loạn Mã Tiên Sinh, khiến cho hần ta không cách nào né tránh nổi.

Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên sinh ra hoảng hốt, chột dạ lui về phía sau một bước, một bước lại thêm một bước nữa, trên trán đã túa đầy mồ hôi lạnh.

Đình!

Mộ Khinh Hàn còn chưa kịp mở miệng, ngay giây sau, đã nhìn thấy hần ta bỗng nhiên hóa thành một luồng sáng rồi biến mất... Hần out rồi!

“Ồ hèn!!!” Mộ Khinh Hàn trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào chỗ kẻ kia vừa mới biến mất sau khi lấy lại được phản ứng thì chỉ còn biết tức giận dậm chân chửi. Quá hèn, nói thử coi một cao thủ sao có thể làm ra cái chuyện hèn hạ như thế chứ?

6. Chương 6: Loạn Mã Tiên Sinh Gặp Xui Xẻo

“Phu nhân, chúng ta phải đi rồi.” Khi lúc Mộ Khinh Hàn vẫn còn tức giận thì giọng nói lạnh lạnh ấy lại một lần nữa vang lên bên tai, phảng phất đầu đây một nụ cười thản nhiên.

Mộ Khinh Hàn vẫn chưa nguôi cơn tức thế là thuận miệng đáp một tiếng: “Được”, bỗng nhiên chợt tỉnh ngộ rất kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thanh Hàn, giọng nói thắm đẫm sự run rẩy:

“Đợi chút, anh...anh vừa mới gọi tôi là gì?”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị cảnh tượng diễn ra trước mắt làm cho đỏ mặt...

Ánh dương như những hòn ngọc lấp lánh vừa tinh tế lại vừa nhẹ nhàng bao quanh người hần, nụ cười khẽ thản nhiên khiến cho người ta bất giác cảm thấy rung động, đôi mắt hần đen láy và sâu thẳm thẳm như bầu trời đêm, mái tóc dài nhẹ bay trong gió trước một vẻ đẹp như thế, ngay đến cả những ánh sáng tinh khôi nhất của buổi sớm mai dường như cũng trở nên ảm đạm buồn tẻ đến lạ lùng.

Mộ Khinh Hàn cảm thấy tim mình đang loạn nhịp chỉ nghe Dạ Thanh Hàn thản nhiên đáp như thể đó là điều không cần phải bàn cãi vậy:

“Phu nhân.”

Gió nhẹ thổi qua, Mộ Khinh Hàn rớt cục cũng đã hoá đá đứng bất động tại chỗ. Cặp mắt nàng tròn tròn đầy khiếp sợ: “Nhưng...nhưng...”

Ánh mắt sáng ngời của Dạ Thanh Hàn nhìn thẳng vào mắt nàng, ngữ khí phong khinh vân đạm mà rằng:

“Tôi và cô đã thành thân, gọi một tiếng ‘phu nhân’ chẳng phải là điều hiển nhiên hay sao?”

Mộ Khinh Hàn không thể nào phản bác, hai hàng mi dài khê rữ xuống, vô tình bỏ lỡ mất một tia sáng lạ lùng chọt lóe trong mắt Dạ Thanh Hàn, cô vừa cúi đầu vừa lẩm bẩm:

“Nhưng chỉ là trong game thôi mà...” Nàng không thể ngờ rằng Dạ Thanh Hàn lại có thể gọi mình bằng cái xưng hô thân mật như thế... Mà cũng quái thật...rõ ràng lần trước hắn ta còn tỏ ra rất hờ hững kia mà...Mọi thứ đến thật quá đột ngột, hết như là bị người khác nửa lừa gạt nửa dụ dỗ khiến ình phải cam tâm tình nguyện bước chân vào cạm bẫy đã có sẵn từ trước vậy.

Dạ Thanh Hàn giả vờ như không nghe thấy câu lẩm bẩm của nàng, lặng yên không một tiếng động hẳn bước đến gần nàng dịu dàng nói:

“Nàng không nên tức giận. Chờ lần sau Loạn online sau, ta nhất định sẽ giúp phu nhân dạy dỗ cậu ta.”

Vừa nhắc đến Loạn Mã Tiên Sinh, làn sóng căm giận bất bình trong lòng Mộ Khinh Hàn lại lập tức trở đi chỉ có điều nghe Dạ Thanh Hàn nói như thế, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn vui vẻ nói:

“Hả? Thật không?”

Dạ Thanh Hàn khê gật đầu:

“Ừ, lần sau gặp lại cậu ta, ta nhất định giúp phu nhân bắt cậu ta để nàng tùy ý xử lý.”

Loạn Mã Tiên Sinh vì quá hoảng sợ mà bỏ chạy trốn chết, mồ hôi lạnh túa ra, lúc này còn cảm thấy mình may mắn thoát được nhanh, không hiểu sao giờ đột nhiên lại mãnh liệt rùng mình một cái.

“Tốt quá.” Mộ Khinh Hàn cười tít mắt. Ban đầu mình tổ đội với hắn ta là vì muốn thừa dịp hắn chưa kịp chuẩn bị mà bất ngờ tấn công trực diện vào hắn, cũng chỉ vì “giết nhầm” đồng đội thì không tăng giá trị tội ác, nhưng lại không thể lường được rằng hắn bỏ chạy nhanh như vậy, bỏ lỡ mất một cơ hội báo thù.

Nhưng mà lần này có Đại thần bảo kê, ha ha ha, Loạn Mã Tiên Sinh... lần sau cậu đừng hòng chạy thoát!.

Mộ Khinh Hàn đang trầm đắc ý trong lòng, không chút mảy may ý thức được rằng mình đã lặng lẽ rời vào hố bẫy của Dạ Thanh Hàn...

“Vậy...” Hai mắt Dạ Thanh Hàn khê híp lại, vươn tay về phía nàng:

“Chúng ta đi thôi.”

Mộ Khinh Hàn có chút do dự, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm... nàng ngốc nghếch “Vâng” một tiếng, đỏ mặt nắm lấy tay hắn, mơ mơ màng màng bị dẫn đi.

Trong thoáng chốc, khóe môi Mộ Khinh Hàn bỗng hé ra một nụ cười...

Có lẽ, như vậy cũng không tồi một chút nào...

Nơi Dạ Thanh Hàn và Lạc Tuyết Khinh Hàn mới đi không lâu đột nhiên vị trí nơi Loạn Mã Tiên Sinh vừa biến mất, lại bỗng xuất hiện một luồng sáng chói mắt.

Loạn Mã Tiên Sinh online với dáng vẻ và điệu bộ vô cùng lén lút, hắn nháo nhác liếc ngang ngó dọc một hồi, đến lúc xác định chắc chắn rằng “kẻ địch” đã đi xa mới thả lỏng một hơi, lấy tay áo lau mồ hôi mà lòng vẫn còn thâm sợ hãi:

Nguy hiểm quá! May mà mình nhanh chân thoát được, bằng không đã chết oan uổng rồi. Nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải chỉ một câu bình luận thông thường thôi sao... chị dâu có cần phải kích động đến mức ấy không chứ? Nhưng mà Dạ đúng là quá hiểm, cậu ta muốn mượn đao giết người đây mà!

Loạn Mã Tiên Sinh mãnh liệt oán thán, dù không cam lòng cũng đành bó tay bất lực, không làm gì được người ta.

Hắn thở dài rồi xoay người, lúc chuẩn bị rời khỏi cái nơi quỷ quái này, bỗng nhiên nghe được tiếng đàn như châu ngọc từ xa xa truyền đến.

Hắn có chút sững sờ bị âm thanh tinh diệu ấy thu hút toàn bộ sự chú ý. Như thể cảm nhận được vẻ kinh ngạc của Loạn Mã Tiên Sinh, tiếng đàn hơi ngừng lại một lát, rồi lại ngân lên như tiếng nước chảy vùng vẫy giữa trời mây, làm cho 1 đàn anh yến bỗng bừng tỉnh véo von hót theo khe khẽ cuốn lấy lòng người. Tiếng đàn lên xuống trầm bổng thất thường, đột nhiên sắc trời chợt biến, mây đen tụ lại, cuồng phong bão táp cùng lúc kéo đến ầm ầm, làm lòng người chấn động! Rồi từ từ, tiếng mưa rơi dần yếu lại, mây đen lặng lẽ tản đi, trong thoáng chốc trời quang mây tạnh...

Tiếng đàn phảng phất mang theo ma lực dị thường, khiến Loạn Mã Tiên Sinh nghe đến si mê nhất thời không thể dứt ra được, đứng trước âm thanh tinh diệu như thế, hắn không muốn bỏ đi một chút nào, chỉ nguyện mãi mãi đứng lại nơi đây...

Hả? Quái lạ? Sao lại ngừng rồi?

Sự hoảng hốt trong mắt Loạn Mã Tiên Sinh cũng dần dần giảm bớt theo tiếng đàn đang từ từ biến mất, hắn bắt đầu chán nản, sự khó chịu trong lòng còn chưa biến mất, sắc mặt hắn đã đột nhiên đại biến, trong đôi mắt lóe lên vẻ khiếp sợ, hắn lắc đầu như bưng bưng đại ngộ, ngay giây sau đã thấy điểm tinh lực của bản thân giảm đến đáy tự bao giờ. Hắn nhìn con số “0” tròn trĩnh mà giật mình, mãnh liệt ngẩng đầu lên, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn...

Cách đó không xa, trên một nhánh cây vắt vẻo một cô gái xinh đẹp ôm cổ cầm trong tay, trên người khoác một trường bào màu xanh ngọc, mái tóc dài mềm mượt như tơ xoã trên vai, sợi dây dài buộc hờ quanh trán. Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt trong suốt xẹt qua những tia sáng gian xảo. Nhìn thấy Loạn Mã Tiên Sinh đang dùng ánh mắt khiếp sợ ngó chằm chằm vào mình không hề hoảng hốt, khoe miệng khe khẽ lên vô cùng thoải mái vô cùng tự nhiên chào hỏi hắn.

“Tiểu Loạn Mã, đã lâu không gặp.”

Âm thanh vui vẻ ấy, không nghi ngờ gì nữa đã biến thành hàng ngàn cây kim đâm thẳng vào thần kinh trung ương của Loạn Mã Tiên Sinh, hắn kích động hệt như nhìn thấy quỷ, liên tục lùi về phía sau, chỉ vào đối phương tức giận nói:

“Má nó! Mím Cười Đau Đớn tại sao lại là cô!?! Tại sao cô luôn đánh lén tôi!”

Mím Cười Đau Đớn là cầm sự thần bí nhất trong Loạn Thế, không rõ cấp bậc, thích độc lai độc vãng, không rõ tung tích ra sao, lâu dần người bình thường cũng không chú ý đến sự tồn tại của cô ta nữa. Tiếng đàn làm cho hắn như tiến vào ảo mộng vừa rồi đích thị là sở trường của cô ta, thuộc vào một trong những kỹ năng mê hoặc: Câu Hồn Nhiếp Phách

Thành thật mà nói thì Loạn Mã Tiên Sinh cũng có chút quen biết nhưng đó lại là một cuộc gặp gỡ không vui vẻ tí nào. Lần đầu gặp mặt, hắn với nàng ta không quen không biết gì nhau, vậy mà nàng ta lại không biết phân biệt tốt xấu đuổi theo chém hắn, chiêu nào chiêu nấy đều vô cùng thâm độc, như thể có thâm thù đại hận gì với hắn vậy. Nhưng, nhưng... hắn rõ ràng chưa gặp nàng ta bao giờ kia mà!!! Rất cục là có chuyện gì xảy ra thế?!

Mím Cười Đau Đớn nở một nụ cười xinh đẹp:

“Anh với tôi không thù không oán, chỉ có điều...” Nàng dừng lại, dùng ánh mắt như đang ngắm nghía một món đồ chơi mà nhìn thẳng vào hắn.

Loạn Mã Tiên Sinh bị cô nhìn như thế, cả người bất chợt không rét mà run, vội vã lùi về phía sau mấy bước, căng thẳng hỏi:

“Chỉ có điều gì?”

Mỉm Cười Đau Đớn mỉm cười ngọt ngào, ngón tay khê gầy, dây đàn nhẹ nhàng rung lên phát ra một chuỗi giai điệu tuyệt luân, nàng cố ý nói thật chậm, phảng phất đầu dây mấy phần đặc ý:

“Chỉ có điều tôi nhìn trúng anh muốn mời anh đến Lạc Ngưng Lâu của tôi làm nam quan...”

Sét đánh giữa trời quang!

Trong thời khắc ấy, bạn Loạn Mã Tiên Sinh dường như đã hóa đá ngay tại chỗ.

Nam quan = bán thân làm nam kỹ?

Trong đầu hiện lên một chuỗi công thức vô cùng quý dị, toàn thân hấn chợt run rẩy không ngừng.

Một lúc lâu sau, bờ môi chết lặng của hấn mới khê giật giật, phát ra âm thanh khàn khàn mang theo tất cả sự khiếp sợ và khó tin: “Cô...cô là chủ thân bí giấu mặt của Lạc Ngưng lâu!?”

Trời ạ! Lạc Ngưng Lâu – tửu lâu nổi tiếng nhất trong thành Chu Tước! Nó nổi danh không phải chỉ bởi nó là tửu lâu, mà đích thị là vì bản chất thật của nó! Lạc Ngưng Lâu thật ra là tổ chức “buôn bán” thông tin tình báo lớn nhất trong Loạn Thế, tai mắt có ở khắp nơi, với Lạc Ngưng Lâu chỉ cần có tiền thì chẳng gì là không biết, thế gian này không có tin tức nào là Lạc Ngưng lâu không tìm được, chỉ có những thứ mà bạn không tài nào nghĩ tới mà thôi! Nghe nói chủ nhân giấu mặt của Lạc Ngưng Lâu là một người chơi... Đúng là thế sự khó lường, xa tận chân trời gần ngay trước mắt...

Mỉm Cười Đau Đớn che miệng cười một cái:

“Ái chà, Tiểu Loạn Mã thông minh quá, chỉ như vậy thôi mà cũng đoán được rồi... Thôi thì anh biết điều một chút, theo tôi đi...”

Trong lòng Loạn Mã Tiên Sinh giờ đây cơ hồ toát ra những tia lạnh lẽo, hấn đã thâm đoán ra rồi, người đàn bà này tuyệt đối không phải mời hấn đi buôn lậu tin tức tình báo gì gì đó, mà thật sự muốn cưỡng bức hấn “bán mình” vào tửu lâu!

Hấn đau khổ bày ra bộ mặt cầu xin tha thứ mà rằng:

“Mỉm Cười đại tỷ, tôi van xin tỷ... bỏ qua cho tôi đi! Tỷ rút cuộc nhìn trúng tôi ở điểm nào, tôi lập tức sửa là được chứ gì!”

“Không được, cả người anh đều bị tôi nhìn trúng.” Mỉm Cười Đau Đớn một mực từ chối, trong mắt lóe ra những tia nhìn sắc bén, nàng nhanh nhẹn nhảy từ trên cây xuống, mỉm cười vô cùng chậm rãi đi về phía hấn, nàng làm thế này... cũng chỉ là do tình thế bắt buộc mà thôi.

“Cô...Cô...” Hấn chỉ thẳng vào mặt Mỉm Cười Đau Đớn, đôi tay không khống chế được mà run lên bần bật. Không có điểm tinh thần thì không thể công kích lúc này Loạn Mã Tiên Sinh căn bản cũng chẳng khác gì một phé nhân. Có điều... không thể chống cự thì thôi, hấn vẫn còn đường trốn kia mà! Đúng! Cứ làm như vậy đi! Loạn Mã Tiên Sinh hoảng loạn suy nghĩ, vội vàng chọn cách mà hấn vẫn thường dùng để bỏ chạy: logout!

Thế nhưng...

Đình!

[Hệ thống] : “Bạn đang trong trạng thái PK, cơ hội chạy trốn trong ngày hôm nay đã dùng hết, không thể logout.”

Giọng nói dịu dàng của hệ thống lúc này hết như một chậu nước lạnh, không chút do dự đập tắt ngóm tia hi vọng cuối cùng của Loạn Mã Tiên Sinh.

Má nó! Đồ hệ thống nhà người cố tình chơi ta phải không?!? XXX! Loạn Mã Tiên sinh tuy rằng đang há mồm xỉ vả hệ thống khôn kiếp, nhưng trong lòng lại khóc không ra nước mắt...

Lúc nào hấn cũng bị biến thành bia đỡ đạn là sao? Là sao??? Mà tên Dạ kia lại có thể thoái mái thản nhiên đi “phong lưu khoái hoạt” như thế... không công bằng, thật không công bằng!!!

Hắn tuyệt vọng nhìn Mím Cười Đau Đớn từng bước từng bước tới gần, bản thân lại từng bước từng bước lùi về phía sau, lưng không ngừng rỉ ra mồ hôi lạnh, nụ cười ngọt ngào kia qua mắt hắn lại hoá thành vô cùng dữ tợn.

“Muốn chạy sao? Muộn rồi!”

7. Chương 7: Chạm Mặt ‘thần Trộm’

“Tiểu Loạn Mã, anh định trốn đi đâu? Biết điều một chút, theo tôi đi, thế chẳng phải tốt hơn sao?” Mím Cười Đau Đớn nở nụ cười tươi như hoa, vô cùng thần nhiên từng bước từng bước tiến về phía Loạn Mã Tiên Sinh, chợt hai tay cô khê vung lên, chiếc đàn tranh vốn được ôm trước ngực trong thoáng chốc đã biến mất không còn tăm hơi, chẳng biết từ lúc nào vật trong tay nàng ta đã chuyển thành một đôi ám khí hình thoi của phái Nga Mi.

Ánh mặt trời rạng rỡ ngưng tụ trên đôi ám khí bén nhọn của người kia, rồi rọi ra khắp bốn phía hết như những cây kim mạnh mẽ đâm vào từng sợi dây thần kinh trong đầu Loạn Mã Tiên Sinh.

Đôi ám khí nhìn lạnh như băng ấy làm hắn kinh hoàng không thôi, cô gái này...không định tới đây thật đấy chứ? Chết một lần là sẽ bị rút một cấp đấy! Lúc này tránh được một tai kiếp của Lạc Tuyết Khinh Hàn bây giờ lại đụng trúng cái bà điên này... Trời ơi chẳng lẽ số mạng của hắn lại khổ như thế sao trời? Mồ hôi lạnh trên người Loạn Mã Tiên Sinh cứ thánh thót như mưa, hắn liên tục lùi về phía sau, về mặt cổ tỏ ra trấn tĩnh chỉ thẳng vào Hoàn Nhĩ Thứ Thống mà lắp bắp mấy câu:

“Cô, cô, cô là đồ vô sỉ! Đừng, đừng có tới đây, tôi cảnh cáo cô, nếu không...”

Mím Cười Đau Đớn cười một cái, vẻ mặt cũng cong cong như vầng trăng non:

“Nếu không thế nào? Tôi cứ thích vô sỉ thì sao?”

Đôi mắt của Loạn Mã Tiên Sinh đảo đảo liên hồi, trong đầu đột nhiên hiện lên một chủ ý rất mạo hiểm, hắn cắn răng một cái, hung ác gầm lên:

“Cô mà bước tới nữa, tôi, tôi lập tức...”

Mím Cười Đau Đớn dùng vẻ mặt như đang xem kịch vui để đánh giá hắn, đôi mắt đẹp híp lại, buồn cười nói:

“Lập tức làm gì?” Đừng có nói là cái tên kia đang giả vờ tỏ vẻ như thế đấy nhé? Chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng mình có thể trốn thoát khỏi “bàn tay” của mình sao?

“Chạy!”

Giọng điệu chém đinh chặt sắt ấy vừa dứt, Loạn Mã Tiên Sinh đã nhanh như chớp rút từ bao tên phía sau ra một mũi tên, nhằm thẳng hướng Mím Cười Đau Đớn mà bắn tới!

-!

Một con số thật lớn màu hồng chói đột nhiên nhảy ra từ trên đỉnh đầu Mím Cười Đau Đớn, còn nàng cũng vì không kịp phòng bị, bị mũi tên đâm tới nên lao đảo lùi về phía sau mấy bước. Nàng vội bám lấy gốc cây khô bên cạnh để đứng cho vững trong giây phút còn đang thất thần ấy, Loạn Mã Tiên Sinh đã như cây tên rời cung, bỏ chạy nhanh như chớp!

“Này....” Mím Cười Đau Đớn nhìn đau che cánh tay lại, mặc dù vừa rồi Loạn Mã Tiên Sinh ra đòn không hiểm lắm nàng bị thương không nặng, nhưng game Loạn Thế này có độ chân thực cực cao, cho dù là trong game cũng khiến cho người chơi cảm thấy đau đến 50%, có trời mới biết vừa rồi Loạn Mã Tiên Sinh dùng sức ác đến thế nào!

Lúc ngẩng đầu lên hình ảnh Loạn Mã Tiên Sinh đang bỏ chạy một cách hết sức chật vật đã gần như mất hút trong đám sương mù phía xa xa, làm nàng phải vội vàng hét với theo:

“Tiểu Loạn Mã, nếu còn chạy nữa, nhất định anh sẽ phải hối hận! Anh – Đứng – Lại – Đó – Cho – Tôi!!!!”

Loạn Mã Tiên Sinh đang vắt chân lên cổ chạy như điên, nghe thấy tiếng hét xa xa vọng lại qua đám sương mù, mới thầm nghĩ trong lòng: đứng lại ấ hả? Có mà nếu đứng lại hấn nhất định sẽ hối hận thì có! Họa là thằng ngu mới đứng lại! Hấn không thềm ngoảnh đầu nhìn, tăng thêm tốc độ dưới chân.

Nhìn hình bóng ngày càng mờ nhạt mơ hồ của Loạn Mã Tiên Sinh, Mím Cười Đau Đớn chậm rãi cúi người xuống, nhặt mũi tên rơi trên mặt đất của hấn, nhìn cây tên khắc chữ ‘Mũi tên, không thể dùng’, nàng lạnh giọng cười:

“Được lắm, Tiểu Loạn Mã, không ngờ anh lại dám đánh lén tôi!” Đôi mắt cô từ từ nheo lại, trong con người lóe ra những tia lạnh lẽo khôn cùng...

...

Cũng trong ngày hôm đó ở vùng Vô Hoa Giản gần thành bất ngờ xuất hiện một tên điên chạy rất nhanh, quần áo hấn rách nát lồi thối, chạy đến nỗi giày cũng bị rớt ra mất tiêu vậy mà hấn không thềm ngoảnh đầu lại lấy một lần, chỉ lo vắt chân lên cổ chạy trốn chết, khiến cho toàn bộ người đi đường cứ phải dùng ánh mắt kinh hoàng để nhìn hấn. Thậm chí còn có người chụp hình hấn lại rồi tung lên Diễn đàn từ đó, một topic rất nóng, rất gây shock đã ra đời: “*Ngạc nhiên* Cao thủ bỏ chạy vì trốn nợ?” bên trong là hình của Loạn Mã Tiên Sinh với khuôn mặt đẹp trai mang đầy vẻ bối rối, khiến ọi người một phen thảo luận rất chi là nhiệt tình, thế là mọi sự chú ý đã thành công di chuyển từ việc “Đại hỷ của song Hàn” thành việc “Tại sao Loạn Mã Tiên Sinh đứng top ba trên BXH lại phải trốn nợ”, thậm chí, người ta còn hư cấu thành một thiên truyện vụn chữ diễm tình nói rằng chuyện ấy với Loạn Mã Tiên Sinh là bí mật, không cho ai biết...Loạn Mã Tiên Sinh thật đáng thương, suốt một đời anh minh, vậy mà không hiểu sao lại bị phá hủy một cách đầy bi kịch như thế...

Được theo chân đại thần quả nhiên là vô cùng thoải mái!

Đây là kết luận cuối ngày mà Mộ Khinh Hàn đã vô cùng sâu sắc đưa ra, ví như chỉ một con đường băng qua khu rừng thối, đã có không biết bao nhiêu là quái đột nhiên nhảy ra ‘đánh lén’ rồi, vậy mà chỉ cần Dạ Thanh Hàn vung tay lên một cái, mắt cũng chẳng thềm liếc lậ tức cho đám quái vĩnh biệt trần gian luôn làm Mộ Khinh Hàn cứ phải trở mắt ra mà nhìn.

Đây là chỗ nào ấy nhỉ?

Vô Hoa Giản! Là map mới mở ra trên bản đồ đấy! Ở đây quái toàn trên cấp 90 cả, chỉ cần một con thối cũng đủ khiến cho nàng dựng công giết cả buổi sáng mới được, huống chi là từng đám quái như thế? Nhưng, nhưng mà...Dạ Thanh Hàn lại vô cùng nhẹ nhàng giết sạch bọn chúng... lực công kích của anh ta, đúng là kinh khủng quá đi mất...

Mộ Khinh Hàn cúi đầu, yên lặng theo sát Dạ Thanh Hàn, đã rất nhiều lần nàng lén ngẩng đầu, muốn nói rồi lại thôi sau đó lại thấp thỏm bất an cúi đầu xuống. Rất cục có một lần, nàng không thể nhịn nổi nữa, ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát vẻ mặt Dạ Thanh Hàn, rồi mới áp a ấp úng nhỏ giọng hỏi:

“Đại thần... tôi có thể hỏi anh một câu được không?”

“Nói.” Dạ Thanh Hàn khẽ nhướn mày, ánh mắt quét qua phía nàng, giọng nói đầy lạnh nhạt. Cây kiếm của hấn tùy ý vung lên một cái phía đằng trước một tia sáng đã lóe lên, cả đám quái nhất loạt bị hấn cho xuống âm phủ hết.

Mộ Khinh Hàn cup mắt xuống, mặt đỏ lên, mấy ngón tay bắt đầu bối rối tự nhàu nhàu quần áo của mình, vô cùng khó xử hỏi:

“Cái đó... cái đó, trông tôi giống tiểu thụ lắm à?”

Dạ Thanh Hàn đang bận giết quái, nghe xong mà thần sắc anh vẫn chẳng có gì thay đổi, cũng không thềm quay đầu lại, đáp:

“Không giống.”

“Hả!” Mộ Khinh Hàn đầy kinh ngạc, mãnh liệt ngẩng đầu, bị thứ ánh sáng đang lóe lên phía trước làm cho chói mắt, không tài nào mở ra được, nhưng trong lòng nàng giờ đây lại tràn ngập sung sướng, không nhịn nổi mà nở một nụ cười.

Nhưng mới chỉ giây sau, nụ cười trên khuôn mặt nàng đã trở nên cứng đờ, cái cảm xúc đơn giản trong lòng hưng phấn vừa biến thành cảm xúc phức tạp bị Dạ Thanh Hàn không chút lưu tình phá nát.

Anh nói ...

“Cô vốn là tiểu thụ mà.”

Không phải giống mà: vốn, là, tiểu, thụ!

Mộ Khinh Hàn: T_____T

Vốn là tiểu thụ, tôi vốn là tiểu thụ...

Mộ Khinh Hàn ủ rũ cụp đầu, trong đầu không ngừng nhớ tới câu nói kia, mang theo oán niệm đầy mình theo Dạ Thanh Hàn ra khỏi khu rừng. Vừa nhìn thấy bờ tường cao cao của thành, đột nhiên một bóng người nhỏ bé chui từ trong bụi cây cạnh đó ra, đâm sầm vào Mộ Khinh Hàn.

“Ái!” Bóng người nhỏ đó tựa như miếng đậu hũ đâm vào cục gạch, bịch một tiếng ngã nhào lên mặt đất, phát ra tiếng rên rĩ đầy đáng thương:

“Đau!”

Bấy giờ Mộ Khinh Hàn mới nhìn rõ thì ra người vừa đụng trúng mình là một cô nhóc khoảng mười tuổi, tóc buộc vênh hai bên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, bộ dạng đáng yêu khó tả.

Nàng hơi ngẩn ra không có thông báo ‘ác ý công kích’ của hệ thống sao, chẳng lẽ cô nhóc này là NPC?

Cô nhóc đang ngã trên đất vội vàng dùng đôi tay bản vô cùng của mình dụi dụi hai mắt, mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Khinh Hàn, nghẹn ngào nói:

“Đại tỷ tỷ, xin lỗi, em không cố ý...”

Nhìn bộ dạng chật vật của nó, không hiểu sao trong lòng Mộ Khinh Hàn lại dâng lên một thứ cảm xúc gọi là mặc cảm tội lỗi, cô nhanh chóng phục hồi lại tinh thần rồi vội vàng đi lên phía trước, nhẹ nhàng đỡ cô nhóc dậy, tỉ mỉ phủi hết bụi bám trên người nó, rồi nở một nụ cười hết sức thân thiết:

“Không sao, lần sau em cẩn thận chút là được.”

Cô nhóc mở to đôi mắt sáng ngời ngập nước, rất biết điều gật đầu nói:

“Dạ, em biết rồi. Gặp lại tỷ tỷ sau.” Thân hình nhỏ bé của nó khẽ run rẩy, khéo léo lách khỏi đôi tay của Mộ Khinh Hàn, nhìn điệu bộ giống như là muốn bỏ chạy thật nhanh thì đúng hơn.

Sắc mặt Mộ Khinh Hàn trở nên cứng đờ. Trời ơi, chẳng lẽ mình lại khùng bỏ đến thế sao? Nếu không, cô nhóc kia việc gì phải bỏ chạy như vừa thấy quái vật vậy chứ...

Dạ Thanh Hàn đứng một bên, nhìn hết một lượt mấy hành động của cô nhóc trong đôi mắt hẩn dường như có gì đó đang đọng lại, đột nhiên đôi mày khẽ nhíu, rồi nhắm thẳng phía cô nhóc đang bỏ chạy kia, tung ra một chiêu Khốn Tiên Tắc!

Vụt!

Chiêu thức ấy đánh thẳng vào người cô nhóc, khiến nó chật vật té lăn ra đất lần nữa, cả người như bị định thân, không cách nào thoát ra nổi, nhóc nhìn về phía Dạ Thanh Hàn, khuôn mặt bắt đầu lộ ra vẻ hoảng hốt sợ hãi, nhưng lại chỉ có thể hét ra những tiếng chói tai:

“A!!!”

Mộ Khinh Hàn bị hành động ấy của hắn làm cho sợ hết cả hồn, vội vàng hỏi: “Đại... đại thần, sao anh lại...?”

Nếu như cô không nhìn lầm, hình như lúc nãy đại thần vừa dùng Khốn Tiên Tắc? Thì ra Khốn Tiên Tắc còn có thể dùng bằng cách đó được sao? Nhưng mà... tại sao anh lại dùng Khốn Tiên Tắc với cô nhóc đó?

Dạ Thanh Hàn mặt vẫn không đổi sắc, nhìn chằm chằm vào cô nhóc đang nằm sõng soài trên mặt đất, trong mắt lóe lên những tia sáng khác thường, lạnh lùng nói:

“Phu nhân kiểm tra lại đồ của mình xem có bị mất thứ gì không?”

Được hấn nhắc nhở như thế, Mộ Khinh Hàn vội vàng kiểm tra lại đồ trên người mình, lúc này mới phát hiện có mấy thứ không cánh mà bay

“Không thấy trứng sủng vật, phần thưởng Bỉ Dực Song Phi kiểm mới vừa rồi cũng không thấy luôn... á, chẳng lẽ, nhóc kia ...là trộm ư?”

Trong lòng nàng trào lên mỗi nỗi khiếp sợ, đưa mắt nhìn thẳng vào cô nhóc đang ngã lăn quay trên mặt đất kia.

Cô nhóc này vừa rồi còn trưng ra một vẻ mặt rất chi là đáng thương rất chi là động lòng người, vậy mà bây giờ ánh mắt kia lại hết như đao như kiếm phóng tới, như thể muốn khoét thịt luôn hai người vậy, đã thế lại còn la toáng lên:

“Này này, đừng có dùng cái từ ‘trộm’ khó nghe vậy chứ! Mấy người đừng có mà vũ nhục tôi, nói à biết tôi là thần trộm Tri Liễu lợi hại nhất từ trước tới nay đấy! Rõ chưa hả? Hừ, còn không mau thả tôi ra!”

Dạ Thanh Hàn khinh thường liếc mắt một cái, như thể cô nhóc đó không đáng để hấn nhìn tới, châm chọc khiêu khích nói:

“Lợi hại nhất? Lợi hại như vậy, chẳng phải bây giờ vẫn bị ta bắt được sao?”

“Người...” Nhóc ‘thần trộm’ nhất thời cứng họng, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đen lúc trắng, biến hóa khôn lường lại hết sức khó coi. Cuối cùng, sắc mặt nó trở nên đỏ bừng, rồi “Oa” một tiếng, bắt đầu khóc rống lên.

8. Chương 8: Npc Cướp Bóc

“Hu hu hu...”

Từng giọt nước mắt trong suốt cứ thế chảy dài trên hai gò má của cô nhóc Tri Liễu, khuôn mặt nhòe nhoẹt nước dưới ánh mặt trời rực rỡ phát ra những tia sáng lấp lánh, khiến cho dáng vẻ cô nhóc lại càng thêm phần uất ức, thêm phần đáng yêu.

Mộ Khinh Hàn nhìn dáng vẻ khóc lóc như lê hoa đái vũ của cô nhỏ, trong lòng mơ hồ sinh ra một cảm giác thương hại. Mặc dù hành động của nó như vậy là không đúng, nhưng dù gì nó vẫn còn nhỏ...

Nhưng Dạ Thanh Hàn thì lại hoàn toàn không bị nước mắt của Tri Liễu làm lay động chút mảy may, khuôn mặt vẫn không chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng đứng đó nhìn cô nhỏ gào khóc.

Chờ cho đến khi tiếng khóc của Tri Liễu đã trở nên khàn khàn, giọng nói cũng không còn lưu loát nữa, hấn mới lạnh nhạt mở miệng nói:

“Này, khóc đủ chưa, đủ rồi thì giao đồ ra đây!”

“Người...!” Tri Liễu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Thanh Hàn, giọt nước trong suốt vẫn còn đọng nơi khóe mắt, giọng nói tưởng như đã khàn đặc, lúc này vẫn có thể gào toáng lên:

“Người, sao người... lại không có chút lòng thương xót nào như thế chứ!!”

“Lòng thương xót? Lòng thương xót là cái gì? Huống hồ tự nghĩ, đối đãi với mi, ta cần phải có cái gọi là ‘lòng thương xót’ đó sao?” Dạ Thanh Hàn cười chế nhạo bóng Tri Liễu phản chiếu trong đôi mắt hấn đường như bị bao phủ bởi một lớp băng ngàn năm, lạnh lùng vô tình đến đáng sợ.

Sao mà trong khoảnh khắc ấy, Tri Liễu đột nhiên có cảm giác như mình vừa gặp phải ác ma. Cô nhóc trợn tròn đôi mắt, bàn tay đang chỉ thẳng vào hấn cũng không nhịn nổi mà run lên bần bật:

“Người, người không thể đối xử với ta như thế được, ta là NPC!”

Dạ Thanh Hàn nhếch môi làm thành một nụ cười nhạt, đáy mắt mơ hồ lóe ra những tia sáng sắc lạnh:

“NPC thì sao? Còn nói nhảm ta không ngại đưa tiễn người ‘lên đường’ đâu.”

Một câu này của hấn, không nghi ngờ gì nữa đã cắm phập vào yếu huyệt của Tri Liễu!

Trong Loạn Thế, NPC hoàn toàn không giống với người chơi, chỉ có duy nhất một mạng sống mà thôi, cho dù mang trên người chức vụ lợi hại đến thế nào đi chăng nữa, kiểu gì cũng sẽ có ngày phải tuân theo cài đặt sẵn của chương trình mà tạm biệt trần gian về với đất mẹ. Vì thế cho nên NPC nào cũng đều coi tính mạng của mình quý giá như trân bảo.

Nhưng Tri Liễu trước giờ chưa từng nghĩ tới, không ngờ lại có một ngày, một NPC thông minh như nó lại bại dưới tay người chơi. Nó uất ức cắn môi, nhỏ giọng đồng ý:

“Được rồi được rồi... Người, người thả ta ra trước đã...” Nó vừa nói, mắt vừa đảo tứ tung, trong lòng âm thầm tính toán.

Tựa như nhìn thấu được âm mưu của Tri Liễu, đáy mắt Dạ Thanh Hàn xẹt qua một tia khinh miệt, buông ra một câu phá nát luôn mọi hy vọng toan tính trong đầu cô nhóc:

“Nếu chạy trốn, tự gánh lấy hậu quả.”

Hết như vừa bị giáng ột cái bạt tai thật mạnh, thân thể Tri Liễu trở nên cứng đờ, miệng nó mím lại, thất bại cúi đầu, vô cùng nản chí móc ra mấy thứ lúc này vừa trộm được trả lại cho người ta.

Trời ơi, cuối cùng nó cũng gặp phải khắc tinh rồi! Kể này... rõ ràng là còn hiểm hơn ác ma gấp mấy lần!

Ánh mắt lạnh như băng của Dạ Thanh Hàn vẫn chưa rời khỏi người Tri Liễu:

“Còn gì nữa không?”

Tri Liễu kinh ngạc trợn tròn mắt, trừng trừng nhìn anh:

“Chẳng phải... ở đây hết rồi sao?”

“Đưa toàn bộ đồ mi trộm được ra đây.” Giọng nói lạnh nhạt của Dạ Thanh Hàn mang theo một sự uy phong không thể chống cự, hấn hồ hững hờ vùng vằng kiểm lên, vẽ vào không trung một vòng cung hoàn mỹ.

Sắc mặt Tri Liễu giờ đây đã cắt không còn hột máu, cô nhỏ liều chết giữ chặt chiếc túi bên người:

“Đó... đó là của ta mà!”

Dạ Thanh Hàn lại lạnh nhạt cười một tiếng, giọng nói của hấn không chút lưu tình, chặn hết đường sống của kẻ khác:

“Của người? Không phải là trộm được ư? Một là xuống Âm phủ gặp Diêm Vương, hai là giao toàn bộ ra đây, i chọn.”

Tri Liễu nghẹn, mặt đỏ bừng bừng:

“Người... là đồ vô sỉ!” Đây chẳng phải là quang minh chính đại đánh cướp... à không, là quang minh chính đại ăn cướp mới đúng!

Ngay giờ phút này, rốt cục nó cũng ngộ ra được một chân lý: Nó, thân trộm Tri Liễu, thua! Thua thảm hại! Thua dưới tay một người chơi về ngoài thì lạnh lùng mà trong lòng thì xấu xa thâm hiểm như thế!

Những giọt nước lại bắt đầu trào ra từ khóe mắt Tri Liễu, trước ánh nhìn sắc lạnh vô tình của Dạ Thanh Hàn, nó lòng đau như cắt chia toàn bộ số đồ trên người mình ra.

Mỗi lần móc ra một thứ, Tri Liễu lại có cảm giác như thân thể bị chém một nhát đầy dã man, đau lòng quá...

Hốc mắt nó rớt cục cũng không chứa nổi những giọt nước to như hạt đậu ấy nữa, hai hàng nước mắt cứ thế mà tuôn ra khắp mặt. Đến khi lấy thứ đồ cuối cùng ra khỏi người, nó không thể chịu nổi nữa, lại “Oa” một tiếng, bắt đầu khóc rống lên, khuôn mặt nhập nhèm nước mắt chạy thục mạng vào khu rừng gần đó:

“Hu hu... bắt nạt con nít...”

Nghe thấy tiếng khóc vẫn luẩn quẩn lớn vồn trong khu rừng lâu thật là lâu, khuôn mặt Mộ Khinh Hàn hiện lên vẻ động lòng trắc ẩn, do dự mở miệng:

“Đại thần, anh có cần phải...” quá đáng như thế không?

Đình!

[Hệ thống] : “Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn và người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn thứ nhất: Gặp thần trộm Tri Liễu. Phần thưởng nhiệm vụ là những vật phẩm vừa lấy được.”

Giọng nói của hệ thống đột ngột vang lên làm Mộ Khinh Hàn kinh hoàng không thôi, suy nghĩ trong đầu cũng bị ngừng lại. Cô chợt nhớ ra, trong game Loạn Thế này chỉ cần tổ đội với nhau thì khi hoàn thành nhiệm vụ mọi thành viên trong tổ đội sẽ đều được hưởng hết. Nhưng cô nhớ rõ cô chưa từng nhận nhiệm vụ nào như thế kia mà? Chẳng lẽ lại là đại thần sao?

Mộ Khinh Hàn có chút ngạc nhiên:

“Hả? Thì ra là nhiệm vụ à?” Nhưng mà... nhiệm vụ này, sao lại... kỳ quái thế chứ?

Dạ Thanh Hàn gật đầu, hồ hững “Ừ” một tiếng, giọng nói vẫn vân đạm phong thanh:

“Lúc trước vô tình nhận một nhiệm vụ.”

“ ...”

... Nghe giọng nói của hần tựa hồ như cũng đã quên mất tiêu cái nhiệm vụ đó luôn rồi...

“Không đúng” Mộ Khinh Hàn khẽ cau mày, đưa tay lên chống cằm làm thành một tư thế đầy suy tư, tiếp tục hỏi:

“Sao anh lại biết cô nhóc đó chính là Tri Liễu?”

“Lúc đầu còn chưa chắc chắn lắm, nhưng sau đó nghe tự giới thiệu thì khẳng định luôn.”

“...” Mộ Khinh Hàn im lặng tập hai, trong lòng vô cùng thương cảm cho Tri Liễu bất hạnh. Cho nên mới nói, cho dù có là thần trộm đi chăng nữa thì quan trọng vẫn là phải có một cái đầu thông minh mới được...

Nàng khẽ nhếch môi còn đang định nói tiếp thì...

Phật Phật Phật ...

Xa xa truyền đến tiếng đập cánh, suy nghĩ của Mộ Khinh Hàn cũng vì thế mà bị gián đoạn, nàng sững sốt nhìn chỉ thấy một chú chim bồ câu đưa tin lông trắng như tuyết đậu xuống tay Dạ Thanh Hàn, phút chốc hóa thành một mẩu giấy trắng.

Dạ Thanh Hàn mở mẩu giấy ra, nhàn nhạt quét mắt một lượt, đôi mày hần khẽ chau lại, hần dừng lại trong giây lát, rồi không chút do dự nghiền nát mẩu giấy trong tay.

Trong lúc Mộ Khinh Hàn còn đang sợ run lên, Dạ Thanh Hàn đã thu lại toàn bộ vật phẩm này giờ vẫn đang nằm trên mặt đất, tiện tay ném một khối màu đen cho cô:

“Thứ này nàng cầm mà chơi, còn không thì vứt đi cũng được. Ta out trước, mấy ngày tới ta sẽ không vào game, cố việc hãy tìm Loạn.”

Hả? Mộ Khinh Hàn vẫn trong tình trạng ngẩn ngẩn ngờ ngờ, ánh mắt chạm đến thứ đồ đang cầm trong tay, đột nhiên nàng sợ hết hồn Mộc bài xây... xây thành?

Hắn nói...Thứ này cầm mà chơi, còn không thì vứt đi cũng được...

Trời ơi, có phải cô vừa nghe nhầm không thế?

Nghĩ đoạn, cô vội vã ngẩng đầu: “Á? Đại thần, chờ...” Chữ ‘chờ’ còn chưa ra khỏi miệng, người trước mắt đã hóa thành một dải ánh sáng trắng, hẫ out rồi.

Ánh mặt trời màu vàng óng ánh đầy ấm áp dịu dàng chiếu rọi khắp chốn, gió nhẹ xôn xao trong bầu không khí giờ đây vẫn còn lưu lại một loại hơi thở đầy trong mát chỉ thuộc về riêng người đó. Mộ Khinh Hàn đứng nguyên tại chỗ, bất động một hồi lâu rồi chợt thở dài một hơi, tựa như đã mệt mỏi rã rời rồi.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm xa xa, nheo mắt lại, đột nhiên thấy trong lòng như vừa sinh ra một loại cảm giác đầy mê man, cảm giác này... dường như những chuyện vừa liên tiếp xảy ra ấy đã làm cô choáng váng không thôi.

Bầu không khí lúc này hết như sợi dây đàn căng rồi chợt cũng được nói lỏng tuy nhiên vẫn còn chút gì đó đầy bất an.

“Ai thế nhỉ?” Đột nhiên nàng có cảm giác như bị kim châm vào da thịt, đầy cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Soạt... soạt...

Dường như khu rừng cũng đang tỏ ra khiếp sợ, cây cối không ngừng lay động, tạo ra những âm thanh xào xạc đầy dồn dập.

Mộ Khinh Hàn trước giờ luôn rất nhạy cảm, nàng sớm đã nhận ra một luồng không khí rất không an toàn rồi, nhứ chặt đôi mày còn đang muốn bỏ chạy thì đã quá muộn! Một đám người tay lăm lăm cây đao đồng loạt xông ra từ những bụi cây cạnh đó nhất loạt bao vây chặt chẽ!

Mộ Khinh Hàn nhìn đám người đang tỏ ra bất an đến nỗi ngay cả cây đao cũng không cầm chặt kia, dường như bọn chúng cũng muốn lui nhưng lui không được, khiến cho trong lòng nàng thấy an tâm hơn rất nhiều, đôi mày đang chau lại cũng từ từ giãn ra. Mộ Khinh Hàn bình tĩnh đánh giá một lượt đám người xung quanh này, cuối cùng tầm mắt của cô dừng lại trên người một gã đàn ông mặt mày tuấn lãng, hừ lạnh nói:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn] : “Thệ Thủy Niên Hoa, lại là ngươi?”

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Ha ha, Lạc Tuyết Khinh Hàn, chắc ngươi không thể ngờ cũng có ngày mình bị lâm vào hoàn cảnh này nhỉ?” Thệ Thủy Niên Hoa nở một nụ cười nho nhã, phảng phất đâu đây là vẻ oán hận khinh miệt, hẫ dùng ánh mắt đầy hẫ hẫ nhìn kẻ kia, tựa như đang cười nhạo rằng, không ngờ kẻ đó cũng có ngày hôm nay.

Mộ Khinh Hàn nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn hẫ ta một cái, không chút hoang mang mở miệng:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn] : “Ngươi...”

Cảnh tượng kẻ thù gặp nhau này đúng là cảm động quá đi mất, Mộ Khinh Hàn không thèm quan tâm đến thái độ đầy kích động của Thệ Thủy Niên Hoa, cô còn chưa dứt lời, hẫ đã hung hãn cắt ngang:

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Ngươi cái gì mà ngươi! Đừng tưởng rằng bịt kín mặt mũi rồi thì ông đây không nhận ra ngươi! Đồ nhân yêu, biết điều thì mau giao lệnh bài xây thành ra đây, có khi Bang chủ ta sẽ nghĩ lại mà tha cho ngươi một mạng!”

Đáy mắt Mộ Khinh Hàn chợt lóe lên những tia lạnh, cô khẽ nhếch miệng, cười như không cười:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn] : “Ngươi theo dõi ta?”

Thệ Thủy Niên Hoa bắt đầu chột dạ, bèn lấp bắp phản bác:

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Ai...ai nói! Ta chỉ...Phi! Tại sao ta lại phải giải thích với đồ nhân yêu nhà ngươi chứ, mau giao lệnh bài xây thành trong tay ngươi ra đây, bằng không đừng hòng tính đến chuyện đi khỏi đây!”

Rốt cục hẳn cũng nổi điên, hung tợn gầm lên một tiếng, ánh mắt đầy sát khí, bắt xoẹt xoẹt về phía Mộ Khinh Hàn!

[Lạc Tuyết Khinh Hàn] : “Ái chà, Thệ Thủy Niên Hoa phó bang chủ đó sao, không phải người đang khinh người quá đáng đấy chứ? Ta còn lâu mới đưa ra cho người.” Nàng cố ý nhấn mạnh vào chữ ‘Phó’, tựa như đang nhắc nhở thân phận của đối phương, còn bản thân lại trưng ra một vẻ mặt rất chi là ngây thơ vô tội.

Lời của Mộ Khinh Hàn quả nhiên đã chọc trúng nỗi đau của Thệ Thủy Niên Hoa, lửa giận trong người hẳn nổi lên phừng phừng, đốt đỏ cả tròng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi thốt: “Một câu thôi: Người có đưa hay không?!”

Mộ Khinh Hàn ngáp một cái, thái độ vô cùng nhàn nhã ung dung: [Lạc Tuyết Khinh Hàn] : “Còn phải xem lần này người có bản lĩnh hay không đã?”

Thái độ hờ hững không thèm quan tâm đến người khác đó của cô lại càng làm cho Thệ Thủy Niên Hoa điên tiết, hẳn nhảy dựng lên, vung tay chỉ thẳng vào cô:

[Thệ Thủy Niên Hoa] : “Người...!!! Được lắm, rượu mời không uống, thích uống rượu phạt! Người từng giết ta ba lần, hôm nay ta thề sẽ luân bạch người!!! Các anh em, xông lên!!!!”

Bọn người trong bang phái Thệ Thủy lần lượt nhìn nhau một cái, rồi mới vội vàng cuống quýt giơ vũ khí trong tay lên nhằm thẳng hướng Mộ Khinh Hàn, bắt đầu tấn công!

Thật ra thì ngay từ thời khắc nhìn thấy Thệ Thủy Niên Hoa xuất hiện trong lòng Mộ Khinh Hàn sớm đã có kế sách ứng phó. Vừa nghe thấy tiếng hô công kích vang trời của kẻ địch, nàng liền lặng lẽ mở Ấn Tàng Sa Căn ra, dùng chức năng ẩn thân!

Ngay giây phút bọn người trong Thệ Thủy ủa lên đánh lại cực kỳ ngạc nhiên phát hiện ra bóng dáng của Mộ Khinh Hàn trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi. Bọn bang chúng trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mắt sớm đã không còn bóng người, cả bọn đồng loạt đưa mắt nhìn nhau hoàn toàn không có dấu hiệu logout mà, chẳng nhẽ cô ta lại có thể biến mất khỏi mặt đất như thế sao?

Không lẽ... Mộ Khinh Hàn biết dịch chuyển tức thời?

“Phó bang chủ, cô ta... không thấy cô ta đâu nữa!”

Thệ Thủy Niên Hoa nắm chặt hai tay, tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi:

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Chết tiệt! Không dừng lại để cho tên nhân yêu kia chạy thoát!”

Mộ Khinh Hàn – kẻ vừa biến mất một cách vô cùng thần bí nay đang đứng cạnh đó mà âm thầm cười trộm, nàng nhanh nhẹn lấy ra chiếc chủ thủ mà có lần đã từng dùng để làm nhiệm vụ ám sát, đi về phía một gã bang chúng trong đám đông hỗn loạn một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ có 10 giây thôi nhưng thế cũng đủ rồi!

Đôi chân cô vừa chuyển, chiếc chủ thủ sắc bén đã hướng thẳng vào cổ của đối phương, trong nháy mắt đó, cô linh hoạt tấn công trực diện vào tên đang đứng bên cạnh Thệ Thủy Niên Hoa, kẻ bị cô đâm trúng, ngay giây sau đã hóa thành một dải ánh sáng trắng, chịu kiếp quay trở về thành hồi sinh!

Thệ Thủy Niên Hoa bị tình huống đột nhiên sinh ra trước mắt này dọa cho sợ hết cả hồn, vội vàng cao giọng nhắc nhở bọn người xung quanh:

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Không đúng, cô ta vẫn còn ở quanh đây, mọi người cẩn thận!”

Không thể để cho hắn ta có cơ hội phản kháng được, thời gian ít như thế, Mộ Khinh Hàn khê híp mắt lại, nhanh như chớp đâm thẳng chủ thủ vào tim hắn!

Thệ Thủy Niên Hoa lúc bấy giờ vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang diễn ra, chỉ cảm thấy bên ngực phải bắt đầu nhức nhối đau, trong chớp mắt đó, dường như hắn đã thấy được cả cái chết của mình.

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Người... người...” Đôi đồng tử trong mắt Thệ Thủy Niên Hoa thu hẹp lại, kinh hãi nhìn chiếc chủ thủ đang cắm phập nơi trái tim mình, ngay cả cơ hội giãy dụa, hẳn cũng hoàn toàn không

có! Hấn không cam tâm! Tại sao hấn lại khinh địch như thế, tại sao hấn lại bị tên nhân yêu kia giết một cấp nữa?! Trong nháy mắt khi thân thể hấn sắp biến mất, giữa dải ánh sáng trắng, đột nhiên vang ra một tiếng rống kinh thiên động địa:

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Lạc Tuyết Khinh Hàn!!!!!!”

9. Chương 9: Trở Lại Tân Thủ Thôn

Chỉ còn ba giây!

Thời gian quá ít ỏi không cho phép Mộ Khinh Hàn giải quyết hết toàn bộ 1 đám người trong bang Thệ Thủy. Đen đũi thay trên người cô lúc này cũng không có phù hồi thành hay vật phẩm miễn tử gì. Bây giờ mà logout cũng không phải cách hay nói không chừng tên Thệ Thủy Niên Hoa kia rất có khả năng sẽ đứng canh tại chỗ nàng out ra để ôm cây đợi thỏ ấy chứ.

Vậy thì chỉ còn sót lại duy nhất một cách thôi, đó là: Trốn! Nhưng không thể trốn vào thành chủ được, tăng điểm pk trên người nàng lúc này đây đủ khiến cho nàng phải ngồi bó gối trong tù hơn mười ngày ấy chứ. Có điều nàng biết trốn đi đâu bây giờ?

Bàn tay đang nắm chặt chiếc chủy thủ của Mộ Khinh Hàn giờ đã ướt đầm mồ hôi lạnh, đầu óc vận hành với công suất tối đa, ánh mắt lo âu quét về phía đám người trước mặt, hốt nhiên trong đầu cô lóe ra một chủ kiến không tồi.

Còn một giây nữa thôi!

Chức năng ẩn thân của Ẩn Tầng Sa Cân sắp mất tác dụng rồi!

Mộ Khinh Hàn nhanh như chớp lao về phía vòng vây, động tác chớp nhoáng quét ngang một cái, dễ dàng giải quyết xong hai tên lâu la, thuận lợi tạo ra được một khoảng trống. Đến khi chiếc khăn lụa mất đi tác dụng, nàng guồng chân chạy như bay vào khu rừng, không ngoảnh đầu lại lấy một lần.

Mất đi tên đầu sỏ lúc này đây bọn người trong bang Thệ Thủy không khác gì đám ruồi nhặng vo ve chỉ biết trơ mắt nhìn Lạc Tuyết Khinh Hàn đang từng bước từng bước bỏ chạy mất tiêu trước mắt mình, ta nhìn người một cái, người lại liếc ta một cái, đứng như chôn chân tại chỗ mà chẳng biết phải làm sao.

[Thệ Thủy Niên Hoa]: “Còn đứng đó làm gì? Mau đuổi theo đi!”

Không biết là kẻ nào đã hét lên một câu như thế, đến lúc này bọn bang chúng mới như sự tỉnh, lóp ngóp bò ra khỏi giấc mộng, luống cuống đuổi theo Mộ Khinh Hàn nay đã mất tăm trong rừng cây.

Mộ Khinh Hàn trốn trên một tàng cây vừa khéo đám lá dày đặc đã giúp che chắn cả người mình, nàng đưa tay vạch vài chiếc lá trước mặt, cúi đầu nhìn đám bang chúng Thệ Thủy đang vội vàng vàng chạy qua.

Đúng là một lũ ngốc.

Dưới tấm khăn lụa, khóe môi Mộ Khinh Hàn khẽ nhếch lên một cách đầy châm chọc mỉa mai.

Đến khi tiếng bước chân lộn xộn hỗn loạn đã chỉ còn ở phía xa xa, đợi thêm một lát mà chẳng thấy bóng dáng kẻ nào nữa, Mộ Khinh Hàn mới không chút do dự nhảy từ trên cây xuống, nhẹ nhàng đặt chân lên mặt đất.

Nàng mở Bảng thông tin nhân vật ra liền kinh hoàng phát hiện, không ngờ điểm pk của mình đã lên tới 320 rồi! Nhưng nàng chỉ mới giết có bốn người thôi mà...trong Loạn Thế, cứ 10 điểm pk thì bị giam giữ một ngày nói cách khác, 320 điểm là tương đương với ba mươi hai ngày đấy...Mà bây giờ ID của cô cũng đã chuyển sang hồng danh vô cùng bắt mắt rồi...

Điểm pk cao như thế ID chuyển đỏ cũng là điều hiển nhiên thôi.

Mộ Khinh Hàn khẽ thở dài, lắc đầu trong vô thức. Chỉ sợ là mình không thể trở về thành được nữa rồi...

Có điều, nàng phải đi đâu để giết quái, luyện cấp, rửa điểm pk ?

Vừa muốn tăng cấp, nâng cao kỹ năng lại vừa muốn tránh xa những chỗ đông người, đặc biệt là trốn khỏi sự đuổi giết của bọn người trong bang Thệ Thủy. Trừ những khu vực ẩn ra mấy địa điểm như thế, đúng là hiếm hoi ít ỏi đến đau lòng.

Đáng tiếc chức năng ẩn thân của Ẩn Tàng Sa Cân chỉ có thể duy trì được trong vòng mười giây...Đúng rồi! Ẩn Tàng Sa Cân!

Hai mắt Mộ Khinh Hàn đột nhiên lóe sáng!

Sao nàng lại quên được nhỉ, mình còn chưa dùng cái chức năng kia mà, Ẩn Tàng Sa Cân có thể che giấu thông tin nhân vật đấy! Mộ Khinh Hàn vui như mở cờ trong bụng lấy Ẩn Tàng Sa Cân ra định bụng kích hoạt chức năng.

“Hệ thống : Bạn xác định muốn sử dụng chức năng ẩn thông tin?”

Mộ Khinh Hàn không chút do dự chọn ‘Xác nhận’.

Vừa chọn xong, nàng lập tức nghe thấy giọng của Hệ thống vang lên bên tai: “Mời bạn nhập tên nhân vật mới.”

Hả? Tên nhân vật mới? Đây là cái quái gì thế?

Mộ Khinh Hàn khẽ nhú đôi mày, mặc dù trong bụng đầy rẫy nghi ngờ, nàng thuận miệng đọc ra một cái tên: Lạc Anh Phiêu Tuyết.

[Hệ thống] : “Nhân vật Lạc Anh Phiêu Tuyết đã được tạo thành công.”

[Hệ thống]: “Lạc Anh Phiêu Tuyết vừa đặt chân vào chốn giang hồ, hiện tại cấp bậc của bạn đang là cấp một.”

Cấp... cấp một?!

Mộ Khinh Hàn thất kinh! Nàng không nghe lầm đấy chứ? Sao nhân vật của mình lại rớt xuống cấp một rồi??

Không còn thời gian để tìm hiểu rõ nguyên nhân nữa, đôi mắt lúc này đây đã bị một luồng ánh sáng trắng ôm lấy người, mạnh mẽ đâm vào khiến cho nàng không thể nào mở mắt ra nổi.

Trên đầu đột nhiên truyền đến cảm giác choáng váng, cả người tựa như bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất, cảm giác này rất quen, lẽ nào là...

Bị đá đi rồi!

“Hệ thống : Cấp bậc của bạn chưa đủ trên cấp 30, không thể tiến vào Vô Hoa Giới. Bạn sẽ được truyền tống đến Tân thủ thôn.”

Vù ...

Giọng nói của hệ thống kết thúc với tiếng thổi vù vù quanh tai Mộ Khinh Hàn, lúc này lại chẳng khác nào tiếng nổ ầm ầm trong đầu cô.

Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này??

Cảm giác thấy luồng ánh sáng trắng toát chói lóa bao bọc quanh người mình dường như đã biến mất rồi, Mộ Khinh Hàn bấy giờ mới mờ mịt mở mắt. Vốn dĩ sự khiếp đảm ban nãy đã đủ làm cho những sợi dây thần kinh của cô tê rần cả lại,đầu óc cũng hết sức hoang mang, nhưng cảnh tượng đột ngột đập vào mắt nàng lúc này đây đích thực là một đòn chí mạng đập tan nát nát hết những gì còn sót lại trong đầu mình!

Những thửa ruộng dọc ngang san sát trải dài nối liền với các con đường xen kẽ nhau trên cánh đồng bát ngát, mấy căn nhà tranh đơn sơ nghèo nàn rải rác đó đây, khói bếp lượn lờ bay lên thành từng dải trên những mái nhà. Bên trong cánh đồng, gà gáy chó sủa, cây mọc thành hàng. Một đám trẻ nghịch ngợm cười

đùa chơi trò đuổi bắt, thanh niên trai tráng ra sức cày bừa, mấy ông lão ngồi dưới bóng cây kể chuyện hàn huyên, khung cảnh thật bình dị mộc mạc làm sao... Nhưng mà, đây chẳng phải là...

Tân thủ thôn >.

Mộ Khinh Hàn trợn tròn hai mắt, trừng trừng nhìn vào cảnh tượng đang diễn ra trước mặt mình đây, cảm thấy đúng là không thể hiểu nổi. Chẳng lẽ đây cũng là chức năng của Ẩn Tàng Sa Cân sao? Nàng đưa tay lên sờ sờ mặt mình theo bản năng, kết quả là chỉ tóm được một đống không khí.

Chiếc khăn lụa của nàng đâu mất rồi?!

Tim Mộ Khinh Hàn bất giác hẫng mất nửa nhịp, vội vã cúi đầu tìm, nhưng lại càng kinh hãi hơn khi phát hiện ra bộ đồ Băng Tuyết của mình cũng đã không cánh mà bay rồi! Lúc này đây đang khoác lên người lại chỉ là một bộ y phục màu trắng bằng vải thô rất đỗi bình thường...

“Trang bị của mình đâu mất rồi???” Mộ Khinh Hàn thảm thiết kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch không còn hột máu, cuống quýt mở Bảng thông tin nhân vật ra.

Tên nhân vật: Lạc Anh Phiêu Tuyết (Nhân vật chính: Lạc Tuyết Khinh Hàn).

Cấp bậc: 1.

Danh vọng: 0.

Tội ác: 0.

Sinh mệnh: 100/100.

Tinh thần: 150/150.

Thể lực: 80/100.

Sức mạnh: 45.

Nhanh nhẹn: 20.

Nhạy bén: 15.

Mị lực: ???

May mắn: ???

Phòng ngự: 20.

Tránh né: 15.

Trúng mục tiêu: 20.

Kinh nghiệm: 0/100.

Điểm phân phối thuộc tính: 0.

[Trang bị]

Vũ khí: Mộc kiếm.

Dây cột tóc: Tân thủ phát đại.

Trang phục: Tân thủ bố y.

Thắt lưng: Tân thủ yêu đới.

Giày: Tân thủ hài.

Vòng tay: Không có.

Thông tin nhân vật đã bị thay đổi hoàn toàn, có điều bên cạnh tên nhân vật lại còn có một dòng chữ màu lam cực kỳ bắt mắt: Nhân vật chính.

Mộ Khinh Hàn cuối cùng cũng có thể thả lỏng cả người, thậm chí lúc này nàng còn có cảm giác rất chi là thành tựu. Trong game Loạn Thế mỗi người chơi chỉ có thể lập một nhân vật mà thôi, máy chủ sẽ xác nhận nhân vật đó có đúng là mình hay không? Mà hôm nay nàng lại...đây có được xem như là...mình vừa lập ra một acc phụ phải không?

Đúng lúc đó, Mộ Khinh Hàn chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo như dòng suối vang lên từ phía sau:

“Vị tỷ tỷ kia ơi, chậm chút đã...”

Mộ Khinh Hàn nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái xấp xỉ tuổi mình, thân mặc bích y đang bước nhanh lại gần. Cô gái này dùng một sợi dây lụa màu xanh buộc gọn mái tóc dài kiểu đuôi ngựa lại sau lưng, có lẽ là do chạy quá nhanh, khuôn mặt cô nàng trở nên ửng đỏ, đôi mắt trong suốt sáng long lanh, thật đáng yêu làm sao.

Mộ Khinh Hàn mỉm cười, chỉ vào bản thân:

“Gọi tôi sao?”

“Đúng... đúng... học học...” Cô gái mặc bích y ấy dừng sững lại trước mặt Mộ Khinh Hàn, hai tay chống lên đầu gối, cúi người thở hổn hển, nghe Mộ Khinh Hàn hỏi như thế, cô vội vàng gạt đầu như trống bỏi, miệng hớp lấy hớp để mấy ngụm không khí:

“Tổ đội bọn em còn thiếu một vị trí nữa để làm nhiệm vụ, nhưng ở Tân thủ thôn lại vắng người quá, bọn em tìm mãi vẫn không đủ người, chẳng hay chị có thể vào đội bọn em không?”

“Được chứ!” Mộ Khinh Hàn hứng khởi nhận lời, cô còn đang định thẳng cấp cho “acc phụ” đây, tổ đội đánh quái với người ta cũng là một lựa chọn không tồi, chỉ có điều...không biết trên đường có gặp phải người quen nhận ra cô không?

“Tốt quá!” Cô gái vận bích y hoan hỉ nói:

“Tỷ tỷ, chị tên là gì? Em là Vân Ảnh Tiêu Sanh đã lên lv 2 rồi.”

Mộ Khinh Hàn suy nghĩ một lát, cuối cùng “thật thà” đáp: “Lạc... Lạc Anh Phiêu Tuyết, chị vừa đăng ký xong, cho nên...mới chỉ cấp một thôi...” Nàng đưa mắt nhìn về phía xa xa đây cũng không tính là nói dối đâu chứ nhỉ?

Vừa dứt lời đã nghe thấy giọng nữ của Hệ thống vang lên.

[Hệ thống] : “Người chơi Vân Ảnh Tiêu Sanh muốn thêm bạn làm hảo hữu, bạn có đồng ý không?”

Đồng ý

[Hệ thống] : “Người chơi Vân Ảnh Tiêu Sanh và bạn đã kết làm hảo hữu, chúc bạn chơi game vui vẻ.”

Sau khi thêm nhau vào danh sách hảo hữu xong Vân Ảnh Tiêu Sanh mới cười cười nói:

“Sau này em sẽ gọi chị là Lạc Anh tỷ tỷ nhé. Đúng rồi, để em gọi đội trưởng đã, huynh ấy sẽ thêm chị vào đội... A! Đội trưởng ơi!” Hai mắt cô đột nhiên lóe sáng, hưng phấn nhìn về phía trước vẫy vẫy tay.

Mộ Khinh Hàn nhìn về hướng cô nàng đang vẫy tay, quả nhiên lập tức nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thoạt nhìn có vẻ điềm tĩnh đang tiến về phía bọn cô, phía sau anh ta còn có hai anh em sinh đôi mặt mày sáng sủa khác.

“Vân Ảnh, tìm được người rồi hả?” Một anh chàng trong cặp sinh đôi kia cười toe toét hỏi, dùng ánh mắt thân thiện đánh giá Mộ Khinh Hàn.

Vân Ảnh Tiêu Sanh gạt gạt đầu, nói với vị đại ca lạnh lùng kia: “Vâng, đội trưởng, huynh thêm chị ấy vào đội đi.”

Anh chàng đẹp trai mặt lạnh không chút biểu cảm nhìn Mộ Khinh Hàn một cái, lạnh lùng nhả ra một chữ:

“Tên?” Quả nhiên là tính cách như ngoại hình, tích chữ như vàng quá đáng luôn.

Mộ Khinh Hàn vội vàng đáp: “Tôi là Lạc Tuyết... À không, là Lạc Anh Phiêu Tuyết, tân thủ, cấp một.”

Tự giới thiệu xong một lượt đột nhiên Mộ Khinh Hàn cảm thấy nhân vật này của mình kém cỏi quá...

Không đợi người mặt lạnh đẹp trai trả lời, một người trong hai anh em sinh đôi vừa lên tiếng ban nãy đã cướp lời luôn:

“Chào Lạc Anh mỹ nữ, tôi tên Nguyệt Hắc Phong Cao , hì hì.”

Mộ Khinh Hàn : “Sao không lấy tên là ‘Đêm’ ?”

“Thì thích mà! Tên tôi là Nguyệt !”

“...” Mộ Khinh Hàn đưa mắt nhìn sang người còn lại trong cặp sinh đôi:

“VẬY... còn anh?”

“À, tôi là Sát Trùng Nhật, cái tên này không tệ nhỉ?”, tên sinh đôi còn lại đáp với vẻ dương dương đắc ý.

Nguyệt hắc phong cao sát trùng nhật (đêm đêm với ngày sáng..)

Gân xanh hai bên huyệt thái dương của Mộ Khinh Hàn nhất loạt nổi lên hết sạch, nàng hoàn toàn hết chỗ nói luôn rồi. Không biết làm gì hơn đành đánh mắt sang nhìn người đẹp trai mặt lạnh, tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của nàng mới chỉ thấy cô khẽ nhếch miệng, anh ta đã lên tiếng trước.

“Nghịch Đồng.”

Mộ Khinh Hàn nhất thời không hiểu anh ta nói gì, bèn mờ mịt hỏi lại:

“Hả?”

Vân Anh Tiêu Sanh thấy thế, nhẹ nhàng kéo kéo chéo áo Mộ Khinh Hàn, nhẹ giọng giải thích:

“Ý đội trưởng là giới thiệu anh ấy tên Nghịch Đồng đó mà!”

Mộ Khinh Hàn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ vội vàng gật đầu, mỉm cười nói:

“Chào anh.”

Nghịch Đồng quả không hổ là hình tượng núi băng, anh ta chỉ gật đầu với cô một cái xem như chào hỏi. Đến khi mời Mộ Khinh Hàn vào đội xong, anh ta cũng chỉ nhàn nhạt phun ra hai chữ:

“Đi thôi.”

“Đúng rồi, giờ làm nhiệm vụ gì đây?” Nghe thấy lời nhắc nhở của Nghịch Đồng, Mộ Khinh Hàn mới sực nhớ ra, vội vàng lên tiếng hỏi.

Vân Ảnh Tiêu Sanh giải thích một cách đầy nhiệt tình:

“À, dễ lắm chỉ phải giết 400 con quái thôi, nhưng nhất định phải đủ năm người mới được.”

Trên khuôn mặt Mộ Khinh Hàn lộ ra vẻ đầy kinh ngạc 400 con? Có nhiều quá không thể? Nàng lại hỏi tiếp:

“Vậy mọi người định giết quái gì?”

Sát Trùng Nhật nhìn cô một cái, cười đến độ khuôn mặt cũng cong cong:

“Giết thỏ.”

10. Chương 10: Bị Thỏ Cắn

Nơi làm nhiệm vụ giết thỏ cách Tân thủ thôn một đoạn đường vì thế nên lúc đi đường rảnh rỗi mọi người trong đội nổi tính thích hóng chuyện lôi mấy vụ xì căng đan gần đây trong game ra bình luận sôi nổi.

Nguyệt Hắc Phong Cao dẫn đầu khơi mào trước:

[Nguyệt Hắc Phong Cao]: “Mọi người nghe tin gì chưa? Vụ hot nhất gần đây nhất trong game ấy?”

Nguyệt Hắc Phong Cao vừa dứt lời, Vân Ảnh Tiêu Sanh đã vội dựng tai lên, trưng ra một vẻ mặt như muốn học hỏi ghê lắm:

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Chuyện gì chuyện gì? Huynh nói muội nghe thử xem nào.”

Lắm chuyện là bản tính trời sinh của con gái, câu này quả không ngoa chút nào.

[Nguyệt Hắc Phong Cao]: “À à, là chuyện vị đệ nhất đại thần trong truyền thuyết...”

Cả người Mộ Khinh Hàn lập tức cứng đờ, ra vẻ trấn định đưa mắt nhìn về phía xa xa, giả vờ như không nghe thấy màn tám chuyện của mấy người kia, lại chỉ thấy Vân Ảnh Tiêu Sanh hét toáng lên:

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Cái gì? Dạ Thanh Hàn kết hôn với Lạc Tuyết Khinh Hàn? Lạc Tuyết Khinh Hàn chẳng phải là đàn ông sao? À không không... ý muội là... cả hai người đó đều là đàn ông...”

Khóe miệng Mộ Khinh Hàn mấp míet co giật, trời đất ơi, sao mà đến cả tân thủ cũng nghĩ rằng cô là “đàn ông” thế này??

[Nguyệt Hắc Phong Cao]: “Đúng thế đúng thế, nghe nói vì hai người đó kết hôn mà đã làm dấy lên một làn sóng mới trong toàn game...” Sát Trùng Nhật bắt đầu thêm mắm dặm muối, rất chi là ra dáng mà kể lể:

[Sát Trùng Nhật]: “Tiếp đó là vụ Thệ Thủy Niên Hoa biết chuyện hai vị kia kết hôn, then quá hóa giận, lập tức dẫn đầu một đám người đi chặn đánh Lạc Tuyết Khinh Hàn. Haiz quả là một mối tình tay ba bi kịch làm sao!”

Vân Ảnh Tiêu Sanh trưng ra một vẻ mặt hoài nghi:

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Làm sao huynh biết?”

[Sát Trùng Nhật]: “Hừm, huynh vừa thấy thông báo trên Thế giới xong, đại ý là Thệ Thủy Niên Hoa đang treo giải thưởng vạn kim tiền cho bất cứ kẻ nào giết chết được Lạc Tuyết Khinh Hàn.”

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Thế sao huynh biết được Thệ Thủy Niên Hoa làm thế là do mờ mắt vì tình?”

[Sát Trùng Nhật]: “Huynh đoán.” Câu trả lời rất chi là thần nhiên, như chuyện đúng rồi không cần bàn cãi nữa vậy.

“...”

Dọc theo đường đi, cả đám người lòi ra đủ chuyện bát quái trên trời dưới đất, làm Mộ Khinh Hàn sờn cả tóc gáy, nổi cả da gà, rốt cục cũng có thể đau khổ vật vã lết xác tới được vùng Dã ngoại bình nguyên của Tân thủ thôn.

Trước mắt cô lúc này đây là vùng thảo nguyên rộng bát ngát mênh mông, thảm cỏ xanh mướt trải dài vô tận, một đám cỏ con tung tăng nhảy nhót qua những bụi cỏ, những cặp mắt đỏ hồng lay chuyển đáng yêu, vẻ ngoài dễ thương vô cùng. Trên đầu mỗi nhóc cỏ còn có một dòng chữ xanh biếc: “Thỏ trắng lv 3”, hệt như để chứng minh với người ta mình là sinh vật vô hại.

Những chú thỏ vừa yếu ớt yếu đuối vừa cực kỳ dễ thương này quả nhiên rất dễ gợi sự thương cảm tiếc nuối trong lòng bọn con gái nếu phải ra tay giết chúng, thế là cả hai người mang giới tính nữ trong đội đều cực kỳ nhất trí đồng lòng mà đưa ánh mắt đáng thương ra nhìn về phía đội trưởng.

Không nói hai lời, bạn đội trưởng của chúng ta lập tức rút thanh trường đao ra, chậm rãi mở miệng:

[Nghịch Đồng] : “Nhanh chút đi, bằng không hôm nay sẽ không hoàn thành nhiệm vụ được đâu.”

Thấy chiêu cầu xin bằng ánh mắt không có hiệu quả, Mộ Khinh Hàn và Vân Ảnh Tiêu Sanh đành đồng loạt bỏ cái ý niệm thương tiếc cỏ con ấy ra khỏi đầu, vội vàng rút vũ khí ra bắt đầu xông lên phía trước giết cỏ.

Mộ Khinh Hàn nắm chặt thanh mộc kiếm mà hệ thống đã rất “tốt bụng” phát cho nàng theo thói quen nhắm thẳng vào lũ cỏ trước mặt, vung kiếm lên quét ngang một đường.

Nếu như là lúc bình thường, ngay tại thời khắc mũi kiếm quét qua nhất định sẽ hiện lên những luồng sáng trắng toát chói lóa nhưng mà bây giờ...

Mũi kiếm đâm thẳng vào đầu thỏ, Mộ Khinh Hàn chỉ nhìn thấy một con số đỏ tươi nhảy lên: “- 5 , con số này trông cực kỳ chói mắt, hệt như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình vậy.

Mấy con thỏ bị Mộ Khinh Hàn đâm trúng, lập tức cứng người lại, hệt như nhận được một sự kích thích nào đó, chúng dùng những ánh mắt sắc lẹm của mình phóng vèo vèo về phía nàng, đôi mắt kia ban đầu mang một màu hồng như rubi đẹp đẽ là vậy mà nay đã trở nên đỏ ngầu như máu. Chú thỏ ôn thuận vô hại dường như đã biến đi đâu mất, thay vào đó là một con mãnh thú hung ác tàn bạo, chúng há miệng ra lao vọt về phía trước nhằm thẳng vào hướng Mộ Khinh Hàn!

Khuôn mặt Mộ Khinh Hàn biến sắc ngay tức thì, kinh nghiệm giết quái tích tụ bấy lâu khiến cho hành động đầu tiên của cô sau lúc đó là vọt giò lên cổ mà chạy, tay hươu kiếm đuổi lũ thỏ điên.

Vụt ...

Bóng trắng ấy như cơn gió dữ dội điên cuồng xẹt qua Mộ Khinh Hàn, hàm răng nhọn cắm phập vào bàn tay đang cầm kiếm của nàng, hoàn toàn chuẩn xác không chệch một li.

Từ cổ tay Mộ Khinh Hàn bỗng truyền đến một cảm giác đau rát, thang kiếm gỗ trong tay cũng không giữ nổi nữa mà rớt cái “Bộp” xuống đất.

“Á á á! Má ơi, thỏ cắn người! Cứu mạng!!” Mộ Khinh Hàn vừa chạy như điên, vừa ra sức gỡ con thỏ đang cắm nguyên hàm răng trên tay mình xuống, nàng đã đau đến mức nước mắt cũng rơm rơm quanh mi rồi.

Không thể tin nổi, mình – Mộ Khinh Hàn cũng có ngày bị đám thỏ nhỏ nhỏ kia cắn!

Mặc dù lực công kích của thỏ không cao, nhưng cái vết cắn này của nó thì đúng là làm máu tụt nhanh không đỡ nổi.

- 5.
- 2.
- 2.
- 1.
- 1.
- 5.
- ...

Phải đến khi dùng hết cả tứ chi, Mộ Khinh Hàn mới gỡ được con thỏ kia ra một cách cực kỳ khó khăn chặt vật, điểm sinh mệnh của vốn là 100 nay đã rớt xuống chỉ còn phân nửa! Thảm hại không kể đâu cho hết, nàng như không còn sức lực để chống đỡ thân thể nữa, thế là rầm một cái bi tráng ngã lăn quay ra đất.

Mộ Khinh Hàn trợn tròn đôi mắt, vẫn chưa thể nào định thần lại được, ngược lên nhìn con thỏ trước mặt mình chỉ thấy sinh vật hung dữ kia nay đã dần bình tĩnh lại, dựng đôi tai dài thườn thượt của mình lên, nhảy phốc trở lại bãi cỏ vừa nãy tiếp tục ung dung nhàn nhã... ăn cỏ... =b

“Lạc Anh tỷ tỷ! Chị không sao chứ?” Một tiếng gọi gấp gáp từ phía trước truyền đến, trong lòng Mộ Khinh Hàn vẫn còn sợ hãi, cô ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy khuôn mặt ngập tràn lo lắng của Vân Ảnh Tiêu Sanh. Thì ra là sau khi nghe thấy tiếng la hét đầy thảm thiết của Mộ Khinh Hàn, cô nhỏ vội vã bỏ chú thỏ đang giết được một nửa lại phóng vèo đến đây.

“Thỏ... thỏ cắn chị...” Mộ Khinh Hàn nhìn dấu răng rướm máu trên tay, run rẩy nói.

“Hả?” Về mặt Vân Ảnh Tiêu Sanh đầy kinh ngạc:

“Thỏ đâu có cắn được người? Em chém giết nhiều như vậy rồi, bọn chúng thậm chí còn không thèm động đậy ấy chứ!”

“Cái gì!” Mộ Khinh Hàn như không thể tin nổi vào tai mình, đôi mắt càng trợn lớn hơn, chẳng lẽ... bọn thỏ chết tiệt kia cố tình nhắm vào mình?

“Đấy, chị nhìn xem.” Vân Ảnh Tiêu Sanh vừa nói, vừa vung kiếm lên nhắm thẳng vào chú thỏ trắng gần đó, chém liên tiếp mấy nhát, khiến cho chú thỏ run lên cầm cập, chỉ lát sau máu đã tụt xuống đất, ngã lặn ra đất tạm biệt trần gian. Mà quả nhiên, trong suốt cả khoảng thời gian đó, nó không thềm nhúc nhích động đậy tí gì...

Mộ Khinh Hàn nước mắt tuôn rơi, chẳng lẽ là do điểm may mắn của cô quá thấp sao? Nàng đúng là xui nhất quả đất ngay cả con thỏ mà nó cũng cắn...

Nàng ngược đầu lên nhìn những người khác trong đội, đội trưởng Nghịch Đồng lúc bình thường thì tích chữ như vàng, hiếm lắm mới cạy được miệng anh ta, vậy mà lúc giết quái thì chuyên nghiệp vô cùng, động tác rất mực chuẩn xác và dứt khoát, chỉ cần ba đao thôi, con thỏ đã chết ngắc ngư rồi. Còn cặp anh em sinh đôi kia thì dường như rất nhàn nhã dạo chơi, sóng vai nhau ngồi dưới tàng cây ngâm lên những điệu nhạc, tựa như đang dùng nhạc khí để công kích bọn thỏ vậy. Nhưng có một điều là đám thỏ đó cũng chỉ ngồi yên một chỗ không thềm động đậy mặc người ta thỏa sức chém giết...

“...”

Mộ Khinh Hàn trở mắt nhìn, trong lòng bất giác mãnh liệt dâng lên một cảm xúc muốn chết quách cho rồi. Tại sao... tại sao... tại sao... chỉ có mình là bị bọn thỏ kia cắn...

“Lạc Anh tỷ tỷ, không lẽ lúc giết thỏ chị đã đâm kiếm vào mắt bọn nó sao?” Vân Ảnh Tiêu Sanh dường như nghĩ ra được điều gì, nàng vỗ vỗ trán, la lên một tiếng:

“A! Em nhớ NPC hướng dẫn người chơi mới đã từng nói, có nhiều loại quái nếu bị đâm vào mắt sẽ sinh ra những phản ứng rất khác lạ, chỉ có điều lúc bọn nó nổi điên cũng là khi sức phòng ngự của chúng yếu nhất.”

Lời của Vân Ảnh Tiêu Sanh làm Mộ Khinh hàn ghệt mặt ra.

Đâm trúng vào mắt thỏ? Cái này mình đâu có chú ý tới đâu chẳng qua là lúc ấy theo thói quen quét ngang bọn thỏ mấy cái mà bọn nó không chết ... Mình đúng là còn kém cõi hơn cả tân thủ T_____T

Nhưng mà nếu như quả thật lúc bọn thỏ trắng nổi điên cũng là khi sức phòng ngự của chúng yếu nhất thì nàng có thể lợi dụng nhược điểm này rồi...Nghĩ tới đây, ánh mắt Mộ Khinh Hàn bỗng trở nên sắc bén lạ thường...

“Lạc Anh tỷ tỷ? Lạc Anh tỷ tỷ?” Vân Ảnh Tiêu Sanh gọi vài lần vẫn không thấy tiếng đáp lại, không khỏi lo lắng kéo kéo góc áo Mộ Khinh Hàn, ngập ngừng hỏi:

“Lạc Anh tỷ tỷ, chị không sao chứ?”

Đột nhiên Mộ Khinh Hàn không nói tiếng nào đã nhảy dựng lên, làm Vân Ảnh Tiêu Sanh sợ hết hồn:

“Lạc... Lạc Anh tỷ tỷ?”

Mộ Khinh Hàn dường như không nghe thấy tiếng gọi của Vân Ảnh Tiêu Sanh, nàng nắm chặt bàn tay, mắt híp lại trong đáy mắt lóe ra một tia ngoan độc rồi biến mất rất nhanh:

“Có thù mà không báo, sao gọi là con gái! Hôm nay bản cô nương đây thề nhất định sẽ diệt sạch lũ thỏ trên thảo nguyên này!”

Vân Ảnh Tiêu Sanh kinh ngạc nhìn theo những bước chân dài đầy mạnh mẽ về phía đám thỏ của Mộ Khinh Hàn, thấy tỷ ấy nhặt thanh mộc kiếm từ dưới đất lên, sau đó... vung kiếm lấy hết sức bình sinh, đâm thẳng vào mắt bọn chúng!

“Lạc Anh tỷ tỷ...” Vân Ảnh Tiêu Sanh trở mắt ra, không nhin nổi bật thốt lên một tiếng.

Nhưng cũng ngay tại lúc kêu lên đó, cô nhỏ mới phát hiện toàn bộ lo lắng của mình đều chỉ là dư thừa.

Mấy con thỏ trắng vốn dĩ đang ung dung nhàn nhã ăn cỏ, quả nhiên bị đâm vào mắt thì nổi điên lên phóng vọt lên nhằm thẳng vào Mộ Khinh Hàn.

Mộ Khinh Hàn linh hoạt cử động hai tay, chỉ thấy tiếng mộc kiếm xé gió nghe “roẹt” một cái, ngay giây sau, mũi kiếm đã đâm thẳng vào người chú thỏ trắng đang tung người trên không trung kia.

Những mảng lông trắng tinh thì nhau rụng xuống đất, đáng thương thay, cột máu theo đó mà cũng bị giảm xuống chỉ còn phân nửa!

“Ha ha, cách này quả nhiên xài được.” Mộ Khinh Hàn hài lòng gật gật đầu, nâng mũi kiếm lên, đâm thêm một nhát vào người sinh vật nằm trên mặt đất đang giãy giụa cố bật dậy kia.

Thỏ trắng ngã vật ra đất biến thành điểm kinh nghiệm rồi nhanh chóng tan đi.

“...”

Vân Ảnh Tiêu Sanh nãy giờ vẫn dõi theo từng nhất cử nhất động của Mộ Khinh Hàn, lúc này mới giật mình bừng tỉnh, nỗi ngạc nhiên trong mắt cô nàng nay đã hoàn toàn chuyển thành cực kỳ sùng bái. Quá lợi hại!

Một cái chuyển mình, hai đường kiếm!

Những động tác vô cùng lưu loát của Mộ Khinh Hàn cứ thế tiến hết đám thỏ rời khỏi trần gian đến với địa ngục. Dần dần, thần thái trong đôi mắt nàng cũng trở nên trong trẻo hẳn lên, động tác giết quái càng ngày càng linh hoạt, khó có thể tìm ra bất cứ sơ hở nào. Một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt phát ra từ người nàng, thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người xung quanh. Đó là sự tự tin mà không kẻ nào có được chỉ thuộc về riêng Mộ Khinh Hàn.

Tựa hồ như có một cơn gió dữ dội mạnh mẽ quét qua thảo nguyên, cơn gió ấy đi đến đâu, xác thỏ lại ngã xuống, biến thành luồng sáng trắng xóa một vùng.

Cảm giác sung sướng thỏa thê khi giết chết đám thỏ này khiến Mộ Khinh Hàn có cảm tưởng như mình đang trở về với thân phận Lạc Tuyết Khinh Hàn. Đúng rồi đích xác là cái khoái cảm lúc này đây, Mộ Khinh Hàn khẽ nhếch miệng làm thành một nụ cười vô cùng tự tin. Ai bảo phải có trang bị tốt mới có thể thành công, mới có thể làm nên kỳ tích? Trang bị tất nhiên cũng quan trọng nhưng thứ cần nhất chỉ là thao tác kỹ năng của người chơi. Nếu như thao tác giỏi, thì tân thủ cũng chẳng khác gì những bậc đại thần, chỉ cần vung kiếm tất thấy đều bại trận. Huống hồ được đến cấp bậc cao như Lạc Tuyết Khinh Hàn ngày hôm nay cũng đều nhờ ngày trước Mộ Khinh Hàn biết cách thao tác thành thạo như vậy.

Nghịch Đồng đứng phía xa xa, vô tình liếc sang nhìn thấy ngay động tác thuần thục của Mộ Khinh Hàn, trong đôi mắt lạnh như băng của hắn chợt lóe ra một tia kinh ngạc khó dấu.

Đôi anh em sinh đôi kia nãy giờ vẫn đang ngồi dưới tàng cây đánh đàn giết thỏ, lúc này đây miệng người nào người nấy đều đã há hốc ra, thao tác giết quái cũng dần dần chậm lại, cuối cùng bất tri bất giác mà ngừng hẳn. Họ trợn mắt há mồm dõi theo từng nhất cử nhất động đầy vẻ “điên cuồng” của Mộ Khinh Hàn, tựa hồ như được tận mắt chứng kiến kỳ tích vậy.

“Cô ấy... cô ấy... cô ấy...” Một cánh tay của Sát Trùng Nhật vẫn đang ở trạng thái lơ lửng trên không trung, lấp lắp nói không ra câu, bàn tay còn lại thì ra sức kéo kéo giật giật góc áo người anh em của mình.

Nguyệt Hắc Phong Cao ngược mặt nhìn trời, thở dài cảm khái một câu:

“Không biết kẻ nào đã từng nói: Thà rằng đắc tội tiểu nhân, chứ tuyệt đối không thể đắc tội nữ nhân!”

Mộ Khinh Hàn không cần tốn nhiều sức để giết thỏ lắm mà điểm kinh nghiệm vẫn cứ tăng vùn vụt, một chốc đã nhảy lên cấp ba rồi. Nhưng nàng vẫn thấy giết từng con như thế thì không năng suất lắm, thế là vung tay lên định bụng quét một đường kiếm ngang người đám thỏ.

Đối mặt với luồng khí đầy hung tợn đầy thù địch của đám thỏ, Mộ Khinh Hàn giờ đây đã không còn bối rối hoảng hốt như lúc đầu, bình tĩnh trấn định nắm giữ cục diện trong tay. Nàng vung kiếm quét ngang một cái nữa toàn bộ bọn chúng đã về với tổ tiên ông bà.

Trải qua mấy lần này đám thổ trắng tựa hồ như đã nhận ra cô gái đang hiên ngang đứng đó đúng là không dễ chọc vào thế nên cả đám cứ run lên bần bật, chúng vội vàng quay đầu hướng thẳng về phía cặp anh em sinh đôi đang ngồi dưới tàng cây kia mà xông tới!

Hai anh em Nguyệt Hắc Phong Cao và Sát Trùng Nhật bị cảnh tượng đang diễn ra trước mắt dọa cho sợ hết hồn, hoảng hốt trợn tròn hai mắt, ngay giây sau bọn họ đã vội vàng bật dậy khỏi mặt đất như đang ngồi trên đồng lửa, guồng chân bỏ chạy trốn chết không hẹn mà cùng kêu lên thảm thiết:

“A!!! Cứu mạng!!!”

“A a a !!!” Nguyệt Hắc Phong Cao sống chết cảm mặt chạy, tay chân luống cuống nhét một đồng thuốc vào miệng, cũng chẳng thèm quan tâm là đồng thuốc đó nhằm để phục hồi cái gì chỉ thất kinh quay đầu hét lên với Mộ Khinh Hàn ở phía xa xa:

“Lạc Anh mỹ nữ, hạ thủ lưu tình!!!”

Mộ Khinh Hàn nghe thấy tiếng kêu cứu của người kia thì ngẩn ra, nhân lúc giết xong một con thỏ mà quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra tình trạng xui xẻo của hai anh em nhà kia vội vàng trưng ra một nụ cười áy náy:

“Xin lỗi, tôi...” Nhưng lời còn chưa dứt, giọng nói của nàng trong phút chốc đã im bật, cùng lúc đó trên trán cũng treo luôn ba đường hắc tuyến...

Thời gian phát diên của bọn thỏ đã hết từ đời nào đời nào rồi, mà hai anh chàng kia vẫn còn đang kêu la thảm thiết, cảm đầu cảm cổ chạy như điên...

Cứ như thế, ngày hôm đó đã trôi qua cùng với nhiệm vụ giết thỏ.

Ngay lúc Mộ Khinh Hàn vừa vung kiếm lên chém chết một con thỏ một cách vô cùng “tàn bạo”, giọng nữ dịu dàng của Hệ thống cũng vang lên thông báo thắng cấp và hoàn thành nhiệm vụ.

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã lên cấp 6, hãy tiếp tục cố gắng!”

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Nghịch Đồng, người chơi Nguyệt Hắc Phong Cao, người chơi Sát Trùng Nhật, người chơi Vân Ảnh Tiêu Sanh và người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ, đề nghị các người chơi về gặp thôn trưởng Thanh Sa thôn để giao nhiệm vụ.”

Phù, vậy là chỉ cần giết 400 con thỏ mà đã có thể lên tới cấp 6 rồi!

Mộ Khinh Hàn mang theo chút mệt mỏi mà thở dài nhẹ nhõm, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ mừng rỡ, lâu lắm rồi nàng chưa được giết quái đã tay như hôm nay.

Nàng cùng mọi người trong đội thu vũ khí lại, chuẩn bị về Tân thủ thôn nhận phần thưởng, lại không ngờ, ngay giây sau một chuyện hoàn toàn ngoài dự kiến của tất cả mọi người đã ập đến...

Bầu trời vốn quang đãng nay đột nhiên tối sầm lại, mây ùn ùn kéo đến, gió cứ nổi lên như vũ bão cây cối xung quanh lay động dữ dội, bọn thỏ trắng tựa hồ như nhận ra được tai họa gần kề vội vàng chạy loạn tứ tán, chỉ chốc lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Mọi người chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngay giây sau, sắc mặt ai nấy đều đột nhiên trắng bệch, không biết từ đâu một cỗ khí hung bạo mà vô cùng mạnh mẽ đã quất vào mặt, chỉ nghe “ầm” một tiếng, mặt đất đã rung chuyển dữ dội! Mấy người Mộ Khinh Hàn cũng theo đó mà mãnh liệt chao đảo, xem chút nữa ngã cái rầm xuống đất.

“Chuyện quái gì thế này?!”

Sắc trời ngày càng trở nên âm u mịt mù, cuồng phong gào thét dữ dội, trận động đất không những không ngừng lại, mà ngày càng rung động mãnh liệt hơn, một chút lại thêm một chút nữa...

11. Chương 11: Một Màn Ks Quái Đầy Cầu Huyết

Ầm ầm – ầm ầm – ầm ầm -

Những tiếng động “ầm ầm” ấy không ngừng tới gần, đất đá tung bay mù trời, mây đen ùn ùn kéo đến, giữa vùng thảo nguyên hoang vắng đột nhiên vang vọng tiếng cuồng phong gào thét, làm tất thấy mọi người đều không thể nào mở mắt ra nổi phải vội vàng lấy tay áo che đi đôi mắt.

Đội trưởng Nghịch Đồng biết rõ tình huống đang xảy ra trước mặt lúc này đây đúng là chẳng tốt đẹp gì, bây giờ mà che khuất tầm nhìn thế này thì nhất định sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ đoạn, hắn bắt chấp cả cơn cuồng phong, quay sang nói với mấy người trong đội:

“Mọi người mau tìm chỗ an toàn...” Lời còn chưa dứt, giọng nói của hắn đã bị tiếng gió dữ dội gào thét nuốt chửng.

Cơn gió quá mạnh, khiến mọi người không thể đứng vững nổi trên mặt đất, ngay cả khả năng chống đỡ lúc này cũng không có, nói gì đến việc bỏ chạy! Giữa lúc lòng ai nấy đều như lửa đốt, tiếng gió gào thét bất chợt từ từ yếu đi, cuối cùng ngừng hẳn, trở lại thành làn gió nhẹ dịu như lúc ban đầu, mây đen cũng tản ra, sắc trời vốn lờ mờ nay đã dần sáng sủa hơn, tất cả đều khôi phục lại bình thường tựa hồ như mọi chuyện vừa xảy ra đó chỉ là ảo giác của người chơi.

Nhưng là làm ai nấy phải hết cả hồn.

Nhưng cũng lạ trận cuồng phong ấy chỉ mới kéo tới thôi sao đột nhiên mọi thứ lại trở về như cũ nhanh vậy kìa? Mấy người trong đội đưa mắt nhìn nhau không nói, Mộ Khinh Hàn lúc này phản ứng rất nhanh, lên tiếng nhắc nhở:

“Chúng ta tốt nhất là mau mau rời khỏi đây đi, chuyện vừa nãy chắc chỉ là tình huống giả định nhưng nơi này không thích hợp ở lại lâu, nấn ná thêm ất sẽ càng nguy hiểm.”

Mọi người tất nhiên là đều đồng ý với suy nghĩ của cô. Nghịch Đồng gật đầu nói:

“Đúng thế, mọi người nhanh...” Lời còn chưa dứt, đã bị tiếng kêu đầy sợ hãi của Vân Ảnh Tiêu Sanh cắt đứt:

“Lạc Anh tỷ tỷ, cẩn thận!!!”

Mộ Khinh Hàn nhìn thấy Nghịch Đồng mở miệng ra nhưng mãi mà vẫn không nghe thấy hắn nói gì, chỉ có hai anh em sinh đôi và Vân Ảnh Tiêu Sanh là đang trợn tròn mắt nhìn thứ gì đó một cách vô cùng sợ hãi, bất giác nàng cảm thấy nghi hoặc. Nàng ngoảnh sang nhìn mấy người trong đội với ánh mắt khó hiểu, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên đã cảm thấy trên đầu mình như có cơn gió lạnh thổi qua, một chiếc bóng to lớn trùm lên người nàng... Mộ Khinh Hàn xoay người lại theo bản năng, đập vào mắt cô lúc này là một con quái khổng lồ, trên đỉnh đầu có hàng chữ “Phong Chi Ẩn Thổ, cấp bậc: ???”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, con quái đã gồng người lên, nhắm thẳng vào cô mà xông tới!

Nó... nó... không lẽ nó là Boss thổ sao?

Vân Ảnh Tiêu Sanh thất thanh hét lên, ba người chơi nam trong đội sắc mặt cũng đại biến. Má ơi, con quái này không những là Boss, mà lại còn là Boss không rõ cấp bậc! Mộ Khinh Hàn biết trong Loạn Thế, nếu là loại quái cao hơn mình mười cấp trở lên, trừ khi có Khuy Tham Thuật bằng không không thể nào nhìn thấy cấp bậc của nó! Nói vậy là con Boss này chắc chắn phải cấp 16 trở lên rồi...

Giờ đây khuôn mặt Mộ Khinh Hàn đã cắt không còn giọt máu, lúc này mà bỏ chạy thì không kịp nữa rồi. Biết rõ mình khó mà thoát được kiếp nạn này thế là nhắm tịt mắt lại coi thanh mộc kiếm trong tay mình như dụng cụ chơi ném xa, lấy đích là Boss thổ trước mặt, một hai ba, bắn tới!

Khi tất cả mọi người đều cho rằng phen này Mộ Khinh Hàn chết chắc rồi, thì không ngờ kỳ tích đã xảy ra...

Chỉ thấy vật bị Mộ Khinh Hàn ném đi kia – thanh mộc kiếm đang vẽ nên một đường cong hoàn hảo trên không trung, sau đó đập trúng vào giữa mặt con Boss thổ đang lao tới.

Phập!

Một chiêu bạo kích! Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu con Boss thỏ nhảy ra một con số màu đỏ tươi cực kỳ bắt mắt: “- 100”, cả người nó dừng sững lại, một luồng ánh sáng trắng đột nhiên bao lấy toàn thân, rồi rất nhanh, nó hoá thành một đụn kim tiền, một đồng trang bị, cứ thế mà rơi xuống đất.

Dinh!

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã giết chết Boss ẩn Phong Ẩn Chi Thỏ cấp 20, đạt danh hiệu Phong Chi Ẩn Giả, nhận được Thanh Phong Chi Kiếm và được 1000 điểm kinh nghiệm.”

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã lên cấp 7...”

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã lên cấp 8...”

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã lên cấp 9, chúc bạn chơi game vui vẻ!”

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong HIỂU Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Boss đấy! Trời ơi, không ngờ lại là Boss gấu nhiên đấy! Trong Loạn Thế nếu như một người trong tổ đội may mắn giết chết được Boss này thì không chỉ có phần thưởng chung cho cả đội, mà người tung ra chiêu cuối cùng giết chết con Boss đó còn có thể nhận được danh hiệu và phần thưởng.

Nhìn đồng vật phẩm giờ đây đang nghiễm nhiên nằm trên mặt đất, bốn người Vân Ảnh Tiêu Sanh không hiểu ra làm sao mà mình đột nhiên lại được nhận một đồng điểm kinh nghiệm thế này, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ kinh ngạc khó giấu.

“...!!!”

Mộ Khinh Hàn trơ mắt ngó đồng điểm kinh nghiệm đang thi nhau trút xuống kia, có cảm tưởng như vừa tỉnh khỏi một giấc mộng. Nằm trong tay Thanh Phong Chi kiếm đang toả ánh sáng màu lam lấp lánh mà hệ thống vừa thưởng cho, nàng càng không thể tin được má ơi, mình...mình vừa đánh con Boss thỏ kia, một nhát chết tươi ư? Sao có thể như thế được? Con Boss thỏ đó rõ ràng cao hơn mình tới hơn mười cấp lận mà.

“Em không nằm mơ đấy chứ? Úi da! Đau!” Ánh mắt Vân Ảnh Tiêu Sanh như ngẩn ra, cô nàng cố sức tự véo mình một phát, đau quá đi mất thôi.

Nguyệt Hắc Phong Cao chạy đến chỗ đồng vật phẩm thưởng, vô cùng kích động nhặt lên mấy trang bị giống nhau, bắt đầu kiểm tra thuộc tính:

“Quá đã! Tôi lớn ngần này rồi, chưa bao giờ được thấy nhiều tiền thế! Ha ha ha, ha ha...”

“Này! Cậu đừng có nuốt hết vậy chứ!” Sát Trùng Nhật nhìn thấy thế, vội vã nhào tới cướp giật.

Vân Ảnh Tiêu Sanh lo lắng xông lên trước ngăn cản hai anh em nhà kia:

“Mấy huynh đừng giành nhau nữa! Boss này là do Lạc Anh tỷ tỷ giết mà! Phải để chị ấy chọn trước chứ!”

Còn Nghịch Đồng hấn ta lại chỉ yên lặng đứng một bên, khuôn mặt không chút biểu cảm, chăm chú đánh giá Mộ Khinh Hàn, trong ánh mắt sâu xa khó đoán kia giờ đã có thêm vài phần nghi ngại.

“Thần kỳ thật!” Bên kia Mộ Khinh Hàn vẫn chưa kịp tỉnh táo lại, còn đang tự hỏi nguyên nhân làm sao mà nàng giết được con Boss, đột nhiên lại bị tiếng gọi của Sát Trùng Nhật cắt đứt dòng suy nghĩ:

“Lạc Anh mỹ nữ, Bích Tiêu này là đồ dành cho con gái, muội có muốn lấy không?”

Mộ Khinh Hàn nhanh chóng lấy lại tinh thần, mờ mịt “A” một tiếng, chỉ thấy Sát Trùng Nhật đang giơ thanh ngọc tiêu lên vẫy vẫy, nàng vội vàng đi tới cầm lấy Bích Tiêu nhìn một cái.

Vũ khí : Phong Chi Bích Tiêu (nữ). Thuộc tính: (Không hạn chế cấp bậc). Sức mạnh + 20, Nhảy bèn + 10, Phòng ngự +10, Trúng mục tiêu +5.

Sau khi khoá định không thể giao dịch.

Khi sử dụng, có tỷ lệ 20% khiến kẻ địch bị choáng trong phạm vi 30 m, duy trì liên tục trong 15 giây.

Mặc dù thanh ngọc tiêu này toát lên một màu bích lục rất bắt mắt, nhưng vẫn có thể khá dễ dàng nhận ra được màu lam loé ra từ đó, vừa nhìn đã biết ngay là trang bị hoàn mỹ rồi. Cũng đúng thôi, đồ rơi ra từ Boss mà, chắc chắn không thể là thứ bình thường được.

Mộ Khinh Hàn nhìn Bích Tiêu mấy cái, rồi không chút do dự đưa cho Vân Ảnh Tiêu Sanh:

“Cho em này.”

“Hả??” Vân Ảnh Tiêu Sanh hoảng hồn, vẻ mặt kinh sợ nói ngay: “Lạc Anh tỷ tỷ... Chị không muốn cái này sao? Là trang bị màu lam đó!” Cô nhóc liên tục xoa tay, không dám nhận một thứ trang bị quý giá như thế.

“Em cầm đi!” Mộ Khinh Hàn không cho Vân Ảnh Tiêu Sanh có cơ hội từ chối, nhét Bích Tiêu vào tay cô nàng, mỉm cười nói:

“Dù sao chị cũng không quen dùng tiêu, mà tiêu này lại là trang bị dành cho nữ, em không lấy thì chị đành đem đi bán đấu giá chứ biết sao, đến lúc đó tiền nhận được cũng chia đều ấy người chúng ta, sao em lại không lấy chứ? Huống hồ, hệ thống đã thưởng cho chị một thanh lam kiếm rồi mà! Đấy, em xem.” Vừa nói vừa vung vẩy thanh kiếm trong tay.

“Được! Vậy em không khách sáo nữa!” Thực ra Vân Ảnh Tiêu Sanh cũng không phải kiêu người hay bẽn lèn xấu hổ gì gì, có điều nghĩ mình không có chút đóng góp nào, nên mới không dám nhận nhưng nghe Mộ Khinh Hàn nói vậy thì có thể tự nhiên cầm lấy rồi. Cô nàng nhận Bích Tiêu từ tay Mộ Khinh Hàn, từ tốn khoá nó lại trên khuôn mặt lộ ra niềm vui sướng không che đậy đôi tay mãi mê vuốt ve chiếc tiêu trong suốt.

Số tiền rơi ra được đem chia đều, phân cho đội trưởng Nghịch Đồng một thanh Trường đao, còn lại đều vào tay hai anh em sinh đôi nhà kia. Hai người này chia hết đồng đồ rớt trên mặt đất, ai nấy đều hết sức thoải mái hả hê, hài lòng vỗ vỗ túi trang bị đã đầy căng của mình, không hện mà cùng cảm thán:

“Cảm giác của kẻ có tiền, đúng là quá sung sướng!”

Không hổ là anh em sinh đôi, ngay cả ngữ khí cũng giống nhau như đúc vậy cả...

Nghịch Đồng từ nãy đến giờ vẫn luôn giữ trạng thái im lặng, lúc này mới lên tiếng:

“Chúng ta về thôn trả nhiệm vụ thôi!” Một câu nói này của chàng ta dường như đã làm ọi người bình tĩnh, vội vàng cun cút chạy theo chân đội trưởng.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đúng lúc cả đội đang định đi, lại chợt nghe thấy tiếng nói chuyện oang oang phát ra từ bụi cỏ cách đó không xa.

“Con bà nó, đúng là xui hết biết! Rõ ràng con Boss đó chỉ còn có một trăm máu nữa thôi, vậy mà vẫn chạy!”

“Đại ca, đại ca, không thấy con thỏ chết tiệt đó đâu nữa cả!”

“Cái gì? Sao lại không thấy? Rõ ràng ông đây nhìn thấy nó chạy về phía đằng này mà!”

“Nhưng mà thật sự là không thấy bóng dáng nó đâu, phía trước là Tân thủ thôn rồi... đại ca, có người!”

“Hả?”

Tiếng nói chuyện ồn ào vừa dứt, đã thấy bảy người chơi nam cao to đen đúa từ bụi cỏ bước ra, trong tay ai nấy đều cầm một cây thương dài, làm bọn người Mộ Khinh Hàn không khỏi ngó chăm chăm.

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Là người của bang Thệ Thủy!” Mộ Khinh Hàn nhanh mắt nhận ra ngay chiếc huy hiệu đính trên áo bọn họ, lập tức hạ giọng nhắc nhở:

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Mọi người cẩn thận!”

[Sát Trùng Nhật]: “Tại sao? Chúng ta có đắc tội gì với họ đâu?” Sát Trùng Nhật mờ mịt nhìn nàng về mặt lúng túng như không thể hiểu nổi chuyện nàng đang nói. Theo như lý thuyết bình thường thì bọn họ đều là tân thủ, thành viên các bang phái lớn còn lâu mới thêm liếc nửa mắt đến họ ấy chứ!

Nguyệt Hắc Phong Cao cũng phụ họa theo:

[Nguyệt Hắc Phong Cao]: “Đúng đó đúng đó!”

Nghịch Đồng khé nhúu đôi mày, vẽ mặt anh chàng này như thể sắp lâm vào một tình thế cực kỳ bất lợi đến nơi:

[Nghịch Đồng]: “Chúng ta ks boss của bọn họ.”

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Đúng đúng!” Mộ Khinh Hàn gật đầu như mổ thóc, cuối cùng cũng hiểu tại sao mình có thể giết chết được con Boss kia một cách cực kỳ dễ dàng như vậy. Thì ra là nó chỉ còn có xíu xíu máu. Có điều... rõ ràng nàng đang muốn tránh bọn người của Thệ Thủy kia mà sao bây giờ lại thành ra đối đầu với họ thế này! Chỉ có thể cảm thán, oan gia ngõ hẹp ơi là oan gia ngõ hẹp! Khoé mắt nàng liếc thấy Vân Ảnh Tiêu Sanh vẫn còn cầm Bích Tiêu trong tay, cả người cô nhóc này lại đã run lên bần bật rồi nàng không khỏi sốt ruột gọi:

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Vân Ảnh, mau cất tiêu đi.”

Nhưng tất cả đã quá muộn, người của Thệ Thủy giờ phút này đã phát hiện ra Bích Tiêu trong tay Vân Ảnh Tiêu Sanh, tên đàn em vừa nãy mới kêu “Đại ca”, bây giờ lại hét toáng lên một lần nữa:

“Đại ca! Đại ca nhìn cây tiêu trên tay con nhỏ kia kìa! Chính bọn nó cướp quái của chúng ta đấy!”

Hắn ta vừa dứt lời, Mộ Khinh Hàn đã cảm thấy hoa cả mắt chóng cả mặt, bởi vì bảy tên chiến sỹ kia đã không hện mà cùng xông tới, chặn luôn đường lui của mấy người họ, đến ngay một giọt nước cũng đừng hòng thoát ra.

Má ơi, điểm nhanh nhẹn của bọn kia sao mà cao quá vậy trời! Mộ Khinh Hàn âm thầm kinh hoảng trong lòng. Mấy tên này nhất định đều là 5x trở lên. Đối phó một người thì còn có thể miễn cưỡng chống được nhưng bây giờ lại có đến bảy tên...

Trong mắt nàng loé ra một tia lạnh lùng, lòng không dao động âm thầm nắm chặt thanh Phong Chi Kiếm trong tay. Mấy người trong đội phối hợp rất ăn ý, đồng loạt xoay người tạo thành một vòng tròn đối mặt với kẻ địch, đưa lưng lại với nhau.

Vân Ảnh Tiêu Sanh vừa sợ, vừa hoảng đến độ toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, ngay cả giọng nói cũng có chút run run:

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Làm sao bây giờ?”

“Mấy người đoạt quái của bọn ta đúng không?” Tên đầu sỏ kẻ được cả bảy đàn em tung hô là “Đại ca”, lúc này đang trưng ra một vẻ mặt rất chi là lạnh lùng, mở miệng nạt nộ đầy hung tợn.

Sát Trùng Nhật đứng đối diện với hắn ta, bất mãn trợn mắt lườm hắn cháy mặt, cao giọng đáp:

“Ai nói bọn ta đoạt quái của các người? Con thỏ đó tự mình dẫn xác tới, bọn ta không giết nó, chẳng lẽ chờ nó tiến bọn ta về nơi hội sinh à?”

Sát Trùng Nhật hầm hầm phản bác như thế, khiến cho bọn người trong Thệ Thủy cảm thấy rất bất mãn thế là một tên hét toáng lên:

“Đại ca! Đừng nghe bọn chúng nói nhảm nữa! Bọn người này đúng là không biết sợ chết mà! Giết chúng đi đại ca, lấy lại trang bị vốn thuộc về chúng ta!”

Tên cầm đầu trưng ra một bản mặt hung ác, lớn tiếng uy hiếp: “Lập tức giao trang bị ra đây, nếu không...”

Mộ Khinh Hàn cười lạnh cắt ngang lời hắn:

“Mục đích của ngươi chỉ có trang bị thôi sao? Giao trang bị ra rồi thì các ngươi sẽ thả bọn ta đi chắc?” Làm ơn đi, mấy cái màn đoạt boss đầy cẩu huyết này nàng xem mòn cả mắt rồi! Nếu bây giờ người nàng mà có trang bị đảm bảo trăm phần trăm sẽ giết không nương tay! Huống hồ gì chúng lại còn là người của Thệ Thủy – bang nổi tiếng với bản tính thích ỷ mạnh hiếp yếu. Thà liều một phen sống mái với bọn chúng còn hơn.

“Đúng thế, tôi đã khoá trang bị hết rồi, không thể trả lại được. Muốn đồ thì không có, còn muốn mạng ta có một mạng đây!” Vân Ảnh Tiêu Sanh cũng cố lấy dũng khí, ưỡn ngực hùng hồn nói. Dù sao nàng cũng chỉ là một tân thủ, chẳng sợ bị giết cùng lắm thì luyện lại từ đầu thôi.

Vẻ mặt Nguyệt Hắc Phong Cao và Sát Trùng Nhật cũng đầy hiên ngang lắm liệt:

“Đúng! Trang bị của bọn ta, bọn ta nhất quyết không giao ra! Có ngon thì đến đây mà giết!”

Nghịch Đồng dù không nói gì nhưng vẻ mặt anh chàng cũng lạnh như băng, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần và tư thế để liều mạng với đám người kia.

Bọn người Thệ Thủy bị nói trúng tim đen, trong nháy mắt sắc mặt ai nấy đều trở nên cứng đờ lửa giận lại bốc lên ngàn ngạt.

Đúng là chưa từng thấy bọn người nào đã đoạt quái của người khác, còn tỏ ra kiêu ngạo như thế này! Mà lại còn làm ra vẻ như bị người ta ăn hiếp nữa chứ! Tên đầu sỏ bị đám người Mộ Khinh Hàn làm cho tức đến đỏ mặt tím gan, có cảm tưởng như sắp học máu đến nơi. Mặt mũi thể diện của hắn đã bị làm nhục hết cả rồi, hắn lập tức vung tay lên, rít gào trong phần nộ:

“Anh em đâu, xông lên làm cỏ bọn chúng cho tao!” Lời còn chưa dứt, một luồng sát khí mãnh liệt đã đồng loạt bắn ra từ người chúng, khiến người khác khó mà hít thở cho thông thuận nổi.

Bảy thanh trường thương liên tiếp xuất ra, mũi thương đen bóng sắc lẹm, bảy tên chiến sỹ vô cùng thuần thực chuyển động cổ tay, lao thẳng về phía trước!

“Khoan đã! Quái là do ta giết! Người đoạt quái của các người là ta đây! Không liên quan gì đến mấy người họ! Thả bọn họ ra, ta sẽ để các người tùy ý chém giết!” Mộ Khinh Hàn cao giọng quát, chặn ngang động tác của bảy tên chiến sỹ kia, giọng nói thanh thúy như tiếng chuông ngân của cô dễ dàng đánh tan luồng sát khí đáng sợ ấy.

Dù sao nhân vật Lạc Anh Phiêu Tuyết này cũng chỉ mới lên đến cấp chín, không có gì đáng tiếc cả, đợi đến khi mấy người Vân Ảnh Tiêu Sanh đi rồi, cô có thể âm thầm đổi lại nhân vật Lạc Tuyết Khinh Hàn, giết sạch bọn nhãi nhép kia! Đúng! Cô nhất định phải hành động theo kế này mới được.

“Lạc Anh tỷ tỷ!” Mấy người trong đội của Nghịch Đồng, ai nấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc, hết như không thể tin nổi vào tai mình nữa vậy.

Tên đầu sỏ nhíu chặt đôi mày, nét mặt tựa như đang dăm chiêu suy nghĩ sâu xa ghê lắm. Sáu kẻ còn lại không ai dám lên tiếng nhất loạt dương mắt lên nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Một lúc lâu sau, hắn rốt cục cũng gật đầu:

“Được, thả mấy người kia, con bé này ở lại.”

“Cảm ơn.” Mộ Khinh Hàn nở một nụ cười thản nhiên, rồi ngoảnh lại nháy mắt với mấy người trong đội một cái, ý bảo mọi người mau rời khỏi đây đi! Trong lòng cô đã có sẵn âm mưu rồi, chờ cho đám Vân Ảnh Tiêu Sanh đi hết, trước tiên cô nên để cho bọn người Thệ Thủy dăm chém vài nhát cho sưng tay đã, sau đó mới nhanh chóng đổi sang nhân vật kia...Hô hô hô... Đến lúc đó, chắc là sẽ không ai biết được cô chính là Lạc Tuyết Khinh Hàn đâu nhỉ...

Mấy tên đàn em còn lại đều cảm thấy cực kỳ bất mãn nhưng lại cố không để lộ ra ngoài. Không ngờ đúng lúc này cái tính bướng bỉnh của Vân Ảnh Tiêu Sanh lại nổi lên:

“Không được, bọn này không đi đâu hết!”

Sát Trùng Nhật cũng gật đầu lia lịa, cất cao giọng nói mà như đang tuyên thệ:

“Đúng! Bọn tôi không thể đi được! Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!”

Cả bọn trưng ra một vẻ mặt rất kích động, ra vẻ ta đây hiên ngang lắm liệt thà chết cũng không chịu lùi bước.

Cơ mà... không ai trong số đó biết, giờ phút ấy cả người Mộ Khinh Hàn đã cứng ngắc lại rồi, nàng đứng chết lặng, đột nhiên mãnh liệt cảm thấy sao mà muốn khóc quá...T ____ T

Sát Trùng Nhật, nhà người tỏ ra hiên ngang oai hùng như thế làm cái quái gì hử? Có phải là chết vì tình đầu...Trời ơi là trời! Mấy người này sao lại ngoan cố vậy chứ? Họ không chịu đi, nằng chướng nhân vật thể quái nào được???

Thế này chẳng phải là bắt mình “anh dũng hi sinh” ư!!!

12. Chương 12: Ôm Cây Đợi Thỏ

Trên môi Mộ Khinh Hàn vốn dĩ vẫn giữ một nụ cười bình tĩnh thản nhiên, nay lại bị mấy câu thề quyết tử kia của mấy người Vân Ảnh Tiêu Sanh làm cho cứng ngắt cả rồi, nhìn đáng vẻ oai hùng thà chết chứ không chịu chùn bước đó của bọn họ, trong lòng nàng không khỏi âm thầm oán than vừa hoảng vừa gấp đến độ dẫm chân bình bịch:

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Mọi người đi nhanh lên đi!”

[Vân Ảnh Tiêu Sanh]: “Không, Lạc Anh tử tử!” Vân Ảnh Tiêu Sanh không chút do dự, đáp trả lại với vẻ cực kì hiên ngang, cô nhóc khê nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh tia sáng kiên định:

[Sát Trùng Nhật]: “Bọn em không đi đâu hết!”

[Nguyệt Hắc Phong Cao]: “Đúng!” Nguyệt Hắc Phong Cao và Sát Trùng Nhật cũng lập tức phụ họa theo:

[Sát Trùng Nhật]: “Nếu chết thì cùng lắm là luyện lại từ đầu thôi, chúng ta đã làm người, thì tuyệt đối không thể bỏ mặc bạn bè trong lúc hoạn nạn!”

Nghịch Đồng không nói gì, chỉ gật đầu một cái như đồng ý với lời mấy người kia.

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Mấy người, mấy người...” Khuôn mặt Mộ Khinh Hàn lúc này đã đỏ bừng cả lên, không biết phải nói bọn họ là anh hùng chí khí hay ngoan cố cứng độ nữa. Bàn tay đang cầm Phong Chi Kiếm không hiểu tại sao lại chặt thêm mấy phần, bộ não cố gắng vận hành thật nhanh làm sao bây giờ...

Làm sao bây giờ? Tình thế lúc này đã gấp rút cấp bách vậy rồi, lại không thể chuyển nhân vật được, làm thế nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái... Mà cũng không thể làm liên lụy đến những người này... Phải thế nào mới tốt đây??... Hay là... bỏ chạy? Nhưng biết chạy thế nào được? Chưa kể đến việc điếm nhanh nhẹn của bọn cô thua xa đối phương, mà giờ bị chúng bao vây như thế này, có mà chạy đằng trời. Khoan đã! Trốn... trốn! Đúng rồi! Có thể trốn bằng cách out ra mà!

Mộ Khinh Hàn nhớ lại kiểu đăng xuất để bỏ chạy này của tên Loạn Mã Tiên Sinh xảo trá kia, trong lòng không khỏi bưng bưng sung sướng – ینگ. Mặc dù trong Loạn Thế, chỉ có những người chơi từ cấp 30 trở lên mới có thể logout ngay trong khi đang ở trạng thái PK, mỗi ngày được một lần duy nhất. Cơ mà bây giờ bọn họ đã chuyển trạng thái đâu ha ha ha out ra là chuyện nhỏ!

Mộ Khinh Hàn tràn ngập vui sướng, chẳng thềm suy nghĩ gì thêm nữa, cô nhanh tay lẹ mắt truyền tin đến ọi người trong đội:

[Lạc Anh Phiêu Tuyết]: “Này,...trước khi chuyển trạng thái PK thì out luôn nhé!”

Quả nhiên, Nghịch Đồng và mấy người còn lại trong đội sau khi nhận được tin nhắn của nàng thì nhất loạt tỏ ra vô cùng kinh ngạc, vô đưa mắt sang nhìn nàng.

Mộ Khinh Hàn nở nụ cười, nói: “Yên tâm đi”, lúc này đây tia bối trong mắt nàng đã được thay thế bởi vẻ trấn định đáng tin, không có gì có thể nghi ngờ nổi.

“Phi! Đúng là một đám thích tỏ vẻ anh hùng! Đã cướp quái của người khác, lại còn kiêu căng lớn lối!”

Tên thủ lĩnh bên kia cười lạnh, hắn ta nhìn đám người kia đang cãi lại lời kẻ cầm kiếm với vẻ rất chi là chi khí anh hùng, trong khóe mắt đang nheo lại của hắn lộ ra những tia nhìn châm chọc, khuôn mặt vẽ thành

một điệu bộ hung ác, tay hắn nắm chặt cây thương, rồi bất ngờ, hắn lao tới, nhắm thẳng về phía bọn Mộ Khinh Hàn:

“Tao sẽ đưa tiễn bọn bây một đoạn đường!”

Thanh trường thương xé gió bật lên những tiếng rít chói tai, cùng lúc đó, sáu cây thương khác cũng đồng loạt lao đến, cơ hồ như muốn rút sạch mạng sống của năm người.

Hừ, bị bao vây thế này rồi, bọn bay đừng hòng thoát!

Đột nhiên...

Vù...

Trong vòng vây của bảy kẻ ấy bất chợt lóe lên năm luồng sáng trắng toát... Tất cả năm người họ đã out hết cả... Không thể ngờ rằng đám người Mộ Khinh Hàn lại dùng đến chiêu này, mấy tên trong Thệ Thủy ai nấy đều kinh ngạc trợn mắt há mồm, cây trường thương đang lao đi phát ra những âm thanh vun vút, lúc này đã không thể thu hồi được nữa, chỉ đành bổ nhào vào không trung.

“Đại...Đại ca... Bọn chúng...out rồi” Bầu không gian lâm vào trầm mặc một lúc lâu, mãi sau mới có một tên đàn em lấp bắp lên tiếng.

Tên đầu sỏ trừng ra một vẻ mặt phần nộ uất ức ghê lắm, hệt như mình vừa bị chơi một vỏ đầu vậy, lửa giận bốc lên ngàn ngọn, hắn tức tối chửi ầm lên: “Con bà nó! Không ngờ tao lại bị mấy đứa nhãi lừa!”

Có cảnh thần cách mấy ắt cũng có lúc phải sai sót thôi!

Hắn hoàn toàn quên mất trên thế gian còn có một chiêu gọi là out để bỏ chạy, thậm chí đã từng nghĩ bọn kia có mơ mới thoát khỏi bàn tay hắn... Hừ, không ngờ chúng lại gian xảo đến vậy, đã thế lúc đầu hắn lại cứ thấy khó hiểu sao sao bọn tân thủ này làm quái gì lại không phản kháng chút nào thế? Nếu là kẻ khác, ít nhất cũng phải xông lên chém bọn hắn một hai đao chứ?

“Đại ca, vậy... bây giờ làm sao đây?” Quái đã bị cướp mất, giằng co một hồi lâu, cuối cùng lại chẳng khác nào đem trang bị dâng lên tận miệng bọn chúng nó, mà bây giờ chúng lại bỏ chạy mất tiêu rồi, không thể lấy lại đồ được nữa, hiển nhiên mấy tên đàn em đều cảm thấy không cam tâm, bèn vội vã dùng ánh mắt như muốn hỏi “Làm thế nào đây?” để nhìn tên thủ lĩnh.

Sắc mặt tên đầu sỏ lại càng trở nên âm trầm lạnh lẽo:

“Trước tiên cứ xem tình hình hiện giờ đã.”

“Làm... làm vậy liệu có đáng không?” Một tên chiến sĩ trong đám tỏ ra do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói ra nghi vấn trong lòng:

“Mấy kẻ kia cũng chỉ là tân thủ mà thôi, lỡ như họ không bao giờ... không bao giờ online nữa, hoặc là xoá nhân vật rồi luyện lại, chẳng há đã làm phí mất thời gian luyện cấp của chúng ta sao?”

“Đúng thế!” Lời hắn vừa nói ra, đã có mấy tên trong đội gật đầu đồng ý ngay, còn những kẻ không biết làm thế nào, đành nhỏ giọng bàn tán.

“Mấy thứ trang bị rơi ra từ Boss thổ ẩn kia chắc chắn đều là đồ cực phẩm, từ tân thủ cũng có thể biến thành đại thần!”

“Thế mà lại bị mấy tên nhãi nhép kia nâng mất đúng là tức chết đi được!”

“Hừ, nếu để tao thấy mặt chúng nữa, tao thề sẽ làm cỏ cả bọn cho coi!”

“...”

“Không.” Tên thủ lĩnh bất ngờ cắt đứt những lời bàn tán xôn xao của bọn đàn em một cách đầy lạnh lùng, hai con ngươi trong đôi mắt đang nheo lại của hắn khẽ đảo quanh, hắn hừ lạnh một tiếng:

“Nói không chừng, chủ ý của chúng là thế này cũng nên!”

“Ý của đại ca là... bọn chúng khiến cho ta tưởng nhầm chúng sẽ không bao giờ online nữa, chờ đến khi ta đi rồi, chúng mới lại vào game sao?”

“Không sai!” Tên thủ lĩnh gật đầu, đôi mắt loé lên những tia sáng đầy hung ác:

“Chúng ta sẽ ôm cây đợi thỏ! Chờ đến khi nào chúng online, ta lập tức tiễn chúng về trời!”

Sáu tên đàn em nghe vậy, nhất loạt ngoảnh đầu nhìn nhau, rồi nhất trí cầm chặt cây thương sắc nhọn trong tay, chuẩn bị sẵn sàng chờ thời cơ tới!

Đột nhiên một tên chiến sĩ hét toáng lên:

“Đại ca, huynh có muốn nhận một cái tin đến cho Mật Đào không? Có khi bang chủ đang ở cùng với đó!”

Tên đầu sỏ suy nghĩ một lát, rồi gật đầu đồng ý: “Cũng đúng, mấy tên nhãi ranh kia gian xảo như vậy, chúng ta cứ nhờ bang chủ giúp đỡ vẫn hơn.”

Sau đó, chỉ nghe tiếng chim hót lên một tiếng, đã thấy một chú chim trắng tinh như tuyết, từ bầu trời xanh lao vút xuống...

Sau khi Mộ Khinh Hàn logout rồi, cô không vội rời khỏi máy tính ngay mà ngồi trong đó nhắm mắt dưỡng thần một lúc. Thực chất là cô đang âm thầm tính toán thời gian.

Thời khắc đã đến, một lần nữa cô lại đăng nhập vào game.

Có điều, lần này nàng không trực tiếp vào thẳng chỗ mình vừa thoát ra lúc nãy, mà là đến không gian cá nhân của người chơi.

Khoảng không gian cá nhân trong Loạn Thế được thiết kế để chiều theo sở thích của phần lớn giới nữ trong game, khi ở đây, người chơi có thể thay đổi trang phục tùy theo ý thích, rồi tự ngắm nghía hình dáng lúc đó của mình. Mộ Khinh Hàn, kẻ chưa bao giờ đặt chân đến nơi này, luôn luôn cho rằng đây chỉ là một chốn vô dụng mà thôi không ngờ nay lại có thể phát hiện ra cái ích lợi của nó.

Mộ Khinh Hàn đứng đối diện với chiếc gương khổng lồ trong căn phòng trống, mới kinh ngạc phát hiện ra khi mình là Lạc Anh Phiêu Tuyết dung mạo của mình hình như đã có chút thay đổi rồi: khuôn mặt thon thon, bờ môi đỏ thắm, mày liễu cong cong như vầng trăng khuyết...thậm chí còn đẹp hơn cả diện mạo thật của mình nữa

Trách sao bọn người trong Thệ Thủy không nhận ra mình! Thậm chí ngay đến cả mình còn không nhận ra bản thân ấy chứ, không ngờ chiếc Ấn Tàng Sa Căn lại còn có công hiệu giúp chủ “dịch dung” nữa đấy...

Chẳng thềm nghĩ nữa Mộ Khinh Hàn vội vã chuyển sang nhân vật Lạc Tuyết Khinh Hàn kia, nhưng lại tháo hết trang bị ra, khoác vào người một bộ đồ màu trắng chẳng có thuộc tính gì, nàng nắm chặt một thanh trường kiếm bình thường trong tay, nhìn tổng thể lúc này thì đúng là chẳng khác gì tân thủ đích thực.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng Mộ Khinh Hàn hít vào một hơi thật sâu, rồi nhảy thẳng vào game.

Luồng sáng trắng bao quanh người – dấu hiệu khi đăng nhập của mỗi người chơi còn chưa kịp tan hết, đột nhiên một luồng sát khí xen lẫn với tiếng gió rít gào và trận cuồng phong ập thẳng vào người khiến cho Mộ Khinh Hàn không khỏi cảm thấy đau rát.

“Đại ca, quả nhiên là có người đăng nhập vào!” Đi cùng với tiếng hét đầy hưng phấn đó là lời thông báo liên tục không ngừng nghỉ của Hệ thống thân yêu:

Đinh!

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Một ác ý công kích...”

[Hệ thống] ;“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Hai ác ý công kích...”

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Ba ác ý công kích...”

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Bốn ác ý công kích...”

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Năm ác ý công kích...”

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Sáu ác ý công kích...”

[Hệ thống] :“Bạn bị người chơi Củ Cải Số Bảy ác ý công kích, bạn có một phút để đánh trả, trong thời gian đó không tăng thêm điểm tội ác.”

Cá ..gì? Củ Cải?? Mấy cái tên buồn cười này khiến cho Mộ Khinh Hàn muốn cười đến tức hông suýt nữa thì trượt té luôn trên mặt đất. Nhưng mà bây giờ đâu phải là lúc để cô quan tâm đến những chuyện này chứ!

Ngay thời khắc đó, bảy thanh trường thương sắc lẹm đã đâm phập vào người nàng bảy tên chiến sĩ bên kia, không hện mà cùng nhe răng cười hô hố.

Con nhãi này, mà chết chắc rồi!

Nhưng chỉ một giây sau đó, nụ cười trên môi bọn chúng đã nhất loạt trở nên cứng đờ. Tại sao... tại sao...trên đầu ranh con kia lại nhảy lên một dòng chữ to đùng:

“Công kích vô hiệu” ???

Công kích vô hiệu!

“Sao lại thế được?!” Toàn thân tên thủ lĩnh trong phút chốc đã trở nên cứng ngắt, trong lòng âm thầm sợ hãi chắc chắn là ảo giác rồi! Nghĩ đoạn hấn nghiêng răng nghiêng lợi, lao tới đâm thêm một nhát!

Bộp!

Cùng lúc ấy, một tia sáng toé ra từ giữa cây thương và thanh trường kiếm, lần ra chiêu thâm độc đầy mạnh mẽ quyết liệt này của tên thủ lĩnh đã bị Mộ Khinh Hàn dễ dàng đỡ được!

Sáu tên còn lại tay vẫn đang cầm cây thương dài sắc lẹm nhưng mặt ai nấy thì đều đã xám ngắt như màu tro tàn.

Thế này là thế nào? Sao lại thế được? Con ranh kia chẳng phải chỉ là một tân thủ chưa đến cấp mười sao?... Một người chơi mới như thế rõ ràng chỉ khoác trên người một bộ trang bị tân thủ vậy mà toàn thân đã toả ra một hơi thở lạnh lẽo theo làn gió từ từ len lõi vào từng huyết mạch của bọn chúng chỉ nháy mắt sau toàn thân chúng đã đông cứng lại cả rồi...

Trong giây lát khi ai nấy đều thất thần đứng ngơ ngẩn ra đó, trong đáy mắt Mộ Khinh Hàn, một tia sáng sắc nhọn loé lên!

Đến lúc rồi!

Nàng nhấc gót chân lên, lấy mũi chân làm trọng tâm, thân thể nhẹ nhàng xoay tròn, thanh kiếm sắc nhọn đang được nàng nắm chặt trong tay toả ra một ánh hào quang chói mắt, xoẹt một cái đã quét ngang cả bảy tên.

Cao thủ lv 89 và một bọn nhãi nhép tép riu thì khác nhau ở điểm nào? Đáp án là- Một nhát chết tươi!!

Bảy tên chiến sĩ đứng kia ngay cả Mộ Khinh Hàn ra tay động thủ như thế nào, chúng cũng không thể nhìn thấy rõ vậy mà ngay khoảnh khắc ấy, ai nấy đều đã hoá thành một luồng ánh sáng trắng toát, bay vút về thành!

“Không thể nào!!” Vòng thảo nguyên hoang vắng ban sơ đột nhiên vang lên tiếng gào thét đầy tức giận của tên thủ lĩnh, mang theo một ngọn lửa căm thù bùng cháy thiêu đốt cả trời xanh.

“Rốt cục là kẻ nào mới không biết tự lượng sức mình đây?” Trong lòng Mộ Khinh Hàn đang hết sức vui vẻ, vừa lăm lăm tự nói một mình, vừa nhanh tay chuyển lại nhân vật, còn đang định logout, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gọi đầy kinh ngạc vang lên từ phía sau.

“Khinh Hàn?”

Giọng nói phảng phất chút gì đó do dự, có lẽ là không chắc chắn lắm, nhớ đến chất giọng đặc biệt của Hạ Đào Đào, Mộ Khinh Hàn lập tức cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Cô xoay người lại, hơi trợn mắt nhìn cô gái thân mặc bộ lam y đang đứng trước mặt, vô thức bật thốt lên một tiếng:

“Đào Đào?”

“Á... Đúng là cậu thật rồi! Ê mà sao dung mạo cậu nhìn khang khác vậy?” Trước mắt Mộ Khinh Hàn đột nhiên tối sầm bởi vì lúc ấy Hạ Đào Đào đã nhảy vọt đến, đưa hai tay lên giữ lấy mặt nàng xoay trái xoay phải như đang đánh giá điều gì ghê gớm lắm giọng nói khó nén được sự kinh ngạc:

“Nhưng...chức năng điều chỉnh diện mạo của hệ thống rõ ràng là chưa mở kia mà?”

“Cậu... làm sao cậu...”

Mộ Khinh Hàn chẳng biết phải giải thích thế nào, chỉ đành ấp úng: “Tớ... tớ...” Bây giờ cô thấy hơi hơi hối hận rồi, Hạ Đào Đào nói thế, chứng tỏ ngay từ lúc đầu cô nàng chưa hẳn đã thật sự nhận ra mình, vậy mà cô lại tự chui đầu vào rọ.

Hạ Đào Đào trưng ra một vẻ mặt cực kỳ đáng thương, cực kỳ tội nghiệp, chu miệng lên nói:

“Không phải đã dặn cậu, lúc nào vào game thì phải liên lạc với tớ ngay sao? Bây giờ cậu lại bỏ rơi tớ cơ đấy.”

“Cái... cái này...” Mộ Khinh Hàn lúng túng muốn gạt phứt đề tài này sang một bên, thật lòng mà nói thì cô đã quên bég cái chuyện mà cô nàng vừa nhắc tới đó từ đời tám hoánh nào rồi... Đúng rồi, Hạ Đào Đào có nói tên trong game của cô nàng là gì ấy nhỉ? À, Băng Lam Thủy Mật Đào!

Mộ Khinh Hàn cứ ấp a ấp úng mãi mà vẫn chưa nói nên lời, trong khi đó bạn Hạ Đào Đào – tức Băng Lam Thủy Mật Đào thì cứ nhìn chăm chăm vào nàng, nhất quyết không chịu buông tha.

“Này, Đào Đào học muội, em vừa dọa Khinh Hàn thành công đấy.” Một giọng nói ầm ập như gió xuân không biết từ đâu truyền tới, xen vào giữa hai người xóa tan luôn bầu không khí lúng túng ban nãy.

Mộ Khinh Hàn lúc này mới chú ý đến người đang đứng phía sau Hạ Đào Đào, cái kẻ mà từ nãy đến giờ vẫn bị mình vô tình bỏ sót.

Vừa nhìn một cái sét đánh ngang người! Mộ Khinh Hàn kinh ngạc há hốc mồm, toàn bộ những gì muốn nói giờ đây đã nghẹn luôn ở cổ họng, không cách nào phát ra nổi.

Người kia đang đứng trước mặt nàng, mái tóc dài đen ánh của hấn được buộc lên ái tóc ấy cũng đẹp tựa đôi mắt đen sâu thẳm lấp lánh ánh cười của hấn vậy, khóe môi hấn khê nhếch mang theo một nụ cười rất đỗi dịu dàng, trên người hấn, khoác một bộ y phục màu lam sẫm khí chất thanh nhã, khoan thai, hệt như một vị công tử cao quý vậy.

Đúng, hấn không ai khác chính là Nhan Thiên Thần! Là Nhan Thiên Thần...cũng tức là Thệ Thủy Vô Trần... Là người mà nàng luôn coi là thủ lĩnh của đám kẻ thù, đồng thời là học trưởng của mình...

Cả người Mộ Khinh Hàn nhất thời đứng hình luôn trong gió. Đúng là nhân sinh vô xứ bất tương phùng mà! Rõ ràng không muốn gặp, bây giờ lại chạm trán sớm thế...Chẳng lẽ đây là điều mà người ta luôn đồn đại là “Ý trời đã định” đó sao? Nhưng mà cái ý trời này quả thật là khó đỡ quá

“Học... học trưởng... sao anh lại ở đây...À không, ý tôi là, sao anh lại tới Tân thủ thôn?” Đôi mắt đen láy của Mộ Khinh Hàn lóe ra những tia nhìn đầy khó hiểu, nàng cứng cả người hốt ha hốt hoảng, lắp bắp nói không ra lời.

Thệ Thủy Vô Trần chậm rãi bước lại gần nàng, ngay cả làn gió cũng bị nhuộm đẫm bởi nụ cười rất đỗi dịu dàng của hấn, mang theo một hương vị nhu hòa dễ chịu. Nhưng bầu không khí ngọt ngào, ầm ập này lại càng làm cho Mộ Khinh Hàn cảm thấy bất an.

Hấn dừng lại bên cạnh Băng Lam Thủy Mật Đào, ánh mắt ôn hòa dịu dàng nhìn thẳng vào nàng:

“Đã lâu không gặp Khinh Hàn học muội! Sao vào game mà không báo cho anh một tiếng? Mấy ngày vừa qua anh cũng đã mang Đào Đào học muội đi luyện cấp rồi.”

“Ừm... đã lâu không gặp...Em cũng vừa mới đăng ký đây thôi, đang làm nhiệm vụ với mấy người bạn ở Tân thủ thôn...” Mộ Khinh Hàn cười khan mấy tiếng, móng tay đã bắt tri bắt giác bám sâu vào lòng bàn tay đang ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong đầu vội xẹt qua ý nghĩ: Làm sao để bỏ chạy mà không lưu lại vết tích nào đây? Đồi con người trong mắt cô cứ thế đảo qua đảo lại liên hồi, nhanh chóng chuyển đề tài:

“Nhưng sao người lại xuất hiện ở Tân thủ thôn này thế?”

“À, cậu không nói chắc tớ cũng quên mất!” Không đợi Thệ Thủy Vô Trần mở miệng, Bằng Lam Thủy Mật Đào đã lập tức vỗ vỗ trán như vừa tỉnh ngộ, “Là do vừa rồi sáu tên Củ Cải gửi tin đến cho tớ, nói rằng có một đám tân thủ đoạt mất Boss của họ cho nên tớ với học trưởng mới đến đây xem xét tình hình một chút đúng rồi cậu có thấy bảy người chơi nào đều là chiến sĩ không?”

“Củ Cải?” Mộ Khinh Hàn ngậy ngậy cả người, ánh mắt vừa bắt đầu lay động, bảy cái tên buồn cười kia lại hiện lên trong tâm trí cô, khiến cho cô không nhận được, bật cười lên một tiếng.

“Sao thế? Không lẽ, học muội biết họ ư?” Thệ Thủy Vô Trần nhìn dáng vẻ muốn cười lắm rồi nhưng vẫn sống chết cố nhịn lại của cô, đáy mắt hần xẹt qua một tia nghi hoặc.

Mộ Khinh Hàn rất nhạy cảm, cô dễ dàng nhận ra ngay hàm ý nghi ngờ vừa loé lên trong đôi mắt hần, biết hần sinh lòng hoài nghi, cho nên lập tức “A” lên một tiếng, trưng ra một dáng vẻ rất chi là ngưng ngùng xấu hổ, ngập ngừng nói:

“Cái này... cái này... Thật ra thì...Ừm, em nói ra, học trưởng không được tức giận đâu đấy.” Nàng vội vàng cúi đầu, một lát làm ra vẻ lo lo lằng lằng ngẩng đầu lên, nhìn sự biến hoá cảm xúc trên khuôn mặt hần, giọng nói mang theo vẻ sợ hãi khó giấu.

Bằng Lam Thủy Mật Đào đáp lời ngay:

“Ôi trời, Khinh Hàn ơi Khinh Hàn, cậu thật là, khách khí như thế làm gì chứ! Học trưởng là người mình, anh ấy sao mà tức giận cho được?”

Thệ Thủy Vô Trần nghe thấy vậy, khoé môi lập tức nhếch lên làm thành một nụ cười đầy thâm ý, ánh mắt cũng dần dịu dàng trở lại:

“Đào Đào học muội nói đúng đấy, anh tuyệt đối sẽ không giận em đâu.”

Mộ Khinh Hàn nghe hai chữ “người mình” kia mà như sét đánh ngang tai, sau khi âm thầm xỉ vả trong lòng, cô mới ấp a ấp úng nói hết câu:

“Thật ra thì... Cái đó...Người cướp mất quái của họ... là mình...”

Hai tiếng “là mình” vừa dứt, Thệ Thủy Vô Trần và Bằng Lam Thủy Mật Đào đã vô cùng ăn ý, đồng thanh kêu lên:

“Cái gì ??”

Trước ánh nhìn soi mói đầy kinh dị của hai người kia, khuôn mặt Mộ Khinh Hàn lộ vẻ áy náy, cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Thật ra thì, em cũng không cố ý...Nhưng tại con thỏ kia đột nhiên xông về phía mình, lúc đó tôi đã chắc mẫm phen này mình chết chắc rồi cho nên mới theo bản năng, vung kiếm chặn lại... Nhưng không ngờ được là con thỏ ấy lại chết luôn. Sau khi bị bảy người kia vây quanh, tôi mới biết là mình vừa đoạt mất quái của bọn họ... họ uy hiếp bọn tôi giao hết trang bị ra còn muốn giết sạch bọn em nữa... Học trưởng, rất xin lỗi anh, em không biết họ là người trong bang anh cho nên mới...” Giọng nói của cô cứ nhỏ dần đều, từ góc độ này nhìn lại, có thể thấy rõ trong đôi mắt đang sụp xuống kia là vẻ oan ức không nói nên lời.

Vừa dứt lời, Mộ Khinh Hàn đã cảm thấy cực kỳ hài lòng khi chứng kiến hiệu quả tài đóng kịch của cô. Chỉ thấy đôi lông mày đẹp đẽ của Thệ Thủy Vô Trần đã nhíu lại từ bao giờ, toát ra một luồng khí lạnh lùng khó giấu.

“Học... học trưởng...anh không giận đấy chứ?” Mộ Khinh Hàn trưng ra một điệu bộ như bị vẻ lạnh lùng của hần ta làm cho sợ chết khiếp, vội vàng lui về phía sau một bước, khe khẽ cất tiếng hỏi.

“Thật quá đáng!” Bờ môi mỏng của Băng Lam Thủy Mật Đào khê nhếch lên, cuối cùng đôi mày của cô nàng cũng nhăn lại, giọng điệu đầy vẻ trách cứ:

“Làm tớ còn tưởng bọn họ bị người ta bắt nạt! Hừ, hoá ra chính họ mới là kẻ đi hiếp đáp ma mới!”

Cô nàng dừng lại một lát, đem ánh mắt đầy phẫn nộ của mình phóng vèo vèo đến Thệ Thủy Vô Trần:

“Học trưởng, mấy người đó dám hạ thủ với Khinh Hàn, anh nhất định phải phạt họ thật nghiêm cho em!”

Đôi mắt đen sẫm sâu thẳm của Thệ Thủy Vô Trần lóe lên một tia lạnh lùng rồi biến mất rất nhanh, hồi lâu sau, hần ta mới gật đầu, hàng lông mày dựng lên với vẻ uy nghiêm:

“Yên tâm, anh sẽ xử lý chuyện này thật tốt tuyệt đối sẽ không để học muội phải chịu oan ức đâu.”

“Há? Học trưởng, anh không trách em sao?” Mộ Khinh Hàn tỏ ra rất đổi kinh ngạc.

“Người sai không phải là em, sao anh lại trách em được?” Thệ Thủy Vô Trần cười khê, hần nhìn cô thật sâu, trong đôi mắt dịu dàng tràn đầy tình cảm ấy dường như chỉ chứa đựng mỗi bóng hình nàng.

Mộ Khinh Hàn cười khan mấy tiếng, lúng túng quay mặt sang một bên, lại nghe Băng Lam Thủy Mật Đào vừa cười hì hì, vừa nói:

“Tớ đã bảo học trưởng là người tốt mà! Đúng rồi Khinh Hàn, hay là cậu cũng vào bang của học trưởng luôn đi, chúng ta cùng nhau luyện cấp! Có học trưởng che chở, đảm bảo sau này sẽ không có kẻ nào dám bắt nạt cậu nữa!”

“Cái này...” Mộ Khinh Hàn tỏ ra hơi do dự một chút, lát sau mới nhả nhận từ chối:

“Không được đâu, tớ vừa hẹn với mấy người bạn ở đây rồi, đi với hai người thì thất tín với họ mất... Thế nên, ha ha, hôm sau nếu có cơ hội thì cùng luyện cấp cũng được nhé!” Cô cười một cái tỏ vẻ xin lỗi, trước khi hai người kia kịp mở miệng nói gì, cả người cô đã biến thành một luồng sáng trắng, out khỏi game.

“Này, Khinh...” Băng Lam Thủy Mật Đào chỉ vừa thốt ra được hai tiếng, đã bị luồng sáng ấy làm cho nghẹn họng.

Thệ Thủy Vô Trần khê thở dài, trong đôi mắt đen thẳm của hần tràn ngập sự thất vọng, chỉ đành cười khổ:

“Đào Đào, em cũng nôn nóng quá rồi. Nhìn xem, em dọa Khinh Hàn sợ, em ấy bỏ chạy mất tiêu rồi đó.”

Băng Lam Thủy Mật Đào vừa dậm chân, vừa ôm đầu kêu lên:

“Chẳng lẽ anh không thấy nôn nóng chút nào sao? Học trưởng à, anh hành động chậm chạp quá đấy, anh mà còn không chịu ra tay, lỡ như Khinh Hàn bị tên khác nãng mất thì làm sao? Trời ơi là trời, em đúng là không thể hiểu nổi mấy người mà...”

Tiếng kêu than của Băng Lam Thủy Mật Đào, trong phút chốc đã hóa thành một cơn chấn động trong đầu hần. Thệ Thủy Vô Trần không đáp lời, đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ nhưng bí ẩn, dường như có một điều gì đó sâu xa lắm đang núp dưới đôi ngươi đen thẳm kia.

Bị nãng mất ư, có thể không?

13. Chương 13: Bị Lão Trưởng Thôn Đẩy Xuống Núi

Sau khi đăng xuất khỏi game cả người Mộ Khinh Hàn mệt mỏi rã rời, cổ sức lết xác ra khỏi máy, mơ mơ màng màng bò vào phòng bếp, vừa uể oải ngáp một cái vừa lục lọi trong tủ lạnh xem có đồ gì ăn được không.

Húp một bát cháo trắng trộn với vài lát cải mà chẳng có mùi vị gì, Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy bữa ăn này đúng là tạp nham hết cỡ.

Dạo gần đây phiền phức ập đến hình như càng ngày càng nhiều, thậm chí là sắp vượt luôn cả sức chịu đựng của nàng rồi. Rõ ràng trước giờ nàng chỉ thầm mong được toàn tâm toàn ý làm một hiệp nữ, đơn thương độc mã tiêu dao bốn bể tiểu ngạo giang hồ vậy mà nay, hết lần này đến lượt khác mọi sự “quấy nhiễu” cứ như đổ ập lên đầu mình gần như cùng một lúc vậy.

Bây giờ ngay cả Nhan học trưởng cũng biết đến sự “tồn tại” của mình rồi, mà giữa mình và Thệ Thủy lại mang một mối thù không đội trời chung... Lẽ nào, lẽ nào mình vẫn phải sống dưới danh phận của Lạc Anh Phiêu Tuyết một cách bất đắc dĩ như vậy ư?

Haizz...đúng là phiền chết đi được...

Còn Dạ Thanh Hàn nữa, vị đại thần trong truyền thuyết kia... Có ai ngờ lại trở thành phu quân của mình trong game cơ chứ! Trời ơi, thế giới này sao mà ảo chừng... Tuy rằng hai người mới chỉ gặp nhau có vài lần nhưng giọng nói rất đỗi lạnh lùng ấy của hắn đã in sâu vào tâm trí nàng, đặc biệt là lúc hắn gọi một tiếng “Phu nhân”... Á, không không không... mình đang nghĩ lung tung gì thế này!

Khuôn mặt Mộ Khinh Hàn trong thoáng chốc đã trở nên đỏ bừng bừng, hết như muốn che đi cái sự bối rối ngượng ngùng đang mãnh liệt sôi trào trong tâm trí mình, nàng lùa tất cả thức ăn vào miệng một cách qua quýt nhất có thể, cấp tốc dọn dẹp bát đĩa rồi đi tắm với vận tốc của ánh sáng...Sau đó, phóng vọt vào phòng nhào vào ổ chăn... yên lặng làm rùa rụt đầu.

= =

Mộ Khinh Hoàn khẽ xoa xoa khuôn mặt đang đỏ bừng lên của mình, khẽ cắn môi, tự cảm thấy xấu hổ thay cho những suy nghĩ mờ ám vừa hiện ra trong đầu mình... A a a! Nàng đang nghĩ cái quái gì thế!!!

Vậy là, Mộ Khinh Hàn phải nằm vật lộn với đồng suy nghĩ rối loạn của mình một lúc lâu, cuối cùng bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Lúc tỉnh dậy vào ngày hôm sau, thì mặt trời đã lên cao, Mộ Khinh Hàn dụi dụi đôi mắt đang nhập nhèm ngái ngủ, bò ra khỏi ổ chăn. Khi ánh mắt nàng rơi vào con số hiển thị trên đồng hồ điện tử: mười giờ mười một phút mới giật bắn người lập tức tỉnh táo trở lại.

Nàng hét toáng lên: “Không xong rồi!”, chân tay luống cuống nhảy đến chỗ máy tính, vội vã đăng nhập vào game.

Quả nhiên bốn người Vân Ảnh Tiêu Sanh, hai anh em sinh đôi và Nghịch Đồng đã sớm đứng đó đợi mình. Có điều mấy người này hình như chẳng có vẻ gì là ngái ngủ như trong tưởng tượng của Mộ Khinh Hàn mà hoàn toàn ngược lại họ đang hứng chí bừng bừng thảo luận điều gì đó việc này làm cho nàng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Bốn người vừa thấy nàng đến, lập tức dừng câu chuyện phiếm của mình lại, rồi rít quay sang chào hỏi nàng.

Vân Ảnh Tiêu Sanh nhanh chóng lấy lại tinh thần từ cuộc bàn tán ban nãy, cô nhóc ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Mộ Khinh Hàn, trong mắt tràn ngập ý cười, vẻ rất mãn nguyện vì đã thoả mãn được tính bất quá của mình:

“Lạc Anh tỷ tỷ, chị đến rồi.”

Mộ Khinh Hàn thấy bọn họ không hề có ý trách cứ mình thì lại càng cảm thấy áy náy hơn:

“Xin lỗi, hôm nay... hôm nay tôi tới trễ, đã làm mọi người phải đợi lâu.”

Lời còn chưa dứt, đã bị tiếng cười của Sát Trùng Nhật cắt ngang:

“Không sao không sao, bọn này cũng mới lên thôi mà. Vừa vặn thảo luận xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, không đợi lâu chút nào đâu...”

“Đúng vậy, thế nên Lạc Anh mỹ nữ à, mọi người đừng áy náy gì hết!” Nguyệt Hắc Phong Cao hòa theo Sát Trùng Nhật, rồi lại nhanh chóng nhảy về chuyện bất quá ban nãy, hết như sợ rằng có kẻ nào đó sẽ cướp mất lời hắn vậy:

“Mọi biết chuyện gì chưa? Bảy tên chiến sĩ ngày hôm qua vây đánh chúng ta ấy mà, đã bị Thệ Thủy khai trừ rồi!” Hấn cố ý nói thật chậm, lại còn cố tỏ vẻ như ta đây thần bí ghê lắm vậy đó.

Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy chấn động:

“Hả?”

Nguyệt Hắc Phong Cao vừa giải thích ngọn ngành câu chuyện, vừa chen thêm ý kiến của bản thân:

“Ban đầu huynh còn cảm thấy kỳ lạ sao sao đó, quái gì mà bọn huynh đăng nhập vào game lâu vậy rồi, vẫn chẳng có chút động tĩnh nào sất! Đến lúc nhìn thông báo của hệ thống mới biết, cơ sự hoá ra là vậy! Bang chủ bang Thệ Thủy đã nói từ này Thệ Thủy sẽ liệt tên họ vào sổ đen mà lại còn là thời hạn vĩnh viễn! Chiêu này đúng là quá xá độc! Còn ác hơn gấp mấy lần so với phát lệnh truy sát ấy chứ! Nếu như huynh là họ ấy à, huynh nhất định sẽ xoá nhân vật, thà đi luyện lại từ đầu còn hơn...Nhưng mà cũng lạ thiệt Thệ Thủy Vô Trần làm sao biết chuyện xảy ra ngày hôm qua được nhỉ?”

Đã trục xuất khỏi bang, nay lại còn liệt vào sổ đen? Chẳng lẽ, quả thật Thệ Thủy Vô Trần làm vậy là để trả lại “công đạo” cho cô ư? Nhưng mà, hấn ta đúng là đáng ghét quá đi mất! Uống công trước giờ nàng vẫn nghĩ hấn ta là một tên thư sinh hào hoa phong nhã không ngờ lại là hổ đội lột mèo cơ đấy!

Mộ Khinh Hàn cảm thấy kinh ngạc không thôi, lại có chút chột dạ, cô chằm chằm đưa mắt nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại thấp tha thấp thỏm bình luận mấy câu đại loại như:

“Đúng thật, sao kỳ ghê vậy, không biết là đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?”

“Đúng đúng, quả là rất kỳ quái!” Mấy người Vân Ảnh Tiêu Sanh chỉ lo rớt suột kể tuốt tuốt đồng tin tức mà họ biết, cũng chẳng ai để ý đến vẻ cực kỳ bất thường hôm nay của Mộ Khinh Hàn.

“Nhưng mà ấy à, còn một chuyện còn đáng sợ hơn toàn bộ những chuyện vừa rồi nữa kìa!” Nguyệt Hắc Phong Cao chọn rất đúng thời điểm, ngay lúc mọi chuyện vẫn còn đang nóng sốt, hấn ra vẻ thần bí “nhả” ra một câu hấp dẫn thành công toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Tất cả đều lập tức nín thở, ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn Nguyệt Hắc Phong Cao. lát sau, tiếng nói chuyện chậm rì rì rất mực thông thả của hấn cuối cùng cũng đã cất lên:

“Nghe nói người đứng thứ 10 trên BXH – Huyết Nhiễm Y, mấy hôm trước đã bị luân bạch bởi người của Thệ Thủy.”

Mọi người dường như hét lên cùng một lúc, nghe thiệt là đồng thanh ghê gớm:

“Cái gì? Lại là người Thệ Thủy nữa sao??”

“Không phải chứ? Sao Thệ Thủy lại dám làm ra chuyện thâm độc như thế!” Đôi mày thanh mảnh của Vân Ảnh Tiêu Sanh khê chau lại, khuôn mặt cô nàng hiện lên một vẻ ghét bỏ rõ ràng: “Mọi ghét nhất cái loại bang phái tự ình là giỏi, là nhất thế này, bề ngoài thì giương cờ ra về ta đây chính nghĩa, bên trong lại lén lén lén lút, cạy đông cạy mạnh đi ức hiếp người chơi vô tội!”

“Nói phải lắm! Bọn chúng đúng là quá kinh tởm!” Câu phát ngôn vừa rồi đã nói đúng ý chàng xì đúc tiếng lòng của Mộ Khinh Hàn, cô gật đầu liên tục như gà mổ thóc, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia kích động, hiển nhiên là vì tìm được đồng minh mà hưng phấn vô cùng.

Nghịch Đồng đứng cách đó không xa, nãy giờ vẫn trầm mặc không nói, hấn ngược nhìn bầu trời xanh biếc mênh mông cả người khê run lên một cái, nhưng cái run ấy của hấn quá nhẹ khiến không ai có thể phát hiện ra. Hấn chậm rãi quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng cất dứt cuộc bàn tán sôi nổi của mọi người:

“Chúng ta nên trở về giao nhiệm vụ thôi.”

Mấy người trong đội đều nhất thời tỏ ra sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh ra:

“Đúng thế đúng thế! Thiếu chút nữa thì tôi cũng quên bég mất rằng còn có nhiệm vụ rồi.”

...

Lúc này khi mọi người tíu tít dắt nhau đi về, trên đường đã không còn xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn nữa, cứ thế thoãn thoắt mà đi. Một chốc sau, đội của Mộ Khinh Hàn đã thuận lợi về đến Thanh Sa thôn.

Nhà của thôn trưởng nằm ngay chính giữa Thanh Sa thôn, trước cửa trồng rất nhiều cây bạch quả hết như là cột mốc ký hiệu vậy. Con đường từ căn nhà nhỏ uốn khúc ra xa được lát bởi những viên đá trông khá là bắt mắt.

Mới đến gần cửa nhà Thôn trưởng mọi người trong đội đã thấy ngay một bóng người màu xám từ phía trước lao tới, tốc độ chớp nhoáng quỷ khóc thần sầu không sao kể xiết! Mộ Khinh Hàn dẫn đầu cả bọn, theo quán tính vội vàng tránh sang một bên chỉ có Nguyệt Hắc Phong Cao đi ngay sau cô là thảm.

Đáng thương cho Nguyệt Hắc Phong Cao không tránh kịp, vừa chóc bị 1 lão tông trúng 1 cái...sầm.

Mộ Khinh Hàn tránh được một kiếp, còn chưa kịp cảm thấy may mắn, đã bị cảnh tượng đang diễn ra trước mắt làm cho kinh hãi không thôi.

“Ha ha! Các vị anh hùng giết thỏ, mọi người cuối cùng cũng trở về rồi! Lão nhớ các vị muốn chết...” Vật thể màu xám kia... Á không không, phải nói là Thôn trưởng Thanh Sa thôn đang mãnh liệt nhào tới, ôm chặt lấy Nguyệt Hắc Phong Cao mà sống chết không chịu buông ra, trong đôi mắt kia chẳng hề có một giọt nước mắt nào, nhưng lại gào khóc âm ỉ không ngừng, nước mũi tèm lem chùi sạch lên người Nguyệt Hắc Phong Cao.

Mấy người khác giương mắt đờ đẫn nhìn, như thể bị trúng Định Thân Chú, không thể nào nhúc nhích nữa vậy kinh ngạc há hốc mồm, cũng chẳng biết phải làm sao.

Người bị hại Nguyệt Hắc Phong cao lại càng như hoá đá luôn tại chỗ, toàn bộ dây thần kinh trong đầu anh chàng có lẽ đã căng cứng hết cả rồi, từng giọt từng giọt mồ hôi to đùng cứ thế lăn dài từ trên trán, một kẻ luôn nhanh mồm nhanh miệng như hấn ta mà cũng mất hồi lâu mới thốt ra được một câu chẳng ra hồn:

“Thôn...Thôn trưởng...”

Má ơi, vị Thôn trưởng đại nhân này hình như cũng quá nhiệt tình rồi...

Sát Trùng Nhật không đành lòng nhìn người anh em của mình vì bị Thôn trưởng hạ “độc thủ” mà phải chịu khó chịu khổ, thế nên anh chàng là người tỉnh táo lại đầu tiên, đôi mày cau lại bước tới vỗ vai Thôn trưởng:

“Này, lão Trưởng thôn!”

“U hu u hu...” Tiếp tục gào khóc, không thềm để ý đến hấn.

“...” Sát Trùng Nhật đen mặt ngay tức thì. Nhưng hấn vẫn chưa từ bỏ ý định, lại cao giọng gọi:

“Thôn trưởng!”

“Hu...” Vẫn chẳng thềm quan tâm.

Sát Trùng Nhật rốt cuộc cũng không thể chịu đựng nổi nữa, hấn dí miệng vào sát tai lão, hít một hơi thật sâu, rồi đột ngột rống to: “Thôn trưởng — !!!” Hết như vừa có một trận sấm sét bất ngờ nổ vang bên tai, ánh mắt của Thôn trưởng đại nhân hơi sững lại, ngay giây sau, lão ta buông Nguyệt Hắc Phong Cao ra với tốc độ nhanh như chớp giật, nhảy phóc về phía sau, xa đến mấy mét, tay chân vung vẩy loạn xạ, vẻ mặt hết sức kinh hoàng hét toáng lên:

“A a a! Động đất động đất!!!...”

Mọi người nhất thời đen mặt = =|||

Sát Trùng Nhật trưng ra một vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Thôn trưởng...”

Thôn trưởng đại nhân lúc bấy giờ đã biến thành một kẻ tâm thần không hơn không kém, lão ta hét toáng lên một thôi một hồi, mãi sau mới ngừng lại, mở miệng “A” lên một tiếng, quay ngang quay ngược hỏi:

“Ai kêu ta thế? Là ai?”

Mấy người thấy vị Thôn trưởng này rất cục cựa cũng khôi phục được vẻ “bình thường” của lão, không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Sát Trùng Nhật bước tới trước một bước:

“Khụ, cái đó... Thôn trưởng à, chúng tôi tới để trả nhiệm vụ.” Hấn cố ý nói thật to, chỉ sợ lão già Thôn trưởng nghe không rõ.

Tựa hồ như bị giọng nói rõ to của Sát Trùng Nhật gọi hồn về, Thôn trưởng đại nhân rất cục cựa cũng quay sang nhìn thẳng vào mọi người, hết như bưng tỉnh đại ngộ mà vỗ vỗ trán, vẻ như nói: À, giờ mới nhìn thấy mấy người đứng đây. Rồi lão húm háng cất tiếng:

“A, đúng đúng, nhiệm vụ... Xem xem, trí nhớ của lão già này thật là...”

Đến lúc này, Mộ Khinh Hàn mới được nhìn thấy rõ tướng mạo của vị Trưởng thôn kia, ban đầu cô còn giật bắn người, lát sau mới khê cau mày. Mặc dù nàng chưa từng gặp vị lão nhân nào có dung mạo như thế này, nhưng đôi mắt nhỏ loé lên tinh quang ấy của lão khiến cô có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đấy mắt lão thoáng qua một tia gian xảo mách bảo nàng rằng tất cả những hành động điên rồ như lên đồng vừa rồi của lão chỉ là giả vờ...Nhưng biết đâu, đó chỉ là ảo giác thì sao? Có điều ánh mắt ấy thật sự rất quen thuộc không biết là nhìn thấy ở đâu rồi ?

Có lẽ là do trí nhớ đã bị nghẽn lại Mộ Khinh Hàn trầm tư suy nghĩ hồi lâu vẫn không phát hiện ra manh mối gì chỉ nghe thấy Sát Trùng Nhật đang tiếp lời:

“Đúng đúng đúng! Chúng tôi đã giết đủ 400 con thỏ xin Thôn trưởng hãy đưa phần thưởng nhiệm vụ cho chúng tôi.”

“A, đúng thật nhỉ...” Thôn trưởng gật đầu ngay tắp lự, rồi bắt đầu cảm thán: “Các vị anh hùng giết thỏ, các vị thật có dũng khí! Có các vị, Thanh Sa thôn mới giữ được an ninh... Các vị không biết chứ, mấy con thỏ chết tiết này gần như ăn sạch sành sanh cỏ nuôi súc vật của bọn ta...” Thôn trưởng không lập tức lấy phần thưởng ra mà cứ tuôn ra một lớn tràng, lái nhải những thứ như là ca ngợi hành động “vì hạnh phúc nhân loại” của mấy người họ, khiến cho trong chốc lát, ai nấy đều đã cảm thấy buồn ngủ vô cùng.

Sau khi bị “giọng nói ma quỷ” của Thôn trưởng tàn phá triệt để, đám Mộ Khinh Hàn cuối cùng cũng được nghe thấy âm thanh kỳ diệu của hệ thống thân yêu.

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Nghịch Đồng, người chơi Nguyệt Hắc Phong Cao, người chơi Sát Trùng Nhật, người chơi Vân Ảnh Tiêu Sanh và người chơi Lạc Anh Phiêu Tuyết đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ, phần thưởng là 500 kim tiền và 100 kinh nghiệm.”

Phần thưởng đơn giản nhất trong game Loạn Thế này là tiền và điểm kinh nghiệm, tuy rằng con số ấy rất nhỏ không đáng là bao nhưng đám người Mộ Khinh Hàn vẫn hết sức vui mừng. Đôi mắt mông lung đờm về ngái ngủ của Vân Ảnh Tiêu Sanh đột nhiên mở to, vẻ mặt vui mừng thốt:

“Tốt quá rồi! Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy chúng ta...” có thể đi! Cô nhóc vốn còn định nói nốt ba chữ cuối, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, đã bị thông báo thứ hai của hệ thống cắt ngang.

[Hệ thống] : “Người chơi Vân Ảnh Tiêu Sanh đã tiếp nhận lời uỷ thác của Thôn trưởng Thanh Sa thôn: giúp Thôn trưởng gửi lời nhắn đến Đông thôn.”

Vân Ảnh Tiêu Sanh chả hiểu đầu cua tai nheo nó ra làm sao cả, chỉ biết “A” lên một tiếng, ánh mắt ngơ ngàng nhìn về phía mấy người còn lại, thấy vẻ mặt bọn họ cũng kinh ngạc hết như mình đoán chừng họ nhất định cũng đã nghe thấy thông báo của Hệ thống.

Nhưng mà...rõ ràng nàng đâu có tiếp nhận nhiệm vụ nào như này đâu!

Ê ê ê...

Vân Ảnh Tiêu Sanh giật mình hỏi:

“Thôn trưởng, cái này là...”

Thôn trưởng đại nhân cười khan hai tiếng, đôi mắt lóe sáng vẻ tràn ngập chờ mong:

“Ha ha, lão già này cũng đã lớn tuổi lắm rồi, lão muốn nhờ mấy vị anh hùng giết thỏ chuyển giúp lời nhắn đến các thôn các vị đồng ý chứ?”

“...” Bọn họ còn có thể từ chối được nữa chắc! Đây chẳng phải tiền trăm hậu tấu thì là gì!

Nhưng điều khiến mọi người muốn học máu nhất lại là dòng chữ màu hồng rõ bắt mắt ghi trong bảng nhiệm vụ của hệ thống: Nếu không thực hiện nhiệm vụ này, điểm thuộc tính hiện có của bạn sẽ bị giảm một nửa.

Thời hạn: trong một canh giờ buộc phải hoàn thành.

Giảm một nửa! Thế chẳng thà xóa nhân vật, luyện lại từ đầu quách cho xong! Vốn dĩ cứ nghĩ lão già Trưởng thôn hậm hậm dở dở này dù sao cũng là người hiền lành, hoàn toàn không thể ngờ rằng, lòng dạ lão lại đen tối thâm độc đến vậy!

“Khoan đã!” Mộ Khinh Hàn nãy giờ vẫn ngẩn ngơ nhìn bảng nhiệm vụ, đột nhiên ngừng phát đầu lên đôi mắt lạnh lùng của nàng ngó chăm chăm vào lão Trưởng thôn đang cười híp cả mắt lại:

“Tại sao nhiệm vụ của tôi không phải là truyền tin?”

Lúc Thôn trưởng nói câu “chuyển lời nhắn” kia, nàng đã nhận thấy có điều gì không đúng. Hoá ra bảng nhiệm vụ của nàng không giống như lời lão ta nói, mà lại là...

Nhiệm vụ: giúp đỡ Thôn trưởng đến Vân Ấn Sơn hái thuốc.

Phần thưởng nhiệm vụ: do Thôn trưởng quyết định.

Gợi ý nhiệm vụ: theo Thôn trưởng đến Vân Ấn Sơn, dựa vào gợi ý của Thôn trưởng để hoàn thành nhiệm vụ.

Tiền độ nhiệm vụ: chưa hoàn thành.

“Thời tiết ngày hôm nay quá xá là tốt...” Thôn trưởng tiếp tục cười ha ha, có điều đôi người trong mắt lão lại đang đảo điên cuồng, cố sống cố chết né tránh ánh mắt sáng quắc lạnh lẽo của Mộ Khinh Hàn:

“Khụ khụ, là như vậy, lão chỉ có thể giao cho bốn người nhiệm vụ chuyển lời nhắn được thôi, thì là vì chỉ có bốn thôn Đông Tây Nam Bắc! Vừa vặn ở đây còn dư một nhiệm vụ hái thuốc, nên mới giao cho cô luôn, ha ha ha, ha ha...”

Lão vừa giải thích, vừa chột dạ len lén liếc về phía Mộ Khinh Hàn, thấy vẻ nghi ngờ trên khuôn mặt nàng đang ngày một sâu, lão vội vàng lảng sang chuyện khác:

“Được rồi, mọi người nên xuất phát đi thôi, ở Đông thôn có một truyền tống trận, có thể truyền tống đến các thôn khác, tất cả đi nhanh lên đi.”

Nghịch Đồng vốn dĩ vẫn duy trì tôn chỉ im lặng là vàng, lúc này cũng nghe ra manh mối trong lời Trưởng thôn, lập tức cau mày hỏi:

“Đông Tây Nam Bắc?”

“Cái gì? Chẳng lẽ địa điểm làm nhiệm vụ của chúng tôi lại khác nhau sao?” Hai anh em sinh đôi nhà kia gần như hét lên cùng một lúc. Sau một thoáng kinh hãi, trừ Mộ Khinh Hàn ra mấy người còn lại trong đội vội vàng kiểm tra bảng nhiệm vụ của nhau lúc này mới phát hiện ra vấn đề.

Vân Ảnh Tiêu Sanh là người bộc lộ sự bất mãn trước tiên:

“Sao lại không thể cùng nhau tổ đội hoàn thành nhiệm vụ này chứ, phải tách ra làm là ý gì?”

“Là vậy nè, tân thủ thì không nên yêu cầu quá cao.” Thôn trưởng trưng ra vẻ ta đây hiểu biết thâm nho, đem toàn bộ vấn đề tóm lại trong một câu, còn tốt bụng nhắc nhở thêm:

“Lên đường đi, nhiệm vụ này bị hạn chế thời gian đấy!” Nói rồi, lão vui vẻ huýt sáo, quay sang gọi Mộ Khinh Hàn:

“Đến đây nào, tiểu nha đầu, chúng ta xuất phát thôi~”

Mộ Khinh Hàn vừa bắt đắc dĩ vừa do dự nhìn mấy người trong đội một cái, rồi rời khỏi đội.

“Lạc Anh tỷ tỷ, chị định đi theo lão ta thật sao?” Vân Ảnh Tiêu Sanh thấy Mộ Khinh Hàn đang quay gót bước theo lão già Trưởng thôn, trong lòng cô nhỏ không khỏi lo lắng, liền gọi với theo.

Cả người Mộ Khinh Hàn dừng sững lại, nàng quay đầu, hé ra một nụ cười áy náy:

“Ừ, sau này nếu có cơ hội, chúng ta cùng nhau luyện cấp nhé!”

Trong lòng Vân Ảnh Tiêu Sanh dù không muốn tí nào, cũng đành gật đầu, rồi nói thêm:

“Sau này chị nhớ phải liên lạc với chúng em đấy!”

“Được.” Mộ Khinh Hàn cười thản nhiên, lúc quay người lại, nụ cười đã lặng lẽ biến mất từ lúc nào không hay. Nàng thầm than trong lòng, nếu còn cơ hội, nhất định sẽ gặp lại chỉ sợ cơ hội này, lại cực kỳ nhỏ bé thôi...

Vội vã chào tạm biệt đám người Vân Ảnh Tiêu Sanh, Mộ Khinh Hàn theo chân Thôn trưởng đi vào Vân Ảnh Sơn.

Vân Ảnh Sơn thật ra là một ngọn núi cao gần Thanh Sa thôn, cây xanh bao phủ trên núi, trải rộng ngút ngàn làm người ta có cảm tưởng như được nhìn thấy một bức gấm ngập màu xanh, từ xa nhìn lại, Vân Ảnh Sơn như được một tấm lụa mỏng bao phủ, trông càng mờ ảo, mông lung. Những đám mây mềm mại như tơ bay lơ lửng nơi lưng chừng núi, như gần như xa mang theo vài phần thần bí.

Mộ Khinh Hàn cứ ngỡ rằng ngọn núi gần Tân thủ thôn này nhất định sẽ “gian lận” cho Tân thủ đường lên núi kiểu gì cũng phải bằng phẳng dễ đi chứ. Ai dè, nàng đã vô cùng sai.

“Thôn... Thôn trưởng, lão...chẳng phải lão đã nói là đi hái thuốc sao? Dọc đường đi có nhiều thuốc vậy, lão lại không chịu hái, ý lão là gì hở?” Mộ Khinh Hàn dừng lại đến lần thứ n, nửa đứng nửa ngồi, thở hồng hộc gọi Thôn trưởng. Địa hình của Vân Ảnh Sơn này thực sự rất kỳ lạ, không chỉ không bằng phẳng như trong tưởng tượng của nàng mà trái lại còn có đá vụn khắp nơi khá dễ dàng nhận ra được những vách núi quanh co dựng đứng ngập ngụy hiểm kia.

Quả nhiên là điểm nhanh nhẹn của người chơi mới thì bao giờ cũng thấp, hoàn toàn không thể theo kịp bước chân thoăn thoắt lạ làng của Trưởng thôn, hơn nữa điểm thể lực cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lúc này đang giảm xuống không ngừng. Bây giờ nàng vừa thấy đói vừa thấy mệt vậy mà lão già Thôn trưởng kia vẫn chẳng có chút ý định dừng lại nào cả.

“Hừ, giá cả của mấy thứ dược liệu này quá bèo bọt, lão không thèm nhìn! Nha đầu, đi nhanh lên, lão cho cô biết cái gì mới gọi là dược liệu trân quý!” Thôn trưởng cười ha hả mấy tiếng, rồi không nói một câu, lão bất ngờ nhảy lên sườn dốc phía trước, nhẹ nhàng tự nhiên như thể đi trên đất bằng, thậm chí không thèm để vệt sâu vạt trượng phía dưới kia vào trong mắt.

“Nhưng, nhưng mà tôi...” có còn sức nữa đâu! Mộ Khinh Hàn âm thầm kêu khổ trong lòng, cô cắn cắn môi, gắng sức bò dậy từ trên mặt đất, lết đôi chân nặng nề theo sau lão Trưởng thôn.

Đột nhiên cô nghe thấy lão hưng phấn hét toáng lên:

“Tìm thấy rồi tìm thấy rồi! Nha đầu, tới đây nhanh lên...”

“Cái gì?” Mộ Khinh Hàn nghe thấy vậy thì giật bắn người theo bản năng, rồi lập tức có phản ứng ngay, nàng tỏ ra vui mừng khôn xiết:

“Thôn trưởng, lão tìm được rồi sao?!” Vậy là nàng không cần phải lê đéo đi theo lão ta nữa đúng không? Mộ Khinh Hàn vừa nghĩ đến đây thì hí hửng hẳn lên, sức lực dồi dào thêm mấy phần, động tác nhanh nhẹn lạ làng vội vã chạy đến bên cạnh Thôn trưởng.

Nhìn theo hướng mà lão ta đang chỉ, Mộ Khinh Hàn đưa mắt tìm dưới vách núi, nhưng chỉ nhìn thấy từng đám từng đám mây mù trắng xóa như tuyết không khỏi nhủ mảy:

“Ở đâu vậy?”

“Ở đây ở đây, cô nhìn cho rõ đi!” Thôn trưởng vẫn nhất mực khẳng khẳng chỉ vào một hướng nào đó, ngữ khí như thể lão đã sốt ruột lắm rồi vì cái sự chậm chạp của Mộ Khinh Hàn:

“Cô tiến lên trước một chút, tiếp tục tiến lên trước một chút...”

“Ồ đâu?” Trong lòng Mộ Khinh Hàn mặc dù ngáp tràn nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời lão già Trưởng thôn, có điều nàng tìm mãi, tìm mãi mà vẫn không thấy tí gì. Đang muốn thu tầm mắt lại bỗng cảm thấy sau lưng mình có một luồng gió dữ dội điên cuồng đột nhiên thổi tới, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng đã bị một thứ gì đó mạnh mẽ đánh ập vào lưng.

Có lẽ phòng cách mấy cũng không thể nào lường trước được tình huống lúc này, cả người lão đảo ngã về phía trước...

Phía trước? Mộ Khinh Hàn vội vàng nhắm tịt mắt lại. Phía trước là vách núi mà a a a!

“A a a ...” Mộ Khinh Hàn rơi thẳng xuống đám mây mù phía dưới, hét lên một tiếng thất thanh đầy thảm thiết, cuối cùng cả người nàng hoá thành một chấm đen biến mất dưới tầng mây

“Hô hô hô, không ngờ đồ tức phụ lại dùng khăn lụa của ta nhanh thế còn trà trộn vào đội ngũ tân thủ nữa cơ đấy. Không tệ không tệ, rất có phong phạm của lão năm đó!”

Lão Trưởng thôn nhìn xuống vách núi vẫn còn văng vẳng tiếng thét, vừa lẩm bẫm, ngón tay lão vừa nhẹ nhàng miết quanh gương mặt một cái, trong chớp mắt lớp da mặt mỏng dính đã bị kéo xuống. Dưới lớp da mỏng ấy lộ ra khuôn mặt của một lão già già hoạt nhưng cơ trí. Trong mắt lão loé ra một tia sáng như đang toan tính điều gì, lão vẫn nở nụ cười:

“Không biết lão yêu bà dưới đáy vực có còn sở thích thu thập sủng nữ nữa không?... Hô hô, trường hợp này ấy à, thích hợp nhất chỉ có anh hùng cứu mỹ nhân ! Hừm~ mình phải đi tìm đồ nhi, đi tìm đồ nhi...”

Cái chủ ý tuyệt diệu này làm lão cảm thấy đắc ý không gì bì kịp, chỉ còn kém mỗi nước ngửa mặt lên trời cười to nữa thôi. Tự quyết định xong, cả người lão bỗng hoá thành một làn khói xanh, thản nhiên bay vút đi...

14. Chương 14: Đại Nạn Không Chết , Lại Chẳng Có Phúc Về Sau

Đau quá! Đó là cảm giác đầu tiên mà Mộ Khinh Hàn nhận thấy sau khi khôi phục lại được ý thức của mình.

Hàng lông mi dài, dập dờn như cánh bướm của nàng rung lên khe khẽ, đôi mắt mở ra một cách đầy khó khăn nặng nhọc...Nhưng thật không ngờ thứ đập vào mắt nàng lúc này không phải là ánh sáng chói chang của mặt trời, mà lại là một khoảng không đen như mực, tối như hũ nút. Tứ chi của mình như bị gãy thành trăm mảnh, cả người đều đau nhức...

Liếc thấy một chiếc bóng mờ mờ đang chuyển động ngay trước mặt đại não của Mộ Khinh Hàn gần như trống rỗng, mở to mắt, nhìn chăm chăm vào phía trước. Nàng khẽ nhíu mày cố gắng nhớ lại xem rốt cục thì đã có chuyện gì xảy ra. Thời gian vẫn trôi qua đều đều, chăm chăm ý thức đã dần dần khôi phục cuối cùng cũng có thể nhớ ra. Nàng bị một lão già Trưởng thôn NPC gian xảo xấu tính lừa lên núi, sau đó bị lão ta đẩy xuống đây... Rồi sao nữa nhỉ? Đúng rồi chỗ này là chỗ quái quỷ nào thế không biết?

Mộ Khinh Hàn khẽ động đậy theo bản năng, nhưng vì đụng trúng vết thương, không nhịn nổi nàng bật kêu lên một tiếng:

“Á...!”

Dường như tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ ấy của nàng đã phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng tịch mịch chung quanh, phía bên phải đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ:

“Nhìn xem, hình như cô ấy tỉnh rồi...”

“Thấy rồi, có nên qua đó xem chút không nhỉ?”

Hình như ngay sau đó, có người bước tới bên nàng đây là một cô gái có khuôn mặt ngây thơ non nớt kiểu trẻ con, cô gái kia bất thành linh xuất hiện ngay trước mắt Mộ Khinh Hàn đôi mắt của nhỏ ngập nước nhưng lại ánh lên những tia sáng rực rỡ kỳ lạ:

“Tỷ tỷ tỉnh chưa?”

Mộ Khinh Hàn ngẩn ra, cố gắng chịu đựng cơn đau vẫn đang dữ dội, cô gượng dậy nhìn cô nhỏ đang ngồi trước mặt mình, nghi hoặc hỏi:

“Em là... người chơi? Hay là NPC? Chỗ này là chỗ nào?” Vừa nói cô vừa đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh, ở đây giống như một căn phòng nhỏ nhưng kín kẽ, không có cửa sổ, chỉ xuất hiện một vài tia sáng yếu ớt lọt qua khe cửa chính, nhưng cũng đủ giúp nàng thấy được phần nào cảnh vật bên trong. Một vài cô gái tuổi xấp xỉ nhau đang ngồi trong góc phòng, nom ai nấy đều có vẻ rất xinh xắn đáng yêu nhưng vẻ mặt lại buồn khổ vô cùng.

Xem chừng là bị giam rồi... Nhưng mà lạ thật, rõ ràng là cô bị rơi xuống vách núi, sao giờ lại ở trong này được?

“Em tên Lăng Vũ Nhi, là người chơi. Tất cả mọi người ở đây cũng đều là người chơi...” Cô gái nhỏ kia mang trên mình vẻ mặt u sầu buồn bã, khe thở dài một tiếng, rồi cô ôm đầu khóc nức nở ra chiều hối hận ghê lắm:

“Cũng tại em không chịu nghe lời chị em, trốn chị ấy đến khu vực này cuối cùng lại bị lão yêu bà ngàn năm kia bắt được!”

“Bị bắt ư? Em đang nói tới lão yêu bà nào thế? Mà đây là khu vực ẩn nữa hả...” Mộ Khinh Hàn vô cùng sốt ruột, hỏi liên tục như bắn pháo rang, nhưng lời còn chưa dứt đã bị tiếng rì rầm xôn xao của mấy người chơi nữ còn lại trong phòng cắt ngang cái phập.

“Hu hu, làm sao bây giờ? Nghe nói lão yêu bà này thích nhất là thu thập sủng nữ đó! Tôi không muốn xóa nhân vật rồi luyện lại từ đầu đâu, acc này của tôi đã luyện tới cấp 31 rồi...”

“Nhưng ngoài việc xóa nhân vật đi thì chẳng còn cách nào khác nữa cả, mấy cô nên nhớ, không thể đăng xuất ở khu vực ẩn được đâu!”

“Tôi đồng ý, để bảo vệ sự trong sạch của bản thân chỉ có thể làm như vậy thôi... Lão yêu bà kia nhất cũng phải trên cấp 100, chúng ta chắc chắn đánh không lại. Nghe nói những người trước đây bị lão yêu bà kia bắt được, cũng đành phải dùng cách xóa nhân vật thôi... Haiz, trước đây tôi còn không tin cứ khăng khăng muốn vào ngó thử xem thế nào bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi... Tuy rằng lão yêu bà này chỉ là nhân vật do con người sáng chế ra, nhưng tôi dám cam đoan cái vụ thị tẩm gì gì đó nhất định sẽ rất biến thái!”

Một cô gái khác ngồi kế đó, nghe thấy vậy thì lại càng khóc to hơn:

“Sau khi ra khỏi đây rồi, tôi nhất định phải đi khiếu nại công ty phát hành game!”

“Đúng, đúng, nhất định phải khiếu nại! Không biết kẻ nào thiết kế ra trò chơi này mà biến thái quá thể! Nghe nói lão yêu bà đó đã hơn một nghìn tuổi rồi...”

Ngồi nghe mấy người chơi nữ nói chuyện, Mộ Khinh Hàn yên lặng sắp xếp lại suy nghĩ của mình đại khái cũng đã hiểu hết hoàn cảnh lúc này. Ngữ khí của những cô gái kia đều rất tuyệt vọng, xem ra nàng đã lạc vào một khu vực ẩn xếp vào loại nguy hiểm bậc nhất rồi. Hừm, lại là khu vực ẩn... nàng còn lạ gì cái sự đau khổ thống thiết, kêu trời trời không thấu, kêu đất chẳng hay nữa: không thể đăng xuất, không thể gửi thư, cũng không thể liên lạc với bên ngoài! Lần trước nàng còn may mắn chán, chứ như bây giờ... Trong khu vực này lại xuất hiện một vị yêu bà với sở thích cực kỳ biến thái là thu thập nữ sủng chuyên môn tìm bắt những thiếu nữ xinh đẹp về để thị tẩm thế này thì...Đúng là ác không kể đầu cho hết >

Mà lại còn nghe nói cả lão yêu bà và thủ hạ của bà ta đều trên cấp 100? Vậy thì đến ngay cả nhân vật Lạc Tuyết Khinh Hàn của nàng cũng không thể nào đấu lại nổi bọn chúng, chứ đừng nói đến thân phận nhãi nhép tép riu này.

“Haiz...” Mộ Khinh Hàn ảo não thở dài một tiếng, cổ lết xác đến ngồi tựa vào tường, rồi ném vô miệng một viên dược có chức năng trị thương, trong mắt nàng lúc này chẳng có một chút sợ hãi nào thay vào đó là sự bất đắc dĩ không nói nổi nên lời. Vừa kiểm tra lại bảng thông tin cá nhân của mình, cấp bậc của nhân vật phụ không bị giảm xuống chỉ là đang bị trọng thương lượng máu đã gần như chạm đến đáy rồi...

Người ta đều nói, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc về sau. Còn cô thì đại nạn không chết nhưng đại nạn vẫn liên tục là sao?

Trời ơi, rốt cục là nàng đã chọn phải ai thế này? Nàng chỉ muốn chơi game vui vẻ thôi mà, đánh bậy đánh bạ thế nào lại đâm đầu vào đúng ổ phiền phức thế hả trời! Vừa ra khỏi động sói, lại vào ngay hang hùm... Bây giờ thì biết làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đành dùng cách xóa nhân vật? Lạc Anh Phiêu Tuyết thì không sao, nhưng nhờ đâu, ngay cả Lạc Tuyết Khinh Hàn cũng “đi” luôn thì nàng chỉ còn nước đập đầu vào tường tự tử mất.

Mộ Khinh Hàn còn đang do dự không biết nên quyết định thế nào, thì bỗng nhận ra trước mắt mình đã hiện lên một vầng hào quang đỏ rực như máu tự lúc nào chẳng hay! Một cơn chấn động vội ập tới, ngay lập tức, nàng đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Đó chẳng phải là, vầng sáng hiện lên khi có người nào đó xóa đi nhân vật của mình sao?

“Vũ Nhi tỷ tỷ!!!” Cô gái lúc nãy vừa ôm mặt khóc nức nở, nay lại thất thanh kêu lên một tiếng, cứ thế, từng giọt nước mắt tiếp tục thi nhau rơi xuống:

“Tại sao chị ấy lại chọn cách xóa nhân vật đó chứ! Chẳng phải chị ấy là người có cấp bậc cao nhất trong chúng ta hay sao! Lẽ nào, thật sự không còn cách khác?”

Mộ Khinh Hàn giật mình nhìn về phía mà mới chỉ mấy phút trước, cô vẫn còn thấy Lăng Vũ Nhi đứng kia, bất giác nàng phát hiện cuống họng mình đã nghẹn ứ không thể thốt lên được lời nào. Thật không ngờ cô gái kia lại đành buông xuôi chấp nhận xóa đi nhân vật...

Chỉ nghe “két” một tiếng, Mộ Khinh Hàn đã nhìn thấy cánh cửa sắt trước mắt mình đang nặng nề mở ra.

Ngay lúc ấy, những luồng ánh sáng chói lọi từ bên ngoài tràn vào như thủy triều vỡ đê, Mộ Khinh Hàn không thích ứng kịp, vội vã nheo hai mắt lại bầu không khí và hơi thở xa lạ ùa đến khiến cô cảnh giác lùi về phía sau âm thầm nắm chặt vũ khí trong lòng bàn tay. Mấy cô gái đang tùm tùm trong góc phòng lại càng tỏ ra sợ hãi, vội vàng co cụm lại ai nấy đều run lập cập mở to mắt ngược đầu nhìn ra cửa.

Một cô gái xinh đẹp khoác trên mình bộ váy lụa mỏng màu hồng đào sắc sỡ xuất hiện ngay ngưỡng cửa, ánh mắt cô ta lướt một lượt khắp gian phòng, cuối cùng dừng lại trên người Mộ Khinh Hàn, cô ta nhẹ nhàng duỗi một ngón tay ra, nở nụ cười rạng rỡ:

“Cô, đi theo tôi ra ngoài.”

Cô ta vừa dứt lời, mấy cô gái trong phòng không hẹn mà cùng thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm về mặt thương cảm nhìn về phía Mộ Khinh Hàn.

Lúc này Mộ Khinh Hàn lại càng không dám thả lỏng tinh thần, nàng nhìn chằm chằm vào cô gái vừa xuất hiện kia, đôi mày nhíu lại, nghi ngờ hỏi:

“Tôi?”

“Đúng, hôm nay đến lượt cô được chủ nhân thị tẩm.” Cô ta vừa nói vừa cười ha ha, rồi kiêu ngạo ngẩng cao đầu:

“Cô nên biết, đây là vinh hạnh của cô!”

Cái gì? Thị tẩm? Cô có phải là quý nhân đâu chứ! Mộ Khinh Hàn nheo mắt lại, trong con ngươi xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa. Được lắm, bà đây đang rất muốn xem bọn người các người định bày trò quái quỷ gì đây, đến lúc thật sự không còn cách nào khác nữa, khi ấy xóa nhân vật đi cũng chưa muộn.

“Được.” Nàng gật đầu một cách đầy dứt khoát, nhanh nhẹn đứng lên khỏi mặt đất, rồi lết bước theo sau cô gái kia.

Kết ...

Cánh cửa sắt đóng lại một lần nữa, ánh sáng trong gian phòng nhỏ cũng dần dần biến mất. Mấy người ngồi trong góc giường mắt nhìn nhau, trong mắt ai nấy đều ánh lên vẻ kinh ngạc. Tất cả dường như đều có chung một suy nghĩ...Sao cô gái đó lại có thể đồng ý dễ dàng như vậy, cơ hội sống sót là rất nhỏ kia mà!

Tường dát vàng kim, ngói lợp lưu ly, lầu đường nét tinh xảo, cung điện lộng lẫy nguy nga, tất cả những gì thuộc về chốn này đều toả ra một hơi thở xa hoa đến cực độ.

Mộ Khinh Hàn rảo bước theo cô gái mặc chiếc váy lụa màu hồng đào, xuyên qua những hành lang ngoằn ngoèo quanh co, hoàn toàn không có tâm trạng để thưởng thức kiêu kiến trúc tinh xảo tuyệt diệu này. Nàng chỉ nhìn chăm chăm vào thất lưng đang lắc lư theo từng bước đi của cô gái trước mặt, thâm tự đánh giá trong lòng. Cô ta không thêm chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, dường như cô ta tin rằng người như cô thì không thể gây ra bất cứ sự uy hiếp nào được.

Vì thế nên khi vừa nhận ra điều này, trong lòng nàng đã lóe lên một sáng kiến.

Mộ Khinh Hàn cẩn thận nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định chắc chắn rằng nơi đây không còn ai khác ngoài mình và cô gái mặc váy hồng kia, mới âm thầm lặng lẽ chuyển nhân vật thành Lạc Tuyết Khinh Hàn rồi cấp tốc choàng bộ Băng Tuyết vào người tay nắm chặt Băng Thiên Tuyết Vũ kiếm, nhanh chóng ngưng tụ thần khí, chỉ giây sau cô đã bất ngờ tung ra chiêu Minh Quang Lạc Nguyệt nhằm thẳng về phía cô gái kia!

Bầu không khí bốn phía xung quanh nhất thời căng ra như cây đàn, toàn thân Băng Thiên Tuyết Vũ kiếm hết như một mũi tuyết bén nhọn, khiến cho bức tường trơn bóng phía trước dường như cũng cảm nhận được sự lợi hại của lưỡi kiếm, khe loé lên một tia sáng trắng. Có lẽ là cô gái mặc váy hồng kia cũng cảm thấy bầu không khí xung quanh hình như đã thay đổi, cô ta lập tức quay đầu lại, nhưng chưa kịp phản ứng hai mắt đã trợn trừng.

Tà váy trắng của người con gái mang khăn che mặt ấy khe bay bay, không gió mà động, hết như hoa tuyết múa lượn dưới bầu trời tràn ngập ánh trăng, trắng toát nhưng lại chói mắt đến lạ lùng. Đặc biệt là cặp mắt đen kia, trong suốt sáng ngời, mang theo một vẻ tự tin mà không ai có thể phá vỡ.

Cứ như thế, những luồng khí sắc bén thi nhau liên tiếp lao đến, thanh tuyết kiếm toả ra ánh hào quang màu đỏ kia, trong nháy mắt đã đâm thẳng vào tim cô ta.

“Cô !!!” Vẻ mặt của cô gái vận chiếc váy hồng nhuộm đẫm vẻ khó tin, cô ta nhìn chăm chăm vào Mộ Khinh Hàn, còn chưa kịp làm ra động tác tiếp theo, đã bị Mộ Khinh Hàn không chút do dự rút tuyết kiếm ra, bồi thêm một nhát!

Nhát kiếm thứ ba xảy đến ngay sau ấy về mặt kinh ngạc của cô gái váy hồng cũng theo đó mà cứng ngắt lại, thân thể chậm rãi ngã xuống, hóa thành một luồng ánh sáng trắng rồi biến mất, cùng lúc, một khối tiểu mộc bài rơi ra khỏi người cô ta.

Xem ra cấp bậc của cô gái này không hề thấp một chút nào! Một chiêu Minh Quang Lạc Nguyệt của cô, gần như có thể giết chết ngay bất kì người chơi từ cấp 90 đến 100 nào, vậy mà với cô ta lại phải ra tay đến ba lần mới chịu đi châu Diêm Vương! Mộ Khinh Hàn thở phào nhẹ nhõm, rồi cúi người nhặt tấm mộc bài dưới đất lên.

[Vật phẩm] : Hồng Lăng cung mộc bài.

Vật phẩm đặc biệt của thị nữ Hồng Lăng cung, cho phép người sở hữu tấm mộc bài tự do ra vào Hồng Lăng cung (Không có hiệu lực với bên ngoài).

Hồng Lăng cung? Chắc là tên gọi của khu vực này đấy nhỉ? Xem ra cô làm vậy là đúng rồi, bây giờ mà muốn ra khỏi đây có lẽ cũng đã dễ dàng hơn nhiều... Có điều, cửa ra ở đâu thế không biết?

Lúc này trông Mộ Khinh Hàn giống hết như chú cừu non lạc đường, đi loảng quảng sục sạo khắp Hồng Lăng cung, ngay lúc nàng đang chán nản vì không tìm được đường ra ở chốn xó xỉnh nào thì đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập vọng lại từ phía xa xa, nàng đứng yên căng mắt nhìn đó là hai bóng người khoác váy hồng đang đi ra từ trong một gian phòng.

Mộ Khinh Hàn vội vã giật mình tỉnh lại, lập tức tìm một chỗ nấp phía sau những cây cột vĩ đại dàn hàng hai bên, nhanh như chớp phóng vọt vào.

Tiếng bước chân ngày một đến gần, tiếng người nói chuyện cũng truyền vào tai cô một cách rõ ràng hơn...

“Chỉ là tìm một nữ sủng cho cung chủ thị tắm thôi, mà sao Hồng Ly sao lại đi lâu vậy chứ?”

“Đừng nói là lại lên xuất cung, chạy đi chơi rồi đấy nhé?” Một tỷ nữ khác tiếp lời.

“Không thể được đâu, cửa ra nằm ở hai bên trái phải tắm cung của cung chủ, nếu cô ta lên bỏ ra ngoài hẳn tôi đã phải nhìn thấy cô ta rồi!”

“Không bằng chúng ta cứ đến đó kiểm tra lại xem?”

Lời vừa dứt, bầu không khí nhất thời lâm vào trầm mặc.

Một lát lâu sau, rốt cục Mộ Khinh Hàn cũng nghe thấy giọng nói của cô thị nữ thứ nhất vang lên:

“Được rồi, chúng ta đi xem xem, lát về chuẩn bị đồ ăn cho cung chủ sau.”

Nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần rời xa, Mộ Khinh Hàn lập tức ló đầu ra khỏi một cây cột sơn đỏ, trong đáy mắt xẹt qua một tia gian xảo. Hừm, hoá ra cửa ra ở ngay sát vách phòng ngủ của lão cung chủ biến thái kia. Vậy chờ lúc nào hai cô gái đó trở về, mình lặng lẽ bám theo là được nhỉ? A, hình như hai người ấy vừa nhắc đến đồ ăn thì phải...

Mộ Khinh Hàn nhìn một lượt khắp bốn phía xung quanh, sau khi xác định chắc chắn không có kẻ địch nào lớn vồn quanh đây, nàng mới bước ra khỏi chỗ nấp rón ra rón rén lên vào gian phòng mà hai cô gái vận váy hồng kia vừa mới đi ra.

Quả đúng như mình đoán đây là nơi chuẩn bị đồ ăn! Mộ Khinh Hàn nhìn đồng lõa hấp nôi hơi đang toả khói nghi ngút, khoé môi bên dưới tấm lụa mỏng khê nhếch lên tạo thành một nụ cười đầy thâm hiểm sâu xa.

Mộ Khinh Hàn hé miệng cười gian, mò mẫm trong túi trang bị một lát, rồi nhanh chóng lôi ra bao độc được lớn sau đó mở nắp đồng lõa hấp với nôi hơi kia ra, lẹ tay rắc bột phấn vào động tác vô cùng tự nhiên thoải mái, hết như thứ mà đang đang đổ vào ấy không phải là độc được giá trị vạn kim mà chỉ là những hạt cát tiện tay nhặt được ở bên đường vậy hoàn toàn không hề tỏ ra đau lòng chút mấy may.

Đổ độc vào xong, Mộ Khinh Hàn vẫn còn cảm thấy hơi lo lo, không biết công hiệu của thuốc có đủ kéo dài thời gian không nữa, thế là lại tiện tay đổ thêm vào một đồng thuốc mê khác...

Rốt cục cũng đã làm xong “chuyện xấu”, nụ cười trên môi Mộ Khinh Hàn ngày càng sâu thêm, nàng hài lòng phỉ tay mấy cái, rồi tìm một nơi kín đáo trong phòng bếp trốn vào đó.

Lát sau, hai cô gái vận váy hồng ban nay vội vã quay lại phòng bếp, vừa lấy đồ ăn trong lồng hấp ra, vừa kêu ca oán trách:

“Hồng Ly chạy đi đâu thế không biết? Trong phòng giam cũng chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu.”

“Có thể cô ấy đến chỗ cung chủ rồi cũng nên, chúng ta cứ dâng đồ ăn lên trước đã, chắc là cung chủ đang sốt ruột lắm rồi.” Hai người nhanh nhẹn bỏ đồ ăn vào khay, rồi lại vội vã bước ra khỏi cửa.

Mộ Khinh Hàn vội vàng đứng bật dậy, nhẹ nhàng theo sát phía sau. Trước lúc đi còn không quên lấy ra một môi lửa từ cửa lò, châm vào đồng củi lớn trong phòng bếp.

Bước chân hai cô gái kia đầy vẻ gấp gáp, không rõ là do họ phải đi nhanh cho kịp, hay vì Mộ Khinh Hàn giấu mình quá tốt mà dọc theo đường đi hai người đó không hề phát hiện ra mình đang bị âm thầm bám theo...

Đi được một lúc, cuối cùng thì hàng chữ “Tắm cung của Cung chủ” trong truyền thuyết kia cũng đã hiện ra trước mắt Mộ Khinh Hàn, đó là một toà cung điện được trang trí cực kì nguy nga lộng lẫy. Có điều bây giờ, mọi sự chú ý của Mộ Khinh Hàn đều đã nhất loạt rơi vào hai cánh cửa sát bên “Tắm cung của Cung chủ” rồi...

Hai cô gái đó nói đúng thật, cửa ra vào ở ngay hai bên trái phải của tấm cung, chỉ là trước mỗi cánh cửa, đều có hai cô gái vận váy hồng đứng trấn giữ...

Không biết tấm mộc bài ban này có giúp nàng ra khỏi đây được không nhỉ? Có nên đánh cược một ván không đây? Mộ Khinh Hàn nhìn tấm mộc bài sơn son trong tay, nàng cắn răng một cái, rồi dứt khoát bước ra khỏi chỗ trốn, tiến lên phía trước. Chết thì chết chứ, cùng lắm là trước lúc chết, nàng lôi theo hai tì nữ kia xuống Âm phủ cùng thôi, cũng chỉ có sáu nhất kiếm thôi mà!

Nhưng đáng ngạc nhiên thay lúc nàng bước ngang qua hai cô gái vận váy hồng, lại chỉ thấy hai người này vẫn đứng yên như tượng đá, chẳng thềm nhúc nhích chút gì sất, đến liếc mắt một cái cũng không.

Rời khỏi Hồng Lăng cung một cách dễ dàng đến không tưởng, Mộ Khinh Hàn cảm thấy cực kỳ khó tin, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, khẽ lẩm bẩm:

“Gì thế này? Thoát dễ vậy sao trời?”

Hừm... Chắc chắn không còn vấn đề gì nữa chứ?

Dường như để kiểm chứng lại suy nghĩ của Mộ Khinh Hàn, cô vừa mới bước vào cánh rừng phía ngoài Hồng Lăng cung, đã chợt nghe thấy những tiếng động âm ỉ náo loạn vang lên từ phía sau.

“Nhanh lên! Nhanh bắt con ả vừa ra khỏi đây lại! Ắ ta là gian tể! Ắ dám đốt Hồng Lăng cung của ta! Trừ những người ở lại dập lửa, toàn bộ phải theo bản cung ra ngoài!”

“Nhưng cung chủ à, ngài đang trúng độc mà...”

“Trước tiên phải bắt ả kia lại đã!”

“...”

Tiếng thét phẫn nộ cùng tiếng bước chân dồn dập ấy, làm nhiễu loạn cả rừng cây vốn vắng vẻ tĩnh lặng xung quanh mình.

Chết! Bị phát hiện ra rồi! Mộ Khinh Hàn sợ hết hồn, hoảng hốt chạy sâu vào trong rừng.

Nàng dùng hết toàn bộ sức lực để chạy trốn, mặc dù điểm nhanh nhẹn của Lạc Tuyết Khinh Hàn rất cao nhưng tiếng bước chân đuổi theo vẫn không ngừng tiến lại gần, khiến nàng ý thức được một sự thật kinh khủng rằng khoảng cách giữa nàng và đám người kia lúc này đang là rất nhỏ. Lỡ như bị bắt lại thì biết làm thế nào đây, trời ơi, nàng không dám tưởng tượng nữa rồi.

“Cung chủ, nô tì nhìn thấy ả ta rồi!” Một giọng nói đầy vui mừng đột ngột vang lên, sát rạt sau lưng nàng.

“Ngăn ả lại, đừng để ả chạy thoát!”

Đám tỳ nữ vận váy hồng kia tuy rằng chạy lộn xộn nhưng vận tốc lại rất nhanh, chẳng bao lâu đã đuổi tới nơi, hệt như một ngọn lửa đang bùng cháy, vừa mạnh mẽ vừa dữ dội.

Tình thế đang vô cùng cấp bách thế này, bọn người kia càng lúc càng tiến lại gần hơn, biết làm sao bây giờ? Mộ Khinh Hàn nắm chặt bàn tay đang ướt mồ hôi lạnh, trong lòng cực kỳ sốt ruột, vừa phân tâm một cái, điểm thể lực của cô dường như đã chạm đến đáy, khiến cho hai chân cô đột nhiên mềm nhũn, cả người chúm về phía trước, ôi thôi... màn hôn đất ngoạn mục là đây!

Nàng vội nhắm chặt hai mắt theo bản năng, từ tận đáy lòng, một thứ cảm giác hết sức tuyệt vọng đang lan tỏa dữ dội. Hu hu hu, không muốn đâu! Nàng không muốn bị bắt lại đâu!

Đột nhiên từ bên hông truyền đến một cảm giác nặng nề, ấy là do một cánh tay mạnh mẽ đã đỡ lấy người nàng, hơi thở lạnh lẽo quen thuộc bao phủ làm cho trái tim đang đập điên cuồng vì sợ hãi của cô cũng dần an tĩnh lại...

“Đạ...” Mộ Khinh Hàn kinh ngạc mở to mắt, khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt đen lạnh lẽo như ánh sao trời đó, nàng vô thức thốt lên một chữ từ sâu trong tâm khảm, thế nhưng ngay giây sau âm thanh ấy đã hoàn toàn tắc nghẽn trong cổ họng, hai mắt cô tròn tròn, ngó trân trân vào người đang đứng trước mặt mình với vẻ không thể nào tin được.

Dạ Thanh Hàn!!!

Đúng là đại thần rồi! Nhưng mà sao...sao hấn lại xuất hiện ở đây?

Đôi mắt Dạ Thanh Hàn đen nhánh và sâu thăm thẳm, tựa như đang ẩn chứa một thứ cảm xúc khó hiểu nào đó, hấn không chút do dự kéo tay nàng bỏ chạy thản nhiên thốt ra một chữ:

“Đi!”

Có tốc độ của đệ nhất cao thủ, khoảng cách giữa hai người và đám tỉ nữ vận váy hồng kia đã từ từ dần xa. Bất hạnh là chạy chưa được bao xa, tâm trạng vừa thả lỏng của Mộ Khinh Hàn lại căng lên như dây đàn một lần nữa.

Nàng hoảng sợ nhìn con đường ngay phía trước rồi lại quay sang nhìn Dạ Thanh Hàn... Không... Thậm chí không thể dùng chữ “Đường” được! Phía trước... phía trước là vách núi! Đã không còn đường để chạy nữa rồi...

Quả nhiên Dạ Thanh Hàn vẫn phải dừng sững lại, hấn quay đầu liếc nhìn đám tỉ nữ kia trong mắt anh xẹt qua những tia sáng lạnh lẽo khôn nguôi.

“Hừ, xem các ngươi còn có thể chạy đi đâu!” Người phụ nữ dẫn đầu trừng mắt nhìn, trong mắt tràn ngập hận ý, nhìn bộ quần áo xa hoa lộng lẫy của bà ta, xem ra người này chính là vị cung chủ biến thái trong truyền thuyết rồi. Có lẽ vì bị trúng độc, lớp phấn dày trên mặt bà ta cũng không thể che dấu nổi sắc mặt đen thùi lùi của bà ta.

Hai mắt Dạ Thanh Hàn khê híp lại, cả người hấn đột nhiên toả ra một luồng sát khí sắc nhọn, ngay giây sau, thanh kiếm trong tay anh đã bay ra cắm phập vào giữa tim cung chủ Hồng Lăng cung!

Cung chủ Hồng Lăng cung vừa trợn trừng đôi mắt, trong thoáng chốc đã hoá thành một luồng sáng trắng, rồi nhanh chóng biến mất.

Không ngờ nổi rằng Dạ Thanh Hàn lại đột nhiên hành động như thế, khiến cho trong giây lát, bầu không khí lâm vào tĩnh lặng.

“Cung chủ!!!”

“Bọn chúng dám giết chết cung chủ! Chúng ta phải báo thù cho ngài ấy!”

Đám tỉ nữ của Hồng Lăng cung phần nộ rít gào, bỗng nhiên, quanh người ai nấy đều phát ra một vầng sáng hồng như lửa, đôi mắt cũng hóa thành màu đỏ như máu!

“Không ổn! Bọn họ cuồng bạo rồi!” Mộ Khinh Hàn thất thanh kêu lên mấy tiếng. Là cuồng bạo đấy! Mỗi loại quái ở những thời khắc nguy hiểm sẽ có một tỷ lệ cuồng bạo nhất định, quái sau khi cuồng bạo thì +20% sức mạnh, +20% phòng ngự, +20% nhanh nhẹn, +20% tránh né...Mà một khi lượng máu của bọn chúng đã đầy, thì thật sự là rất rất kinh khủng...

Mộ Khinh Hàn lo lắng nhìn Dạ Thanh Hàn, lòng rối như tơ vò. Hấn không định liều mạng với đám nữ quái đó đâu chứ? Đây...không phải nàng nghi ngờ khả năng của hấn nhưng mà nhiều quái như thế...

Trong lúc Mộ Khinh Hàn còn đang miên man suy nghĩ thì Dạ Thanh Hàn đã đột nhiên vòng tay ôm lấy người nàng thả người nhảy xuống vách núi!

Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy thân thể mình đang lơ lửng giữa bầu trời, luồng không khí chuyển động quanh người với tốc độ cực nhanh, từng cơn gió gào thét dữ dội. Nàng nắm chặt áo của Dạ Thanh Hàn, tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại, khí lạnh chạy dọc sống lưng. A a a! Anh ta đang làm gì thế? Lê nào hấn không biết nhảy xuống như này, không chết cũng trọng thương sao? Nhưng mà... tại sao nàng và núi lại có duyên với nhau vậy chứ???

Luồng không khí chuyển động bất ngờ thay đổi, tựa như vừa xuất hiện một sức mạnh to lớn nào đó, nhẹ nhàng nâng thân thể đang rơi tự do của hai người lên.

Cảm thấy cả người mình đang từ từ ổn định lại Mộ Khinh Hàn kinh ngạc mở to mắt lúc bấy giờ mới phát hiện ra...

Đó là một con chim lửa, toàn thân đỏ rực đang chở hai người trên lưng, bộ lông của nó đỏ như màu máu như muốn thiêu đốt hết mọi thứ xung quanh. Nó kêu lên một tiếng vang vọng đến tận mây xanh, đôi cánh xoè rộng như che phủ cả bầu trời, bay vút về phương xa.

Không giống như màu hồng của đám nữ quái, màu của con chim này là màu đỏ thần thánh khiến cho bất cứ kẻ nào khi nhìn vào cũng phải cảm thấy chói mắt. Trên người nó toát ra một loại khí tức mạnh mẽ, áp bức trời sinh, khiến người ta không khỏi sinh lòng khiếp sợ.

Mộ Khinh Hàn có thể không biết Bạch Hồ nhưng tuyệt đối không thể không biết đến danh tính của con chim này. Bởi vì có một lần, cô đã từng đọc được ở trong sách...” Chu Tước – loài tượng trưng cho lửa.

15. Chương 15: Quân Tử Quá Lộ

Đập vào mắt nàng lúc này là vầng sáng đỏ rực của lửa cháy. Ngọn lửa lan ra một cách cực kỳ mạnh mẽ và dữ dội. Hệt như một con rồng bạo tàn, ngọn lửa điên cuồng vùng vẫy trong không trung, thỉnh thoảng lại rướn cao thân mình, như muốn nuốt chửng cả bầu trời, làm lóe ra vô số tia lửa bỏng rát.

Một rừng cây rậm rạp và xanh ngắt như thế trong thoáng chốc đã hóa thành biển lửa, từng đụn khói bốc lên cao, nhanh chóng che mờ tầm nhìn của Mộ Khinh Hàn, trong không khí chỉ còn phảng phất mùi cây gỗ và tiếng lửa xém từng gốc cây.

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Mộ Khinh Hàn đưa mắt nhìn về phía cánh rừng – giờ đang ngập trong lửa và khói, bất giác cảm thấy hơi tiêng tiếc. Cánh rừng hùng vĩ như thế, tòa cung điện nguy nga lộng lẫy tráng lệ là vậy, mà lại bị một mối lửa tiêu diệt sạch. Nhưng tiếc thì quả là có tiếc thật, có điều nàng vẫn thấy chả có gì phải đau lòng cả. Dù sao cũng chỉ là cảnh do thông số game thôi mà, bên phát hành game có phải mất công tạo dựng lại thì cũng chẳng liên quan gì đến mình ( )

Ngay lúc ấy, giọng nói đầy nhẹ nhàng dịu dàng khiến người ta vừa yêu vừa hận của hệ thống lại vang lên.

[Hệ thống] : “Chúc mừng người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn và người chơi Dạ Thanh Hàn đã tiêu diệt được tà giáo Cung chủ Hồng Lăng cung trừ hại cho giang hồ. Thương 100 điểm danh vọng, 500000 điểm kinh nghiệm, 10000 kim tiền và phong chức hiệu ‘Vị dân trừ hại!’”

Trong Loạn Thế có một chức năng phụ thê mà Mộ Khinh Hàn cho rằng rất tốt đó là cho dù không tổ đội với nhau chỉ cần khoảng cách địa lí giữa hai người nằm trong phạm vi cho phép thì vẫn có thể hưởng điểm kinh nghiệm cùng nhau.

Ngần ấy điểm kinh nghiệm đủ để Mộ Khinh Hàn tăng thêm một cấp nhảy thẳng đến lv 90. Không dừng lại nhạt được một món hơi hết sức dễ dàng như thế, đó có tính là trong họa có phúc không nhỉ? Cũng may Dạ Thanh Hàn xuất hiện kịp thời, nếu không có lẽ bây giờ mình đã... Nhưng mà sao hán lại biết nàng đang ở đây?

“Này...” Nàng rời mắt khỏi cánh rừng đang ngập trong biển lửa, định bụng hỏi anh ta về vấn đề vừa nảy ra trong đầu mình lại đột nhiên phát hiện ra, lúc này đây cả người nàng vẫn đang dính sát vào người Dạ Thanh Hàn...

“Á! Tôi xin lỗi, rất xin lỗi...” Khuôn mặt giờ đỏ bừng bừng, tay chân luống cuống giãy dụa muốn thoát ra nhưng lại chỉ cảm thấy đôi tay mạnh mẽ đang quàng lên eo mình ngày càng siết chặt hơn.

“Đừng lộn xộn, ngã bây giờ.” Giọng nói của Dạ Thanh Hàn vẫn rất mực phong kinh vân đạm, tựa hồ như hán chỉ coi hoàn cảnh hiện giờ là một điều hết sức bình thường, chẳng có gì đáng phải bận tâm. Nhưng chính chất giọng trầm thấp ấy của hán lại như một hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm gợn lên những đợt sóng trong lòng Mộ Khinh Hàn.

“Ừ...” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, thật may là hàng lông mi dài và rợp đã che mất nét khấn trương đang hiện lên trong đôi mắt nàng lí nhí hỏi:

“Cái đó, làm sao anh biết tôi ở đây?”

Cô vừa dứt lời, một tia giận dữ đã vụt lóe lên trong đôi mắt đen thẳm của Dạ Thanh Hàn, nhưng cuối cùng vẫn bị anh kìm nén lại. lát sau, anh mới hừ khê một tiếng lạnh lùng đáp:

“Lão đầu kia tới tìm.”

“Hả?”

“Mỗi lần lão đến tìm ta là thế nào cũng có chuyện chẳng lành, không ngờ, lần này lão...” Hấn dừng lại như nướn mắt nhìn khuôn mặt đang ngập tràn sự khó hiểu mờ mịt của nàng khê thờ dài:

“Không ngờ lão lại dám đẩy nàng xuống vách núi!”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn chẳng hiểu gì cả, suy nghĩ một hồi, cô mới chợt ngộ ra, kích động hét toáng lên:

“Cái gì?? Ý anh là... Lão già Trương thôn kia là sư phụ anh?”

“Lão đầu nhảm chán rồi hơi kia cực kỳ thích giả danh làm các NPC bình thường khác, chuyên đi trêu chọc lừa gạt người chơi, mỗi lần bày ra cục diện rối rắm gì là đều bắt ta phải đến dọn dẹp cho lão!” Giọng nói của Dạ Thanh Hàn đầy tức giận, nhưng vẫn thẳm dẫm về bất đắc dĩ.

“...” Mộ Khinh Hàn nghe không chớp mắt, đôi mắt đang trở ra kia của cô đủ khiến cho hấn hiểu cô đang ngạc nhiên đến thế nào. Nghe anh ta nói vậy biết mình vừa bị lão già kia lừa một cú nàng lại thấy tức anh ách... Nhưng mà không lẽ cái chức vị đệ nhất cao thủ của hấn ngày hôm nay đều là do thế mà thành sao? Đột nhiên nàng thấy sao mà thương cảm cho Dạ Thanh Hàn...

Chỗ đuôi mắt xẹt qua một màu đỏ lửa, Mộ Khinh Hàn như chợt nhớ ra điều gì vội vàng chỉ vào rừng lửa đang mãnh liệt dữ dội thiêu rụi hết mọi thứ bên dưới hoảng hốt kêu lên:

“Á, kiếm của anh vẫn còn ở dưới đó mà!” Thanh kiếm ban nãy anh dùng để giết chết Hồng Lăng cung chủ, hình như đầu đã lấy về đầu, mà game Loạn Thế cũng làm gì có chức năng tự động thu lại vũ khí chứ...

“Không cần, chỉ là trang bị màu lam bình thường thôi.” Dạ Thanh Hàn nhàn nhạt mở miệng, cực kỳ thành công trong việc kìm chế cơn kích động của Mộ Khinh Hàn, nhưng câu nói này của anh lại chẳng khiến cô thấy tỉnh táo hơn, mà hoàn toàn ngược lại, cả người nàng đã hóa đá tự lúc nào chẳng hay thâm tâm vẫn như mặt biển với những con sóng cực kỳ dữ dội, không cách nào bình tĩnh lại nổi!!!

Hấn, hấn vừa nói gì thế... Trang bị màu lam bình thường? Trời đất ơi! Tỷ lệ trang bị màu lam trong Loạn Thế là công kích thấp đến đáng thương đấy! Hơn nữa anh chỉ mới tung ra một chiêu, đã khiến cho cung chủ kia chết ngắc rồi... Mặc dù trước đó quả là bà ta bị mình hạ độc thật nhưng lực công kích của hấn như thế kia chẳng phải là quá biến thái rồi sao?

Quả nhiên đây đúng là sự chênh lệch lớn nhất mà... Tại sao mỗi lần đối mặt với hấn nàng đều có cảm giác khóc không ra nước mắt thế này!!

“Còn nữa” Giọng điệu của Dạ Thanh Hàn đột nhiên thay đổi, dịu dàng đến lạ kỳ, đôi mắt đen và sâu thẳm đang nhìn Mộ Khinh Hàn của hấn, lúc này giống hệt như một hồ nước phẳng lặng âm trầm:

“Sau này nàng cứ gọi ta là “Dạ” như Loạn vẫn thường gọi đi, gọi là “Này” thì không hay lắm đâu, phu nhân à...”

Mộ Khinh Hàn vừa hồi phục tinh thần được một chút, nghe thấy hai chữ “Phu nhân” kiểu biểu cảm này thốt ra từ miệng anh, cô lại đứng hình luôn trong gió...

“...Dạ!” Nàng kinh ngạc đến ngây cả người, không phải tai mình có vấn đề rồi đấy chứ...

“Đúng, ngoan.” Đôi mắt đen của Dạ Thanh Hàn hơi híp lại, đáy mắt xẹt qua một ý vị thỏa mãn hài lòng mà nàng không thể nào phát hiện ra nổi, nói rồi hấn đưa tay lên xoa nhẹ đầu mình.

Và thế là, Mộ Khinh Hàn lại bị sét đánh.....T_____T Được rồi, nàng thừa nhận, đây không phải là ảo giác. Có điều ban nãy hấn nói cứ gọi hấn là “Dạ” như Loạn vẫn thường gọi...Ừm, chỉ cần gọi hấn như cách mà Loạn Mã Tiên Sinh vẫn dùng thôi, chỉ cần thế thôi... Mộ Khinh Hàn ra sức tự an ủi mình lại không phát hiện ra hơi thở của mình đã trở nên rối loạn tự lúc nào chẳng hay.

Mộ Khinh Hàn cúi đầu, giây phút đó không ai trong số họ nói gì thêm, vì thế mà bầu không khí cũng dần trở nên kì dị đến đáng sợ...

Lúc này theo như hoàn cảnh và địa điểm mà hai nhân vật chính của chúng ta đang ở trong tiểu thuyết ngôn tình sẽ được miêu tả như sau:

Dưới bầu trời màu lam xanh và cao vợi vợi, từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua mơn trớn những lọn tóc của nàng, bầu không khí ngập tràn một loại không khí đầy ái muội, ngay cả gió mà cũng trở nên mềm mại ngọt ngào đến vậy...

Nhưng mà, tại sao trong lòng nàng cứ thấy là lạ thế này? Bầu không khí này thật sự rất quái dị đấy...

May mà tình trạng khốn khổ của Mộ Khinh Hàn không phải kéo dài lâu, bởi vì tốc độ bay của Chu Tước đang từ từ giảm xuống, độ cao cũng không còn như ban nãy, cuối cùng con chim lửa khổng lồ vững vàng đáp xuống mặt đất một cách an toàn.

Trong chớp mắt ấy hình bóng Chu Tước đột nhiên trở nên mờ mịt mơ hồ, ngay giây sau nó đã hóa thành một luồng sáng màu hồng, tan biến vào hư vô.

Cuối cùng, hai chân nàng cũng có thể chạm vào mặt đất được rồi.

Không đợi Mộ Khinh Hàn nhìn rõ quang cảnh trước mắt, một bóng đen đã chợt lóe lên, một khuôn mặt tuần tú đột nhiên đập vào mắt cô:

“Dạ, cậu tìm được chị dâu rồi à?”

Mộ Khinh Hàn trở mắt nhìn người vừa nhảy ra từ chỗ quái quỷ nào đó, khuôn mặt này, điệu cười tí tởn hả hê này chẳng phải của Loạn Mã Tiên Sinh thì còn ai vào đây?

Nhìn Loạn Mã Tiên Sinh đang đứng kia với nụ cười cợt nhả trên môi, bất giác cô nhớ đến đủ thứ chuyện xui xẻo mà mình đã phải trải qua, thù mới chồng thêm hận cũ, khiến cho lửa hận trong lòng cô lại bùng cháy dữ dội, đôi mắt nàng lóe lên tia lạnh không nói hai lời, lập tức rút Băng Thiên Tuyết Vũ kiếm ra, chẳng thèm nghĩ ngợi gì nữa lao về phía trước, nhắm thẳng vào Loạn Mã Tiên Sinh!

“Á, chị dâu, chị đừng thế nữa mà!!” Có vẻ như Loạn Mã Tiên Sinh cũng đã đoán ra hành động của cô từ trước, hấn vội vã khom người về phía sau một góc 90 độ, tránh được một chiêu của nàng, rồi nhanh như chớp, hấn vất chân lên cổ bỏ chạy trời chết, vừa chạy vừa gào thét ồm tỏi:

“Quân tử động khẩu không động thủ, có gì thì từ từ nói, từ từ nói...”

“Tôi là nữ tử, chứ quân tử cái nỗi gì! Mà tôi cũng chẳng có gì để nói với cậu hết!” Mộ Khinh Hàn hừ lạnh, mũi kiếm sắc bén tỏa ra một hơi thở lạnh lẽo đâm thấu cả da thịt, nàng linh động xoay kiếm đâm thẳng về phía Loạn Mã Tiên Sinh như thể muốn dồn hấn ta vào chỗ chết.

Loạn Mã Tiên Sinh khó khăn né tránh những đường kiếm liên tiếp xuất ra của Mộ Khinh Hàn, nhưng dù cố gắng đến thế nào, dù cẩn thận ra sao, hấn vẫn bị mũi kiếm sượt qua người. Nhìn lực công kích cao đến rợn người của Mộ Khinh Hàn, không nhịn nổi, Loạn Mã Tiên Sinh đành run lên bần bật. Bị ép vào đường cùng thế này hấn không còn cách nào khác ngoài việc ném ánh mắt cầu cứu đến cho Dạ Thanh Hàn:

“Cứu mạng! Dạ!”

Ai ngờ, Dạ Thanh Hàn thấy chết mà không cứu lại còn lạnh lùng ra lệnh:

“Loạn, đứng lại.”

Giọng nói lạnh lùng vô cảm của Dạ Thanh Hàn như đâm thẳng vào thần kinh trung ương của Loạn Mã Tiên Sinh, hấn chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh đang thổi vì vu qua người mình, đôi chân như mọc rễ, ghim chặt xuống đất, cả người cứng ngắc không thể cử động nổi.

“Dạ... Tại, tại sao...” Loạn Mã Tiên Sinh dùng ánh mắt ngập tràn u oán của mình ném thẳng vào Dạ Thanh Hàn, nhìn đáng vẻ hấn lúc này hết như một người vợ đang tức giận vì bị chồng ruồng bỏ vậy, đôi chân nặng như đeo đá cứ run rẩy mãi không thôi.

Dạ Thanh Hàn liếc hấn một cái, hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với phản ứng đầy ảm ức kia, mắt hấn nhìn về phía Mộ Khinh Hàn: “Phu nhân, ta thực hiện lời hứa với nàng. Kể này... cứ chém giết cho thỏa thích đi.”

Thì ra hấn vẫn còn nhớ! Mộ Khinh Hàn đáp lại bằng một ánh mắt đầy cảm kích rồi quay sang nhìn tia run rẩy sợ hãi lộ trong mắt Loạn Mã Tiên Sinh, nàng nở nụ cười khóe miệng cong cong như vàng trăng non:

“Ha ha, Loạn Mã Tiên Sinh, hôm nay cậu không thoát được đâu...”

Sắc mặt Loạn Mã Tiên Sinh đã trở nên trắng bệch, cắt không còn giọt máu, nhìn thanh tuyết kiếm sắc nhọn đang đung đưa, ngày càng tới gần mình kia, trên người hấn, mồ hôi đã tuôn ra như tắm. Hấn sợ sệt ngó chằm chằm vào Mộ Khinh Hàn đang tiến lên từng bước, run run nói:

“Chị, chị dẫu... Chớ... Chớ làm càn...”

“Thôi bỏ đi, không chém cậu nữa, lãng phí cả điểm tinh thần của tôi.” Đương lúc Loạn Mã Tiên Sinh còn chắc chắn phen này mình chết chắc rồi, thì bỗng nhiên, Mộ Khinh Hàn thu kiếm lại, hừ nhẹ một tiếng, nhàm chán đánh mắt nhìn hấn một cái rồi quay lại bên cạnh Dạ Thanh Hàn.

“Chị dẫu, chị thật tốt làm sao...” Ban đầu Loạn Mã Tiên Sinh còn thấy kinh ngạc quá đỗi, mãi sau hấn mới ngớ người, mém chút nữa là nặn ra mấy giọt nước mắt rồi. Nhưng lời hấn vừa thốt ra chưa được bao lâu sau, mây đen đã lại ùn ùn kéo đến xuất ra một tia sét đánh thẳng vào người Loạn Mã Tiên Sinh.

“Sau này tôi sẽ giải quyết cậu sau.” Mộ Khinh Hàn nhìn hấn, nở một nụ cười vô cùng bình tĩnh thản nhiên, rất hài lòng chiêm ngưỡng vẻ hóa đá ngay tức thì của Loạn Mã Tiên Sinh. Sở dĩ nàng không ra tay với hấn nữa, tất cũng có nguyên nhân đó là bởi vì vừa nãy nàng để ý thấy có một người chơi đang đứng đó nhìn về phía bọn họ với nụ cười tao nhã trên môi.

Nàng quay sang đến người lạ mặt đó một ánh mắt cảnh giác, đồng thời cũng âm thầm đánh giá hấn. Người kia kia có dung mạo tao nhã tuấn tú, ôn nhuận như ngọc, đặc biệt là đôi mắt đen rất mực đẹp đẽ như dòng nước kia, nếu không quan sát cẩn thận có lẽ nàng đã nhầm hấn là con gái rồi.

Tựa hồ như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, người kia chậm rãi bước lên phía trước, mỉm cười nói:

“Tình cảm của ba vị tốt thật đấy.”

“Huynh đây là...” Trong mắt không có chút địch ý hay thâm ý sâu xa nào, khiến cho sự cảnh giác trong lòng Mộ Khinh Hàn đã giảm đi ít nhiều nhưng nàng vẫn chưa dám thả lỏng bản thân tiếp tục giữ nguyên vẻ đề phòng của mình.

Người kia cười một tiếng, khom người hành lễ cực kỳ phong độ hết như cổ nhân mà rằng:

“Tại hạ là Quân Tử Quá Lộ.”

“Á! Huynh chính là cái vị Quân Tử Quá Lộ đang xếp thứ tám trên giang hồ đó hả?” Quân Tử Quá Lộ, cao thủ đứng thứ tám trong thiên hạ, vũ khí là một thanh đoản kiếm, am hiểu ám sát và dụng độc, nghe nói là một chàng trai có vẻ ngoài cực kỳ hào hoa phong nhã, hôm nay gặp được hấn mới thấy lời đồn quả là chẳng sai. Hai mắt Mộ Khinh Hàn sáng lên, rồi một tia nghi ngờ xẹt qua, nàng cố ý như vô tình nhìn sang Loạn Mã Tiên Sinh đang đứng bên cạnh: “Nhưng sao huynh lại cùng tên xấu xa... À không, sao huynh lại ở cùng với Loạn Mã Tiên Sinh thế?”

Dạ Thanh Hàn cũng đem ánh mắt nghi hoặc của mình ném cho Loạn Mã Tiên Sinh.

Bốn con mắt đầy vẻ muốn điều tra cho rõ ngọn ngành đó của hai người như chọc thủng tâm can của Loạn Mã Tiên Sinh, khiến cho hấn không thể nào trốn tránh được nữa. Loạn Mã Tiên Sinh ngại ngần gãi gãi đầu, ngượng ngập cười mấy tiếng:

“Ha ha, lúc nãy tôi bị bà điên Mím Cười Đau Đớn kia đuổi giết, gấp quá nên phải xông đại vào gian hàng của một người chơi để trốn, không cẩn thận làm vỡ hết đồ của người ta sau đó lại phát hiện ra mình không

đem đủ tiền...May mà gặp được Quá Lộ huynh đây, ừm, là thế đó...” Hấn ngừng lại, rồi đột nhiên gửi mấy lời đề nghị gia nhập tổ đội cho hai kẻ vẫn đang nhìn mình chằm chằm kia, hòng che dấu sự ngưng ngừng.

Mộ Khinh Hàn vừa chấp nhận lời mời, vừa nhìn hấn một cái đầy xem thường:

“À, ra là nợ đào hoa của cậu.”

“Oan cho tôi quá!” Loạn Mã Tiên Sinh kích động nhảy dựng lên, bi phẫn lên án:

“Là do bà diên kia cứ không biết xấu hổ mà sống chết quẩn lấy tôi đó chứ, còn nói gì mà muốn tôi đến làm nam quan cho kỹ viện của ả, tôi không đồng ý thì cả ngày cứ đuổi theo đòi chém giết tôi, khiến cho tôi đến ngay cả thời gian giết quái thẳng cấp cũng không có. Đã thế lại còn bị bọn người trên diễn đàn bêu riếu là loại đàn ông không chung tình bỏ rơi người ta sao tôi lại phải chịu cảnh oan ức thế chứ...”

Vụt vụt!

Lời còn chưa dứt đã thấy hàn quang chợt lóe, hai cơn gió mạnh mẽ dữ dội cùng lúc ập vào mặt Loạn Mã Tiên Sinh, khiến cho hấn chỉ vừa kịp cảm thấy mặt mình đau rát hai dòng máu tươi đỏ lôm đã rỉ ra từ khoe miệng.

Khuôn mặt tuần tú vừa vinh quang nhận thêm hai vết thương khiến cho Loạn Mã Tiên Sinh sợ run cả người, há hốc miệng nhìn chằm chằm vào hai kẻ vừa ra tay là Dạ Thanh Hàn và Quân Tử Quá Lộ với vẻ không thể tin nổi:

“Mấy người... mấy người làm gì thế?”

“Xin lỗi, lỡ tay...” Quân Tử Quá Lộ mỉm cười nhìn hấn, rồi tiến lên phía trước thu thanh đoản kiếm của mình lại, đến lúc quay về bên cạnh Loạn Mã Tiên Sinh đầy mắt hấn xẹt qua một tia gian xảo khó có thể phát hiện ra.

Về mặt Loạn Mã Tiên Sinh u ám như đũa đám, hấn cẩn thận nhìn sang Dạ Thanh Hàn, điệu bộ vô cùng đau khổ:

“VẬY còn cậu?” Không lẽ hấn đã chọc vào vị đại thần này rồi sao? Sao hấn lại bị người ta chém giết liên miên thế này hở trời, mà họ cũng đâu phải người thường gì cho cam, là thập đại cao thủ trên Bài hành bảng đấy... T__T

“Có quái!” Dạ Thanh Hàn nhìn thẳng vào Loạn Mã Tiên Sinh, à không, phải nói là nhìn về phía sau lưng hấn ta đôi mắt híp lại lóe ra những tia sáng sắc nhọn lạnh lùng.

“Hả?” Ba người còn lại nghe thấy vậy, nhất loạt kinh ngạc nhảy dựng lên. Loạn Mã Tiên Sinh là kẻ có phản ứng đầu tiên, vội vã ngoảnh đầu nhìn lại, đến lúc này mới phát hiện ra, cách hấn khoảng ba thước về phía đằng kia là một thanh kiếm, đang cắm thẳng vào một con quái mang hình người.

Nhưng nói hình người thì cũng không hẳn cả người con quái đó hết như một cây củi khô trên lớp da màu xanh đen quái dị hiện lên vô số nếp nhăn, đôi môi tái nhợt cặp răng nanh lộ cả ra bên ngoài...

“Cương thi?” Loạn Mã Tiên Sinh rùng mình một cái, cả người lại bắt đầu toát mồ hôi lạnh, may mà còn chưa ngã lẩn quay ra đất. Con quái kia đến gần hấn vậy, mà hấn lại chẳng phát hiện ra chút mảy may... Má ơi, không biết loại cương thi này mạnh tới cỡ nào, cấp cao đến bao nhiêu đây!

“Lạ thật, rõ ràng ban nãy chỗ này chẳng có gì cả, hoàn toàn hoang sơ vắng vẻ, sao giờ lại mọc ra một con cương thi thế này?” Mộ Khinh Hàn vừa đánh giá tình huống xung quanh vừa nói ra nghi vấn của mình. Lúc này, mấy người họ đang đứng trên một con đường khá rộng, đủ để nhét được hai cỗ xe ngựa chạy song song nhau, hai bên đường là rừng trúc rậm rạp hoàn toàn vắng vẻ không có bóng người.

“Nhìn kia! Con cương thi đó...” Tiếng kêu đầy sợ hãi đột ngột vang lên của Quân Tử Quá Lộ thu hút hết mọi sự chú ý của ba người còn lại, họ vội vàng đánh mắt nhìn về phía con quái mà lúc nãy vẫn còn nằm sống soài trên mặt đất kia.

Một khung cảnh quỷ quái kỳ dị đập ngay vào mắt họ: con cương thi không biến mất như mọi loại quái khác mà hóa thành một làn khói trắng, bay lên không trung rồi từ từ ngưng tụ lại tạo thành một dung mạo mờ ảo như màn sương, rồi dần dần làn khói kết lại thành hình người...

“Rốt cục cũng tìm được các vị rồi...Rốt cục cũng đã đợi được người có thể đến cứu chúng tôi...Rốt cục cũng chờ được đến ngày này...” Một giọng nói mơ hồ phát ra từ hình người mờ ảo giữa không trung, giọng điệu khàn khàn nhưng đầy vẻ kích động:

“Các vị thiếu niên anh hùng, các vị có bằng lòng giải cứu tòa thành của chúng tôi, giải cứu linh hồn của chúng tôi...?”

“Giải cứu? Vậy ra đang chờ bọn tôi ư? Làm sao ông biết người ông muốn gặp là bọn tôi? Có phải ông nhầm lẫn gì rồi không?” Mộ Khinh Hàn nghi hoặc ngó chăm chăm vào màn sương, cả người căng cứng không dám thả lỏng.

“Chớ có vội, xin các vị hãy nghe tôi kể một câu chuyện đã...” Trong màn sương, hình người kia thở dài một hơi, tựa như ẩn chứa một nỗi cô đơn tịch mịch và đau thương không nói nổi nên lời. Lát sau, bọn Mộ Khinh Hàn nghe thấy âm thanh của giọng nói đó truyền tới:

“...Ba trăm năm trước thành Thanh Long từng là nơi phồn hoa nhất, người dân sống một cuộc sống bình an vui vẻ... Nhưng kể từ sau khi tân thành chủ kế vị tất cả đều đã thay đổi. Hấn điên cuồng phá hủy hết cốt lõi của thành Thanh Long, hấn niêm phong linh hồn của thần vào một con ấn, rồi thả nó ra giữa lòng sông, thành Thanh Long mất đi thần thú bảo hộ, dần dần biến thành vùng đất chết, người dân ở đây phải chịu một lời nguyền khủng khiếp đó là hóa thành bộ xương khô, giống như tôi...”

Giọng nói kia đã nhuốm mấy vẻ nghẹn ngào: “Thành Thanh Long huy hoàng tráng lệ ngày xưa, nay trở thành một tòa thành u ám và chết chóc, bị chôn vùi trong bóng đêm. Linh hồn của chúng tôi lại bị giam cầm, không cách nào giải thoát nổi. Tôi vẫn biết, nhất định có một ngày chủ nhân của thần thú Thanh Long sẽ tới đây cứu vớt tòa thành, rốt cục tôi cũng chờ được rồi...”

Nghe ông ta nói vậy, tâm trạng của mọi người không khỏi chùng xuống, mặc dù vẫn biết đây chỉ là một câu chuyện hư cấu do người chế tác game tạo ra mà thôi, nhưng ai nấy vẫn không nén được một tiếng thở dài.

“Ý ông muốn nói đến vật này?” Trên khuôn mặt Dạ Thanh Hàn lúc này mang theo một vẻ nghiêm túc khó nói, rồi anh lấy ra từ trong không trung một con ấn có chạm khắc hoa văn hình rồng trắng, đưa lên cao để người trong màn sương phía trước có thể nhìn thấy rõ. Mộ Khinh Hàn vừa liếc một cái đã nhận ra ngay, đó là thứ đồ mà ngày trước họ “cướp” được của nhóc thần trộm Tri Liễu, nhưng điều làm nàng khiếp sợ nhất là không ngờ vật đó lại chính là “Thần thú Thanh Long”.

“Dạ, chẳng lẽ... Thanh Long cũng là sủng vật của huynh?” Mộ Khinh Hàn kinh ngạc tròn đôi mắt, ban đầu khi nàng nhìn thấy Chu Tước đã cảm thấy cực kỳ kinh ngạc rồi, sao một người lại có thể có đến hai con sủng vật là thần thú như thế được, thật không ngờ...

Loạn Mã Tiên Sinh lên tiếng trước mang theo vẻ nịnh nọt lấy lòng, nhìn nàng giải thích:

“Ha ha, chị dâu à, chị không cần phải ngạc nhiên thế đâu, Dạ đích thị là một tên biến thái, bởi vì thần thú tứ phương đều là sủng vật của cậu ta...”

“...” Mộ Khinh Hàn hung hăng trợn mắt lườm Loạn Mã Tiên Sinh một cái, nhưng không nói tiếng nào. Nàng đang cảm thấy cực kỳ khiếp sợ đại khái là không từ nào có thể hình dung nổi.

Loạn Mã Tiên Sinh bị cái lườm không có chút thiện cảm nào của Mộ Khinh Hàn làm cho hoảng hồn, phải lùi về phía sau mấy bước, ai oán ngậm miệng đứng sang một bên. Quân Tử Quá Lộ nhìn vẻ ảm ức của hấn ta, chỉ mỉm cười không nói.

“Đúng, chính là vật này... là ngọc ấn niêm phong hồn phách của Thần thú Thanh Long...” Giọng nói đầy kích động lại một lần nữa vang lên trong màn sương mù dày đặc:

“Cầu xin các vị, nhất định phải cứu lấy thành Thanh Long!”

Dạ Thanh Hàn vẫn trầm tư, thần sắc nghiêm túc lạnh lùng.

“Nhưng mà Thanh Long thành... Thì ra trong Loạn Thế này, có sự tồn tại của Thanh Long thành thật sao?” Mộ Khinh Hàn khê lăm lăm, chẳng phải màn sương trước mắt cũng chỉ là một bóng hình mờ ảo đầy thôi.

Sự kinh ngạc của nàng hoàn toàn có nguyên do của nó.

Trong giang hồ Loạn Thế này được xây dựng tương tự như thế giới Trung Hoa thời cổ đại, ở đây vốn có ba tòa thành theo thứ tự là Bạch Hổ phía Tây, Chu Tước phía Nam và Huyền Vũ phía Bắc.

Duy chỉ không có Thanh Long ở phía Đông. Đó là một nơi nguy hiểm, khiến người chơi nào lạc vào đó sẽ bị mê hoặc và không cách nào thoát ra. Có người từng hỏi công ty phát hành game liệu đây có phải là lỗi không? Đáng nhẽ ra có tứ đại thần thú thì cũng phải có bốn thành mới đúng, sao ở đây lại chỉ có ba?

Ai ngờ bên phía nhà phát hành game lại trả lời rằng: Đó không phải là Bug tất cả đều dựa vào sự tìm hiểu của người chơi.

Chuyện đó cũng lâu lắm rồi, một số người chơi đã hoàn toàn cho nó chìm sâu vào quên lãng, phần lớn mọi người hiện nay đều cho rằng, Loạn Thế chỉ có ba thành là Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

Không ngờ rằng thành Thanh Long lại thật sự tồn tại, chỉ là tòa thành này bị chôn vùi trong “lịch sử” đầy bụi bặm, biến thành một tòa thành chết... Đông phương Thanh Long, cứ như thế mà ngủ say trong bóng tối, chờ đợi chủ nhân đến đánh thức...

“Sao thế? Chẳng lẽ... Ngài không muốn nhận lời sao?” “Làn sương trắng” nhìn Dạ Thanh Hàn vẫn đang im lặng từ nãy giờ mà chưa lên tiếng rằng có đồng ý hay không, ông không khỏi cảm thấy lo lắng khẩn trương, ngay cả giọng nói cũng nhuốm phần khổ sở: “Cầu xin mọi người, chỉ cần đồng ý...”

“Không” Dạ Thanh Hàn lên tiếng cắt ngang lời ông ta, đôi mắt đen của hắn vẫn trầm tĩnh và bình lặng như mặt hồ, ngữ khí toát lên vẻ hòa hoãn:

“Nhiệm vụ này tôi nhận.”

Hắn vừa dứt lời, một giọng nói đã vang lên.

[Hệ thống]: “Người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn, người chơi Loạn Mã Tiên Sinh và người chơi Quân Tử Quá Lộ đã tiếp nhận nhiệm vụ liên hoàn thứ hai: giải cứu Thanh Long thành.”

“Cảm ơn các vị, rốt cục tôi cũng đã có thể... an tâm ra đi rồi...” Hình bóng mờ ảo kia phát ra một tiếng thở dài đầy cảm động, ngay giây sau, thân hình ông ta ngã xuống mặt đất, hóa thành khói bụi rồi tan đi...

16. Chương 16: Khởi Động Toà Thành Chết

“Dạ, sao cậu lại đồng ý lời thỉnh cầu của tên cương thi kia chứ, không giống cậu bình thường chút nào hết...”

Trên đường đến thành Thanh Long, Loạn Mã Tiên Sinh vẫn một mực bám lấy Dạ Thanh Hàn hỏi này hỏi nọ, hết như con ong vò vẽ cứ vo ve vo ve bên tai người ta vậy còn chưa tìm cho ra được nguyên nhân, hắn thì không chịu bỏ qua. Hắn nheo mắt vuốt cằm, bày ra một vẻ mặt cực kỳ nghi ngờ:

“Đừng có nói là cậu thấy thương cảm cho tên đó đấy, đánh chết tôi cũng không tin đâu!”

Có lẽ Dạ Thanh Hàn cũng không thể nào chịu nổi cái tính đeo bám lăng nhăng của tên Loạn Mã Tiên Sinh kia nữa, hắn đưa mắt thờ ơ liếc hắn một cái thản nhiên nói:

“Phần thưởng của nhiệm vụ này chính là Thanh Long thành.”

Thành Thanh Long?

Trên mặt Loạn Mã Tiên Sinh hiện lên một vẻ kinh ngạc không hề che đậy, hai mắt hắn tròn tròn, rồi dần dần, sự giận dữ đã thay thế cho nỗi kinh ngạc, không nhận nổi, hắn ngoác mồm chữm ằm lên:

“Má! Hoá ra đây mới là nguyên nhân khiến cậu vứt tấm lệnh bài xây thành kia đi à!! Cậu... cậu là đồ vô liêm sỉ!”

Mộ Khinh Hàn nhìn những phản ứng đầy quái đản của Loạn Mã Tiên Sinh, cảm thấy không thể nào hiểu nổi:

“Sao thế? Phần thưởng đó thì có vấn đề gì à? Mà vút tấmlệnh bài...” Vừa nói đến đây nàng chợt ngừng lại nhất thời không khỏi vã mồ hôi. Đúng rồi, nàng nhớ Dạ Thanh Hàn đã từng ném một thứ đi, mà thứ đó, hình như chính là tấmlệnh bài xây thành anh đưa ình “chơi” thì phải...

”Vút tấmlộc bài đó đi thì sao?” Mộ Khinh Hàn ra vẻ bình tĩnh nói hết câu, hệt như chuyện này đối với nàng cũng chỉ là một chuyện bình thường như bao thứ khác trên đời vậy.

Bạn đang đọc vông du: Loạn Thế giang hồ – Phong HIếu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãnvui vẻ!!!!!! ( )

“Nếu dùng mộc bài xây thành để dựng nên một tòa thành mới, thì thứ mình có sẵn ban đầu sẽ chỉ là một vùng đất, còn kiến trúc, cơ sở vật chất, ... đều phải do chính mình bỏ tiền ra chuẩn bị. Chưa hết, trong lúc xây thành còn phải nghĩ cách đề phòng người chơi khác đến đánh chiếm thành...Tóm lại để xây nên được một tòa thành, quả là khó khăn chồng chất khó khăn, không kể đâu cho hết, thậm chí còn có thể so sánh với việc lên núi đao xuống biển lửa. Nhưng mà, Dạ của chúng ta lại chẳng phải tốn một xu một cắc nào, đã có thể đem một tòa thành hoàn chỉnh làm của riêng, đáng sợ hơn cậu ta lại còn là một trong bốn đại thành chủ! Chị dâu, chị nói thử xem, cậu ta như thế thì có vô sỉ quá đáng không chứ!” Về mặt Loạn Mã Tiên Sinh tràn đầy bi phẫn, không ngừng thêm mắm dặm muối, cật lực lên án “hành vi phạm tội” của Dạ Thanh Hàn, khiến Mộ Khinh Hàn và Quân Tử Quá Lộ ngồi nghe từ nãy đến giờ mồ hôi ai nấy đều thánh thót như mưa.

Mộ Khinh Hàn liếc nhìn Loạn Mã Tiên Sinh đang liến thoắng liền mòm bằng ánh mắt như thể muốn nói: Thằng bé này đúng là hết thuốc chữa rồi sau đó cẩn thận ghé sát tai Quân Tử Quá Lộ, thầm thì:

“Ừm, Quá Lộ huynh này, tên đó mắc bệnh điên kinh niên, huynh đừng nên để ý...”

“Không sao, tôi biết mà, Loạn Mã huynh ấy... Rất thú vị, ha ha ha...” Quân Tử Quá Lộ ngoài miệng thì nói vậy nhưng trên thực tế về mặt của anh chàng này đã trở nên đen kịt từ lâu ngay cả nụ cười trên khoé miệng cũng cứng ngắc lại.

“Này! Hai người nhìn tôi thế là có ý gì đấy hả!” Loạn Mã Tiên Sinh phát hiện ra Mộ Khinh Hàn và Quân Tử Quá Lộ đều đang dùng những ánh mắt hết sức quái dị để nhìn mình, hấn bất mãn trợn mắt trừng lại hai người một cái, rồi tiếp tục ca lên bài ca chua xót bất tận của hấn:

“...Hai người có biết không, trước giờ tôi vẫn luôn theo sau cậu ta, chỉ cần nhặt những ‘đồ bỏ đi’ của cậu ta, mà cũng đã có thể dễ dàng leo lên vị trí thứ hai trên bảng xếp hạng phú hào rồi...”

“Vậy chứ vị trí thứ nhất là của ai?” Mặc dù Mộ Khinh Hàn rất không muốn để ý đến hấn ta, nhưng thật sự là cô không thể kìm chế nổi sự tò mò của mình.

“...Phu quân nhà chị đó.”

“...”

Loạn Mã Tiên Sinh nhìn vẻ mặt ngạc nhiên đến độ không thốt nổi nên lời của Mộ Khinh Hàn, không khỏi đắc ý ngửa mặt lên trời cười ha ha, còn tiện tay đổ thêm dầu vào lửa, xúi giục nàng:

“Chị dâu à, chị đã thấy rõ bản mặt thật của cậu ta chưa? Đúng vậy, cậu ta đích thực là một kẻ vô sỉ như thế đó! Chị xem, bây giờ chị ruồng bỏ cậu ta vẫn còn kịp đấy!”

Dám đem một trang bị cao cấp như lệnh bài xây thành – vật mà có thể đấu giá lên đến trên vạn lượng hoàng kim, không chút lưỡng lự chân chừ vút đi cái roẹt, đúng là làm người ta phải toát cả mồ hôi hột... Nhưng nói gì thì nói, Dạ Thanh Hàn là nhân vật thân cấp kia mà! Sao có thể dùng hai chữ ‘vô sỉ’ để miêu tả về hấn như thế!

Cho dù đúng là có chút... vô sỉ thật...nhưng trong lòng Mộ Khinh Hàn trước nay vẫn luôn sùng bái đại thần, thế nên cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận!

“Cậu không cần phải khích bác chia rẽ chúng tôi như thế đâu.” Mộ Khinh Hàn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn một cái:

“Còn nữa, đấy không thể gọi là vô sỉ, mà gọi là tính toán tỉ mỉ, cậu hiểu chưa hả?”

“Chị dâu ơi là chị dâu, sao chị có thể nói như vậy chứ, tôi chỉ muốn tốt cho chị thôi mà! Chị làm tổn thương tâm hồn bé bỏng của tôi rồi...” Loạn Mã Tiên Sinh đưa tay ôm ngực, làm ra vẻ cực kỳ bi thương, khiến ai nấy nhìn thấy cũng đều phải nổi da gà.

“Đương nhiên rồi, cậu nhìn lại xem, nàng ấy là phu nhân của ai.” Dạ Thanh Hàn liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng, thuận tay kéo Mộ Khinh Hàn đến bên cạnh mình, giọng nói của anh tràn đầy vẻ uy hiếp:

“Còn nữa, nếu cậu còn dám tung mấy tin tức sai lệch cho Lạc Tuyết, đóng đồ chính tay cậu làm đang để ở nhà tôi... cậu chuẩn bị mà tìm trong thùng rác đi.”

Mộ Khinh Hàn đang đỏ mặt vì bị Dạ Thanh Hàn kéo đến bên người, đột nhiên nghe thấy mấy chữ “cậu tự tay làm”, liền quay phắt lại, cùng Quân Tử Quá Lộ dùng ánh mắt chứa đầy vẻ kinh hãi nhìn về phía Loạn Mã Tiên Sinh. Á á, thật không ngờ đây...hoá ra Loạn Mã Tiên Sinh lại là trạch nam điển hình...

“Đừng mà...Tôi đâu có...” Loạn Mã Tiên Sinh suýt chút nữa thì khóc rống lên, vội vàng nhào tới túm lấy vạt áo của Dạ Thanh Hàn. Hắn đâu có tung tin tức lệch lạc gì cho Lạc Tuyết Khinh Hàn đâu? Oan uổng quá...Rõ ràng hắn chỉ ăn ngay nói thật thôi mà...

Đông phương Thanh Long một cái tên báo hiệu điềm lạnh.

Thanh Long Thành đẹp tựa một viên ngọc minh châu khảm trên dải đất đại lục, toả ra thứ ánh sáng cực kỳ rực rỡ chói lọi.

Nhưng đứng từ trên sườn núi nhìn xuống, trước mắt lại là cảnh tượng hoang vu điêu tàn, bị bao phủ trong một màu đen u ám. Dãy tường thành dài sụp đổ đã bị chia làm hai nửa, ngã thành hình tam giác trên mặt đất; nhà cửa bị mưa gió ăn mòn, phong hoá vỡ vụn, rêu xanh, mạng nhện bao phủ khắp nơi.

Nhưng điều khiến người ta phải giật mình kinh hãi lại là bộ xương trắng lồ lộ như treu người trên mặt đất đen kìa, cảnh tượng đúng là đáng sợ vô cùng, xa xa bay lại, còn có một mùi hương hôi thối xộc vào trong mũi....Sự huy hoàng của ngày xưa ấy, bấy giờ đã không còn tồn tại nữa rồi.

“Đây là... Thanh Long Thành sao?” Mộ Khinh Hàn cố nén cảm giác muốn nôn mửa đang chực trào lên trên cổ họng, nhìn quanh quất một hồi, cô bật hỏi với vẻ không thể nào tin nổi. Đây... là một toà thành chết thì đúng hơn.

“Trong gợi ý nhiệm vụ chỉ có con đường này thôi, chắc là không sai đâu.” Dạ Thanh Hàn gạt đầu, tiện tay tắt bằng nhiệm vụ đi, nhảy từ trên sườn núi xuống, kết thúc bằng một động tác chạm đất vô cùng hoàn mỹ.

Mộ Khinh Hàn và Quân Tử Quá Lộ nhìn nhau cũng đồng loạt nhảy xuống theo.

“Ê này, chờ tôi với...” Loạn Mã Tiên Sinh đang đứng đực ra đó, bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, thình lình phát hiện ra xung quanh mình đã không còn một bóng người, vội vàng nhảy xuống, không ngờ lại bị sẩy chân một cái, vậy là tiếp đất với tư thế chổng cây chuối vô cùng bi tráng...

Vù ...

Bốn người tiến vào trong thành, đạp chân lên nền đất cháy đen u ám, từng cơn gió lạnh thấu xương dữ dội rít gào, thổi ào ào trên đầu đoàn người, lúc đạp phải vách tường gỗ mục, liền phát những tiếng gãy răng rắc chói tai. Càng đến gần trung tâm tòa thành, âm khí lại càng phát ra dày đặc hơn.

“Thật đáng sợ... Chẳng lẽ chưa từng có ai đặt chân đến đây sao?” Mộ Khinh Hàn đưa tay bịt kín mũi, mùi hôi thối quá nồng nặc làm cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, phải nhứ chặt đôi mày, nàng theo sát phía sau Dạ Thanh Hàn, không dám thả lỏng người một phút một giây nào.

“Chắc là có nhưng có lẽ cấp bậc không đủ cao nên không thể vào sâu bên trong được.” Dạ Thanh Hàn thuận miệng đáp đột nhiên dừng dừng lại.

“Sao thế...”

Lời còn chưa dứt, ngoại trừ Dạ Thanh Hàn ra ba người còn lại đều không thể tự chủ được mà run lên bần bật, một luồng khí lạnh buốt người không biết thổi từ đâu tới, ngấm sâu qua da thịt, ăn vào tận xương tủy.

Cùng với đó là những tiếng thét đột ngột vang lên khắp bốn phương tám hướng, lấy đoàn người làm trung tâm, những cơn gió sắc bén đồng loạt ập tới, bầu trời cũng mở ra bốn đường vòng cung, đứng từ phía ngược lại mà nhìn vào rất có cảm giác bị đè nén áp bức.

“A...” Nơi mũi kiếm của đám người Mộ Khinh Hàn đâm trúng phát ra một tiếng kêu trầm thấp, bầy cương thi đang xông vào bốn người họ nhất loạt giãy dụa mấy cái đầu đau đớn, rồi hoá thành những luồng sáng trắng chói mắt, tan biến vào hư vô, nhưng chỉ giây lát sau hệ thống đã lại sinh ra loạt quái khác nhanh chóng thế chỗ vào.

“Á...” Những tiếng thét ghê rợn cũng đột ngột im bật theo cái chết của đám cương thi. Sau khi đám người Dạ Thanh Hàn giải quyết xong nhóm cương thi đầu tiên, mới chợt phát hiện ra tình cảnh đáng sợ sắp sửa diễn ra trước mắt. Hàng ngàn hàng vạn con cương thi hiện ra từ sau các phòng ốc, bu kín xung quanh bọn họ, chặn hết mọi lối đi. Vốn dĩ đây là một toà thành chết, hoàn toàn yên tĩnh vắng vẻ, vậy mà chỉ trong nháy mắt nơi này đã hóa thành địa điểm tụ tập đông của đám cương thi.

“Nhiều quái vậy sao!” Loạn Mã Tiên Sinh vẻ đầy kinh ngạc, rồi chỉ giây sau, bộ dạng cợt nhả vừa rồi của hắn đã hoàn toàn biến mất, lập tức ném thanh kiếm trong tay xuống, không chút do dự, rút Phồn Tinh Lạc Nguyệt cung ra.

Vút!

Một tiếng xé gió chấn động thiên địa! Làn mũi tên như màn mưa sao nhảm thẳng về phía bầy cương thi, trong đám quái liên tiếp lóe lên những luồng ánh sáng trắng. Loạn Mã Tiên Sinh không ngừng cố gắng, rút mũi tên ra bắn luân tay.

Những luồng sáng trắng ấy – màu của sự chết chóc, giờ đây đã nhiều đến độ gần như chiếu sáng cả vùng trời u ám. Thế nhưng, Loạn Mã Tiên Sinh vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra, làm vậy cũng chỉ là tốn công vô ích! Cho dù đám cương thi cứ chết không ngừng, thì cũng sẽ có hàng loạt bầy cương thi khác nhanh chóng sinh ra thế chỗ. Bất luận là giết nhiều đến thế nào chẳng nữa cũng chẳng có tác dụng được bao nhiêu.

“Dạ, làm sao đây? Cứ tiếp tục như này, đừng nói là giải cứu thành Thanh Long, đến cả muốn thoát được khỏi đám cương thi kia cũng hoàn toàn lực bất tòng tâm!” Loạn Mã Tiên Sinh nhân lúc đám cương thi đang sinh ra để lấp vào chỗ trống, vội vã lấy tay áo lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, ném vào miệng một viên thuốc hồi phục điểm tinh thần, rồi gắng sức giơ cung lên lần nữa.

“Trời ạ... Sao ở đây lại có nhiều cương thi thế này? Rốt cuộc là phải giết tới lúc nào hả trời!” Quân Tử Quá Lộ trước nay luôn giữ nụ cười ôn hoà trên môi, giờ phút này cũng không thể nào bình tĩnh nổi nữa, bắt đầu than vãn liên hồi. Hắn khó khăn lắm mới giải quyết hết được mấy con cương thi, vậy mà ngay giây sau đã có một đám khác hung hăng hơn lao tới. Độc dược của hắn hoàn toàn không có tác dụng đối với mấy con cương thi này, kỹ xảo ám sát thì lại càng khỏi nói luôn, bây giờ hắn chỉ có một ước ao mãnh liệt là có thể sử dụng kỹ năng công kích bình thường như những người chơi khác.

Mộ Khinh Hàn bắt giác cảm thấy cực kỳ may mắn vì kỹ năng của cô là quần công, đời càng đẹp hơn là, lực phòng ngự của những con cương thi này không cao, chỉ cần một chiêu Băng Thiên Tuyết Vũ là có thể giải quyết hết phân nửa máu của một đám quái lớn. Cô nhíu mày nhìn bầy cương thi kia, khe thở dài:

“Nếu như... có thể nhảy thẳng qua đám này thì tốt quá rồi.”

“Nhảy... thẳng qua?” Dạ Thanh Hàn phát tay một cái, chỉ là tiện tay dùng một chiêu công kích bình thường đã có thể giết sạch cả bầy quái, khiến Loạn Mã Tiên Sinh không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mừng anh là đồ biến thái, những người khác đều phải khó khăn lắm mới xử được đám cương thi kia, vậy mà cậu ta...Đã thế, cậu ta lại còn có thời gian rảnh rỗi mà suy nghĩ đến vấn đề khác, bảo sao Loạn Mã Tiên Sinh hắn không tức chết cho được.

Ầm!!!

Đúng lúc ấy, từ trong bóng tối u ám đen đặc, đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa lấy Dạ Thanh Hàn làm trung tâm, bốn phía xung quanh anh chợt tỏa ra một luồng khí mạnh mẽ khổng lồ liên tiếp đánh thẳng vào đám cương thi.

Luồng khí ấy đi đến đâu, nơi đó lập tức lóe ra những vầng sáng chói mắt. Bầy cương thi bị đánh văng ra xa, nhất loạt hoá thành luồng sáng trắng rồi tan vào hư vô.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Mộ Khinh Hàn đưa tay che cơn gió đang quét tới, trong lòng không khỏi có cảm giác bị đè nén đến nỗi khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

Loạn Mã Tiên Sinh khó khăn chống chọi với luồng gió, gắng sức hét lên:

“Không phải là Boss biến dị đấy chứ?”

“Đừng có đùa!” Ngay cả Quân Tử Quá Lộ cũng kêu khổ không ngừng. Ngay giây sau tiếng nói của họ đã bị trận cuồng phong cuốn đi mất.

Chỉ có Dạ Thanh Hàn là vẫn tỏ ra rất mực bình tĩnh ung dung hần thản nhiên đứng thẳng trong trận cuồng phong, tà áo trắng bay bay theo chiều gió. Trong đầu hần lóe ra một tia sáng rồi dần dần tia sáng ấy kéo dài thành dải thành một đường sáng: “Ầm!” Cùng với tiếng gầm rú xé rách bầu trời, đường sáng ấy như nổ tung, bắn ra bốn phía xung quanh.

Bầu trời lóe ra những tia sáng màu lam chói mắt, ngay khoảnh khắc ấy một thân hình vĩ đại khổng lồ hiện ra từ trong ánh sáng...

Đôi đồng tử trong mắt Mộ Khinh Hàn hơi co lại, không kiềm chế nổi, nằng hét lên một tiếng thất thanh:

“A, Thanh Long!!!”

17. Chương 17: Song Kiếm Hợp Bích

Tiếng hét đầy kinh ngạc của Mộ Khinh Hàn nhanh chóng bị những tiếng gầm rú của con rồng khổng lồ vừa xuất hiện nuốt chửng mất.

Bầu trời xám xịt giờ đây đã chuyển sang màu lam trong sáng, hết như một màu lam trên bầu trời bao la ấy dần nhuộm đậm mọi thứ xung quanh mà trong đó bóng hình của Thanh Long trông tựa như một tia chớp vĩ đại, chỉ trong tích tắc nó đã xé bầu trời ra làm hai nửa thân hình khổng lồ che khuất cả bầu trời. Áp lực tản mát ra từ người nó hết như một tảng đá cực lớn, rơi thẳng xuống đè trúng con người khiến cho không ai có thể hít thở nổi.

Mộ Khinh Hàn siết chặt thanh Băng Thiên Tuyết Vũ kiếm trong tay, vẻ mặt nằng như đang phải chịu một áp lực cực lớn nhìn sang Loạn Mã Tiên Sinh và Quân Tử Quá Lộ thấy hai người này cũng chẳng khá khẩm hơn mình là bao.

“Đại ca, tôi lạy đại ca đấy lần sau nếu muốn gọi Thanh Long ra thì nhớ thông báo ọi người biết trước một câu. Cậu định hù chết người ta à!” Loạn Mã Tiên Sinh đưa tay lên ôm lấy lồng ngực, nơi trái tim hần vẫn đang đập loạn, tuy hần làm ra vẻ ta đây vẫn thoải mái lắm nhưng nhìn nụ cười đầy miễn cưỡng kia là có thể dễ dàng nhìn ra ngay tâm trạng kinh hãi của hần.

Dạ Thanh Hàn nhàn nhạt đưa mắt nhìn Loạn Mã Tiên Sinh một cái, tựa như không một thứ gì có thể tác động đến hần ánh mắt hần thản nhiên nhìn thẳng vào Thanh Long. Dường như hiểu ra được mệnh lệnh của vị chủ nhân đang đứng dưới kia thân thú Thanh Long gầm lên một tiếng rồi bay lượn một vòng trên bầu trời bao la, trong tích tắc nó lao người xuống dưới hạ cánh bên cạnh chủ nhân.

Thanh Long ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất, hai mắt khép hờ từ sống lưng hơi nghiêng xuống của nó tỏa ra một quang sáng màu lam ôn hòa và dịu mắt. Có vẻ như chú rồng khổng lồ này không dữ tợn như nằng tưởng Mộ Khinh Hàn tự nhủ trong bụng. Nằng tò mò bước lại gần muốn được nhìn thấy rõ ràng hơn nhưng một bàn tay đã đột nhiên đưa ra trước mắt nằng giọng nói trầm thấp của Dạ Thanh Hàn thoang thoảng bên tai:

Bạn đang đọc vòng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

“Lên đây.”

Hả? Mộ Khinh Hàn nhất thời ngẩn người, trải qua một quãng thời gian ngắn bên nhau, nàng cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa cho nên lập tức cầm lấy tay Dạ Thanh Hàn, mượn lực nhảy lên lưng Thanh Long một cách dễ dàng.

“Ê ê, Dạ, cậu cũng thiên vị quá đó!” Loạn Mã Tiên Sinh bất mãn than thở một câu, rồi vội vàng bám theo sau Quá Lộ Quân Tử bò lên lưng Thanh Long.

Thần thú Thanh Long đang nằm rạp trên mặt đất, hai mắt khép hờ đột ngột mở to, những tia sáng lấp lánh sắc bén lóe ra từ đôi mắt nó. Sau khi gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, Thanh Long bay vụt lên cao sinh ra những luồng gió dữ dội khổng lồ đánh bay tan tác bọn cương thi đang đứng xung quanh.

Trong khoảnh khắc đó Mộ Khinh Hàn chợt cảm thấy tốc độ gió đang tăng lên cao đến đáng sợ, vội vàng túm chặt lấy vạt áo Dạ Thanh Hàn, những cơn gió dữ tợn liên tiếp quất vào mặt đau rát, khiến nàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Trong bóng tối, một bàn tay mạnh mẽ và rất đỗi ấm áp nắm chặt lấy tay nàng khiến nàng hơi ngẩn ra, sự sợ hãi chần động trong lòng cũng theo đó mà giảm đi không ít. Dần dần Mộ Khinh Hàn cảm thấy tốc độ gió đang chậm lại, nàng từ tốn mở mắt ra nhưng lại không thể ngờ được rằng lúc này họ đang lơ lửng trên bầu trời cao vạn trượng, sự sợ hãi khiến cả người nàng chao đảo:

“Á”

“Cẩn thận!” Bàn tay đang nắm chặt lấy tay Mộ Khinh Hàn bỗng nhiên thay đổi lực đạo, kéo một cái cả người nàng đã nhào vào một lồng ngực vô cùng ấm áp.

Hơi thở quen thuộc vờn quanh khiến Mộ Khinh Hàn thất thần trong thoáng chốc, nàng luống cuống ngẩng đầu lại bắt gặp ngay đôi mắt đen và sâu thẳm thẳm của Dạ Thanh Hàn, vừa nhìn một cái, tâm trạng nàng lại càng hoảng loạn vội vàng cúi đầu lúng búng phát ra mấy tiếng:

“Cảm... cảm ơn...”

“Hô hô hô, hai người có muốn tán tỉnh nhau thì cũng đừng chọn thời gian, địa điểm máu chốt như thế này chứ...” Loạn Mã Tiên Sinh vừa nheo mắt thưởng thức cảnh tượng rất là thân mật ngay phía trước, vừa cười một cái rất gian. Quân Tử Quá Lộ thì lúng túng quay mặt đi chỗ khác nhưng thỉnh thoảng vẫn cố ý như vô tình đưa mắt liếc sang đây.

Mộ Khinh Hàn ném cho Loạn Mã Tiên Sinh một ánh mắt khinh bỉ đầy địch ý, rồi âm thầm ghi nhớ món nợ này trong lòng, có cơ hội nhất định nàng sẽ báo thù sau. Còn Dạ Thanh Hàn – đại thần của chúng ta sự ‘vô sỉ’ của hắn đã đạt đến cảnh giới không phải là người rồi, ngay đến cả liếc mắt nhìn Loạn Mã Tiên Sinh một cái cũng không thềm lưỡi phải so đo tính toán với cậu ta.

Bầu trời đã trở lại với màu xám xịt u ám vốn có của nó, bao phủ lấy mảnh đất đen đúa tối tăm. Dưới mặt đất, tất cả những gì hiện hữu chỉ còn là mây chấm nhỏ đám cương thi liên tiếp hiện ra từ khắp bốn phương tám hướng, chen chúc khắp các con phố lớn lẫn ngõ nhỏ đổ nát điêu tàn, nhưng lại không thể công kích được mấy người chơi đang ở trên trời kia nên dần mất đi phương hướng, dồn lại thành một đồng mà chả biết phải làm sao. Từ trên cao nhìn xuống, vùng đất này quả đúng là tòa thành của cương thi.

Thanh Long hướng thẳng về phía trung tâm bay nhanh như tia chớp đó là nơi chính điện thành Thanh Long đang ở trong bằng nhiệm vụ nói chỉ cần đánh bại người đó là có thể giải cứu được tòa thành.

Dải đất nơi thành chủ cư ngụ dần dần hiện lên trước mắt mọi người, còn đang chuẩn bị bay đến đột nhiên lại xảy ra một biến cố mà không ai có thể ngờ tới.

Ầm

Tiếng sấm sét rền vang đình tai nhức óc, hai tia chớp dữ dội quyết liệt như hai con mãng xà đánh thẳng xuống Thanh Long từ vị trí cách đó khoảng ba mươi thước, khiến thân hình Thanh Long chợt khựng lại,

trong thoáng chốc cả người nó như hóa đá giữa không trung.

“Grào...” Một tiếng kêu đầy đau đớn phát ra từ Thanh Long, nó nhìn thẳng về phía hai cột sét vừa đánh vào người nó ánh mắt lóe lên vẻ quái dị.

Loạn Mã Tiên Sinh nhìn lên phía trước, rồi quay lại ngó chăm chăm vào Thanh Long, nghi ngờ hỏi:

“Thanh Long làm sao thế?”

Tựa như nhận ra có điều gì đó bất thường đôi mày Dạ Thanh Hàn khẽ chau lại, bình tĩnh dặn mọi người:

“Chuẩn bị sẵn sàng.”

Vừa mới dứt lời vùng trời phía trước đột nhiên hiện lên một tầng ảo ảnh vị trí nơi hai cột sét vừa biến mất bây giờ đã chuyển thành hình dáng khổng lồ của hai con rồng lớn cả người chúng đều mang một màu đen nhánh, phía sau lưng là đôi cánh đen như của loài quỷ mấy con người lóe ra những tia sáng lạnh lẽo đầy thù địch, nhìn chăm chăm vào những vị khách không mời.

“Hai con rồng!” Quân Tử Quá Lộ kinh hãi kêu lên. Nhưng dù có ngạc nhiên cách mấy, ngay giây sau hắn đã nắm chặt thanh đoản kiếm, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với kẻ địch trước mắt.

Ban đầu, khi Mộ Khinh Hàn nhìn thấy hai con ác long kia nàng cũng cảm thấy rất kinh hãi, nhưng nhớ tới cử động và ánh mắt quái dị của Thanh Long đại khái cũng đã hiểu được phần nào:

“Có lẽ là do Thanh Long nhìn thấy đồng loại, cho nên nó mới...”

“Thanh Long bay qua đi! Bọn chúng là kẻ thù.” Ánh mắt Dạ Thanh Hàn khẽ dao động, dùng một giọng nói cực kỳ đáng tin cậy để ra lệnh cho Thanh Long.

“Grào~” Mặc dù Thanh Long có vẻ như không tình nguyện lắm nhưng nó đâu thể cãi lệnh chủ nhân. Nó vung đuôi một cái nhằm thẳng hướng hai con rồng kia mà lao tới.

Hai con Ác Long đã giương sẵn những bộ móng vuốt sắc nhọn của chúng, chúng gồng người lên cũng lao thẳng về phía Thanh Long, tựa như muốn xé nát những vị khách không mời bằng cặp móng vuốt ghê rợn kia.

Bốn người ngồi trên lưng rồng đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tại thời khắc khi hai con rồng chuẩn bị đâm vào nhau thì một ánh hàn quang chợt lóe lên, làn mưa tên bắn thẳng xuống phía con Ác Long, cắm sâu vào người nó khiến máu tuôn ra xối xả hóa thành một trận mưa máu, rơi từ trên trời cao xuống dưới mặt đất.

Con Ác long tru lên một tiếng đầy đau đớn, giãy dụa mấy cái giữa không trung cuối cùng hóa thành một luồng sáng trắng tan vào hư vô.

Trong khi đó ba người còn lại là Dạ Thanh Hàn, Lạc Tuyết Khinh Hàn và Quân Tử Quá Lộ nhất loạt quay sang tiến hành màn “chào hỏi” với con Ác Long còn lại khiến nó chưa kịp phản ứng đã biến thành luồng sáng trắng trong tích tắc.

Khi lúc tắt thấy mọi người đều cảm thấy kỳ lạ vì sao lại dễ dàng đến thế thì con Ác Long vừa bị màn mưa tên xử đẹp kia nay bỗng hiện lên giữa không trung.

Loạn Mã Tiên Sinh kinh hãi tột độ bật thốt lên một tiếng:

“Sao có thể?” Trong lúc ai nấy đều đang tỏ ra hết sức ngạc nhiên, thì con Ác long thứ hai vừa bị giết chết cũng nhảy ra ngay trước mắt họ.

“Sao lại thế này?!”

Lần này thì hai con Ác long không chần chờ nữa, chúng gầm lên những tiếng đầy hung ác rồi nhất loạt xông thẳng về phía Loạn Mã Tiên Sinh vẫn còn đang run rẩy sợ hãi trên lưng Thanh Long.

“Loạn!”

Phập! Một ánh hàn quang chợt lóe lên, khiến cho suối máu tươi phun thẳng lên người Loạn Mã Tiên Sinh một mùi hôi thối xộc thẳng vào trong mũi. Loạn Mã Tiên Sinh nắm chặt cung tên kinh ngạc nhìn Quân Tử

Quá Lộ đang chắn trước mặt mình đến độ quên bém luôn cả việc cảm ơn người ta, thất thần tự lảm bảm một mình:

“Chẳng lẽ phải giết chết bọn chúng cùng một lúc mới được sao?”

Con Ác Long bị trọng thương phải lùi về sau mấy trượng, rồi nó vung đuôi lên, lao thẳng tới phía trước một lần nữa.

Bên này, tất thấy mọi người cũng đều giương sẵn vũ khí lên nghênh đón.

Nhưng mà vấn đề tiếp theo đã vọt nảy ra.

Tuy rằng chỉ có hai con rồng nhưng bọn Ác long này hễ cứ chết thì lại hồi sinh ra hai con mới khiến cho đám người Mộ Khinh Hàn dần dần tiêu hao hết điểm tinh thần, điểm thể lực cũng giảm gần đến đáy khiến sức lực giết quái cũng từ từ tiêu tan hết.

Mộ Khinh Hàn sau khi giết chết một con Ác long đến lần thứ n, vọt vàng ném vào miệng một viên thuốc hồi phục điểm tinh thần, rồi lắc đầu đầy bất lực:

“Không được rồi! Phải đồng thời giết chết hai con rồng đó nếu không chúng sẽ lại tiếp tục chết mất.”

“Nhưng lực công kích và thời gian tấn công của mọi người lại không đồng nhất thì phải làm sao?” Quân Tử Quá Lộ vừa nói vừa xoay người né tránh bộ móng vuốt của con Ác long, tiện tay rắc một đồng độc được lên người nó rồi tiếp tục ca thán:

“Trời, tôi hết thuốc rồi, có ai cho tôi một ít với?”

“Loạn, ngay cả mưa tên của cậu cũng không giải quyết được chúng sao?” Dạ Thanh Hàn nhướn mày hỏi thần sắc trong đôi mắt hần ngày càng trở nên lạnh lẽo.

Loạn Mã Tiên Sinh thừa dịp con Ác long đang hồi sinh mà ném cho Quá Lộ Quân Tử một ít thuốc hồi phục nghe thấy câu hỏi của Dạ Thanh Hàn, hần liền than thở:

“Không được đâu, mưa tên của tôi chỉ có thể giết chết một con, tuy rằng một lần có thể bắn ra rất nhiều, nhưng vẫn cần thời gian phục hồi... Trừ phi có một chiêu liên hợp nào đó...”

“Chiêu liên hợp?”

Hai giọng nói không hẹn mà cùng vang lên. Mộ Khinh Hàn và Dạ Thanh Hàn nhất loạt đưa mắt nhìn nhau trao đổi suy nghĩ một cách cực kỳ ăn ý.

Mộ Khinh Hàn vọt vàng lôi từ trong túi trang bị ra cuốn Bỉ Dực Song Phi kiếm pháp vốn được nàng cất giữ trong đó từ lâu. Đây cũng chính là phần thưởng từ nhiệm vụ kết hôn lần ấy của hai người, nếu không phải đột nhiên nhớ tới có lẽ nàng cũng đã ném cuốn kiếm pháp này lên tận chín tầng mây từ đời tám oánh nào rồi.

[Hệ thống]: “Bạn có muốn học Bỉ Dực Song Phi kiếm pháp không? Đây là kỹ năng yêu cầu vợ chồng phải đồng thời sử dụng, nếu không sẽ không thể hiệu nghiệm.”

Đương nhiên là “Có” rồi!

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn đã học xong Bỉ Dực Song Phi kiếm pháp, độ ăn ý trong lực công kích giữa vợ chồng được gia tăng.”

Nhìn thấy hai con Ác Long chuẩn bị hồi sinh, Mộ Khinh Hàn không còn thời gian đâu mà nhìn bảng thông tin kiếm pháp nữa, cô luống cuống tay chân rút thanh kiếm Bỉ Dực Song Phi từ trong túi trang bị ra.

Chỉ nghe Dạ Thanh Hàn đột nhiên hét lên một tiếng:

“Lạc Tuyết!”, rồi nhanh như chớp tung người lên không trung.

“Ok!” Mộ Khinh Hàn gật đầu đáp lại, lập tức nhảy lên không trung theo Dạ Thanh Hàn lòng đã âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, vung thanh kiếm trong tay lên phối hợp với Dạ Thanh Hàn cùng nhau thi triển kiếm pháp, nhất loạt đâm thẳng vào hai con Ác long kia!

Song kiếm xuất ra Bĩ Dực Song Phi! Một tia sáng trắng dữ dội cùng lúc lóe lên!

Trên bầu trời, một đôi cánh rực rỡ đầy sắc màu đột ngột hiện ra, rồi trong tích tắc đôi cánh ấy hóa thành hai luồng kiếm khí sắc nhọn, hệt như vệt sao băng luồng khí đâm xuyên qua người hai con Ác Long!

-9999999

Những con số màu hồng chói mắt ngay lập tức nhảy ra từ trên đầu hai con Ác long như thể muốn tuyên cáo chiến tích của hai người. Lần này Ác long ngay cả cơ hội dẫy dựa cũng không có lập tức biến thành vụn hòa vào không trung.

Lúc hai người nhẹ nhàng đặt chân xuống lưng Thanh Long, thì giọng nói đáng yêu của hệ thống cũng cùng lúc vang lên.

[Hệ thống] : “Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn và người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn đã đạt đến độ ăn ý 99%, kỹ năng Bĩ Dực Song Phi tăng lên cấp 2.”

Quân Tử Quá Lộ kim lòng không đậu vỗ vỗ tay, tấm tắc khen: “Đẹp thật!”

“Quả nhiên...Dạ và chị dâu đúng là một đôi trời sinh mà!” Loạn Mã Tiên Sinh kích động huyết sáo một tràng dài, kết quả là bị ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Dạ Thanh Hàn làm cho tắt điện ngay tắp lự.

Lần này đôi Ác Long không hồi sinh nữa, nhưng bỗng nhiên một giọng nói đầy vẻ uy nghiêm khiến người ta không thể kháng cự chợt vang lên từ trong vùng đất nơi thành chủ cư ngụ, mạnh mẽ và rất đỗi to lớn, như một tiếng rền vang kinh thiên động địa.

“Là người phương nào dám xông vào lãnh địa của ta??”

18. Chương 18: Bi Kịch Ba Trăm Năm Trước

Ầm!

Một âm thanh vang lên chấn động cả trời cao, từng tia chớp dữ dội quyết liệt như con rắn hổ mang xẹt ngang qua bầu trời làm sáng lên cả một vùng tối tăm xám xịt không trung như bị xé ra làm hai nửa.

Nhưng có điều bất luận tiếng sấm có dữ dội đến cỡ nào, tia chớp có mạnh mẽ đến ra sao thì trước sao vẫn không hề có một giọt mưa rơi xuống.

Đám người Mộ Khinh Hàn ngồi trên lưng Thanh Long nhất loạt ngược đầu nhìn cảnh trời trước mắt toàn thân bất động không nhúc nhích.

Những tia chớp trên bầu trời quá dữ dội, khiến cho trong thoáng chốc, Mộ Khinh Hàn chưa kịp thích ứng nổi, nàng híp mắt lại giơ tay ngăn cản những tia sáng chói mắt ấy “Xì” một tiếng đầy khinh thường: “Đúng là thùng rỗng kêu to, chỉ có sấm chớp mà không có một giọt mưa nào, chẳng có thành ý gì hết...”

Loạn Mã Tiên Sinh há hốc mồm, kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“Chị dâu, chị có thể cho tôi chút phản ứng bình thường được không vậy?”

“Cái gì mà phản ứng bình thường?” Mộ Khinh Hàn liếc mắt nhìn hấn một cái.

Loạn Mã Tiên Sinh đưa tay lên xoa xoa cằm, đôi mắt đang nheo lại kia của hấn lóe lên những tia sáng gian tà bắt đầu thể hiện trí tưởng tượng bay cao bay xa của mình:

“Hừm, thì chẳng phải những cô nàng bình thường khác đều hét lên một tiếng “A” đầy sợ hãi, yếu điệu ngã vào trong lòng bọn đàn ông đấy sao? Sau đó người ta sẽ yếu ớt thốt lên “Em sợ lắm!”... rồi thì...” Hấn dừng lại một chút rồi tựa như nhớ ra điều gì đó, gật gật đầu nói: “Nhưng mà cũng đúng thật nếu chị dâu không nhanh nhẹn dũng mãnh như này thì làm sao chen chân vào bảng xếp hạng thập đại cao thủ được chứ?”

Mộ Khinh Hàn nghe thấy vậy, chẳng những không tức giận mà hoàn toàn ngược lại, hết như phát hiện ra bí mật gì ghê gớm lắm, nàng “À” lên một tiếng, đôi mắt nhìn Loạn Mã Tiên Sinh chứa đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu, rồi gật gù ra vẻ ta đây biết hết:

“Tôi hiểu rồi...thì ra đây là việc mà cậu muốn làm sao? Ha ha, sợ thì cứ việc nói thẳng ra đi, sao lại đổ vấy cho tôi như thế chứ! Mặc dù một đàn ông mà làm hành động ấy thì đúng là mất thể diện thật, nhưng...”

Loạn Mã Tiên Sinh vội thét lên mấy tiếng chói tai, hoàn toàn cắt ngang lời nàng:

“A a a! Chị dâu! Chị dám hủy danh dự của tôi!...” Hắn bối rối liếc mắt sang Dạ Thanh Hàn và Quân Tử Quá Lộ, liên tục khoát tay lắc đầu đến loạn cả lên:

“Ban nãy tôi không nói gì hết, không nói gì hết... Mấy người đều nghe nhầm cả rồi... Đúng! Là nghe nhầm...”

Quân Tử Quá Lộ lúng túng ho khan một tiếng, không hề đáp lại.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta phải tiến sâu vào bên trong. Có lẽ Boss sẽ xuất hiện vào lúc cuối cùng, nhớ chú ý cẩn thận những thứ bên cạnh.” Dạ Thanh Hàn nhàn nhạt mở miệng thành công ngăn lại cơn điên đang chực bùng phát của Loạn Mã Tiên Sinh.

Nghe thấy lời nhắc nhở của hắn những người còn lại mới chợt phát hiện ra không biết từ lúc nào những tiếng sấm những tia chớp rền rĩ dữ dội trên bầu trời kia đã hoàn toàn ngưng bật một vầng hào quang mờ ảo toát ra từ phía tòa lâu đài, hết như tầng sáng ảo ảnh bao phủ lên mọi thứ phía trên đỉnh hiện ra một xoáy nước lan rộng càng ngày càng sâu thêm.

“Bước qua xoáy nước là có thể vào đến chính điện?” Loạn Mã Tiên Sinh đọc dòng gợi ý trong phần nhiệm vụ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Dạ Thanh Hàn với vẻ hoài nghi:

“Dạ, cậu tin vào cái gợi ý nhiệm vụ này thật ấy hả? Tôi còn cứ tưởng thành chủ sẽ ra đây chứ bây giờ nó lại bắt mình phải vào trong định chơi xỏ nhau à?”

“Chẳng lẽ hệ thống mà cũng làm mấy trò vô sỉ này sao?” Mộ Khinh Hàn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Loạn Mã Tiên Sinh bật cười ra tiếng.

“Chị dâu... sao tôi cứ cảm thấy, hình như chị dâu đang nhắm vào tôi thế...” Loạn Mã Tiên Sinh trưng ra một ánh mắt cực kỳ đau thương, kết quả là bị Mộ Khinh Hàn lờm cho im luôn.

“Thanh Long bay vào đi!” Dạ Thanh Hàn suy nghĩ một lúc ánh mắt vô cùng bình thản không chút gợn sóng ra lệnh cho Thanh Long, giọng nói ung dung du nhàn như làn gió nhẹ thoảng bên tai.

“Grào~” Cùng lúc đó Thanh Long gầm lên một tiếng như lời đáp lại mệnh lệnh của chủ nhân nó vung đuôi lên bay thẳng về phía xoáy nước kia.

Quầng sáng màu xanh bao phủ xung quanh hết như một tầng kết giới, khiến cho tòa lâu đài cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Đến khi vào được tới nơi, mọi người mới chợt kinh ngạc phát hiện ra, chỗ họ đang đứng lúc này, không phải chỉ trong tòa lâu đài như họ vẫn nghĩ, mà là ngay trong chính điện của thành chủ!... Cảnh tượng này khiến ai nấy đều có cảm giác như bên trong và bên ngoài là hai khoảng không gian khác nhau.

Bây giờ, thứ hiện ra trước mắt họ là tòa chính điện rộng mênh mông, ánh nền lập lòe hết như đôi mắt hồng rực của ma quỷ, từng khối đá cẩm thạch nhẵn đen bóng trông giống như gương không chút tí vết bẩn cái bóng mờ hồ trên mặt đất tựa như bị ánh hồng của lửa bao phủ toát ra vẻ quỷ dị khó nói nên lời.

“Nơi này là...” Bốn người tiến vào chính điện, trong lòng ai nấy không hiểu sao đều sinh ra cảm giác buồn bực cảnh giác đưa mắt đánh giá mọi thứ xung quanh. Cuối cùng đoàn người phát hiện ra những bậc thang màu xanh làm bằng tinh thạch ở phía trước nhìn theo những bậc thang ấy, lướt dần lên trên đột nhiên tầm mắt của họ bị chướng ngại vật ngăn lại – đó là một bóng ma đen đặc đang lao nhanh xuống dưới.

“Boss cương thi?” Vừa nhìn thấy thứ đang hiện lên ngay trước mắt kia, Quá Lộ Công Tử không nhịn được bật thốt lên, cảnh giác nắm chặt thanh đoản kiếm trong tay vung lên phía trước.

Nhưng mà “người” đó đâu phải là cương thi? Ấy là một người mang khuôn mặt anh khí bất phàm, có hơi thở của con người, thân khoác chiếc áo bào màu xanh đậm bên trên thêu hoa văn hình rồng bằng chỉ vàng,

đầu đội một chiếc vương miện nạm ngọc cả người tản mát ra một vẻ uy nghiêm khiến không ai có thể kháng cự nổi. Người đó chấp hai tay sau lưng ngạo nghễ quét mắt xuống đám người phía dưới.

“Hừ, đúng là một đám rác rưởi lâu vầy rồi mới phát hiện ra sự tồn tại của ta sao?”

Loạn Mã Tiên Sinh giật mình nhìn “người” trước mắt, một lúc lâu sau, hắn mới như chợt bừng tỉnh khỏi cơn mê, chửi loạn cả lên:

“Má nó! Tại sao đến ngay cả Boss mà cũng đẹp trai như thế chứ! Cái game này định đầu độc hết đám người chơi nữ à? May mà đội chúng ta không có...há, chị dâu, chị sẽ không thấy sắc quên... sắc đấy chứ?” Câu cuối cùng hắn nói bằng một giọng trầm thấp nghe nghèn nghệt như giọng mũi, rồi vừa nói vừa cẩn thận liếc mắt nhìn về phía Dạ Thanh Hàn.

“Cậu có ý gì đấy hả? Cậu cho rằng tôi giống với ‘ai đó’ lắm sao?” Mộ Khinh Hàn tức giận lườm hắn một cái, nhướn mày nói.

Loạn Mã Tiên Sinh nhận ra ngay sự ám chỉ trong câu nói của Mộ Khinh Hàn, vội vàng hét lên mấy tiếng thất thanh như sắp nổi cơn điên:

“Á á á! Chị dâu, ánh mắt của chị là gì thế hả? Tôi là một thành viên ông bình thường mà! Đàn ông đó!”

Mộ Khinh Hàn quơ quơ thanh Bỉ Dực Song Phi kiếm trong tay, mũi kiếm sắc nhọn lóe ra những tia sáng lấp lánh, đôi mắt nhìn thẳng về phía dáng hình anh tuấn đầy khí thế đang đứng phía trước kia:

“Đừng nói nhảm nữa, tốc chiến tốc thắng đi!”

Đột nhiên, Quá Lộ Quân Tử đang đứng bên cạnh chợt thốt lên “Khoan đã! Hình như ông ta không phải là quái...”

Nghe thấy thế, những người còn lại mới chợt phát hiện ra, trên đỉnh đầu “người” đó, là một dòng chữ tím khá to...

Trong game Loạn Thế này quái được chia thành năm cấp bậc, chữ hồng là những loài quái cực kỳ nguy hiểm, lực công kích cực cao; chữ cam là loại quái nguy hiểm, lực công kích khác cao; chữ vàng là loại quái bình thường lực công kích tầm trung; chữ xanh là loại quái vô hại, hầu như không có lực công kích...còn chữ tím là dùng để chỉ những NPC...

Chẳng lẽ hệ thống bị Bug rồi sao?

Thành chủ thành Thanh Long, một Boss lớn như thế sao có thể là NPC được?

Đương lúc tất cả mọi người đều ngỡ cả ra thì thành chủ thành Thanh Long đột nhiên biến sắc, cả người toát ra nộ khí một quả cầu lấp lánh ánh sáng chợt hiện ra trước mặt hắn rồi lao đi, nhắm thẳng về phía Mộ Khinh Hàn!

Mộ Khinh Hàn còn đang hết sức kinh ngạc trước sự thật rằng thành chủ Thanh Long thành là NPC, thì bỗng nhiên nàng bị tấn công bất ngờ! Nàng chỉ có thể đứng yên tại chỗ trợn tròn mắt nhìn quả cầu kia đang lao về phía mình với tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Một cánh tay mạnh mẽ chợt vươn ra kéo cô lùi lại, tiếp đó là một thân hình vận lam y hiện lên ngay trước mắt nàng, ngay lập tức nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của Loạn Mã Tiên Sinh:

“Dạ, cậu làm gì thế hả? ”

Nhưng thật thần kỳ, khi quả cầu kia chỉ còn 0,01 giây nữa là chạm trúng Loạn Mã Tiên Sinh, thì đột nhiên dừng lại tắt ngóm.

Bị Dạ Thanh Hàn tiện tay lôi ra làm bia đỡ đạn, tên Loạn Mã Tiên Sinh xui xẻo kia kêu “Á” một tiếng trợn tròn mắt nhìn về phía trước, trên mặt vẫn là vẻ kinh hãi tột cùng trước thời khắc nguy hiểm vừa rồi.

Thành chủ Thanh Long thành từ nãy đến giờ vẫn không chút biểu cảm gì, đột nhiên phất mạnh tay áo khuôn mặt lộ ra vẻ cực kỳ căm phẫn, giận giữ nói:

“Ngay cả bảo vệ cho người quan trọng mà cũng phải lấy kẻ khác làm bia đỡ đạn! Người có phải là nam tử hán đại trượng phu không hả?”

Những lời này rõ ràng là nói với Dạ Thanh Hàn.

Dạ Thanh Hàn không chút sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngập tràn lửa giận kia, khinh thường cười lạnh:

“Chẳng phải rốt cục tôi cũng bảo vệ được rồi đó sao? Có một số người rõ ràng không đủ năng lực mà hết lần này đến lần khác cứ muốn làm ra vẻ ta đây anh hùng kết quả thì sao? Vẫn chẳng thể bù đắp nỗi những gì đã mất. Vậy thì sự bảo vệ đó còn có nghĩa lí gì! Còn tấm lá chắn ấy có bị thương hay không thì là chuyện của kẻ đó, không liên quan đến tôi.”

Loạn Mã Tiên Sinh đưa tay ôm ngực như đang gắng sức giữ lấy trái tim tan vỡ ra vẻ như nàng dâu ngoan hiền bị chồng tồi bỏ rơi ai oán thốt:

“Dạ, quả nhiên là cậu nữ vút bỏ tôi...Cậu có chị dâu rồi thì chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi nữa, hu hu, tôi đau lòng quá...”

Thành chủ thành Thanh Long nhất thời cứng họng, một lát sau, hần quát lên đầy giận giữ:

“Người...! Chẳng lẽ người không nghĩ rằng những kẻ khác cũng đều là người cả sao!”

Đôi mắt đen và sâu thăm thẳm của Dạ Thanh Hàn xẹt qua một tia châm chọc:

“Vậy, lúc ông tấn công người ta, ông có nghĩ như thế không?”

“...” Thành chủ thành Thanh Long chấn động, nhưng không biết phải trả lời ra sao. Vẻ giận giữ trong đáy mắt ông ta thoáng chốc đã bị sự kinh ngạc thay thế, hồi lâu sau đôi mắt kia lại toát lên vẻ ưu thương buồn khổ, ông lẩm bẩm tự giễu:

“Đúng thế... Người nói đúng, ‘bảo vệ’ như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa...”

Tầm mắt ông rơi vào những người đang đứng phía dưới, khẽ thở dài một hơi:

“Các người... có muốn nghe một câu chuyện hay không?”

“...” Ai nấy đều im lặng, nhưng thật ra, giờ phút này trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Má ơi, không phải là tới đây để đánh Boss sao? Giờ lại chuyển thành ngồi nghe kể chuyện là cái quái gì! hệ thống cũng thú vị quá ha...

Nhưng bất luận họ có đồng ý nghe hay không thì thành chủ cũng đã bắt đầu câu chuyện của mình. Câu chuyện này, phải kể từ ba trăm năm trước...

“Tên của vị thành chủ này là Thanh Ngâm. Ba trăm năm trước hần vẫn chưa leo lên được địa vị cao nhất thành Thanh Long như bây giờ mà chỉ là một tên kiếm khách mới bước vào giang hồ chưa lâu.

Lúc ấy còn trẻ, hần không thể nào ngờ được rằng, có một ngày hần sẽ được ngồi trên vị trí vinh quang lừng lẫy ấy. Khi đó, hần chỉ muốn được ở bên người hần yêu, thanh mai trúc mã của hần – Thấm Lan muốn cùng nàng tiểu ngạo giang hồ, làm một đôi hiệp lữ mà người người phải ngưỡng mộ.

Ngày qua ngày, không hề có chút sóng gió cứ thế bình lặng trôi qua. Cho đến một hôm, thành chủ thành Thanh Long tại vị lúc ấy đã phái người tới tìm hần, nói cho hần biết một sự thật kinh thiên động địa khiến vận mệnh của hần và Thấm Lan phải thay đổi mãi mãi. Thật không ngờ, hần lại là đứa con lưu lạc giang hồ của thành chủ Thanh Long thành!

Phụ thân hần đưa hần và Thấm Lan vào tòa lâu đài, khôi phục lại thân phận vốn có của hần, khiến hần từ một tên nhãi nhép không chút tiếng tăm, trong thoáng chốc đã biến thành kẻ thừa kế địa vị cao cao tại thượng. Lúc bấy giờ hần mới biết, hóa ra lúc hần sắp ra đời thì gặp chiến tranh loạn lạc, mẹ ruột hần bụng mang dạ chứa cùng một đội hộ vệ trốn ra khỏi thành, ẩn náu ở một vùng quê thôn dã rồi sinh ra hần. Ngoài ra, hần còn có hai người anh trai...

Nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy, hai người anh kia mang trong mình tâm địa bất chính, lúc nào cũng tỏ ra thèm muốn Thẩm Lan của hắn. Hắn vô tình leo lên được vị trí con trai thành chủ nhưng hai người anh kia lại tỏ ra cực kỳ bất mãn, nhất mực nghĩ đủ cách đẩy hắn vào chỗ chết.

Có điều hắn chưa từng để những trò bỉ ổi đó của họ vào trong mắt, chỉ im lặng bảo vệ những thứ quan trọng nhất nhưng thật không ngờ...có một ngày lại xảy ra chuyện như thế...

Người anh vừa kế nhiệm vị trí thành chủ của hắn viện cớ việc công, lừa gạt hắn rời khỏi lâu đài rời xa Thẩm Lan. Trong thâm tâm hắn đã cảm thấy có điều gì đó không ổn đến lúc vội vã quay về, thì mới phát hiện ra... không ngờ hai người anh không bằng cả loài cầm thú kia lại đang định xâm phạm Thẩm Lan của hắn! Hắn kinh hãi tột cùng lập tức chạy đến ngăn cản lại bị đám thị vệ giữ chân chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Lan bị cưỡng hiếp...

Sau đó, Thẩm Lan hương tiêu ngọc vẫn...

Hai người anh của hắn ném lại một tràng cười điên cuồng phách lối, rồi nghênh ngang bước đi.

Lửa giận thiêu đốt sạch lí trí, ôm chặt thi thể của Thẩm Lan, hắn phát điên chạy ra khỏi thành Thanh Long. Ba năm sau, hắn trở về bức thành chủ phải thoái vị, giết chết đám anh em rồi phong ấn hồn phách Thanh Long vào trong ngọc ấn, ném xuống giữa dòng sông.”

Năm tháng dần trôi qua, thành Thanh Long đã chìm vào u ám và tịch mịch nay chỉ còn lại một mình hắn. Hắn vùi sâu vào cô độc ngày ngày bị đau thương và nỗi nhớ hành hạ điên cuồng...

Chỉ hận lúc ấy hắn vẫn còn trẻ, nếu có thể phát hiện ra sớm chút nữa thôi, thì người hắn yêu nhất trên cõi đời này, cũng sẽ không... sẽ không rơi vào thảm cảnh như vậy...

...

Nghe xong kết cục bi thảm của câu chuyện ấy, Mộ Khinh Hàn rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, bật thốt lên:

“Đúng là...bi kịch quá!” Thì ra bi kịch đã diễn ra như thế sao?

“Quá cầu huyết!” Quân Tử Quá Lộ gật đầu đồng ý.

Loạn Mã Tiên Sinh tỏ vẻ nghi ngờ:

“Hử, chẳng lẽ đám người thiết kế game lại là người cuồng tiểu thuyết ngôn tình sao?”

“Nhưng mà game này chẳng phải do GM điều khiển à?”

“...”

“Các người... các người nói đủ chưa!” Nghe thấy mấy lời bàn tán rối rít xôn xao của đám Mộ Khinh Hàn, thành chủ nhất thời giận sôi lên thiếu chút nữa là học máu ngã lăn quay ra đất rồi!

Bạn Loạn Mã Tiên Sinh – kẻ suýt nữa thì bị thành chủ ột – nhát – chết – tươi, lúc bấy giờ đang bị những người còn lại nhất loạt ném cho những ánh mắt đầy khinh bỉ nghe thấy câu hỏi giận giữ của thành chủ thì vội nặn ra một nụ cười nịnh nọt:

“Ha ha, đủ rồi đủ rồi... He he, ông cứ tiếp tục đi, cứ tiếp tục đi... Sau đó thì sao?”

“Khụ!” Bạn thành chủ ho một tiếng, rồi sầm mặt nói:

“Không có sau đó!”

“...”

Ông ta dừng một chút, trong đáy mắt chợt lóe lên tia gian xảo, nói tiếp:

“Có thể tới được đây hơn nữa lại còn là chủ nhân của Thanh Long, tất cả đều là duyên phận của các người. Vậy thì những gì ở đây ta giao lại hết cho các người...”

Ừ, không sai, quả đúng là duyên phận củ chuối mà...

Mọi người im lặng nghĩ thầm.

Đình!

[Hệ thống]: “Chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn, người chơi Loạn Mã Tiên Sinh và người chơi Công Tử Quá Lộ đã hoàn thành nhiệm vụ thứ hai trong chuỗi nhiệm vụ liên hoàn: giải cứu thành Thanh Long. Thưởng 500000 điểm kinh nghiệm, 100000 kim tiền, từ nay về sau có thể tự do đi lại trong Thanh Long thành.”

Sau khi nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy của hệ thống, đám người Mộ Khinh Hàn mới chợt phát hiện ra, trong điện đã không còn bóng dáng thành chủ đại nhân đâu nữa rồi...

Trong đại điện ánh rạng đông yếu ớt rọi xuyên qua những khe cửa, làm sáng lên cả bầu không gian.

“Hệ thống: Người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn, người chơi Loạn Mã Tiên Sinh và người chơi Quá Lộ Quân Tử đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu thành Thanh Long, mười phút sau, toàn server sẽ bắt đầu quá trình bảo trì, yêu cầu toàn bộ người chơi đăng xuất khỏi game. Sau khi nâng cấp xong thành Thanh Long chính thức được mở ra trên bản đồ, nếu nhận được sự cho phép của thành chủ người chơi có thể tự do thông hành.”

[Hệ thống thông báo]: “Người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn, người chơi Loạn Mã Tiên Sinh và người chơi Quá Lộ Quân Tử đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu thành Thanh Long, mười phút sau, toàn server sẽ bắt đầu quá trình bảo trì, yêu cầu toàn bộ người chơi đăng xuất khỏi game. Sau khi nâng cấp xong thành Thanh Long chính thức được mở ra trên bản đồ, nếu nhận được sự cho phép của thành chủ người chơi có thể tự do thông hành.”

[Thế giới]: “Người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn, người chơi Loạn Mã Tiên Sinh và người chơi Quá Lộ Quân Tử đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu thành Thanh Long, mười phút sau, toàn server sẽ bắt đầu quá trình bảo trì, yêu cầu toàn bộ người chơi đăng xuất khỏi game. Sau khi nâng cấp xong thành Thanh Long chính thức được mở ra trên bản đồ, nếu nhận được sự cho phép của thành chủ người chơi có thể tự do thông hành.”

Những lời thông báo mà hệ thống đang liên tục phát ra kia, không nghi ngờ gì nữa đã làm cho cả thế giới phải bùng nổ!

“Trời đất sao lần này lại tiết lộ luôn cả tên người ta thế này?” Mộ Khinh Hàn thở dài, buồn rầu nói:

“Cái này chẳng phải là muốn khơi mào sự phẫn nộ trong lòng dân chúng à?”

Loạn Mã Tiên Sinh cười hô hố đôi mắt đảo qua đảo lại giữa Mộ Khinh Hàn và Dạ Thanh Hàn với vẻ đầy mờ ám:

“Yên tâm đi chị dâu, kiểu gì cũng có Dạ làm bia đỡ đạn cơ mà chị sợ gì chứ?” Rồi hấn nháy mắt một cái với Dạ Thanh Hàn:

“Dạ, chắc hẳn cậu là vị thành chủ mà hệ thống đã thông báo đấy nhỉ?”

Đáng tiếc, Dạ Thanh Hàn lại hoàn toàn xem hấn ta như không khí, ngoảnh mặt làm ngơ một cách triệt để.

Quân Tử Quá Lộ hài lòng nhìn mức điểm kinh nghiệm vừa tăng vọt của mình cảm kích gật đầu với ba người còn lại:

“Ha ha, tôi out trước hôm nay cảm ơn các vị.” Vừa dứt lời, cả người hấn đã hóa thành một luồng sáng trắng, bay đi mất.

“Nhanh vậy sao?” Mộ Khinh Hàn cũng quay đầu tạm biệt Dạ Thanh Hàn:

“Vậy em cũng out đây...”

Dạ Thanh Hàn nhìn thẳng vào mắt nàng đầy mắt đen thẳm lóe lên một thứ cảm xúc khó hiểu:

“Lạc Tuyết, có thể trưa mai ta mới online được, nàng...”

Đến lúc này Mộ Khinh Hàn mới chợt nhớ ra:

“Ngày mai... A! Thiếu chút nữa là muội quên mất, mai là ngày khai giảng rồi! Ừm, không sao đâu, trưa mai em cũng mới có thể online...”

Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên xen miệng vào, giọng điệu hệt như mấy chương trình quảng cáo tiếp thị:

“Á, chị dâu, chị cũng là sinh viên à? Chị học ở trường nào thế?” Cậu chàng này đúng là giống hệt con gián đánh mãi không chết mà...

“Trường Y... Mà cậu hỏi cái này làm gì? Cậu có ý đồ gì đấy hả?” Mộ Khinh Hàn vội vàng ngừng lại, lùi về phía sau mấy bước, híp mắt đánh giá Loạn Mã Tiên Sinh với vẻ đầy cảnh giác.

Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi mà... Trông tôi giống người xấu đến thế sao trời? Loạn Mã Tiên Sinh âm thầm nghĩ bụng, khóc không ra nước mắt, vội vàng lắc đầu thanh minh:

“Không có, hoàn toàn không có! Tuyệt đối không có ý đồ gì, tôi chỉ...”

Lời còn chưa dứt ba luồng sáng trắng đã hiện lên giọng nói biện bạch của Loạn Mã Tiên Sinh bị chìm hẳn trong những quầng sáng chói mắt ấy, mười phút đồng hồ đã trôi qua, họ dĩ nhiên là bị Hệ thống đã ra khỏi game!

Một lát sau.

Trước màn hình tối om om, một nụ cười khê nở trên môi chàng trai tuần tú:

“Đại học Y sao?”

19. Chương 19: Khai Giảng

“Hộc hộc”

Mộ Khinh Hàn kéo theo đồng hành lý nặng trĩu, lê từng bước trên sân trường đại học Y, dùng tốc độ rùa bò tiến lên phía trước.

Hôm nay là ngày khai giảng của đại học Y... Vì trong nhà không còn ai nên Mộ Khinh Hàn chỉ có thể một thân một mình kéo hành lý, dưới ánh mắt thương hại của quần chúng nhân dân cô lết xác đến trường...

Đọc đường đi, có không ít nam sinh chủ động chạy đến xun xoe ngoe nguẩy đòi xách hành lý giúp mình nhưng đều bị nàng từ chối. Bởi vì... làm vậy thì dễ khiến người khác hiểu lầm quá! Đúng thế, cho dù có cực khổ đến thế nào, chỉ cần giữ được hai chữ “trong sạch”... cô cũng cam lòng... T____T

Đúng là không dễ dàng gì mới kéo được đồng hành lý này đến dưới lầu ký túc xá, di quản lý ký túc từ chiếc cửa sổ trong phòng lưu trữ tài liệu góc đầu nhìn ra thấy Mộ Khinh Hàn thì phát tay chào, nở một nụ cười hiền lành:

“Tiểu Mộ, cháu đến rồi à.”

“Vâng ạ! Chào dì Niên.” Mộ Khinh Hàn dừng lại lau mồ hôi trên trán, cũng mỉm cười một cái.

Dì Niên nhìn nàng từ đầu xuống chân một lượt nghi ngờ hỏi:

“Sao, bạn trai của cháu đâu mà không tới xách hộ hành lý giùm cháu thế này?”

Mộ Khinh Hàn hơi xấu hổ cười cười:

“Dì ơi... Dì hiểu lầm rồi... cháu... cháu không có bạn trai...”

“Hả? Sao lại không? Haiz... thật đáng tiếc, tiểu Mộ là cô gái tốt như thế, đáng lẽ ra phải có nhiều người theo đuổi lắm mới đúng...” Dì Niên lẩm bẫm mấy câu tuy ngoài miệng thì nói vậy nhưng về mặt dì tố cáo một điều rằng dì hoàn toàn không tin nàng.

Mộ Khinh Hàn ngượng ngừng cúi đầu:

“Đì đừng chọc cháu nữa, sao lại có nhiều người được... cái đó...”

Đì Niên như nhìn ra được vẻ bối rối không để đâu cho hết của cô, cũng không tiếp tục làm khó nữa, cười ha hả phá vỡ bầu không khí lúng túng:

“Đì không làm phiền cháu nữa nhanh mang hành lý lên phòng đi.”

Mộ Khinh Hàn như trút được gánh nặng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vội gật gật lia lịa với đì Niên, rồi sau đó lại tiếp tục mang theo đồng hành lý bắt đầu cuộc chinh phục dãy cầu thang dài của ký túc...

“Khinh Hàn, cuối cùng cậu cũng đến rồi! Tớ nhớ cậu muốn chết!!!”

Mộ Khinh Hàn vừa đẩy cửa phòng ký túc xá ra, thì một tiếng hét đầy vui mừng đã nổ ra bên tai khiến cô sợ hết cả hồn, tay run lên bần bật đồng hành lý cũng cầm không vững, ngay giây sau đã rớt xuống nền nhà nghe cái “bịch”.

Một bóng người lao tới nhanh như chớp, dang hai tay ôm chặt lấy cô, ra sức cọ cọ dụi dụi...

Tiếng hét đình tai nhức óc ban nãy vẫn còn ong ong bên tai nàng, không chịu tan biến đi, mất một lúc sau Mộ Khinh Hàn mới lấy lại được tinh thần, thì thào:

“...Đào, Đào Đào?”

Hạ Đào Đào không để cho nàng có cơ hội lên tiếng, chu miệng lên với vẻ đầy bất mãn túm chặt lấy hai vai Mộ Khinh Hàn mãnh liệt lắc lắc:

“Cậu đó! Sao không tới tìm bọn tớ?”

“Đừng đừng đừng! Việc này...” Lời còn chưa dứt, giọng nói của Mộ Khinh Hàn đã chìm chìm trong tiếng gào rú điên cuồng của Hạ Đào Đào.

“Uổng công tớ giúp cậu tạo ra một cơ hội tốt như thế!!!”

Mộ Khinh Hàn bị nhủ bạn lắc vai mạnh đến nỗi cô chỉ muốn lặn xuống ra ngất luôn cho rồi, trong lòng kêu khổ không ngừng. Như thể nhận ra được sự khó chịu của Hạ Đào Đào ngừng hành vi lay lắc dữ dội của mình lại về mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, chỉ tích tắc sau đã hét lên kinh ngạc:

“Cậu nghe chuyện này chưa Thanh Long thành đã được mở ra trên bản đồ rồi! Hoá ra thật sự có thành Thanh Long đấy! Hơn nữa thành chủ lại là Dạ Thanh Hàn, đệ nhất cao thủ Dạ Thanh Hàn đó!!!”

“...”

Mộ Khinh Hàn bất đắc dĩ nhìn về phần khích cực đại của Hạ Đào Đào, lòng âm thầm tự nhủ: ờ, có ai nói cho cô nghe chuyện này đâu. Chỉ là, nhiệm vụ giải cứu thành Thanh Long đấy, nàng cũng góp mặt chút ít

...

Tính tình Hạ Đào Đào vốn dĩ nôn nóng trời sinh, không thèm quan tâm đến phản ứng của Mộ Khinh Hàn vội vàng nói sang chuyện khác:

“Được rồi, bây giờ cậu cấp mấy thế? Cũng đã mấy ngày rồi, chắc là cấp 20 đấy nhỉ?”

“Chưa đến cấp 10” Ai đó chột dạ trả lời.

“...” Hạ Đào Đào trợn tròn đôi mắt, mãi mà không thể thốt nên lời, cuối cùng thất vọng thở dài một tiếng phất phất tay với Mộ Khinh Hàn, xoay người bước lại phía chiếc máy tính:

“Thôi quên đi, không thèm nghe cậu nói nữa, cậu đúng là chẳng hiểu gì về tình yêu suốt ngày chỉ có học với học thôi!”

“...”

Rầm!

Cửa phòng ký túc xá đột nhiên bị đập mạnh một cái, ngay sau đó một giọng nói vô cùng ngọt ngào vang lên.

“Hi~ các chị em thân yêu, tớ đến rồi đây!”

Một cô gái có mái tóc dài tự nhiên đang đứng ngay ngưỡng cửa, khuôn mặt tinh xảo như búp bê, nụ cười ngọt ngào đáng yêu trên người mặc một chiếc váy ngắn càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp động lòng của nàng.

“Toa Toa!” Mộ Khinh Hàn vừa nghe thấy giọng nói này thì vui mừng quay đầu lại đã lâu rồi nàng chưa được gặp bạn cùng phòng này đúng là nhớ chết đi được.

Mạc Toa Toa là một thành viên trong phòng ký túc của Mộ Khinh Hàn, giữ chức vị nhóm trưởng nhóm văn học nghệ thuật trường. Nghe nói cô ấy này là con gái của ông chủ tịch tập đoàn nào đó nhưng tính cách lại sáng sủa hiền hoà sống chung với cô bạn này rất thoải mái. Hồi đó bọn họ mới biết nhau chưa đầy một ngày đêm mà đã thân thiết như người một nhà.

“Toa Toa thân yêu~ cậu cũng đến rồi sao!” Hai mắt Hạ Đào Đào rực sáng, lần thứ hai lao đến như hổ đói vồ mồi, bắt đầu công cuộc “giày xéo” đối phương:

“Nhớ cậu muốn chết...”

“Tớ cũng nhớ cậu chết được nghĩ hè cậu đi chơi ở đâu thế?” Mạc Toa Toa không thèm để ý đến chuyện mình đang bị “chà đạp”, mà ngược lại còn nhào tới ôm chầm lấy Hạ Đào Đào một cách vô cùng dững mãnh, khiến Mộ Khinh Hàn đứng bên cạnh vừa nhìn thấy cảnh này mặt đã đen như đất nồi =_=#

Hạ Đào Đào thở dài:

“Không, cả ngày đều cắm mặt trong game, Toa Toa, cậu thì sao?”

“Tớ? Haiz, cũng không đi đâu cả, suốt ngày phải bám theo cha già học cái quỷ gì mà quản lý công ty, phiền chết đi được.” Mạc Toa Toa gãi gãi đầu, vẻ mặt buồn chán.

“Toa Toa, cậu đừng nên tỏ ra oán trách như thế, cậu có ba là chủ tịch của cả một công ty, sau khi tốt nghiệp không cần phải lo lắng chuyện tìm việc làm, tốt thế còn gì...”

“Thì cũng tạm tạm thôi...”

“...” Hai người ríu rít nói chuyện, hoàn toàn không thèm để ý đến Mộ Khinh Hàn đang đứng một bên.

Cuối cùng, ánh mắt Mạc Toa Toa cũng di chuyển, khi nhìn thấy Mộ Khinh Hàn thì đôi mắt ngập nước kia xẹt qua một tia sáng lập tức buông tay Hạ Đào Đào ra chạy tới nắm chặt hai tay Mộ Khinh Hàn, đôi mắt toả sáng lấp lánh:

“Khinh Hàn à, cậu có thể giúp tớ một chuyện không?”

Mộ Khinh Hàn bị hành động đột ngột này của cô nàng làm cho giật bắn cả mình:

“Gấp lắm à?”

“Đúng đúng, giúp tớ mang tờ thông báo hoạt động đoàn thể này đến câu lạc bộ âm nhạc đưa cho chủ tịch câu lạc bộ Kỳ Thanh Linh.” Mạc Toa Toa cấp tốc mở hành lý của mình rồi lôi ra một tờ giấy đưa cho Mộ Khinh Hàn.

Vui vẻ giúp người mới là đạo lí... Mộ Khinh Hàn trầm nghĩ, cầm lấy tờ giấy trong tay Mạc Toa Toa:

“Không thành vấn đề” Rồi nàng nghi ngờ hỏi:

“Nhưng mà cậu đang bận lắm hả? Sao không tự đi?”

Mạc Toa Toa hai tay chống nạnh, che miệng cười làm ra vẻ nữ vương:

“Hô hô, tớ muốn đi ngắm trai đẹp...”

“Anh đẹp trai?! Anh đẹp trai nào?!” Nhắc đến trai đẹp, hai mắt Hạ Đào Đào lập tức phát ra ánh sáng chói lóa rạng ngời lập tức nhào tới hóng chuyện.

Mạc Toa Toa như tìm thấy đồng minh, vội vàng cầm lấy cặp móng vuốt đang lao đến của Hạ Đào Đào, đôi mắt loé sáng, kích động reo âm lên:

“Là anh mà lúc vừa mới lên năm nhất đại học đã trở thành sinh viên trao đổi được cử đến trường đại học X nổi tiếng ở nước ngoài đó...”

Hạ Đào Đào cực kỳ ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt với vẻ không thể nào tin nổi. Mãi lâu sau cô nàng mới lắp bắp mở miệng:

“Phong... Phong Kỳ Dạ? Nhân vật phong vân trong lịch sử đại học Y của chúng ta? Toa Toa, cậu... cậu đang nói đùa đúng không? Điều kiện ở nước ngoài tốt như thế, sao anh... anh ấy lại có thể bỏ về nước được?”

“Hô hô, ai thèm quan tâm vì sao anh ấy lại quay về chứ, có trai để ngắm mới là điều quan trọng! Cậu nói có đúng không? Ha ha ha ha ha...” Nữ vương Mạc Toa Toa cười một tràng dài, vẻ mặt đầy gian trá.

Hạ Đào Đào vô cùng hâm mộ nhìn Mạc Toa Toa, nắm chặt hai tay cô nàng, như thể chỉ sợ bạn này sẽ ném mình đi đâu mất:

“Tớ muốn đi cùng cậu! A a a, tớ cũng muốn chiêm ngưỡng dung nhan của Phong học trưởng!”

“Phong Kỳ Dạ, nhân vật phong vân trong truyền thuyết của đại học Y?” Mộ Khinh Hàn nghe hai người kia nói chuyện, chợt bật thốt lên.

Mạc Toa Toa và Hạ Đào Đào cùng dùng vẻ mặt vô cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm vào nàng:

“OMG! Thì ra Khinh Hàn nhà chúng ta một cô nàng luôn miễn nhiễm với tình yêu cũng biết đến Phong Kỳ Dạ?!”

Mộ Khinh Hàn nổi giận:

“Này này! Ánh mắt của hai đứa các cậu như thế là có ý gì đấy? Ở đại học Y ai mà chẳng biết Phong Kỳ Dạ chứ?”

Không sai ở đại học Y có thể không biết hiệu trưởng đương nhiệm là ai nhưng tuyệt đối không thể không biết đến nhân vật phong vân trong lịch sử trường đại học Y – thiên tài Phong Kỳ Dạ

Mạc Toa Toa tỏ ra cực kỳ dương dương đắc ý:

“Đúng thế, cho nên mới nói, lựa chọn của tớ thật đúng đắn làm sao~ tớ không đến câu lạc bộ âm nhạc đâu! Nghe nói chủ tịch câu lạc bộ này – Kỳ Thanh Linh là người có tính cách rất cổ quái, bình thường trông hệt như một hồn ma xuất quỷ nhập thần. Cho dù có khả năng Phong Kỳ Dạ sẽ không đẹp trai đến mức kinh thiên động địa như trong truyền thuyết nhưng so với việc phải đi gặp nữ quỷ kia, rõ ràng là tốt hơn nhiều đúng không?”

“Vậy sao lại bắt tớ phải đến câu lạc bộ đó?” Mộ Khinh Hàn đứng bên, nghe thấy hai nhỏ bạn nói chuyện, nhất thời . Rốt cục nàng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà, hối hận... đã quá muộn rồi!

Mạc Toa Toa cười hì hì tỏ vẻ như thể đó là điều đương nhiên:

“Khinh Hàn, cậu miễn nhiễm với tình yêu mà, có đi ngắm trai đẹp hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì!”

“...”

Mộ Khinh Hàn khóc không ra nước mắt.

Vì một anh chàng đẹp trai... nàng lại bị đứa bạn cùng phòng bán đi...

T__T

Mộ Khinh Hàn ngơ ngáo ngáo bị Mạc Toa Toa đá đến câu lạc bộ âm nhạc gửi thông báo lại còn bị dọa trước rằng chủ tịch câu lạc bộ ấy là một người tính tình cổ quái, hệt như hồn ma xuất quỷ nhập thần khiến nàng đành phải vác khuôn mặt đen xì chạy đến câu lạc bộ âm nhạc.

Những cơn gió nhẹ thổi qua, từng chiếc lá khô chao nghiêng bay lượn, bầu không khí tràn ngập hơi thở của một buổi sáng đầu thu, làm cho người ta bất giác cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng sao lại cứ có cảm giác phiền muộn đến từng lỗ chân lông thể này?

Lúc đi ngang qua dãy phòng học, thật không may Mộ Khinh Hàn bị một giọng nói gọi lại.

“Sinh viên Mộ.”

Mộ Khinh Hàn ngoảnh đầu nhìn theo hướng giọng nói phát ra, thấy một giáo viên hướng dẫn đang đứng trước cửa dãy phòng học, đồng thời cũng chính là giáo sư Điền dạy khoa Văn. Ông là một người chừng ngoài năm mươi tuổi, dáng người hơi béo lại không có tóc, giang hồ xưng tụng “Điền trọc” = = nhưng tính tình của ông vẫn rất tốt, cho dù có học sinh gọi thẳng biệt hiệu của thầy, cũng chỉ ha hả cười trừ.

Hốt nhiên trong lòng Mộ Khinh Hàn mãnh liệt dâng lên một dự cảm không lành.

Cô nghi ngờ nhìn giáo sư Điền, chỉ vào người mình:

“Giáo sư, thầy gọi em ạ?”

“Đúng đúng, em tới rất đúng lúc có thể giúp thầy một việc được không?” Giáo sư Điền cười một cái vô cùng xán lạn, khiến nàng nổi hết cả da gà.

“ ... ”

Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy hả trời?... Sao ai cũng tìm mình nhờ giúp việc này giúp việc là sao?

Mộ Khinh Hàn cảm thấy giờ mà từ chối thì không hay cho lắm, nên cô chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu:

“Dạ, được ạ...”

“Tốt quá rồi!” Giáo sư Điền vui mừng ra mặt, hết như trút được gánh nặng gì ghê gớm lắm, tiện tay chỉ vào chàng trai đang đứng bên cạnh ông, người mà từ nãy đến giờ Mộ Khinh Hàn không hề để ý tới:

“Đây là Phong Kỳ Dạ, sinh viên trao đổi năm thứ tư vừa từ nước ngoài về. Cậu ấy không quen với khuôn viên trường lắm... Em dẫn cậu ấy đi làm quen một chút nhé!”

Phong Kỳ Dạ!!!

Anh... Anh chính là...

Nhưng mà... chẳng phải bọn Toa Toa bảo là đi “chiêm ngưỡng dung nhan” của anh sao? Giờ anh ta lại xuất hiện ở đây là thế nào?

Lúc ba chữ “Phong Kỳ Dạ” lọt vào tai Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy như mình vừa bị sét đánh trúng một cái quay đơ.

Sau đó nàng ngẩng đầu lên.

Sau đó, nàng đứng hình luôn trong gió.

Trước mặt mình lúc này là một anh chàng rất đẹp trai. Đúng thế vô cùng đẹp trai. Nhưng mà sao lại phải đứng hình trong gió?

Ở đại học Y này quả thật trai đẹp thì không hiếm nhưng so với người đang đứng trước mặt cô đây mấy tên đó còn không bằng một phần mười!!!

Những làn gió nhẹ khẽ mơn man mấy sợi tóc ngắn của hắn tạo thành một vẻ phóng túng không gì sánh được, ánh mặt trời chiếu rọi từng đường nét hoàn mỹ như điêu khắc trên khuôn mặt đôi mày toát ra một loại khí chất ngạo nghễ. Đặc biệt là đôi mắt đen lạnh như sao kia dường như cả thế giới đều nằm trọn trong màu đen đó, hơn nữa còn ẩn chứa mấy phần tà khí khiến người ta vừa nhìn thấy không rét cũng phải run...Hắn tuấn tú nhưng lại mang theo một loại khí chất sắc bén khôn cùng làm người đối diện phải bất giác liên tưởng đến bóng đêm lạnh lẽo...

Loại khí chất mạnh mẽ như thế đúng là khiến người ta không thể nào rời mắt nổi, rồi lại không dám nhìn thẳng vào hắn chính là một người mâu thuẫn như vậy đấy.

Nhưng mà khí chất mạnh mẽ này Mộ Khinh Hàn cảm thấy hình như rất quen thuộc...Có lẽ nào nàng đã từng gặp ở đâu rồi chẳng?... Được rồi, cái đầu vô dụng của nàng hề cứ lúc quan trọng là lại không thể nào nghĩ ra...

Người trước mặt dường như không hề cảm thấy bất ngờ với phản ứng của nàng chỉ khẽ cười:

“Hình như học muội rất kinh ngạc?”

Kinh ngạc cái nỗi gì! Là cực kỳ cực kỳ kinh ngạc mới đúng!!! Sao hôm nay, giáo sư Điền lại dành cho cô một sự “vui mừng” lớn thế chứ? Mộ Khinh Hàn âm thầm sợ hãi, vội vàng tìm kiếm bóng dáng giáo sư Điền nhưng hình như người đã chẳng thấy đâu...

Mộ Khinh Hàn không biết phải làm sao, chỉ có thể bất chấp khó khăn mà kiên trì tới cùng, cô do dự cúi đầu với vẻ ngượng ngùng:

“...Không, không phải thế, chỉ là đã từng nghe bạn cùng phòng nhắc đến tên của học trưởng thôi...”

Phong Kỳ Dạ chăm chú nhìn cô gái đang cúi thấp đầu trước mặt, nhất cử nhất động của nàng đều bị hấp thu hết vào trong mắt, khoé môi cong lên thành một nụ cười:

“Ồ?”

Mộ Khinh Hàn buông rèm mi xuống, cố tỏ ra bình tĩnh thoải mái cười:

“Đúng rồi học trưởng, em dẫn anh đi làm quen với trường nhé?”

Nàng vẫn cúi đầu, nên không nhìn thấy được nét cười ma mãnh vừa lóe lên trong mắt đối phương.

“Được, vậy làm phiền học muội rồi.”

Cứ như thế, Mộ Khinh Hàn dẫn theo Phong học trưởng đi làm quen với khuôn viên trường, gắng sức chọn những nơi hẻo lánh nhất để tránh ánh mắt của người đời. Nàng vốn dĩ cứ tưởng rằng làm vậy thì có thể an toàn tránh một kiếp, còn đang vì sự thông minh của mình mà tiểu nhân đắc chí thì đột nhiên vui quá đã hóa nỗi buồn chỉ trong thoáng chốc...

Bởi vì, nàng... nàng gặp phải người quen.

Dì Niên.

“Tiểu Mộ?”

Trong lòng cô nhất thời luống cuống, khẩn trương đáp:

“Dì...dì Niên.”

“A, chàng trai này là...” Lúc nhìn thấy hai người, đầu tiên dì cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó lập tức trưng ra vẻ mặt dì đây hiểu hết, như thể biết được bí mật gì trọng đại lắm cười đến không ngậm miệng lại được:

“Không tồi, không tồi! Ha ha, vậy mà cháu còn gạt dì là không có bạn trai. Dì đã nói mà một cô gái tốt như tiểu Mộ sao lại không có bạn trai cho được...”

Mộ Khinh Hàn vội vàng lên tiếng:

“Không phải đâu, dì ơi...”

Ánh mắt mờ ám của dì Niên đảo qua đảo lại giữa hai người, ngữ khí càng ra vẻ thần thần bí bí:

“Cháu sợ người khác biết chuyện đúng không? Ha ha, yên tâm đi, dì nhất định sẽ giúp cháu giữ bí mật!”

Dì Niên luôn chọn đúng thời điểm mấu chốt để ngắt lời Mộ Khinh Hàn, hơn nữa lại còn càng tỏ càng đen.

“Không phải mà! Dì...”

Dì Niên nở nụ cười hiền từ của một bậc trưởng bối với Mộ Khinh Hàn, sau đó liếc mắt nhìn Phong Kỳ Dạ, ý vị thâm trường rằng:

“Chàng trai này, tiểu Mộ là cô gái tốt cậu phải đối xử thật tử tế với con bé đấy.”

Hai mắt Mộ Khinh Hàn nhất thời sáng lên, nàng quay sang nhìn Phong Kỳ Dạ, anh... anh sẽ làm sáng tỏ quan hệ của bọn họ chứ?

Khoé môi Phong Kỳ Dạ khẽ nhướn lên:

“Dạ, cháu biết rồi.”

Một câu nói của anh làm cho ngọn lửa hi vọng trong lòng Mộ Khinh Hàn hoàn toàn tắt ngúm, cô rơi vào bóng tối vô tận...

(> <) học=" " trưởng=" " đại=" " nhân,=" " anh=" " biết=" " cái=" " gì=" " >

Mộ Khinh Hàn , không nói nổi nên lời...

“Ha ha, tốt lắm tốt lắm. Tiểu Mộ, dì không quấy rầy hai đứa hẹn hò nữa. Dì nhất định sẽ giúp cháu giữ bí mật, gặp lại sau nhé!” Dì Niên nháy mắt với Mộ Khinh Hàn một cái sau đó nở nụ cười đầy mờ ám lướt đi...

“ ... ”

Mộ Khinh Hàn khóc ròng, sự “trong sạch” mà nàng cố gắng gìn giữ suốt mười chín năm qua, nay đã bay đi rồi, bay sạch luôn rồi!!!

Mộ Khinh Hàn hoá đá mất một lúc lâu, rốt cục cũng lấy lại được tinh thần, nàng cắn cắn môi bất an ngẩng đầu lên:

“Xin lỗi học trưởng, cái đó...hại hẳn bị người khác hiểu lầm...”

Phong Kỳ Dạ nở nụ cười phong khinh vân đạm:

“Hiểu lầm gì cơ?”

Nụ cười mà Mộ Khinh Hàn vừa cố gắng nặn ra, nay đã cứng ngắc lại rồi, chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh đang thổi vi vu.

T__T Phong học trưởng, sao anh còn không biết ngược mà hỏi thế chứ? Chuyện xấu hổ như này, cô làm sao dám nói ra miệng được! >__

“Thì là...”

“Học muội... em có bạn trai chưa?” Giọng nói trầm thấp mỉ mỉ hoặc của Phong Kỳ Dạ lại một lần nữa vang lên bên tai, khiến Mộ Khinh Hàn nhất thời chấn động.

“Hả?”

Cô sững sốt ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải đôi mắt sâu thăm thẳm, cùng với nét cười không rõ ý tứ nơi đáy mắt anh...

20. Chương 20: Câu Lạc Bộ Âm Nhạc Kỳ Quái

Câu hỏi và ánh mắt đầy thâm ý của hắn khiến Mộ Khinh Hàn bất giác ngẩn người, tim đập loạn còn đang muống nhìn sang nơi khác thì lại bị ánh mắt chuyên chú của hắn khiến cho không thể trốn thoát nổi, chẳng còn cách nào khác đành mở to mắt luống cuống nhìn hắn đỏ mặt lấp bắp:

“Học trưởng... sao anh lại hỏi vậy?”

Phong Kỳ Dạ khê nhưn môi, trong đôi mắt đen và sâu thăm thẳm của hắn chứa đựng một nụ cười đầy bí hiểm:

“À, thật ra cũng chẳng có gì. Chỉ là anh cảm thấy nếu để bạn trai của học muội nhìn thấy cảnh em đang ở cùng anh thế này có lẽ sẽ ghen ?”

“Không đâu...” Mộ Khinh Hàn nghe thấy vậy thì khê thở hắt ra một hơi, suy nghĩ vừa hiện hữu trong đầu nhanh chóng tan thành mây khói, đồng thời cảm thấy rất xấu hổ vì cái sự không trong sáng của mình...Xấu hổ quá xấu hổ quá thì ra là do mình tự đa tình cả thôi >”

Phong Kỳ Dạ nhưn mày:

“Hả?”

“Em không có bạn trai.” Mộ Khinh Hàn lắc đầu, đưa mắt nhìn hần rồi do dự mở miệng:

“Nhưng nếu để bạn gái của học trưởng nhìn thấy có thể nào sẽ...”

Phong Kỳ Dạ cắt ngang lời nàng ý cười trong đôi mắt đen kia vẫn không hề thuyên giảm:

“Anh cũng không có bạn gái.”

“Hà?” Mộ Khinh Hàn giật mình, trong đôi mắt đang ẩn chứa bóng hình ảnh của nàng, chợt lóe lên một tia kinh ngạc lòng dấy lên một cảm giác khó hiểu mà trước nay chưa từng có bao giờ.

Phong Kỳ Dạ khẽ cười:

“Học muội, sao mặt em đỏ thế...”

Mộ Khinh Hàn lùi về phía sau một bước theo bản năng, khuôn mặt cô đúng là đang đỏ ửng như cà chua vội vàng ngượng ngập cúi đầu:

“Đâu... đâu có...”

Phong Kỳ Dạ yên lặng quan sát phản ứng của nàng chỉ cảm thấy trong lòng mình lúc này đang vô cùng vui vẻ, hần tiến lên phía trước một bước, đứng lại nở nụ cười ranh mãnh:

“Học muội, nếu như...”

“Học trưởng!” Mộ Khinh Hàn chợt ngẩng đầu, kêu lên đầy hoảng hốt, bày ra một dáng vẻ như đang sợ hãi điều gì ánh mắt láo liên đảo đảo khắp nơi:

“Em... đột nhiên em nhớ ra mình còn có việc bạn! Xin lỗi anh, không thể dẫn anh đi... ừm... anh tự đi làm quen với khuôn viên trường nhé... Xin lỗi! Em đi trước đây...”

Được rồi nàng quyết định không thêm để ý đến nhiệm vụ mà giáo sư vừa giao cho nữa vội vã quay người bỏ chạy trốn chết, chỉ sợ chậm một chút là sẽ nghe thấy anh nói:

“Nếu như em không có bạn trai, vậy thì để anh làm bạn trai em có được không?” Nhưng... trời cao đất dày ời dù gì người đó cũng là Phong Kỳ Dạ cơ mà! Sao anh có thể nói ra những lời như thế được? Chắc chắn là mắc bệnh hoang tưởng ...do mình quá không trong sáng rồi >”

Mộ Khinh Hàn bỏ chạy trốn chết để lại những làn gió nhẹ trong lành, khẽ khàng mơn man khuôn mặt Phong Kỳ Dạ vẫn chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn theo bóng lưng hốt hoảng của nàng rồi khẽ cười một cái đầy thâm ý.

“Chạy nhanh thật...” Mắt buông xuống, che khuất cả nét cười gian xảo nơi khóe mắt:

“Đúng là một cô bé đáng yêu...”

Trời đất ơi, sao Mộ Khinh Hàn mình lại có những ý nghĩ đó trong đầu thế này? Tại sao lại cứ thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của Phong học trưởng như đang ẩn chứa một âm mưu gì đó? Hơn nữa không chỉ là âm mưu bình thường, mà là âm mưu vô cùng vô cùng lớn! Rõ ràng chỉ mới gặp nhau lần đầu nhưng không hiểu sao lại cảm thấy, hình như có một thứ vô hình nào đó rất đỗi quen thuộc khiến nàng thấy nghẹt thở không thôi...

Quả nhiên là mình nhạy cảm quá rồi! Xấu hổ a... không biết học trưởng có vì chuyện nàng bỗng dưng bỏ chạy trốn chết thế này, mà nghĩ mình có vấn đề gì không? Thôi vậy = =, có muốn ở lại thì bây giờ cũng đã chạy rồi tiếp theo nên đi đâu đây...

Á, hồng бет! Chuyện Mạc Toa Toa nhờ mình còn chưa làm mà! Câu lạc bộ âm nhạc...Đúng, giờ phải đến câu lạc bộ âm nhạc!... Nhưng nàng lại đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế này...

Vì vội vàng bỏ trốn khỏi tầm mắt của Phong Kỳ Dạ nên Mộ Khinh Hàn cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng, giờ nhìn lại mới thấy mình đang đứng tại một nơi mà nàng chưa từng đến bao giờ.

Dưới chân là một con đường nhỏ rải đá xanh đây đó đã bị ăn mòn bởi mưa gió và năm tháng từng mảng rêu xanh rải rác khắp nơi, còn phía trước mắt là một phòng học cũ kỹ có vẻ như đã bị bỏ hoang từ lâu...đôi mắt

nhìn theo, trên mấy bức tường giăng đầy mạng nhện, cánh cửa chính quá “đắt” không được tu sửa thậm thướt đến mức không nở nhìn.

Trong trường mà cũng có một nơi thế này sao? Sao nàng lại chưa từng đặt chân đến bao giờ nhỉ? Còn đang định bỏ đi đột nhiên mắt chạm thấy một vật, trong phút chốc cả người Mộ Khinh Hàn hóa đá! Trên cánh cửa chính, treo một thứ như tấm bảng đang lắc lư viết mấy chữ màu đỏ bắt mắt: Câu lạc bộ âm nhạc

Không biết có phải do Mộ Khinh Hàn tưởng tượng quá nhiều không, mà đột nhiên lại nghe như có từng đợt gió lạnh đang thổi qua lưng mình nổi lên một tầng hàn khí, dần dần bao phủ khắp chung quanh... Mộ Khinh Hàn không khỏi rùng mình một cái, đôi mắt đầy vẻ kinh hãi vẫn đang nhìn chăm chăm vào tấm bảng gỗ đứng dựa phía trên cánh cửa tựa hồ như không dám tin vào hai mắt mình.

Đây... đây chính là câu lạc bộ âm nhạc?? Sao lại ở một nơi vắng vẻ đến đáng sợ thế này chứ... bất giác nàng cảm thấy nàng đã hiểu vì sao Mạc Toa Toa lại gọi chủ tịch câu lạc bộ là “Nữ quỷ” rồi, có thể lập nên được một câu lạc bộ ở đây thì quả đúng là không phải người bình thường...

T___T Nàng hỏi hận rồi có ai đến cứu vớt mình không?

Mộ Khinh Hàn khẽ cắn môi, từ tận sâu trong đáy lòng những cảm xúc sợ hãi đang không ngừng sinh sôi, nàng cẩn thận nhấc chân lên, tiến vài bước về phía cánh cửa chính thảm hại...

Bốn bề đều im ắng, không có lấy một bóng người, bầu không khí ngày càng trở nên lạnh lẽo chỉ cần một làn gió nhẹ khẽ thổi qua, Mộ Khinh Hàn cũng đã cảm thấy lạnh đến thấu xương rồi... Rồi dường như muốn phối hợp với bầu không khí quỷ dị đầy đáng sợ ấy, chiếc bóng đèn phía ngoài hành lang lại chợt tối chợt sáng, hệt như quỷ nhãn lúc khép lúc mở lóe ra một luồng sáng ma quái khôn người.

Chỉ một quãng đường ngắn như đầu ngón tay như thế thôi, vậy mà Mộ Khinh Hàn phải mất đến mấy chục phút đồng hồ để lê bước tới gần phía cánh cửa, lúc này cả người cô đã run lên cầm cập. Có nên vào không đây?

Khi nàng đang thấy rất do dự chân chừ thì một trận gió lạnh chợt thổi tới khiến cho từng sợi lông trên người đều dựng đứng cả lên.

“Hi~!” Một giọng nói bất chợt vang lên ngay sau lưng!

Giọng nói này hệt như một cây kim sắc nhọn, đâm thẳng vào thần kinh trung ương của Mộ Khinh Hàn, khiến cô lập tức phản xạ có điều kiện hét toáng lên:

“Á, quỷ á á á —”

“Á , ủa, sao thế?” Giọng nói phía sau lưng nàng cũng thét lên chói tai, rồi chợt đổi sang một tông giọng khác với vẻ đầy ngạc nhiên.

Mộ Khinh Hàn nhận ra vẻ sững sốt trong giọng nói ấy, tiếng kêu sợ hãi của cô cũng bất giác nhỏ dần, sau khi run rẩy một lát, nàng mới từ từ quay người ra sau. Trước mắt nàng lúc này không ngờ lại là một cô gái xinh đẹp đáng yêu. Chỉ có điều...mái tóc của cô gái này không được buộc gọn mà xoa trên vai cộng thêm đôi mắt mơ hồ nhập nhèm như chưa tỉnh ngủ, hơn nữa trên người còn khoác một chiếc áo phông màu trắng, nếu không nhìn kỹ có lẽ người ta sẽ tưởng nhầm cô gái này là một xác chết mới vừa bò từ trong ti vi ra mắt ==

Mộ Khinh Hàn vuốt vuốt ngực, vẫn chưa hết kinh hoàng tròn tròn nhìn người trước mắt:

“Học tỷ...”

“Em... tìm ai?” Cô gái đối diện vừa nhìn thấy nàng bất giác sững sờ trong chớp mắt, nhưng rất nhanh sau đã khôi phục được dáng vẻ hồ hững thản nhiên ban đầu của mình, cô gái ngáp dài về một mỗi bước vòng qua người Mộ Khinh Hàn, đưa tay đẩy cánh cửa mục nát ra.

Mộ Khinh Hàn vội vàng bám theo, giọng nói vẫn chưa hết run rẩy:

“... Xin, xin hỏi, chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc Kỳ Thanh Linh có ở đây không ạ?”

“Ra là em tới tìm chị à?” Cô gái dùng cước bộ, đột nhiên xoay phắt người lại, đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào Mộ Khinh Hàn, dáng vẻ ngái ngủ kia đã hoàn toàn biến mất không còn chút tăm hơi.

“Cái gì??” Mộ Khinh Hàn kinh hãi nhìn cô gái đang đứng trước mặt cô đây, không ngờ...cô ấy lại là nữ quỷ tử tử trong truyền thuyết??

Kỳ Thanh Linh hớn hờ nhào tới nắm chặt tay Mộ Khinh Hàn, bắt đầu nổi cơn kích động bắn ra một tràng như pháo rang:

“Tốt quá rồi, rốt cuộc cũng có một người hiểu được nghệ thuật chân chính và đích thực, em biết quay đầu là bờ thế này, đúng là không tệ rất có tiền đồ...”

Mộ Khinh Hàn biết tử tử này chắc chắn đang hiểu nhầm mình nên vội lên tiếng cắt ngang:

“Không...”

Nhưng mà Kỳ Thanh Linh đang trong cơn kích động đến đỉnh điểm, nên chẳng thể nào nhận ra được vẻ khó xử của Mộ Khinh Hàn, nàng vội vàng kéo nàng đến trước một chiếc bàn làm việc tồi tàn cũ kỹ, lục lọi trong ngăn kéo rồi lôi ra một tấm bảng tiếp tục màn diễn thuyết vô tận của mình:

“Đến đây nào! Em viết tên mình vào đây, từ nay về sau em sẽ chính thức trở thành thành viên của câu lạc bộ bọn chị...”

Mộ Khinh Hàn không còn cách nào khác, đành hăng giọng át cả tiếng của Kỳ Thanh Linh:

“Không phải!”

Kỳ Thanh Linh nhất thời sửng sốt, dùng ánh mắt quái dị nhìn cô.

Mộ Khinh Hàn bị cái nhìn chăm chăm này làm cho nổi hết cả da gà, vội vàng lấy tờ thông báo từ trong túi ra đưa đến trước mặt Kỳ Thanh Linh:

“Em... em chỉ đến để đưa cái này...”

Kỳ Thanh Linh lẳng lặng cầm lấy tờ giấy thất vọng lắc đầu, ai oán lên tiếng:

“Haiz, đúng là làm người ta phải thất vọng quá, còn tưởng là đứa bé nào lầm đường lạc lối biết quay trở về chứ...”

Đương lúc Mộ Khinh Hàn bắt đầu cảm thấy hơi hơi đau lòng trước ánh mắt đầy thất vọng kia, thì Kỳ Thanh Linh bỗng nhiên ngửa đầu nhìn trần nhà, rồi ôm mặt cảm khái:

“Cũng đúng thôi, trên thế gian này, làm gì có ai giống như mình kia chứ, hiểu được thế nào là nghệ thuật chân chính...Đành chấp nhận vậy cả đời này chắc mình sẽ không tìm được người nào vĩ đại như mình nữa đâu...”

“...” Mộ Khinh Hàn lập tức đen mặt = =||

“Kỳ học tử, em có việc phải đi trước, gặp lại chị sau!” Mộ Khinh Hàn vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc, quyết định ném lại một câu, rồi nhanh như chớp xoay người bỏ chạy.

“Này! Chờ đã!” Kỳ Thanh Linh nhìn theo bóng lưng cô, lo lắng kêu lên một tiếng, ngay giây sau, đã không còn nhìn thấy bóng dáng cô đâu, không còn cách nào khác đành phải tự lẩm bẫm một mình:

“Thật là... chạy nhanh vậy làm gì chứ mình vẫn chưa nói hết mà...”

Nói rồi, đáy mắt nàng xẹt qua một tia gian xảo khó nhận ra...

Mộ Khinh Hàn vác cái đầu nặng nề chứa đầy những sự kiện đáng sợ vừa xảy ra, lết xác trở về ký túc xá vốn còn định kiếm mấy đứa bạn để an ủi cho linh hồn đã bị tổn thương thì lại phát hiện ra, trong phòng ký túc lúc này không có lấy một bóng người.

Bất đắc dĩ Mộ Khinh Hàn không còn cách nào khác đành lấy từ tai nghe dùng để chơi Loạn Thế rồi bắt đầu vào game. Chiếc tai này là quà tặng kèm khi mua Lap, có thể mang nó theo bên người một cách dễ dàng

Chỉ có điều...

Mộ Khinh Hàn vừa đăng nhập đã nhìn thấy hệ thống dùng một giọng nói rất mực dịu dàng thông báo với mình: “Chào bạn hiện tại Loạn Thế đang trong quá trình bảo trì, ba giờ chiều nay sẽ hoàn tất quá trình xin hãy đăng nhập lại sau rất cảm ơn sự ủng hộ của quý khách hàng.”

Được rồi, vì cái quái gì mà ngay cả game cũng muốn đối đầu với mình thế này!! TT_____TT Mộ Khinh Hàn buồn bực.

Lúc vừa vào web diễn đàn của Loạn Thế, Mộ Khinh Hàn lập tức phát hiện ra bầu không khí nơi đây đã sôi sùng sục tự lúc nào, nhưng hầu hết cũng chỉ đều thảo luận về mấy vấn đề xoay quanh thành Thanh Long và Dạ Thanh Hàn, trong đó chuyện hư cấu chuyện bịa đặt, chuyện nhảm nhí nhiều không kể xiết, có nơi chúc mừng Dạ Thanh Hàn có nơi đổ kị ghen tức với hắn còn có một đám người mắng Lạc Tuyết Khinh Hàn đúng là số cứt chó mới may mắn được đến thế. Nhưng là chẳng có một tin tức giá trị gì.

Nàng tiếp tục rê chuột xuống dưới đột nhiên bị tên của hai topic kề nhau hút lấy sự chú ý.

Mộ Khinh Hàn cực kỳ sửng sốt, vội vàng nhấp chuột vào đọc xong một lượt cảm xúc của cô lúc này là vô cùng kinh hãi.

Chuyện thứ nhất, là tin tức về vụ luân bạch lúc trước của Huyết Nhiễm Y. Nghe nói người anh em tốt của Huyết Nhiễm Y là Lăng Phiên Vân thích Thệ Thủy Lưu Ly của Thệ Thủy vì muốn lấy lòng Thệ Thủy Lưu Ly mà hợp tác với bang chúng Thệ Thủy để luân bạch Huyết Nhiễm Y.

Nguyên nhân là vì Huyết Nhiễm Y đang sở hữu một viên linh đan có công dụng +5 điểm kháng choáng mà Thệ Thủy Lưu Ly vẫn thèm muốn bấy lâu nay.

Nguyên nhân thứ hai là vì Huyết Nhiễm Y từng cự tuyệt lời tỏ tình của Thệ Thủy Lưu Ly thế nên cô ta nhất quyết trả thù. Có điều bất luận là lí do nào đi nữa thì kết quả vẫn là Huyết Nhiễm Y bị luân bạch sau đó hắn ta xóa luôn nhân vật biến mất hẳn trên thế gian này.

Chuyện thứ hai là về việc Thệ Thủy Niên Hoa đăng thông báo ngừng truy sát Lạc Tuyết Khinh Hàn.

Topic kia nói rõ mấy ngày gần đây Thệ Thủy Niên Hoa phát thông báo trên kênh thế giới tuyên bố rằng sẽ không truy sát Lạc Tuyết Khinh Hàn nữa, mà lại không giải thích nguyên nhân vì sao. Nhưng điều bất ngờ ở đây lại là việc chủ topic tiết lộ thêm rằng Thệ Thủy Niên Hoa đã bị đệ nhất cao thủ Dạ Thanh Hàn giết tới mười cấp lận!

Thệ Thủy Niên Hoa, bị Dạ Thanh Hàn, giết – mười – cấp??

Mộ Khinh Hàn choáng. Trợn tròn mắt ngó đăm đăm vào màn hình máy tính ngay trước mặt, trong lòng nàng bỗng dấy lên một cảm xúc phức tạp không cách nào cất nghĩa nổi.

Chuyện này xảy ra lúc nào? Sao mình lại...hoàn toàn không biết thế? Dạ Thanh Hàn vì có gì lại phải giết Thệ Thủy Niên Hoa? Chẳng lẽ chỉ vì Thệ Thủy Niên Hoa muốn truy sát mình thôi sao?

Đáy lòng mơ hồ sinh ra một tia ấm áp. Bất luận là vì mình hay vì Thệ Thủy Niên Hoa quá ngứa mắt, lí do nào cũng được giờ phút này Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy rất, rất cảm động.

Nhưng mà... sao đến giờ mà hắn vẫn không nói chuyện đó với mình? Không được sau khi đăng nhập vào game nàng nhất định phải hỏi cho rõ.

Mang theo lòng quyết tâm nhẫn nại đến ba giờ chiều rốt cuộc Mộ Khinh Hàn cũng có thể thuận lợi đăng nhập vào game. Vầng sáng trắng quanh người vừa tắt đi hết đập vào mắt nàng đã là một thân áo trắng của Dạ Thanh Hàn.

Bạch y như tuyết, mắt đen tựa mực cả người tỏa ra một ánh hào quang chói lòa khiến cho đại diện lộng lẫy của thành chủ như bị lu mờ dưới vẻ đẹp rực rỡ ấy.

Dạ Thanh Hàn...Sự tồn tại của hắn dường như là một thứ gì đó vô cùng đặc biệt, mà bầu trời, mặt đất cũng vì sự hiện hữu đó mà trở nên nhỏ bé xiết bao...

Mộ Khinh Hàn không kìm nổi lòng mình bật thốt tên hắn:

“Dạ...”

Dạ Thanh Hàn hơi ngẩn người, đôi mắt đen sâu thẳm ngày thường chợt gợn lên một con sóng khó lòng phát hiện ra.

Ngay giây sau, chỉ thấy cô lên tiếng:

“Có phải, anh là người đã giết mười cấp của Thệ Thủy Niên Hoa?”

21. Chương 21: Âm Mưu Của Thệ Thủy Lưu Ly

“Hả?” Dạ Thanh Hàn không ngờ nàng lại hỏi câu này, hần hơi ngẩn người, rồi chậm rãi mở miệng:

“Hình như đúng là có việc đó thì phải.”

Lại còn ‘hình như’...

“...” Mộ Khinh Hàn đúng là hết chỗ nói luôn rồi, vốn dĩ nàng đến đây với tâm trạng cực kỳ kích động, cực kỳ tò mò mà giờ nghe xong câu ấy của hần tất thấy đều đã hóa thành mây khói. Giọng điệu kia, vẻ mặt kia, chẳng phải tỏ ra ta – đây – vô – tội rõ ràng là gì!

Đôi mắt đen tựa mực của Dạ Thanh Hàn hơi nheo lại, hần ung dung thản nhiên hỏi:

“Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn khẽ giật mình, kinh ngạc mất một lúc lâu, nàng mới bối rối đáp:

“À... thật ra cũng không có gì chỉ là vừa nãy muội thấy mọi người bàn tán trên diễn đàn nói anh giết chết Thệ Thủy Niên Hoa...” Nàng vừa giải thích, vừa tự âm thầm khinh bỉ mình một trăm lần một nghìn lần. Minh chợt dạ cái gì chứ! Câu hỏi vừa rồi của nàng rõ ràng là cực kỳ quang minh chính đại mà!

Nhưng mà hình như cục diện đã thay đổi rồi thì phải, tình thế đã hoàn toàn xoay vần trong lòng bàn tay hần. Minh... đúng là thất bại quá...

Giải thích xong một hơi Mộ Khinh Hàn mới cuống quýt ngẩng đầu:

“Cái đó, sao anh lại giết hần ta?”

“Hần ngang đường ta.” Dạ Thanh Hàn đáp nhẹ như không.

Mộ Khinh Hàn ... kiểu trả lời gì đây hả trời? = =

Phảng phất như nhận ra vẻ bối rối của nàng, nét cười nơi đáy mắt Dạ Thanh Hàn chợt lóe lên rồi biến mất rất nhanh, hần bình thản nói tiếp:

“Lạc Tuyết... những chuyện đó đều không quan trọng, nàng không cần phải để ý.”

“Vâng...” Mộ Khinh Hàn ngoan ngoãn gật đầu nhưng trong lòng lại đang bướng bỉnh thanh minh: Không phải mà!

Chẳng phải nàng muốn biết chuyện gì cũng đâu thèm quan tâm đến việc Thệ Thủy Niên Hoa sống chết ra sao hỏi hần như thế rõ ràng.. rõ ràng là vì...

“Tôi còn đang nghĩ tên Dạ này làm quái gì mà chưa hoàn tất thủ tục đã biến mất không còn tăm hơi thế, hóa ra là tới đây tán tỉnh chị dâu à!”

Một tiếng cười đầy vẻ châm chọc bất ngờ vang lên từ phía sau lưng Mộ Khinh Hàn cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu nàng.

Mộ Khinh Hàn đang tập trung nghĩ ngợi thì bị cắt ngang cái phập, nhất thời lửa giận bùng lên, nàng xoay phắt người lại dùng ánh mắt dã man có khả năng giết người không cần đến dao của mình phóng vèo vèo về phía khuôn mặt tươi cười của Loạn Mã Tiên Sinh.

Loạn Mã Tiên Sinh vừa đăng nhập vào game đã loi chơi đi phá ngang “gian tình” của đôi uyên ương kia còn đang tự dương dương đắc ý, thì cả người đột nhiên bị một ánh mắt sắc bén cực lạnh leo đâm xuyên qua, chỉ cảm thấy từng đợt gió lạnh đang thổi vi vu ngay sau lưng mình. Hắn không khỏi rùng mình một cái, lúng túng cười khan mấy tiếng, rồi vội vàng lảng sang chuyện khác nhằm lay chuyển ánh mắt của Mộ Khinh Hàn:

“A, đúng rồi, chị dâu, chị đã gặp Dạ chưa? Xin cho biết cảm tưởng lúc này của chị? Ha ha...”

Trong khoảnh khắc đó, Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy nụ cười của hắn đúng là vô cùng nham hiểm, nhưng những gì hắn nói lại cực kỳ khó hiểu, khiến nàng đành kìm nén cơn giận mà rằng:

“Cái gì mà gặp với chả không gặp?”

“Hử? Chị dâu không biết á? Chẳng phải chị với Dạ... Dạ...” Loạn Mã Tiên Sinh dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng dùng ánh mắt kinh ngạc ném cho Dạ Thanh Hàn, lại bị cái nhìn sắc bén lạnh lùng của anh làm cho tắt đài ngay.

Loạn Mã Tiên Sinh mãnh liệt cảm thấy bầu không khí xung quanh đã biến thành những luồng khí đầy áp bức tự lúc nào, không hẹn mà cùng nhào thẳng vào người hắn, khiến hắn không còn cách nào khác, đành chặt vật thu ánh mắt của mình lại đoạn tỏ ra cực kỳ âm ức mà rằng:

“Được rồi, tôi không biết gì hết, không biết gì hết...”

Nhưng mà Mộ Khinh Hàn còn lâu mới đi tin lời hắn, nàng khẽ nhíu đôi mày, bắt đầu hỏi cung:

“Rốt cuộc là cậu có ý gì?”

Loạn Mã Tiên Sinh cười khan mấy tiếng, rồi nhanh như chớp quay sang nhìn Dạ Thanh Hàn, giục:

“Dạ, giáo sư bảo tôi đi tìm cậu, mau out đi.”

“Biết rồi.” Dạ Thanh Hàn nghiêng mắt nhìn hắn ta một cái, vừa đáp, vừa mở bảng thông tin nhân vật ra, rồi nhìn chằm chằm vào đó như thể đang cân nhắc suy nghĩ điều gì.

“Hê? Dạ, cậu làm gì thế?” Loạn Mã Tiên Sinh dõi theo những cử động của Dạ Thanh Hàn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Nhưng vừa dứt lời, nghi vấn trong lòng hắn đã lập tức có lời giải đáp.

[Hệ thống] : “Người chơi Dạ Thanh Hàn chuyển nhượng vị trí thành chủ cho bạn, bạn có đồng ý không? Xin hãy chọn ‘Có’ hoặc ‘Không’.”

Hơ? Trên trời rớt xuống à??

Vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hệ thống, Loạn Mã Tiên Sinh còn cứ ngỡ mình mắc bệnh mộng du, sau khi xác nhận chắc chắn đó không phải là sự hoang tưởng của mình, hắn mới sung sướng hét âm lên như bệnh nhân trốn trại, chỉ sợ Dạ Thanh Hàn đổi ý, thế là chẳng thêm suy nghĩ nhiều lập tức chọn ‘Có’ nhanh gọn lẹ.

[Hệ thống] : “Người chơi Dạ Thanh Hàn thoái vị nhượng quyền tài chúc mừng người chơi Loạn Mã Tiên Sinh đã trở thành người đứng đầu Thanh Long thành.”

Chuyện lớn thế này, hệ thống sao mà không thông báo trên kênh thế giới cho được?

[Thế giới] : “Người chơi Dạ Thanh Hàn thoái vị nhượng quyền tài, chúc mừng người chơi Loạn Mã Tiên Sinh đã trở thành người đứng đầu thành Thanh Long.”

Nghe thấy câu thông báo tuyệt vời của hệ thống, Loạn Mã Tiên Sinh đưa tay chống tay, ngẩng mặt cười dài chỉ kém mỗi việc khua tay múa chân loạn xạ ngẫu lên nữa thôi.

“Ê, Dạ, cậu uống lộn thuốc à? Sao bỗng đứng lại tốt bụng vậy hả?” Hắn giờ đã là một vị thành chủ cao quý ngồi ngồi, dưới không người, trên vạn người, làm sao mà không dương dương đắc ý cho được? Nhưng cái cảm giác trong lòng hắn lúc này, lại có chút gì đó là lạ, tựa hồ... tất cả đều là âm mưu của Dạ Thanh Hàn?

Hết như muốn chứng minh cho suy nghĩ của hắn, đột nhiên bốn bề nổi lên những tiếng phản phật khiến Loạn Mã Tiên Sinh không khỏi kinh hãi:

“Tiếng gì thế?” Vừa hỏi, hắn vừa đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động theo bản năng, rồi bỗng trợn tròn đôi mắt đầy kinh sợ:

“ Đây là cái gì?”

Phía ngoài cánh cửa đại điện đột nhiên tràn ra một tầng ảo ảnh, rồi hết như ném viên đá xuống mặt hồ phẳng lặng, bầu không khí bắt đầu rung chuyển dữ dội. Đương lúc Loạn Mã Tiên Sinh cảm thấy vừa sợ, vừa tò mò, thì đột nhiên hàng ngàn hàng vạn con chim bồ câu trắng muốt bỗng hiện ra từ trong không trung như làn mưa tên xé toạc cả bầu trời, chúng vỗ mạnh đôi cánh bay thẳng về phía Loạn Mã Tiên Sinh!

Dạ Thanh Hàn bình tĩnh ung dung nhìn hắn ta một cái dáng điệu hắn lúc này hết như người ngoài cuộc tỏ rõ rằng đây chẳng qua chỉ chơi tí cho vui:

“Mấy cái này đại khái là giấy xin phép thông hành trong Thanh Long thành.”

Loạn Mã Tiên Sinh nhìn chằm chằm vào bầy chim bồ câu đông nghịt kia, nhất thời cảm thấy cực kỳ bi phẫn! Hắn biết ngay mà, Dạ vốn là kiểu người xảo trá nham hiểm như thế, làm gì có chuyện tốt bụng đột xuất vậy chứ! Mặc dù mọi chuyện đều là hắn tự chuốc lấy, nhưng vẫn không thể kìm nén cực tức trong lòng:

“Má! Tôi biết ngay thế nào cũng có chuyện chẳng lành mà, cậu mà trở nên tốt tính thế mới là lạ! Quả nhiên, cậu vì muốn tránh phiền phức nên... Á !”

Lời còn chưa dứt Loạn Mã Tiên Sinh đã bị chìm hẳn trong đám bồ câu đông nghịt đang ra sức chen chúc nhau, bất luận là giọng nói hay thân mình đều đã chết chìm trong vùng biển trắng toát kia rồi!

“Tôi đã sớm khuyên cậu nên sử dụng chức năng từ chối thư của người lạ đi” Dạ Thanh Hàn vẫn tỏ ra rất mực nhẫn tâm vô tình, bồi thêm một câu:

“Ai bảo cậu không chịu nghe tôi?”

“Cái này gọi là, tự tạo nghiệt thì không thể sống!” Mộ Khinh Hàn nhìn vẻ chật vật của Loạn Mã Tiên Sinh trong đám bồ câu, không khỏi âm thầm cười trộm trong lòng, sự tức giận vì bị phá ngang ban nãy cũng đã bay mất như đám mây kia. Lúc đầu khi thấy Dạ Thanh Hàn đột nhiên nhường lại ngôi vị cho Loạn Mã Tiên Sinh, trong lòng cô không khỏi cảm thấy thất kinh, còn nghĩ thầm trong bụng, sao Dạ lại đưa ra một quyết định không sáng suốt chút nào như thế chứ? Nhưng giờ thì nàng hiểu rồi... nàng biết mình không nên nhỏ nhen, không nên xấu tính đến vậy, nhưng không hiểu sao, vẫn cảm thấy cực kỳ thoải mái hả hê. ~ ( )

Nhìn Loạn Mã tiêu thụ một lúc, bạn Dạ Thanh Hàn của chúng ta bấy giờ mới nhớ ra mình còn có việc, lập tức quay sang, đôi mắt đen thăm thẳm nhìn thẳng vào Mộ Khinh Hàn:

“Lạc Tuyệt, ta...”

Mộ Khinh Hàn biết anh định nói gì, không đợi anh nói hết, cô đã cắt ngang:

“Anh yên tâm đi đi, em tự đi dạo lòng vòng trong thành cũng được.”

Vã mồ hôi = =|| Sao đột nhiên, giọng điệu của cô lại hết như... sinh lý tử biệt thế này?

Dạ Thanh Hàn gật đầu, dặn:

“Lát ta sẽ đến tìm nàng, đừng đi đâu xa.”

“Vâng.”

Tạm biệt Dạ Thanh Hàn rồi, Mộ Khinh Hàn bước ra khỏi tòa lâu đài của thành chủ. Lúc bấy giờ, nàng mới nhàm chán mở bảng thông báo của hệ thống ra lại kinh ngạc phát hiện thấy sau khi server được nâng cấp trong game đã có thêm mấy chức năng.

Thứ nhất, mở ra chức năng đổi tiền ảo trong game và tiền thật ngoài đời, với tỷ suất là 100 : 50, bên cạnh đó công ty phát hành game còn khấu trừ 5% lệ phí. Bởi vì mở ra một chức năng mới như thế, nên số lượng kim tiền rơi ra khi đánh quái cũng sẽ tự động giảm theo, còn giá của trang bị, được liệu lại tăng cao đến đáng sợ.

Thứ hai, mở ra chức năng điều chỉnh diện mạo của người chơi. Mỗi người chơi chỉ có một lần điều chỉnh duy nhất, có thể chọn đẹp lên 10% hoặc xấu đi 10%, một khi đã xác nhận sự điều chỉnh, thì không thể trở về nguyên dạng được nữa.

Thứ ba, mở ra chức năng bán đấu giá. Người chơi có thể giao vật phẩm hoặc trang bị cho hệ thống để bán đấu giá, mức tiền sẽ do người chơi tự đặt ra. Hơn nữa người mua cũng có thể cướp thẳng tay món hàng nếu đủ khả năng. Khi đã bán được một vật phẩm đấu giá nào đó hệ thống sẽ tự động khấu trừ 5% phí dịch vụ trong tài khoản của người bán.

Thứ tư, chức năng kết hôn được nâng cấp, có thêm nhiều hình thức tỏ tình cho các cặp đôi. Ví như một hình thức rất đơn giản là ném tú cầu, hoặc cao cấp hơn là kiểu tạo phong nền hoa bay khắp trời để cầu hôn, vân vân mây mây đủ các thể loại... Hình thức nào càng xa hoa lộng lẫy thì chi phí lại càng cao, đầu tiên bạn phải nạp phí để chọn cảnh tỏ tình, sau đó nếu tỏ tình thất bại, Hệ thống sẽ tự động trả lại 50% số tiền cho bạn.

Thứ năm, để kỷ niệm sự kiện Thanh Long thành được mở ra trên bản đồ, hệ thống đã tổ chức một hoạt động, trong vòng năm mươi ngày sau khi thành Thanh Long xuất hiện trước mười giờ mỗi ngày, tất cả người chơi đều được nhân đôi điểm kinh nghiệm và nhận một vật phẩm bất kỳ.

Ngoài ra, hệ thống nhiệm vụ cũng được nâng cấp hoàn toàn, có thêm nhiều nhiệm vụ ẩn tàng hơn nhưng chi tiết cụ thể thế nào thì đều phải đợi người chơi tự khám phá.

Nói tóm lại, lần nâng cấp lần này đúng là hại nhiều hơn lợi, đặc biệt là chức năng chuyển đổi tiền tệ khiến không ai có thể chấp nhận nổi. Không thể không cảm khái rằng, công ty phát hành game quả nhiên là càng ngày càng biến thái!

...

Còn đang trong tình trạng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Mộ Khinh Hàn vẫn chưa phát hiện ra cái sự thật rằng mình đã đứng trên con đường cái xa lộ phần hoa của thành Thanh Long tự lúc nào chẳng hay.

“Lạc Tuyết Khinh Hàn!”

Một giọng nói cao vút và the thé đột nhiên vang lên ngay sau lưng cô, thành công gọi về linh hồn đang treo ngược cành cây của Mộ Khinh Hàn, khiến nàng giật nảy cả mình, mãi một lúc sau mới quay đầu lại xem kẻ đó là ai. Đập vào mắt nàng lúc này là một khuôn mặt đang phồng mang trợn má thờ phò nhìn chằm chằm vào nàng.

Đáng nhẽ ra đó phải là một gương mặt xinh đẹp với đôi mắt to tròn sáng rỡ và đôi môi kiêu diễm đỏ mọng, nhưng vẻ giận giữ và ác độc phảng phất kia lại che đi những nét đẹp thanh tú ấy. Cô gái đó vận một bộ y phục đỏ rực như lửa, trông cực kỳ chói mắt tay nắm cây roi dài cũng đỏ chóc lóe, nhìn rất chi là hợp tông, cô ta dùng một ánh mắt rõ là không có chút hảo ý nào nhìn chằm chằm vào Mộ Khinh Hàn, như chỉ hận không thể giết chết cô luôn vậy.

Mộ Khinh Hàn cảm thấy, người này trông quen quen...

Một ý nghĩ chợt lóe lên khiến Mộ Khinh Hàn bỗng chốc hóa đá hoàn toàn.

Thệ Thủy Lưu Ly?

Sao Thệ Thủy Lưu Ly lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Mộ Khinh Hàn mờ mịt nhìn quanh bốn phía, giờ phút này trên con đường cái xa hoa của Thanh Long thành, không ít kẻ đã nhận được giấy phép thông hành của thành chủ, tốc độ xử lý của Loạn Mã Tiên Sinh quả là còn nhanh hơn cả chó chạy. Nhưng mà rõ ràng thành này mới chỉ được mở ra trên bản đồ sao lại cho phép nhiều người chơi tự do ra vào vậy kia...

Nhất định là tên Loạn Mã Tiên Sinh kia nổi cơn lười, không thèm nhìn cẩn thận đã chấp nhận hết đám thư xin cấp phép!

Mộ Khinh Hàn còn chưa kịp mở miệng, Thệ Thủy Lưu Ly đã vọt tới trước mặt hást cảm lên, tỏ ra rất mực oai phong lẫm liệt:

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Nói đi, muốn bao nhiêu tiền cô mới đồng ý rời xa Dạ Thanh Hàn?”

Mộ Khinh Hàn bị giọng nói cao vút của cô ta dọa cho sợ hết hồn, luống cuống hỏi lại:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Cô nói gì? Tôi không hiểu...”

Thệ Thủy Lưu Ly hừ lạnh một tiếng, trợn tròn đôi mắt giọng điệu đầy vẻ gây sự:

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Đừng giả bộ nữa, cái đồ nhân yêu này cứ sống chết quần lấy Dạ Thanh Hàn không chịu buông, chẳng phải vì muốn có tiền của anh ấy hay sao? Ai mà chả biết anh ấy là đệ nhất tài phú trên bảng xếp hạng chứ!”

Mộ Khinh Hàn âm thầm xỉ vả trong lòng: cô mới là nhân yêu! Cả nhà cô mới là nhân yêu!

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “VẬY TÔI CỨ TIẾP TỤC QUẦN LẤY ANH ẤY ĐẤY, THÌ SAO NÀO? TÔI CẦN GÌ PHẢI ĐỘNG ĐẾN TIỀN CỦA CÔ!” Kìm chế cơn giận trong lòng Mộ Khinh Hàn phong khinh vân đạm cười nói. Nàng biết rất rõ, cách tốt nhất để chọc tức một người, đó là phải giả vờ như không thèm để ý đến cô ta.

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Cô ”

Thệ Thủy Lưu Ly tức giận đùng đùng, nhưng không ngờ cô ả này lại chẳng bắn ra một tràng chửi rửa như Mộ Khinh Hàn vẫn tưởng, mà đột nhiên “Phịch” một cái, cô ta quỳ rạp xuống đất, thái độ gây sự vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, đôi mắt to kiêu diễm nhanh chóng bị che phủ bởi một lớp sương mù, cô ta ngẩng đầu nhìn Mộ Khinh Hàn, nói mà như chực khóc:

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Lạc Tuyết tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ, tỷ tha uội đi! Muội và Phiên Vân thật lòng yêu nhau, muội đã sớm bỏ hết mọi si tâm vọng tưởng với Dạ Thanh Hàn rồi sao tỷ còn định cướp đoạt mọi thứ của muội nữa?”

“(_)...” Mộ Khinh Hàn bị vẻ quay ngoắt 180 độ của Thệ Thủy Lưu Ly dọa cho sợ hết hồn, chỉ có thể mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô ta. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này? Thệ Thủy Lưu Ly rốt cuộc muốn làm gì đây?

Thấy Mộ Khinh Hàn không có phản ứng, Thệ Thủy Lưu Ly lập tức điều chỉnh âm điệu lớn hơn một bậc, giọng nói cũng ngày càng trở nên đáng thương hơn:

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Lạc Tuyết tỷ tỷ, cầu xin tỷ đừng bảm lấy Phiên Vân nữa có được không?”

[Lãng Phiên Vân]: “Lưu Ly, sao muội lại quỳ trước mặt hạng người này! Mau đứng dậy đi!” Một gã vẫn trầm mặc đứng cạnh Thệ Thủy Lưu Ly từ nãy đến giờ – kẻ bị Mộ Khinh Hàn nhầm tưởng là người đi đường Giáp Ất nào đó – đột nhiên xông ra phía trước tiến đến đỡ lấy Thệ Thủy Lưu Ly, đồng thời dùng ánh mắt hung hăng giận giữ như muốn xé nát đối phương ném vèo vèo về phía Mộ Khinh Hàn:

[Lãng Phiên Vân]: “Ta sớm đã nói, ta không thích nhân yêu, mi đừng quần lấy bọn ta nữa!”

[Thệ Thủy Lưu Ly]: ‘Phiên Vân’?

Nghe xong mấy lời của Thệ Thủy Lưu Ly, Mộ Khinh Hàn đột nhiên nhớ tới topic bàn tán về nguyên nhân Huyết Nhiễm Y bị luân bạch lúc trước, đại khái cũng đã hiểu ra tình cảnh trước mắt, hai kẻ kia dám dựng kịch hãm hại mình ư? Không có cửa đâu!

Mộ Khinh Hàn trấn tĩnh cười lạnh một tiếng, không chút nao núng nhìn thẳng vào mắt đối phương:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “hả? Thì ra các hạ chính là kẻ đã vì Lưu Ly tiểu thư đây, mà không tiếc bán đứng cả anh em tốt của mình – Lãng Phiên Vân?” Nàng dừng một lát khẽ mỉm cười:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Quả là không thẹn với tình cảm thắm thiết của Lưu Ly, không tiếc hy sinh cả danh tiếng của mình để hãm hại ta.”

Giọng điệu của nàng nghe qua thì có vẻ rất thần nhiên nhưng thực chất lại đầy tính châm chọc khiến Lãng Phiên Vân nhất thời hoảng hốt. Hắn ta không ngờ được rằng Mộ Khinh Hàn lại có thể ung dung ứng đối như thế lập tức cau mày lại lớn tiếng quát:

[Lãng Phiên Vân]: “Lạc Tuyết Khinh Hàn, đủ rồi! Ta đã nói ta hoàn toàn không hề thích người, sao người cứ không biết xấu hổ như vậy hả?”

Tiếng gầm của hán vang vọng khắp con đường dài, dư âm tản ra bốn phía, không ít người chơi bị tiếng quát giận dữ này của hán dọa cho sợ rớt mật, nhất loạt dùng ánh mắt bát quái ném về phía mấy người họ.

Mắt thấy đám quần chúng nhân dân đều đã nhìn hết về phía này, Thệ Thủy Lưu Ly biết mưu kế của mình sắp thành công, cô ta gắng sức nặn ra mấy giọt nước mắt, ra vẻ quần quai vật vã khóc lóc cầu xin:

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Lạc Tuyết tỷ tỷ, mọi người biết những hành động trước kia của mọi người đều là không đúng, khiến tất cả mọi người phải cười chê. Nhưng lần này, mọi người thật sự rất thích Phiên Vân, tỷ đã có Dạ Thanh Hàn rồi, mọi người van xin tỷ, tỷ đừng bám lấy Phiên Vân nữa có được không?”

Đám người đi đường dần dần túm tụm lại quanh ba người họ, rất nhanh sau đã đông nghèn nghẹt, tạo thành một vòng tròn với Mộ Khinh Hàn, Thệ Thủy Lưu Ly và Lăng Phiên Vân là trung tâm.

Nhìn đám quần chúng nhân dân đang ngó mình chỉ chỉ trỏ trỏ, vẻ như bàn luận hăng hái lắm, giờ phút này Mộ Khinh Hàn lại cảm thấy cực kỳ bình tĩnh, cô đặt móng ngồi xuống chiếc ghế trong một quán ăn ven đường, nhìn tờ thực đơn một lát, rồi mỉm cười nói với NPC:

“Ông chủ, cho tôi một bát mì Dương Xuân!”

22. Chương 22: Hán Nổi Giận Rồi

“Dạ, khách quan xin chờ một lát.” Lão chủ quán NPC nhiệt tình đáp lại một tiếng, rồi bắt tay vào công việc ngay, hệt như không nhìn thấy chút gì những việc đang diễn ra xung quanh.

Chưa đến một khắc sau một bát mì Dương Xuân bốc hơi nghi ngút đã được đặt trước mặt Mộ Khinh Hàn, mấy quả trứng trần cắt làm đôi, màu vàng và trắng quyện lẫn vào nhau đầy bắt mắt, một lớp hành được phủ lên trên bát mì, mùi thơm lan tỏa trong không gian, khiến người ta cứ thấy thòm thèm lạ.

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Thơm quá!” Mộ Khinh Hàn ra sức hít hà, không thèm để ý đến ánh mắt kinh hãi của mọi người, cô hơi vén chiếc khăn che mặt lên, nắm chặt đôi đũa, bắt đầu nhào vào bát mì như hổ đói vồ mồi.

Quần chúng nhân dân đứng xem nhất loạt đưa mắt nhìn nhau, thật ra lòng dạ của Thệ Thủy Lưu Ly ra sao, tất cả sớm đã biết rõ, huống chi tiếng xầu của đám người trong Thệ Thủy vốn không hề ít, chẳng qua là ai nấy đều muốn xem xem, Lạc Tuyết Khinh Hàn khi bị đặt vào hoàn cảnh này sẽ có phản ứng ra sao. Nhưng nhất cử nhất động hôm nay của nàng, lại hệt như thể mình chỉ là người ngoài cuộc không liên quan đến Thệ Thủy Lưu Ly đang tự biên tự diễn.

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “No thật!” Mộ Khinh Hàn cuối cùng cũng đặt đôi đũa xuống, hài lòng lấy ống tay áo lau lau miệng. Nàng quét mắt sang, nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy vẻ kinh hãi của Thệ Thủy Lưu Ly đoạn tỏ ra vô cùng ngạc nhiên:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Hửm? Sao lại dừng rồi? Tiếp tục đi chứ, tôi chưa xem đủ mà!”

Xem đi xem đi, giọng điệu này, vẻ mặt này, chẳng phải là thành viên đích thực của câu lạc bộ bát quái hay sao!

[Lăng Phiên Vân]: “Lạc Tuyết Khinh Hàn, người có ý gì?!” Vốn dĩ Lăng Phiên Vân còn đang cảm thấy hơi hơi chột dạ, nhưng nhìn thấy thái độ không thềm để họ vào trong mắt rõ ràng kia của Mộ Khinh Hàn, lòng hán chợt bùng lên lửa giận giọng điệu càng thêm vẻ yêu hùng:

[Lăng Phiên Vân]: “Lưu Ly đã quỳ xuống trước mặt mi đã nhún nhường đến vậy rồi, mi còn muốn thế nào nữa??”

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Thật ra ta cũng muốn biết ta phải làm thế nào mới đúng, vì ta thực sự không hiểu ý của mấy người.” Mộ Khinh Hàn tỏ vẻ bất đắc dĩ nhún nhún vai, như thể mình đã cố lắm rồi mà vẫn không thể giúp nổi họ:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Tôi nói này, Lãng Phiên Vân huynh đệ à, người có tự sướng quá đáng không thể? Bảo thật nhé đến cả một sợi tóc của Dạ Thanh Hàn người cũng chẳng bằng ta đui mù gì mà phải đi thích người?”

Chỉ là một câu nói rất mực thản nhiên, đầy vẻ ung dung tự tại như thế, vậy mà khi bay vào tai kẻ trong cuộc kia, lại chẳng khác nào lời châm chọc sắc bén đâm thẳng vào từng sợi dây thần kinh của hắn.

Mọi người đồng loạt ồ lên.

[Lãng Phiên Vân]: “Người” Lãng Phiên Vân không thể ngờ được rằng Mộ Khinh Hàn lại có gan dám làm hắn mất mặt trước đồng người như thế, nhất thời giận đến xanh mặt.

Thệ Thủy Lưu Ly nhìn vẻ bưng bưng tức giận đến độ nghẹn cứng cả họng của Lãng Phiên Vân, trong lòng cảm thấy sợ hãi, nằng sợ sẽ mất đi tình cảnh có lợi mà mình đã cất công gây dựng, nên vội vàng gào khóc bỏ nhào tới kéo kéo ống quần của Mộ Khinh Hàn: [Thệ Thủy Lưu Ly]: “Hức hức, Lạc Tuyết tỷ tỷ, muội biết muội sai rồi van xin tỷ đừng giận nữa, tha uội và Phiên Vân đi...”

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Thứ nhất, tôi không phải tỷ tỷ của cô, chớ có gọi bừa.” Mộ Khinh Hàn không chút lưu tình, giật mạnh y phục ra khỏi tay Thệ Thủy Lưu Ly, tránh cho quần áo mình bị cô ả kia “tàn phá”, đoạn nàng dừng một lát rồi nói tiếp:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Thứ hai, tôi không hề có chút xíu nào gọi là hứng thú với Phiên Vân của cô, phiền mấy người rút khỏi tầm mắt của tôi đi. Còn nữa...”

Mộ Khinh Hàn lạnh lùng nhìn cô ả một cái, giọng nói cao thêm một bậc:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Kẻ xấu nhất định phải chịu báo ứng!”

[Thệ Thủy Lưu Ly]: “Không, Lạc Tuyết tỷ tỷ, muội không có ý đó...”

[Lãng Phiên Vân]: “Lưu Ly, đừng nhiều lời với cô ta nữa. Loại người như thế, đáng nhẽ ra phải bị luân bạch từ sớm mới đúng!” Sắc mặt Lãng Phiên Vân trắng bệch, nghiêm giọng cắt ngang lời Thệ Thủy Lưu Ly, hắn hừ lạnh một tiếng, rồi đột nhiên vỗ tay “bộp bộp” mấy cái, lập tức một đám người ủa ra từ bốn phương tám hướng chặn hết mọi lối đi đến một con kiến cũng không lọt ra nổi.

Bọn người vây lại thành vòng tròn, không hẹn mà cùng làm một động tác: giương cung, ngắm bắn! Chỉ trong thoáng chốc, một lưới tên dựng bằng đoàn người đã dạt ra khắp bốn phía, chỉ chờ lệnh một cái, là lập tức bắn thẳng về phía Mộ Khinh Hàn.

[Lãng Phiên Vân]: “Lạc Tuyết Khinh Hàn, hôm nay người có chạy đằng trời!” Lãng Phiên Vân nhếch miệng làm thành một nụ cười lạnh, đáy mắt loé lên vẻ lạnh lùng đầy uy hiếp:

[Lãng Phiên Vân]: “Mi tự chọn đi! Xoá nhân vật ngay tại đây hay chờ bọn ta động thủ?”

Mộ Khinh Hàn nhìn thẳng vào hắn ta với vẻ khinh bỉ và chán ghét:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Thì ra Huyết Nhiễm Y cũng bị các người luân bạch như thế này sao...”

Lãng Phiên Vân hơi nhíu mày, đôi mắt quét hết xung quanh một lượt, lạnh lùng nói:

[Lãng Phiên Vân]: “Các vị có mặt ở đây hôm nay dù kết quả ra sao cũng xin đừng trách ta. Các người đã chứng kiến hết toàn bộ sự việc có hạn thì nên hạn vận khí của các người không tốt!”

Đám người đi đường đã sớm bị sự xuất hiện của bọn bang chúng Thệ Thủy làm cho sợ hết hồn, nay lại nghe thấy những lời này của Lãng Phiên Vân, thêm vào đó là tiếng hét thất thanh của một kẻ nào đó: “Thệ Thủy giết người ...”, khiến ai nấy đều nhất loạt thất kinh hét âm lên, trong giây lát, cả đám người đã như bầy ong vỡ tổ, bỏ chạy nháo nhào chẳng biết đường nào mà lần.

Lãng Phiên Vân nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, hừ lạnh một tiếng, vừa giơ tay lên mười mấy mũi tên đã lập tức bắn ra vèo vèo, mấy người chơi chạy nhanh nhất lại hoá thành những kẻ bị làm bìa ngắm đầu tiên, trong thoáng chốc đã bị màn mưa tên giết sạch.

Những luồng sáng trắng cứ thế liên tiếp loé ra như đợt thủy triều, khiến đám người chơi còn lại không khỏi vã mồ hôi lạnh ướt đầm cả quần áo, có người đột nhiên bừng tỉnh nhân lúc chưa chuyển trạng thái PK mà

out ra khỏi game cũng có người vì quá kinh hãi, cứ đứng đực ra như tượng, chẳng dám nhúc nhích gì. Giờ khắc này tất cả bọn họ chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu: Chúa ơi!! Sau này con không dám tò mò chuyện của người khác

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Giết người vô tội thì có bản lĩnh gì!” Mộ Khinh Hàn cau mày, vừa nói vừa âm thầm “hỏi thăm” Loạn Mã Tiên Sinh một cách vô cùng giận giữ. Người bình thường nhất định sẽ không dám giết người lung tung ngay trong thành, vì kiểu gì cũng bị hộ vệ thủ thành đuổi giết, nếu bị bắt, lập tức nhà đá thẳng tiến. Nhưng hôm nay bọn người trong bang Thệ Thủy lại dám hung hăng ngang ngược giết hại cả đám người trong thành Thanh Long thế này, há chẳng phải là vì tên thành chủ chết bầm chết dẫm kia không bố trí đội ngũ hộ vệ đó sao?

[Lăng Phiên Vân]: “Thắng làm vua, thua làm giặc chẳng có chuyện bắt nạt với không bắt nạt gì hết!” Lăng Phiên Vân cười to rồi chột hét lên một tiếng:

[Lăng Phiên Vân]: “Lạc Tuyết Khinh Hàn, ngươi chịu chết đi! Hôm nay ta thề sẽ vì Lưu Ly mà đại khai sát giới!” Dứt lời hần đột nhiên rút thanh đại đao từ sau lưng ra, lao thẳng về phía Mộ Khinh Hàn!

Cùng lúc đó...

Vút !

Một mũi tên xé toạc cả không trung, lao đến cùng những cơn gió, trong chớp mắt đã đâm xuyên qua người Lăng Phiên Vân, khiến động tác của hắn lập tức trở nên cứng đờ, còn chưa kịp hoảng sợ, thì thân thể đã hoá thành một luồng sáng trắng, bay vút đi.

Ngay nơi Lăng Phiên Vân vừa biến mất, vẫn còn cắm một mũi tên màu lam, ngạo nghễ găm thẳng vào mặt đất.

Người có thể sử dụng cung tên đến mức xuất thần nhập hoá như thế này, sợ rằng trong cả Loạn Thế cũng chỉ có một mà thôi.

“Là Phá Vũ Tiễn của Loạn Mã Tiên Sinh!” Trong đám người đang hỗn loạn kia, có kẻ nhận ra ngay được lai lịch của mũi tên này vội vã kêu lên đầy kinh ngạc.

“Không sai là Loạn Mã Tiên Sinh!”

“Tốt quá tốt quá, chúng ta được cứu rồi!”

Quần chúng nhân dân lại bắt đầu bùng nổ, vỗ tay vang trời.

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Loạn Mã Tiên Sinh! Lăn ra đây!” Mộ Khinh Hàn vẫn còn chút sợ hãi trong lòng, vội kiểm chế cơn tức lại, quay sang hướng khác gọi to một tiếng, lập tức một dáng hình vận lam y cuống cuống vạch đám người chạy ra, lóp ngóp bò đến trước mặt Mộ Khinh Hàn thở không ra hơi:

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Tới đây...”

Còn chưa kịp đứng vững, Loạn Mã Tiên Sinh đáng thương đã phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Mộ Khinh Hàn:

[Lạc Tuyết Khinh Hàn]: “Loạn Mã! Sao cậu dám cho phép bọn người này vào thành hả!”

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Ha ha, cái này...” Loạn Mã Tiên Sinh ngượng ngùng gãi gãi đầu, đoạn nở một nụ cười đầy nịnh nọt:

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Chị dâu, xin lỗi nha, chị ngàn vạn lần đừng nên tức giận, lần sau tôi nhất định sẽ chú ý...”

Đám người đi đường chịu nạn vừa nhìn thấy mũi tên chứa đựng sức mạnh vô biên kia của Loạn Mã Tiên Sinh, vốn còn cứ tưởng sẽ được chiêm ngưỡng một vị thành chủ oai phong lẫm liệt, không thể ngờ rằng trước mắt họ lúc này lại là một Loạn Mã Tiên Sinh đây về nịnh bợ, khiến cho ai nấy phải nhất loạt trợn mắt há mồm, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nhưng vụ bát quái lần này, rất nhanh đã đi đến hồi kết, bởi vì tầm mắt của mọi người, đều đồng loạt ngó chăm chăm vào phía sau Loạn Mã Tiên Sinh...

Đó là một nam tử áo trắng.

Một thân bạch y này, rõ ràng là dịu dàng như bông tuyết trắng tinh, lại phảng phất vẻ lạnh lùng của núi băng ngàn năm lộ ra sự cao ngạo từ tận sâu trong xương tủy.

Dạ Thanh Hàn.

Đám người xung quanh, vì sự xuất hiện của hắn mà bắt đầu sôi trào một lần nữa.

“Dạ – Dạ Thanh Hàn???”

“Trời đất ơi! Thần tượng của tôi! Có phải tôi đang nằm mơ không thế này! Mau véo tôi một cái đi! Úi da, đau quá!”

“Đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết?! Nhất định là tôi bị ảo giác rồi!”

...

Thệ Thủy Lưu Ly vốn còn đang trốn một bên, âm thầm cười trộm trong lòng, nay đột nhiên nhìn thấy Lăng Phiên Vân bị giết chết tươi thì nhất thời rối trí, bị cảnh tượng trước mắt dọa cho xanh lét, ngay sau đó lại chợt thấy Dạ Thanh Hàn xuất hiện, lòng càng thêm rối bời. Nàng vội vàng xông lên phía trước, nặn ra một vẻ mặt kiêu diễm đáng yêu, giọng nói chực như nấc nghẹn:

“Dạ ca ca! Muội... muội chỉ tới để nói lời xin lỗi...”

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Xin lỗi? Xin lỗi đồng nghĩa với việc luân bạch chị dâu à?” Loạn Mã Tiên Sinh mắt hết kiên nhẫn, thẳng thừng cắt ngang lời cô ta, rồi cười đầy khinh bỉ:

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Thệ Thủy Lưu Ly, cô đừng giả vờ giả vịt ở đây nữa! Ai mà chẳng biết cô luôn thèm muốn Dạ chứ?”

Thệ Thủy Lưu Ly nhất thời cứng họng, sắc mặt trở nên trắng bệch, bị nụ cười khinh thường của Loạn Mã Tiên Sinh sỉ nhục, cô ta thoát cái nổi điên lên, hét như bệnh nhân tâm thần mà hét toáng:

“Đúng! Tôi thích anh ấy đấy thì sao! Bọn tôi hai bên đều có tình, chỉ tại đồ nhân yêu này, hết lần này lượt khác cứ phá ngang hai người bọn tôi!” Ánh mắt ghen ghét đố kỵ nay đã hoá thành căm hận tột độ, như con dao sắc bén đâm thẳng về phía Mộ Khinh Hàn.

Loạn Mã Tiên Sinh nghe thấy vậy, không nhịn được, ôm bụng cười lăn lộn:

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Hai bên đều có tình? Ha ha ha, Dạ, không ổn rồi... cười chết tôi...”

Thệ Thủy Lưu Ly đã tức đến độ đấm ngực dậm chân: “Người cười cái gì, lời ta nói là hoàn toàn đúng sự thật!” Dứt lời, cô ta lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm vào Dạ Thanh Hàn:

“Dạ ca ca...”

Nhưng chỉ thấy Dạ Thanh Hàn đang nhíu chặt đôi mày, đột nhiên anh rút một mũi tên từ trong bao đựng tên sau lưng Loạn Mã Tiên Sinh ra, vụt một cái, phóng thẳng về phía Thệ Thủy Lưu Ly

Thệ Thủy Lưu Ly còn chưa kịp nhìn thấy anh ra tay bằng cách nào, thì cảm giác đau nhức trên cổ đã mãnh liệt truyền đến trước khi văng sáng trắng loé ra, đã nghe thấy tiếng thét đầy căm hận của ả:

“Á! Tại sao !!”

Ngay giây sau.

[Hệ thống]: “Người chơi Thệ Thủy Lưu Ly vĩnh viễn bị liệt vào sổ đen thành Thanh Long, đạt danh hiệu “Kẻ thù số một của thành Thanh Long”, từ nay về sau tuyệt đối không được đặt chân vào thành Thanh Long.”

[Hệ thống] : “Người chơi Lăng Phiên Vân vĩnh viễn bị liệt vào sổ đen thành Thanh Long, đạt danh hiệu “Kẻ thù số một của thành Thanh Long”, từ nay về sa, tuyệt đối không được đặt chân vào thành Thanh Long.”

“Hạng đàn bà độc ác này, dĩ nhiên phải liệt vào sổ đen vĩnh viễn rồi.” Loạn Mã Tiên Sinh còn đang cảm thấy cực kỳ đắc ý trước sự lựa chọn sáng suốt của mình thì bỗng nhìn thấy vẻ mặt Dạ Thanh Hàn, vội vàng im bật.

Mộ Khinh Hàn len lén nhìn anh một cái nhỏ giọng gọi:

“Dạ...”

Phập!

Mũi tên đột nhiên bị ném xuống đất, kêu lên một tiếng chói tai, nặng nề như cắm sâu vào tâm trạng mỗi người.

Từ lúc xuất hiện cho tới tận bây giờ, Dạ Thanh Hàn vẫn không nói một câu nào, đôi mắt đen và sâu thẳm của hắn lạnh lẽo như băng, ánh mắt sắc bén quét qua bốn phía, rồi quát lên một tiếng vang trời:

[Dạ Thanh Hàn]: “Cút! Về nói với bang chủ của các người, nếu ai còn dám đến làm phiền Lạc Tuyết, ta nhất định sẽ đập bằng cả Thệ Thủy!”

Cả người anh tản mát ra một luồng khí lạnh bức người, bất luận là đám bang chúng Thệ Thủy hay những người đi đường, cũng đều phải lùi lại vài bước, sợ hãi nắm chặt vũ khí trong tay. Lời cảnh cáo này của anh, đúng là khiến người ta phải kinh hãi đến thót tim.

Cho dù là Mộ Khinh Hàn, cũng bị giọng nói ấy của hắn làm cho giật mình lạnh gáy.

Hắn nổi giận rồi...

23. Chương 23: Bang Chủ Đệ Nhất Bang

Đôi đồng tử đen thẫm của Dạ Thanh Hàn co lại, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lùng sắc bén quanh người hắn mơ hồ tản ra luồng sát khí.

Bầu không khí khắp bốn phía bắt đầu đông cứng lại, sự lạnh lẽo như núi băng ngàn năm tỏa ra từ người đại thần, đúng là khiến người ta cảm thấy không rét cũng run nhất thời đứng chôn chân tại chỗ, bất động như tượng chẳng biết phải làm sao.

Loạn Mã Tiên Sinh thấy rõ là không ổn rồi, liền nơm nớp liếc nhìn Dạ Thanh Hàn một cái sau đó dùng ánh mắt cảnh cáo của mình ném vèo vèo ra khắp bốn phía, giả vờ thoải mái ho “khụ” một tiếng, cất cao giọng nói:

[Loạn Mã Tiên Sinh]: “Sao hả? Còn chưa chịu đi à? Hay là muốn so tài bắn cung với ta?”

Cho dù Dạ Thanh Hàn có sức nhẫn nại rất tốt, nhưng nếu còn tiếp tục thế này, chỉ e cậu ta sẽ đại khai sát giới mất. Tuy rằng đám người trong Thệ Thủy thật sự là muôn phần đáng chết, nhưng thời cơ vẫn chưa chín muồi...huống hồ kẻ khởi xướng cũng đã được dạy ột bài học nhớ đời rồi.

Những lời này của Loạn Mã Tiên Sinh tuy không có chút xíu tính uy hiếp nào, nhưng cũng đủ khiến cho đám người xung quanh như bưng tỉnh cơn mê, không đợi vị thành chủ kia lặp lại đến lần thứ hai, bất luận là bang chúng Thệ Thủy hay chỉ là quần chúng nhân dân tò mò đến xem náo nhiệt, đều hoảng hốt thi nhau bỏ chạy tứ tung. Họ có lẽ chẳng ngu cũng biết những lời đó của Loạn Mã Tiên Sinh ẩn chứa hàm ý gì, muốn so tài bắn cung cùng hắn ta ấy hả, sợ rằng chỉ có hai chữ duy nhất thôi: Chết – chắc!

Nhưng mà, trên thế gian này vẫn có một loại người không sợ chết...

Bộp, bộp, bộp.

Đương lúc tình cảnh rối ren, đột nhiên từ trong đám người chạy loạn, truyền ra ba tiếng vỗ tay đầy mạnh mẽ ngang tàng, tiếng cười sang sảng của người nào đó cũng theo ấy mà vang lên:

“Thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ, Liễu mỗ vô cùng bái phục.”

Mộ Khinh Hàn còn đang suy nghĩ xem có nên thừa dịp mà bỏ chạy luôn không đây, thì chợt nghe thấy tiếng cười ngạo nghễ của kẻ đó, nàng vô thức ngẩng đầu lên chỉ thấy một người đang khoác trên người bộ quần áo màu vàng chói , từ đám người bước ra về mặt cực kỳ bình thản ung dung, tựa như không hề bị khí thế của Dạ Thanh Hàn uy hiếp chút xíu xiêu nào chỉ có điều... hắn ta lại mang trên mình một khuôn mặt giống hệt trẻ con, đặc biệt là đôi lông mày kia, đúng là y xì đúc đôi mày của bút sáp màu Tiểu Tân, kết hợp với bộ quần áo cao quý ngời ngời ấy quả thực chẳng khác gì một quả trứng gà vàng óng ánh! Mộ Khinh Hàn cảm thấy vô cùng sửng sốt, không kiềm chế được, bật thốt lên:

“Liễu mỗ? Trứng gà vàng? Anh ta là ai?”

Người kia vốn còn đang thong dong bước đi như chẳng gì có thể khiến hấn bận tâm vừa nghe thấy câu hỏi của Mộ Khinh Hàn sắc mặt hấn đột nhiên đại biến lập tức nhảy dựng lên như bị lửa đốt đặng mông, hấn có cảm tưởng như vừa bị người ta sỉ nhục ghê gớm lắm, rồi vừa chỉ tay vào người mình hấn vừa điên cuồng la hét:

“Đáng ghét, cô nói tôi là trứng gà vàng?! Còn nữa, cô... cô không nhận ra tôi?”

Mộ Khinh Hàn trưng ra một vẻ mặt chẳng hiểu ra làm sao, nhìn hấn hỏi lại:

“Tại sao tôi lại phải biết huynh?”

“Cô cô cô!”

“Ha ha, trứng gà vàng... Sao tôi không nghĩ ra cụm từ này ngay từ đầu nhỉ? Giống, thực sự quá giống!” Loạn Mã Tiên Sinh đứng một bên, cười tới nỗi không thẳng lưng lên nỗi càng làm cho gã thiếu niên kia tức đến độ đấm ngực giậm chân!

Bất đắc dĩ, hấn không thể làm gì khác hơn ngoài việc đánh mắt nhìn sang Dạ Thanh Hàn:

“Này, Dạ Thanh...”

Không ngờ, Dạ Thanh Hàn lại chỉ khinh thường liếc hấn một cái, nhàn nhạt cắt ngang lời hấn:

“Liễu Tinh Tinh, hôm nay tôi không có tâm trạng PK với cậu, cậu đi đi.” Ngữ khí hệt như đang đuổi một gã ăn mày không hơn không kém.

“Dạ Thanh Hàn, đủ lắm rồi! Tên tôi không phải Liễu Tinh Tinh, tôi là Liễu Tinh Ly!!! Nếu huynh còn gọi Liễu Tinh Tinh nữa, tôi sẽ, tôi sẽ...” Gã thiếu niên rốt cục cũng ngậm họng hoàn toàn, hai mắt nhìn chăm chăm vào Dạ Thanh Hàn cơ hồ như muốn phun lửa, nhưng về tức giận bưng bưng này của hấn lại xuất hiện ngay trên khuôn mặt trẻ con kèm hàng lông mày ngộ nghĩnh kia đúng là khiến người ta buồn cười không chịu được.

Loạn Mã Tiên Sinh nín cười làm ra vẻ nghiêm nghị, khoanh hai tay trước ngực như đang xem kịch vui:

“Sẽ thế nào?”

Gã thiếu niên gáp đến độ ghen đỏ cả mặt, ôm đầu phát điên:

“Tôi, tôi sẽ...”

“Tôi nói này, trứng gà vàng Tinh Tinh huynh đệ à, mỗi lần huynh PK với Dạ đều thua nóng mặt ra vậy mà vẫn chưa chịu từ bỏ ý định ư?” Loạn Mã Tiên Sinh nheo hai mắt lại, ranh mãnh nói tiếp:

“Liều mạng suốt kiếp như thế lẽ nào huynh không ngán sao? Nói thật nhá, đến tôi nhìn mãi cũng chán tôi van huynh huynh sớm hết hy vọng đi cho tôi nhờ.”

“Mấy người có thôi đi không! Ai nói tôi đánh không lại ” Gã thiếu niên hét lên đầy giận giữ, có điều nhìn thế nào cũng giống hệt như đứa con nít bị người ta đùa giỡn. Đôi mày hấn cau lại hùng hổ nhìn thẳng vào Dạ Thanh Hàn trang trọng tuyên bố:

“Đặc biệt là anh đó Dạ Thanh Hàn! Cứ chờ mà xem, một ngày nào đó, tôi nhất định sẽ đánh bại huynh đánh bật huynh khỏi vị trí thiên hạ đệ nhất!”

Dạ Thanh Hàn hoàn toàn không hề đem dáng vẻ thị uy của hắn để vào trong mắt, đến liếc hắn một cái cũng chả thèm, anh kéo tay Mộ Khinh Hàn, quay lưng bỏ đi một nước:

“Nói xong chưa? Lạc Tuyết, chúng ta đi!”

Mộ Khinh Hàn choáng – toàn – tập! Dạ... hắn đang cầm tay mình

“Chờ đã!” Kẻ kia thất sắc, rốt cục cũng chịu thu về kiêu căng lớn lối kia lại, vội vã bước đến chặn trước mặt hai người.

Một ánh mắt vô cùng lạnh lẽo phóng vèo vèo về về phía hắn, Dạ Thanh Hàn không kiên nhẫn hỏi:

“Làm gì đấy?”

“À... việc đó, tôi...” Gã thiếu niên bị ánh mắt của Dạ Thanh Hàn làm cho sồn cả da gà, bộ dạng đầy vẻ khiêu khích vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, trong chớp mắt hóa thành dáng vẻ như gà mẹ bảo vệ gà con, hai tay bắt đầu run rẩy liên hồi, hắn chột dạ đảo đảo mắt nhìn Mộ Khinh Hàn rồi nhe ra một nụ cười nịnh nọt:

“Chị dâu à, nghe nói chị có một khối lệnh bài xây thành đúng không?”

Lí trí của Mộ Khinh Hàn giờ đây đã khôi phục lại phần nào, nhưng suy nghĩ thì vẫn còn khá rù rờ, nghe tên trứng gà vàng kia hỏi, một lát sau cô mới có phản ứng:

“Huynh... sao huynh biết?” nàng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, khối lệnh bài này là Dạ Thanh Hàn tiện tay ném cho cô chơi cơ mà = =, ngoại trừ lúc đám người Thệ Thủy Niên Hoa chặn đường cướp ra, thì chẳng mấy ai biết được việc này, làm sao...

“Thệ Thủy Niên Hoa của Thệ Thủy lần trước không cướp được của chị, cho nên đi khắp nơi rêu rao rằng chị có trong tay lệnh bài xây thành, giờ thì đến một nửa số người chơi trong Loạn Thế đều đã biết rồi.” Người kia cười ha ha giải thích ánh mắt nhìn Mộ Khinh Hàn tràn đầy hy vọng, hết như một đứa bé con đang làm nũng, đòi kẹo người lớn vậy.

Quả nhiên là chuyện tốt của Thệ Thủy Niên Hoa! Mộ Khinh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm xỉ vả tổ tiên mười tám đời nhà hắn, tâm tình không tốt thì thái độ tất nhiên cũng sẽ không tốt theo, ánh mắt nàng nhìn hắn cũng trở nên lạnh lùng sắc bén:

“Vậy huynh muốn gì?”

Cô gái trước mặt này hình như cũng chẳng dễ chọc tí nào... Trên trán hắn túa ra một giọt mồ hôi lạnh, hắn cười gượng mấy tiếng, trưng ra một vẻ mặt cực kỳ nịnh nọt lấy lòng:

“Lạc Tuyết tỷ tỷ à, lệnh bài xây thành kia chị bán cho tôi đi, chị muốn bao nhiêu tiền cũng được...”

“Không bán!”

Lời còn chưa dứt, đã bị Dạ Thanh Hàn lạnh lùng cắt ngang không chút lưu tình.

“Đừng vậy mà!” Vẻ mặt gã thiếu niên hết như đưa đám nhưng có vẻ như hắn vẫn chưa hết hy vọng, vội vàng chạy tới kéo kéo ống tay áo Dạ Thanh Hàn, hoàn toàn không còn sót lại chút xíu gì hình tượng vênh váo hung hăng ban nãy:

“Dạ Thanh Hàn, Dạ đại ca, Dạ đại thần, huynh nói xem kiếm được một cái lệnh bài xây thành đúng là chẳng dễ dàng gì, sao huynh nỡ nhẫn tâm cự tuyệt tôi như thế? Huynh bán cho tôi đi được không...”

Dạ Thanh Hàn cười nhạt:

“Chuyện của cậu thì liên quan gì đến tôi?”

Nam tử kia liên tiếp đụng phải chướng ngại vật, mặt mày nhìn thế nào cũng không tốt lên nổi, đến cả nụ cười cũng trở nên cứng ngắt:

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là người quen, huynh đừng vô tình thế mà... Giá cả không thành vấn đề, bán cho tôi đi...”

Nhân lúc tên kia còn đang lo bám lấy Dạ Thanh Hàn như keo dính, Mộ Khinh Hàn lặng lẽ bước ra xa, không một tiếng động đến bên cạnh Loạn Mã Tiên Sinh, nhỏ giọng hỏi đầy vẻ hiếu kỳ:

“Cái tên trúng gà vàng kia rốt cục là ai thế? Sao lại muốn mua lệnh bài xây thành gấp đến vậy?”

Loạn Mã Tiên Sinh kinh ngạc hỏi lại:

“Chị dâu, chị không biết hẳn á? Hẳn là Liễu Tinh Ly đấy!”

Mộ Khinh Hàn suy nghĩ một lát, rồi như chợt nhớ ra điều gì, vẻ mặt cô đột nhiên thất kinh, trở mắt nhìn:

“Liễu... Liễu Tinh Ly? Chẳng lẽ hẳn chính là đệ nhị cao thủ – kiêm bang chủ đệ nhất bang Lưu Nguyệt Tinh Tiên trong truyền thuyết?! Không phải chứ? Quả nhiên là không thể nhìn bề ngoài để đánh giá mà...”

“Chính thế đó, tên này rất thích PK với Dạ, lúc nào cũng bị Dạ đánh cho hoa rơi nước chảy, mỗi lần đều rất sạch kinh nghiệm thì không nói làm gì lại còn mất rất nhiều tiền thế mà vẫn chẳng chịu từ bỏ ý định... Có điều tên này cũng đại gia lắm...”

Bên này Mộ Khinh Hàn đang cùng Loạn Mã Tiên Sinh buôn dưa bán táo về những chiến tích đầy xui xẻo của bạn Liễu Tinh Ly, bên kia bạn Liễu Tinh Ly cũng đang gắng sức thi triển chiêu pháp bám chặt không rời của mình.

“Dạ đại ca, Dạ đại thần...”

Dạ Thanh Hàn rốt cục cũng bị cái sự nghiệp bám dính như kẹo kéo của hắn ta làm cho không chịu nổi nữa, anh lạnh lùng liếc hắn một cái, giận giữ nói:

“Cậu thử nói xem, tại sao tôi nhất định phải bán cho cậu!”

Liễu Tinh Ly cứng người, run rẩy mở miệng giải thích:

“Dạ đại ca, nghe nói Thệ Thủy đang đánh một siêu Boss có khả năng cho ra tấm lệnh bài xây thành, mà giờ thì chưa có bang phái nào xây được thành cả nếu để họ có lệnh bài trong tay rồi, chỉ e họ sẽ trở thành bang phái đầu tiên làm chủ được cả một tòa thành mất...” Đến đây giọng nói của hắn cũng ngày càng nhỏ đi, vô thức nuốt nước miếng, dè dặt quan sát vẻ mặt của Dạ Thanh Hàn.

Dạ Thanh Hàn nghe thấy cụm từ “Thệ Thủy” đầy nhạy cảm kia, đôi mày chợt cau lại, cặp đồng tử đen sẫm như bầu trời đêm lóe ra tia lạnh. Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng:

“Một nghìn vạn, tôi bán cho cậu.”

Liễu Tinh Ly nhất thời mùng như điên, đôi mắt lấp lánh mấy giọt nước, lên cơn kích động như bệnh nhân tâm thần vừa trốn trại:

“Thật á?! Dạ đại ca, rất cảm ơn huynh!”

“Có điều...”

Lời vừa thốt ra, đã khiến tim Liễu Tinh Ly nảy lên, như chực trào ra khỏi cổ họng. Lòng hắn thâm than không ổn, cái từ “có điều” kia thật sự là một khái niệm làm người ta phải kinh hồn bạt vía... Huống hồ, hai chữ kinh khủng ấy lại được thốt ra từ miệng Dạ Thanh Hàn, chắc chắn trăm phần trăm là chẳng phải chuyện tốt lành gì rồi...

Liễu Tinh Ly nín thở, chỉ sợ Dạ Thanh Hàn đổi ý, chuẩn bị sẵn sàng mười hai vạn phần tinh thần:

“Có điều gì?”

“Có điều sau khi xây thành xong hàng tháng cậu phải giao 50% thu nhập của thành cho tôi.” Ngữ khí Dạ Thanh Hàn vẫn phong khoáng vân đạm như thế, như thế đó là chuyện hiển nhiên không cần bàn cãi vậy.

“...” Liễu Tinh Ly như bị sét đánh trúng, cả người đại ra, hắn kinh hãi há hốc mồm tròn đôi mắt ngó trân trân vào Dạ Thanh Hàn, không thể thốt lên nổi một câu ra hồn:

“Huỳnh...”

Mộ Khinh Hàn đứng bên che miệng cười trộm, Dạ lại bắt đầu nổi hứng cướp bóc rồi... Nhưng không hiểu sao, nàng đột nhiên cảm thấy rất thích nhìn cảnh Dạ bắt nạt người ta... (/)

Một lúc lâu sau, cuối cùng Liễu Tinh Ly cũng lấy lại được tinh thần, chỉ là cả người hần vẫn cứng ngắt như khúc gỗ, hần nước mắt lưng tròng nhìn Dạ Thanh Hàn, lắp bắp mở miệng khóc lóc van xin:

“Đại, đại ca, 50% hình như nhiều quá...Thế nào tôi cũng bị bang chúng chém chết cho coi...Có thể có thể giảm xuống còn 20% được không?”

Đôi mắt đen thẳm của Dạ Thanh Hàn xẹt qua một tia gian xảo: “40%”

Liễu Tinh Ly cắn chặt răng, tiếp tục ra sức cò kè mặc cả: “25%”

“30%, giảm nữa không bán.” Dạ Thanh Hàn lạnh lùng khẳng định, tung tối hậu thư ra.

“...Được, được rồi... T_____T” Liễu Tinh Ly khóc không ra nước mắt, rốt cục đành phải thỏa hiệp, khóe miệng hần hơi co giật, cười mà chẳng ra cười:

“Đại ca, huynh đúng là còn gian thương hơn cả bọn gian thương bắt lương kia đấy...”

Tiền trao cháo múc, bạn trứng gà vàng cuối cùng cũng có được lệnh bài xây thành trong tay, đáng lí ra phải tí tổn hí hứng vui vẻ phần khởi tạm biệt mọi người rồi đi mới đúng, chặc chặc đáng tiếc... xui xẻo thay, người hần đụng trúng lại là Dạ Thanh Hàn.

Ngày hôm đó đã có người post một bài viết lên diễn đàn game, nói rằng nhìn thấy một vị “bút sáp màu Tiểu Tân” khoác bộ y phục màu vàng chóc lóc, tay cầm khối lệnh bài đen kịt nước mắt lưng tròng bước ra khỏi thành Thanh Long, dáng vẻ đáng thương khó tả khiến người ta bất giác phải cảm thấy không đành lòng. Có người đoán hần nhất định là bị gã NPC bắt lương nào đó giở trò lừa đảo, có kẻ lại cho rằng hần chắc chắn là bị cao thủ giết chết, điểm kinh nghiệm cũng tiêu tan. Nhưng mà rất nhanh sau đó đã có một nhân sĩ hiểu chuyện vào diễn đàn phân tích rõ ràng vị “bút sáp màu Tiểu Tân” vận quần áo vàng chóc kia chính là cao thủ đứng thứ hai trên bảng xếp hạng – Liễu Tinh Ly, thử hỏi kẻ nào giết nổi hần ta? Thế nên cuối cùng, đám người trên diễn đàn nhất loạt tỏ ra ta đây thông minh lắm, ta đây hiểu rõ lắm họ nói à thì ra nguyên do khiến bạn Liễu Tinh Ly phải khổ sở thế này cũng chỉ có hai chữ mà thôi: thất tình!

Tất cả bọn họ đều không thể biết rằng, hóa ra sự thật là trên thế gian này, lại có thêm một bạn trẻ đáng thương, chịu khổ dưới “độc thủ” của Dạ Thanh Hàn... ( )

Đuổi bạn trứng gà vàng đi rồi, Mộ Khinh Hàn vừa cầm một tập ngân phiếu, vừa âm thầm vui sướng trong lòng, giờ phút này sự sùng bái đối của nàng đối với Dạ Thanh Hàn đã lên tới cực điểm! Sống bằng này tuổi rồi nàng chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều tiền như thế...Cầm ngân ấy tiền trong tay cảm giác này đúng là... quá thoải mái!

“Chị dâu...” Loạn Mã Tiên Sinh nhìn tập ngân phiếu trong tay Mộ Khinh Hàn, ánh mắt cũng bắt đầu đại đi, hần cố kiềm chế không cho nước miếng chảy xuống, bắt đầu giở bản chất giỏi xu nịnh của mình ra, mắt lấp lánh nhìn mình:

“Có thể chia cho tôi một ít không?”

“Không được! Số tiền này là của Dạ cho tôi mà!” Mộ Khinh Hàn cau mày, không cần nghĩ ngợi gì thêm, nàng cự tuyệt ngay lập tức nhanh tay bỏ tập ngân phiếu vào túi rồi quay lại làm mặt quỷ với Loạn Mã Tiên Sinh.

“Chị dâu, chị đừng keo kiệt vậy chứ...” Loạn Mã Tiên Sinh trưng ra một vẻ mặt như thể tâm hồn bé nhỏ của mình vừa bị người nào đó làm tổn thương sâu sắc, vừa nói vừa nhích người đứng úp mặt vào trong góc tường.

Đáy mắt Dạ Thanh Hàn xẹt qua một ý cười thản nhiên hần chậm rãi bước đến bên Mộ Khinh Hàn, nhẹ nhàng gọi tên nàng:

“Lạc Tuyết.”

“Vâng, sao?” Mộ Khinh Hàn sau khi ăn hiếp được Loạn Mã Tiên Sinh thì cười hì hì quay đầu lại, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn Dạ Thanh Hàn:

“Dạ, có chuyện gì sao?”

Ý cười trong mắt Dạ Thanh Hàn lại càng sâu thêm:

“Tối nay...”

Nhưng lời còn chưa dứt, đã bị tiếng hét chói tai của Mộ Khinh Hàn bất ngờ cắt ngang:

“A !”

Chuyện quái quỷ gì thế này!

Mộ Khinh Hàn kinh ngạc mở to đôi mắt, trong tích tắc, quanh thân cô xuất hiện một vòng sáng trắng chói lòa, chỉ vài giây sau, quầng sáng ấy đã che đi hết mọi thứ trước mắt.

Cả người chìm trong bóng tối, đến lúc này Mộ Khinh Hàn mới chợt phát hiện ra...

Nàng bị đá khỏi game rồi!

Thường thì trong Loạn Thế, chỉ có hai tình huống mà người chơi đột ngột bị out khỏi game, một là hệ thống tiến hành nâng cấp server, nên cưỡng chế đăng xuất, còn tình huống thứ hai là... Công ty phát hành game vì bảo vệ an toàn cho người chơi, đã thiết lập thêm một chức năng: nếu đường truyền mạng không tốt liên tục bị gián đoạn hoặc đột ngột bị cắt điện thì nhân vật sẽ tự động đăng xuất. Rõ ràng là Hệ thống không hề nâng cấp gì mà chỉ còn lại khả năng thứ nhì kia thôi...

Ặc, đường truyền mạng bị ai đó ngắt ?

Ý thức của Mộ Khinh Hàn dần dần trở về với hiện thực còn chưa kịp tỉnh táo lại từ đồng đen ngòm hỗn độn, đã nghe thấy một âm thanh hùng hổ như sét đánh bên tai:

“Khinh Hàn, làm sao đây ả Thệ Thủy Lưu Ly kia gây ra chuyện lớn rồi!”

24. Chương 24: Gặp Mặt

Nghe giọng điệu như thể sợ thiên hạ chưa đủ loạn của Hạ Đào Đào, Mộ Khinh Hàn dù đang tức giận cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Bạn mình sao bỗng nhiên lại nhắc đến Thệ Thủy Lưu Ly?

Mộ Khinh Hàn vội giật chiếc bít mắt xuống, bật dậy như lò xo, rồi nửa giận dữ nửa nghi ngờ tròn mắt ngó cái kẻ đang lượn qua lượn lại trước mặt kia bắt đầu chất vấn Hạ Đào Đào:

“Không dừng lại đi ngắt mạng của tớ là sao? Tớ đang đánh Boss mà! Còn nữa, Thệ Thủy Lưu Ly...” còn đang nói hăng say, Mộ Khinh Hàn như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng tốp ngay lại, đôi mắt sáng rỡ chớp chớp liên hồi, trưng ra một vẻ mặt ngây ngô như không hiểu điều đối phương đang nói:

“Thệ Thủy Lưu Ly là ai?”

“Thệ Thủy Lưu Ly là con điên khủng nhất trong bang của học trưởng đó! Cô ta ăn no rừng mỡ suốt ngày gây ra những chuyện làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Thệ Thủy nhưng vì ả ta là em gái Phó bang Thệ Thủy Niên Hoa, nên học trưởng cũng nể tình mà cho cô ta chút thể diện, coi như không nhìn thấy những hành vi bôi nhọ gia tộc kia...” Hạ Đào Đào khua tay múa chân ra sức lên án những tội trạng của Thệ Thủy Lưu Ly, vừa liến thoắng vừa mở BBS Loạn Thế ra quả nhiên những topic đứng đầu đều bàn tán về chuyện của Thệ Thủy Lưu Ly:

“Nhưng mà Khinh Hàn, tớ nói cho cậu biết hôm nay ả ta lại còn cả gan dẫn theo một đám người đi đả cội với Dạ Thanh Hàn! Trời ơi là đất ơi, cô ta không muốn sống nữa chắc, người đó là đại thần Dạ Thanh

Hàn đây! Giờ thì biết làm sao đây chứ, Dạ Thanh Hàn nổi giận rồi, còn tuyên bố sẽ san bằng cả Thệ Thủy nữa...”

“Hửm? Chuyện đó thì có liên quan gì đến cậu? Đáng để cậu ngắt mạng của tớ không chút lưu tình như thế à?” Mộ Khinh Hàn liếc qua màn hình máy tính một lượt, rồi nhướn mắt lên nhìn Hạ Đào Đào đầy bất mãn bạn mình đúng là khiến người ta phải bực mình.

Hạ Đào Đào trừng mắt nhìn nàng, đáp với vẻ rất không hài lòng:

“Sao lại không liên quan! Tớ cũng là người trong Thệ Thủy cơ mà! Đúng rồi... sớm muộn gì cậu cũng sẽ giống tớ thôi, tất nhiên là phải quan tâm đến việc trong bang mình rồi...”

“...” Mộ Khinh Hàn đúng là hết chỗ nói luôn lòng âm thầm gào thét: Ai mà thèm gia nhập vào cái bang phải chết bầm kia cơ chứ! = =

Hạ Đào Đào vẫn đang lải nhải liên hồi với ý đồ “tẩy não” Mộ Khinh Hàn, nhưng còn chưa đạt được mục đích thì Mộ Khinh Hàn đã quơ vội lấy cuốn từ điển tiếng Anh trên bàn, tức tốc chạy ra phía cửa rồi vội vã tay với Hạ Đào Đào:

“Tớ đến thư viện học đây.”

“Này! Khoan đã, tớ còn chưa nói hết mà!”

Bạn đang đọc vòng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Rầm!

Tiếng gọi om sòm của Hạ Đào Đào trong thoáng chốc đã biến mất ngay vào thời khắc cánh cửa ký túc xá được đóng lại kia.

Thật ra thì Mộ Khinh Hàn vốn chẳng có ý định đến thư viện học, chỉ là do cô muốn nhanh chóng thoát khỏi giọng nói ma quái kia của Hạ Đào Đào, hơn nữa nếu có ngồi lại nàng cũng chẳng thể diễn tiếp vai trò của một tân thủ được nữa, thế là đành viện đại một lí do, nhanh như chớp chuồn ra khỏi ký túc xá.

Không biết mình đột nhiên out khỏi game như thế Dạ sẽ nghĩ gì đây? Được rồi, lần tới đăng nhập vào Loạn Thế nhất định phải giải thích với hần thôi!

Mộ Khinh Hàn ngẩng đầu nhìn trời, khe thở dài một hơi.

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh tịch dương nhuộm đẫm cả bầu không gian, vùng trời phía xa xa ánh lên một màu đỏ ửng báo hiệu chiều tàn, sân trường vốn dĩ vắng vẻ và lạnh lẽo, nay được ánh sáng đẹp đẽ ấy chiếu rọi, bỗng chốc trở nên ấm áp đến lạ kỳ.

Đáng tiếc rằng, giờ phút này Mộ Khinh Hàn lại chẳng có tâm trạng đâu mà thưởng thức vẻ đẹp đó trong lòng vẫn đang mãi mê nghĩ đến chuyện ban chiều. Mặc dù đột ngột out khỏi game mà không nói tiếng nào thì đúng là bất lịch sự nhưng điều khiến nàng phải băn khoăn nhất chính là câu nói dang dở kia của Dạ Thanh Hàn:

“Tối nay...”

Tối nay? Tối nay làm gì à? Cùng nhau đánh quái, hay là... >” < quã=“” nhiên,=“” rớt=“” mạng=“” đúng=“” là=“” chán=“” thế=“” >

“Hè, Lâm Vụ, được Kỳ đại mỹ nữ theo đuổi, cậu có cảm giác thế nào hả?”

Đương lúc Mộ Khinh Hàn gắng sức vắt kiệt mọi noron thần kinh trong đầu để nghĩ xem Dạ Thanh Hàn định nói gì, thì đột nhiên từ phía sau, truyền đến một giọng nam đầy bồn chồn và hài hước. Mộ Khinh Hàn giật thót mình, nhất thời cứng người lại, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Có người? Được rồi, cái đó không quan trọng, điều quan trọng là, vừa nãy cô nghe thấy tên kia nói gì ấy nhỉ hình như là...Kỳ đại mỹ nữ? Trong số tất cả những người mà mình quen biết chỉ có một người mang họ Kỳ thôi. Chẳng lẽ ý của nam sinh kia là...chủ tịch câu lạc bộ âm nhạc quái dị – Kỳ Thanh Linh?

Mộ Khinh Hàn cực kỳ tò mò, cứ thế chôn chân luôn tại chỗ, bắt chước dáng vẻ của một học sinh ngoan hiền hiếu học, vênh tai lên chăm chú nghe từng động tĩnh.

Ngay sau đó, có tiếng trả lời hỏn hển của một nam sinh khác:

“Cậu, cậu đừng nói nữa... Căn bản là tôi không biết cô ta bị điên, vừa nhìn thấy đã lập tức đuổi theo, hại tôi bỏ chạy tóe khói.” Giọng nói của hắn ta vừa run rẩy vừa đứt quãng, hắn là vẫn chưa hết sợ đây mà.

Đưa tay vỗ lên vai hắn bộp bộp, vị nam sinh thứ nhất phá ra cười một cách cực kỳ hả hê sung sướng:

“Ha ha, chúc mừng cậu vừa về nước đã được Kỳ đại mỹ nữ ưu ái, đúng là vinh hạnh, quá vinh hạnh!”

“Cậu còn dám nói...” Tên nam sinh còn lại bị thằng bạn chọc quê, nhất thời nổi điên lên, muốn nhào vào tấn cho gã kia một trận nên thân.

Chỉ có điều, một sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra ngay vào giờ khắc đó.

“Ái !” Mộ Khinh Hàn đang chuyên tâm vênh tai lên nghe thì đột nhiên bị một thứ gì đó đụng trúng, cô lao đảo bước về phía trước mấy bước, quyển từ điển dày cộm theo quán tính bay khỏi tay cô, rớt xuống đất nghe cái “rầm”.

Gã nam sinh thứ nhất “Úi chà” một tiếng, rồi nói với thằng bạn đang đứng bên cạnh, vẻ trách cứ:

“Lâm Vụ, đi đứng phải chú ý một chút chứ. Nhìn xem, cậu đụng trúng người ta rồi kìa!”

“Xin lỗi xin lỗi...” Gã trai tên Lâm Vụ kia vừa rỏ rít xin lỗi luôn mồm, vừa bối rối vọt lên phía trước, nhặt cuốn từ điển đang nằm chổng chơ trên mặt đất lên, lúc hắn quay người lại, khoảnh khắc vừa nhìn thấy gương mặt của Mộ Khinh Hàn, cả người hắn đột nhiên sững lại:

“Này, em không sao chứ... Á! Chị dâu???”

Mộ Khinh Hàn đang âm thầm mặc niệm trong lòng: Nghe lén người ta nói chuyện, quả nhiên là gặp phải báo ứng mà!, vừa lảng lạng đưa tay ra nhận lại từ điển, thì đột nhiên nghe thấy hai tiếng “chị dâu” vang trời, cả người liền run lên bần bật, cô ngẩng đầu nhìn người trước mắt với vẻ không – thể – nào – tin – được.

Sau đó, tinh thần nàng đã bị đá văng đi chốn nào rồi...

Bởi vì, nàng nhìn thấy một người...

Một người mà nàng không thể nào ngờ tới, không thể tin nổi rằng mình sẽ gặp hắn ở đây: Loạn Mã Tiên Sinh!

Tướng mạo của hắn ta đúng là giống y xì đúc như trong game, chỉ khác ở một chỗ đó là mái tóc dài vốn được sợi dây màu lam buộc gọn, thì nay lại hóa thành mái tóc ngắn tười dầm ánh mặt trời.

Nhưng mà, điều này...có phải quá quái dị không đây? Nhất định là cô đang bị mộng du rồi, vì làm sao có thể khi mà mình vừa mới bị đá ra khỏi game, lại gặp ngay Loạn Mã Tiên Sinh ở trường mình thế này được? Hừm, có lẽ nào là người giống người không nhỉ, không không, rõ ràng hắn ta vừa gọi mình hai tiếng “chị dâu” cơ mà...

Mộ Khinh Hàn trở mắt ra nhìn trân trân vào người trước mặt như thể mình đang bị mộng du, lão đảo lù về phía sau mấy bước, giọng nói run rẩy đến đáng thương:

“Cậu... Loạn Mã Tiên Sinh?!”

Cả hai bên đều trưng ra những vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ, nhìn chăm chăm vào nhau trong 0,01 giây, rồi bỗng đồng thanh hét toáng lên:

“Sao lại là cậu/chị?”

“Hai người quen nhau à?” Vị nam sinh ban nãy có vẻ giật mình, ánh mắt khó hiểu quét qua quét lại giữa hai đương sự, rồi hắn bỗng bật cười ha ha, nháy nháy mắt với Lâm Vụ:

“Đúng là có diễm phúc quá ta... hừm, Lâm Vụ à, cậu cấu kết với học muội từ lúc nào thế?”

Lâm Vụ đột nhiên phục hồi lại tinh thần, lập tức trợn mắt nhìn chăm chăm vào gã nam sinh vừa lên tiếng hỏi kia, đôi mày tinh xảo dựng ngược lên:

“Cậu không nghe thấy tôi gọi chị ấy bằng gì à?”

Gã kia dường như vẫn chưa hiểu, mờ mịt hỏi lại:

“Gọi gì... à, chị dâu... Cái gì? Chị dâu??? Trời đất, chẳng lẽ cô ấy, cô ấy là...”

Như thể phải chịu đựng điều gì ghê gớm lắm, cả người hắn ta bỗng chốc trở nên cứng đờ, im re như tượng, hồn phách đã bay lên tận chín tầng mây, khẩu hình chữ “Dạ” vẫn đang ngự trị trên khuôn miệng mà không cách nào phát âm ra nổi, dáng vẻ trợn mắt há mồm kia, đúng là khiến người ta phải buồn cười chết mất thôi.

Lâm Vụ coi bộ rất hài lòng với vẻ bị sét đánh chết đứng của tên bạn, hắn quay sang nhìn Mộ Khinh Hàn, nở nụ cười đầy sáng khoái:

“Chị dâu, đi thôi, tôi mời chị đi uống nước!”

Mộ Khinh Hàn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại được tinh thần, cô ngơ ngác chỉ chỉ vào vị nam sinh kia:

“Vậy còn anh ta?”

“Không cần phải để ý đến cậu ấy, đi thôi.”

Kết quả là, trước sự “dụ dỗ lừa gạt” của bạn Lâm Vụ, Mộ Khinh Hàn cuối cùng cũng đành phải ngơ ngáo ngáo bám theo hắn ta. Đến trước một quán bán hàng ăn vặt trước cổng trường, đặt mông ngồi xuống, đến lúc này cô mới chợt tỉnh táo lại, không khỏi kích động vỗ bàn đánh đét:

“Loạn Mã! Sao bỗng dưng cậu lại xuất hiện ở đại học Y thế này hả? Cậu có ý đồ gì!”

Lâm Vụ vừa mua hai ly nước chanh, còn đang định quay lại chỗ ngồi, nghe thấy câu hỏi của Mộ Khinh Hàn thì tay run lên bần bật, nước trong ly xém tí nữa là đổ cả ra ngoài, hắn vội vàng nhét ly nước chanh vào tay Mộ Khinh Hàn, rồi hoảng sợ giải thích:

“Cái đó, cái đó, chị dâu à! Tôi thề, tôi không hề có tí xíu nào gọi là động cơ không trong sáng hết cả mà!” Nói đoạn, hắn ngượng ngùng gỡ gỡ đầu, lúng túng cười khan mấy tiếng:

“Còn nữa, chị dâu ơi, tên thật của tôi là Lâm Vụ, chị đừng gọi Loạn Mã nữa được không? Bởi vì cái tên đó thật sự là...”

Đã thấy khó nghe thế, cậu lại còn đặt làm gì? Mộ Khinh Hàn âm thầm vã mồ hôi, tò mò hỏi:

“Vậy chứ sao cậu lại lấy cái tên đó?”

Không nói thì còn được, bây giờ vừa nhắc tới, bạn Lâm Vụ của chúng ta lập tức nổi trận lôi đình:

“Còn không phải do Dạ hừ!!”

“Hừm?”

Mộ Khinh Hàn vừa cầm ống hút vào ly nước chanh, vừa nhìn hắn ta bằng ánh mắt cực kỳ nghi ngờ. Chuyện này thì có liên quan gì đến Dạ nhỉ?

Vẻ mặt Lâm Vụ đầy vẻ bi phẫn:

“Ban đầu tôi đâu có định lấy tên này chứ! Nhưng Dạ lại nói, nếu tôi lấy một cái tên không hay thì sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của cậu ta, còn ép tôi phải sửa thành ‘Loạn Mã Tiên Sinh’ nữa, tôi sống chết không chịu, thế là cậu ta đòi cược với tôi một ván, cuối cùng...”

Mộ Khinh Hàn vội vàng cắt ngang lời hắn, ngăn lại cơn điên sắp sửa bùng nổ của người nào đó:

“Không cần phải nói kết quả nữa, tôi hiểu rồi. Nhưng ban đầu cậu định lấy tên gì thế?”

“Vụ Sát.”

“...” Mộ Khinh Hàn vừa nghe xong cái tên này, vẻ mặt nhất thời trở nên vô cùng quái dị. Đoạn nàng nhìn thẳng vào người đối diện với ánh mắt đầy thương hại, thở dài một tiếng rồi cảm khái:

“Không thể không nói, Dạ đúng là tiên liệu như thần!”

“Á, ngay cả chị dâu mà cũng cũng cũng...”

“Thử đọc cái tên đó liên tục vài lần xem.” Mộ Khinh Hàn mặt không đổi sắc, ung dung nói.

Mặc dù trong thâm tâm, Lâm Vụ đang cảm thấy cực kỳ uất ức, nhưng hắn vẫn nghe theo lời nàng mở miệng tuôn một tràng: “Vụ Sát Vụ Sát Vụ Sát – Ngô Sát?” Giọng nói của hắn nhuộm đẫm vẻ run rẩy, không biết là vì kích động hay đang tự thấy may mắn nữa. Lâm Vụ gơ tay đập bàn cái đét:

“Dạ! Thì ra bấy lâu nay tôi đã trách lầm cậu! Cậu đúng là tốt với tôi quá đi mất, nhưng sao lúc đầu cậu không đặt cho tôi một cái tên dễ nghe hơn chứ...”

“...” Mộ Khinh Hàn âm thầm rơi hắc tuyến nàng còn đang há miệng định nói, thì chợt nhìn thấy vẻ kích động ban nãy của Lâm Vụ giờ đã hoàn toàn biến mất, quả nhiên là tên này thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả lật sách, bội phục, bội phục quá.

Hắn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt đảo đảo láo liên, đoạn cố ý như vô tình ngó chằm chằm vào phía sau lưng Mộ Khinh Hàn, hắng giọng:

“Chị dâu, Dạ đến rồi kia!”

“Dạ? Anh ấy đang ở đại học Y?” Mộ Khinh Hàn kinh ngạc hỏi, cảm thấy vật nơi lồng ngực mình đang đập điên cuồng, cả người cô khẽ run lên, cô còn chưa chuẩn bị tâm lí sẵn sàng mà...Nhanh vậy mà đã gặp mặt rồi sao? Mặc dù nàng cực kỳ, cực kỳ tò mò không biết dung mạo của Dạ ra làm sao nhưng nàng chưa từng nghĩ hai người sẽ gặp nhau như thế này...Người càng lúc càng run lên bần bật, đoạn cố gắng hít thở thật sâu, rồi ráng lấy hết mọi dũng khí, ngoảnh đầu lại nhìn theo ánh mắt của Lâm Vụ.

Nhưng vừa liếc mắt một cái, sự luống cuống ngại ngùng của nàng đã lập tức biến mất, hoàn toàn không còn chút tăm hơi.

Bởi vì, nàng nhìn thấy một người.

Trái tim nhỏ bé của mình lại mãnh liệt run lên.

Chỉ có điều, lần này không phải do khẩn trương mà là vì sợ hãi.

Sao lại có thể như vậy được?

Người con trai đó chậm rãi bước đi dưới ánh tà dương, tiến lại phía hai người. Bất luận là đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy hay khuôn mặt tuấn tú bất phàm kia, cũng đều được ánh mặt trời bao phủ, nhuộm đẫm màu của hoàng hôn. Nhưng mà bầu trời huy hoàng phía xa xa dường như lại bị vẻ đẹp của người kia làm cho lu mờ, sự lộng lẫy, rực rỡ của màu đỏ chói lúc chiều tàn hình như đã bị người con trai ấy cướp mất rồi...

Người đó, không ai khác chính là vị Phong học trưởng từng bị nàng bỏ rơi giữa đường (/)

Nhưng mà, sao Phong Kỳ Dạ lại có thể là Dạ cho được? Mộ Khinh Hàn vội thu tầm mắt lại, chỉ sợ người kia mà nhận ra mình, có khi nào sẽ tìm mình tính sổ cũng nên. Nàng vội nhỏ giọng hỏi Lâm Vụ:

“Đâu... ở đâu cơ? Tôi chỉ thấy Phong học trưởng thôi mà...”

Mộ Khinh Hàn vừa lẩm bẩm, vừa uống mấy ngụm nước chanh trong ly, hòng che dấu sự kinh hoàng của mình.

Lâm Vụ tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn nàng chằm chằm bằng ánh mắt đầy khó hiểu:

“Chị dâu, chẳng lẽ chị không biết, Phong Kỳ Dạ chính là Dạ à?”

“Phụt ” Hấn vừa dứt lời, thì ngụm nước chanh mà Mộ Kinh Hàn vừa uống đã bị phun ra gần như ngay lập tức, bắn thẳng vào người bạn Lâm Vụ đáng thương...

25. Chương 25: Là Ai Dụ Dỗ Ai?

“Chị... chị dâu...” Lâm Vụ vẫn đang trong tư thế giữ chặt ly nước lúc này đôi mắt hấn đã trợn trừng trừng, cả người ngậy ra như phồng, từng giọt, từng giọt nước cứ thế chảy dài trên khuôn mặt hấn, từ một kẻ đẹp trai tuần tú khuôn mặt Lâm Vụ đáng thương nay đã tởm tã chỉ trong phút chốc.

“Á... Xin lỗi...” Mộ Kinh Hàn hoảng hốt tìm kiếm đồng khăn giấy nhưng sự chú ý của nàng lại hoàn toàn không dành chút xíu nào cho Lâm Vụ, khóa mắt thi thoảng lại liếc nhìn sang bên cạnh chỉ chốc lát sau đã thấy người ấy bước lại gần mình, hấn kéo chiếc ghế bên cạnh nàng ra thân nhiên ngồi xuống như không có chuyện gì.

Mộ Kinh Hàn cảm thấy đồng dây thần kinh trong đầu mình giờ đang căng ra như dây đàn, nàng vội thu tâm mắt lại tiếp tục kiểm giấy lau lau.

“Khăn giấy đây, lau đi...” Mãi một lúc sau, Mộ Kinh Hàn mới sực nhớ ra trong túi mình cũng có khăn giấy, liền bối rối lấy ra đưa cho Lâm Vụ. Ai ngờ, trong tâm trạng hoảng hốt nàng quên rằng mình vẫn còn đang cầm ly nước trên tay...kết quả là vừa giờ ra một cái, cả ly nước đã nghiêng hấn sang bên nước trong ly ào xuống như thác lũ hắt thẳng vào chiếc áo sơ mi trắng trên người Lâm Vụ.

Thật đáng thương thay một chiếc áo vốn dĩ trắng sạch tinh tươm mà nay đã loang lổ màu vàng xanh...

“A...” Mộ Kinh Hàn hoảng hốt đặt ly nước lên bàn, kính hã trợn tròn mắt, ánh mắt vừa lúng túng vừa vô tội nhìn chằm chằm vào Lâm Vụ.

“Chị dâu...” Lâm Vụ đáng thương khóc không ra nước mắt:

“Chị cố ý phải không?”

Đêm dần buông xuống, đây cũng là lúc các hàng quán bán đồ ăn vặt đông khách nhất. Giờ này xung quanh họ đã đầy những người là người, tiếng xôn xao bàn tán cũng ngày một nhiều thỉnh thoảng lại có một vài ánh mắt liếc về phía Mộ Kinh Hàn.

Mộ Kinh Hàn cứ đứng im như tượng, chẳng biết phải làm sao vậy mà người đang ngồi kế bên mình lại tỏ ra rất bình thản ung dung như thể mọi thứ xung quanh đều không hề tồn tại. Bầu không khí ngột thở bức bách này khiến nàng càng cảm thấy như mình đang đứng giữa bàn chông. Chắc chắn là đắc tội với một người nào đó nên giờ mới bị thiên hạ chú ý như thế này đây

Về phần Lâm Vụ đáng thương hôm nay quả là một ngày đen đủi của y. Đầu tiên là bị một cô gái điên khùng rượt cho chạy tóe khói, hùng hục vất chân lên cổ chạy suốt mấy trăm mét. Tiếp theo lại bị dội một ly nước chanh vào người dù chẳng hề làm điều gì sai. Hấn ai oán nhìn gã trai lạnh lùng ngồi đối diện một cái, rồi vội vàng quay người, lấy tay che mấy vết bẩn chứng minh sự hy sinh đầy anh dũng của mình lại đoạn vất chân lên, vinh quang bỏ chạy khỏi hiện trường.

“Này...” Mộ Kinh Hàn nhìn theo tên Lâm Vụ đang chạy trốn chết mà không thèm chào hỏi lấy một câu, trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác đau lòng, cô tiến lên phía trước theo bản năng không ngờ lại bị một bàn tay đột ngột kéo lại.

Cả người nàng khẽ chấn động, do dự ngoảnh đầu thứ đầu tiên nàng bắt gặp là đôi mắt đen láy và sâu thẳm thẳm kia.

Trong mắt hấn giờ phút này đã chẳng còn ý cười sâu xa lúc mới gặp nữa mà thay vào đó là một sự rung động khó nhận ra...Hấn là Phong Kỳ Dạ – nhân vật truyền kỳ của đại học Y; nhưng đồng thời hấn cũng là Dạ Thanh Hàn – phu quân đại nhân của mình trong Loạn Thế...

Mộ Khinh Hàn chưa từng nghĩ tới hai con người không hề liên quan chút xíu nào đến nhau, hóa ra lại là một! Trời ơi, cuộc đời mình nhất định là tấn bi kịch rồi lúc đó mình quyết định “bỏ rơi” học trưởng ngay giữa đường không ngờ rằng đến lúc này lại phải rơi vào tình huống như thế...Mộ Khinh Hàn há miệng muốn nói, nhưng dường như đã có thứ gì đó tắc nghẽn nơi cổ họng khiến nàng không thể phát ra thành tiếng.

Ánh mắt run rẩy nhìn xuống cánh tay đang nắm lấy tay mình của Phong Kỳ Dạ thần trí bỗng trở nên cực kỳ hoảng hốt.

“Đi thôi.” Mãi cho đến khi giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai nàng mới giật mình tỉnh lại. Mộ Khinh Hàn đưa mắt nhìn những khuôn mặt đầy vẻ tò mò xung quanh, chợt hốt hoảng gật đầu. Dường như thần trí nàng đã bị những sự việc xảy ra ngày hôm nay làm cho đảo loạn tứ tung lên hết cả, chủ động nắm lấy tay Phong Kỳ Dạ kéo đi...

Cứ như thế Mộ Khinh Hàn cắm đầu cắm cổ bước đi trong vô thức...Đột nhiên, Mộ Khinh Hàn bỗng tỉnh táo lại nàng ngừng cước bộ, rồi bất thành linh xoay người lại nhào tới níu lấy ống tay áo của Phong Kỳ Dạ nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ bình tĩnh kia, nàng hỏi bằng một giọng không thể nào tin được:

“Học trưởng, anh... thật sự là Dạ sao?”

Đáy mắt đen thẳm của Phong Kỳ Dạ chợt gợn lên một tia rung động rất khẽ.

Lúc này, Mộ Khinh Hàn mới chợt nhận ra rằng mình đã quá thất thố, nhưng đôi tay đang níu lấy ống tay áo người ta, hình như đã cứng ngắc lại cả rồi T____T nàng chậm rãi di chuyển tầm mắt, vẻ mặt cực kỳ thiếu tự nhiên âm thầm gồng người rút đôi tay cứng như đá của mình ra. Khi lúc sắp thành công thì đột nhiên lại bị Phong Kỳ Dạ đưa tay kia ra nắm chặt lấy.

Tim Mộ Khinh Hàn chợt nhảy tung tung liên hồi, nàng luống cuống ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ngập ý cười kia.

“Ừ.” Phong Kỳ Dạ khẽ mỉm cười, nhưng ngay câu tiếp đó của hắn lại khiến cho Mộ khinh Hàn phải tử trận ngay tại chỗ:

“Dạ của em.”

Khuôn mặt Mộ Khinh Hàn lập tức trở nên đỏ bừng, chỉ hận không thể đào được một cái lỗ mà chui xuống. Học trưởng ơi là học trưởng ơi, cho dù anh có muốn thừa nhận mình chính là Dạ đi nữa, thì cũng đâu cần thêm vào hai chữ “của em” như thế chứ??

Mộ Khinh Hàn còn đang âm thầm cảm thán cho cái “cuộc đời đầy bi kịch” của mình, thì đột nhiên bi kịch thật sự đã ập đến.

“Tiểu Mộ, hẹn hò với bạn trai về rồi à?” Di Niên – người quản lí khu ký túc xá nữ ló đầu ra từ phòng lưu trữ tài liệu, vừa đưa tay vẫy vẫy với Mộ Khinh Hàn vừa nở một nụ cười đầy gian xảo cười đến nỗi đôi mắt cũng cong cong.

Mộ Khinh Hàn ngớ người, lúc này nàng mới phát hiện ra, nơi Phong Kỳ Dạ dắt nàng đến là khu – ký – túc – xá – nữ!

Hông hét! Lỡ như để người khác nhìn thấy...

“Đi... đi Niên...” Mộ Khinh Hàn gắng sức nặn ra một nụ cười gượng gạo đáp lại Di Niên, rồi vội vã nhìn quanh bốn phía sau đó lo lắng giục Phong Kỳ Dạ:

“Muộn rồi, anh mau về đi...”

Phong Kỳ Dạ nhướn mày, đáy mắt hiện lên một tia bất mãn như thể muốn nói: Em đang đuổi anh sao?

“Cái đó, cái đó...” Mộ Khinh Hàn nhìn vẻ mặt không vui của Phong Kỳ Dạ, gấp như thể kiến bò trên chảo nóng.

Song... cuộc đời này chẳng bao giờ giúp đỡ cho nàng, mà chỉ luôn lấy việc bỡn cợt mình ra làm thú vui tiêu khiển.

“Khinh Hàn?” Một giọng nói đầy ngạc nhiên đột ngột truyền đến từ phía xa xa.

Mộ Khinh Hàn lại hóa đá tập hai. Nàng biết chủ nhân của giọng nói kia là ai, chỉ là giờ phút này nàng đâu có gan xác nhận lại nữa... Trời ơi có ai giúp mình đào cái hố chui xuống không?

“Cậu...” Chủ nhân của giọng nói – Mạc Toa Toa trưng ra một vẻ mặt cực kỳ bi kịch, ánh mắt đang dại ra đang lướt hết từ khuôn mặt Mộ Khinh Hàn xuống đến hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau kia, rồi từ từ đánh mắt lên trên nhìn chăm chăm vào Phong Kỳ Dạ...

“Hai người...” Mạc Toa Toa không dám tin vào mắt mình nữa, vội đưa tay lên dụi dụi, rồi chạy lên trước mấy bước tựa như muốn xác nhận chắc chắn rằng cảnh tượng trước mặt hoàn toàn không phải là ảo giác vậy.

Mà Mộ Khinh Hàn, tay nàng vẫn đang nắm chặt tay hắn là vì, cả người đã chết đứng luôn rồi, toàn thân cứng ngắc đến độ không thể cảm nhận được điều gì nữa...

Nhưng mà trong lòng nàng đã ngộ ra một điều.

Tiêu rồi!!!

Mạc Toa Toa đột nhiên bộc phát, hét toáng lên đầy kích động:

“A a a! Phong Kỳ Dạ! Mình nhìn thấy Phong Kỳ Dạ rồi! Nhất định là mình đang nằm mơ, đúng, nhất định mình bị mộng du!”

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Mộ Khinh Hàn dường như có phần tỉnh táo lại nhờ tiếng hét thất thanh của cô nàng, thừa dịp Phong Kỳ Dạ không để ý mà nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay anh. Nàng vờ mờ hồi nhìn về phía Mạc Toa Toa đang lên cơn kích động ngập ngừng gọi:

“Toa Toa...”

Nghe thấy giọng nói của Mộ Khinh Hàn, Mạc Toa Toa đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, cô nàng xông lên phía trước nắm chặt lấy hai vai Mộ Khinh Hàn, giằng giữ gào:

“Mộ Khinh Hàn! Cậu phải thành thật khai báo cho tớ! Cậu cấu kết dụ dỗ với Phong học trưởng từ lúc nào vậy hả!!!”

“A...” Mộ Khinh Hàn cực kỳ kinh hãi, hoàn toàn chẳng biết phải trả lời thế nào mới phải. Cái gì mà “dụ dỗ” chứ? Nàng với Phong Kỳ Dạ rõ ràng là rất rất rất trong sạch mà!

Đáng tiếc, người nào đó lại không nghĩ như cô. Một giọng nói trầm ấm êm ái chợt vang lên:

“Là anh dụ dỗ em ấy.”

Mạc Toa Toa trợn tròn hai mắt:

“Cái... Cái gì?” Phong Kỳ Dạ vừa nói gì cơ? Nhất định là thính giác của cô có vấn đề rồi!

“Là anh dụ dỗ Khinh Hàn trước.” Khóe môi Phong Kỳ Dạ khê nhướn lên, mang theo một nụ cười khiến người ta phải thất thần:

“Đúng không, Khinh Hàn?”

“...” Nhìn nụ cười mê hoặc lòng người, giết chết trái tim bao thiếu nữ con nhà lành của hắn, Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy hoảng hốt, nhưng không hiểu sao, nàng bỗng vô thức gật đầu!

Vẻ mặt của Mạc Toa Toa cứ như thể sắp sửa bị hồn phi phách tán đến nơi, miệng há ra nhưng lại chẳng thể thốt lên nổi một lời.

Đáy mắt hiện lên một ý cười ranh mãnh, Phong Kỳ Dạ nói: “Nhưng mà, hiện giờ Khinh Hàn chưa muốn người khác biết được chuyện này...” Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp:

“Chuyện của bọn anh, mong rằng học muội sẽ giữ bí mật.” hắn không nói rõ ràng cụ thể chuyện ra làm sao, nhưng những lời ấy, vừa có thể nói đúng sự thật lại vừa ám chỉ được với người ta.

Phong học trưởng đã lên tiếng nhờ vả há có thể không đồng ý sao? Đây là chuyện vinh hạnh cỡ nào chứ! Mạc Toa Toa sững diên, vội vàng gật đầu như trống bỏi:

“Được được! Học trưởng yên tâm, em nhất định sẽ giữ kín!”

“Ừ, vậy phải giao Khinh Hàn cho em rồi.”

“Yên tâm đi học trưởng, bọn em nhất định sẽ chiếu cố tốt Khinh Hàn mà! Ha ha ha...” Mạc Toa Toa cười rạng rỡ đáp lời Phong Kỳ Dạ, rồi nhanh chóng đẩy cái kẻ đáng thương vừa bị mình bán đi quay về ký túc xá.

Mộ Khinh Hàn vốn dĩ đang vui mình trong ảo giác đột nhiên bị động tác lôi kéo của Mạc Toa Toa làm cho tỉnh lại. Nhưng đã quá muộn rồi, cô khóc không ra nước mắt T_____T... Có điều sao Dạ lại biết được tên thật của cô thế?

Mạc Toa Toa hiển nhiên là còn đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc bất ngờ, ánh mắt bạn mình lóe lên, suốt cả quãng đường về phòng ký túc chẳng thèm nói năng gì với kẻ đi bên cạnh. Nhưng chính bầu không khí yên lặng đến quái dị này lại khiến Mộ Khinh Hàn sợ khiếp hồn khiếp vía. Đến lúc về được phòng, vừa khẽ đẩy cửa ra, một tiếng rống kinh thiên động địa đã lập tức truyền tới, đập tan sự yên tĩnh đầy đáng sợ ấy.

“Mộ Khinh Hàn? Sao cậu đi lâu thế hả? Người đàn ông của cậu vừa gọi điện thoại cho cậu kìa!”

“Hả?” Bàn tay đang đẩy cửa của Mộ Khinh Hàn nhất thời trở nên cứng đờ, kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ.

Mạc Toa Toa hiển nhiên cũng bị Hạ Đào Đào dọa cho sợ hết hồn, vẻ mặt vừa khó hiểu vừa ngạc nhiên.

Hạ Đào Đào hùng hổ vọt tới gần hai người, lôi Mộ Khinh Hàn còn đang đờ đẫn vào phòng, rồi trưng ra một vẻ uy nghiêm như thể người lớn đang dạy dỗ trẻ con:

“Là Nhan học trưởng đó! Cậu mau gọi lại anh ấy cho lão nương!”

“Sao cậu còn giống mẹ hơn cả mẹ tớ luôn vậy?” Mộ Khinh Hàn rút tay mình ra khỏi tay cô nàng, cau mày nói:

“Còn nữa, tớ đã nói với cậu mấy lần rồi? Nhan học trưởng không phải là người đàn ông của tớ!”

Hạ Đào Đào quay người, một tay chống hông, cô nàng nhú mày, bất mãn trách cứ:

“Nhan học trưởng thì có gì không tốt? Hử? Gia cảnh tốt, thành tích tốt, lại cực kỳ đẹp trai. Quan trọng nhất là, anh ấy nặng tình với cậu như thế...”

Mạc Toa Toa đứng một bên, này giờ bị hai người kia hoàn toàn xem như không khí, đến lúc này thì không nhin nổi nữa, lẩm bẩm một câu:

“Nói không chừng, ‘người kia’ còn tốt hơn gấp mấy...”

Giọng Mạc Toa Toa rất nhỏ, mặc dù không nghe rõ lời bạn nói, nhưng thính giác của Hạ Đào Đào vốn cực kỳ nhạy bén, lập tức quay sang hỏi đầy nghi hoặc:

“Toa Toa, cậu vừa nói gì thế?”

26. Chương 26: Vận Hoa Đào

Sắc mặt Toa Toa khẽ biến, nàng không ngờ mình chỉ lẩm bầm trong miệng mẩu câu thể thôi mà vẫn bị Hạ Đào Đào nghe thấy, vội vàng xua tay trước ánh mắt nghi ngờ của Hạ Đào Đào:

“Không....Không có gì... Tớ chỉ nói, khí, khí trời... hình như lạnh hơn rồi thì phải...”

“Hử, thật không đấy?” Sự chú ý của Hạ Đào Đào dành cho Mạc Toa Toa hiển nhiên là không thể duy trì được lâu, cô nàng hỏi một câu qua loa đại khái rồi cho qua ngay. Sau đó ánh mắt của nàng nhanh như chớp ném về phía Mộ Khinh Hàn dùng ngữ khí như thể tở – thách – cậu – từ – chối – đấy mà rằng:

“Đúng rồi, sáng sớm mai chúng ta không có tiết đúng không? Tổ đã giúp cậu đồng ý với học trưởng ngày mai cùng đi luyện cấp với anh ấy.”

Lời vừa dứt, Mộ Khinh Hàn đã kháng nghị ngay:

“Cái gì? Không được đâu!” Đùa à >< trực=“” giác=“” mạch=“” bảo=“” cô=“” rằng,=“” nếu=“” cô=“” cùng=“” đánh=“” quái=“” với=“” người=“” con=“” trai=“” nào=“” khác,=“” dạ=“” nhất=“” định=“” sẽ=“” nổi=“” giận=“” cho=“” coi!=“” nhưng=“” mà...sao=“” nàng=“” lại=“” có=“” cái=“” suy=“” nghĩ=“” đó=“”>

“Không có gì là không được hết!” Hạ Đào Đào kiên quyết bác bỏ thẳng thừng lời kháng nghị của Mộ Khinh Hàn, đoạn quay đầu lại cười híp cả hai mắt với Mạc Toa Toa:

“Toa Toa, cậu cũng đi cùng bọn tớ chứ?”

Mạc Toa Toa còn đang âm thầm cảm thấy may mắn vì thoát được một kiếp nạn, vừa nghe thấy Hạ Đào Đào nói thế thì lập tức tỉnh táo lại:

“Loạn Thế ấy hả? Được, lúc nghỉ hè tớ down rồi nhưng vẫn không có thời gian chơi.”

Cô nàng có nạn ra một nụ cười với Hạ Đào Đào, rồi len lén ném ánh mắt “tự cầu phúc đi nhà” về phía Mộ Khinh Hàn.

Mộ Khinh Hàn lại bị coi như không khí lần thứ n thì không khỏi nhăn nhó mặt mày, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Haizz, có vẻ như nàng không có quyền từ chối nữa rồi...

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tinh mơ Mộ Khinh Hàn đã bị đánh thức. Dưới sự nửa ép buộc nửa dụ dỗ của nữ vương Hạ Đào Đào, cuối cùng cô phải bất đắc dĩ đồng ý với yêu cầu của bạn.

Mộ Khinh Hàn ngáp ngáp dài dằng nhập vào game, nhân vật của nàng vẫn đang đứng ở nơi lần trước đăng xuất. Mặc dù trời đã sáng, nhưng trên con đường cổ kính này vẫn chỉ mới lác đác vài bóng người, mấy cửa hàng xung quanh cũng mới mở độ hai ba cái. Thành Thanh Long náo nhiệt từng bừng ngày hôm qua lúc này lại vắng lặng yên tĩnh đến lạ thường.

Mộ Khinh Hàn mở danh sách bạn tốt ra nhìn qua một lượt, sáng này Dạ Thanh Hàn và Loạn Mã Tiên Sinh đều có tiết, thế nên tên hiển thị của họ đều chỉ mang một màu xám xịt.

Mộ Khinh Hàn không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhấn một cái tin cho Dạ Thanh Hàn kể sơ qua tình huống lúc này của mình.

Sau đó, nàng cẩn thận dòm ngó khắp bốn phía xung quanh, thừa dịp không có ai chú ý mới guồng chân chạy vào một góc hẻo lánh gần đó, nhanh tay chuyển sang nhân vật đã bị cô cho vào quên lãng từ đời nào “Lạc Anh Phiêu Tuyết”.

Nàng mở bảng điều khiển nhân vật ra thêm “Băng Lam Thủy Mật Đào” vào danh sách bạn tốt. Rất nhanh sau đã nhận được thông báo của hệ thống.

[Hệ thống] : “Người chơi Băng Lam Thủy Mật Đào đồng ý thêm bạn làm bạn tốt.”

Mộ Khinh Hàn gửi cho Băng Lam Thủy Mật Đào một tin nhắn, rất ngắn gọn, chỉ có hai chữ đầy súc tích:

“Ở đâu?”

Không lâu sau, một con chim bồ câu đã vỗ cánh bay về phía nàng, chuẩn xác đậu xuống lòng bàn tay, hoá thành tờ giấy trắng bên trên có viết mấy dòng chữ:

“Trước cổng thành Huyền Vũ, đến đây ngay! Nhớ kĩ tuyệt đối không được mặc đồ màu trắng!”

Không được mặc đồ màu trắng? Mộ Khinh Hàn cảm thấy vô cùng kinh ngạc vội sững sốt gửi lại một cái tin:

“Tại sao?”

Có điều, nàng chờ mãi mà vẫn không thấy thư trả lời của Băng Lam Thủy Mật Đào đâu. Mộ Khinh Hàn sốt ruột nhìn theo hướng chim bồ câu bay đi, nhưng ngay cả cái bóng mờ mờ cũng chẳng thấy. Nàng không thể làm gì khác hơn là chạy vào một cửa hàng gần đó, mua đại một bộ quần áo lụa màu lam thay cho bộ y phục trắng muốt trên người, rồi vội vàng đi tìm truyền tống trong thành Thanh Long, bước vào tiến thẳng đến thành Huyền Vũ.

Thành Huyền Vũ, một trong bốn đại chủ thành.

Không như thành Thanh Long lấy màu xanh làm chủ đạo, trong thành Huyền Vũ, màu đen mới là màu chính, mỗi căn nhà đều có bốn góc mái hiên chéch lên, dựng đứng phía trên là một bức tượng đá Huyền Vũ uy phong lẫm liệt. Kiểu nhà thiết kế như thế này, chính là một trong những điểm đặc sắc nhất của thành Huyền Vũ.

Vừa sáng sớm tinh mơ, Thệ Thủy Niên Hoa đã dẫn theo một đám đàn em đi tuần tra trong thành Huyền Vũ. Thành Huyền Vũ là địa bàn của gia tộc Thệ Thủy, hẳn rất thích nơi này vì ở đây hẳn có thể tha hồ làm cáo mượn oai hùm, bắt nạt kẻ yếu...À không, là diều vô dương oai, trừ gian diệt ác mới đúng nhân tiện còn có thể trưng ra cho người khác thấy, khí thế của phó bang chủ gia tộc Thệ Thủy nó lẫm liệt cỡ nào!

Thệ Thủy Niên Hoa mặc một bộ quần áo bằng gấm, quanh thân lấp lánh ánh lam, bên hông đeo một thanh trường kiếm tỏa ra quang sáng màu tím, hẳn ngẩng đầu ưỡn ngực đi trên đường lớn, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt sắc bén lia khắp xung quanh, xem xem có người chơi nào mặc đồ trắng hay không.

Màu trắng, là màu mà hẳn hận nhất trên thế gian này.

Mỗi khi nhìn thấy có người chơi nào mặc đồ trắng trong thành, hẳn lập tức không chút do dự mà xông lên, thẳng tay luân bạch luân người chơi vô tội đó. Bởi vì, Lạc Tuyết Khinh Hàn. Bởi vì, Dạ Thanh Hàn. Hai kẻ thù không đội trời chung của hắn, đều thích mặc đồ trắng! Cho nên, kể từ lúc đó, màu hắn hận nhất là màu trắng!

Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, người chơi trong thành không ai dám mặc đồ trắng nữa. Trên đường phố, người chơi đi tới đi lui, khoác trên mình đủ các loại trang phục với biết bao màu sắc rực rỡ, duy chỉ có màu trắng là tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

Thệ Thủy Niên Hoa nhìn người chơi qua lại đặc ý dạt dào gật gật đầu, tựa như bậc quân vương từ trên cao nhìn xuống, đầu hắn lại càng ngẩng cao hơn, cảm giác tự hào tràn ngập nơi đáy lòng.

Đột nhiên, bước chân Thệ Thủy Niên Hoa dừng sững lại, ánh mắt bị một dáng hình màu lam ở cổng thành hấp dẫn.

Đó hình như là một nữ tân thủ, tuy rằng trên người thiếu nữ ấy chỉ khoác bộ trang bị trắng, nhưng cũng không thể che lấp nổi ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ người nàng. Bộ y phục màu lam với tầng tầng lớp lớp tà váy mỏng manh trong suốt, trên eo thắt một dải gấm đồng màu, mái tóc dài mượt như thác nước đổ từ trên cao. Dù khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn vô cùng thanh nhã yêu kiều, đặc biệt là đôi mắt đen trong suốt sáng ngời kia, khiến người ta không thể không chú ý đến.

Nàng đứng trước cổng thành, thỉnh thoảng lại nhìn ngó xung quanh giống như là đang đợi ai đó.

Nhưng mà Thệ Thủy Niên Hoa đã không thể bình tĩnh nổi nữa rồi. Một luồng điện không biết từ đâu xuất hiện chạy dọc cơ thể hắn, hắn sống trên đời hơn hai mươi năm lần đầu tiên cảm thấy tim mình đập mạnh như thế này ngay cả khuôn mặt cũng không kiềm chế được, đỏ ửng lên.

Trái tim hắn đã bị một mũi tên gọi là “vừa thấy đã yêu”!

Lòng rộn ràng, tim đập loạn mãi vẫn không ngừng lại được. Hắn muốn bước đến gần thiếu nữ kia, nhưng lại sợ quá đường đột, chỉ e sẽ khiến đối phương xem thường mình.

Làm sao đây? Phải làm sao đây? Thệ Thủy Niên Hoa gơ tay giữ chặt phần ngực nơi trái tim đang đập loạn, cố làm mình bình tĩnh lại, trong đầu suy nghĩ thật nhanh, gắng tìm ra một phương pháp tốt nhất để tiếp cận đối phương.

“Lão đại, làm sao thế?” Tên đàn em đi theo phía sau nhìn thấy động tác kì lạ của Thệ Thủy Niên Hoa thì cảm thấy cực kỳ khó hiểu, liền tò mò lên tiếng hỏi han.

Động ý tưởng đang lướt qua lướt lại vèo vèo trong đầu Thệ Thủy Niên Hoa bỗng bị câu hỏi đột ngột này cắt bég mất, hấn lập tức nổi giận đùng đùng, ánh mắt phóng về phía tên đàn em, còn đang muốn xử đẹp thằng nhãi lau chau kia, thì hấn bất chợt phát hiện ra, cặp mắt của thằng này trông gian không thể tả. Hốt nhiên, một tia sáng lóe lên, hấn đã nghĩ ra một kế.

Nghĩ đoạn, hấn cố kiềm chế sự sung sướng trong lòng lại, ra vẻ bình tĩnh ho “khụ” một tiếng, chỉ vào thiếu nữ áo lam đang đứng phía trước, rồi nghiêm trang nói với thằng đàn em:

“Mày, đi trêu ghẹo cô gái kia cho tao. Nhớ kỹ, không được để cô ấy biết là tao sai mày đi!”

Tên đàn em nghe thấy thế thì kinh hãi trợn mắt há mồm, không kìm được kêu lên:

“Cái gì?! Lão đại, chuyện, chuyện này sao em có thể làm được?” Không phải đầu lão đại xảy ra sự cố ở bộ phận nào rồi chứ? Sao lại bảo một công dân tốt luôn tuân thủ kỷ cương phép nước như hấn đi trêu ghẹo con gái nhà người ta?

“Ngu!” Thệ Thủy Niên Hoa hung tợn trừng mắt một cái, cau mày nói:

“Mày biết cái gì gọi là anh hùng cứu mỹ nhân không? Muốn có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển thì phải có một tên ác bá đến trêu ghẹo mỹ nữ trước, hiểu chưa! Còn không mau đi?!”

Tên đàn em thấy bộ dạng Thệ Thủy Niên Hoa hiện giờ đúng là chẳng khác gì một lão ác bá, trong lòng kêu khổ không thôi. Hoá ra là lão đại muốn tiếp cận MM nhà người ta, nên mới bắt hấn đi làm kẻ xấu, sau đó ra chiêu “anh hùng cứu mỹ nhân”... Nhưng mà xem chừng, lão đại còn giống ác bá hơn hấn nhiều...

Bạn đàn em khóc không ra nước mắt, dưới ánh mắt trừng trừng hung hăng độc ác của Thệ Thủy Niên Hoa, hấn nơm nớp lo sợ tiến lên phía trước, từng bước từng bước một. Hấn nhắm chặt hai mắt, cắn răng nghĩ: Không có gì to tát đâu! Chẳng phải chỉ trêu ghẹo một em gái thôi sao, sợ quái gì!

Hạ quyết tâm, hấn xốc lại tinh thần rồi hăng hái chạy tới, nháy nháy mắt với thiếu nữ vận lam y:

“Mỹ nữ, đi một mình sao?”

Thế nhưng, hấn đợi cả nửa ngày, đáp lại lời hấn chỉ là một sự im lặng tuyệt đối. Thiếu nữ kia căn bản là chẳng buồn liếc hấn lấy một cái.

Bạn đàn em không khỏi ngây ngấn cả người, thầm nghĩ: Chẳng lẽ bộ dạng của mình vẫn chưa đủ hung ác sao? Sao mà đối phương không thèm để ý đến mình chút xíu nào thế này, ngay cả sợ hãi cũng chẳng có lấy một tí tí? Hay là mình nên ra vẻ ác bá thêm chút nữa?

Lúc bạn đàn em còn đang khổ sở suy nghĩ, thì thiếu nữ áo lam đã bước ra xa, không một tiếng động.

Cô thiếu nữ kia không ai khác chính là Mộ Khinh Hàn đang nguy trang dưới vỏ bọc của “Lạc Anh Phiêu Tuyết”. Từ truyền tống đi ra, cô lập tức đến thẳng cổng thành Huyền Vũ, vậy mà chẳng thấy ma nào hết, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác như “bị người ta cho leo cây”, nhất thời cảm thấy vô cùng tức giận.

Đang gửi bồ câu đưa thư cho Băng Lam Thủy Mật Đào, nàng chợt nhìn thấy một người chơi bước tới. Nàng còn nghĩ chắc chẳng có chuyện gì tốt lành quả nhiên ngay giây sau liền thấy người chơi đó nháy nháy mắt với cô, giọng điệu đầy bồn chồn:

“Mỹ nữ, đi một mình sao?”

Mộ Khinh Hàn hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới hấn, bước ra xa vài bước.

Thế mà tên kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, trái lại còn không biết xấu hổ mà tiến lên, trưng ra một đôi mắt đăm đăm:

“MM, lại đây cho đại gia đùa giỡn nào”

Chữ “nào” vừa được thốt ra khỏi miệng, bạn đàn em đã chợt thấy một tia sáng lóe lên ngay trước mắt, một luồng khí mãnh liệt bỗng ập tới, còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, hắn đã thấy ngực mình đau nhói, khí lạnh xâm nhập vào thân thể, chạy dọc theo từng mạch máu! Hắn lạnh run cả người tập trung nhìn lại mới bắt ngờ phát hiện ra, vị trí nơi trái tim hắn đã bị một thanh kiếm xuyên thẳng qua tự lúc nào!

Mộ Khinh Hàn đang bị một cục tức đè ngang bụng, không biết tìm chỗ nào phát tác, tự nhiên lại có một tên xui xẻo tự động dâng mạng lên tận cửa, làm quái gì có thể tha cho hắn được? Dù sao người chơi chưa đến cấp 10 thì cũng được Hệ thống bảo hộ, thế nên sau khi nghe hắn nói xong câu thứ hai, cô không chút do dự rút thanh Phong Chi kiếm – phần thưởng từ Boss thả lần trước – ra, chẳng nói chẳng rằng, đâm thẳng về phía trước!

“Dừng tay! Giữa bàn dân thiên hạ mà dám trêu ghẹo” Thệ Thủy Niên Hoa cắn đúng thời cơ, chuẩn bị nhảy ra diễn màn “anh hùng cứu mỹ nhân”, thì bị sự cố bất ngờ xảy ra trước mắt làm cho sợ hết hồn, lời mới nói được một nửa đã nghẹn luôn nơi cổ họng.

Hắn không ngờ tới khả năng MM kia có thể sẽ thẹn quá hoá giận mà thẳng tay chém chết tên đàn em, càng không nghĩ rằng, một tân thủ lại có khả năng giết chết người chơi hơn mình đến 10 cấp chỉ bằng duy nhất một chiêu như thế. Nhìn theo luồng ánh sáng trắng đang dần biến mất, Thệ Thủy Niên Hoa thầm mắng mình thất sách, đoạn liếc về phía thiếu nữ kia trong lòng cảm thấy cực kỳ sùng bái: nàng ấy thực sự... quá quá anh dũng mà!

Trong mắt Thệ Thủy Niên Hoa bay lơ lửng một đồng trái tim màu hồng, nếu như... nếu như đối phương cũng quan có tình cảm với hắn, hai người họ nhất định sẽ trở thành một đôi hiệp lữ, tiểu ngạo giang hồ, chu du bốn biển... Là chuyện hạnh phúc xiết bao...

Thế nhưng, ảo tưởng của Thệ Thủy Niên Hoa rất nhanh đã bị một giọng nam rất đỗi quen thuộc phá tan:

“Học muội, có chuyện gì thế?”

Mộ Khinh Hàn nghe thấy giọng nói quen thuộc này, biết người nàng đợi này giờ cuối cùng cũng chịu đến, cho nên thu kiếm lại, quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Thệ Thủy Vô Trần và Băng Lam Thủy Mật Đào đang đi tới. Cô cố kìm sự giận dữ lại, ôn hoà gọi hai người:

“Đào Đào, học trưởng.”

“Học muội.” Thệ Thủy Vô Trần mỉm cười gật đầu với Mộ Khinh Hàn, nhìn thấy vẻ hồ hững trên khuôn mặt nàng, hắn không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Thệ Thủy Niên Hoa trốn một bên này giờ rốt cục không kiềm chế được, bước nhanh lên trước, vờ như vô tình đụng trúng mây người:

“Vô Trần ca, Đào Đào muội thật khéo mà... A, vị MM này... là người mới sao?”

Băng Lam Thủy Mật Đào sưng sốt con gái vốn luôn đặc biệt nhạy cảm, lúc này nàng đã mơ hồ nhận ra được điều gì hơn nữa khi cô nhìn thấy tình ý trong mắt Thệ Thủy Niên Hoa, lại càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng. Cô toét miệng cười hi hi nửa đùa nửa thật nói:

“Này Niên Hoa ca ca, không phải là huynh có hứng thú với Khinh Hàn nhà chúng tôi đấy chứ? Nói cho huynh biết nhé, đừng có ý định vớ vẩn gì với cô nàng, cô ấy rất có thể sẽ là bang chủ phụ nhân tương lai đấy.”

Băng Lam Thủy Mật Đào cố tình nhấn mạnh hai chữ “bang chủ”, dụng ý nhắm thẳng vào Thệ Thủy Niên Hoa.

Mộ Khinh Hàn tức giận cắt ngang:

“Đào Đào, đừng nói bậy!”

“Tớ nói bậy chỗ nào đâu...”

Nhưng chưa kịp dứt lời, tiếng của Băng Lam Thủy Mật Đào đã bị một giọng nói lớn át mất:

“Vô Trần ca, tôi thích MM này! Tôi quyết định rồi! Tôi sẽ cạnh tranh công bằng với huynh!”

Thệ Thủy Niên Hoa nhìn Thệ Thủy Vô Trần bằng một ánh mắt vô cùng kiên định, hân cao giọng tuyên bố, ngữ khí cực kỳ đáng tin. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, như thể hùng hồn tuyên bố với thế giới rằng: không gì có thể phá vỡ được quyết tâm của hắn!

(/

)...

Băng Lam Thủy Mật Đào kinh ngạc trợn mắt há mồm; nụ cười tao nhã luôn thường trực trên khuôn mặt Thệ Thủy Vô Trần, lúc này cũng đã héo úa luôn rồi... Dáng vẻ tươi cười của hắn thoát cái cứng đờ lại, ánh mắt đang nhìn Thệ Thủy Niên Hoa chỉ tràn ngập vẻ khó tin.

Phản ứng của hai kẻ kia đã kinh khủng như thế... Huống chi là kẻ trong cuộc – Mộ Khinh Hàn đây...

Thật ra, lúc Mộ Khinh Hàn nhìn thấy Thệ Thủy Niên Hoa đã cực kỳ kinh ngạc, không biết có phải là do đối địch trường kỳ hay không, mà trong lòng cô bỗng xuất hiện sự đề phòng, ngay cả ánh mắt nhìn hắn cũng tràn ngập địch ý.

Không thể ngờ rằng... Thệ Thủy Niên Hoa lại đột nhiên hạ chiến thư với Thệ Thủy Vô Trần! Mộ Khinh Hàn vốn bị mấy câu bậy bạ của Băng Lam Thủy Mật Đào làm cho sắc mặt trắng bệch cả ra... Nay, hồn phách nàng lại bị thêm một tia sét dữ tợn khác đánh trúng, trong nháy mắt, nàng đã hoá – thành – tro – bụi!

27. Chương 27: Vị Giáo Sư Mang Khuôn Mặt Bạch Tuộc

“Huynh... nói gì?” Về mặt Băng Lam Thủy Mật Đào như đại ra, mãi một lúc lâu sau, cô nàng mới nặn ra được một câu ngắn cùn cộn như thế.

“Tôi rất thật lòng!” Ánh mắt sáng quắc của Thệ Thủy Niên Hoa vẫn dán chặt vào Mộ Khinh Hàn, như muốn nhìn thấu tâm can cô.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Thệ Thủy Niên Hoa, cả người Mộ Khinh Hàn nhất thời sồn da gà, khuôn mặt thoát đen thoát hồng lại thoát xanh. Nàng tức đến độ muốn đấm ngực giậm chân giậm giữ mắng một câu: “Đồ thần kinh!”, rồi hoảng hốt out khỏi game với tốc độ nhanh hơn cả tên bắn.

“Ê! Sao huynh lại dọa Khinh Hàn nhà chúng tôi phải bỏ chạy thế kia hử! Về phương diện tình cảm, Khinh Hàn là người rất rất nhạy cảm, tôi khó khăn lắm mới tìm được cơ hội rủ cô ấy cùng đi đánh quái mà...” Băng Lam Thủy Mật Đào nhìn cảnh Mộ Khinh Hàn cuống cuống bỏ chạy thoát thân, lửa giận trong lòng cũng vì thế mà bốc lên phừng phừng, cô giận giữ quay sang chỉ trích Thệ Thủy Niên Hoa:

“Còn nữa chẳng phải huynh rất ghét những thứ liên quan đến Lạc Tuyết Khinh Hàn à? Tên của Khinh Hàn trùng với hai chữ trong tên vị Lạc Tuyết kia đây sao huynh không ghét?”

Thệ Thủy Niên Hoa trưng ra một vẻ mặt như muốn hăm dọa: không được sỉ nhục thần nữ trong lòng ta! đoạn cao giọng cắt ngang lời Băng Lam Thủy Mật Đào:

“Lạc Tuyết Khinh Hàn chỉ là một tên nhân yêu, sao có thể so sánh với nàng ấy chứ!”

Băng Lam Thủy Mật Đào thở phì phì trừng mắt lườm hắn ta một cái, còn đang định gân cổ lên cãi tiếp, thì đã bị Thệ Thủy Vô Trần cản lại:

“Đào Đào học muội, thôi được rồi đuổi theo Khinh Hàn quan trọng hơn.”

“Vô Trần ca, huynh nghĩ sao về lời tôi vừa nói?” Thệ Thủy Niên Hoa xen vào nhìn về phía Thệ Thủy Vô Trần.

“...” Nhìn thẳng vào đôi mắt ngập tràn vẻ khiêu khích của Thệ Thủy Niên Hoa, Thệ Thủy Vô Trần không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt đầy thâm ý của mình để đánh giá kẻ đối diện kia, rồi chẳng thèm thốt lên một câu tạm biệt, hần đặng xuất luôn theo Băng Lam Thủy Mật Đào.

Mộ Khinh Hàn giật chiếc tai nghe xuống lòng tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Hạ Đào Đào một cái, sau đó bật dậy như lò xo, cuống cuồng chạy khỏi ký túc xá, chẳng thèm ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần.

Mạc Toa Toa bấy giờ đang cầm chiếc tai nghe trên tay, vừa lúc nhìn thấy nguyên màn này thì ngẩn cả người ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn theo bóng dáng quàng quàng chật vật của Mộ Khinh Hàn, miệng lẩm bẩm:

“Cô nàng này làm sao thế nhỉ?”

...

Đáng sợ quá đi mất! Không ngờ, nàng lại bị Thệ Thủy Niên Hoa tỏ tình! Trời đất ơi, nhất định là do kiếp trước nàng làm quá nhiều việc xấu nên giờ mới bị báo ứng thế này đây... Nếu không thì tại sao những chuyện đen đui như thế lại đổ ập lên đầu nàng chứ!

Mộ Khinh Hàn vội vã chạy xuống tầng trệt của khu ký túc xá, hoảng hốt chạy thục mạng về phía trước, toàn bộ sự chú ý của nàng đều dành hẳn vào việc có ai đuổi theo phía sau hay không, còn chuyện có người phía trước thì cô hoàn toàn không để ý đến, thế là rầm một cái, nàng đã hoành tráng đâm vào một bức tường thịt.

Lực va chạm quá lớn, khiến Mộ Khinh Hàn bị bật lại phía sau.

May mắn là, đối phương đã kịp thời đưa tay ra giữ lấy eo nàng, giúp tránh được một kiếp ngã bi thảm nhưng mà eo mình cũng sắp bị gãy rời ra luôn rồi (_)

“Xin lỗi...” Mộ Khinh Hàn khó khăn trụ vững trên mặt đất, vừa xoa xoa bờ eo đang đau nhức, nàng vừa cuống cuồng nói xin lỗi với người đối diện. Cho đến khi một giọng nói ngập tràn sự hưng phấn đột ngột vang lên bên tai nàng mới chợt tỉnh ngộ:

“Oa, chị dâu à, mới sáng sớm ra, chị không cần phải nhớ Dạ đến mức vừa gặp đã đâm đầu vào cậu ta như thế chứ?”

Mộ Khinh Hàn kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn người phía trước một cái, bỗng đứng hình.

Không ngờ người bị mình đụng trúng, lại là... “phu quân” a a a!!! Mà kẻ vừa mở miệng phán một câu xanh rờn kia, chẳng phải ai khác, chính là bạn Lâm Vụ thâm hiểm gian trá...

Sau khi trừng mắt lườm Lâm Vụ một cái đầy tức giận, Mộ Khinh Hàn mới nơm nớp nhìn sang Phong Kỳ Dạ, trong lòng vô cùng hoảng loạn:

“Chuyện ban nãy, rất xin lỗi...”

Đáy mắt Phong Kỳ Dạ chợt xẹt qua một tia cảm xúc kỳ lạ khó nhận ra, hần bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Mộ Khinh Hàn như thể thấy được sự bối rối từ tận sâu trong tâm trí nàng đôi mày hần khê chau lại:

“Có chuyện gì thế?”

“Không... không có chuyện gì...” Mộ Khinh Hàn chỉ sợ anh sẽ phát giác ra việc vô cùng mất mặt ban nãy trong game nên vội vàng phủ quyết luôn lắc đầu nguây nguây đến sái cả cổ.

Đôi mắt Phong Kỳ Dạ hiện lên vẻ hoài nghi, nhưng anh không muốn tiếp tục làm khó nàng nữa. Có điều bạn Lâm Vụ thì hoàn toàn ngược lại, hần ta cười hi hi lên giọng trêu chọc Mộ Khinh Hàn:

“Không có chuyện gì? Vậy tại sao ban nãy chị dâu lại tỏ vẻ hoảng sợ như vừa gặp quỷ thế kia?”

Giọng hần chợt thấp xuống, cố làm ra vẻ u ám sợ sệt hết mức có thể:

“Hay là chị dâu cũng bị bà điên đuổi theo?”

“Cậu đi chết đi!”

Lâm Vụ cười ha hả, chạy vòng vòng tránh khỏi ánh mắt hung tàn ác sát hoàn toàn có thể giết người được của Mộ Khinh Hàn:

“Chị dâu, chị không cần đi học à? Sao mới sáng ra đã có nhả hứng ‘đi dạo’ trong trường thế này?”

Mộ Khinh Hàn tuy đang tức giận nhưng vẫn thuận miệng đáp:

“Sáng nay tôi không có lớp.”

“Vậy chị dâu có muốn đi học cùng người khóa trên không?” Lâm Vụ cười một tiếng đầy gian trá, ánh mắt đen tối nham hiểm lướt qua lướt lại giữa Phong Kỳ Dạ và Mộ Khinh Hàn.

“Cậu có âm mưu gì?” Ánh mắt mờ ám của Lâm Vụ khiến Mộ Khinh Hàn không khỏi nâng cao cảnh giác, nòng nhìn chăm chăm vào hắn ta bằng vẻ đề phòng và hoài nghi →_→

“Khinh Hàn...” Khóe môi Phong Kỳ Dạ khẽ nhướn lên, làm thành một nụ cười rung động lòng người, đoạn anh trưng ra một vẻ mặt hết sức “hồn nhiên” hết sức “vô hại” nhìn Mộ Khinh Hàn:

“...Cùng đi chứ?”

“Được ~” Mộ Khinh Hàn chẳng thêm nghĩ ngợi gì sất, lập tức gật đầu đồng ý luôn, ngay cả khuôn mặt nàng lúc này cũng ngập tràn sự kích động và hưng phấn.

Lâm Vụ , bắt đầu âm thầm phát điên: không công bằng, thật không công bằng!!!! Vì có gì Dạ lại “dụ dỗ” được chị dâu một cách quá ư là dễ dàng như thế, mà lời của hắn, người ta lại hoàn toàn xem thường là sao? Là sao???

Cuối cùng, Mộ Khinh Hàn cứ thế bị người ta lừa gạt đến lớp Vật lí của năm thứ tư, lục tục bám theo Phong Kỳ Dạ và Lâm Vụ, ngồi vào một góc phía cuối lớp.

Người dạy môn Vật lí cho học sinh năm thứ tư là một giáo sư ngoài bốn mươi tuổi, đầu tóc vẫn còn xanh, nhưng khuôn mặt thì lại khá là giống mặt bạch tuộc = =

Mộ Khinh Hàn vừa đặt mông ngồi xuống ghế, ánh mắt đã đảo đảo lảo liên khắp bốn phía, len lén quan sát nhất cử nhất động của đám học sinh xung quanh. Nhưng họ lại không có vẻ gì là lười biếng như trong tưởng tượng của Mộ Khinh Hàn, mà tinh thần ai nấy cũng đều phấn chấn, không phải đang ghi chép siêng năng thì cũng là chăm chú nghe giáo sư giảng bài. Mộ Khinh Hàn thật sự cảm thấy rất khó tin, những người ở đây đều là học sinh năm tư rồi, sao vẫn còn học hành nghiêm túc đến thế? Vậy thì chắc Phong Kỳ Dạ và Lâm Vụ cũng nghe giảng rất chú tâm ha...

Ai ngờ, vừa ngoảnh nhìn sang...

Hai người kia, không hẹn mà cùng lôi hai chiếc laptop của mình ra, sử dụng mạng trường, thản nhiên lướt web = =

Giờ phút này, bạn Lâm Vụ của chúng ta đang đang lướt lờ trên Diễn đàn Loạn Thế, chăm chú xem một đoạn video của người chơi nào đó post lên, hoàn toàn không ngờ rằng mình đang nằm trong tầm ngắm của một đôi mắt đầy quái dị...

“...Nói thật nhé đến cả một sợi tóc của Dạ Thanh Hàn mi cũng chẳng bằng!” Từ trong laptop, truyền ra giọng nói rất mực lạnh lùng của một cô gái, phía trên màn hình, thân hình trắng muốt xinh đẹp ấy, đã nhảy thẳng vào tầm mắt Mộ Khinh Hàn!

Phong Kỳ Dạ ngồi bên cạnh dường như cũng đã nghe thấy câu tuyên bố thẳng thừng đó của cô gái kia hắn khẽ nghiêng đầu ánh mắt sâu thẳm không gợn chút sóng.

Mộ Khinh Hàn hoảng hốt kêu lên:

“Lâm Vụ, cậu đang xem cái gì thế hả?”

Lâm Vụ vô tình chứng kiến được nguyên một màn kinh điển ấy, lòng thâm hả hê sung sướng. Lúc này nhìn thấy phản ứng kích động của Mộ Khinh Hàn, hắn lại càng thêm đắc ý. Lâm Vụ ngoảnh đầu sang, cười toét cả miệng:

“Cái này là do diễn đàn đăng lên đây chứ, chắc chắn, không ngờ chị dâu lại...”

“Chớ, chớ có nghĩ lung tung...” Mộ Khinh Hàn vội vàng cắt ngang lời hấn, lấp bắp phản kháng, ngay cả khuôn mặt cũng đỏ bừng lên đến đáng thương.

“Ha ha, thật ra thì không cần giải thích, tôi cũng hiểu mà!” Lâm Vụ ném cho cô một ánh mắt kiêu tôi – biết – hết – đây, nụ cười trên khóe miệng vẫn không tắt, hấn lại tiện tay mở một đoạn video khác, kết quả là... khuôn mặt ngu ngốc của Thệ Thủy Niên Hoa đột nhiên nhảy ra, chình ình ngay trên màn hình laptop!

“... Tôi thích MM này! Tôi quyết định rồi! Tôi sẽ cạnh tranh công bằng với huynh!”

Trong đoạn video kia, Thệ Thủy Niên Hoa đang cao giọng tuyên bố với ý chí sục sôi, ánh mắt hấn ngập tràn sự nóng bỏng và toan tính, khiến da gà da vịt gì của Lâm Vụ đều nhất loạt nổi lên hết sạch.

“Á! Đáng sợ quá!” Hấn run lẩy bẩy, còn đang định tắt đoạn video đi, thì đột nhiên trên màn hình chuyển sang một cảnh khác, khuôn mặt của Thệ Thủy Niên Hoa đã biến mất, thay vào đó là một thiếu nữ vận lam y. Động tác của Lâm Vụ cũng theo đó mà dừng lại:

“Hửm? Lạc Anh Phiêu Tuyết? ID này sao mà nghe quen thế...”

“A a a! Sao lại bị quay video lại thế này!” Mộ Khinh Hàn ngồi một bên đã hóa đá tự lúc nào, đột nhiên giật mình tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch, vội vàng giật lấy con chuột trong tay Lâm Vụ, nhanh như chớp tắt hết toàn bộ số video trong laptop, rồi tiện thể tắt luôn cả máy tính....

Lâm Vụ ngẩn người nhìn dòng chữ shutting down trên màn hình laptop, vờ mờ hời ngoảnh nhìn sang:

“Chị dâu, chị làm gì mà kích động thế? Chị biết cô gái đó à?”

“Đó là acc phụ của tôi... Á...” Mộ Khinh Hàn bật thốt lên trong vô thức, đến lúc nhận ra rằng mình đã lỡ lời, cô mới vội vã bụm chặt miệng lại, nhưng mà, đã quá muộn rồi...

Bàn tay đang lướt trên bàn phím của Phong Kỳ Dạ đột nhiên dừng lại, mắt anh nhìn về phía màn hình laptop đã đen ngòm phía đằng kia, trong đôi mắt đen và sâu thăm thẳm ấy, lóe ra một tia sáng sắc bén khôn cùng.

Về phần bạn Lâm Vụ, cậu chàng trợn tròn hai mắt, chiếc cằm như muốn rơi luôn xuống đất.

“Cái – gì ?” Lâm Vụ bỗng nhiên bật dậy khỏi chỗ ngồi, kinh hoảng hét lên một tiếng. Tiếng hét thất thanh ấy của hấn vang vọng khắp căn phòng rộng lớn, ngay sau đó, hàng loạt ánh mắt của những kẻ xung quanh, không hẹn mà cùng bắn tới, chiếu tướng thẳng vào người Lâm Vụ.

Thế nên... bị kịch đã xảy ra...

Đến khi Lâm Vụ ý thức được hành vi kích động của mình, thì cả người cũng đã cứng ngắc như tượng, hấn chỉ cảm thấy vô số những ánh mắt đang nhất loạt ném về phía hấn kia, khiến hấn không thể nào nhúc nhích nổi, rồi dần dần mọi thứ trên người hấn vỡ ra thành từng mảnh, như tảng đá bị mài mòn bởi thời gian...

Trên bục giảng, đôi mày vị giáo sư khê chau lại, khuôn mặt lộ vẻ bất mãn thấy rõ, dường như thấy rất không thoải mái khi có kẻ phá vỡ kỷ luật trong tiết dạy của mình. Giáo sư ho khụ một tiếng, chỉ ngón tay về phía Lâm Vụ rồi uy nghiêm nói:

“Bạn sinh viên kia, phiền bạn trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.”

“Cái, cái này...” Mồ hôi lạnh trên người Lâm Vụ thi nhau vã ra như tắm, trong lòng kêu khổ không thôi

(“ ”) / Giáo sư vừa hỏi gì, hấn nào có biết đâu! Lại thêm việc hấn từng bị vị giáo sư mặt bạch tuộc này cảnh cáo lúc làm thủ tục hỏi đầu năm, khiến hấn lại càng bối rối. Trong tình thế cấp bách ấy, hấn đành ném ánh mắt cầu cứu cho hai người bên cạnh...

Mộ Khinh Hàn lúng túng cười một tiếng, ném trả lại cho hấn một ánh mắt xin lỗi, tỏ vẻ thương tiếc mà chẳng thể giúp được gì. Còn Phong Kỳ Dạ thì chẳng thêm liếc nhìn hấn lấy một cái, mặt không đổi sắc lôi một mẩu giấy ra, rồi viết lên đó mấy dòng chữ.

Lâm Vụ tuyệt vọng! Hắn hoàn toàn tuyệt vọng rồi! Đương lúc hắn định liều chết phen này, anh dừng hy sinh hét lớn một câu:

“Giáo sư, em không biết!”, thì đột nhiên, một mẩu giấy được đưa tới trước mặt hắn...

Đúng là chết đuối vớ được cọc mà! Lâm Vụ nhất thời rơi vào trạng thái kích động, trái tim đã khô héo vì tuyệt vọng của hắn, đột nhiên lại được một dòng suối mát tưới lên, lập tức hồi phục vạn phần, đến mức cỏ cũng phải mọc, chim cũng phải bay!

Bạn Lâm Vụ vui mừng quá đỗi, cầm mẩu giấy lên không chút nghĩ ngợi đọc to dòng chữ:

“Giáo sư mặt bạch tuộc!”

Gió lạnh thổi vi vu...

Lâm Vụ tay cầm mẩu giấy, côi lòng hoàn toàn tan nát...

Trời ơi là đất ơi! Hắn bị Phong Kỳ Dạ chơi ột vố quá ngoạn mục rồi!

Phòng học rộng lớn đột nhiên lặng phắc như tờ, những tiếng bàn tán xôn xao lúc nãy, giờ đây cũng mất hẳn.

Rồi bất chợt, không biết ai là người khơi mào trước mà phòng học bỗng chốc vỡ ra, hóa thành những tiếng cười điên cuồng dữ dội.

Lâm Vụ cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn về phía giáo sư, trưng ra một vẻ mặt cực kỳ vô tội. Còn vị giáo sư mặt bạch tuộc kia, thì sắc mặt đã trắng bệch tự lúc nào, không thêm để ý đến hình tượng nữa, ông lấy cuốn sách đập bàn cái rầm, quát toáng lên:

“Yên lặng! Yên lặng ngay! Bạn sinh viên kia sau khi tan học bạn ở lại đây!”

Câu cuối của giáo sư đương nhiên là nói với Lâm Vụ. Bạn Lâm Vụ vô tội đáng thương giờ phút này đã không thể dùng hai chữ “bi thảm” để miêu tả nữa rồi, hắn cảm thấy...không một thứ ngôn ngữ nào có thể nói lên được chính xác tình cảnh của hắn...

Dạ, cậu quả nhiên là kẻ giết người không dao! Tôi chỉ trêu chọc chị dâu một chút thôi mà, cậu có cần phải nhỏ mọn như thế không? T____T

Và thế là, đến khi tan học, bạn nhỏ Lâm Vụ đáng thương cứ thế phải ở lại lớp với giáo sư một cách đầy bi kịch. Mộ Khinh Hàn hả hê nhìn về bi phần của Lâm Vụ một cái rồi vui vẻ bám theo Phong Kỳ Dạ ra khỏi phòng học.

Nhưng Mộ Khinh Hàn đã hoàn toàn quên mất rằng, trên đời này còn có một câu gọi là “vui quá hóa buồn”, vừa đi cùng Phong Kỳ Dạ ra khỏi lớp được mấy bước, thì nụ cười trên môi cô bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, khi mà còn chưa kịp thu nó lại...

Bởi vì, nàng nhìn thấy một người...Một người đã bị cô hoàn toàn cho vào quên lãng, người đó đang đi tìm nàng...Hắn ta, không phải ai khác chính là...

Phong Kỳ Dạ nhận ra ngay vẻ khác thường của Mộ Khinh Hàn, anh dừng cước bộ, men theo ánh mắt cô nhìn về phía đằng kia. Ngay lập tức, trong đôi mắt đen ấy hiện lên một dáng người gọi là xa lạ thì không đúng mà quen thuộc cũng chẳng phải rồi đấy mắt hắn xẹt quá một tia sáng, dường như đã hiểu rõ mọi chuyện khoe môi khe nhếch lên làm thành một nụ cười lạnh.

“Khinh Hàn học muội?” Nhan Thiên Thần mỉm cười, đến khi nhìn thấy Phong Kỳ Dạ đang đứng bên cạnh Mộ Khinh Hàn, nụ cười của hắn hoàn toàn biến mất, đột nhiên hắn cảm thấy như có một luồng khí áp bức đến ngộp thở đang tràn về phía hắn ánh mắt ôn hòa theo đó mà cũng trở nên cảnh giác cao độ. Hắn nhìn chằm chằm vào Phong Kỳ Dạ, tràn ngập sự khó hiểu và địch ý:

“Vị này là...?”

28. Chương 28: Cuộc Đụng Độ Đầu Tiên

Hai đôi mắt trừng trừng nhìn nhau, trong không trung lóe ra những tia lửa dữ dội kịch liệt. Sự giằng co giữa hai người không hiểu sao, đã hóa thành một luồng khí mãnh liệt tự lúc nào khiến cho bầu không khí bốn phía xung quanh dường như bị đè nén đến cực độ.

Mộ Khinh Hàn bị luồng khí này làm cho ngộp thở, phải lui về phía sau mấy bước, khoanh khắc đó, tay nàng bỗng bị một bàn tay to lớn và mạnh mẽ nắm lấy.

Theo bản năng nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía đôi mắt đen và sâu không đáy ấy. Tuy Phong Kỳ Dạ không nhìn cô nhưng sự bình tĩnh hiện rõ trong mắt hấn lại khiến nàng cảm thấy bình tâm đến lạ thường. Có điều 2 người công khai nắm tay nhau trước mặt Nhan Thiên Thần thế này...Hàng mi dài của Mộ Khinh Hàn khẽ rũ xuống, khuôn mặt đỏ lên đầy ngượng nghịu trong lòng bỗng dấy nên một cảm giác ngọt ngào...

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Ánh mắt Nhan Thiên Thần phóng thẳng đến hai bàn tay đang nắm lấy nhau của những người đối diện hàng lông mày chau lại vẻ không vui, nhưng chỉ giây sau vẻ tức giận ấy đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một nụ cười rất mực ôn hòa:

“Khinh Hàn học muội, vị này là anh trai của em ư?”

Hấn từng nghe nói Khinh Hàn có một người anh, dù chưa gặp người đó bao giờ hơn nữa có lần Hạ Đào Đào đã bảo “Khinh Hàn chẳng bao giờ chạm vào người khác giới”, cho nên khi vừa nhìn thấy người con trai mang đầy tính uy hiếp trước mắt hấn đây Nhan Thiên Thần vội nghĩ có thể là anh trai Khinh Hàn cũng nên.

“...” Hấn ta vừa dứt lời, Mộ Khinh Hàn chỉ còn biết , trong lòng sinh ra một loại cảm giác mà không từ ngữ nào có thể diễn tả nổi. Sao cô không biết thế, hóa ra, Dạ là...anh trai của cô à? = =

“Anh trai?” Phong Kỳ Dạ nhướn mày, cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt đen ấy, sự đề phòng đã hoàn toàn nhường chỗ cho vẻ khinh thường. Chẳng biết là vì cảm thấy kẻ kia đang cố tự an ủi mình, hay là do hấn đã đánh giá quá cao thực lực của đối phương đây?

Đôi mắt hấn lướt một lượt khắp người Nhan Thiên Thần, trong lòng đã có kế hoạch ứng phó. Đối với những người như thế này cách tốt nhất là tốc chiến tốc thắng không nên kéo dài quá lâu.

Phong Kỳ Dạ nở một nụ cười bình tĩnh thản nhiên, dấn buông tay Mộ Khinh Hàn ra, tiến về phía trước mấy bước gờ bàn tay phải lên, ánh mắt nhìn xoáy vào Nhan Thiên Thần khóe môi khẽ nhếch, thái độ này của hấn chẳng biết là đang xem thường hay giễu cợt đối phương đây nữa:

“Chào tôi là Phong Kỳ Dạ, lần đầu gặp, mong sau này sẽ chỉ giáo cho tôi nhiều hơn.”

Trong đôi mắt đen thâm thúy của hấn ẩn chứa một sự cuồng vọng, tự tin đến mức tự phụ khiến Nhan Thiên Thần bất giác phải rùng mình.

“Phong... Phong Kỳ Dạ...” Nhan Thiên Thần khẽ lẩm bẩm, rồi đột nhiên tim hấn nảy lên một cái, lòng thầm nghĩ: Không ổn rồi! Không ngờ, người đó lại là... Lúc đầu, khi vừa nhìn thấy kẻ đối diện kia, trong lòng Nhan Thiên Thần đã dấy lên một nỗi bất an, bởi vì khí chất của người đó quá mạnh mẽ, có thể dễ dàng đánh gục đối phương chỉ trong chớp mắt. Nếu kẻ đó mà trở thành tình địch của hấn, chỉ e khả năng thắng sẽ là con số không. Thế nên, Nhan Thiên Thần chỉ còn nước hy vọng người kia là anh trai của Khinh Hàn. Nhưng mà trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế chứ? Sau khi nghe đối phương xưng tên tuy rằng hấn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vẫn không tránh khỏi sự chấn động từ tận tâm can. Chẳng thể ngờ người ấy lại chính là Phong Kỳ Dạ trong truyền thuyết của đại học Y! Có điều sao hấn ta lại đi cùng Khinh Hàn chứ?

Không đợi Nhan Thiên Thần đáp trả Phong Kỳ Dạ đã mỉm cười nói tiếp:

“Cậu chính là vị học trưởng mà Khinh Hàn đã từng nhắc tới đó sao?”

“Hả?” Nhan Thiên Thần bắt giác cau mày, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, đưa mắt nhìn người đối diện. Tại sao hắn ta lại hỏi vậy?

“Cảm ơn cậu, trong những năm tôi không có mặt ở đây, đã chiếu cố tốt cho Khinh Hàn.” Giọng điệu của Phong Kỳ Dạ có sự thay đổi, đôi mắt anh khẽ híp lại, ánh mắt bắn thẳng về phía Nhan Thiên Thần, trong câu nói của hắn dường như ẩn chứa một ý nghĩa khác:

“Có điều, bây giờ tôi đã trở về rồi, sau này sẽ không cần phiền cậu nữa.”

Nghe xong những lời ấy của Phong Kỳ Dạ, Mộ Khinh Hàn không khỏi vã mồ hôi, hắn nói cứ như thể trước đây hai người từng thân quen lắm không bằng. Mấy câu ấy đúng là thâm hiểm thật, vừa “cảm ơn” đối phương để ngăn người ta xuất chiêu trước, vừa dễ dàng chặn đứng đường lui của kẻ địch không sót lại chút hậu họa nào. Chiêu này của Phong Kỳ Dạ quả là độc không để đâu cho hết! Ngụ ý của hắn là.. sau này đừng tới làm phiền Khinh Hàn nữa ...

Nhan Thiên Thần bị ẩn ý trong câu nói của hắn chặn hết mọi lối đi, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, chỉ có thể nở nụ cười cứng ngắc gắng sức nặn ra một câu:

“Không... không cần khách khí...”

“Vậy chúng tôi đi trước đây.” Ý cười trên môi Phong Kỳ Dạ càng lúc càng sâu thêm, gật đầu với đối phương một cái đầy phong độ, rồi chẳng thèm liếc nhìn lại lần nữa hắn cầm tay Mộ Khinh Hàn đi thẳng.

Đến khi hai bóng hình ấy đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Nhan Thiên Thần mới chợt tỉnh lại.

Hồng bét rồi! Hắn đã quên bém mắt dự định ban đầu của mình tại sao lại để Phong Kỳ Dạ mang Khinh Hàn học muội đi một cách quá ư là dễ dàng như thế chứ? Đối thủ này... đúng là quá khó đối phó...

Đáy mắt Nhan Thiên Thần xẹt qua một tia tức giận, lòng thầm mắng mình đã quá thất sách. Đầu hắn vận hành nhanh như chớp, âm thầm suy nghĩ một lát, hắn quyết định lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“Đào Đào học muội? Bây giờ em có rảnh không?” Đôi mắt Nhan Thiên Thần hơi nheo lại, dưới đáy mắt, một tia sáng lạnh lùng sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất rất nhanh, giọng điệu cũng thấp xuống đến mấy phần:

“Đúng, có thể ra ngoài gặp anh một chút không, anh có việc rất quan trọng, cần thương lượng gấp với em...”

Sự trong sạch của mình hình như đã bị Dạ phá tan luôn rồi...

Lúc bị Phong Kỳ Dạ kéo đi, ngăn người theo sát bên anh, Mộ Khinh Hàn đã âm thầm nghĩ thế. Chỉ có điều, cô hoàn toàn không dám nói ra những lời ấy, và thì nàng cảm thấy rất khó hiểu, tại sao mình chẳng dám phản bác: “Không phải đâu!”, lại còn thấy rất vui nữa chứ? Chẳng lẽ là vì... khí chất của Dạ quá mạnh mẽ ư?

Thật ra thì đi cùng nhau thế này, sự chú ý của Phong Kỳ Dạ hầu hết đều dành cho Mộ Khinh Hàn, thế nên anh nhận ra được ngay vẻ khác thường của người bên cạnh. Đôi mắt hắn khẽ đảo, đoạn dừng cước bộ, xoay người lại nhìn thẳng vào đối phương không để cho nàng có cơ hội trốn tránh.

Ánh mắt của Phong Kỳ Dạ nhìn qua thì có vẻ vô hại, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ thấy trong đó ẩn chứa một ý cười đen tối đầy âm mưu, hắn lên tiếng:

“Khinh Hàn, có phải em muốn nói gì với anh không?”

Mộ Khinh Hàn tròn mắt, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy:

“Hả? Không có không có...”

“Không sao đâu, em cứ nói đi.” Phong Kỳ Dạ có vẻ như không tin lời cô, rồi anh phán một câu, hoàn toàn phá tan đường lui của người nào đó:

“Anh sẽ không ăn thịt em đâu mà.”

Không ăn thịt em đâu... Chắc chắn anh không thể ăn thịt em rồi T_____T nhưng mà, việc đó còn đáng sợ hơn cả chuyện anh sẽ ăn thịt em đấy!

Mộ Khinh Hàn nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đầu óc nàng sớm đã bị nụ cười mê hoặc của hắn làm cho hoa mắt chóng mặt, đầu óc choáng váng rồi, đôi môi khê giật giật định nói thẳng toạc suy nghĩ trong lòng mình ra. Nhưng chẳng hiểu sao lời vừa ra khỏi miệng đã biến thành:

“Dạ, vì giúp em mà anh đã phá hủy mất sự trong sạch của mình, anh không thấy đáng tiếc sao?”

Cuối cùng cũng đạt được đáp án mà mình mong muốn, ý cười trên môi Phong Kỳ Dạ lại càng thêm sâu, đáy mắt lóe lên một tia sáng không rõ hàm ý, cười mà như không cười. Hắn hơi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Mộ Khinh Hàn.

Mộ Khinh Hàn bị hành động đột ngột này của hắn dọa cho sợ hết hồn nhưng lại chẳng thể nhúc nhích nổi chỉ đành kinh ngạc đứng bất động, ngơ ngác đón nhận ánh mắt chăm chú của hắn nhìn đôi mắt sáng quắc ấy, khuôn mặt nàng cũng trở nên đỏ bừng cảm nhận thấy hơi thở nóng hổi của hắn đang vờn quanh tim bất giác loạn nhịp. Nhưng mà câu nói ngay sau đó của hắn đã khiến nàng hoàn toàn hồn phi phách tán!

Anh cười, giọng nói vẫn vẫn đậm phong khinh:

“Ồ? Vậy ra ý của em là em muốn chịu trách nhiệm với anh sao?”

29. Chương 29: Kế Hoạch Cầu Hôn

“Hả?”

Một câu nói làm cho Mộ Khinh Hàn mở lớn hai mắt trên mặt xuất hiện một tầng ửng đỏ, từ từ lan toả ra khắp nơi. Nàng kinh ngạc đến không biết làm sao cho phải cũng không thể nào giả vờ bình tĩnh được nữa vai lại bị Phong Kỳ Dạ nắm chặt không cách nào trốn được, chỉ có thể đứng yên đó cho hắn nhìn mình ánh mắt của nàng không được tự nhiên sụp xuống...

Phong Kỳ Dạ dường như không muốn buông tha cho nàng hai mắt hắn nheo lại:

“Chẳng lẽ không phải?”

Giọng nói của tựa như có ma lực dụ dỗ Mộ Khinh Hàn len lén nâng mắt lên nhìn từ góc độ này nhìn lên, ánh sáng u ám mất mấy phần, đôi đồng tử như thể nhuộm thêm một loại màu sắc mê hoặc làm cho trái tim nàng không kiềm chế được mà đập nhanh hơn. Nàng vội vã cúi đầu bối rối muốn tránh ánh nhìn chăm chú kia giọng run run:

“Em...”

“Thế nào? Không muốn” Nhìn vẻ do dự của nàng trong mắt người nào đó xuất hiện ý nghĩ bất mãn.

Mộ Khinh Hàn trong lòng có một loại cảm giác gọi là khóc không ra nước mắt.

T_____T mình lúc nào thì nói sẽ “chịu trách nhiệm” với hắn thế? Chịu trách nhiệm với hắn áp lực rất lớn đó... Và lại rõ ràng câu cô nghĩ muốn nói là “Trong sạch của em bị huỷ” chứ không phải “Trong sạch của anh bị huỷ”...

Bây giờ nàng cực kì mong muốn hét to một câu “Không phải vậy” để thể hiện sự trong sạch của mình == nhưng mà nàng đương nhiên không dám làm vậy, cho nên chỉ có thể lấp ba lấp bấp giải thích:

“Nhưng mà, em, ý em là...”

Nàng hít sâu một hơi nhỏ giọng nói ra sự thật:

“Vừa rồi, em hình như nói sai rồi... Kỳ thực ý của em là...trong sạch của em bị huỷ...”

Đôi mày kiếm của Phong Kỳ Dạ khẽ cau lại.

“À, hoá ra ý của em là...” Trong mắt xẹt qua một tia gian xảo, khoé môi nhếch lên tạo thành một nụ cười như có như không:

“...muốn anh chịu trách nhiệm với em?”

! Tại sao hắn có thể hiểu ý của mình thành ra như thế chứ?

Mộ Khinh Hàn vội vã lắc đầu, liên tục xoa tay liên tục phủ nhận:

“Không... ý em không phải vậy...”

“Không phải ý đó? Chẳng lẽ em không cần anh chịu trách nhiệm?” Phong Kỳ Dạ lần này lại bất ngờ không hề có một chút bất mãn nào, khoé môi càng cong lên, nụ cười nhạt dưới ánh mặt trời nhuộm đầy màu sắc bí hiểm:

“Em chắc chắn chứ?”

Một câu hỏi làm cho Mộ Khinh Hàn giật mình.

“Hm...”

Nàng thực sự không cần anh chịu trách nhiệm sao?

Vì vậy Mộ Khinh Hàn cảm thấy xoắn xuýt vô cùng... Tâm tình hiện tại của cô thật giống như... tự nhiên trên trời rớt xuống một cái bánh lớn, ăn vào hình như sẽ bị nghẹn chết, không ăn lại cảm thấy tiêng tiếc làm sao ấy... Mà hiện tại nàng đúng là rơi vào tình cảnh như vậy, muốn hắn chịu trách nhiệm thì sẽ phải chịu một loại áp lực rất lớn, không để hắn chịu trách nhiệm thì tiếc lắm...

Rốt cuộc là muốn hay không muốn đây?

Mộ Khinh Hàn cố lấy dũng khí, nàng cuối cùng cũng không trốn tránh nữa, đôi mắt tĩnh lặng nhìn hắn ánh vào trong mắt là nụ cười làm cho người ta rối loạn tâm tư. Nàng có chút ngần ngại lần đầu tiên nhìn thấy hắn là ở trong trò chơi khi đó toàn thân mặc áo trắng cười trên thần thú Bạch Hổ mà đến giống như thần tiên hạ phàm, nàng chưa từng nhìn rõ khuôn mặt của hắn lại bị hấp dẫn không cưỡng lại được... Có lẽ điều khiến trái tim nàng loạn nhịp không phải gương mặt hắn mà là... khí chất của người con trai ấy.

Đúng vậy, là khí chất của hắn. Khí chất của quá mạnh mẽ, những thứ liên quan đến hắn đều như có thêm vài phần sắc bén bức người, làm người ta không thể rời mắt nhìn, đồng thời cũng vì vậy mà tin phục anh. Thật ra Nhan Thiên Thần cũng có dung mạo xuất chúng mà vì sao cô lại chưa từng có loại “cảm giác” này? Thật ra thì, nàng vẫn cảm thấy... Nhan Thiên Thần quá dịu dàng, có gì đó nhu nhược, thực sự không thích loại tính cách như vậy.

Nhưng mà ngay giây sau nàng không khởi phát điện, bị hắn hấp dẫn với muốn hắn chịu trách nhiệm thì có liên quan gì với nhau hả trời!

Phong Kỳ Dạ thản nhiên mỉm cười, đôi mắt hắn nhìn hình ảnh người trước mắt mà xẹt qua một tia sung sướng, giống như anh rất hưởng thụ bộ dạng xoắn xuýt của nàng. Hắn từng bước ép chặt, không để nàng lại có dư thời gian suy nghĩ:

“Có muốn anh chịu trách nhiệm hay không?”

Mộ Khinh Hàn còn đang chìm sâu trong khốn cảnh tự vấn bản thân, cơ bản là không chú ý đến xung quanh, nghe anh hỏi như vậy, nàng không suy nghĩ đã trả lời ra miệng:

“Muốn.”

Vừa mới dứt lời nàng lập tức cứng đờ. Mộ Khinh Hàn chậm rãi ngẩng đầu, lúc nàng nhìn thấy nụ cười ranh mãnh trên khoé môi của Phong Kỳ Dạ thì cả người nàng... hoá đá...

Hắn vừa hỏi cái gì? Mà mình đã trả lời cái gì?!

Giống như...

Hắn nói có muốn hắn chịu trách nhiệm hay không?

Sau đó nàng rất thẳng thắn đáp lại muốn!

Cứ như vậy mình rất bị kịch mà tự đem mình bán đi. Kết quả có thể nghĩ...

! Xong đời...Lần này nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được!!!

Mộ Khinh Hàn nín thở đầy căng thẳng, nàng cẩn thận dè dặt liếc nhìn phản ứng của Phong Kỳ Dạ. Cảm thấy cả đời này nàng cũng chưa từng chật vật như vậy đâu!

Con cá rớt cục cũng mắc câu rồi. Phong Kỳ Dạ đã có được đáp án làm mình thỏa mãn hai mắt anh nheo lại lộ ra ý cười sâu đậm hẳn buông lỏng, vỗ vỗ cằm làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa lắm:

“Được rồi...Nếu như vậy, anh sẽ cố chịu trách nhiệm với em.”

Cố chịu trách nhiệm...

Mặc dù Mộ Khinh Hàn hiện tại cảm thấy rất rất quẫn, nhưng nghe hắn nói như vậy cũng không nhịn được mà nhảy dựng lên trừng mắt với hắn:

“Này = =! Anh đây là ý gì?!” Chịu trách nhiệm với cô khó lắm sao?!

“Chính là...” Phong Kỳ Dạ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhân lúc người nào đó không phòng bị hắn bắt ngờ ôm cả người nàng vào lòng, trong nháy mắt hơi thở ấm áp quen thuộc bao phủ khắp toàn thân cô, một luồng khí nóng phả vào tai “...ý này.”

“Anh...người xấu!” Mộ Khinh Hàn cứng đờ cả người, nàng xấu hổ đến độ mặt đỏ tới tận mang tai còn không bình tĩnh được mà hơi run run, may là cả khuôn mặt đều vùi vào ngực của Phong Kỳ Dạ, mới không bị anh phát hiện.

Gọng nói mang theo ý cười của người nào đó khác lại truyền vào tai:

“Em không phải thích người xấu sao?”

Mộ Khinh Hàn , anh có thể vô sỉ hơn được nữa không?

“Ai...Ai nói em thích...” Nàng đỏ mặt muốn phản bác nhưng lời sắp ra khỏi miệng lại không nói được nữa. Tim giống như cũng không muốn phản bác lời anh...

Nằm trong vòng tay anh cảm nhận nhịp đập có tiết tấu của trái tim hẳn khoe miệng Mộ Khinh Hàn không kiềm chế được nhếch cao lên. Hình như...thích “người xấu” như vậy cũng rất tốt.

“Cái gì? Nhan học trưởng, anh định cầu hôn Khinh Hàn trong game?!” Một giọng nữ lớn đầy kích động đột nhiên vang vọng khắp vườn trường yên tĩnh, khiến cho vô số chú chim trốn trong cây lá rậm rạp cũng bị làm cho sợ hãi mà bay vọt đi.

Nhan Thiên Thần ho nhẹ một tiếng, nghiêng mặt sang chỗ khác, trên khuôn mặt anh tuần xinh đẹp tuyệt trần hiện ra một mảnh đỏ ửng vì xấu hổ.

“Áy, xin lỗi, tại... tại em kích động quá...” Hạ Đào Đào thấy thế lập tức tỉnh táo lại, nàng che miệng đầy áy náy, rồi vội vàng nhìn khắp xung quanh. Sau khi xác định là không bị ai nghe thấy, nàng mới buông xuống được tảng đá đè nặng trong lòng, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hạ Đào Đào cố ép giọng xuống thật thấp nhưng vẫn không kiềm chế được kích động:

“Học trưởng, gần đây anh bị cái gì kích thích mà lại có loại suy nghĩ này vậy? Lúc trước không phải anh nói...phải từ từ, chậm rãi làm rung động trái tim Khinh Hàn sao?”

“Anh nghĩ tiến độ của chúng ta hiện tại là quá chậm, tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, cho nên anh muốn bồi dưỡng cảm tình qua game.” Nhan Thiên Thần mỉm cười giải thích:

“Em biết đấy, trong trò chơi có thể lấy lý do muốn có thêm kỹ năng phụ thê làm bia đỡ, anh còn có thể giúp Khinh Hàn kéo cấp nữa, như vậy Khinh Hàn có lẽ sẽ không chịu bó buộc như trong hiện thực.”

Phòng thủ của Mộ Khinh Hàn rất vững chắc khó mà đánh vỡ được ... Hấn dùng dụ dằng để che dấu buồn bực trong ánh mắt, lại để Khinh Hàn bị kẻ khác chiếm mất trong hiện thực, hấn không thể có lựa chọn nào khác hơn là ra tay trong game...

“Cũng đúng, như vậy rất tốt!” Hạ Đào Đào suy nghĩ một chút, rồi kích động nhảy dựng lên, khen Nhan Thiên Thần luôn mồm:

“Nhan học trưởng anh thật thông minh! Nhưng mà...Nhan học trưởng anh định làm thế nào? Khinh Hàn...cậu ấy sẽ đồng ý sao?”

Thực ra Hạ Đào Đào rất không hiểu vì sao Nhan Thiên Thần có điều kiện tốt như vậy mà Mộ Khinh Hàn mãi vẫn không chịu tiếp nhận anh ấy? Nàng có chút bị làm khó nhìn Nhan Thiên Thần:

“Học trưởng anh biết đấy, Khinh Hàn đối với loại chuyện tình cảm này, luôn luôn...”

Nhan Thiên Thần thản nhiên mỉm cười, tỏ ra rất bình tĩnh: “Uh, anh biết.”

Chính bởi vì tình trạng như vậy hấn mới có thể nghĩ tất cả biện pháp muốn làm rung động lòng Mộ Khinh Hàn, thậm chí không tiếc...Nghĩ tới đây ánh mắt hấn xám xịt dần.

“Vậy nên làm gì bây giờ?” Hạ Đào Đào thấy bộ dạng Nhan Thiên Thần giống như đã có tính toán từ trước, không khỏi có chút giật mình.

“Cho nên anh mới hẹn em ra ngoài.” Nhan Thiên Thần cười giống như người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc, nụ cười làm cho người ta vui tai vui mắt:

“Anh cần em giúp.”

“Được! Anh cứ nói đi! Chuyện liên quan đến hai người, có thể giúp, em nhất định sẽ giúp!” Bà mỗi Hạ Đào Đào hưng phấn nắm chặt hai tay, bày tỏ lòng quyết tâm cao cả của mình:

“Nhưng mà, em biết...phải làm thế nào?”

Nhan Thiên Thần như là sớm đã có một kế hoạch hoàn hảo, không cần suy nghĩ nói luôn:

“Học muội chỉ cần thuyết phục Khinh Hàn, làm cho cô ấy đăng nhập, sau đó giữ cô ấy ở lại thành Huyền Vũ một thời gian. Chuyện còn lại, cứ để anh lo là được.”

“Ồ! Em hiểu rồi. Nhưng mà...” Hạ Đào Đào suy nghĩ một chút lại cảm thấy do dự:

“Nhưng mà, còn những gì tên Thệ Thủy Niên Hoa kia đã nói thì sao? Khinh Hàn có thể như lần trước thẹn quá hoá giận đột nhiên đăng xuất luôn không?”

“Chuyện này anh đã tính rồi. Chuyện của Thệ Thủy Niên Hoa em cứ nói với Khinh Hàn là hấn chỉ nói đùa với cô ấy thôi. Còn về vấn đề đăng xuất...” Nhan Thiên Thần dừng một chút mới nói tiếp:

“Mấy ngày gần đây anh có lên mạng tìm hiểu thông tin liên quan đến hệ thống thành thân trong game, phát hiện ra rằng lúc đang cầu hôn với người nào đó thì người được cầu hôn không thể logout.”

“Hoá ra là như vậy...” Hạ Đào Đào bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, cô nàng hùng hồn tuyên bố:

“Được, Nhan học trưởng, anh yên tâm đi! Tất cả cứ giao cho em!”

Nhan Thiên Thần vẫn duy trì nụ cười ôn hoà ngàn năm không đổi: “Vậy, anh cảm ơn em trước, học muội.”

“Không cần khách khí... Nhưng mà học trưởng này, anh cầu hôn thành công rồi nhất định phải mời khách đây nhé.” Hạ Đào Đào cười hài hước, nửa đùa nửa thật nói.

“Nhất định nhất định. Đây là chuyện đương nhiên.”

Hạ Đào Đào xoa xoa hai tay, cười hắc hắc: “Vậy, em chúc học trưởng thành công!”

“Cảm ơn, anh nhất định...” Nhất định sẽ thành công!

Nụ cười dụ dằng như nước nơi khoe miệng Nhan Thiên Thần càng thêm bí hiểm, sâu thẳm trong đôi mắt hấn xẹt qua tia thần sắc ngoan quyết mà Hạ Đào Đào không phát hiện ra chỉ cần cầu hôn thành công, tất

cả mọi chuyện đều sẽ có chuyển biến... Cho nên, hẳn tuyệt đối không thể thất bại.

30. Chương 30: Sủng Vật Ra Đời

Vậy là quan hệ giữa nàng và Phong Kỳ Dạ cứ như thế được xác định. Đến bây giờ vẫn không hiểu ra sao...quá nhanh giống như đang nằm mơ vậy – đây là những cảm tưởng hiện tại của bạn Mộ Khinh Hàn.

Thế là vào lúc xế chiều hôm sau vừa học xong Mộ Khinh Hàn cả người như đang ở trong cõi thần tiên không cần Hạ Đào Đào mở miệng dụ dỗ ép buộc đã rất “chủ động” đăng nhập vào game làm cho người nào đó đang cố vắt óc để nghĩ ra biện pháp bắt Mộ Khinh Hàn login ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm.

Thực ra Hạ Đào Đào làm sao mà biết được rằng Mộ Khinh Hàn đã sớm gả về nhà chồng rồi hơn nữa cho dù acc phụ của Mộ Khinh Hàn cấp bậc có thấp cũng không sao nhưng acc chính thì vẫn phải luyện chứ, đâu thể để hoang mãi được.

“Khinh Hàn, đợi chút...” Hạ Đào Đào bị Mộ Khinh Hàn làm cho sững sốt, quên luôn cả chuyện nhắc nhở nàng phải đứng yên một chỗ đợi mình không được chạy lung tung, nàng nhớ lại lời thỉnh cầu của Nhan Thiên Thần cũng ngay lập tức đeo tai nghe vội vàng chạy theo đăng nhập vào game.

Mặc dù Mộ Khinh Hàn đã lên dây cót tinh thần đến 200% nhưng vừa đăng nhập vào game nàng đã bị cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

Thệ Thủy Niên Hoa quả nhiên đang đứng ở “chỗ cũ” chờ mình. Nhưng kỳ lạ là cái mặt hắn không hề lộ ra vẻ liếc mắt đưa tình ngu ngốc lúc trước, trái lại hai mắt hắn còn hừng hực lửa giận, hắn chìa thẳng vào mặt nàng mà rống to: “Đem con thổ trắng này đi làm thịt cho tao! Ngay lập tức!”

Có chuyện gì vậy? Mộ Khinh Hàn bị một màn “sư tử rống” của tên trước mặt làm cho sững sờ, trở mắt nhìn hắn nhất thời quên bống luôn cả việc chạy trốn.

Lúc Thệ Thủy Niên Hoa thấy trước mắt tự nhiên xuất hiện một người cũng rất sững sốt, nhưng khi hắn nhìn rõ người trước mắt kia là nữ thần trong lòng mình thì như mở cờ trong bụng hắn lập tức che giấu vẻ giận dữ, trở thành một bé cún bông xù cười nói ngọt ngào như mật:

“Nữ thần MM, em, em đến rồi...”

Mộ Khinh Hàn nhìn thấy hắn trở mặt so với lật trang giấy còn nhanh hơn, trong lòng cực kì . Tên của cô lúc nào thì biến thành “nữ thần MM” thế?

Trong lúc nàng còn đang sững sờ, phía sau truyền đến một giọng nữ vui mừng, thanh thúy như chuông bạc:

“Lạc Anh tỷ tỷ?”

Mộ Khinh Hàn nghe vậy ngẩn ra, quay đầu lại nhìn thì thấy một thiếu nữ mặc quần áo màu xanh ngọc bích bị mấy tên đàn em trong gia tộc Thệ Thủy bao vây ở giữa trên tay thiếu nữ ôm một con thổ trắng như tuyết đang lạnh run cố nép mình vào lòng người phía sau.

“Em...em là Vân Ảnh?!” Mộ Khinh Hàn nhanh chóng nhớ ra người trước mắt, cô kinh ngạc nhìn cô nhóc:

“Sao em lại ở thành Huyền Vũ?”

Vân Ảnh Tiêu Sanh nhìn thấy người quen đương nhiên là cực kì vui vẻ, hoàn toàn không để ý đến mấy tên gia tộc Thệ Thủy đang nhìn mình chằm chằm ở xung quanh, cô nhóc chạy thẳng đến bên Mộ Khinh Hàn, kích động nói:

“Em không đi một mình còn có Nguyệt Hắc Phong Cao và Sát Trùng Nhật nữa, nhưng mà vừa rồi chúng em chia nhau ra để đi mua đồ, hẹn gặp nhau trước cổng thành.”

“Bọn Sát Trùng Nhật cũng tới? Mấy đứa đi với nhau à? Nhưng mà...vừa rồi có chuyện gì xảy ra thế?” Ánh mắt Mộ Khinh Hàn như có như không liếc nhìn đám bang chúng của Thệ Thủy ở xung quanh thấp giọng hỏi.

“Vâng ạ, sau khi bọn em làm xong nhiệm vụ tân thủ thì gặp nhau trong thành chủ. Tiếc là không gặp lại Nghịch Đồng.” Giọng nói của Vân Ảnh Tiêu Sanh có chút tiếc nuối, có điều cô nhóc rất nhanh đã lại cười ngọt ngào với Mộ Khinh Hàn:

“Chị nhìn này, con thỏ này là phần thưởng nhiệm vụ của em đây.”

Mộ Khinh Hàn vô thức nhìn con thỏ trong tay Vân Ảnh Tiêu Sanh một cái, lại nghe cô nhóc nói tiếp:

“Thế nhưng tên kia vừa thấy con thỏ của em đã lao tới bắt em giao nộp. Em không giao, hẳn dọa sẽ luân bạch em...” Nói đến đây, vẻ mặt Vân Ảnh Tiêu Sanh biến sắc, có điều trên gương mặt thanh tú không hề có chút sợ hãi nào mà là ánh mắt chán ghét nhìn về phía Thệ Thủy Niên Hoa.

Mộ Khinh Hàn nghe cô nhóc kể lại, trong đầu dường như có chút hiểu, tại sao Hạ Đào Đào không để cô mặc đồ màu trắng vào thành...

Giọng nói của Vân Ảnh Tiêu Sanh mặc dù rất nhỏ nhưng cũng đủ rõ ràng mà truyền vào tai Thệ Thủy Niên Hoa, làm cả mặt hấn trắng bệch, chỉ sợ mấy lời vừa rồi sẽ phá hủy hình tượng của hấn trong lòng Mộ Khinh Hàn, cho nên hấn vội vã giải thích:

“Nữ thần MM, vừa rồi anh...”

“Được rồi!” Mộ Khinh Hàn không có thời gian đứng nghe hấn nói nhăng nói cuội, cô dứt khoát cắt ngang lời hấn, không nhận được nói:

“Em ấy là bạn của tôi! Mấy người muốn động vào em ấy thì luân bạch tôi trước đi!”

Nàng sở dĩ dám khiêu khích Thệ Thủy Niên Hoa như vậy là vì nàng tin chắc rằng bây giờ Thệ Thủy Niên Hoa không dám động tới mình nếu hấn luân bạch mình thật thì cũng không dễ ăn nói với Thệ Thủy Vô Trần đâu.

“Nữ thần MM, anh...” Thệ Thủy Niên Hoa gấp đến độ mặt mày đỏ bừng, hấn còn muốn nói vài câu “cứu vớt” mặt mũi, hiềm một nỗi Mộ Khinh Hàn hoàn toàn không thèm nhìn đến hấn.

“Vân Ảnh, đừng để ý đến mấy tên này nữa, chúng ta đi thôi.” Mộ Khinh Hàn liếc cũng không thèm liếc Thệ Thủy Niên Hoa lấy một cái, cầm lấy tay Vân Ảnh Tiêu Sanh dắt cô nhóc đi thẳng qua người hấn.

“Niên Hoa đại ca, bây giờ làm gì đây? Có giết thỏ nữa không?” Mấy bang chúng trở mắt nhìn lão đại nhà mình thả kẻ phải “bao vây diệt trừ” đi mà chỉ biết hai mắt nhìn nhau.

Thệ Thủy Niên Hoa lòng đang như lửa đốt vì hình tượng tốt đẹp của mình tự nhiên bị hủy hoại, lúc này nghe mấy tên đàn em nói vậy lại càng cảm thấy buồn bực hơn chán nản vô cùng, thiếu mỗi nước phun một ngụm máu tươi thôi. Hấn nổi giận đùng đùng, nhịn không được chửi đồng lên:

“Giết giết giết, giết cái đầu quỷ bọn ngươi ấy!”

“Vâng, bọn em hiểu rồi! Niên Hoa đại ca, bọn em lập tức đi giết quỷ!” Mấy bang chúng của Thệ Thủy bừng tỉnh đại ngộ, vội vã gặt đầu như già tởi không đợi Thệ Thủy Niên Hoa nói lần thứ hai cả đám đã tự động rút ra vũ khí của mình, lập thành đội ngũ xông ra khỏi cửa thành.

Gió lạnh hiu hiu thổi. Thệ Thủy Niên Hoa đang trong tình trạng muốn hóa đá nhìn đám kia trốn biệt so với cơn gió còn nhanh mà hai mắt trợn trắng hấn lúc này ngay cả ý nghĩ muốn tự sát cũng có luôn rồi.

Trời ạ, ai tới cứu vớt hấn giùm đi, sao hấn lại nuôi một đám đàn em ngu đàn thế chứ?!

Hạnh Hoa cư, đệ nhất danh lâu của thành Huyền Vũ, là địa điểm rất tốt để người chơi giải trí, nơi này nổi tiếng có thức ăn ngon, thường ngày những người chơi giết quái làm nhiệm vụ mệt mỏi rồi, nếu không có việc gì đều thích tụ tập ở chỗ này gọi một bình trà thơm, vài đĩa thức ăn nhẹ rồi tự mình tinh tế thưởng thức.

Người chơi luôn thích đến Hạnh Hoa cư bởi vì nghe đồn đầu bếp ở chỗ này đều là người chơi có trù nghệ đạt cấp tông sư, làm được mọi món ăn với đủ loại hương sắc mùi vị khác nhau. Một nguyên nhân trọng yếu khác là Hạnh Hoa cư không phải sản nghiệp của Thệ Thủy mà thuộc quyền sở hữu của đệ nhất bang phái.

Nhưng đại bản doanh của đệ nhất bang phái rõ ràng đóng tại thành Bạch Hổ sao bọn họ lại đi chọn một nơi cách xa địa bàn của mình cả ngàn vạn dặm để mở quán rượu làm gì?

Theo cách nói của bạn bang chủ Liễu Tình Ly thì lý do là vì: “chiếm địa bàn của người khác, kiếm tiền của người khác còn có thể nhân tiện giám sát nhất cử nhất động của đối phương. Mà xây dựng quán rượu rõ ràng là theo đúng sự cho phép của hệ thống, cho nên sẽ được hệ thống bảo hộ Thệ Thủy muốn phá cũng chẳng được. Thế là Hạnh Hoa cư cũng nghiễm nhiên trở thành “chỗ tránh nạn” của không ít người chơi. Quả là một chiêu giết người không đền mạng vô cùng inh.

Trong một góc khuất ít người chú ý ở Hạnh Hoa cư...

Vân Ảnh Tiêu Sanh vừa mới ngồi xuống đã không kiềm chế nổi tính tò mò của mình, cô nhóc kéo kéo ống tay áo của Mộ Khinh Hàn hiếu kỳ hỏi:

“Lạc Anh tỷ tỷ, chị sao mà lại quen biết với Thệ Thủy Niên Hoa được thế? Đúng rồi, em hình như còn nghe hẳn gọi chị là “nữ thần”...”

“Đừng để ý đến tên đó, cái đồ tâm thần!” Mộ Khinh Hàn khịt khịt mũi tỏ vẻ khó chịu, trong mắt cô lướt nhanh qua một tia bất đắc dĩ.

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Vân Ảnh Tiêu Sanh chợt nói, cô nhóc cười hắc hắc, ép giọng xuống càng thấp.

“Trước đây nghe nói cái tên Thệ Thủy Niên Hoa này có chút... Hôm nay thấy được tận mắt, quả nhiên!”

Nhìn Vân Ảnh Tiêu Sanh làm ra vẻ bí hiểm lại liên tưởng đến Thệ Thủy Niên Hoa đổi sắc mặt chỉ trong nháy mắt làm Mộ Khinh Hàn nhin không được phì cười thành tiếng.

Vân Ảnh Tiêu Sanh suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi:

“Đúng rồi, Lạc Anh tỷ tỷ, sao chị cũng ở thành Huyền Vũ vậy?”

Ba chữ “Huyền Vũ thành” vừa mới dứt, Mộ Khinh Hàn giống như đột nhiên nhớ ra việc gì chợt giật mình:

“Chết rồi! Tỷ suýt thì quên mất! Còn một chuyện rất quan trọng mình còn chưa làm xong!” Thật sự là xong đời nàng đã đồng ý với Phong Kỳ Dạ vừa đăng nhập là lập tức đi tìm anh...Kết quả là đụng phải Thệ Thủy Niên Hoa khiến mình quên mất tiêu...

Vân Ảnh Tiêu Sanh thấy Mộ Khinh Hàn có vẻ lo lắng thì rất có ý tứ hỏi thăm:

“Lạc Anh tỷ tỷ, chị có việc gấp à? Vậy em không làm phiền chị nữa, em đi tìm bọn Nguyệt Hắc Phong Cao...”

Nhưng mà lời nói còn chưa xong đã bị một kẻ không biết từ đâu xuất hiện sấp lại cắt đứt, tên này vừa thở dốc vừa nói:

“Nữ thần MM, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi! Em nghe anh giải thích...”

Vừa nghe thấy giọng nói này Mộ Khinh Hàn thiếu chút nữa đã không nhin được mà đập bàn rống lên:

“TMD! Thệ Thủy Niên Hoa, tôi với anh có thù oán gì hả? Sao cứ bám tôi như âm hồn bất tán thế!”

Tâm tình Mộ Khinh Hàn vốn đang rất tốt nhưng giờ thì bị cuốn bay sạch sẽ cả rồi, cô trợn trừng mắt nhìn kẻ vừa xuất hiện! Vân Ảnh Tiêu Sanh ngồi ở bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc, không sao thốt được thêm lời nào nữa.

Thệ Thủy Niên Hoa nhìn thấy vẻ giận dữ của Mộ Khinh Hàn thì càng thêm hoảng sợ, không khí xung quanh loãng ra hay sao ấy, giống như có một loại áp lực vô hình đang dồn dập đánh lên người hẳn vậy, làm cho toàn thân hẳn đều cảm thấy căng thẳng. Hẳn...hẳn làm sai cái gì rồi chẳng? Sao mà nhìn nữ thần MM có vẻ rất tức giận...Hẳn dè dặt nuốt nuốt nước bọt:

“Nữ thần MM...”

Đầu năm nay hình như rất thịnh hành kiểu cắt ngang khi người khác đang nói chuyện thì phải. Thệ Thủy Niên Hoa mới gọi một tiếng, ý tứ còn chưa kịp nói ra chữ nào thì đã bị giọng nói nóng nảy của Băng Lam Thủy Mật Đào cắt đứt:

“Khinh Hàn! Hoá ra cậu ở chỗ này! Làm tớ đi tìm mãi!”

Một cô gái mặc quần áo màu lam như sấm vang chớp giạt chạy vội vào, túm lấy tay Mộ Khinh Hàn kéo ra cửa:

“Nhanh lên, đi theo tớ kế hoạch của Nhan niên trưởng phải... Không không không, tớ có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, đi theo tớ nhanh lên.”

“Đợi đã, tôi còn có chuyện muốn nói với nữ thần MM!” Thệ Thủy Niên Hoa hấp tấp nhảy lên trước, chặn lại đường đi của hai người.

Băng Lam Thủy Mật Đào vẫn cố lời Mộ Khinh Hàn tiến về phía trước, muốn đi vòng qua Thệ Thủy Niên Hoa bực mình ngắt lời hẳn:

“Nói cái gì mà nói! Chuyện của Niên Hoa ca sao mà quan trọng bằng chuyện của ta hả?”

Thệ Thủy Niên Hoa trả lời vô cùng kiên định như chém đinh chém sắt mà rằng:

“Đương nhiên!”

“Mau tránh sang một bên, Khinh Hàn đi theo tớ!”

“Không! Phải nghe tôi giải thích xong đã!”

Một người vội vã muốn đi, một người vội vàng ngăn cản, lại có một người đứng bên nhìn không biết làm sao.

Bọn họ hình như đã quên mất còn có cảm thụ của người trong cuộc Mộ Khinh Hàn.

“Tất cả dừng lại cho tôi!” Người nào đó quát lên, rút cục ngăn chặn thành công cuộc giằng co tranh chấp giữa Thệ Thủy Niên Hoa và Băng Lam Thủy Mật Đào. Hai người vẫn đứng yên ở chỗ cũ, cùng ngờ ngác nhìn Mộ Khinh Hàn, và đều không quên trừng mắt với đối phương.

“Khinh Hàn?” Mất cả nửa ngày sau Băng Lam Thủy Mật Đào mới hỏi ra tiếng được.

Mộ Khinh Hàn vốn có tính cách ôn hoà, không phải tới thời điểm chịu không nổi nữa sẽ không bao giờ bùng nổ, năng đột nhiên có hành động như vậy một phần là vì thật sự chịu hết nổi mà nguyên nhân khác là...

“Trong túi của mình hình như có cái gì động đây...” Mộ Khinh Hàn lung túng giãy tay Băng Lam Thủy Mật Đào ra còn thì không để ý đến ánh mắt quái dị của người khác, thò tay vào túi của mình lục lọi, lát sau móc ra một quả trứng đang toả ánh hào quang màu đỏ nhạt.

“Cái gì thế?!” Ba người đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh đó không hện mà cùng kêu lên sợ hãi.

Sau đó...Mộ Khinh Hàn nhìn thuộc tính của vật trên tay nhất thời !

Vật phẩm :Trứng sủng vật Cửu Thiên Thần Phượng

Thuộc tính: ??? Không thể giao dịch, không thể rơi.

Cái này không phải trứng sủng vật Cửu Thiên Thần Phượng sao? Nó rõ ràng nằm trong túi trang bị của “Lạc Tuyết Khinh Hàn” mà? Sao lại có trong túi trang bị của “Lạc Anh Phêu Tuyết”? Chẳng lẽ nó có thể tự do di chuyển giữa hai acc ?

Nhưng mà càng làm cô kinh ngạc hơn là...

Rắc...rắc...Trên bề mặt quả trứng đột nhiên xuất hiện một vết rạn nhỏ, vết rạn này giống như dây leo bắt đầu lan ra khắp vỏ trứng trơn nhẵn, vỡ thành nhiều khe nhỏ cuối cùng...

Rắc...

Một mảnh vỏ trứng lớn vỡ ra rơi xuống mặt đất, một đôi móng vuốt mềm mại như nhung từ trong vỏ trứng nhô ra ngoài, rất nhanh đã rụt trở lại...Tiếp theo một con hồ ly vô cùng dễ thương thò đầu ra!

Mộ Khinh Hàn cảm thấy mình hình như bị sét đánh trúng đầu rồi ! Không phải nói là Cửu Thiên Thần Phượng sao? Thế nào giờ lại biến thành một con hồ ly lông trắng thế? Đôi tai nhỏ xinh xinh của tiểu hồ ly lông trắng khẽ giật giật, nó chớp chớp đôi mắt xinh đẹp ngập nước của mình dùng giọng nói non nớt như trẻ con kêu lên với Mộ Khinh Hàn:

“Nương! Nương ngu ngốc!”

31. Chương 31: Phu Nhân , Theo Ta Về Nhà

Đình!

[Hệ thống]: “Chúc mừng bạn thành công áp trứng thần thú Cửu Thiên Thần Phượng ra đời, xin hãy đặt tên cho sủng vật của bạn.”

Thanh âm hệ thống nhắc nhở cứ thế mà đến nhưng Mộ Khinh Hàn tựa hồ hoàn toàn như không có nghe thấy thì phải.

Nương ngu ngốc....

Làm Mộ Khinh Hàn nghe được xưng hô thế này thời điểm khước miệng nhỏ co quắp một chút, im lặng ánh mắt nhìn chăm chăm tiểu hồ ly trong tay nàng này lông mềm như nhung, trong lòng phát điên muốn reo hò: Nàng bị khinh bỉ ! Nàng cư nhiên bị một con hồ ly mà không phải con chim không ra chim liếc khinh bỉ...

“Ngu điều...” Nàng 2 tay đang cầm vỏ trứng khẽ phát run, hết sức bất khả tư nghị hỏi :

“Con... Con không phải là phượng hoàng sao? Làm sao biến thành hồ ly?”

“Nương quả nhiên là ngu ngốc, ngay cả đặt tên cũng không ra gì. Con anh tuấn tiêu sái, là thần thú ngọc thụ lâm phong thế này mới sẽ không có cái tên là ‘Ngu điều’ !” Tiểu hồ ly dùng ánh mắt hết sức khinh bỉ liếc Mộ Khinh Hàn một cái, mắt tròn như hòn bi chuyển động ánh mắt làm cho người ta khó có thể cự tuyệt

“Con tên là Dạ Thần là được rồi.”

Đình!

[Hệ thống]: sủng vật Cửu Thiên Thần Phượng đặt tên “Dạ Thần” thành công.”

Mộ Khinh Hàn hoàn toàn mộng ảo, sủng vật lại còn có thể tự đặt tên ình sao? !

Vân Ảnh Sanh Tiêu hiển nhiên bị giọng nói của con tiểu hồ ly này lôi cuốn, một hồi lâu nói không ra lời mới nói được một câu:

“Lạc Anh tỷ tỷ, con hồ ly này...”

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Băng Lam Thủy Mật Đào hồ hơi nói: “Kỹ năng tốt...”

Nhưng là cõi đời này luôn luôn có 1 đám người luôn khác biệt giống loài tồn tại thí dụ như...

“Hà? Sủng vật gọi “ Nương” ? Vậy sẽ gọi ‘cha’ sao? Kêu một tiếng ta nghe một chút.” Thệ Thủy Niên Hoa vui rạo rục đứng lên trước, dạy bảo tiểu hồ ly.

Hắn lại bắt đầu có liên tưởng của mình, bắt tri bắt giác lộ ra tưởng tượng rồi tự cười khúc khích, nếu như tiểu hồ ly này có thể gọi hắn “phụ thân” như vậy thì... hắc hắc...

Nào biết, tiểu hồ ly dùng ánh mắt rất khinh thường trừng mắt liếc hắt một cái, thanh âm non nớt tràn đầy châm chọc:

“Bệnh thần kinh! Người nào có gọi loại nam nhân ngu ngốc như người làm ‘phụ thân’ !”

.Đáng thương Thệ Thủy Niên Hoa, tựa hồ ngay cả trong trò chơi đến 1 con sủng vật cũng cho là hắt “Bệnh thần kinh” a! ( )

Nghe vậy Thệ Thủy Niên Hoa khóe miệng nụ cười lấy lòng nhất thời cứng đờ, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch. Hắt trừng mắt nhìn con tiểu hồ ly, thái dương nổi gân xanh tựa hồ rất có khuynh hướng bạo lực. Nhưng hắt ngại ấn tượng của mình ở trước mặt “Người yêu” cuối cùng là nhịn xuống. Hắt ăn ngậm bỏ hờn sau, cũng không dám nữa đi trêu chọc tiểu hồ ly kia nữa không thể làm gì khác hơn là phần nộ trong lòng.

“Mình... mình đi trước...” Đang cầm vỏ trứng của tiểu hồ ly Mộ Khinh Hàn trước tỉnh ngộ lại, run rẩy muốn lao ra khỏi Hạnh Hoa cư đã bị Băng Lam Thủy Mật Đào một phen kéo lấy:

“Đừng nóng vội! Mình thiếu chút nữa đem chuyện trọng yếu quên mất... đi theo mình ... “

“Đào Đào, cậu... cậu làm gì thế? Mình còn có việc...” Mộ Khinh Hàn trừng mắt, bắt đắc dĩ trong tay đang cầm một vỏ trứng, tay vướng bận nên không thể giẫy dụa chỉ có thể bị động bị Băng Lam Thủy Mật Đào lôi kéo đi.

“Lạc Anh tỷ tỷ, 2 người đi đâu?”

“Ai, nữ thần MM! Chờ ta một chút, ta còn có lời gì chưa nói xong “

Cứ như vậy, Mộ Khinh Hàn bị Băng Lam Thủy Mật Đào một đường lôi đi, quẹo trái rẽ phải kèm theo cái đuôi ở phía sau là Vân Ảnh Sanh Tiêu cùng Thệ Thủy Niên Hoa đang chạy theo. Cho đến tới quảng trường trung tâm thành Huyền Vũ, Băng Lam Thủy Mật Đào mới ngừng lại. Mộ Khinh Hàn đang muốn tức giận, lại bị đám người cùng đồ vật trên quảng trường hoành tráng làm cho sợ hết hồn!

Giữa quảng trường vốn là nơi đặt biểu tượng trưng cho Huyền Vũ thành giờ phút này bị một đôi đèn hoa kết dây hình uyên ương thay thế, bốn dải lụa đỏ phất phơ từ giữa không trung trải dọc theo hướng đông, nam, tây, bắc dài vô tận phẳng phất nhìn không thấy tới cuối. Tú cầu đỏ, đèn hoa treo đầy chung quanh mái hiên; dưới chân thảm đỏ trải đầy, chỉ vàng thêu thành hình bửu sắc song phi trông rất sống động. Huyền Vũ thành tràn đầy không khí của sự hoan hỉ.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Mộ Khinh Hàn trợn mắt hốc mồm, không khỏi kinh ngạc hỏi, lại nghe thấy bên cạnh Băng Lam Thủy Mật Đào hắc hắc nở nụ cười. Đang muốn hỏi là có gì xảy ra bên cạnh vang đến tiếng nghị luận của 2 cô gái

“Nghe nói không? Bang chủ Thệ Thủy hôm nay muốn cầu hôn! Bạn nhìn đi dĩ nhiên là hình thức cầu hôn cao cấp nhất... cuộc đời này thật xa hoa! Hắt thật sự rất có tiền!”

“Thệ Thủy Vô Trần? Ai nha, không biết là cô gái nào có vinh hạnh như vậy? Mặc dù bang Thệ Thủy danh tiếng không tốt lắm nhưng dù sao người ta cũng là đứng đầu một bang !”

“Đúng vậy, hơn nữa hắt lớn lên rất tuấn tú... Nói thật, mình thật có chút hâm mộ cô gái kia...”

Nghe 2 người kia nói xong Mộ Khinh Hàn cuối cùng rõ suy nghĩ, có chút nghi ngờ địa nhìn về phía Băng Lam Thủy Mật Đào:

“Đây chính là Đào Đào... là đại sự cậu nói? Nhan học trưởng muốn cầu hôn? Bất quá ...với ai?”

“Hắc hắc, cậu cũng biết mà!” Băng Lam Thủy Mật Đào thần bí hề hề cười một tiếng, lôi kéo bạn mình chạy giữa quảng trường

“Đi, chúng ta chọn 1 cái chỗ tốt từ từ quan sát.

“Nhưng Đào Đào...” Băng Lam Thủy Mật Đào này nụ cười quỷ dị khiến cho Mộ Khinh Hàn tim bỗng dưng nhảy lên, trong lòng nàng đột nhiên có 1 loại dự cảm xấu. Người Nhan học trưởng muốn cầu hôn kia... Không phải là nàng chứ? @@!

Phẳng phất 1 cảm giác bất an; vừa phẳng phất như mình bị bốn cột

Hạ Đào Đào đem nàng kéo đến giữa quảng trường đột nhiên 1 đám người bang Thệ Thủy mặc áo đỏ từ bốn phương tám hướng, bọn họ tụ lại làm thành một vòng tròn đem chung quanh xem lễ cách ở vòng ngoài.

Mà Hạ Đào Đào sau khi đem nàng dẫn vào cái chỗ này sau không biết lúc nào cũng lặng lẽ lui đi ra ngoài mất rồi...

Cho nên giữa quảng trường to như vậy chỉ còn lại có Mộ Khinh Hàn một người tay còn đang cầm tiểu hồ ly đứng 1 mình ở đó.

Bây giờ là chuyện gì đang xảy ra?

Mộ Khinh Hàn đột nhiên cảm giác được thấy cảm giác lạnh từ sống lưng đang chậm rãi bò lên, cả người nàng giống như lọt vào 1 cái hố rất lạnh nhưng không cách nào leo ra. Ánh mắt thăm dò từ bốn phương tám hướng không ngừng hướng nàng nhìn chăm chú, làm cho nàng muồn khùng hoảng rất bất an phẳng phất có cái gì siết chặt lấy nàng, khiến nàng không thở nổi.

Giữa bầu trời xanh lam bao la đột nhiên rơi xuống những cánh hoa màu đỏ, bay lá tả tơi tựa như mưa hoa tuyết khiến cảnh sắc chung quanh tựa như 1 hình ảnh ảo mộng.

Ngay sau đó một nam tử mặc áo màu đỏ tựa như hoàng tử từ cảnh trong đẹp trong tranh đi ra, khóe miệng của hắn hàm chứa 1 nụ cười nhu hòa như gió xuân, nụ cười kia phẳng phất có thể đem đất trời cùng hòa tan thành tuyết, ôn nhuận làm cho người ta say mê. Nụ cười rạng rỡ, cặp mắt trong suốt kia ẩn chứa tình cảm chôn dấu mà phá lệ sáng ngời. Mà hắn đang hướng phía nàng chậm rãi đi tới.

Giờ khắc này Mộ Khinh Hàn không khỏi sợ hãi, tay đang cầm tiểu hồ ly cũng cảm thấy run rẩy .

“Á! Nương ngu ngốc, ôm con cho chặt! Không con sẽ bị ngã nhào bây giờ!” Tiểu hồ ly vội vàng kêu la nhưng Mộ Khinh Hàn giống như không nghe thấy, ánh mắt ngây ngốc nhìn phía trước.

Cánh hoa màu đỏ giống như những nàng tiên giữa không trung nhảy múa xoay tròn, đua nhau rơi xuống. Hết thấy mộng ảo như trong câu chuyện cổ tích xưa.

Chàng hoàng tử trong truyện cổ tích đang mỉm cười đi tới trước mặt nàng, ánh mắt thâm tình nhìn nàng sau đó 1 chân quỳ xuống, nhẹ nhàng cười một tiếng, mọi âm thanh dường như yên tĩnh lại:

“Khinh Hàn, em hãy gả cho anh đi.”

“Cái này...” Mộ Khinh Hàn con người bỗng đứng cứng đờ, cả kinh liên tiếp lui về phía sau mấy bước! Trái tim của nàng giống như là không chịu nổi ở lồng ngực loạn cả lên! Nàng nàng nàng... thế nhưng đoán đúng! Thì ra là Nhan học trưởng cầu hôn rất chính là nàng... Á a a! Không được.... Nàng bây giờ nên làm gì cho phải đây? !

“Nương ngu ngốc, ngài bị bán còn không biết!” Trong ngực tiểu hồ ly bâng quơ một câu sau đó đầu rút vào vỏ trứng, nhắm mắt làm ngơ.

“Khinh Hàn?” Thệ Thủy Vô Trần thấy Mộ Khinh Hàn vẫn không có trả lời, không khỏi nhẹ chau lại mày.

Quần bách, Mộ Khinh Hàn chỉ có sử dụng 36 kế chuồn là thượng sách: nàng luôn luôn có 1 phương thức chạy trốn là logout! ... Nhưng là tại sao lần này ngay cả hệ thống đại thần cũng không giúp nàng rồi? !

Đình!

[Hệ thống]: Bạn đang ở trong trạng thái cầu hôn, bạn không thể đăng xuất.”

A a a! Bây giờ nên làm thế nào?

Đứng thẳng bất động tại chỗ Mộ Khinh Hàn lẳng lẳng nhìn Thệ Thủy Vô Trần, không biết làm sao; chung quanh tiếng người chơi nghị luận không ngừng ở bên tai vọng vào càng làm nàng thấp thỏm bất an

“Cái cô gái kia không phải là tân thủ sao? Thệ Thủy Vô Trần làm sao có thể hướng cô ta cầu hôn nhỉ?”

“Có lẽ bọn họ chính là bạn trai bạn gái trên thực tế !”

“Cũng đúng...”

“Mình cảm thấy như vậy rất lãng mạn!”

“Đúng thế...”

Băng Lam Thủy Mật Đào tính tình vốn nôn nóng, đứng giữa mọi người thấy Mộ Khinh Hàn hồi lâu cũng chưa có động tĩnh gì, trong lòng khẩn trương, vội vàng nhích người ra hướng bạn mình la hét:

“Cậu đáp ứng học trường đi! Đáp ứng anh ấy đi...gả cho anh ấy!”

Mà người mới vừa len vào giữa đám người Thệ Thủy Niên Hoa phát hiện 1 màn này đột nhiên nghe được 1 câu của Băng Lam Thủy Mật Đào như vậy, phản bác lập tức bật thốt lên:

“Ta kháng nghị!”

Hắn tức giận địa rống kêu lên:

“Vô Trần ca anh là ăn quịt! Rõ ràng nói cạnh tranh công bằng ! Phản đối! Phản đối!”

Nhưng Thệ Thủy Niên Hoa tức giận rất nhanh bị chìm ngập trong lời chỉ trích của mọi người...

“Người ta 2 bên tâm hợp ý đồng, mi kháng nghị cái gì! Không nên phá hư chuyện tốt, mau cút sang một bên!”

“Đúng thế! Phá hư chuyện tốt của người khác sẽ vô phúc!”

Không biết là tiếng nói của Băng Lam Thủy Mật Đào hay là sự tức giận của Thệ Thủy Niên Hoa làm khơi dậy hưng phấn của quần chúng, mọi người đều không hèn mà cùng hô lên, ồn ào kêu Mộ Khinh Hàn đáp ứng lời cầu hôn của Thệ Thủy Vô Trần:

“Đồng ý đi!”

“Đồng ý đi...Đồng ý đi!”

Ở trước mắt bao người Mộ Khinh Hàn không biết nên làm thế nào. Chỉ có thể chân tay luống cuống đứng nguyên tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ở trong lòng không ngừng kêu than.

“Khinh Hàn, em hãy gả cho anh đi?” Thệ Thủy Vô Trần mở miệng lần nữa, mắt ôn hòa thâm thúy như ánh dương xẹt qua một tia giảo hoạt che dấu, khóe môi cũng bất tri bất giác có 1 nụ cười.Em đã... bị buộc đến không có thể trốn, em có thể không đồng ý sao?

Nhưng là cuộc sống thường có 1 cái gọi là ngoài ý muốn xảy ra... Thường cso câu vui quá hóa buồn. Mà “bị kịch” cầu hôn của Thệ Thủy Vô Trần chính là từ lúc này bắt đầu... = =

“Ba ba!” Một tiếng bén nhọn bỗng dựng náo loạn bầu trời, tiểu hồ ly mà Mộ Khinh Hàn đang cầm trên tay đột nhiên từ trong vỏ trứng vươn đầu ra, phụt chốc mọc ra 1 đôi cánh tự như lửa diễm lệ hướng bên kia bầu trời nhào tới!

Mộ Khinh Hàn lúc này mới phát hiện chỗ mình đang đứng bị 1 bóng tối khổng lồ che phủ...

Tiếng ồn ào từ bốn phía tựa hồ... từ từ nhỏ xuống, cuối cùng đạt tới một cảnh giới “ yên lặng như tờ” !

Nàng tựa hồ cảm giác được chung quanh không khí tựa hồ như giảm đi vài độ, còn giống như có chút cảm giác có gió lạnh? Là ảo giác sao? Trong trò chơi tại sao có thể có cảm giác như vậy...

Nàng có chút kỳ quái nhìn về Thệ Thủy Vô Trần, nhưng nhìn thấy hắn đang dùng ánh mắt rất cảnh giác rất đề phòng nhìn chằm chằm phía tiểu hồ ly đột nhiên bay tới!

Tiểu hồ ly mà nàng kêu là Ngu điều đột nhiên rất kích động la một tiếng “cha”, trong đầu Mộ Khinh Hàn đột nhiên linh quang chợt lóe, nàng thật giống như... hiểu chuyện gì xảy ra ...

Tầm mắt của nàng theo hướng tiểu hồ ly bay từ từ dời đi. Sau đó, cả người nàng run lên, đáy lòng một loại tâm tình phức tạp không cách nào dùng ngôn ngữ có thể biểu đạt được... Kích động ư? Mừng rỡ? Sợ hãi hay lo lắng? Cảm giác gì tựa hồ cũng có...

Bởi vì...Nàng thấy được phu quân đại nhân nhà mình... ( )

Trên lưng Chu Tước nóng bỏng như lửa, Dạ Thanh Hàn tròn mắt đen phát ra cái lạnh khiến người ta run sợ, cái loại ánh mắt này giống như băng tuyết ngàn năm ngưng tụ tựa hồ muốn chung quanh tất cả đều bị đóng băng, để cho những người ở chỗ này không rét mà run.

Chu Tước tựa hồ biết được mệnh lệnh của hắc phi thấp xuống một chút, Dạ Thanh Hàn hướng chỗ nàng đứng vươn tay, hai hàng lông mày nhú nhẹ, mở miệng lạnh nhạt nói:

“Phu nhân, nàng chơi đủ rồi, đến lúc cần về nhà!”

32. Chương 32: Cảnh Giới Tối Cao Của Phúc Hắc

Phu nhân...

Mộ Khinh Hàn nghe xưng hô quen thuộc một khắc kia đại não muốn ong ong, nàng đã không biết phải dùng phản ứng gì ứng lại với Dạ Thanh Hàn ... Mà bây giờ, trong óc của nàng chỉ có một thanh âm hỗn loạn thét chói tai: hắc lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy gọi acc phụ của mình là “Phu nhân” !!!

Dạ! hắc quả nhiên đã tu luyện tới cảnh giới tối cao của phúc hắc ... vĩnh viễn không có chừng mực! ... T___T nàng sau này cũng không thể on acc phụ đi chơi rồi...

Trầm mặc, trầm mặc... vẫn là trầm mặc. Lấy phạm vi bán kính 10 dặm quanh quảng trường đều chỉ có yên lặng như tờ.

Trong dĩ vãng khi Dạ Thanh Hàn xuất hiện, phổ lớn ngõ nhỏ căn bản cũng là tràn ngập mãn câu như ” Là Dạ Thanh Hàn!”, “Dạ đại thần a! Ký tên chụp ảnh chung a ~”, “Dạ Thanh Hàn, em yêu anh!” ... Tiếng gọi, la hét âm ỉ...

Nhưng là hôm nay, sự cuồng nhiệt thét chói tai, hoan hô này lại hoàn toàn không thấy!

Những người chơi đều vẻ mặt không giống nhau nhưng đều có được thống nhất 1 điểm đó là khiếp sợ!

Một trong những người âm mưu cho buổi cầu hôn ngay hôm nay Băng Lam Thủy Mật Đào hiển nhiên cũng bị biến cố bất thành linh này hù dọa, ánh mắt nhìn Dạ Thanh Hàn chằm chằm giống như nhìn chuông đồng, hai tay bắt tri bắt giác đổ mồ hôi lạnh.

Tại sao Dạ Thanh Hàn lại đột nhiên xuất hiện ở trong lễ cầu hôn của Thệ Thủy Vô Trần? Tại sao hắc lại la một tân thủ là “phu nhân” ? Phu nhân của hắc không phải là Lạc Tuyết Khinh Hàn sao? Và đây cũng là nghi ngờ chung của những người đang đứng xem lại nơi đây.

Cho nên mấy chục con mắt không hẹn mà cùng rơi vào 3 người giữa quảng trường.

Ai cũng không có mở miệng nói chuyện trước, hình ảnh tựa hồ dừng ở hình ảnh Dạ Thanh Hàn mở miệng nói chuyện một khắc kia ...3 nhân vật chính trên quảng trường phảng phất như bị định thân không nhúc nhích. Chẳng qua là...trong mắt mọi người họ dường như cũng chứa nhiều thần sắc phức tạp.

Sự yên tĩnh đến đáng sợ khiến trái tim của mọi người ai cũng hồi hộp, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ phá vỡ sự trầm mặc này.

Cũng may là có kẻ thần kinh không ổn định như Thệ Thủy Niệm Hoa kịp phản ứng đầu tiên, giậm không kèm được chạy tới chỗ Dạ Thanh Hàn quát: “Dạ Thanh Hàn! Mi không phải là có Lạc Tuyết Khinh Hàn cái đồ nhân yêu kia sao? ! Lại muốn tới những chàm nữ thần của ta, đừng tưởng rằng mi là đệ nhất thì oai nhé... “

Dạ Thanh Hàn ánh mắt hơi nhú lại, tay phải vung lên, một đạo lam quang xé gió bắn ra! Thệ Thủy Niệm Hoa còn không có biết rõ chuyện gì xảy ra đã bị một trận bạch quang làm cho phải đi tới điểm hồi sinh!

Thệ Thủy Niên Hoa đứng tại đó giậm chân oán hận... Xui xẻo thay cho Thệ Thủy Niên Hoa, khổ công luyện cấp một tháng rớt cục vào hôm nay miễn cưỡng bò lên vị trí 13 cấp độ. Không nghĩ tới lại ở bị Dạ Thanh Hàn cho 1 nhất lại quay về vị trí của 1 tháng trước... ( )

Mọi người ồ lên.

Sau đó quần chúng đứng ở quanh Thệ Thủy Niên Hoa bối rối lui về sau vài mét, sau đó đám người mỗi người 1 phương chạy trốn chết, chỉ sợ mình bị chẳng may bị liên lụy mà rớt cấp bậc.

“Dạ Thanh Hàn, hôm nay là ngày ta cầu hôn, người ở đây là... có ý gì?” Vẫn giữ vững chân quỳ dáng đang cầu hôn Thệ Thủy Vô Trần tuần lông mày chau lại, nhìn về Dạ Thanh Hàn ánh mắt tràn đầy địch ý cùng đề phòng. Hắn rút cục đứng lên bước ưu nhã trên mặt bước đi đem Mộ Khinh Hàn ngăn ở phía sau.

“Có ý gì?” Dạ Thanh Hàn xuy cười ra tiếng, giọng đáp lại Thệ Thủy Vô Trần lại càng lạnh như hàn băng

“Người cầu hôn đúng là không liên quan với ta, bất quá... người người cầu hôn lại là phu nhân của ta.”

Hắn vô tình hay cố ý nhấn mạnh 4 từ “phu nhân của ta” làm cho Thệ Thủy Vô Trần nghe được thật sự rõ ràng!

Thệ Thủy Vô Trần thần sắc hơi ngưng trọng, nhưng vẫn giữ vững phong phạm của bang chủ của 1 bang phái:

“Phu nhân của người... không phải là Lạc Tuyết Khinh Hàn sao?” Đây chính là chỗ hắn nghi ngờ: tại sao Dạ Thanh Hàn một mực chắc chắn Mộ Khinh Hàn chính là... phu nhân của hắn?

Dạ Thanh Hàn không có nữa để ý tới hắn nữa, tầm mắt chuyển vào người vẫn đang trong trạng thái thất thần Mộ Khinh Hàn, ánh mắt cũng nhu hòa đi mấy phần:

“Lạc Tuyết, trở về đi thôi.”

Bay đến trên lưng Chu Tước tiểu hồ ly cũng tiếng nói non nớt kêu lên:

“Nương ngu ngốc, phụ thân kêu về, còn không mau đi!”

“Câm miệng!” Một ánh mắt sắc bén quét qua làm cho tiểu hồ ly cả người run lên. Dạ Thanh Hàn trừng mắt đen híp lại, tóe ra ánh mắt bức người:

“Sau này không cho phép kêu loạn!”

“Hu ~ phụ thân hư...” Tiểu hồ ly ủy khuất nhìn Dạ Thanh Hàn một cái, dùng tiểu móng vuốt ôm cái đuôi trắng lăn xuống thành vòng tròn lạnh run, cũng không dám lung tung kêu nữa.

Hắn là cố ý... Hắn nhất định là cố ý...

Mộ Khinh Hàn im lặng nhìn phu quân đại nhân nhà mình, trong đầu không khỏi nghĩ tới cái này. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt nằng rớt cục thâm thỏ dài một hơi, mở ra giao diện nhân vật nhắm mắt lại xác nhận “Đổi nhân vật” .

Một ánh sáng trắng xuất hiện.

Trên quảng trường cũng không thấy tân thủ tên là “Lạc Anh Phiêu Tuyết” kia nữa. Có chỉ là một người mặc bạch y, mang theo khăn lụa màu trắng...

“Á... Lạc Tuyết Khinh Hàn! !” Trong đám người, không biết là người nào kinh hô một tiếng, cả quảng trường nhất thời giống như nổ tung, sôi trào lên !

“Trời ạ! Thệ Thủy Vô Trần lại hướng Lạc Tuyết Khinh Hàn cầu hôn!”

“Không nghĩ tới, nhân yêu ca ca cũng có mị lực như thế...”

“Quá kinh hãi ! Tựa như Thiên cổ đệ nhất kỳ văn ! ! Ai có thể viết 1 màn này thành truyện, ta sẽ mua với giá cao!”

Kể mới vừa nổi giận đùng đùng từ nơi sống lại chạy về tới Thệ Thủy Niên Hoa vừa vặn thấy 1 màn Mộ Khinh Hàn “biến thân” không khỏi choáng váng, cả người lão đảo trong gió... Sau khi hóa đá mấy chục giây

hắn rút cục chột tỉnh táo lại, lung tung ôm bừa 1 người chơi bên cạnh gào thét: “A a a! Ta thế mà lại thích đờn hân yêu? ! Trời ơi...mọi người cũng đừng cản ta...ta muốn chết quá! ! !”

Kể bị ôm quá sợ hãi, vội vàng một cước đá văng hắn, chửi ầm lên:

“Bệnh thần kinh! Ai quan tâm việc người có chết hay không!”

“Khinh Hàn, em...” sau khi ánh sáng trắng biến mất con người của Thệ Thủy Vô Trần như bị buộc chặt, hắn không cách nào tin vào cô gái mặc bạch y trước mặt, hắn tự nhủ mình luôn luôn trầm ổn cơ trí thế mà hôm nay cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh ! Hoàn toàn không thể tin...Mộ Khinh Hàn lại phải Lạc Tuyết Khinh Hàn!

Mộ Khinh Hàn cố ý tránh tầm mắt của hắn, nhàn nhạt lên tiếng:

“Thật xin lỗi, học trưởng. Mang đến nhiều phiền toái cho anh như vậy, thật xin lỗi.” Bây giờ có thể nói chỉ có thể là xin lỗi. Nhưng kỳ thật nàng cảm thấy thật ra thì nàng không có sai, tại sao phải nói xin lỗi ? Quả nhiên nàng một người tốt...

Nàng cảm thán xong thừa dịp Thệ Thủy Vô Trần còn đang sợ run thật nhanh vòng qua hắn, hướng Dạ Thanh Hàn chạy tới. Tâm tình phảng phất như bị thoát khỏi trói buộc tự do bay đi. Rốt cục... được giải thoát.. Nàng có phải cũng học tính xấu của Dạ? >< tại=“” sao=“” nàng=“” sẽ=“” cảm=“” thấy=“” như=“” vậy=“” thật=“” ra=“” rất=“” thoả=“”>

Chờ Thệ Thủy Vô Trần phục hồi lại tinh thần thì Mộ Khinh Hàn đã nhảy lên lưng Chu Tước rồi, hắn lòng như lửa đốt xông lên phía trước, hướng về phía lưng của nàng hô lên:

“Đợi một chút, Khinh Hàn ... “

Nhưng hắn còn chưa dứt lời đã bị 1 giọng nói lạnh lùng của Dạ Thanh Hàn cắt đứt:

“Hãy nhớ kết cục của Thệ Thủy Niên Hoa, phạm là kẻ nào mơ ước người của ta đều sẽ phải chết!”

Lớn lối cỡ nào, lời nói cuồng vọng cỡ nào! Mặc dù giọng nói vẻ hơi hệt nhưng lại tỏa ra 1 sự uy hiếp. Đại khái trong giang hồ này... Chỉ có 1 kẻ là Dạ Thanh Hàn, dám nói ra 1 lời cuồng vọng như thế...

Thệ Thủy Vô Trần thật sâu nhăn lông mày lại, ánh mắt không cam lòng hướng Dạ Thanh Hàn, lại bị cái khí thế kinh người kia làm cho lui một bước. Hắn cắn răng, trên trán toát ra mồ hôi hột. Hắn... Thua sao? Không... Hắn không cam lòng!

Hắn còn muốn nói cái gì đó nhưng Chu Tước đã vỗ cánh, cánh chim mở rộng trong nháy mắt đã bay khỏi Huyền Vũ thành hòa vào bầu trời bao la...

**Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong HIếu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Gió vù vù từ bên tai thổi qua mang đến một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng ngồi ở trên lưng Chu Tước Mộ Khinh Hàn lại cảm giác vô cùng áp lực, như đứng đứng lửa như ngồi đồng than.

Kể từ khi rời đi Huyền Vũ thành sau Dạ cũng chưa có nói với nàng qua một câu, chẳng qua là nhìn bầu trời với từng đám mây trôi... Loại không khí đè nén này làm cho nàng rất đứng ngồi không yên...

Nàng nín lặng hồi lâu, rốt cục không nhịn được kéo kéo áo Dạ Thanh Hàn, nhẹ nhàng hỏi:

“Dạ... Chúng ta bây giờ đi đâu?”

“Đi làm nhiệm vụ.” Lãnh đạm trả lời, tầm mắt vẫn không có rơi vào trên người nàng.

... Dạ có phải hay không tức giận?

“À.” Mộ Khinh Hàn thấy biện pháp này không được, vội vàng dời đi đề tài

“Đúng rồi, làm sao không thấy Loạn mã? Anh ta không có đi cùng với anh sao?”

Dạ Thanh Hàn khẽ ngơ ngác một chút, hắn lúc này rốt cục có phản ứng, ánh mắt lạnh nhìn xuống nàng:

“Nàng nhớ cậu ta sao?”

“Ách, dĩ nhiên không phải thế...” Mộ Khinh Hàn vội vàng lắc đầu lắc tay phủ nhận, bắt được ống tay áo của hắn gấp gấp giải thích,

“Này, anh không nên loạn tưởng! Em chỉ cảm thấy không ai cho em bắt nạt nên có chút buồn bực thôi...”

“...” Dạ Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú một hồi lâu sau, rốt cục bên trong ánh mắt Dạ lại tràn ra 1 nụ cười thần nhiên

“Cậu ta tựa hồ...đang gặp được một chút phiền toái.”

“À... Hả? Phiền toái á?”

33. Chương 33: Bi Kịch Loạn Mã Tiên Thụ

Loạn Mã Tiên Sinh cảm thấy hắn đời trước nhất định là đắc tội với thần nắm mốc.

Mọi ngày hắn như bình thường đăng nhập vào trò chơi, nhưng vừa mới online còn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng trước mắt, đã nghe đến 1 trận tiếng cười trên đỉnh đầu. Cái thanh âm này... rất quen thuộc...

Cái nụ cười mang theo vài phần châm chọc quen thuộc đâm vào trung ương thần kinh của Loạn Mã Tiên Sinh làm cho hắn cả người chấn động, trong lòng nảy lên một loại dự cảm xấu. Hắn mang tâm tình thấp thỏm bất an, tầm mắt chậm rãi theo hướng thanh âm kia đưa mắt tới, không khỏi kinh ngạc đến ngây người, miệng há thật to, thân thể đột nhiên giống như bị băng tuyết làm cho cứng đờ!

Bên cạnh trên mái hiên, cô gái ôm trong ngực cổ cầm hương hắn cười ngọt ngào, nàng ngồi ở mái hiên tùy ý như thế nhưng áo lụa màu xanh ngọc mang thoe nhưng sợi tơ giống như tua cờ rủ xuống mái hiên. Kiến trúc cổ kính lại có cô gái sáng rỡ động lòng người trên màn hình hết thấy là tốt đẹp như vậy, nhưng là cảnh tượng như vậy lại làm cho Loạn Mã Tiên Sinh kinh hồn lắm rồi!

“Tiểu Loạn Mã, đã lâu không gặp.” Trên mái hiên cô gái cười hì hì nói, một đôi con ngươi thủy linh giáo hoạt liếc liếc giống như là nghĩ ra cái chủ ý gì đó

“Chuyện lần trước, anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Người đàn bà kia rõ ràng là...

Này... Cái mục đàn bà điên này làm sao lại như âm hồn bất tán thế chứ? !

“Cô...cô... Dạ...” Loạn Mã Tiên Sinh lui về phía sau một bước, cả người không thể tự chủ thấy run rẩy, theo bản năng nhìn về phía bên cạnh Dạ Thanh Hàn, hướng hắn ném 1 ánh mắt cầu cứu.

Nhưng Dạ Thanh Hàn là ai? đây là tổng kết mấy đặc điểm Loạn Mã Tiên Sinh nêu ra: kẻ không có tim không có phổi, phúc hắc, vô sỉ... Bởi vậy có thể thấy được Dạ Thanh Hàn tuyệt đối là 200% sẽ không cứu hắn thoát khỏi bể khổ !

Quả nhiên, Dạ Thanh Hàn hết sức vô tình hướng hắn ném đi một ánh mắt lãnh đạm, lạnh lùng nói một câu:

“Chuyện của mình tự mình giải quyết.” Tiếp theo triệu hồi ra thần thú Chu Tước, không thèm liếc hắn một cái đã bay đi không chút lưu luyến nào...

Chu Tước vỗ cánh từng đợt gió cuồn cuộn nổi lên, trên đường phố chỉ còn lại 1 mình Loạn Mã Tiên Sinh với khuôn mặt rơi lệ... T ____ T

Mím Cười Đau Đớn thấy tình thế như vậy, nụ cười lại càng ngọt lịm. Nàng linh hoạt tung mình từ trên mái hiên nhảy xuống, vững vàng hạ xuống đến trên đường phố, sau đó mím cười từng bước tiến tới gần Loạn Mã Tiên Sinh đáng thương.

“Tiểu Loạn Mã? Làm sao cả người lại run? Tôi rất đáng sợ sao?” Mím Cười Đau Đớn tựa hồ rất hài lòng phản ứng như vậy của Loạn Mã Tiên Sinh, nhưng nàng cũng lộ ra một bộ dạng kinh ngạc thanh thuần vô hại

“Tôi chỉ thỉnh cầu anh giúp một chuyện, anh sao lại đối với tôi như vậy?”

Mím Cười Đau Đớn vẻ ủy khuất làm cho Loạn Mã Tiên Sinh thiếu chút nữa hộc máu! Nữ nhân này khả năng diễn xuất cũng thật tốt ghê nhỉ? Nếu như không phải là sớm biết bộ mặt thật của nàng ta, nhất định sẽ bị nàng ta lừa !

“Cô... Cô cô muốn làm gì? Đừng... Đừng tới đây!” Loạn Mã Tiên Sinh nhìn Mím Cười Đau Đớn ánh mắt trợn to, kích động lời nói không có mạch lạc

“Tôi... Tôi cảnh cáo cô! Cô đừng tới đây... Tới nữa... tôi liền... Tôi liền...” Loạn Mã Tiên Sinh liều mạng dùng câu nói uy hiếp, nhưng phát hiện mình trầm tư suy nghĩ hồi lâu, lời gì cũng nói không ra chỉ có thể trừng trừng mắt lo lắng xuống!

Mím Cười Đau Đớn cười đến mặt mày cong cong, không bức bối Loạn Mã Tiên Sinh thề không bỏ qua:

“Anh sẽ như thế nào?”

“Tôi liền... Tôi liền ... trốn! !” Loạn Mã Tiên Sinh vừa dứt lời, đã mở ra kĩ năng nhanh như gió hướng 1 phương hướng để tìm cách chạy trốn!

“Mỗi lần đều như vậy, anh không cảm thấy thế rất không có dinh dưỡng sao?” Nhìn lên trước mặt vì Loạn Mã Tiên Sinh kia thật nhanh chạy trốn mà quét lên bụi đất lả tả, Mím Cười Đau Đớn thấp giọng nhẹ lẩm bẩm, khóe miệng nổi lên 1 nụ cười không rõ

“Bất quá, anh đã muốn chơi như vậy tôi liền phụng thôi...”

Cho nên, ở thành Thanh Long sẽ trình diễn 1 màn kinh điển như này.

Thành chủ Thanh Long thành Loạn Mã Tiên Sinh mắt lộ ra tơ máu, cắn chặt hàm răng ở trong Thanh Long thành liều mạng chạy nhanh, tốc độ kia quả thực so sánh nhanh hơn thiên lí mã!

Mà 1 cô gái ôm trong ngực cây cỏ cầm đuổi theo sau đó, vẻ đáng thương hướng hấn khóc :

“Tướng công, chàng không quan tâm thiếp rồi sao? Thiếp đã làm sai cái gì? Hu hu... chàng đối với thiếp có cái gì không hài lòng, thiếp sẽ sửa lại, chàng tha thứ cho thiếp được không?”

Một màn này quả nhiên đưa tới 1 trận oanh động. Người chơi ven đường rối rít nhìn cô gái kia với ánh mắt đồng tình, mà Loạn Mã Tiên Sinh đáng thương thì nhận lấy ánh mắt nặng nề xem thường cùng như bị lăng trì! Còn có nhiều người đồng tình chụp được một màn này post lên diễn đàn, tức giận lên án tội của hấn.

Cứ như vậy, Loạn Mã Tiên Sinh đang thương đã lưu danh sử sách như vậy đấy...

Bất quá, trong trận trò khôi hài này cũng xuất hiện không ít người bị hại.

Theo như 1 người chơi lúc ấy tại chỗ miêu tả: “Lúc ấy tôi nhìn thấy một trận gió xanh ở trước mặt làm thấy cuồng quá, đầu óc bị choáng váng, máu rơi 1 nửa. Mới vừa uống thuốc xong đem máu bổ trở lại, không nghĩ tới tiếp theo lại một trận gió thổi qua, trực tiếp đem tôi về nơi hồi sinh! Thật TMD xui xẻo!”

Có thể nghĩ rằng “Tình hình chiến đấu” truy đuổi đó là kịch liệt cỡ nào! ( )

Nữ nhân này rốt cuộc có trang bị cực phẩm gì tăng gia tốc thế nhỉ? Chẳng lẽ nàng ta cứ kiên nhẫn đuổi theo hấn chạy mà không thấy mệt ư? !

Loạn Mã Tiên Sinh vừa liều mạng chạy như điên, vừa tức giận nghĩ. Cho đến khi Mím Cười Đau Đớn đuổi theo hấn ở trong thành chạy nhiều qua lại, hấn mới rõ ràng nhớ lại hấn bây giờ là thành chủ Thanh Long thành có thể tùy tiện đá người ra khỏi thành mà!

Vui mừng quá đổi cũng có chút ít buồn bực, tại sao hấn không có sớm một chút nhớ ra? Như vậy hấn cũng không cần lâm vào tình trạng cực khổ chạy trốn chết thế này! Quyết định thật nhanh, Loạn Mã Tiên Sinh

vội vàng mở ra bảng điều chỉnh của thành chủ, không có nửa giây chần chừ đem Mím Cười Đau Đớn kéo vào sổ đen của Thanh Long thành!

[Hệ thống]: Người chơi Mím Cười Đau Đớn bị liệt vào sổ đen của Thanh Long thành trở thành kẻ địch của Thanh Long thành không được phép đi lại trong thành

Mà bên kia Mím Cười Đau Đớn đột nhiên phát hiện Loạn Mã Tiên Sinh trước chạy nhanh như điên đột nhiên dừng bước, cho nên vội vàng bước nhanh hơn ... mắt thấy sắp bắt đến được hẳn đang mừng thầm, đột nhiên nghe được hệ thống có thông báo như vậy! Mà người nàng lập tức bị một trận truyền tống đá đi!

Mím Cười Đau Đớn tức giận tiếng hét toàn bộ lớn chìm ngập không gian: “Loạn Mã tiểu thụ, anh nhớ kỹ cho tôi! ! !”

“Haiz ~” Loạn Mã Tiên Sinh mang tay áo lau đi trên mồ hôi lạnh toát ra trên trán, thở phào ra một hơi

“Nguy hiểm thật.” Nhưng khi hắn nhìn chỗ Mím Cười Đau Đớn biến mất vẫn cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Chỉ chốc lát sau, một cô gái áo lam theo một trận ánh sáng xuất hiện ở ngoài Thanh Long thành. Nàng cảm giận dậm chân bước đi khỏi hướng Thanh Long thành vừa đi vài bước, vừa không cam lòng quay đầu lại nhìn thành tường cao lớn kia hừ một tiếng, khóe miệng vung lên cười lạnh:

“Anh cho rằng đem tôi liệt vào sổ đen thì tôi không vào được Thanh Long thành sao? Lâm Vụ...”

Mộ Khinh Hàn sau khi thấy được thông báo của hệ thống nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, có chút im lặng nhìn về Dạ Thanh Hàn:

“Thì ra là có chuyện như vậy.. là nợ phong lưu của cậu ta...”

“Cho nên cũng đừng có để ý đến cậu ta.” Dạ Thanh Hàn nói nhẹ như gió thổi mây bay dễ dàng đem sự chú ý của nàng vào Loạn Mã Tiên Sinh dời đi.

Một bên tiểu hồ ly ôm cái đuôi, không ngừng lăn lộn, ý đồ muốn cho hai người chú ý.

Nhưng là Mộ Khinh Hàn hoàn toàn không nhìn 1 cái bóng tuyết không ngừng quay cuồng nàng gật đầu suy nghĩ một lát, lại hỏi:

“Đúng rồi, chúng ta phải đi làm, là nhiệm vụ gì?”

“Nhiệm vụ liên hoàn lần trước, nàng hãy mở ra nhiệm vụ xem một chút.”

Mộ Khinh Hàn theo lời hắn mở ra bảng nhiệm vụ, quả nhiên thấy nhiệm vụ theo lời của Dạ Thanh Hàn

Nhiệm vụ: Nhiệm vụ liên hoàn 3 “Trộm bảo vật Chu Tước thành”

Phần thưởng: ngẫu nhiên

Gợi ý nhiệm vụ: Người chơi hãy lên vào Chu Tước thành, từ trong tay thần trộm lấy được 1 vật phẩm bên trong có 1 khối đó chính là ngọc tỷ của Chu Tước thành? Phía trên khắc 3 chữ “... Được thiên hạ” . Đây là chuyện gì nhỉ? Kêu mình lên vào Chu Tước thành, lấy ngọc tỷ, biết được bí ẩn chứa trong ngọc tỷ.

Tiến độ hoàn thành: chưa hoàn thành

“... Lên vào Chu Tước thành? Đây là muốn làm gian tế vào trộm đồ sao? Nếu bị phát hiện có phải hay không vô cùng... nguy hiểm?” Mộ Khinh Hàn vốn là muốn nói liệu có thể bị hộ vệ thành chủ tóm hay không, bởi vì cứ nghe nói đám hộ vệ đó đều lv 100 trở lên. Nhưng do dự một hồi từ bị bắt đổi thành nói 2 chữ “nguy hiểm” .

Dạ Thanh Hàn lạnh nhạt mỉm cười: “Yên tâm, rất đơn giản.”

“...” Một câu nói, làm cho Mộ Khinh Hàn đột nhiên im lặng, yên lặng nhìn lên bầu trời... Dạ này, đối với anh mà nói đương nhiên là vô cùng đơn giản. Nhưng đối với nàng mà nói 1 người đứng hàng thứ năm có lẽ là vô cùng khó khăn!

Trong nháy mắt, Chu Tước đã bay đến chính điện của Chu Tước thành.

Người nào cũng không chú ý tới, có một con chim lửa chở hai người bắt tri bắt giác xâm nhập vào chính điện và ở một góc hẻo lánh lặng lẽ hạ xuống.

Nơi này là một góc vắng vẻ, không thấy có thân ảnh thị vệ mà trên mặt đất đầy là lá rụng cùng bụi đất, vườn hoa bởi vì chưa có người xử lý mà nơi nơi đầy cỏ dại.

Tiểu hồ ly vừa ngồi trên lưng Chu Tước mới vừa hạ xuống, dùng sức đạp một cái nhảy tới trên đỉnh đầu Mộ Khinh Hàn, biết điều ngoan ngoãn ngồi vững để không bị rơi xuống.

Mộ Khinh Hàn bất đắc dĩ địa lắc đầu cũng mang theo nó đi. Nàng đi vào trên mặt đất đầy lá còn không thể tránh được phát ra tiếng “Răng rắc, răng rắc”.

Đối mặt với biệt viện không có một bóng người nàng có chút khốn quẫn quay đầu lại, nhìn về phía phu quân nhà nàng rất bình tĩnh tĩnh táo: “Dạ, chúng ta bây giờ phải hạ đi từ nơi nào?” Cái chỗ vắng vẻ này không có gì cả... Căn bản chả có gì để hạ thủ! Nàng vừa đi phía trước đi vài bước vừa nói

“Đừng nói phải đến hẳn tấm điện của thành chủ nhé? Hay là kho chứa bảo tàng, hay là...”

“Đợi một chút.” Dạ Thanh Hàn một phen giữ lại tay của nàng, mắt đen nhìn chăm chú vào phía trước ý vị thâm trường.

“Hả?”

Dạ Thanh Hàn thanh âm đột nhiên nói nhỏ:

“Nhìn về phía trước...”

Mộ Khinh Hàn liền giật mình theo tầm mắt Dạ Thanh Hàn nhìn ra nhưng lại nhìn thấy một cái bao to đùng trên mặt đất đang được kéo rất buồn cười...

Không! Phải nói là... một cô bé chừng 5, tuổi kéo theo một cái bao to đùng, trên mặt đất cố gắng hướng lên nóc nhà. Bởi vì bao quá lớn mà thân thể cô bé quá nhỏ nên bị cái bao che kín, cho nên mới nhìn như là “cái bao tự biết chạy”...

A?

Cô bé kia... nhìn có vẻ quen mắt...

Đúng rồi! Cô bé này không phải là một lần trước cố ý đụng vào nàng trộm sủng vật của nàng đó sao? Ai ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo bởi vì Dạ Thanh Hàn uy hiếp cho nên không những không trộm được gì còn khóc oa oa...

Nàng cùng Dạ nhẹ bước tiến vào. Bất quá nàng bây giờ là đang làm gì nhỉ?

Giờ phút này thân trộm nhĩ bé kia đang kéo cái bao lớn, cố gắng muốn hướng lên mái hiên nhưng vô luận cô bé có nhảy như thế cũng không lên được mái hiên.

Cho nên cô bé nhìn về những bức tường cao lớn với ánh mắt bi ai, cô bé không muốn buông tha cho đến đám đồ vừa trộm được, lại muốn phải nhanh một chút nhảy ra khỏi cái tường rào kia... A a, nên làm như thế nào làm cho phải?

Đang đau khổ suy tư nên làm thế nào thì được thì Tri Liễu thân trộm phát hiện chỗ mình đứng không biết lúc nào bị một bóng đen lớn bao trùm...

“Mang 1 cái bao lớn, chạy tới, chạy lui chơi rất vui về ư?” Bên tai ngay sau đó vang lên một thanh âm mang vẻ hài hước trầm thấp mỉa mai hoặc nhưng làm cho lòng người cả kinh.

Tri Liễu ngẩn ra, tim đột nhiên nhảy một chút, sau đó cô bé run rẩy từ từ quay đầu.

Oành!

Cái ba trong tay bỗng dưng từ tay cô bé trượt xuống rơi trên mặt đất phát ra 1 tiếng vang!

Nó không cách nào tin trọn tròn cặp mắt nhìn lên 2 người trước mặt, đột nhiên miệng la to “Oa” một tiếng gào khóc nói:

“Hu hu Oa ——! Làm sao lại là hai người xấu các người!”

34. Chương 34: Tri Liễu Thật Bất Đắc Dĩ

Gì... người xấu?

Mộ Khinh Hàn nhìn cô bé khóc rất khoa trương nhất thời dở khóc dở cười. Bọn họ thật là làm cái gì không nên làm mà trong lòng cô bé này đã coi bọn họ là “Người xấu” ... Chẳng lẽ là lần trước cho cô bé đá kích quá lớn nên sinh ra bóng ma trong lòng?

Mộ Khinh Hàn theo bản năng nhìn về phía phu quân đại nhân nhà mình. Nhưng Dạ Thanh Hàn ngoài dự tính không có tiến hành bước hành động gì cả, mắt đen thâm thúy lưu chuyển ánh nhìn khó lường khê nheo lại, bất động thanh sắc quan sát nhất cử nhất động của Tri Liễu, làm cho người ta nhìn không thấu hần rớt cuộc đang suy nghĩ gì.

Kỳ quái, chẳng lẽ anh không có ý định cướp gì?

Thần trộm thấy hai người không có hành động gì, lá gan tựa hồ lớn một chút, lại một thanh âm vang lên “Oa” 1 tiếng, chợt hướng cái bao trên mặt đất ôm chặt không tha hướng hai người gào khóc:

“Hu... Cái này không thể cho 2 người... Ta thật rất vất vả mới trộm được, không thể cho các người...”

Cô bé cứ như vậy ôm chặt cái bao liều mạng khóc, cho đến khi nó đem tiếng khóc đến khàn khàn, cổ họng la thành khô khốc, Dạ Thanh Hàn mới chậm rãi mở miệng, thanh âm lạnh nhạt nói:

“Ai nói ta muốn cướp vật của mi?”

“Hả?” Tri Liễu sững sốt nước mắt rơi trên mặt tựa nhu thủy tinh dưới ánh mặt trời lóa ra hoang mang. Một giây sau, cô bé giống như một con mèo nổi giận xù lông ùng ùng nhảy dựng lên, hướng về phía Dạ Thanh Hàn nghiêng rặng nghiêng lợi nhưng bởi vì cổ họng khô nên liên tục ho khan

“Khụ khụ khụ... Nếu không phải phải sao các người làm một bộ mặt ác bá muốn cướp bóc làm gì!”

“Mi cảm thấy chúng ta rất muốn cướp bóc sao?” Dạ Thanh Hàn bất trí bất giác cười cười, đem vấn đề vút trở về cho cô bé kia.

“Di? Người... Người đây là... có ý gì? !” Nó nghe vậy sắc mặt biến hóa, làm như nhận thấy trong lời hần nói cái gì không ổn, nó không khỏi luống cuống, tim loạn thình thịch, không khỏi đem bao lớn ôm càng chặt hơn.

“Ta chỉ là muốn quang minh chính đại ở nơi này lấy một vật.” Tròng mắt đen như mực trong con người nổi lên một tia thần sắc như cười như không, Dạ Thanh Hàn dùng ánh mắt như đánh giá con mèo nhìn thần trộm, môi mỏng nhẹ nhếch.

“Bất quá nếu như mi đã có khát vọng được chúng ta cướp như vậy, ta liền cố mà làm giúp mi một lần thỏa ước nguyện.”

Cái gì gọi là “Khát vọng”? Cái gì gọi là “Cố mà làm”? Cái gì gọi là “giúp mi một lần”? Đây rõ ràng là cố ý, cố ý! Tri Liễu giận đến muốn hộc máu:

“Ai nói nguyện ý i cướp bóc! Cường đạo! Vô sỉ!” Nó có điên đâu mà tự gây nghiệt không thể sống? Nó bây giờ ngay cả trái tim cũng đau tê dại!

Ở một bên nghe hai người nói chuyện với nhau Mộ Khinh Hàn đầu đầy hắc tuyến tự nghĩ: không hổ là Dạ... Không lấy việc trêu chọc đứa bé mà hổ thẹn, ngay cả cướp của NPC cũng thuận buồm xuôi gió...

Không có có hiệu quả muốn phát điên một trận, cô bé rốt cục nhận mệnh cúi đầu một lát sau, nó tội nghiệp ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Dạ Thanh Hàn với ánh mắt lóng lánh đầy nước mắt: “Hu hu... Vậy người tốt cuộc muốn cái gì?”

Thấy Tri Liễu giơ tay đầu hàng, Dạ Thanh Hàn hài lòng cười một tiếng, rất dứt khoát từ trong bao mình lấy ra ngọc tỷ bên trong đưa tới trước mặt Tri Liễu ánh mắt sắc bén dò xét:

“Cái ta cần là 1 nửa còn lại của ngọc tỷ này. Thật ra thì ban đầu có đủ... những đã bị mi đem giấu, không phải sao?”

Tri Liễu bị ánh mắt kia giống như là có thể nhìn thấu hết thấy sự thật làm cho không đường lui, sắc mặt trở nên trắng bệch cả người không tự chủ run run lên. Này... người nam nhân này, cũng cực kì... đáng sợ đi ! Đúng là ban đầu bị hấn cướp bởi vì không cam lòng nên nó cố ý đem khối ngọc tỷ này bẻ gãy thành hai nửa, len lén đem một nửa khác giấu đi...

Không nghĩ tới... hấn thế nhưng cũng biết!

Hấn đâu giống người chứ? Quả thực là ác ma mà! Hu hu...

“Hừ...Người xấu...” Nghĩ đến tình cảnh thê lương không ai giúp của mình Tri Liễu vừa nhìn gió thu thổi vù vù qua lá rơi xào xạc không nhịn được khuôn mặt rơi lệ. Coi như không công rồi! Tại sao mình đường đường 1 thần trộm vang danh thiên hạ tại sao lại giống như làm không công để cho người ta cướp mất chứ, hơn nữa mỗi lần... cùng là một người cướp!

Mặc dù nó không phục, rất không phục lắm, 120 % là không thể phục nhưng là cả người vẫn run run, mở ra cái bao lớn bên trong móc ra một nửa ngọc tỷ khóc không thể làm gì hơn là hai tay dâng lên.

Mộ Khinh Hàn lẳng lẳng nhìn Dạ Thanh Hàn rất đương nhiên nhận lấy ngọc tỷ, có chút ảo nhiệm vụ này... cứ đơn giản như thế hoàn thành sao?

Đột nhiên biết một tiếng như giết heo kêu thảm thiết cắt đứt suy nghĩ của nàng:

“A ——!”

Mộ Khinh Hàn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy tiểu hồ ly vẫn co rúc ở trên đầu nàng không biết lúc nào nhảy tới trên mặt đất, len lén bò tới cái bao lớn “Tang vật” dùng móng vuốt mở bao ra đem từng nắm từng cục vàng, bạc không chần chừ đưa vào trong miệng nhét!

“Oa! hồ ly thối! Người đang làm cái gì đó? !Đừng mà...” Tri Liễu thảm thiết kêu lên vội vàng nhào tới ngăn cản hồ ly nuốt “Kim Ngân” của mình. Nhưng là đã muộn cái bao kia ngay từ lúc nó không chú ý thời điểm đã trở nên rỗng tuếch... Thần trộm đáng thương lòng như dao cắt trong túi trống rỗng nhất thời ngổn ngang trong gió, nước mắt như suối tuôn:

“A a a! T____T bạc của ta, vàng của ta, ngọc bội của ta...” Tại sao... Ngay cả con hồ ly cũng dám khi dễ nó! ! !

Nằm ở một bên tiểu hồ ly vỗ vỗ cái bụng to, hài lòng nheo lại mắt, một bộ hết sức hưởng thụ: “Nuốt những đồ này cảm giác... thật sự quá sung sướng!”

Nhưng tiểu hồ ly đắc ý vị không được vài giây đồng hồ, đã bị Mộ Khinh Hàn những mày xách lên, không khỏi vung lên móng vuốt giãy dụa:

“Nương ngu... hu hu, nương ngài làm gì, thả con xuống, thả con xuống!”

Đang khi tiểu hồ ly hô to “Thả con xuống” thì tiếng nói dịu dàng của hệ thống vang lên, áp đi thanh âm của tiểu hồ ly..

[Hệ thống]: chúc mừng sủng vật Cửu thiên thần phượng lên lv 2.”

[Hệ thống]: chúc mừng sủng vật Cửu thiên thần phượng lên lv 3.

...

[Hệ thống]: chúc mừng sủng vật Cửu thiên thần phượng lên lv 20, có được kĩ năng Tam vị chân hỏa, Thiên nộ chi viêm.”

Nghe này tiếng hệ thống chúc mừng hết sức đứng đắn hồi tưởng đến tiểu hồ ly mới vừa rồi ăn như lang như hổ Mộ Khinh Hàn như thế nào cũng cảm thấy game này có nhiều cái thật quá tức cười. Cho nên nàng rất khẳng định cho ra một cái kết luận: con hồ ly này người thiết kế thật ác tuyệt đối người rất thú vị! ( )

Thần trộm rất khó khăn từ trạng thái bị thương phục hồi lại tinh thần, tay cầm cái bao rỗng bởi vì vô cùng đau đớn mà run rẩy, nó dùng ánh mắt ai oán ngấm lên 2 kẻ trước mặt lời nói không có mạch lạc:

“2 người nhất định là cố ý... 2 người phải bồi thường... Bồi thường vàng bạc cho ta...”

Nhưng nó chỉ nhận được chẳng qua là ánh mắt tương đối lạnh của Dạ Thanh Hàn: “Bồi thường cái gì? Vật của mi cũng không phải là ta ăn, có bản lĩnh tự ekeu con hồ ly phun ra i.”

Cho nên nó bị ai, chỉ có thể u oán bay tới 1 xó u oán vẽ vòng tròn nguyên rửa...

Thật ra thì Mộ Khinh Hàn hết sức đồng tình với Tri Liễu, bất quá vừa nghĩ tới nó chẳng qua là 1 NPC trong trò chơi, lại nghĩ tới mình bị 1 NPC hại thảm cho nên sự đồng tình cứ như vậy bị bóp chết trong trứng nước... Cho nên nói thật ra thì điều này cũng không có gì phải đồng tình. ( )

Tự bào chữa sau Mộ Khinh Hàn hài lòng gật gật đầu, tiếp theo ôm tiểu hồ ly tiến tới cạnh Dạ Thanh Hàn tò mò hỏi:

“Dạ, xem ngọc tỷ chứa cái gì?”

Dạ Thanh Hàn không có trả lời, hần cầm lấy hai nửa ngọc tỷ cứ vậy hợp lại trong lúc vết nứt hợp lại một khắc kia một trận ánh sáng nhàn nhạt nguyệt sắc bạch quang từ ngọc tràn ra sau đó 2 mảnh ngọc tỷ thành công hợp vào hoàn hảo như lúc ban đầu!

Đinh!

[Hệ thống]: chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn 3 Trộm bảo vật Chu Tước thành, được kinh nghiệm + 200000, kim tiền + 100000, danh vọng + 100, 1 Thừa Thiên ngọc tỷ.”

Lần này phần thưởng làm cho Mộ Khinh Hàn rất thất vọng, trước mấy lần phần thưởng cũng hết sức phong phú còn lần này trừ kinh nghiệm, kim tiền, cũng chỉ có ngọc tỷ kia, ngay cả trang bị cũng không có. Năng cơ hồ hoài nghi người điều khiển hệ thống máy chủ não gần đây có phải hay không đến thời kì mãn kinh, biến thành một bà thím keo kiệt?

Nhưng thông báo của hệ thống theo nhau mà đến, bỏ đi nghi ngờ trong lòng nàng

[Hệ thống]: Người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn gây ra nhiệm vụ liên hoàn 4 Thật giả thành chủ có muốn tiếp nhận nhiệm vụ hay không? Xin hãy lựa chọn có hay không.”

Thì ra là... Còn có nhiệm vụ sao hả?

Ấn có sau Mộ Khinh Hàn nhanh tay mở ra bảng nhiệm vụ nhưng nội dung nhiệm vụ làm cho nàng thất kinh

Nhiệm vụ : nhiệm vụ liên hoàn 4 Thật giả thành chủ

Phần thưởng: kinh nghiệm, kim tiền, chứng nhận hảo hữu của Chu Tước thành (ở trong thành PK vĩnh viễn không bị hồng danh)

Gợi ý: Ngọc tỷ này hóa là chi bảo Hoa Hạ, có thể phù hộ thiên hạ thái bình. Nhưng thành chủ Chu Tước thành lại đem ngọc tỷ trộm ra chẳng lẽ thành chủ này muốn làm phản? Hay là có kẻ gian giả mạo? Mời người chơi hãy tới chính điện Chu Tước thành tìm hiểu thực hư chuyện này.

Tiến độ hoàn thành: chưa hoàn thành

“Dạ, nhiệm vụ này...” Mộ Khinh Hàn kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thanh Hàn.

Nhưng ngoài ý muốn phát hiện Dạ Thanh Hàn trong mắt hiện lên thần sắc chán nản, ánh mắt nhìn cái ngọc tỷ giọng nói có mấy phần không nhận được:

“Nhiệm vụ nhảm chán.”

Nhàm chán? Nhiệm vụ biến thái như vậy mà anh lại cảm thấy nhàm chán? Mộ Khinh Hàn nhận lấy ngọc tỷ, vừa nhìn cả kinh thiếu chút nữa đem nó rớt trên mặt đất!

Vật phẩm : Thờ Thiên ngọc tỷ

Miêu tả : có đủ 4 thành, và kèm theo ngọc tỷ này, người đó có được thiên hạ.

Chỉ là 1 câu “Được thiên hạ” đủ để cho nàng cả kinh trợn mắt hốc mồm!

Cái nhiệm vụ liên hoàn này càng ngày càng ảo, thế nhưng nhiệm vụ này liên quan đến sự an bình của bốn tòa thành cùng an nguy của Hoa Hạ! Lúc Thanh Long thành khai thông nàng có thấy trên trang chủ có nói nó hình như là có liên quan đến 1 nhiệm vụ quan trọng trong game, có thể nhận được phần thưởng cùng đặc quyền vô cùng to lớn, lúc ấy nàng cũng không có nhìn kỹ chẳng lẽ chính là cùng cái nhiệm vụ liên hoàn này có liên quan?

Bất quá, dưới mắt chuyện trọng yếu hơn chẳng lẽ thành chủ Chu Tước thành muốn nhất thống Hoa Hạ?

35. Chương 35: Thật Giả Thành Chủ

Nhưng là Dạ lại nói nhiệm vụ này rất nhàm chán..

Anh sẽ không phải là cho là làm nhiệm vụ này rất phiền toái chứ? Mộ Khinh Hàn từ từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, do dự mà nhìn về Dạ Thanh Hàn, thử dò xét hỏi:

“Như vậy... Dạ, nhiệm vụ này chúng ta còn làm không?”

Dạ Thanh Hàn nhìn nàng mặt tràn đầy mong đợi kia, nở nụ cười thản nhiên nhưng hẳn cũng không có âm phá ý muốn của nàng, mà là hỏi ngược lại:

“Nàng muốn tiếp tục làm sao?”

Dĩ nhiên! Mộ Khinh Hàn hai mắt tỏa sáng, lập tức không chút do dự gật đầu. Đầu mối quan trọng của 1 nhiệm vụ quan trọng như vậy há có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Dạ Thanh Hàn cũng không có lập tức trả lời chẳng qua là ánh mắt thâm thúy nhìn nàng không chớp mắt.

Mộ Khinh Hàn bị hắn nhìn chuyên chú có chút hơi sợ, gương mặt không tự chủ có vẻ đỏ bừng, nàng rất không được tự nhiên quay ra một bên thấp giọng nói:

“Sao... Có gì sao?”

“Không có.” Dạ Thanh Hàn hơi than thở

“Kia vậy cứ tiếp tục.”

“OK!” Gặp được sự đồng ý Mộ Khinh Hàn như được đại xá nhưng ngọn lửa hưng phấn mới vừa toát ra đã bị một chậu nước lạnh dội vào bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến một rất vấn đề rất quan trọng

“Bất quá... Chúng ta làm thế nào đi vào?”

Ở trong chính điện của thành chủ không cho phép người chơi tùy tiện đi vào cho dù là nhận được nhiệm vụ cũng phải có NPC đi theo nhưng theo lệ thường những chỗ người chơi có thể đến chẳng qua là bên ngoài chính điện mà thôi. Trừ phi có vinh dự đặc biệt được thành chủ tiếp kiến nếu không nằm mơ mà bước vào bên trong điện một bước. Mà hộ vệ bảo vệ thành chủ đều cấp 100 trở lên, sơ sẩy 1 cái thì sẽ rước họa.

Nói cách khác muốn gặp mặt thành chủ so với lên trời còn khó hơn. Len lén len vào có khi còn chưa thấy được thành chủ cũng đã bị hộ vệ chung quanh cho chết ngay lập tức.

Bất quá, Dạ Thanh Hàn tựa hồ tuyệt không lo lắng cái vấn đề này, tròng mắt đen xẹt qua sự định liệu trước rất tự tin, hắn lạnh nhạt mỉm cười nói:

“Đương nhiên là quang minh chính đại đi vào.”

“Hả? !”

...

Cho đến khi đi theo một đám NPC hộ vệ tinh anh bước chân vào chính điện, Mộ Khinh Hàn mới biết được cái Dạ Thanh Hàn cái gọi là “Quang minh chính đại” vào nhưng thật ra là thế nào...

“Không biết đặc sứ Thanh Long thành quang lâm, tại hạ không từ xa tiếp đón mong các hạ lượng thứ.” Một vị nam tử trung niên có chút mập mạp nở nụ cười từ trong cung tiến lên chào đón, hắn người mặc đầy gấm vóc, thêu chỉ vàng hình Chu Tước, đầu đội ngũ ngọc lưu ly, bên hông đeo đầy ngọc bội xa hoa nhưng vô luận hắn giả dạng cổ ra vẻ cao sang nhiều tiền như thế nào nhưng hai bên tóc mai dài ra màu bạc đã sớm bộc lộ ra tao nhã của hắn không hề là thực.

Mộ Khinh Hàn nhìn một bên Dạ Thanh Hàn vẫn trấn định như bình thường rồi lại thấy hắn khuôn mặt tươi cười đón chào thành chủ Chu Tước thành lúc này mới chợt hiểu. Khó trách Dạ Thanh Hàn sẽ chắc chắn như thế! Thì ra là hắn là lợi dụng thân phận đặc sứ của Thanh Long thành tiến vào quả nhiên đủ “Quang minh chính đại” ...

” Thành chủ khách khí rồi.” Dạ Thanh Hàn mặc dù rất không nhận được khen tặng sự giả tạo như thật của người kia nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ lời hay vẫn phải nói.

Thành chủ Chu Tước thành ha hả cười nói: “Đặc sứ đến thật sự là vinh hạnh cho Chu Tước thành chúng tôi, cũng là làm cho sự giao lưu của hai thành tình cảm càng thêm thắm thiết.”

Mộ Khinh Hàn nghe hai người kia thì nhau nói lời khách sáo trong lòng mơ hồ sinh ra một cảm giác kỳ quái: làm sao thành chủ Chu Tước thành này tuyệt không hoài nghi bọn họ? Cũng không hỏi xem bọn họ là tới làm gì ?

Đột nhiên tiếng hệ thống nhắc nhở, làm cho nàng hơi bị chấn động

[Hệ thống]: Người chơi hãy chú ý nhóm quái đầu tiên vào khoảng 5 giây sau sẽ xuất hiện, người chơi hãy thật tốt chuẩn bị.”

Chuyện gì xảy ra? Mộ Khinh Hàn cùng Dạ Thanh Hàn ánh mắt đồng thời dừng lại, bọn họ đều từ trong mắt nhau thấy được một tia kinh ngạc rất hiển nhiên hai người cũng nhận được 1 thông báo giống nhau.

Dạ Thanh Hàn cho Mộ Khinh Hàn khiến một cái ánh mắt, nàng lập tức hiểu ý, âm thầm đưa tay đưa vào trong túi chuẩn bị cầm Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm chuẩn bị tùy thời phản công.

Mà bên kia thành chủ Chu Tước thành cười mắt cũng híp lại thành một đường nhỏ, nửa điểm nguy nan khi tai nạn sắp tới cũng không có:

“Nếu hai vị đường xa mà đến...”

Lời còn chưa dứt trong không khí “Sưu” một tiếng rung, năm đạo tên nhanh mạnh mẽ từ ngoài cửa bắn vào, thẳng tắp hướng ba người trong điện đâm tới!

Không biết là hệ thống đặt ra hay là Chu Tước thành thành chủ vốn chính là một kẻ nhát như chuột. Mắt thấy tên sắp bị bắn tới thân thể thành chủ Chu Tước thành quá sợ hãi, gấp gáp vịn phần la hét lên: “Có thích khách, có ai không ...” hắn bởi vì sợ hãi mà quên né tránh, chẳng qua chỉ có khùng hoảng liên tiếp lui về phía sau trở mắt nhìn mũi tên không ngừng tiến tới gần hắn!

Rụp...

Chỉ có nghe tiếng vũ khí đụng nhau phát ra tiếng thanh thúy, giữa không trung kiếm đưa lên liên tiếp, Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Khinh Hàn đồng thời xuất thủ, năm mũi tên đã bị bọn họ chặn lại trong giây lát, “Ba” một tiếng gãy thành hai nửa vô lực rơi xuống trên mặt đất.

Thành chủ Chu Tước thành co quắp ngồi ở dưới đất, ánh mắt ngây ngốc nhìn một màn này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay sau đó, năm tên thích khách áo đen từ trên đại diện nhảy ra, cầm trong tay trường kiếm lóe sáng hung hăng tiến hướng hai người đâm tới!

Thành chủ hiển nhiên bị trận thế này bị làm cho hoảng sợ hồn phi phách tán, hấn hoảng sợ hét to một tiếng, liền lăn một vòng trốn xuống bàn, cứ vèo chui đi vào không dám đi ra.

Đang khi năm tên thích khách kiếm sắp đâm tới mục tiêu bọn họ đột nhiên dừng lại cước bộ! Bọn thích khách không hẹn mà cùng với vũ khí trong tay động tác nhanh chóng lại lưu loát, ánh kiếm sáng ngời lần lượt thay đổi thành một mảnh đường múa rối loạn, nhất thời làm nhiều loạn âm mắt 2 người, làm hai người chỉ một thoáng thấy không rõ cảnh tượng trước mặt mình!

Không hổ là đầu mối chính của nhiệm vụ. Đám người tự xưng là quái kia quả nhiên rất khó đối phó! Bất quá... Cho dù như vậy thì như thế nào? Dạ Thanh Hàn trong mắt lướt qua sự hận chí, khóe miệng nổi lên cái cười lạnh hấn đột nhiên tựa như tia chớp nhảy lên không trung xoay cổ tay một phen tùy ý lấy ra một thanh kiếm, hướng một cái quét ngang

Lần lượt trận ánh sáng hỗn loạn kia chợt biến mất. Dạ Thanh Hàn vững vàng trở về chỗ cũ nhìn lại phía kia năm tên áo đen đã vô thanh vô tức ngã xuống trong vũng máu...

Mộ Khinh Hàn nhìn nhữn thi thể kia trên mặt đất hơi lẩn tẩn: mình còn chưa thấy rõ cái gì Dạ đã đem quái giải quyết hết... Quả nhiên Dạ Thanh Hàn vừa ra tay loại tôm tép như nàng chỉ có thể đứng bên mà nhìn thôi = =

Hệ thống tựa hồ không muốn cho bọn họ có thời gian nghỉ ngơi, nhóm quái thứ hai xuất hiện lập tức mà tới Đỉnh!

[Hệ thống]: xin người chơi chú ý, nhóm quái thứ hai khoảng 5 giây sau sẽ xuất hiện, người chơi hãy chuẩn bị thật tốt.”

Sau mười giây lần này không còn có tên bắn lén hoặc những ám khí đánh lén công kích mà là trực tiếp bay tới mấy trăm con chim lửa to khoảng bàn tay, cả người chúng hùng hực lửa vây ánh mắt hung ác, như đạn bắn hướng hai người vọt tới!

“Dạ! Nhóm này quái để cho em, không cho phép anh đoạt nữa!” Sợ Dạ Thanh Hàn sẽ xuất thủ trước Mộ Khinh Hàn liền vội vàng kêu lên, một cái quần công Bằng Thiên Tuyết Vũ đánh về phía chim lửa vừa đến, trong nháy mắt đem mấy trăm con chim đông lại thành băng!

Những thứ chim lửa này máu tuy ít nhưng khả năng phòng ngự cực kỳ cao có lẽ nguyên nhân là bởi vì bọn chúng có một tầng giáp bằng lửa không cách nào tan rã. Bị một chiêu công kích đám quái kia không thấy sợ nhưng nếu bạn bị một đám chim lửa công kích chính là hết sức đáng sợ, chỉ còn thương tổn từ từ tích lên là có thể đem một người chơi cấp bậc cao đuổi về nơi hồi sinh. Nhưng Mộ Khinh Hàn hôm nay một chiêu “Băng Thiên Tuyết Vũ” lại dễ dàng đem phòng ngự của chim lửa giải trừ, máu của bọn quái tụt lên nhanh chóng, chỉ thêm vài chiêu đã đem chúng thuận lợi giải quyết.

Dễ dàng giải quyết xong Mộ Khinh Hàn hài lòng xoay người, hướng Dạ Thanh Hàn khê mỉm cười: “Dạ, thấy em làm như thế nào?”

Dạ Thanh Hàn nheo lại tròng mắt đen lười biếng ngẩng lên, hấn khê vuốt cằm giọng nói phong khinh vân đạm: ” Không tệ, nhưng có chút chậm.”

“...” Mộ Khinh Hàn buồn a. T____T quả nhiên... Bị nhìn khinh bỉ...

Đỉnh!

[Hệ thống]: Người chơi chú ý nhóm quái thứ ba trong khoảng 5 giây sau sẽ xuất hiện, người chơi hãy chuẩn bị thật tốt.”

Lần thứ ba hệ thống nhắc nhở đúng lúc vang lên.

Mộ Khinh Hàn mới vừa buông lỏng thần kinh lại lập tức căng thẳng, lực chú ý toàn bộ tập trung xem động tĩnh từng góc gác trong điện!

Trải qua hai lần quái vừa rồi nàng hiểu được một cái đạo lý: mỗi một lần quái xuất hiện so với lần trước đều lợi hại hơn! Nếu như không phải mới vừa nãy nàng vừa hay có chiêu thức khắc chế quái vật kia sợ rằng sợ rằng kẻ bị chết cũng không phải là đám chim lửa kia rồi. Cho nên, nàng không dám thư giãn 1 chút nào. Nhưng là lần này, chuyện kỳ quái xảy ra...

Mộ Khinh Hàn cùng Dạ Thanh Hàn đợi đã lâu vẫn không thấy nhóm quái thứ 3 xuất hiện.

Tay lăm lăm gờ kiếm bắt đầu đau, bắt tri bắt giác buông xuống Mộ Khinh Hàn hướng bốn phía nhìn quanh một vòng, không khỏi nhăn lại lông mày nghi ngờ nói: “Làm sao nhóm quái thứ ba lâu như vậy cũng không có đi ra ngoài? Có phải hệ thống lầm hay không?”

Dạ Thanh Hàn cũng là tuyệt không gấp gáp, vuốt vuốt kiếm trong tay tùy ý đáp: “Chờ một chút...”

Lúc này, thành chủ Chu Tước thành thấy không có động tĩnh gì nữa rút cục từ cái bàn bò đi ra ngoài, chạt vật vờ phủ bụi trên người, xấu hổ cười cười vừa hướng hai người đi tới, vừa chân thành nói xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, không nghĩ tới trong thành thậm chí có thích khách xâm nhập, để cho hai vị chấn kinh rồi. Ta nhất định sẽ kêu người mau sớm điều tra rõ sự thật này cho hai vị đặc sứ một cái công đạo.”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nàng có chút nghi ngờ nhìn về phía thành chủ. Nhóm quái thứ ba còn chưa có đi ra làm sao thành chủ lại đi ra? Hắn không phải là rất sợ chết sao? Hay là ... thật là hệ thống lầm rồi?

Nàng suy nghĩ miên man, bỏ lỡ đáy mắt thành chủ Chu Tước thành chợt lóe 1 tia âm hiểm và giảo hoạt rồi nhanh biến mất.

Mắt thấy thành chủ càng chạy càng gần, hồ ly vẫn gục ở trên đỉnh đầu Mộ Khinh Hàn đột nhiên quát to một tiếng:

“Nương cẩn thận! Hắn là quái giả mạo thành chủ!” Vừa mới dứt lời, nó phút chốc mở ra cánh lửa nóng bỏng hướng thành chủ kia đánh tới, nhân tiện hướng trên người hắn ra phun ra một ngụm tam vị chân hỏa

“Hừ! Không nghĩ tới hai nhóm quái vật chuẩn bị cũng không chết được các ngươi ” Thành chủ mới vừa nói ra khỏi miệng lời kịch toàn bộ bị chìm ngập ở trong hỏa diễm!

“Ách...” Động tác hắn gờ chủ thủ đâm Mộ Khinh Hàn cứng lại ở giữa không trung trong nháy mắt bị đốt thành than đen, 1 con người nhìn lên mái tóc vốn là thành công có được 1 kiểu tóc ưng ý, tốn nhiều tiền lại bị tiểu hồ ly dùng tam vị chân hỏa làm cho chẳng ra sao!

36. Chương 36: Oán Khí Ti Tiện

“Ngươi... Ngươi... hồ ly thói này!” Thành chủ rống giận lên tiếng.

Tiểu hồ ly nhẹ nhàng hạ xuống trở về đỉnh đầu Mộ Khinh Hàn, thu hồi cánh, chớp ánh mắt trong suốt dùng ánh mắt hết sức vô tội nhìn thành chủ Chu Tước thành giống như là rất ủy khuất nói: chuyện này không liên quan đến ta!

Chuyện phát sinh đột nhiên như vậy khiến Mộ Khinh Hàn bất ngờ.

“Giả ?” Nghe được tiểu hồ ly gọi thế nàng đột nhiên cả kinh, thừa dịp thành chủ sững sờ trong chớp lát thật nhanh lui đến bên cạnh Dạ Thanh Hàn, ánh mắt nhìn về thành chủ hoàn toàn cảnh giác cùng phòng bị

“Thì ra là hắn chính là nhóm quái thứ ba mà hệ thống nói sao?”

Nhưng khi nàng thấy một cái đầu bị cháy đen của thành chủ kia cũng nhin không được nữa “Xi” một tiếng bật cười:

“Ha ha, đầu...cháy”

Kế hoạch cư nhiên bị một hồ ly phá vỡ, thành chủ đáy lòng đã là lửa giận sôi trào hôm nay vừa nghe tôn nghiêm của mình bị vũ nhục lại càng then quá thành giận thay vẻ mặt thật thà ôn hòa vừa rồi trong đôi mắt tóe ra hung ác hướng hai người nghiêng răng nghiêng lợi nói :

“Không nghĩ tới hai nhóm quái vật chuẩn bị không giết chết được các ngươi, lần này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Mặc kệ các ngươi là đặc sứ khi gì kẻ ngăn kế hoạch của ta đều phải ...chết!”

A? Làm sao câu này nói nghe quen tai như thế nhỉ? Mộ Khinh Hàn sửng sốt, khẽ suy tư mới hiểu ra..ôi ngất! Thì ra là mới vừa rồi hắn còn chưa nói xong lời kịch...

Dạ Thanh Hàn giống như là không nghe thấy uy hiếp của hắn, chẳng qua là liếc xéo hắn một cái, quay đầu nhìn Mộ Khinh Hàn nói:

“Cái quái hình người này, em còn cần không?”

“Ách...” Mộ Khinh Hàn rất nhanh hiểu ý của Dạ Thanh Hàn, ánh mắt đánh giá mổ thành chủ cả người cháy đen một phen, quyết đoán lắc đầu

“Không ..em đối với ông chú đầu cháy không có hứng thú.”

Giọng nói ghét bỏ của nàng khiến cho thành chủ kia giống như mèo bị dẫm phải đuôi dữ dội nhảy lên, tức giận nói:

“Ngươi mới ông chú đầu cháy! Cả nhà ngươi mới là ông chú đầu cháy! Nếu không phải Lão Tử muốn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, thì thiên tài như ta sao phải dịch dung thành lão già xấu xí này!”

“Thì ra là ngươi thật là giả mạo.” Dạ Thanh Hàn khiêu mi, khoe miệng vung lên cười lạnh

” Thành chủ thật sự ở nơi đâu? Ta đoán nhất định bị ngươi giam lại đúng không?”

Thành chủ kia kinh ngạc, cổ họng nghẹn suýt nữa hộc máu:

“Ngươi... Ngươi cướp lời của ta!”

“Nào có? Không phải là tự ngươi nói sao?” Dạ Thanh Hàn tròng mắt đen sâu thẳm khinh thường quét nhìn kẻ kia một cái, giọng nói nhẹ nhàng phảng phất mình hoàn toàn là một người ngoài cuộc

“Nói đi, một mình ngươi tự kết thúc, hãy để cho ta động thủ?”

“Ngươi... Ngươi...” Thành chủ kia trong mắt hiện lên vẻ ác, giận không thể bình tĩnh được với kẻ trước mặt miệt thị mình! Cái nhìn như là nhìn đồ bỏ đi kia là có ý gì? Cho tới bây giờ không có một người nào dám đối đãi mình như thế! Hừ, rất nhanh... hắn sẽ làm cho đối phương biết sự lợi hại của mình!

“Đừng nói nhảm, chịu chết đi!” Thành chủ chợt phát ra 1 tiếng gầm lên giận dữ kèm theo 1 tiếng “Phanh” vang lên thật lớn phá vỡ vỏ bọc!

Phương hướng hắn đứng không ngừng toát ra vật gì màu đen, lại giống như cây bông tròn bay đi ra ngoài, nhanh chóng tạo thành những khối cầu to lớn, móng vuốt sắc bén, không có chân đám quái vật có hình thù kì dị!

Ngay sau đó, con quái ở giữa đám quái này toát ra khói đen, từ từ vòng quanh thân mình trong chốc lát, khói đen tản đi toàn thân đen nhánh sau đó 1 nam tử xuất hiện tay nắm lấy một thanh tam ngạo nghề đứng ở giữa quái bầy nói :

“Ta là bóng ma của oán khí, ngươi dám sỉ nhục ta hãy xem, ta sẽ cho ngươi biết tay!” Ánh mắt của hắn bén nhọn quét nhìn toàn trường mắt rất khí thế nhìn quanh. Chỉ thấy tóc của hắn xõa ra, gương mặt cũng là đen nhánh một mảnh làm người ta thấy không rõ dung mạo của hắn.

Mà đỉnh đầu của hắn rõ ràng chữ hồng tên “oán khí ti tiện” , cấp bậc: ? ? ?

Dĩ nhiên là chưa định cấp bậc của con quái tên màu hồng này? Chẳng lẽ...nó cấp 100 trở lên?

Mộ Khinh Hàn bị một cái áp lực vô hình cả kinh trong lòng giật mình theo bản năng nhìn về phía Dạ Thanh Hàn, nhưng nhìn thấy mắt đen kia tỉnh táo nhưng bên trong lộ ra sát ý!

“Khinh Hàn, bảo vệ tốt mình.” Dạ Thanh Hàn trầm giọng dặn dò xong, mắt trầm xuống không có chần chừ thân ảnh của hắn mạnh mẽ xông vào tựa như tia chớp lóe ra

Trong phút chốc phảng phất như có rất nhiều ánh sáng hỗn loạn hiện lên trước mắt, trong điện nổi lên 1 trận cuồng phong!

Uỳnh!

Trong không khí vang lên một tiếng thanh âm như cái gì bị xé rách, đám tiểu quái phát ra tiếng kêu thê thảm, thân thể bị hàn quang xé thành hai nửa! Trong nháy mắt, một mảng lớn quái vật bị chết sạch!

Gió lớn đã dừng....

Nam tử áo trắng kia ngạo nghễ đứng thẳng: tay áo bị gió thổi qua nhẹ nhàng buông xuống, hắn cùng với quía kia giằng co khí thế không thua đối phương! Nhưng là chuyện tình kì lạ xảy ra. Con quái hồng kia hừ lạnh một tiếng những thứ quái vật vừa chết kia tạo thành 1 đám mây màu đen từ từ tụ lại, thân thể lớn gấp 2 lần trước khi chết!

“Ha ha, người giết được sao! Người giết bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu sinh ra!” Nhìn Dạ Thanh Hàn con quái hồng kia không khỏi cuồng vọng cười lên ha hả, tiếng cười đinh tai nhức óc cơ hồ có thể đem nóc nhà văng đi!

“Là sao?” Dạ Thanh Hàn tròng mắt nheo lại, lộ ra một cái lạnh như băng sắc bén

“Ta đây trước hết đem người giết trước nhìn xem 1 đồng quái vật của người có còn sống đi ra ngoài!”

Con quái tên hồng kia nghe vậy biến sắc, trong lòng chuông báo động vang lên: không tốt! Hắn thế nhưng nhìn thấu, chỉ cần mình chết những thứ quái vật này cũng đã không thể sống lại?

Đang khi hắn sững sờ trong nháy mắt Dạ Thanh Hàn khéo môi cười lạnh, tay phải khê nâng chuôi kiếm vô hình xông ra 7 đạo kiếm chung quanh bay lên sau đó tay của hắn dùng sức nắm chặt!

7 chiêu kiếm kia đồng thời thay đổi phương hướng như bảy cái thiên thạch vô cùng nhanh chóng phá vỡ không khí lấy con quái tên hồng làm trung tâm hiện lên vòng vây hướng nó hung hăng đâm tới!

Đứng ở một bên Mộ Khinh Hàn mở to hai mắt nhìn chiêu thức hoa lệ của Dạ Thanh Hàn mà kinh hãi!

... Đây là kĩ năng tất sát của Dạ Thanh Hàn sao?

Chưa từng thấy hắn sử dụng kỹ năng này có thể đó là bởi vì chưa từng có người nào đáng giá để hắn sử dụng chiêu thức này. Khó trách hắn chưa từng cố định dùng 1 vũ khí... Thì ra là hắn có kỹ năng này xông ra tới 7 cây kiếm?

Quái tên hồng thất kinh bắt quá bộc phát ra một trận tiếng cười chói tai:

“Ha ha! Người cho rằng những thứ tài mọn này là có thể chạm tới ta sao?” Vừa nói hắn cả người phát ra một trận hắc khí dày đặc giống như là một bức tường vô hình đem bảy đạo kiếm vắng ở bên ngoài.

“Ha ha, thấy không? Đám không tới ta!” Oán khí ti tiện nhìn bảy đạo kiếm kia liều mạng muốn đâm vào lại bị tường phòng ngự của hắn bật ra, đắc ý cười ha ha.

Như đã lường trước được Dạ Thanh Hàn phát ra một tiếng chê cười: “Vậy sao?” Tay phải lần nữa nhẹ giơ lên, đạo kiếm thứ 8 lấy khí thế sét đánh hướng trên đỉnh đầu hung hăng cắm xuống! !

Bức tường vô hình trong nháy mắt tan rã, bảy đạo kiếm khổng lồ tìm được mục tiêu đánh vào thuận lợi đâm trúng mục tiêu!

Nhất thời, mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Oán khí ti tiện hoảng sợ trợn to hai mắt, không thể tin nhìn lên kẻ trước mặt vẻ mặt lạnh nhạt, một hồi lâu phát ra một thanh âm yếu ớt:

“Người...”

Quái vật bốn phía ầm ầm ngã xuống, hóa thành phấn bay lả tả phiêu tán vào trong không khí...

“Tại sao...” Bị bẫy chuôi kiếm đâm trúng nó không thể tin này là một chuyện thực, giọng nói vô cùng không cam lòng

“Tại sao ta sẽ bị một tên tiểu tử đánh bại... Tại sao...”

Dạ Thanh Hàn tròn mắt đen lộ ra vẻ tiếc hận, hắc khê thán nói:

“Người thật sự có tư cách làm đối thủ của ta, bất quá tài nghệ của người thật sự chưa đủ cao.”

“Làm sao có thể ... Ta là thần thú thu gom oán khí của thành Chu Tước làm sao thất bại chứ? Không, ta không có bại... Ta còn muốn thống nhất Hoa Hạ... Tại sao có thể nhanh như vậy... Ha ha...” Oán khí ti tiện điên cuồng mà đứng lên cười lớn tiếng cười vang dội, hắc khí không ngừng tiêu tán thân thể của hắn từ từ thành bụi chán nản rơi xuống đất...

Oán khí ti tiện kia biến mất. Chỗ hắn biến mất tuôn ra một đồng lớn trang bị, kim tiền, còn có... 1 cái chìa khóa màu đỏ chỉ mắt.

Đình!

[Hệ thống]: chúc mừng người chơi Dạ Thanh Hàn, người chơi Lạc Tuyết Khinh Hàn hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn 4 Thật giả thành chủ, xin hãy đến nhà lao ở dưới đất cứu lấy thành chủ thực sự, nhận lấy phần thưởng nhiệm vụ.”

Mộ Khinh Hàn nhìn người mình không ngừng tăng lên kinh nghiệm lần đầu đối với nhiệm vụ này sinh ra cảm giác im lặng. Có lẽ nhiệm vụ này thật như lời Dạ Thanh Hàn... Rất nhàm chán. Không phải sao? Boss cường đại như vậy thoáng cái đã bị Dạ Thanh Hàn giải quyết hết...

Lúc nàng trở mắt trong chốc lát, tiểu hồ ly đã khẩn cấp từ đỉnh đầu nàng nhảy đến trên mặt đất, thật nhanh bò đến đồng vàng lóng lánh kia từng ngậm từng ngậm đem vàng nuốt vào!

“Oa a a, hồ ly dừng tay...không! Ngậm mồm ngay!” Mộ Khinh Hàn chợt ghật mình tỉnh lại, vội vàng xông đi lên vàng từ trong miệng tiểu hồ ly “Cứu giúp” ra ngoài, lúc này mới không có tạo thành tổn thất lớn.

Nhưng tiểu hồ ly kia mắt nước mắt lưng tròng nhìn nàng giống như bị ủy khuất gì lớn bất quá cũng bị hai người tại chỗ không thèm để ý tới = =

Dùng cái chìa khóa đem thành chủ thực sự của Chu Tước thành thành cứu đi ra ngoài, hắn cảm kích vạn phần phát cho hai người chứng nhận Hảo hữu của Chu Tước thành, sau 1 hồi cảm tạ không ngừng kia mãi mới phái người đưa bọn họ ra khỏi chính điện.

Kỳ quái chính là nhiệm vụ liên hoàn này cũng không có đến đây là kết thúc nhưng nhìn bằng nhiệm vụ số 5 mà mù mờ.

Nhiệm vụ: nhiệm vụ liên hoàn 5 : ? ? ?

Phần thưởng: ? ? ?

Gợi ý: ? ? ?

Tiến độ hoàn thành: chưa hoàn thành

Chẳng lẽ nhiệm vụ liên hoàn tiếp theo còn cần cái gì phải tìm hiểu rồi kéo ra sao?

Trên đường rời đi Chu Tước thành, Mộ Khinh Hàn vừa xem xét bảng nhiệm vụ vừa suy tư, đột nhiên bên tai truyền tới một tiếng trầm thấp dễ nghe:

“Khinh Hàn.”

“Hả?” Nàng ngẩn ra nhanh chóng ngẩng đầu nhưng chống lại là một đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy kia tựa hồ ẩn chứa cái gì đó vô vàn phức tạp khó hiểu.

Ánh mắt chuyên chú làm cho nàng mỉm cười gượng chắn định nhưng tim bỗng dưng nhảy nhanh nửa nhịp, có chút không biết làm sao nhìn Dạ Thanh Hàn:

“Sao...sao thế?”

Môi của hắn bất động thanh sắc cong lên, con ngươi thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, thanh âm trầm thấp tựa hồ nhu hòa mấy phần:

“Ngày mai... Chúng ta hẹn hò có được không?”

37. Chương 37: Thổ Lộ, Là Thổ Lộ

Một câu “hẹn hò ” thành công đem Mộ Khinh Hàn hồn phách đánh bay. Thế cho nên đến khi logout nàng vẫn bị vây trong trạng thái suy nghĩ viển vông

Cuối cùng vẫn là Hạ Đào Đào gặm lên giận dữ đem tinh thần nàng kéo về thực tế.

“Mộ Khinh Hàn, cậu thành thật khai báo ỉnh! Trong trò chơi xuất hiện 1 tên ‘Gian phu’ kia là sao? !” (L: hửm, gian phu á...dạ đại thần mà nghe được từ này thì...lạnh quá..)

“A...hả? Cái gì?” Mộ Khinh Hàn bị tiếng hét đinh tai nhức óc làm cho thức tỉnh, cuối cùng vẻ mặt vờ cười khúc khích luống cuống ngẩng lên đầu nhìn Hạ Đào Đào mặt giận dữ như muốn nổ tung, vô tội trừng mắt nhìn

“Đào Đào, gì thế?”

“Cậu còn dám hỏi mình là sao?” Hạ Đào Đào nguyên bản vốn đã giận đến phát điên bây giờ thấy Mộ Khinh Hàn phản ứng như thế lại càng như đổ dầu cháy thêm lửa, đất lòng giận dữ bị đè nén hết sức căng thẳng phát ra:

“Cái vừa rồi ở hiện trường cầu hôn là chuyện gì xảy ra? Đột nhiên từ phía trên nhô ra 1 tên ‘Gian phu’ là chuyện gì xảy ra...”

Mộ Khinh Hàn đang náo loạn, vội vàng cắt đứt lời của bạn, phản bác nói:

“Dạ mới không phải là gian phu!”

“Còn nói không phải ...cậu là cô ý hại học trưởng mất thể diện phải không?” Hạ Đào Đào chống tay cả giận nói, nghiêm nhiên bộ dạng như 1 bà mẹ tra hỏi con gái của mình làm cái gì bất chính về mặt kia có thể nói là phát huy tới mức tối đa giống...

“Cái gì cái gì cơ? 2 cậu đang nói cái gì?” Ở một bên làm bộ đọc sách Mạc Toa Toa rốt cục không nén được tò mò tiến lên hỏi .

Mộ Khinh Hàn hết sức bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, bắt đầu kiên nhẫn giải thích:

“Mình sớm nói không thích Nhan học trưởng nhưng là cậu vốn không nghe... Còn có mình cùng Dạ...”

“Dạ? Phong Kỳ Dạ sao?” Chỉ vừa nghe đến chữ ”Dạ” này, Mạc Toa Toa lập tức sáng lên ánh mắt như vì sao sáng chẳng phân biệt gì hết cứ vậy nói nói cắt đứt lời Mộ Khinh Hàn.

Hạ Đào Đào hiển nhiên còn ở vào trong trạng thái bạo loạn, tùy tiện một chút dễ dàng chọc giận tới nàng:

“Cái gì mà Phong Kỳ Dạ, rõ ràng là gian phu... hả? Toa Toa,cậu nói gì Phong Kỳ Dạ á?”

Mạc Toa Toa ý thức được mình sơ hở, chợt che miệng lại, len lén nhìn về Mộ Khinh Hàn quan sát nét mặt của bạn. Thấy bạn không có phản ứng gì dị thường mới ấp a ấp úng nói xuống

“Cái này chính là...” Nàng dừng một chút, lẩn nữa liếc về phía Mộ Khinh Hàn, rốt cục ấp úng nói ra sự thực

“... Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ hẹn hò...”

Giống như bị điện giật Hạ Đào Đào cả người chấn động, tay chống hông cứng đờ, lông mày trợn mắt về mặt rất nhanh biến thành đùng đoàng 1 tiếng... Nàng một hồi lâu nói không ra lời, từ từ mới từ trạng thái đã kích phục hồi lại tinh thần .

“Ách...” Nàng rút cục không cách nào trấn định giống như dĩ vãng kể tiếp không có ai hành động gì, không có một kẻ nào mà giọng nói không lấp bắp :

“Kia... gian... Người nam kia là Phong Kỳ Dạ?”

“A, vậy anh ấy trong trò chơi tên là gì?”

Sau khi như đã trải qua nhiều sét đánh, gió bay lách tách, trận trận thiên lôi Mộ Khinh Hàn đối với loại chuyện này đã sớm lạnh nhạt cho nên khi Mạc Toa Toa tiết lộ chân tướng cũng không có phản ứng gì. Cô ngược lại về mặt kinh ngạc nhìn Hạ Đào Đào: “Hả? Chẳng lẽ cậu còn không biết chính là Dạ Thanh Hàn sao?” nàng còn tưởng rằng ở trước mặt mọi người thân phận mình đã lộ nên Hạ Đào Đào đã biết mình là Lạc Tuyết Khinh Hàn chứ...

“Cái gì? !” Hạ Đào Đào lần nữa bị một đạo sét bổ trúng đầu, cả người khiếp sợ hồn phi phách tán, cứ thế lui về phía sau mấy bước ngón tay run rẩy chỉ vào Mộ Khinh Hàn, giống như không cách nào tiếp nhận này sự thật này

“Thì ra Khinh Hàn cậu...cậu...”

Nàng đột nhiên “A” ra tiếng,xông lên trước dùng sức lay Mộ Khinh Hàn, kích động trong gió xóc xếch:

“Cậu chính là nhân yêu đệ nhất trong Loạn thế, Lạc Tuyết Khinh Hàn sao? !”

Đệ nhất nhân yêu... Tại sao ngay cả Hạ Đào Đào đều cho rằng nàng là “nhân yêu” ? Mộ Khinh Hàn lần nữa đau lòng, bất đắc dĩ bị Hạ Đào Đào lay choáng váng không cách nào nói chuyện.

“Cậu sao gạt mình lâu như vậy! Còn nói cậu chưa có đăng kí nick?” Hạ Đào Đào lần nữa nổ tung

“Còn có cậu khi nào đã cấu kết với Phong Kỳ Dạ ?”

Mạc Toa Toa ở một bên sửa cho đúng: “Không phải là cậu ấy thông đồng với Phong Kỳ Dạ, mà là Phong Kỳ Dạ thông đồng với cậu ấy.”

“... Làm sao cậu biết?” Hạ Đào Đào ngơ ngẩn, quay đầu nghi ngờ nhìn về Mạc Toa Toa.

Mạc Toa Toa khí thế hào hùng nói: “Phong đại soái ca chính miệng nói thế.”

“...” Hạ Đào Đào lần nữa kinh hãi

“Cậu...cậu gặp anh ấy?”

Mạc Toa Toa trái tim bé nhỏ nhìn Mộ Khinh Hàn một cái, thanh âm dần dần nhỏ xuống mùi vị như kiểu mặt báo thần bí hề hề nói:

“Lúc Khinh Hàn cùng anh ấy hẹn hò bị mình bắt gặp.”

“Này... đây không phải là hẹn hò...” Bị gạt ở một bên Mộ Khinh Hàn yếu ớt mở miệng đáng tiếc rất nhanh bị Hạ Đào Đào giọng to hơn lấn át

“Hai người các cậu thế nhưng cùng nhau gạt mình? “

“Ách...” Mộ Khinh Hàn cùng Mạc Toa Toa hai mắt nhìn nhau.

Không đợi hai người mở miệng giải thích, Hạ Đào Đào rầu rĩ “Hừ” một tiếng, ủy khuất quá đi:

“Hai người các cậu gạt mình lâu như vậy, thật là quá đáng! Đặc biệt là Khinh Hàn, cậu không thích Nhan học trưởng thì sớm nói đi! Chờ mình lao lực bao tâm cơ tác hợp 2 người, hại mình mắc cỡ chết người...”

T___T Mộ Khinh Hàn đột nhiên cảm giác mình thật oan uổng...

“Mình sớm đã nói không thích anh ấy...”

Nơi này tựa hồ không có phần cho nàng nói chuyện không đợi nàng nói xong, Mạc Toa Toa đã đoạt đề tài:

“Hả? Đào Đào, cậu không phải là vẫn rất ủng hộ Khinh Hàn với Nhan học trưởng sao? Làm sao nhanh như vậy gục rồi?”

“Mình nào có!” Hạ Đào Đào liên tục phủ nhận sống chết không thừa nhận mình là cây cỏ đầu tường

“Mình chỉ nhìn thấy Khinh Hàn đến nay vẫn độc thân sợ bạn ấy cô độc, cho nên muốn tìm người đến làm bạn với cậu ấy. Nhìn xem mình dụng tâm lương khổ ... “

“...” Loại lý do này cũng có thể nghĩ ra được không hổ là Hạ Đào Đào.

Hạ Đào Đào còn đang thao thao bất tuyệt phát biểu ý kiến của mình, Mộ Khinh Hàn từ từ di động cước bộ của mình lặng lẽ hướng ngoài cửa chuyển đi nhân cơ hội muốn lén ra ngoài.

“Đợi một chút, không cho đi!” Hạ Đào Đào thấy Mộ Khinh Hàn muốn chuồn đi lập tức một bước xa xông lên trước ngăn cản đường đi!

“Khinh Hàn...” Hạ Đào Đào một tay bám lấy cằm, lúi lúi đem Mộ Khinh Hàn bức đến góc tường, hình ảnh cực kỳ giống ác bá đùa giỡn cô gái đàn ông.

“Sao, cái gì...” Mộ Khinh Hàn nhìn Hạ Đào Đào kia mắt hí lại nhìn mình, ánh mắt nổi lên cái âm mưu quỷ kế gì đó trong lòng chuông báo động rung âm ỉm.

Hạ Đào Đào cười hắc hắc trong mắt hiện lên âm mưu:

“Cậu giấu giếm mình sẽ phải tiếp nhận trừng phạt.”

“... trừng phạt gì?” Mộ Khinh Hàn trong lòng thầm kêu không ổn rồi.”

“Cậu đã làm ta trái tim bé nhỏ của mình tan nát như vậy thì...” Hạ Đào Đào xoay động 2 mắt, cặp mắt giáo hoạt tóa ra hưng phấn.

“Cậu xuống tầng 1 tức xá xem ai là người đầu tiên đi ngang qua đó, ai cũng được rồi thổ lộ với họ là được rồi!”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn không thể tin trọn tròn cặp mắt, thanh âm bắt đầu run rẩy

“Cậu xác nhận mình không có nói đùa chứ?” Loại chuyện này... sao có thể tùy tiện nói chứ?

“Hắc hắc, dĩ nhiên không đâu? Tiện nghi cho cậu thể còn gì dưới tầng 1 ký túc xá bình thường đi qua vẫn là nữ.” Hạ Đào Đào tựa như nữ vương hào khí ngẩng đầu hừ nhẹ lên tiếng

“Biết không em trai mình trước đắc tội với mình, mình đem đồ chơi của nó toàn bộ hủy đi, đem đĩa CD game của nó làm hư, đem bánh bích quy nó tích toàn bộ ăn hết, thay kem đánh răng... Mặc dù đĩa CD là do mình mua, nhưng là... Ha ha, cho nên ngàn vạn lần đừng đắc tội với mình...”

“...” Loại chuyện tổn hại nhân tình này quả nhiên chỉ có Hạ Đào Đào mới làm được.

“Đến... Khinh Hàn bé nhỏ đi thổ lộ đi.” Hạ Đào Đào nói say mê xong, rất gian trá cười hắc hắc, hí mắt hướng Mộ Khinh Hàn đưa ra một đôi móng vuốt sói...

Mộ Khinh Hàn quá sợ hãi vội giãy giụa: “Mình mới không cần đi >

“Kháng nghị không có hiệu quả, bác bỏ! Toa Toa cùng đi mang Khinh Hàn đi thổ lộ nào!”

Mặc Toa Toa không biết bị cái gì kích thích lại cũng kích động lời nói không có mạch lạc, vọt tới với Hạ Đào Đào cùng nhau túm tay Mộ Khinh Hàn:

“Tốt, chúng ta đi thôi!”

“Không nên, cứu mạng a”

Mộ Khinh Hàn một đường phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị hai “Ác bá” kéo xuống lầu dưới, bắt đầu bị buộc thực hành “Trả thù trừng phạt” của Đào Đào .

“Thật... Thật phải thổ lộ sao?” Mộ Khinh Hàn cảm giác mình đang bị 2 ánh mắt kia nhìn chằm chằm xuyên thấu không chỗ trốn. Nàng nơm nớp lo sợ núp ở một góc nhỏ dùng ánh mắt đáng thương nhìn lên hai “Ác bá” trước mặt cầu khẩn nói

“Này..., mình không muốn đi...”

“Không được!” Trăm miệng một lời cự tuyệt làm cho Mộ Khinh Hàn giống như lọt vào hầm băng, cả người rét lạnh.

“Ác bá” Hạ Đào Đào thúc giục: “Nhanh lên một chút đi!”

“Ác bá” Mạc Toa Toa gạt đầu như bằm tỏi dùng mắt tràn đầy mong nhìn nàng.

Đáng thương Mộ Khinh Hàn vô tội chỉ có thể nghe lời lặng lẽ rơi lệ bước chân nặng như ngàn cân đi ra con đường kia.

Trời đã chiều tối, cái gió lạnh đêm phe phẩy rét lạnh, bao trùm là màu hồng của chạng vạng xung quanh như an tĩnh chỉ có thể nhìn đến thân ảnh của mình qua ánh sáng le lói gần tối bóng trải dài.

Đột nhiên, xa xa có tiếng bước chân truyền đến.

Lòng của nàng bỗng dưng căng thẳng, nhất thời tâm loạn như ma. Chẳng lẽ...Thật phải thổ lộ?

Tiếng bước chân từ từ đến gần nàng cắn chặt đôi môi không biết có phải là do quá khẩn trương hay không nàng lại không có nghe thấy phía sau hai người kia cứng đờ!

Tính sao! Chết thì chết, không phải chỉ cùng một nữ thổ lộ sao! Nàng bất cứ giá nào phải...

Mộ Khinh Hàn hít một hơi thật ở trong lòng âm thầm khích lệ. Đợi đến khi người không sai biệt lắm đi đến trước mặt mình nàng dũng cảm ngẩng đầu, không có nửa điểm do dự hướng đối phương cao giọng biểu lộ:

“Cái kia, tôi thích bạn!”

Sau đó...

Người kia căn bản không phải là nữ...

Mà là...

“Ồ vậy sao?” Phong Dạ Hàn cước bộ ở trước mặt nàng dừng lại, con mắt tập trung chăm chú vào nàng, mắt đen sâu thẳm bên trong hiện lên rung động, vẻ làm như kính ngạc, như vui vẻ, như đang tìm tòi nghiên cứu phức tạp khó phân biệt. Môi của hắn khẽ nhếch nhẹ cười.

“Khinh Hàn, thì ra là...Em thích anh sao, đã tới mức không thể thoát ra, muốn tìm anh thổ lộ sao?”

“Ách, Dạ...” Mộ Khinh Hàn cả kinh hồn phi phách tán, cứ như vậy trở mắt giật mình nhìn lên Phong Kỳ Dạ, không biết làm sao, cũng nói không ra lời...

T_____T nàng nghĩ, nét mặt nàng bây giờ so với khóc còn khó coi hơn...

Cái gì không thể tự thoát ra? Rõ ràng chính là kết quả của Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa đùa dai! Nàng hoàn toàn bị oan uổng...

Bất quá, ai tới nói cho nàng biết, tại sao...Dạ sẽ xuất hiện ở chỗ này? Không phải nói ngày mai mới “hẹn hò” sao? Trời ạ! Nàng bây giờ chỉ muốn tìm một khối đậu hũ sau đó hung hăng đụng đầu xuống thôi!

38. Chương 38: Hẹn Hò Ngổn Ngang

Mộ Khinh Hàn bối rối lúng túng, sắc mặt hồng thắm vội vàng hấp tấp giả thích với Phong Kỳ Dạ:

“Dạ, em... em không phải cố ý...”

“Uh, anh biết.” Phong Kỳ Dạ bình thản mở miệng, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, thanh âm lại càng trầm thấp đến say người

“Em là cố tình.”

“...” Mộ Khinh Hàn khóc không ra nước mắt. T_____T anh mới là cố tình... Cho dù nàng cố tình, cũng không cần nói xong trắng ra như thế...

“VẬY ANH... TẠI SAO ANH LẠI TỚI NƠI NÀY?” Mộ Khinh Hàn buông xuống suy nghĩ, bất an cắn cắn môi áp úng hỏi, mà thanh âm nhẹ nhàng không giống như là của mình .

Thấy nàng quần bách Phong Kỳ Dạ thể nhưng giả bộ không thấy được, chẳng qua là cười nhạt một tiếng đem một quyển sách tiếng Anh dày cộm nặng nề đưa tới trong tay nàng:

“NÀY LÀ TỪ ĐIỂN, EM LẦN TRƯỚC...”

Gần tới tôi, nữ sinh viên trở lại tức xá từ từ tăng nhiều mà ở đương nhiên họ phải đi qua đường. Người đi đường thấy nhân vật phong vân lại sẽ xuất hiện ở lầu dưới kí túc cũng rồi rít quãng tới ánh mắt kinh dị.”Em lần trước...” lời này vừa nói ra càng làm cho người nghe thêm mơ màng. Bởi vậy, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ ánh mắt mập mờ không rõ.

Núp ở phía sau Mộ Khinh Hàn cách đó không xa Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa hết sức ăn ý trao đổi ánh mắt như hiểu cười đến vô cùng “Âm hiểm” .

Kể từ đó Mộ Khinh Hàn bị bi kịch . Nàng cứ như vậy vô hình đánh lên nhân “sở hữu của Phong Kỳ Dạ “...

Thần kinh bị chết lặng của Mộ Khinh Hàn im lặng nhìn về phía Phong Kỳ Dạ, vốn cho là 1 màn bi kịch đến chỗ này rơi xuống, không nghĩ tới...

“Còn có, nhớ được ngày mai... mình đi... hẹn hò..nhé.” Không biết là cố ý hay là vô tình Phong Kỳ Dạ cố ý ở 2 từ hẹn hò dừng lại một chút thể cho nên cái từ này nói ra rõ ràng vô cùng cao.

Hắn rất là “tùy ý” nói xong một câu nói kia rồi hướng nàng khẽ mỉm cười, nhanh nhẹn rời đi còn dư lại nàng một mình cô đơn ngổn ngang trong gió...

“Ách...”

Thật là kẻ phúc hắc giết người không đền mạng T_____T, có thể thấy được đắc tội với người của hắn, kết quả bi thảm thế nào!

Kế tiếp như thế nào vượt qua ngay cả chính Mộ Khinh Hàn cũng không biết ... Nàng tri giác đã hoàn toàn chết lặng dùng một cái từ hình dung đó chính là ... suy nghĩ viển vông. Ngay cả như thế nào trở lại phòng, như thế nào bò lên giường nàng cũng không nhớ rõ...

Trước khi ngủ nàng trong đầu chỉ có một ý niệm tương lai của nàng cứ như vậy “Chôn vùi” ở trên tay Phong Kỳ Dạ rồi!

Hôm sau vừa vặn là cuối tuần, Mộ Khinh Hàn sáng sớm đã bị Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa hai người từ trên giường kéo dậy. Hai người giống như vịt đuổi con thóc giục nàng rửa mặt thay quần áo. Hết thấy sửa sang lại thỏa đáng sau không chút lưu tình đem nàng đuổi ra phòng sau đó “Phanh” đóng cửa lại!

Lúc trước khi đóng cửa, Hạ Đào Đào nữ vương lại che miệng cười nói:

“Mau đi hẹn hò đi! Đừng làm cho Phong học trưởng sốt ruột chờ, he he...”

Hắc tuyến ba nghìn trượng = =||

“...” Mộ Khinh Hàn nhìn cửa kia ngây người như phỗng.Haiz! Hai người kia làm sao so với nàng còn gấp hơn giống như người đi hẹn chính là các nàng ấy...

Nhưng là phải đi hẹn hò... cùng Dạ hẹn...

Quá không thật, giống như là chuyện xảy ra trong mộng...

Mộ Khinh Hàn vẻ mặt hoảng hốt đi xuống lầu, cho đến khi bên tai truyền vào một tiếng cười khê, nàng mới đột nhiên lấy lại tinh thần. Vừa ngẩng đầu liền phát hiện người kia đã chờ ở đó rồi.

Sáng sớm ánh sáng tinh tể mà rực rỡ xoay tròn như những cheiecs vòng duyên dáng, đối mặt với mình là 1 đôi mắt đen nhánh thâm thúy tỏa ra ánh mắt rất mê người. Nhưng là... ánh mắt hắn nhìn mình tựa hồ có chút kỳ quái...

Tại sao? Chẳng lẽ trên mặt mình có vết đồ? Hay mặc lộn y phục? Mộ Khinh Hàn âm thầm nghi ngờ, tình tế đánh giá mình một phen. Lúc Hạ Đào Đào nàng hôm nay mặc vào một áo sơ mi trắng mặc dù là quần dài đến đầu gối màu đen nhưng nàng cũng cảm thấy hết sức không có tiện. Nhưng là như vậy... Cũng không có vấn đề gì mà? Làm sao ánh mắt anh ấy cổ quái như vậy?

Cho đến khi Mộ Khinh Hàn thấp thỏm bất an đi tới trước mặt Phong Kỳ Dạ, hần rớt cục mở miệng:

“Khinh Hàn...”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn tâm tình thoáng chốc khẩn trương lên.

Phong Kỳ Dạ tầm mắt từ từ dời đến dưới chân của nàng, trông mắt đen lộ ra nụ cười thản nhiên:

“Di nhằm giày.”

Ừnh... Mộ Khinh Hàn cả kinh, vội cúi đầu xem giày của mình, mới phát hiện ...

Giày của nàng thế nhưng biến thành một con bên giày thể thao, một bên giày da...Một đen, một trắng ... chân chân chính chính hắc bạch vô song !

Haiz! Nhất định là nàng bị Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa thúc dục nên quá cuống quýt cho nên đi nhầm... Quá mất mặt! ! !

“Em..em trở về đổi lại!” Dưới quần bách Mộ Khinh Hàn xoay người muốn chạy trốn.

Phong Kỳ Dạ tức giận mau một phen giữ cổ tay nàng

“Đợi một chút ...không cần!”

“Hả? Nhưng là giày...” Mộ Khinh Hàn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên liều mạng muốn tránh thoát khỏi tay Phong Kỳ Dạ nhưng lại bị hần cầm thật chặt không tha!

“Đi theo ta anh được rồi.” Giọng nói không cho người kia có chút phản kháng nào.

“Nhưng... Nhưng là...”

Mười phút đồng hồ sau, tại 1 cửa hàng bán giày cách Đại học Y 50m truyền ra một đoạn tiếng như này.

“Dạ, không nên như vậy.”

“Không sao, để cho anh đi.”

“Nhưng là... Rất nhiều người nhìn...”

“Không cần lo bọn họ.”

Mộ Khinh Hàn quần bách ngồi ở trên ghế dài như đứng đồng lửa như ngồi đồng than nhìn lên nam nhân trước mặt nửa chân quỳ trên mặt đất còn má nàng thành đỏ ửng.

Phong Kỳ Dạ ngón tay thon dài cầm cổ chân của nàng giúp nàng cởi xuống 2 chiếc giày đen trắng buồn cười kia, sau đó không chút hoang mang đổi lại 1 đôi giày mới vừa chọn xong rất đẹp mà thanh nhã.

Hần thấp cúi thấp đầu, lông mi thật dài nhỏ rung động chớp xuống một mảnh như hình quạt vẽ chuyên chú làm cho Mộ Khinh Hàn chợt thấy thất thần...

Ngón tay linh hoạt quay một vòng, một cái hất nơ xinh đẹp tựa như con bướm nhảy múa ở trên giày.

“Ok.” Phong Kỳ Dạ động tác cực kỳ nhanh hoàn thành một loạt động tác, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy Mộ Khinh Hàn đang sợ run không khỏi cười khẽ một tiếng

“Khinh Hàn, sao thế?”

“Hả? Không có...” Vì che dấu lúng túng của mình Mộ Khinh Hàn nhanh chóng đứng lên, sắc mặt ửng đỏ ánh mắt loạn quết

“Không có gì... chúng ta đi thôi.” Nàng ra vẻ mặt trấn định hướng Phong Kỳ Dạ mỉm cười nhưng khi ánh mắt tiếp xúc đến đáy mắt của hần thì nụ cười thành hết sức quần bách nên cúi đầu.

Phong Kỳ Dạ khoe môi khê cong nhưng hấn cũng không có nói gì, chẳng qua là kéo tay Mộ Khinh Hàn đi tới trước quầy thanh toán, sau đó mang theo nàg rời đi.

“Người nam kia lớn lên thật đẹp trai, hơn nữa đối với bạn gái vừa tử mĩ vừa ôn nhu...”

“Đúng vậy đúng vậy, bắt quá đáng tiếc hoa đã có chủ ...”

Cho đến khi đi ra khỏi cửa nghe thấy phía sau mơ hồ truyền đến thanh âm nói chuyện Mộ Khinh Hàn mới đột nhiên thức tỉnh:

“Đúng rồi, tiền mua!”

“Hả?” Phong Kỳ Dạ dừng bước lại nghiêng đầu nghi ngờ nhìn về phía nàg.

Mộ Khinh Hàn thấy ý không tốt cúi đầu, nhỏ giọng nói:

” Tiền mua giày, trở về em...”

“Cho em...” lời nói chưa nói ra xong đã bị một tiếng tức giận đến phát điên cắt đứt:

“Ta dựa vào! Mỉm Cười Đau Đớn cô đúng là âm hồn bất tán, làm sao đến thực tế cô còn không buông tha cho tôi! !”

Mộ Khinh Hàn vẻ mặt cứng đờ, lời muốn nói toàn bộ tắc nghẽn ở trong cổ họng. Nàg ngạc nhiên ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy trước mặt như vậy 1 màn rất máu chó

Một nam sinh không ngừng hô to “Cứu mạng”, trên đường đi chạy như điên, nét mặt anh tuấn bởi vì khủng hoảng mà trở nên vụn vẹo, mà phía sau đuổi theo hấn là một nam một nữ. Nam sinh kia... Lâm Vụ ư? ! Cô gái đuổi theo hấn không tha, một bộ đáng thương thê thê giống như là... Hội trưởng CLB âm nhạc kì quái Kỳ Thanh Lãn chú ai?

Trừ Kỳ Thanh Lãn ra phía sau hấn còn có 1 nam sinh mặc áo màu xám, quần màu xanh, đeo kính, nam sinh đó nàg không biết .

“Lâm Vụ, anh đã nói sẽ rất tốt với em ! Tại sao anh lại vứt bỏ em chứ? Em là cỡ nào yêu anh...hu hu...” Kỳ Thanh Lãn giọng nói thê lương làm cho người đi đường liên tiếp nhìn chăm chú, rồi rít hướg Lâm Vụ quăng ánh mắt phần nộ.

“Lâm Vụ ca, anh chờ một chút, anh không phải là cùng Dạ biểu ca mới là một đôi sao? Cái Mẩu dạ xoa này là ở đâu chui ra? Làm sao anh có thể đối với Dạ biểu ca như vậy!” Ánh mắt nam sinh kia đối với Lâm Vụ cũng là đuổi tận không buông.

Ặch! Đây là chuyện gì xảy ra? Quá hỗn loạn... Nàg mới vừa rời tựa hồ nghe đến từ “Mỉm Cười Đau Đớn”? Thật là quá ảo? đừng nói là xuyên qua? Nơi này rốt cuộc là thực tế hay trong game?

Phong Kỳ Dạ tay nắm Mộ Khinh Hàn rõ ràng cứng đờ, quyết định thật nhanh lập tức lôi kéo người khác xoay người rời đi.

Nhưng là... đã muộn! Ánh mắt của Lâm Vụ nhoáng cái liền phát hiện ra Phong Kỳ Dạ, nhất thời giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng hướng bạn mình mãnh liệt nhào về phía trước:

“Dạ, chị dâu, cứu mạng ...”

Phong Kỳ Dạ cước bộ dừng lại chột quay đầu nhìn về Lâm Vụ trợn mắt nhìn!

Mới vừa rồi hấn định động tác sói bỏ nhào hướg Phong Kỳ Dạ nhưng bị cái nhìn của người kia làm cho động tác dừng ở giữa không trung, nụ cười mừng rỡ như điên nụ cười cũng cứng tại khóe miệng.

Bởi vì... Hấn đột nhiên cảm giác được một cỗ hàn khí mãnh liệt chạm mặt đánh tới mình...

Hấn mắt phải nháy nháy, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thử dò xét nói:

“Dạ a, cậu..cậu sẽ không tức giận phải không?”

“Đĩ nhiên không..mình làm sao tức giận chứ?” Phong Kỳ Dạ khoe miệng nhếch nhẹ, thanh âm trầm thấp lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy thật giống như ánh sao trong đêm làm người ta không thể nhìn thấu

nhưng lúc này đang lộ ra băng hàn rét lạnh làm cho người đứng ở chỗ này không hện mà cùng rùng mình một cái.

“Cậu canh chừng thế nào mà để cho tiểu tử Khanh Mậu kia cũng đưa tới, mình làm sao sẽ có tức giận đây...”

Ngay lúc đó Mộ Khinh Hàn vẫn không rõ chuyện gì xảy ra chẳng qua là mắt choáng váng nhìn lên 1 màn xảy ra trước mặt. Thẳng đến khi chuyện ngày hôm nay kết thúc xong nàng mới ý thức tới là chuyện gì xảy ra... lần đầu tiên hện hò cứ như vậy hoàn toàn hủy ở trong tay bạn Lâm Vụ... (( ))

“Lâm Vụ, anh không nên vút bỏ em, hu hu...”

Kỳ Thanh Lãn một bước xa lao tới giống như một con bạch tuộc dính trên người Lâm Vụ. Mà theo sát ở sau lưng nàng nam sinh đeo kính kia đã chạy tới đang nhìn đến Phong Kỳ Dạ một khắc kia hai mắt sáng lên, không che dấu được vẻ mặt kích động hơi chút trừng mắt kính lên, kính đeo ở ánh mặt trời chiết xạ ra một sáng bóng chói mắt.

“...” Phong Kỳ Dạ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt hồng chuyện.

Nam sinh đeo kính kia chăm chú nhìn Phong Kỳ Dạ ánh mắt khê nheo lại, khóe miệng vung lên nụ cười cực kỳ giống Phong Kỳ Dạ thường tỏ vẻ có “Âm mưu”: “Dạ biểu ca.”

39. Chương 39: Nếu Nói Bồi Thường Lại

Tên họ: Phong Khanh Mậu

Giới tính: nam

Quan hệ : biểu đệ của Phong Kỳ Dạ

Tính: phúc hắc, âm hiểm

Yêu thích: thích BL cùng nhìn BL...

Lúc này, một tiệm đồ uống ở vị trí vắng vẻ đang có 1 không khí quỷ dị loại làm cho người ta bị đè nén liên tục không ngừng truyền ra...

Một bàn vuông, hai nam một nữ, ba ly kem tươi, không khí quỷ dị.

Mà trong ba người này chỉ có vị kia mang mắt kính kia hết sức bình tĩnh dùng cái thìa quấy kem tươi từng ngụm từng ngụm cho vào trong miệng, mà hai người khác yên lặng không nói gì nhìn chăm chăm hắn, không nhúc nhích. 1 màn quái dị như vậy duy trì hồi lâu, Phong Khanh Mậu tựa hồ rất cực nhận thấy được có cái gì không đúng, không nhanh không chậm để xuống cái thìa đưa tay đẩy mắt kính, khóe miệng khê vung lên:

“Dạ biểu ca, anh tại sao không nói chuyện? Nhìn thấy em thật là vui cho nên nói không ra lời ư?”

Phong Kỳ Dạ ngẩng lên nam sinh đeo kính trước mắt này, hết sức nhẫn nại suy nghĩ trong lòng và tức giận đang xông lên, lạnh lùng nói:

“Phong Khanh Mậu, em không phải là ở nước ngoài sao? Làm sao chạy trở lại?”

“Ai, nếu Dạ biểu ca anh cũng có thể chạy trở lại thì em tại sao có thể không chạy trở lại chứ?” Phong Khanh Mậu cười hắc hắc, đầu hơi chút lắc đầu kính xẹt qua một đạo ánh sáng

“Em nhưng là rất mong đợi Dạ biểu ca cùng Lâm Vụ biểu tẩu phát triển cho nên cố ý trở về tới thăm anh. Bất quá Lâm Vụ biểu tẩu mới vừa bị một nữ nhân điên tùm mà anh nhưng thờ ơ...”

Phong Kỳ Dạ phủ định, giọng nói vô cùng bất thiện: “Em bây giờ nhìn xong chưa? Nhìn xong rút nhanh trở về cho anh.”

“Ai, Dạ biểu ca anh sao lại vô tình thế chứ? Người ta đầu gì cũng là vì anh mà trở lại ...” Phong Khanh Mậu giả vẻ thương tâm, cố ý kéo dài thanh âm

“Chẳng lẽ anh muốn gạt em, hồng hạnh xuất tường? Phải không? rất đúng giống như có... Cái cô gái...” Hấn tầm mắt vừa chuyển, rơi xuống trên người Mộ Khinh Hàn ánh mắt rõ ràng mang theo tính toán.

“Bất quá em không thích nữ ... à mà?”

Mộ Khinh Hàn tay nắm cốc cứng đờ, bị hấn ánh mắt không có hảo ý bị làm cho sợ đến lui sau một chút, bất quá may là trận địch ý kia rất nhanh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Phong Khanh Mậu mắt đánh giá nàng lộ ra mấy phần nghi ngờ:

“A..chào, chị giống như nhìn có chút quen mắt...”

Đứa trẻ Phong gia sản xuất ra cũng không phải là ngu ngốc, Phong Khanh Mậu rất nhanh lộ ra vẻ chột hiểu, vui mừng vỗ tay một cái:

“Ồ! Chẳng lẽ chị chính là đệ nhất nhân yêu trong Loạn thế... Lạc Tuyết Khinh Hàn?”

Mộ Khinh Hàn... uỳnh uỳnh.

... Gì chứ! Tại sao mỗi người thấy mình tphản ứng đầu tiên cũng là 2 từ “nhân yêu” ?

Mộ Khinh Hàn vội vàng sửa đúng : “Tôi mới không phải là nhân yêu!”

Thấy Mộ Khinh Hàn thừa nhận, Phong Khanh Mậu vui mừng quá đỗi lộ ra mặt vui mừng, gật đầu lia lịa:

“Em biết, chị không phải là nhân yêu, chị là thụ sao.”

Mộ Khinh Hàn tiếp tục nhỏ mồm hôi lạnh.

“Hmm! Em nói Dạ biểu ca anh tại sao phải hồng hạnh xuất tường, thì ra là nhân yêu ca ca tốt hơn .” Hấn vỗ vỗ cằm nhìn chăm chú vào Phong Kỳ Dạ ánh mắt híp lại, làm vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Không tệ không tệ, anh rốt cục thông suốt, Lão Tử năm đó ở diễn đàn lực mạnh mẽ ủng hộ hai người quả nhiên là chính xác !”

“Hmm? Diễn đàn?” Mộ Khinh Hàn nghe vậy cả kinh, thần kinh giống như có dự cảm không hay dường như chột vừa nhảy, đầu óc thật nhanh hiện lên một cái tên với nội dung quen thuộc...

Phong Khanh Mậu dương dương tự đắc nở nụ cười: “Sao? Chị không nhìn thấy sao? Năm đó Lão Tử còn giúp 2 người chửi rửa Thệ Thủy Lưu Ly nữ nhân ác tâm kia phải ngừng lại, rất đại khoái nhân tâm.”

Quả nhiên là kẻ kia... Mộ Khinh Hàn khước miệng co quắp, nàng cảm thấy hết sức bất khả tư nghị:

“Em, em chính là cái người tên Đoàn Trưởng Tổng Công Đoàn? !” Cái người từng tại diễn đàn cổ động “Song hàn vương đạo” rồi kéo theo 1 đám người hôi vào đó ư? ... Nàng ban đầu còn tưởng rằng kia là 1 cô gái chứ?

“Hmm! Đúng rồi, bất quá đó chỉ là ID trên diễn đàn, tên ở trong trò chơi của em là Mèo BL.” Phong Khanh Mậu cười hắc hắc.

“... Mèo BL ? Thật giống như có chút quen tai...” Mộ Khinh Hàn đại não lần nữa thật nhanh vận chuyển, kinh ngạc kêu lên tiếng

“A! Cậu chính là người mà sau khi Huyết Nhiễm Y bị luân bạch sau chen chân vào vị trí thứ 10 Mèo BL?”

Phong Khanh Mậu trên mặt hiện ra vẻ lúng túng: “Khụ khụ, biểu tẩu, em bây giờ là top 10, nhưng xin không nên dùng từ ‘Chen vào’, cảm ơn.”

Được rồi... Bây giờ đối với nàng đầu tiên gọi là “cô gái này” biến thành “nhân yêu ca ca”, bây giờ lại trực tiếp biến thành “biểu tẩu”, nàng là nên cười hay nên khóc?

“Đủ rồi!” Vẫn bị gạt ở một bên Phong Kỳ Dạ rốt cục muốn hồng mắt, tức giận trừng kẻ kia đang thản nhiên tự đắc, tròng mắt đen nhánh bên trong nổi lên cuồng bạo

“Phong Khanh Mậu!”

“Hắc hắc... Dạ biểu ca, tại sao tức giận như vậy...” Phong Khanh Mậu nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, mặt vẫn không thay đổi sắc ngời vừng trên ghế bất động

“Bất quá cùng biểu tẩu giao lưu trao đổi 1 chút, không cần phải nhỏ mọn như vậy .”

Phong Kỳ Dạ cười lạnh, tròng mắt đen tóa ra vẻ nguy hiểm: “Trao đổi? Kia cần anh đây giao lưu trao đổi với em sao?”

Người khác không chút nào sợ uy hiếp, một câu đâm phá ý nghĩ Phong Kỳ Dạ:

“Dạ biểu ca, anh ghen tị ...”

Phong Kỳ Dạ trong lồng ngực thiêu đốt lửa giận đến phát kịch liệt, hấn ức chế muốn đá bay kẻ trước mặt này bay đến bên kia Đại tây dương, tròng mắt đen lần nữa híp híp, lộ ra hàn quang khiếp người:

“Phong —Khanh— Mậu “

Nghiến răng nghiến lợi nói ra ba chữ Phong Khanh Mậu cả người chấn động, hấn biết mình đã chạm đến giới hạn của Phong Kỳ Dạ, tiếp tục nữa như vậy chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. Mấy phen cân nhắc sau dĩ nhiên phải bo bo giữ mình cho thỏa đáng. Cho nên hấn ha hả cười một tiếng, nhanh chóng đứng lên, từ từ hướng ngoài cửa chuyển đi:

“Sao dám làm phiền ngài đại giá...”

“Dạ biểu ca anh sẽ luôn là thần tượng của em...” Phong Khanh Mậu nói rồi không để lại dấu vết ngoài cửa đi động đi.

“Nếu như em là ánh sao trong đêm tối, nanh chính là ánh trăng kia sáng ngời; nếu như em là đóa hoa anh chính là mặt trời chiếu rọi; nếu như em là công chúa bạch tuyết, anh chính là hoàng hậu ác độc muốn hại chết em...không không ...à sai...” Phong Khanh Mậu vội vàng dùng nụ cười che dấu đi sai lầm của hấn, rốt cục chuyển đến cạnh cửa hấn thở phào ra một hơi

“Hắc hắc, tóm lại Dạ biểu ca ... “

“Cám ơn anh mời khách, có cơ hội gặp lại sau! Cố gắng lên đem tiểu thụ biểu tẩu ‘Đẩy ngã’ ! Còn có biểu tẩu có rãnh rỗi ghé diễn đàn cùng nhau chơi đùa ~Bye~” Phong Khanh Mậu một hơi nói xong, cười to ba tiếng, chọt kéo ra cửa thủy tinh cũng không quay đầu lại xông ra ngoài!

Leng keng ...

Chuông gió trên cửa leng keng leng keng vang lên, trong tiệm đã không còn có thân ảnh của Phong Khanh Mậu...

Phong Kỳ Dạ: “...”

Mộ Khinh Hàn: “...”

Ngẩng đầu nhìn về đồng hồ điện tử thế nhưng đã là 2 giờ chiều, bắt tri bắt giác lại hành hạ lâu như vậy ... Sắc mặt âm trầm của Phong Kỳ Dạ bất đắc dĩ vượt vượt huyết thái dương, than ra một hơi.

“Chúng ta về thôi?” Phong Kỳ Dạ nhìn về Mộ Khinh Hàn trong mắt tràn đầy vẻ áy náy.

Mộ Khinh Hàn có chút kinh ngạc, không phải nói đi... hẹn hò sao? Nhưng thấy mặt hấn sắc mặt không đúng lắm, không thể làm gì khác hơn là thất vọng gật gật đầu:

“Được rồi...”

Cho nên nguyên bản hấn nên là hẹn hò rất tốt đẹp chính là cứ như vậy kết thúc ở một sự kiện khôi hài...
( )

**

Đã là qua buổi trưa nên sân trường chỉ có sự yên lặng.

Ngày thường tiếng động xôn xao âm ỹ đều ở thời khắc này toàn bộ biến mất. Phong Kỳ Dạ đưa Mộ Khinh Hàn đến lầu dưới kí túc cùng nhau đi cũng không thấy một bóng người.

Tự dưng đang đi về Mộ Khinh Hàn mới bỗng nhiên nhớ lại chuyện đôi giày, vội vàng gọi lại Phong Kỳ Dạ đã đi xa vài mét:

“Dạ, chờ một chút .. “

“Sao vậy?” Phong Kỳ Dạ dừng bước lại, xoay người mặt nghi ngờ nhìn về phía nàng.

Mộ Khinh Hàn bước chân chạy lên trước, sắc mặt gấp gáp nói:

“Giày... Tiền giày, em còn chưa có trả lại cho anh...”

Nhìn nàng đứng bộ dáng bất an, Phong Kỳ Dạ trong mắt mỗi một từ từ rút đi, trông mắt đen bên trong bắt đầu phát ra nụ cười ôn hòa toan tính, trong lòng vẻ lo lắng kia nhất thời quét là sạch:

“Không cần trả cho anh, là anh tặng.”

“Nhưng là...” Mộ Khinh Hàn cúi đầu nhìn về phía 2 chiếc giày xinh kia, vừa do dự vừa quẩn quýt

“Như vậy có thể không... không tốt lắm?” Thủy chung không phải là tiền của mình, lương tâm sẽ có bất an...”

“Làm sao không tốt?” Phong Kỳ Dạ buồn cười nói, trong mắt nụ cười càng sâu. Đưa bạn gái mình đương nhiên có 1 ý nghĩa, nếu trả tiền lại nó đã trở nên không có ý nghĩa...

“Cái kia... em cảm thấy được...” Mộ Khinh Hàn hơi run ngẩng lên liếc hần một cái, rồi cực kỳ nhanh thấp xuống, do dự mà không biết có nên hay không nói ra ý trong nội tâm

“Thật ra thì...”

Phong Kỳ Dạ rất nhẫn nại chờ đợi lý do của nàng

“Hả?”

“anh tại sao lại đối với em tốt như vậy? Em cảm giác... cảm thấy, anh đối với em quá tốt... Em không biết như thế nào đáp trả lại cho anh...” Mộ Khinh Hàn thanh âm từ từ nhỏ xuống, gương mặt từ từ lộ ra cái ửng đỏ.

“...” Nhưng trả lời lại nàng chỉ là người kia im lặng không nói.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, hận không được lập tức đào cái hố đem mình chôn. T____T nhất định là nàng nói quá trắng ra đem Dạ sợ hãi rồi!

Đột nhiên đối diện truyền đến một tiếng cười khê.

Mộ Khinh Hàn sửng sốt, chần chờ ngẩng đầu, không có chút ngoài ý muốn thấy Phong Kỳ Dạ khước miệng hàm chứa nụ cười. Mà cặp mắt kia chuyên chú ngắm nhìn nàng trông mắt đen sâu thẳm, đáy mắt như giếng cổ trầm tĩnh ẩn chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp nàng nhìn cũng không hiểu...

Mộ Khinh Hàn không khỏi giật mình đột nhiên:

“Dạ...”

Phong Kỳ Dạ đột nhiên tiến lên một bước, từ từ cúi đầu, ánh mắt sáng quắc khóa ở trên người nàng.

“Dạ? Tại sao?” Đập vào mặt mình là hơi thở ấm áp hơi thở làm cho nàng không khỏi hoảng hốt, nhất thời tim đập rộn lên.

“Nếu như... em thật muốn bồi thường lại cho anh, kia...cứ như vậy bồi thường lại ...” Hần khước môi thật mỏng khê vung lên, trông mắt đen quang mang lóe lên, đáy mắt lộ ra một hơi thở tà mị.

Mộ Khinh Hàn còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì, một giây sau không có chút nào báo động trước môi của nàng... cũng đã bị cái gì ấm áp mềm mại ngăn chặn!

“Ừm...” Mộ Khinh Hàn mở to hai mắt nhìn đại não “Oanh” một tiếng, toàn thân cứng ngắc chết lặng, hoàn toàn không có tri giác...

Mà trong đầu tựa hồ chỉ có một ý niệm đang không ngừng bay lên:

Dạ... Dạ lại...

A a a, Dạ lại hôn mình! ! !

40. Chương 40: Loạn Mã Tiên Sinh Bị Buộc Cưới

Mộ Khinh Hàn tâm hồn lâng lâng trở lại phòng ngủ, lập tức đã bị ở 2 kẻ chờ đợi trong mắt lóe lên tia sáng hóng hớt của Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa vây quanh, càng không ngừng ép hỏi:

“Như thế nào như thế nào? Cùng Phong học trưởng hẹn như thế nào?”

Song giờ phút này Mộ Khinh Hàn trong đầu nhét tất cả đều là Phong Kỳ Dạ, hoàn toàn không nghe được các bạn nói cái gì đó, càng không có tâm tư trả lời vấn đề của 2 bạn. Nàng mơ mơ màng màng bò lên game, chỉ để lại hai kẻ kia nụ cười cứng tại trên mặt, hai mặt nhìn nhau.

Nhưng mới lên tới game Mộ Khinh Hàn lại nhận được một đồng lớn thư tín khi nàng offline.

Đầu tiên là Vân Ảnh Sanh Tiêu rất uyển chuyển hỏi thăm: “Lạc Anh tỷ tỷ, chị thật sự là Lạc Tuyết Khinh Hàn?”

Tiếp theo là Băng Lam Thủy Mật Đào liên tục oanh tạc:

- “Mộ Khinh Hàn đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mau giải thích rõ cho lão nương!”

- “Tại sao không gửi lại tin nhắn?”

- “Này! Cậu ở đâu? Mau trả lời lão nương!”

...

Mộ Khinh Hàn trả lời lại mấy cái tin tự nhận là tương đối trọng yếu, sau đó bắt đầu dĩ đem một bức thư ép hỏi tiêu hủy. Nhưng khi nàng đọc được Thệ Thủy Niên Hoa dùng bồ câu đưa tin nhất thời dờ khóc dờ cười:

“Đồ nhân yêu, mi lại dám lừa gạt tình cảm của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua i! Chẳng qua nếu như mi nếu dùng acc kia theo ta ước hẹn, ta liền suy nghĩ tha thứ i.” (L: tên này đúng là thần kinh mà...)

Thấy câu cuối cùng câu nàng lại càng thẹn quá thành giận, không chút do dự đem tin tiêu hủy nhân tiện đem Thệ Thủy Niên Hoa kéo vào sổ đen vĩnh viễn.

Sau đó, tin của Thệ Thủy Vô Trần : ”Khinh Hàn, có thể hay không ra ngoài gặp mặt? Anh... Có lời gì muốn nói với em...”

Nàng tiếp theo nhìn xuống.

Một tin cuối cùng ; “Chị dâu cứu mạng ! Tôi bị Mím Cười Đau Đớn cái nữ nhân điên kia bức hôn, mau tới Lạc Ngưng lâu Chu Tước thành cứu tôi! Dạ lại không để ý tới tôi!” Nội dung hết sức khẩn cấp làm cho Mộ Khinh Hàn đột nhiên cả kinh.

Hả? Đây là cái gì?

Nàng kinh ngạc nhìn về phía tên người, dĩ nhiên là... Loạn Mã Tiên Sinh? Mà thời gian.. Mới vừa rồi sao?

“Đang nhìn gì vậy?” 1 thanh âm mát lạnh trầm thấp đột nhiên truyền vào tai Mộ Khinh Hàn làm cho thân ảnh của nàng ngừng lại.

Nàng quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy Dạ Thanh Hàn, ánh mắt không tự chủ được dời đến trên mặt của hắn. Mặc dù mặt của hắn khấn che lại nhưng lại nghĩ tới chuyện mới vừa nãy anh ấy đối với mình làm, Mộ Khinh Hàn mặt không khỏi đỏ lên.

“Dạ...” Mộ Khinh Hàn cúi đầu, tay chân luống cuống, nói “Tiếp nhận thư người xa lạ ” cái lí do này có vẻ che đậy, khẩn trương giải thích

“Không có... Không có gì, Loạn Mã Tiên Sinh phát bồ câu đưa tin, nói hắn hôm nay muốn cùng Mím Cười Đau Đớn thành thân.”

Dạ Thanh Hàn nhìn nàng chăm chú, tròng mắt đen bên trong lộ ra nụ cười thản nhiên

“VẬY Ơ?”

Mộ Khinh Hàn căng thẳng, lại đem thư cầu cứu của Loạn Mã Tiên Sinh nhớ thành thiệp mời kết hôn: “Chúng ta có nên hay không đi chúc mừng cậu ta? Cậu ta đang ở Lạc Ngưng lâu Chu Tước thành...”

Dạ Thanh Hàn cũng là một bộ không sao cả, khẽ gật đầu một cái:

“Nếu như em muốn đi, kia hãy đi đi.”

Đáng thương Loạn Mã Tiên Sinh, cứ như vậy ở một cuộc nói chuyện với nhau bất tri bất giác thành bi kịch

...

**

Ở trong game Loạn thế không người nào không biết, không người nào không hiểu trong Chu Tước thành nơi nổi danh nhất chính là Lạc Ngưng lâu bởi vì nó là nơi buôn bán tin tức tình báo lớn nhất, và cũng là nơi ai thích nổi tiếng có thể lợi dụng nó để 1 ngày có thể nổi danh.

Mà hôm nay chính là ngày lão bản thần bí của Lạc Ngưng lâu Mím Cười Đau Đớn cùng 1 cao thủ trong BXH Loạn Mã Tiên Sinh thành hôn. Đại khái người nào cũng không nghĩ tới lão bản giấu mặt của Lạc Ngưng lâu lại lựa chọn ở ngày đám cưới để tiết lộ thân phận của mình.

Giờ lành chưa tới Lạc Ngưng lâu nơi được khen là “thiên hạ đệ nhất lâu” trước cửa đã chật ních người chơi đến đây xem lễ. Người chơi vì kéo đến quá nhiều nên đường phố không lưu thông, có chỗ ở chung quanh trước bậc cầu thang các cửa hàng khác gần đó người chơi lú lú rú rú hàn huyên bát quái, tràn ngập vô cùng náo nhiệt.

“Không nghĩ tới lão bản thần bí của Lạc Ngưng lâu dĩ nhiên là một cô gái ! Mím Cười Đau Đớn... Cái tên này ta cũng chưa từng nghe qua ! Đại khái là một vị cao thủ có thực lực ẩn thân bấy lâu nay sao?”

“Mím Cười Đau Đớn khăng vì Loạn Mã Tiên Sinh mà lộ thân phận của mình, thật không dễ dàng...”

“Ta nghe nói Mím Cười Đau Đớn là đuổi ngược Loạn Mã Tiên Sinh, nghe nói nàng vì Loạn Mã Tiên Sinh từng tranh với rất nhiều cao thủ, cũng đem những nữ người chơi theo đuổi Loạn Mã Tiên Sinh luân bạch có người phải tự sát, xóa nhân vật....”

“Sách sách... tình yêu quả nhiên là mù quáng, Loạn Mã Tiên Sinh loại người phụ lòng này mà nàng ta cũng yêu.”

“A! Đúng rồi, hôm nay đệ nhất mỹ nhân Loạn Thế – Bích Không Linh Vận cũng xuất hiện đó.”

“Oa, đệ nhất mỹ nhân Bích Không Linh Vận cũng tới, đến lúc đó nhất định phải chụp ảnh chung rồi. Không biết đệ nhất cao thủ cùng đệ nhất nhân yêu sẽ tới hay không nhỉ? PHẢI chẳng tất cả đệ nhất cũng tới, chắc là tốt...”

...

“Lại ngay cả đệ nhất mỹ nhân cũng mời tới, Loạn Mã Tiên Sinh thật rất lớn mặt tử!” Ngoài vòng tròn 1 đám người, Mộ Khinh Hàn kiễng chân hướng bên trong nhìn quanh, nghe thấy mọi người ríu rít nghị luận không khỏi quay đầu lại hưng phấn đối với Dạ Thanh Hàn nói.

Cái gọi là đệ nhất mỹ nhân Loạn Thế cũng không phải là phía nhà phát hành công nhận, mà là trên diễn đàn người chơi bỏ phiếu chọn. Thật ra thì ban đầu, Lạc Tuyết Khinh Hàn đã ở danh sách ứng cử của đệ nhất mỹ nhân, hơn nữa phiếu bầu còn hơn đứng tới thứ hai Bích Không Linh Vận rất nhiều, chỉ bất quá người chơi đã đem Lạc Tuyết Khinh Hàn cho rằng là nam nên rít tiếc hận, cho nên danh hiệu đệ nhất mỹ nhân tự nhiên thuận lý thành chương rơi vào người có phiếu bầu thứ hai Bích Không Linh Vận.

Dạ Thanh Hàn tầm mắt thủy chung không có rời đi Mộ Khinh Hàn, trông mắt đen lộ ra nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng sùng nịch.

Lại nghe nàng tự nhủ lẩm bẩm nói: “Nhưng là nhiều người như vậy, chúng ta làm sao tìm được Loạn Mã Tiên Sinh chứ?”

Dạ Thanh Hàn cau lại lên lông mày, ánh mắt liếc liếc ở 4 phía Lạc Ngưng lâu, cuối cùng bình tĩnh rơi vào mái hiên không có một bóng người, dưới khăn che mặt khoe môi khe nhếch lên không chút do dự ôm lấy người khác còn đang sợ run:

“Đi, chúng ta từ lầu cao nhất đi vào.”

“Hả? Dạ...” Mộ Khinh Hàn vốn là còn đang ngỡ người đột nhiên cảm thấy dưới chân không còn chạm đất, thân thể đã rời đi mặt đất không khỏi quá sợ hãi

“Anh...anh, anh muốn đi đâu đây?”

Dạ Thanh Hàn không có trả lời chẳng qua là ôm nàng, linh hoạt nhảy lên nóc nhà bên cạnh, đi qua đám người với những tiếng động lớn, âm ỉ náo nhiệt từ phía sau tiến vào lầu cao nhất của Lạc Ngưng lâu, đẩy ra lựa mỏng nhảy đi vào.

Nền đồ được an tĩnh đột lên, tản mát ánh sáng đem căn phòng chiếu lên sáng như ban ngày. Đại khái là có hỉ khí, căn phòng trang trí cũng toàn màu đỏ, rèm cửa, giường đồ đến chói mắt, mọi vật phẩm ở đây cũng bị bọc lên một khối lụa đỏ để con mắt khi nhìn vào nơi nơi đều là đỏ tươi.

Hai chân mới chạm đến trên thảm đỏ tươi Mộ Khinh Hàn liếc mắt liền phát hiện thấy 1 người thân mặc trang phục tân lang, ngồi ở trên hỉ giường khuôn mặt sầu khổ – Loạn Mã Tiên Sinh. (L: bình thường toàn cô dâu ngồi đó mặt bị ai chứ...à! bạn Loạn đúng là tiểu thụ mà...)

Mà Loạn Mã Tiên Sinh hiển nhiên cũng phát hiện ra hai người cơ hồ trên mặt đang muốn khóc lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên:

“Dạ, chị dâu, 2 người đã tới?”

“Hu hu, mau tới cứu tôi! Tôi không muốn cùng cái nữ nhân điên kia thành thân!” Loạn Mã Tiên Sinh cơ hồ là nước mắt chạy đến, phịch một tiếng quỳ xuống đất ôm vạt áo Dạ Thanh Hàn tố khổ.

Dạ Thanh Hàn nhíu mày, thân thể chợt di động không để lại dấu vết thoát khỏi ma trảo của hắn.

Mộ Khinh Hàn nhìn người kia quỳ trên mặt đất giả khóc không khỏi kỳ quái hỏi:

“Vậy cậu còn sống ở chỗ này làm gì? Làm sao không trốn?”

Loạn Mã Tiên Sinh ngẩng đầu, vẻ mặt phẫn uất:

“Tôi trốn được không? Cái nữ nhân điên kia lại chạy đến dưới kí túc làm bộ đáng thương, liều mạng khóc hô muốn tôi chịu trách nhiệm khiến kí túc xá ai cũng biết! Cô ta còn muốn ra lệnh với tôi, nếu như tôi ở trong trò chơi không cùng cô ta kết hôn, cô ta sẽ phải đi đến kí túc xá nào... Tôi chẳng phải sẽ bị đổ oan sao?”

Miệng hắn nói rồi nhìn về Mộ Khinh Hàn ánh mắt trở nên đáng thương cực kỳ giống kiểu làm nũng: “Cho nên, chị dâu, chị phải cứu tôi đi ra ngoài...”

“Làm sao cứu chứ?” Mộ Khinh Hàn hướng hắn lúng túng cười một tiếng

“Một mình cậu cũng cứu không nổi mình? Hai người chúng tôi người ngoài cuộc như thế nào cứu chứ?”

Loạn Mã Tiên Sinh hết sức nghiêm túc suy nghĩ lại bắt đầu cho Mộ Khinh Hàn 1 chủ ý:

“Chị dâu chị có thể cùng Dạ cùng nhau đem cái nữ nhân điên Mím Cười Đau Đớn kia đánh bất tỉnh...”

“Vậy sao? Làm sao anh không trước đem em đánh bất tỉnh trước?” Một tiếng cười thanh thúy như châu ngọc đột nhiên từ ngoài cửa truyền tới, đem Loạn Mã Tiên Sinh đang thao thao bất tuyệt cắt đứt. Tiếp theo cửa bị người đẩy ra làm cho Loạn Mã Tiên Sinh kinh hãi, một lần nhìn thấy bóng dáng kia thì sẽ thành ác mộng ngày ngày phát của hắn!

Mím Cười Đau Đớn 1 hỉ phục bước nhẹ nhàng về phía ba người, mím cười đến phát ngọc.

“Điên, nữ nhân điên...” Loạn Mã Tiên Sinh nhìn kẻ không ngừng hướng hắn tiến tới gần, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn!

“Kỳ... Kỳ học tử.” Không biết như thế nào gọi Mím Cười Đau Đớn, không thể làm gì khác hơn là gọi tên cô ấy ở thực tế. Bất quá đã lĩnh giáo cái điên của Kỳ Thanh Lãnh, Mộ Khinh Hàn tự nhiên không dám khinh thường vừa mím cười hướng người kia chào hỏi, vừa thật nhanh chuyển đến bên cạnh Dạ Thanh Hàn.

Lực chú ý của Mím Cười Đau Đớn quả nhiên bị Mộ Khinh Hàn hấp dẫn đi, nàng cười đến mặt mày cong lên: “Ai da ~ tiểu học muội, em cũng tới, là tới dự hôn lễ của chị sao?”

“Vâng...” Mộ Khinh Hàn lung tung gật gật đầu, hoàn toàn không nhìn tới một bên Loạn Mã Tiên Sinh về mặt oán phụ

“Hôn lễ của Kỳ học tử rất hoa lệ.”

“Dĩ nhiên, là lão bản Lạc Ngưng lâu đệ nhất Chu Tước thành, hôn lễ của chị sao có thể không hoa lệ chứ?” Mím Cười Đau Đớn cười nói, đột nhiên trong mắt tinh quang chợt lóe dùng ánh mắt nhìn hàng hóa đánh giá nàng:

“Hi hi, có hứng thú đi vào Lạc Ngưng lâu của chị không?”

1 từ “Đi vào” có thể nói là ý vị thâm trường cộng thêm Mím Cười Đau Đớn nụ cười kia như thế nào nhìn cũng không giống như có hảo ý Mộ Khinh Hàn lại càng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liên tục lắc tay lời nói không có mạch lạc:

“Không cần! Em vẫn là thích theo phu quân nhà em lưu lạc giang hồ...”

Mới vừa nói xong câu này nàng đỏ mồ hôi, mặt bạo hồng, hận không được ngay lập tức đem đầu lưỡi của mình cắn xuống! Nàng nàng nàng nói nhăng gì chứ? Hu hu... như này muốn nàng như thế nào đối mặt với Dạ...

Dưới khăn che Dạ Thanh Hàn khóe môi không để lại dấu vết nhếch lên.

“Kia thật đáng tiếc... Bất quá, bản tiểu thư cũng không cưỡng đoạt, em đã không muốn thì thôi vậy.” Mím Cười Đau Đớn khẽ mím cười, ánh mắt nhàn nhạt từ Dạ Thanh Hàn trên người quét qua, cuối cùng rơi xuống trên người Loạn Mã Tiên Sinh, cố ý kéo dài tiếng nói

“Bất quá anh ta....thì 2 người là tuyệt đối không thể mang đi.”

“Dạ...” Loạn Mã Tiên Sinh con mắt lóng lánh nhìn về Dạ Thanh Hàn, ý đồ tìm kiếm một tia hy vọng chạy trốn.

“Chúng tôi chưa nói muốn dẫn cậu ta đi.” Dạ Thanh Hàn không chút lưu tình đâm phá hy vọng của Loạn Mã Tiên Sinh, vền vền là dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn một cái.

“Bớt đau buồn đi, người xấu làm chuyện tốt có thiên lỗi đánh xuống, cho nên phu nhân, chúng ta đi thôi!” Nói xong câu này hắn rất quyết đoán kéo Mộ Khinh Hàn đi ra ngoài.

Loạn Mã Tiên Sinh trái tim mong manh nhất thời vỡ rơi đầy đất, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định vươn tay hướng Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Khinh Hàn ly khai chộp tới

“Oa a a, Dạ, chị dâu ...hai người không thể vứt bỏ tôi...”

Một bên Mím Cười Đau Đớn lộ ra cái cười gian như ý:

“Hi hi, Tiểu Loạn Mã, anh nên biết điều một chút đi với báỉ đường với em đi! Em là lấy hình thức kết hôn cao nhất đó – vĩnh viễn đó nha! Nhìn xem, em đối với anh quá tốt...”

“Cô không nên tới đây, cứu mạng ——! ! !”

...

Cuối cùng Loạn Mã Tiên Sinh chịu khổ kết cục của sự kiện bức hôn là như vậy.

Loạn Mã Tiên Sinh cứ như vậy bị hai vợ chồng máu lạnh vô tình vứt bỏ còn dưới sự cường thế của Mím Cười Đau Nhói vô cùng không tình nguyện đi theo nàng ta đi thành thân.

Mà vậy đối vợ chồng vô lương kia giờ phút này đang ngồi ở trên nóc đối diện Lạc Ngưng lâu, hăng hái dạt dào quan sát nghi thức tiến hành hôn lễ. Trong sảnh Lạc Ngưng lâu thì lực chú ý của các tân khách tập trung vào hai vị nhân vật chính, người nào cũng không có chú ý tới 2 người ở nóc nhà đối diện.

“Ai, cái hôn lễ này quả nhiên đủ hoa lệ! Mím Cười Đau Đớn thật bỏ ra không ít...” Mộ Khinh Hàn bảm lấy cằm lẩm bẩm tự nói, mặc dù nàng xem chính là hôn lễ của Loạn Mã Tiên Sinh nhưng tầm mắt thủy chung rơi vào thân ảnh màu xanh bên cạnh tân lang và tân nương.

Một màu xanh biếc ở trong đám người phá lệ chói mắt, dung mạo xuất chúng không cần nói khá tỉ mỉ tóc đen mềm như mây, da trắng như tuyết, một thân áo xanh, người đó vẻ mặt bình thản càng giống như tiên nữ.

Cô ta chính là Đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết Bích Không Linh Vận sao?

Ba! Bùm bùm!

Đang khi nàng sững sờ, trên bầu trời bao la tràn ra những ánh pháo hoa rực rỡ đem bầu trời chiếu lên dị thường sáng ngời.

Nghe trong Lạc Ngưng lâu truyền ra từng đợt hoan hô Mộ Khinh Hàn không nhịn được thở dài nói:

“Thật lãng phí, ban ngày nổ pháo hoa nơi nào có thể thấy chứ? Đáng tiếc...” Thanh âm của nàng vừa chứa tiếc hận lại có vẻ hơi mất mát...

Tựa hồ mình ngay cả cơ hội nhìn pháo hoa ban ngày cũng không có...

“Khinh Hàn.” Dạ Thanh Hàn thanh âm nhỏ nhẹ bên tai của nàng vang lên làm cho nàng hơi bị ngẩn ra.

“Sao?” Nàng quay đầu lại phát hiện khăn trước mặt hấn không biết từ lúc nào đã cởi xuống đem tuấn nhan lấp vào trong mắt nàng ngày càng rõ ràng hơn.

Tròng mắt đen thâm thúy u ám kia đang mơ hồ tản ra ánh mắt đầu độc, ánh mặt trời nhàn nhạt rơi đến trên mặt của hấn chiếu lên sáng chói những góc cạnh hoàn mỹ, hơi thở ấm áp hướng nàng đánh tới:

“Em có muốn hay không, chúng ta trở về bổ sung lại một hôn lễ hoa lệ hơn?”

“Dạ, anh...” Mộ Khinh Hàn mặt ửng đỏ, nàng hơi ngượng ngùng cúi xuống phía dưới... Hấn đang tiến tới gần mình, cho dù nàng biết kế tiếp có chuyện gì phát sinh nhưng nàng vẫn là biết điều một chút nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối, nàng có thể cảm giác được hấn đang đến gần...

Đang khi lòng của nàng cơ hồ nhảy lên thì 1 giọng nữ hơi thanh lãnh mang theo vạn phần vui mừng đột nhiên xen vào giữa hai người:

“Bạn học Kỳ Dạ, thật sự là cậu sao?”

Mộ Khinh Hàn thân thể cứng đờ, vợi vàng mở mắt, giấy dựa lui cách Dạ Thanh Hàn chút ít. Trong lúc bối rối nàng hướng bên kia nhìn một cái, mới rõ ràng phát hiện trước mặt bọn họ nhiều hơn một thân ảnh màu xanh nhạt.

Cô gái mặc áo xanh nụ cười trên mặt đang nhìn đến động tác của hai người từ từ bị lạnh đông lại cuối cùng toàn bộ cứng tại khóe miệng.

Mộ Khinh Hàn đầu nhưng “Oanh” một tiếng, hơn nữa cũng không cách nào bình tĩnh . Cô ta, cô ta không phải là cái Đệ nhất mỹ nữ của Loạn Thế — Bích Không Linh Vận hay sao?

41. Chương 41: Học Hệ Khiêu Chiến Lệnh

Đệ nhất mỹ nhân không phải là còn đang dự hôn lễ sao? Làm sao một chớp mắt chạy tới trước mặt bọn họ rồi? Hơn nữa còn gọi Dạ là ...”Bạn học Kỳ Dạ ” ? Cô ấy quen Dạ ư?

Nàng nghi vấn nhìn đến Bích Không Linh Vận một khắc kia không ngừng ở trong đầu toát ra đem suy nghĩ Mộ Khinh Hàn loạn thành 1 đoàn.

“Nương, con đói bụng!” 4 phía yên tĩnh đột nhiên vang lên một thanh âm thanh thúy như chuông bạc tiếp theo một đôi tai có lông mềm như nhung từ Mộ Khinh Hàn trong túi toát ra, tò mò hướng bốn phía nhìn quanh nhưng là lập tức bị hai đạo ánh mắt có thể so với tử lạnh còn lạnh hơn làm cho sợ rụt trở vào, cũng không dám đi ra nữa.

Đệ nhất mỹ nhân Bích Không Linh Vận cặp mắt dịu dàng như nước trong mắt nổi lên cái gì đó kinh dị, cũng bắt đầu lộ ra địch ý. Rất nhanh che dấu nụ cười trên mặt, vẻ mặt khôi phục đạo mạo vốn có cũng không rời đi, chẳng qua là không nhúc nhích đứng tại chỗ, không chớp mắt nhìn lên 2 người trước mặt động tác mập mờ.

Bích Không Linh Vận kia hai con mắt cực kì giống tia X quang làm cho Mộ Khinh Hàn cả người không được tự nhiên, run nhẹ tránh ra tầm mắt của đệ nhất mỹ nhân, nhẹ nhàng giặt nhẹ tay áo Dạ Thanh Hàn nhỏ giọng hỏi:

“Dạ, anh biết cô ấy?”

Chuyện tốt đột nhiên bị phá hư, đối lại ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Dạ Thanh Hàn giặt tái mặt, ánh mắt lạnh như băng quét Bích Không Linh Vận một cái, một đạo hàn quang ở đáy mắt xẹt qua.

“Không biết!”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn nghe ra ngữ khí của hắn rõ ràng có tức giận, còn có mấy phần không nhịn được nàng len lén nhìn Bích Không Linh Vận một cái thật bất ngờ phát hiện đệ nhất mỹ nhân sắc mặt cứng đờ, mắt lại hiện lên vẻ bị thương! Mộ Khinh Hàn trong lòng nhất thời có vài phần hiểu rõ... Thì ra là người theo đuổi Dạ ư? Dạ quả nhiên là họa thủy ...họa thủy...

“Chúng ta đi thôi.” Dạ Thanh Hàn như không có việc gì đem khăn che trở lại trên mặt, hoàn toàn coi Bích Không Linh Vận như trong suốt tựa như là không có nhìn thấy cô ta, kéo tay Mộ Khinh Hàn cũng không quay đầu lại rời đi.

“Đợi một chút, Kỳ...” Cho đến khi hai người đi một khoảng, Bích Không Linh Vận mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần gấp gáp gọi ra tên của hắn nhưng thanh âm mới vừa bật ra lại tắc nghẽn ở giữa cổ họng. Bởi vì nàng phát hiện đối phương lưu ảnh chỉ là một bóng lưng vô tình...

Bích Không Linh Vận thần sắc ảm đạm đi, thật lâu đứng tại chỗ, ánh mắt như cũ nhìn hướng Dạ Thanh Hàn rời đi, từ từ đáy mắt của nàng lộ ra băng lạnh thấu...

Rời đi Chu Trác thành sau Mộ Khinh Hàn lại cùng Dạ Thanh Hàn đi 1 phó bản đánh quái phát tiết, nhìn quái kia không ngừng toát ra con số màu đỏ thương tổn Mộ Khinh Hàn chẳng những không có hai mắt sáng lên ngược lại cảm thấy sợ hết hồn hết vía, đi một bước run nhẹ, chỉ sợ dẫm lên địa lôi Dạ Thanh Hàn.

Dạ Thanh Hàn hôm nay tâm tình hiển nhiên không tốt lắm, giết quái so với dĩ vãng cũng ác hơn.

Vụt ..vụt trước mặt quái không ngừng ngã xuống cuối cùng BOSS thảm thiết kêu rên bị 1 người chơi biến thái trong phó bản rất vinh dự được mai táng ở tay Dạ Thanh Hàn.

Mộ Khinh Hàn cứ như vậy im lặng theo sát hần lặn lộn cọ kinh nghiệm cho đến khi tăng thêm 1 lv mới lưu luyện out...

Kết quả...

Nàng mới vừa out đã bị hai con bạn khả ái cùng phòng xách đến trước cái Lap của Mạc Toa Toa...

Mới từ trong thế giới game khôi phục lại như cũ Mộ Khinh Hàn ngồi ở chỗ ngồi của Mạc Toa Toa về mặt ngơ ngẩn nhìn Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa nét mặt nghiêm túc:

“Gi thế?” Chẳng lẽ hai nàng lại muốn dùng hình bức cung? Nhưng là nàng không có gì để có thể bị “Ép” ...

“Nhìn diễn đàn trường đi xảy ra chuyện lớn rồi!” Hạ Đào Đào khuôn mặt như một tờ giấy ra vẻ thâm trầm lại có vẻ hết sức tức cười làm cho Mộ Khinh Hàn thiếu chút nữa cười to ra tiếng.

“Rốt cuộc sao nào? Làm sao hai người bộ dáng thế kia...” Mộ Khinh Hàn chep miệng, dưới tầm mắt cường bức của 2 con bạn hết sức không tình nguyện mở ra diễn đàn trường, rồi mở ra cái 2 cô bạn muốn...

Không nhìn không sao vừa nhìn Mộ Khinh Hàn đã bị sợ hết hồn!

Diễn đàn trường học các topic cơ hồ hơn phân nửa đều là thảo luận tin đồn về mình cùng Phong Kỳ Dạ... Từ khi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt rồi ở nơi đâu mền nhau, lần đầu tiên nắm tay ở chỗ nào... Tóm lại từ bắt đầu đến bây giờ tất cả đều bị đồn qua một lần, thậm chí còn có người hư cấu lịch sử quan hệ của bọn họ viết thành 1 chuyện tình rồi post lên kết quả rất được hoan nghênh...

Mộ Khinh Hàn hướng về phía màn hình, mặt như bị ghen nói:

“... Người trong trường thật quá giỏi, mới có...”

“Đây không phải là trọng điểm!” Hạ Đào Đào thấy nàng nhìn chằm chằm vào những topic màu sắc rực rỡ đồn thổi kia không khỏi hốt hển rống lên

“Nhìn các thông báo dán ở kia kia!”

“Hả, dán?” Mộ Khinh Hàn lẩm bẩm đáp một tiếng, lôi kéo con chuột đi lên kết quả bị một đề mục đỏ thắm làm cho kinh hãi rồi!

Thông báo : Bạn Lâm Vụ học ngành Số lý đã bị mình bao nuôi, xin các bạn nữ trong trường không được đánh chủ ý vào bạn ấy! Bên cạnh ghi tên người viết thông báo... Kỳ Thanh Lãnh.

Mộ Khinh Hàn tại chỗ cười ra tiếng gục ở trên bàn cười dậy nổi thất lưng . Kỳ Thanh Lãnh học tỷ thật sự quá nhanh nhẹn, dũng mãnh! May là nàng lúc này không có uống nước nếu không nhất định toàn bộ phun hết!

Chẳng lẽ... Hạ Đào Đào nghiêm túc như vậy bạn rộn hồi lâu chính là vì cái thông báo khôi hài này sao?

Ai ngờ, Hạ Đào Đào cũng không có như nàng trong tưởng tượng theo nàng cùng nhau cười ra tiếng mà là mặt mệ kế phần nộ quát:

“Mộ Khinh Hàn! Cậu cười đủ chưa? Thông báo viết thế mà còn cười được à?”

Mạc Toa Toa cũng hết sức nghiêm túc gật đầu: “Không sai, Khinh Hàn, đối mặt với chuyện nghiêm túc như vậy cậu không thể xem nhẹ như vậy!”

“Gi? Chẳng lẽ loại thông báo này không buồn cười sao?” Mộ Khinh Hàn nghi ngờ nhìn về phía hai người, nén cười hỏi ngược lại.

Hạ Đào Đào hướng màn hình lướt một cái thấy được con chuột dừng lại vị trí kia gấp đến độ dậm chân:

“Cậu nhìn nơi nào chứ? Mình muốn cậu xem chính là cái thông báo ở cao nhất kia kia! Học hệ khiêu chiến lệnh!”

“Gi? A ... Học hệ khiêu chiến lệnh?” Bắt đầu Mộ Khinh Hàn còn chưa hoàn toàn kịp phản ứng khi nàng thấy được theo lời Hạ Đào Đào xem ra nhất thời giống như bị một đạo sét bổ trúng.

Thông báo : Hệ mỹ thuật tạo hình chính thức hướng Hệ Trung văn phát ra Học hệ khiêu chiến lệnh!

Mộ Khinh Hàn cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

Học hệ khiêu chiến lệnh! Sao lại là Học hệ khiêu chiến lệnh! Loại biến thái này...

Học hệ khiêu chiến lệnh của Đại học Y là một loại truyền thống đặc sắc. Mỗi học hệ có thể hướng hệ khác phát ra khiêu chiến, nhằm vào có thể là toàn hệ cũng có thể là 1 người. Hai hệ xác nhận khiêu chiến sau có 1 người thứ ba khác hệ ra đề mục, người phát ra khiêu chiến cùng người tiếp nhận khiêu chiến cần theo như chỉ định phải hoàn thành đề mục này sau đó sẽ chỉ định bình chọn ra học hệ chiến thắng. Bên thắng lợi có thể yêu cầu bên thất bại làm một chuyện...

Này có thể nói là liên quan đến sự vinh quang của 1 hệ, cũng có thể nói là một loại biến tướng ác độc. Tỷ như có một lần Hệ hóa học yêu cầu Hệ lịch sử toàn thể sinh viên quét nhà vệ sinh một tháng, hơn nữa không cho phép dùng bất kỳ công cụ nào...

Mộ Khinh Hàn nhìn màn hình hoảng hốt một trận. Mới chậm rãi quay đầu ánh mắt kinh giật mình nhìn về Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa:

“Chuyện gì xảy ra? Hệ Mỹ thuật tạo hình tại sao đột nhiên hướng hệ chúng ta phát ra cái biến thái này?”

“Bởi vì Hạ Bích Ngưng...cậu biết Hạ Bích Ngưng không?” Mạc Toa Toa lo lắng nhìn bạn mình một cái muốn nói lại thôi.

Bạn Mộ Khinh Hàn quả nhiên lộ ra vẻ mặt nghi ngờ:

“Hạ Bích Ngưng? Là người nào?”

Hạ Đào Đào tức giận cướp lời nói: “Chính là 1 cô gái thâm mền Phong Kỳ Dạ! Hừ, rõ ràng cô ta mới là Tiểu Tam tại sao nói Khinh Hàn nhà chúng ta...”

Nghe Hạ Đào Đào bô bô nói một lời làm người ta đầu óc choáng váng Mộ Khinh Hàn cuối cùng hiểu rõ ra Thì ra là Hạ Bích Ngưng là sinh viên Đại học X trao đổi, hiện học Hệ mỹ thuật tạo hình. Theo lý thuyết cô ta cùng Mộ Khinh Hàn không có chút liên quan nào, như thế nào cũng sẽ không đem mâu thuẫn xé đến người Mộ Khinh Hàn trên. Nhưng là đối tượng Mộ Khinh Hàn gặp gỡ là Phong Kỳ Dạ cũng là người Hạ Bích Ngưng thâm mền bốn năm cho nên vấn đề bắt đầu...

Nghe nói Hạ Bích Ngưng ở Đại học X lần đầu tiên nhìn thấy Phong Kỳ Dạ đối với hần vừa thấy đã yêu, bản thân có dung mạo cùng sở trường làm cô ta hết sức tự tin, liên tiếp đối với Phong đại soái ca lấy lòng nhưng là đối phương mỗi lần cũng làm bộ như không nhìn thấy. Nhưng là Hạ Bích Ngưng không chút nhục chí, hơn nữa khi Phong Kỳ Dạ trở về Đại học Y thời điểm không chút do dự lấy danh nghĩa trao đổi sinh viên chuyển tới Đại học Y.

Bởi vì, nữ sinh Hệ mỹ thuật tạo hình cũng bị Hạ Bích Ngưng tinh thần bắt khuất mà thuyết phục đồng thời cũng vì Hạ Bích Ngưng tổn thương thấy bất công. Vì họ sớm đem Hạ Bích Ngưng cùng Phong Kỳ Dạ hai người cho là tài tử giai nhân...

Nhưng chẳng ai ngờ rằng nửa đường chạy ra 1 người tên Mộ Khinh Hàn...

Kể từ đó, các nữ sinh viên của Hệ mỹ thuật tạo hình nổi giận! Rối rít nhảy ra yêu cầu đánh ngã Tiểu Tam cho Hạ Bích Ngưng một công đạo! Cho nên mấy cô gái đó lấy danh nghĩa của Hệ mỹ thuật tạo hình hướng Hệ Trung văn phát ra Học hệ khiêu chiến lệnh —— dĩ nhiên là muốn nhắm thẳng vào Mộ Khinh Hàn!

Nghe Hạ Đào Đào trần thuật, Mộ Khinh Hàn người luôn bình thản rốt cục bị chọc giận đột nhiên nhảy người lên, tức giận vỗ bàn:

“Cái gì mà ‘Tiểu Tam’ ? Cả nhà mấy cô mới là Tiểu Tam! Phải đem mấy cô ta đến Hệ chúng ta học 1 hôm định nghĩa của 2 từ ‘Tiểu Tam’ , đúng là....! Còn có chuyện Hạ Bích Ngưng thâm mền Dạ đâu có liên quan gì tới mình chứ?”

Trong phòng thanh âm trong nháy mắt toàn bộ biến mất.

Một lúc lâu.

Hạ Đào Đào một nụ cười sáng lạn tiến lên đề lại bả vai của Mộ Khinh Hàn

“Khinh Hàn, đừng kích động...”

Mạc Toa Toa hiển nhiên cũng bị Mộ Khinh Hàn làm cho sợ hết hồn cũng theo Hạ Đào Đào gật đầu như tôi:

“Đúng đúng đúng, phải tỉnh táo một chút...”

“Mình rất tỉnh táo! Đúng rồi còn có khiêu chiến kia...” Mộ Khinh Hàn đang muốn nói “Loại này nhảm chán cũng đừng có quản nó” Nhưng Hạ Đào Đào đã hết sức kích động cắt đứt nàng:

“Yên tâm! Khinh Hàn, bọn mình đã giúp cậu nhận cái khiêu chiến này! Mình tin tưởng cậu nhất định có thể đem kẻ kia đánh cho hoa rơi nước chảy! Ha ha...”

Mộ Khinh Hàn trợn tròn cặp mắt

“Cái gì? Các cậu... giúp mình nhận? !”

“Dĩ nhiên chuyện liên quan đến vinh dự của Hệ Trung vẫn cùng thể diện cá nhân cậu làm sao có thể không chấp nhận? Sáng sớm ngày mai 10 giờ Khinh Hàn nhớ chuẩn bị sẵn sàng nha...”

Nhìn Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa nói sau, Mộ Khinh Hàn thần sắc cứng đờ, thoáng cái tê liệt ngã xuống ở trên ghế ngồi, cả người vô lực. Nhìn trước mắt hai vị kia hưng phấn không thôi nàng đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh...

Nếu như nói có hai đứa bạn thân kinh không ổn định như vậy cùng phòng là sai như vậy nàng đã là mười phần sai ! ! !

42. Chương 42: Kết Quả

Lần này học hệ khiêu chiến mượn sân tập luyện của Hệ âm nhạc nên nghe nói người ra đề lần này chính là từ Hệ âm nhạc tuyển ra.

Buổi sáng chưa tới 10 giờ, Mộ Khinh Hàn bị hai vị bạn cùng phòng vừa đấm vừa xoa rất không tình nguyện theo sát các nàng từ tiết khoa học xã hội len lén chạy ra ngoài.

“2 cậu tại sao vội vã như vậy? Còn chưa tới mười giờ mà.” Ra khỏi phòng học sau Mộ Khinh Hàn thấy rất là không giải thích được bèn hỏi.

Mạc Toa Toa cùng Hạ Đào Đào mỗi người kéo 1 tay của Mộ Khinh Hàn hướng nơi hẹn chạy. Nghe Mộ Khinh Hàn hỏi như vậy Hạ Đào Đào cũng không quay đầu lại phản bác nói:

“Loại tranh tài quan trọng này tuyệt đối không thể tới trễ! Nếu không đối thủ sẽ cho là chúng ta rút lui.”

Mộ Khinh Hàn hết sức im lặng nhìn hai con bạn ý chí chiến đấu sục sôi cũng cứ thể để 2 người lôi kéo đi.

Ba người rất nhanh tới sân của Hệ âm nhạc nhưng ngoài ý muốn phát hiện người cửa vây quanh dáng dấp nhìn thoáng qua giống như là mấy nữ sinh viên Hệ mỹ thuật tạo hình đang hăng hái bưng bưng địa nghị luận những gì đó.

Nhìn thấy ba người đến mấy nữ sinh kia từ từ ngưng nói chuyện, đánh mắt lẫn nhau còn không ngừng dùng ánh mắt quái dị hướng Mộ Khinh Hàn xem .

Trong đó có 1 cô gái dùng lời khinh ngạc cực kỳ khoa trương nói: “Ai, cô ta không phải là cái cô gái hư hỏng cướp Phong Kỳ Dạ đi sao? Mình cho là cô ta cũng không dám tới !”

Khác nữ sinh khác cười nói tiếp: “Người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ a... Bất quá lớn lên hình dáng gì chứ căn bản so với Bích Ngưng chỉ bằng một phần mười!”

Mấy người Mộ Khinh Hàn vốn là không muốn để ý tới các cô kia, nhưng là Hạ Đào Đào thiếu kiên nhẫn xông đi lên hét lớn:

“Rốt cuộc là người nào không biết xấu hổ chứ? Mấy cô nên biết rõ ràng sự thật rõ ràng rồi mới nên nói!”

Mấy nữ sinh kia hiển nhiên không nghĩ tới phản ứng của Hạ Đào Đào kích động như thế nhất thời bị làm cho sợ đến đờ tại chỗ, hai mặt nhìn nhau.

Nhưng rất nhanh 1 cô gái tóc xoăn nói chuyện lộ ra vẻ mặt rất khinh thường mặt nở nụ cười hướng sau Mộ Khinh Hàn vẫy vẫy tay:

“Bích Ngưng, cậu đã đến rồi.”

Nghe nữ sinh tóc xoăn la như vậy, mấy cô gái của Hệ mỹ thuật tạo hình ríu rít phục hồi lại tinh thần, trên mặt một lần nữa đeo trở về nụ cười ngọt lịm. 3 người của Mộ Khinh Hàn cũng theo ánh mắt nữ sinh kia nhìn về phía sau quả nhiên thấy “Bích Ngưng”.

Cách đó không xa, một cô gái tóc dài trang phục thời thượng đang hướng của các nàng đi tới, trên người vẻ đẹp thành thực càng làm người khác chú ý không thể bỏ qua, chẳng qua là 2 mắt phá lệ thanh lãnh phẳng phất như rời xa tất cả huyền não của thế gian. Cô gái ấy đang nhìn đến Mộ Khinh Hàn thời điểm trong mắt thần sắc rõ ràng ngẩn ra toát ra mấy phần khó lường.

“Lớn lên hình dáng gì thế diễn viên hí khúc...” Hạ Đào Đào ở một bên thầm nói. Nhưng Mộ Khinh Hàn nhìn thấy Hạ Bích Ngưng một khắc kia ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cái cô gái này...Không phải là Bích Không Linh Vận chứ? Cô ấy tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ Bích Không Linh Vận chính là Hạ Bích Ngưng?

Nữ sinh viên tóc xoăn liếc Mộ Khinh Hàn một cái vòng qua các nàng hướng Hạ Bích Ngưng đi tới:

“Bích Ngưng, mới vừa rồi mấy cô ta...”

Hạ Bích Ngưng lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng cắt đứt:

“Tiểu Như, đừng như vậy.” Nói xong không còn có để ý tới nữ sinh kia đang lúng túng trực tiếp hướng Mộ Khinh Hàn đi tới.

“Mộ học muội, thật xin lỗi, mấy cô ấy cũng không có ác ý...” Hạ Bích Ngưng hiển nhiên cũng nghe được mấy lời mới vừa rồi, trên mặt lộ ra vẻ áy náy nhưng trong mắt vẫn là một mảnh đạm mạc.

Mộ Khinh Hàn há miệng vừa muốn trả lời đã bị Hạ Đào Đào tức giận cắt đứt:

“Không có ác ý? Không có ác ý có tiến hành công kích người ta, không có ác ý sẽ đối với Khinh Hàn chê cười, không có ác ý khiêu chiến kia làm gì?” Nàng dừng một chút giọng nói càng thêm kích động

“Mơ ước bạn trai người khác còn ở chỗ này quá mù sa mưa, chúng tôi mới sẽ không để chị vừa ý!”

Hạ Đào Đào không mang theo một chữ thô tục nào nhưng lời sắc bén chỉ trích chuyện đã xảy ra làm cho Hạ Bích Ngưng tại chỗ ngơ ngẩn, sắc mặt lại càng một trận trắng.

“Khinh Hàn chúng ta vào thôi!” Hạ Đào Đào phát tiết lửa giận trong lòng, hồi sức cũng không cho Mộ Khinh Hàn cơ hội nói chuyện lôi kéo bạn mình liền đi vào bên trong lưu lại Hạ đại mỹ nhân mặt trắng bệch.

Mơ hồ nghe thấy phía sau mấy cô gái Hệ mỹ thuật tạo hình bắt mẫn nghị luận ra tiếng:

“Ai da, cô ta thái độ gì thế!”

“Đúng thế... không biết là người nào mơ ước trước đâu...”

Mộ Khinh Hàn âm thầm thở dài một hơi, có chút nhức đầu ấn huyệt thái dương. Người Hệ Mỹ thuật tạo hình quả nhiên chính là một đám bị chứng vọng tưởng nghiêm trọng ngay cả thị phi đen trắng cái gì cũng tùy tiện điên đảo. Cho nên nói Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa đón nhận trận khiêu chiến này quả thực chính là càng thêm lý do cung cấp cho chứng vọng tưởng này bay xa...bay cao.

Cho đến khi đi vào bên trong Mộ Khinh Hàn mới phát hiện có cái gì không đúng.

Sân lớn như thế nhưng lại không còn chỗ ngồi, ngay cả lối đi ra cũng chật ních người đến đây xem náo nhiệt, tràng diện thế này khiến cho Mộ Khinh Hàn khiếp sợ không thôi.

Không phải là khiêu chiến của Hệ Trung văn cùng Hệ mỹ thuật tạo hình hệ sao? Làm sao sẽ nhiều người đến như vậy?

Nghi vấn của nàng lập tức bị Hạ Đào Đào một tiếng kêu sợ hãi giải đáp :

“Má ơi! Thật náo nhiệt... Người của Hệ số lý cùng Hệ âm nhạc cũng tới...”

Người của Hệ âm nhạc tới địa bàn của mình xem náo nhiệt không có gì kỳ. Nhưng là người của Hệ số lý thế nhưng cũng tới nói cách khác... Dạ cũng tới sao?

Kinh ngạc xong Mộ Khinh Hàn đem tầm mắt quăng bốn phía, có thể không trong đám người tìm kiếm thủy chung không nhìn thấy thân ảnh của anh... Chẳng lẽ anh ấy không rảnh? Trong lòng nàng không khỏi sinh ra hơi chút thất vọng.

“Mau mau, Khinh Hàn, tranh tài sắp bắt đầu!” Mộ Khinh Hàn bên tai đột nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi của Toa Toa, nàng còn không có biết rõ là chuyện gì xảy ra chợt bị một lực đẩy đẩy tới trong đám người!

Ách?

Thoáng cái lộ ra trước tầm mắt của mọi người Mộ Khinh Hàn đột nhiên cảm thấy..., tại sao chung quanh thanh âm thật giống như thoáng cái nhỏ hơn nhiều như vậy? Tựa hồ xu hướng yên lặng như tờ...

Mộ Khinh Hàn bị hàng trăm ánh mắt nhìn tránh không được lúng túng không dứt, khẩn trương làm mồ hôi lạnh ứa ra mặc dù nàng đang cố gắng tiêu diệt sự hiện hữu của mình nhưng chỗ nàng đứng... Đúng là rất bất mắt...

Nàng đang lo lắng có nên hay không từ trong đám người lui đi, bả vai đã bị mọi cái tay giữ ngay sau đó bên tai vang lên tiếng nói quen mà kì dị của Kỳ Thanh Lân, giọng nói mang theo vài phần âm mưu:

“Hmm! Người rất cục đã đủ, vậy bắt đầu nha!”

Mộ Khinh Hàn quay đầu, mới phát hiện Hạ Bích Ngưng không biết lúc nào đã tiến vào đứng cách nàng không xa đã ngồi và chờ đợi .

Kỳ Thanh Lân vỗ vỗ bả vai của nàng hướng nàng lộ ra một nụ cười quỷ dị. Tiếp theo nàng đi tới giữa đám người lớn tiếng tuyên bố:

“Mọi người im lặng, nếu mọi người tới đông đủ như vậy tôi tuyên bố cuộc khiêu chiến ngày hôm nay chính thức bắt đầu . “

Vừa mới dứt lời toàn trường yên lặng như tờ. Bất quá cũng không phải bởi vì lời nói mở đầu của Kỳ Thanh Lân mà là bởi vì... Đột nhiên xuất hiện ở cửa vào, 1 người khoan thai đi chậm đang hướng trong đám người đi tới – Phong Kỳ Dạ...

Nam chính trong chuyên xuất hiện! Tại chỗ người xem không khỏi mắt sáng lên nín thở nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hắn.

Nếu như là người bình thường bị nhiều người như vậy nhìn chăm chú sợ rằng sớm tại n chỗ đào hố đem mình chôn đi vào. Nhưng là Phong Kỳ Dạ là người thế nào? Cho dù ở trước mắt bao người, anh ta vẫn trấn định.

Chỉ thấy trực tiếp hướng Mộ Khinh Hàn đi tới khẽ mỉm cười, còn thân thể của Mộ Khinh Hàn phát run ồ trên trán nhẹ nhàng rơi xuống 1 nụ hôn, ôn nhu nói nhỏ:

“Khinh Hàn, cố gắng lên.”

Mộ Khinh Hàn bị ngàn vạn đạo ánh mắt soi mói nhìn làm tại chỗ hóa đá. Nàng luống cuống trờng mắt nhìn nhất thời khóc không ra nước mắt.

T___T họa thủy, anh ấy là cố ý ... Rõ ràng là kẻ gây ra mầm tai vạ nhưng còn muốn mình đi thu thập cục diện rối rắm, mà mình thì đứng ở một bên như không có chuyện gì xảy ra, thật không hổ là Phong Kỳ Dạ...

Phong Kỳ Dạ hoàn thành “Sứ mạng” của mình, an tĩnh thối lui đ vào trong đội ngũ của Hệ số lý. Bất quá cử động này của hắn quả nhiên đưa tới oanh động, người Hệ số lý hệ thoáng cái xúm lại thật chặt bao vây

lại. Người Hệ Trung vẫn cùng Hệ âm nhạc không hện mà cùng phát ra tiếng hoan hô; mà người Hệ mỹ thuật tạo hình giận đến trắng bệch mặt, vẻ mặt phẫn hận chừng nhìn Mộ Khinh Hàn.

Một bên Hạ Bích Ngưng vẫn tĩnh táo đứng, ánh mắt bình tĩnh không có sóng chẳng qua là trong lúc vô tình cần môi.

Kỳ Thanh Lãnh thấy không khí không đúng, vội vàng hăng giọng một cái cao giọng nói:

“Tốt lắm, xin các vị tới xem nao nhiệt yên tĩnh một chút! Khiêu chiến sắp bắt đầu!”

Đám người theo người chủ trì này hô to một tiếng, từ từ an tĩnh lại. Kỳ Thanh Lãnh hết sức hài lòng gật gật đầu, quét mắt nhìn Mộ Khinh Hàn cùng Hạ Bích Ngưng một cái hỏi:

“2 người chuẩn bị xong chưa?”

Chị ấy hỏi như vậy Mộ Khinh Hàn mới đã nhận ra có cái gì không đúng... Khó khăn, chẳng lẽ lần này ra người ra đề chính là Kỳ Thanh Lãnh Trưởng CLB âm nhạc kì quái? ... Không phải chứ? Chị ấy mà ra đề sẽ kinh hãi như thế nào?

Mộ Khinh Hàn đột nhiên có dự cảm tê thảm không nỡ nhìn, sắc mặt cứng đờ sau đó ôm 200% tính toán hướng Kỳ Thanh Lãnh gật đầu.

Nhận được hai người gật đầu sau, Kỳ Thanh Lãnh cười hắc hắc

“Đề lần này chính là..” Nói phần mấu chốt cô ấy cố ý dừng lại, giọng nói thần bí hê hê dẫn tới mọi người tò mò phát điên không dứt, chờ sau một hồi cô ấy rất cục chặm rãi nói ra đề

“Làm 1 chuyện một ngoài dự đoán của mọi người.”

Đề rất bình thường! Kỳ Thanh Lãnh thế nhưng ra đề bình thường như thế? Nghe vậy Mộ Khinh Hàn mới thở phào nhẹ nhõm rồi lại lập tức bị làm khó trong lòng âm thầm là nhận định Kỳ Thanh Lãnh âm hiểm.

Chuyện đơn giản nhất thường thường là khó khăn nhất. tựa như cái đề này “1 chuyện ngoài dự đoán mọi người”, chuyện như vậy bình thời nói thì rất dễ dàng nhưng chân chính tỏ ra ngoài cũng là rất khó...

Đang khi Mộ Khinh Hàn không có chút đầu mối nào thì Hạ đại mỹ nhân vẫn trầm mặc không nói mở miệng:

“Có thể hay không để tôi bắt đầu trước?”

Mộ Khinh Hàn đúng là nghĩ không ra bất kỳ chuyện gì ngoài dự đoán mọi người, thấy người kia bắt đầu trong lòng mừng thầm, vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hạ Bích Ngưng mặt không chút thay đổi nói một tiếng “Cám ơn”, tiếp theo hướng nơi Hệ số lý ngồi, đi thẳng đến trước mặt Phong Kỳ Dạ đứng lại, ngẩng đầu thẳng tắp ngắm vào trong mắt của hắn.

Mộ Khinh Hàn trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, không khỏi ngừng lại hô hấp. Chị ấy ... Muốn làm gì?

Hạ đại mỹ nhân vẻ mặt luôn lạnh lùng giờ phút này trên mặt nhưng lại lộ ra đờ ỉng, một giây sau nàng phảng phất khua lên dững khí lớn nhất, dững cảm nói ra lời trong nội tâm: “Bạn Kỳ Dạ, mình vẫn rất thích bạn.”

Nàng ngượng ngùng cúi đầu nhưng thanh âm vẫn rõ ràng:

“Mình cảm thấy được, mình so với Mộ học muội thích hợp với bạn hơn, mình có lòng tin có thể thay được vị trí của em ấy. Hy vọng bạn có thể ỉnh một cơ hội.”

Người ngồi ồ lên.

Nữ sinh viên Hệ Mỹ thuật tạo hình kích động hét rầm lên, cơ hồ muốn đánh bay nóc nhà, các cô ấy phần khởi ồn ào đứng lên:

“Phong Kỳ Dạ, đáp ứng Bích Ngưng “

“Đáp ứng Bích Ngưng đi! Cô ấy mới là người thích hợp nhất!”

Phong Kỳ Dạ chỉ làm vẻ mặt làm cái gì cũng không thấy được, lạnh lùng cười một tiếng đáp lại:

“Cùng tôi không liên quan.”

Nữ sinh viên Hệ Mỹ thuật tạo hình động tác ở một khắc kia dừng hình, lộ ra vẻ vô cùng tức cười. Còn lại người hệ khác ríu rít hướng các nàng quàng đi ánh mắt hả hê như phảng phất đang nhìn một đám xiếc biểu diễn.

Nụ cười của Hạ Bích Ngưng cứng tại trên mặt, nhất thời giống như nhục chí lui về, ảm đạm mất mát.

Đem một màn này thu hết vào trong mắt Mộ Khinh Hàn thoải mái hơn, nhưng nàng vẫn không dám khinh thường. Bởi vì Hạ Bích Ngưng xong, kế tiếp sẽ đến phiên nàng...

Nàng nhìn quanh bốn phía một vòng tiếp theo sải bước hướng 1 nam sinh của Hệ âm nhạc tay đang cầm 1 chai nước suối tới, hướng hẳn cười một tiếng:

“Bạn học, có thể hay không ình mượn chai nước khoáng dùng một chút được không?”

Nam sinh kia đang mở ra nước chai đang muốn uống đột nhiên bị Mộ Khinh Hàn yêu cầu cổ quái như vậy sợ hết hồn, lảng lảng đem chai đưa tới:

“Đây,..bạn cầm đi đi.”

Người đang ngồi ríu rít lộ ra vẻ mặt nghi ngờ không giải thích được hai mặt nhìn nhau. Cô ấy muốn làm gì?

Chỉ thấy Mộ Khinh Hàn cầm trong tay chai nước mở ra từng bước từng bước đi đến trước mặt Hạ đại mỹ nhân đứng lại, hướng người kia khẽ mỉm cười, sau đó

Không chút do dự đem nước trong chai toàn bộ hướng trên người người kia giội xuống! ! ! (L: ai da, ta thích...)

Ầm! Hạ Bích Ngưng còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã bị giội ột thân đầy nước. Nước trong suốt giống như thác nước một từ đỉnh đầu của nàng trút xuống hủy diệt lớp hóa trang. Đem gương mặt mỹ lệ của nàng biến thành hồng bết, trên mặt lại chỗ tím, chỗ hồng, chỗ xanh!

Thật tốt cho 1 Đại mỹ nhân cứ như vậy bị giội thành nữ quỷ ướt sũng!

Đông!

Chai nước suối bị Mộ Khinh Hàn dùng sức ném trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thanh thúy làm cho người ở chỗ này trong lòng hơi bị chấn động!

“Hạ Bích Ngưng, tôi nhẫn chị đủ rồi!” Nàng lui về phía sau mấy bước, ánh mắt bén nhọn không chút sợ hãi nhìn hướng Hạ Bích Ngưng giống như bị đâm lên địa lôi phần uất trách mắng

“Ra mắt không biết xấu hổ chưa từng qua người nào không biết xấu hổ như chị! Thầm mếm Dạ bốn năm, Dạ không để ý tới cô cũng được, nhưng cô muốn đoạt bạn trai người khác còn khí thế hào hùng thế mà ở sau lưng làm âm mưu nhỏ mọn khiến cho thật giống như tôi mới là người thứ ba xen vào.”

Nàng lời nói xoay chuyển, khoe miệng vung lên 1 cụ cười lạnh, châm chọc cảnh cáo nói:

“Chị cho rằng chị là ai? Dạ là người có thể tùy tiện nói đoạt là đoạt sao? Họ Hạ, cô bệnh công chúa nghiêm trọng quá rồi? Cô nhớ kỹ cho tôi, Phong Kỳ Dạ là người của tôi, người nào cũng không được mơ tưởng đến anh ấy!”

Hạ Bích Ngưng không nhúc nhích đứng tại chỗ, dưới nước chảy mặt nàng như chết trắng!

Ở một khắc kia chỉ có thanh âm của 1 mình Mộ Khinh Hàn vô cùng rõ, cũng không nghe thấy loại thanh âm thứ hai. Tất cả mọi người cũng hoàn toàn bị hành động này của Mộ Khinh Hàn chấn khinh!

Phong Kỳ Dạ khoe môi gợi lên vẻ vui vẻ cười nhẹ.

Hạ Đào Đào trợn tròn cặp mắt liều mạng kéo ra tay áo Mạc Toa Toa lời nói không có mạch lạc nói:

“Toa Toa này, mình...mình có phải hay không ảo giác rồi? Kia... Người kia thật sự là Khinh Hàn sao? Làm sao lại nữ vương như vậy chứ?”

Mạc Toa Toa hiển nhiên cũng bị cử động của Mộ Khinh Hàn hù dọa chẳng qua là lẳng lẳng trợn tròn mắt không biết làm sao.

Im lặng như vậy vài giây đồng hồ sau, đám người Hệ số lý Lâm Vụ đặt nhiên bộc phát sục sôi hoan hô:

“Chị dâu thật giỏi! Ủng hộ chị dâu! Chị dâu vạn tuế!”

Không biết có phải hay không là do hấn kéo mà trừ người Hệ mỹ thuật tạo thif các sinh viên đều nhiệt liệt vỗ tay, rồi rít huyết sáo.

Hạ Bích Ngưng trong tiếng vỗ tay hoa dung thất sắc, lão đảo lui về phía sau mấy bước, lấy tay chống đỡ mặt của mình tránh né ánh mắt của mọi người.

Các cô gái Hệ Mỹ thuật tạo hình nhất thời không đất dung thân, mọi người cúi đầu không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Các nàng biết ... các nàng đã hoàn toàn thua! Ngay từ vừa mới bắt đầu cuộc tranh tài này các nàng đã thua không thể nghi ngờ, chẳng qua là các nàng không muốn tin như vậy mà thôi! Hôm nay phản ứng mọi người lại càng xác minh một chuyện thật, các nàng thật sự tự rước lấy nhục!

Vốn cho là Mộ Khinh Hàn khi chiếm cứ thượng phong sau còn sẽ có cử động gì đó ai biết nàng chẳng qua là lạnh lùng nghiêng mắt nhìn Hạ Bích Ngưng một cái, đang lúc mọi người trừng trừng nhìn chăm chú đi tới trước mặt Phong Kỳ Dạ không chút do dự đã nắm tay của hấn hướng cửa đi ra.

“Dạ, chúng ta đi!”

43. Chương 43: Vạn Năm Làm Lão Nhị

Tức giận quả nhiên là choáng váng đầu óc.

Lôi kéo Phong Kỳ Dạ đi ra từ sân tập của Hệ âm nhạc sau Mộ Khinh Hàn đầy lửa giận từ từ dập tắt, đầu óc cũng chậm tĩnh táo lại... Vốn là bước dồn dập bắt đầu chậm lại từ từ trở nên chậm chạp cuối cùng thể nhưng ngừng lại.

Cảm nhận được người trước mặt khác thường Phong Kỳ Dạ cũng không khỏi dừng bước lại nhẹ giọng hỏi:

“Khinh Hàn, sao vậy?”

Mộ Khinh Hàn buông lỏng tay của hấn, xoay người chống lại cặp mắt đen có nụ cười chần chừ hỏi lên tiếng:

“Dạ, em..em mới vừa... có phải hay không...”

Phong Kỳ Dạ khiêu mi

“Sao?”

“... Em mới vừa có phải hay không rất mất mặt?” Nàng cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nhỏ giọng nói ra nghi vấn của mình sau không nhận được ánh mắt quan sát phản ứng của Phong Kỳ Dạ lại phát hiện hấn cười.

” Mất mặt chỗ nào chứ?” Hấn cười hỏi ngược lại bỗng nhiên giọng nói ngừng lại, biến thành do dự

“Chỉ bất quá là có chút... Nữ vương.”

Mộ Khinh Hàn uỳnh : “...”

Nàng ngẩng đầu rất chân thành nhìn mắt hấn mang ý cười một hồi lâu vừa nhẹ giọng hỏi: “Thật ra thì..em cũng không ưu tú, Dạ anh ban đầu tại sao hết lần này tới lần khác lại chọn em chứ?” Hấn quá ưu tú làm cho nàng cảm thấy mình nhỏ bé như thế, hấn là người ưu tú như vậy tại sao phải chọn trúng mình chứ?

Phong Kỳ Dạ không có trả lời ngay chẳng qua là chuyên chú ngắm nhìn nàng, tròng mắt đen phẳng phất như có nước xoáy làm cho nàng không tự chủ được hăm sâu. Chỉ nghe hấn chậm rãi mở miệng:

“Ai nói em không ưu tú?”

>O< nàng=“” rồ=“” ràng=“” chẳng=“” qua=“” là=“” tôm=“” tép...=“” mộ=“” khinh=“” hàn=“” sắc=“” mặt=“” trở=“” nên=“” hồng,=“” đầu=“” óc=“” nóng=“” lên=“” không=“” lịch=“” sự=“” suy=“” tư=“” ý=“” nghĩ=“” đã=“” trong=“” lòng=“” đã=“” lâu=“” nói=“”>

“Vậy anh sau này nếu như gặp lại người theo đuổi điên cuồng như Hạ Bích Ngưng liệu có thể hay không thay lòng?” Vừa mới dứt lời nàng lại hối hận, sắc mặt biến thành hồng thắm, ánh mắt loạn quét lấy sự lúng túng trong lòng của mình... . A a a! Nàng nhất định là bị cái Hạ đại mỹ nhân làm cho điên rồi! Nếu không làm sao sẽ hỏi câu cổ quái như vậy chứ? !

“Thay lòng? Cái vấn đề này...” Phong Kỳ Dạ hai tay bắt tri bắt giác phủ lên hai má của nàng, hai mắt mỉm cười nhìn nàng cố ý chậm lại thanh âm

“Vậy thì phải xem biểu hiện của em...”

Cho dù Mộ Khinh Hàn bây giờ khôn quần thế nào nghe hấn ngữ điệu thế vẫn là không nhìn được tròng mắt liếc hấn một cái

“Này!”

“Khinh Hàn... em nghĩ xem nên biện hiện như thế nào?” Mộ Khinh Hàn đột nhiên phát hiện mặt Phong Kỳ Dạ cách nàng khoảng cách càng ngày càng gần có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở ấm áp của hấn vào chạm mặt, hấn đột nhiên chỉ cách nàng có 0. 01 dừng lại, thanh âm Thanh Lãnh đột nhiên nói nhỏ mang theo mấy phần mỉa mai hoặc lòng người

“Thật ra thì, anh không ngăn ngại em nữ vương thêm một hồi...”

Nghe người khác hấp dẫn Mộ Khinh Hàn đầu óc nóng lên, làm một quyết định thật lâu đã muốn

Nàng chợt nhào tới hôn hết sức vô sỉ môi người khác, hung hăng cắn... Lần nữa “Cảnh tượng” rất nữ vương một phen...

Bất quá sau lại thật bất hạnh bị người khác đổi khách làm chủ . >O

**

Những ngày tiếp theo trong trường cuộc sống thanh nhàn cứ thế trôi qua nhưng mấy ngày kế tiếp thời khóa biểu sắp tràn đầy kín cơ hồ không có thời gian rảnh để tiêu khiển. Mộ Khinh Hàn lần nữa vào game đã là chuyện của mấy ngày sau.

Chiều hôm đó không có tiết, Mộ Khinh Hàn bận rộn sau rốt cục có thời gian rảnh rồi trở lại game.

Sử dụng Hội thành phù trở lại Thanh Long thành, trên người truyền tống còn không có biến mất, Mộ Khinh Hàn chỉ nghe thấy một tiếng không khí trầm lặng rên rỉ:

“Ài... Thật đói...”

Mộ Khinh Hàn cả kinh chờ bạch quang hoàn toàn biến mất sau mới phát hiện sủng vật trong túi tiểu hồ ly không biết lúc nào bò ra ngoài, mềm yếu vô lực nằm úp sấp ở trong ngực của mình, hiện lên trạng thái hấp hối.

Mộ Khinh Hàn kinh ngạc nhìn hồ ly trong ngực lông mềm như nhung kinh ngạc hỏi:

“Tại sao lại như vậy?”

“Nương... con đói...” Tiểu hồ ly mở tròng mắt to nước mắt lưng tròng nhìn nàng lộ ra vẻ đáng thương.

Đói? Mộ Khinh Hàn hơi hơi ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới sủng vật tựa hồ cũng có lúc đói bụng, vừa không dám xác định cho nên vội vàng mở ra thông tin sủng vật

Chủng loại: Cửu thiên thần phượng (thần thú)

Tên: Dạ Thần

Tên chủ nhân : Lạc Tuyết Khinh Hàn (Lạc Anh Phiêu Tuyết)

Cấp bậc: 25

Sinh mệnh: 15001500

tinh thần: 35003500

Thẻ : 11100

Kỹ năng:

- Tam vị chân hỏa :Có khả năng quần công đánh trúng mục tiêu trong phạm vi 20 m, 8 đối tượng, tiêu hao 500 điểm tinh thần.

- Thiên Nộ chi viêm : kỹ năng đơn, tiêu hao 250 điểm tinh thần.

Trị giá thể sắp cạn: !”Không xong! thức ăn, phải đi mua sủng vật thức ăn gia súc...” Mộ Khinh Hàn quá sợ hãi vội vàng ôm tiểu hồ ly hướng cửa hàng cho thú cưng chạy đến. Phải biết rằng làm sủng vật đối bụng trị giá đạt tới thời điểm kia sủng vật sẽ chết ... dĩ nhiên loại “Tử vong” này cũng không phải là giống như chết trong chiến đấu mà sống lại mà là vĩnh viễn biến mất...

Nhưng mới chạy ra mấy bước Mộ Khinh Hàn dừng bước. Bởi vì nàng chợt nhớ tới thần thú này hình như là không ăn thức ăn bình thường, mà là ăn... Vàng bạc. Uỳnh , uỳnh!

Mộ Khinh Hàn theo bản năng nhìn về phía tiền trong túi mình mới phát hiện mình trên người lại trống không... Ách, thật giống như gần đây là theo chân Dạ Thanh Hàn xông pha giang hồ cũng không có gì phải trả tiền...

Vậy bây giờ nên đi nơi nào? Tiền...Ngân hàng tư nhân...Đúng rồi! Ngân hàng tư nhân! Mộ Khinh Hàn rất không dễ dàng nghĩ đến mình là đi làm cái gì lập tức lòng như lửa đốt ôm tiểu hồ ly vội vã hướng ngân hàng tư nhân đi tới.

Thở hồng hộc chạy tới ngân hàng tư nhân, Mộ Khinh Hàn nhưng thấy một ngoài ý muốn gặp người quen.

Bang chủ đệ nhất bang “Liễu Tinh Tinh”, “Trúng gà vàng” ... một loạt danh hiệu cho Liễu Tinh Ly.

Bạn Liễu Tinh Ly đang từ ngân hàng tư nhân lấy ra một đồng lớn bạc thấy Mộ Khinh Hàn trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó mặt nặn ra một nụ cười:

‘Chị dâu tốt, chị cũng tới lấy tiền sao? Làm sao không thấy phu quân nhà chị vậy?’

“Hà? Anh ấy hôm nay không rảnh lên...” Mộ Khinh Hàn thuận miệng đáp, ánh mắt tùy ý phát hiện trước mặt Liễu Tinh Ly bạc vẫn không ngừng mà chồng chất, không khỏi tò mò hỏi một câu

“Tại sao lại muốn lấy ra nhiều bạc như vậy?”

Liễu Tinh Ly cười hắc hắc, có chút ý không tốt gãi gãi đầu

“Phí xây thành.”

“À...” Mộ Khinh Hàn bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, nhưng ngay sau đó vừa nhớ ra cái gì đó kinh ngạc nói :

“Không đúng, huynh không phải là sớm có cái xây thành kia sao? Làm sao trẽ như thế mới lấy tiền xây thành.”

Lời Mộ Khinh Hàn hiển nhiên chọc trúng đau khổ của Liễu Tinh Ly hấn cười khổ một trận bất đắc dĩ thở dài lên tiếng:

“Ai, đừng nói nữa. Ta thì ra là cho là có xây thành kia chỉ cần xài là có thể xây thành, ai biết trước khi xây có một đồng lớn nhiệm vụ phải hoàn thành. Hoàn hảo bang chúng ta mọi người tề tâm hợp lực gắng lắm ở trong vòng nửa tháng mới làm xong. Bây giờ ta nộp hoàn nhiệm vụ tới lấy tiền...”

Mộ Khinh Hàn đồng tình nhìn hấn một cái nhưng không biết tại sao lại cười ra tiếng.

... Khó trách Dạ ban đầu kiên quyết ném xuống cái Mộc bài xây thành thành, bây giờ gặp Liễu Tinh Ly xem ra quả nhiên là lựa chọn sáng suốt !

Đang lúc Mộ Khinh Hàn vừa đồng tình vừa cảm thấy buồn cười tâm tình mâu thuẫn đau khổ giãy dụa, đột nhiên nghe thấy Liễu Tinh Ly hét thảm một tiếng:

“A a a, phí xây thành của ta! ! !”

Mộ Khinh Hàn bỗng đứng thức tỉnh mới rõ ràng phát hiện trong tay nàng tiểu hồ ly đã sớm nhảy ra khỏi ngực của nàng bò tới đồng bạc phía trước thềm dạp nàng cùng Liễu Tinh Ly nói chuyện phiếm từng ngụm từng ngụm nuốt trọn bạc! ! !

“A, thật xin lỗi thật xin lỗi!” Mộ Khinh Hàn vội vàng đem tiểu hồ ly ôm trở lại, tra thanh trạng thái kinh ngạc phát hiện tiểu hồ ly đạt đến 100%.

Mà lúc này tiểu hồ ly đang hài lòng gục ở trong ngực Mộ Khinh Hàn trong ngực, híp mắt nấc bụng nhỏ khua lên.

Liễu Tinh Ly nhìn bạc vốn là núi nhỏ cao như vậy bây giờ chỉ còn lại có mấy nén bạc vẽ mặt đau khổ khóc không ra nước mắt. Hẳn từ khi mới chơi game bắt đầu tâm tâm khổ khổ tích lũy để dành ... Cứ như vậy hóa thành thức ăn trong bụng... Hu hu, hẳn tại sao luôn xui xẻo như vậy? Làm lão Nhị vạn năm bị Dạ Thanh Hàn khi dễ cũng tạm, tại sao bây giờ ngay cả một con sủng vật của hắn cũng khi phụ hắn...

Mộ Khinh Hàn đem tiểu hồ ly luống cuống tay chân nhét trở lại túi sủng vật, sau đó run nhẹ quan sát mặt Liễu Tinh Ly, thử dò xét nói:

“Cái này, thật xin lỗi... Bạc muội sẽ trả cho huynh... Bất quá muội bây giờ không có nhiều tiền như vậy...”

“Không cần.” Liễu Tinh Ly lắc đầu đứng tại chỗ vẽ mặt thê thảm, phẳng phất đang nhận lấy cuồng phong vô tình quái tới

“Ta... Ta nhờ người trong bang kiếm tiền vậy hẳn là được rồi...” Tại sao có thể để một nữ nhân đền hắn chứ? Nên có phong độ thân sĩ, huống chi đó là nữ nhân của Dạ Thanh Hàn! Nếu như hắn dám làm như vậy, hẳn dám cam đoan Dạ Thanh Hàn tuyệt đối sẽ đem hắn giết thành lv 1 ... Ai, hẳn bây giờ thật là khổ nói không ra lời.

“hả?” Mộ Khinh Hàn mở trừng hai mắt, hết sức nghi ngờ không giải thích được

“Nhưng đây là sủng vật của muội ăn hết, trả lại cho huynh là chuyện đương nhiên, làm sao không cần chứ?” Sắc mặt của hắn rõ ràng khó coi đến dọa người, hiển nhiên là vì tiền gây thương tích làm sao cũng không đồng ý với nàng?

“Thật... Thật không sao, chị dâu, chị không nên khách khí, ha ha.” Liễu Tinh Ly vội vàng từ chối, trên trán mồ hôi lạnh đổ liên tục .

“Thật không cần?” Mộ Khinh Hàn còn cho là mình bị ảo giác, không dám xác nhận lần nữa hỏi.

Liễu Tinh Ly gật đầu không ngừng: “Thật thật.”

“Vậy coi như ...” Mộ Khinh Hàn kỳ quái nhìn hắn một cái, lẩm bẩm nói

“Vốn còn muốn để cho Dạ trả tiền lại cho huynh...”

“...” Nghe Mộ Khinh Hàn lẩm bẩm nửa câu sau, Liễu Tinh Ly sắc mặt cứng đờ, đột nhiên có loại một đầu đụng vào trên tường. A a a! làm sao không nói sớm tiền của Dạ Thanh Hàn sao phải tiếc chứ?

Đáng tiếc, bây giờ đã muộn...

Mộ Khinh Hàn nhìn hắn mặt đen lúc lúc trắng bi thương hối hận, sắc mặt biến hóa quỷ dị càng thêm kinh ngạc

“Sao vậy? Sắc mặt của huynh hình như không tốt lắm?”

Chỉ thấy hắn liên tục lắc đầu : “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

“Nếu không có chuyện gì, kia muội đi trước...” Mộ Khinh Hàn trong lòng đang thâm nghĩ cái cao thủ thứ 2 này là một người hành động cổ quái, rồi lại nghe thấy ngoài cửa một tiếng vui mừng hét lớn .

“Đồ nhân yêu! Ta rút cuộc tìm được mi!”

Tiếp theo cái thanh âm này ngừng lại, chuyển tức giận:

“Liễu Tinh Ly! Người đang ở đây đối với nhân yêu làm cái gì? !”

Mộ Khinh Hàn cùng Liễu Tinh Ly nhất thời ngẩn ra, đồng thời hướng ngoài cửa nhìn lại. Chỉ thấy ngoài cửa một kẻ bày ra tư thế uy phong tư tức giận nhìn chằm chằm người Liễu Tinh Ly... . Cái y vẻ mặt ngu ngốc lỗ mãng như vậy không phải là Thệ Thủy Niên Hoa thì còn là ai?

44. Chương 44: Ai Cũng Sẽ Có Khắc Tinh!

Mặc dù Thệ Thủy Niên Hoa kia với Mộ Khinh Hàn cũng không là lần đầu tiên nhìn thấy nhưng thấy hấn đột nhiên xuất hiện ở cửa ngân hàng tư nhân vẫn là lấy làm kinh hãi.

Thệ Thủy Niên Hoa tên ngu ngốc này làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này? Nghe ngữ khí của hấn tựa hồ đang tìm mình? Nhưng là không thể nào ... Chẳng lẽ hấn là tìm đến Liễu Tinh Ly ?

“Huynh hèn hấn?” Mộ Khinh Hàn theo bản năng chau lên lông mày sát vào người Liễu Tinh Ly hạ giọng hỏi.

Liễu Tinh Ly vẻ mặt mê mông lắc đầu, tỏ vẻ không biết chút nào.

Vừa bước vào ngân hàng tư nhân đã nhìn thấy Liễu Tinh Ly cùng Lạc Tuyết Khinh Hàn vừa nói vừa cười, Thệ Thủy Niên Hoa trong lòng đã bực mình không dứt, bây giờ thấy hai người đối với mình như có mắt không trông ở một bên nói lạnh lẽo lại càng làm hấn tức sùi bọt mép.

Thệ Thủy Niên Hoa đầu óc nóng lên chẳng phân biệt được liền “Thương” rút ra vũ khí, hét lớn một tiếng liền hướng Liễu Tinh Ly vọt tới

“Liễu Tinh Ly, xem kiếm ta...”

Mới bước đầu tiên, Thệ Thủy Niên Hoa thanh âm hét lớn! Bởi vì cái móng của hấn đột nhiên bị người ta dùng sức đập một cước, thân thể trọng tâm mất, cả người cứ như vậy mặt hướng trên mặt đất ngã xuống!

Phanh!

Mặt đất vung lên một trận bụi Thệ Thủy Niên Hoa chật vật không chịu nổi nâng lên mặt, mặt vốn là tuần lãng trừ tức giận còn có mấy ánh đỏ thắm... Hấn đang muốn bò dậy chửi ầm lên đã bị người ta một cước từ trên thân thể bước qua đầu “Đông” một tiếng hướng mặt đất gõ đi.

“Ai nha, không xong không xong... đồ tức phụ cứu mạng!” Kèm theo đó là một tiếng thét chói tai, một lão đầu tóc trắng đen tựa như là hoàn toàn không có thấy Thệ Thủy Niên Hoa trên mặt đất giống như đập là 1 cái thảm giẫm qua thân thể hấn hết sức khẩn cấp hướng Mộ Khinh Hàn lao đến.

Vị lão đầu xa lạ này vừa hướng Mộ Khinh Hàn gấp gấp hô to, vừa loạn xạ quơ hai tay lộ ra vẻ hết sức tức cười.

“Đồ tức phụ, mau cho ta 1 chỗ trốn!”

Mộ Khinh Hàn nhìn một màn hí kịch biến cố, bắt đầu còn có chút khiếp sợ cùng nghi ngờ nhưng đang nghe lão đầu hô lên “Đồ tức phụ” trong lòng bình tĩnh đại ngộ, thậm chí mang vài phần lửa giận đã từng tắt nằng không nhịn được hướng cái lão kia gầm lên:

“Lão đầu! Ngươi tới làm gì? “

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Lão đầu này đẩy nằng xuống núi hại nằng thiếu chút nữa dè vào miệng cạp, chẳng lẽ hấn còn ngại hại nằng còn không đủ bây giờ lại tới tìm nằng gây phiền toái ư?

“Một lát sau giải thích! Đồ tức phụ cho ta mượn một chỗ trốn...” Lão đầu làm như không thấy được Mộ Khinh Hàn trong mắt dấy lên lửa giận, gấp đến độ run lên thân ảnh linh hoạt vòng qua Liễu Tinh Ly “Sư” vọt đến sau lưng Mộ Khinh Hàn, ngồi chồm hổm xuống.

Lão đầu hoàn thành một loạt động tác kì quái này, cái mặt tức cười hoa trắng phút chốc bị bóc ra thản nhiên vút đến mặt đất. Mộ Khinh Hàn không khỏi kỳ quái quay đầu nhìn về hẳn:

“Lão đầu, ngài làm sao vậy? Bị nợ đuổi nợ hả?”

“Hu hu... Đồ tức phụ đừng quay đầu đem ta che! Che đi!” Lão đầu đáng thương lại phía sau nàng trốn trốn.

“Được rồi, ngài lão lớn rồi đừng đùa những trò chơi trẻ con nữa!” Mộ Khinh Hàn trên đầu hắc tuyến liên tục, bất đắc dĩ dựa theo hẳn phân phó đứng vững vừa không nhịn được hỏi

“Lão đầu, Dạ không phải nói ngài thường lừa gạt người chơi tân thủ sao? Như vậy làm sao chặt vật như vậy?” Ngỡ khí của nàng bên trong rõ ràng mang vài phần nhìn có chút hả hê.

“Đồ tức phụ chớ nói nhảm! Một lão đầu như ta nào có dễ dàng chứ?” Nghe vậy, lão đầu hết sức vô tội giả khóc, dài dòng lắm điều trần thuật qua

“Ta sống qua sóng gió gần đất xa trời, đi nhiều cũng có lúc muốn ngừng lại chỉ muốn tìm một người theo vượt qua cuộc sống. Nào biết hôm nay đụng vào 1 kẻ có trang phục, bắt đầu cảm thấy hẳn giả dạng rất thú vị tiến lên đến gần hẳn. Nào biết mới nói không có mấy câu con người thật của hẳn ta lộ ra...”

“Hu hu...” Nói tới đây, lão đầu vừa ai oán mấy tiếng, ý đồ tranh thủ lấy được sự đồng tình

“Người kia muốn thu hẳn làm đồ đệ...”

“hả? Trang phục cổ quái? Người nào hoành tráng như vậy có thể đem ngài bức đến loại cảnh giới này?” Mộ Khinh Hàn khó khăn nén cười hỏi. Người nào lợi hại như thế có thể cơ hồ giống Dạ Thanh Hàn đuổi lão đầu đến mức không chỗ trốn chứ?

“Trang phục cổ quái ” hiển nhiên đâm đúng chỗ đau, hẳn cả kinh lắc đầu liên tục, thấp giọng dặn dò Mộ Khinh Hàn:

“Không nói nha, nếu như một lát có một kẻ người giả mèo đi vào, cũng đừng có nói ra ta ở đây.”

“Hả? Người chơi giả mèo?” Cho dù Mộ Khinh Hàn đã chuẩn bị tâm tư nghĩ xem người kia mặc cái gì kì quái như vậy nhưng nghe đến một từ giả mèo vẫn bị kinh ngã. ạch! Ở trò chơi kiểu cổ đại này mà lại... có người hóa trang thành mèo sao? !

Nhưng lão đầu không bao giờ ... mở miệng trả lời nữa, chẳng qua là im lặng không lên tiếng núp ở sau Mộ Khinh Hàn như một pho tượng tượng. Mà một bên Liễu Tinh Ly rốt cuộc tìm được cơ hội chen vào nói, hẳn liếc lão đầu một cái nghi ngờ hỏi:

“Chị dâu, vị này là ai?”

Khóe mắt dư quang nhìn lão đầu một cái, Mộ Khinh Hàn đem thanh âm nói rất thấp

“Người kì quái đó chính là sư phụ của Dạ.”

“Cái gì? Sư phụ của Dạ Thanh Hàn á? ” Liễu Tinh Ly cả kinh liền lùi lại ba bước, dùng ánh mắt đánh giá lão đầu trong mắt đều là kinh dị.

“Không nghĩ tới ư?”

Liễu Tinh Ly mở to hai mắt nhìn, đã không biết dùng từ ngữ nào đi biểu đạt tâm tình của mình bây giờ

“Thật là...”

Bị lão đầu hai lần đập té trên mặt đất Thệ Thủy Niên Hoa rốt cục bò lên, mặt xanh tím

“Này! Liễu Tinh Ly, đồ nhân yêu, hai người các người đủ rồi đấy! Coi ta là trong suốt à?”

Mi vốn chính là trong suốt có được hay không? Mộ Khinh Hàn bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã.

“Còn có, Liễu Tinh Ly chết bầm, người lại dám đá ta, người không muốn sống hả? ” Thấy hai người không để ý tới hắn, Thệ Thủy Niên Hoa hai mắt phun ra hừng hực lửa giận, lại quát to một tiếng, tay cầm kiếm lần nữa phóng đến Liễu Tinh Ly

Đang khi điện quang hỏa thạch một khắc kia.

“Tránh ra, người quái dị đừng cản đường!” Một con mèo lông xù hung hăng một trảo vỗ tới đây đem Thệ Thủy Niên Hoa lão đảo ngã xuống đất!

Thệ Thủy Niên Hoa hồn hển giãy dựa đứng dậy, dữ dội nhảy dựng lên

“Người nói người nào...”

“Rõ ràng cho người thấy!”

Lời còn chưa dứt Thệ Thủy Niên Hoa đã bị một tiếng không nhin được cắt đứt tiếp theo bị Miêu Trảo làm cho ngã xuống...Đánh bay.

Thệ Thủy Niên Hoa vốn là đang muốn hung hăng dạy dỗ kẻ đẩy ngã kia, đột nhiên thân thể bị một lực đạo quái dị vỗ, hai chân chợt nhẹ hẳn mới phát hiện có cái gì không đúng: hắn lại bay lên !

“A —— “

Cứ thể thân ảnh của Thệ Thủy Niên Hoa rất nhanh hóa thành một điểm nhỏ, biến mất ở trời cao... Mà tiếng kêu thảm thiết trải qua hồi lâu bất giác vọng lên ở bầu trời...

Mộ Khinh Hàn nhìn này một màn như trong truyện tranh này, hắc tuyến ba nghìn trượng. = =|| thật là lợi hại thì ra là Miêu Trảo có thể đem người khác đánh bay... Bất quá...

Miêu Trảo... ?

Mộ Khinh Hàn lực chú ý vẫn dừng lại ở phía trên chỉ nghe bên cạnh Liễu Tinh Ly lẩm bầm lẩm bầm:

“Đi? Kia không phải là Mèo BL sao?”

“... Mèo BL?” Mộ Khinh Hàn không có có ý thức hỏi một câu. Cái tên này nghe rất quen tai ? Ở đâu nghe qua nhỉ?

“Uh, vốn là đứng thứ mười một sau Huyết Nhiễm Y bị luân bạch, hắn lên thứ mười. Nghe nói là một thân giả mèo cổ quái, tuyệt chiêu Miêu Trảo có thể một trảo đem người ta đánh bay. Đây vừa rồi chị dâu cũng nhìn thấy đó...”

Vốn là thứ mười một sau lại thứ mười, trang phục cổ quái Mèo BL ... Những thứ này tựa hồ cũng rất quen thuộc...

Mộ Khinh Hàn trong lòng t lộp bộp, vội vàng đi lên ngắm... Chủ nhân Miêu Trảo một mặt tuấn tú có thể bởi vì chân không bước ra khỏi nhà nên mặt hơi có vẻ tái nhợt, chẳng qua là hắn một thân lông mèo mềm như nhung quý dị, tai mèo, và tóc dài đang lúc giơ lên, một cái đuôi ở phía sau sáng ngời sáng ngời...

Mà hắn là quen thuộc như vậy...

“Dạ biểu đệ?” Xem ra cả đời khó quên mặt làm cho Mộ Khinh Hàn cả người run lên, nàng bật thốt lên.

Thấy Mộ Khinh Hàn thời điểm Mèo BL hiển nhiên cũng là hai mắt tỏa sáng, nhếch miệng hắc hắc cười, hướng nàng giơ giờ vuốt mèo:

“Này! Nhân yêu biểu tẩu.”

“Em...em cũng tới Thanh Long thành ...”

“A, em tới tìm một người.” Mèo BL xoay động ánh mắt ra về tò mò ở trong ngân hàng tư nhân quét

“Nhân yêu biểu tẩu, chị có thấy qua một lão đầu đi qua đây không?”

” Lão đầu á?” Mộ Khinh Hàn tim căng thẳng, theo bản năng cúi đầu nhìn về mặt đất một ít thấy được màu trắng, hô hấp bất tri bất giác trở nên dồn dập. Như vậy rõ ràng một đồng thể kia hắn khẳng định

nhìn thấy... Mà trước mặt người này thậm chí so với Dạ còn đáng sợ hơn... Mộ Khinh Hàn quyết định thật nhanh, quyết định trước bo bo giữ mình cho nên không chút do dự hướng bên cạnh đi ra một bước đem lão nhân kia hoàn toàn bại lộ ở trong tầm mắt Mèo BL.

Mộ Khinh Hàn hướng lão đầu một ánh mắt xin lỗi hướng Mèo BL phong khinh vân đạm cười một tiếng:

“Em có phải hay không đang tìm lão đầu này?”

“Ai, chính là lão ta!” Mèo BL cố ý giả vờ hết sức vui mừng, vút cái đuôi chạy tới đây, hướng về phía lão đầu cười đến ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ

“Không sai, chính là lão đầu này ... “

Vốn là ở may mắn tránh được một kiếp lão đầu đang ở trong lòng mừng rỡ thần hát, chợt phát hiện trùm lên lão 1 bóng đen, lão nghi ngờ ngẩng đầu, đập vào mắt là kẻ xem ra để cho lão sợ hãi. Giờ khắc này từ trong ngân hàng tư nhân của Thanh Long thành truyền ra một tiếng như giết heo kêu thảm thiết:

“A a a, đồ tức phụ dám lại bán đứng ta! ! !”

Trong ngân hàng tư nhân, một lão đầu càng không ngừng dậm chân thét chói tai. Mà một người mặc giả mèò ôm hai cánh tay, một bộ mặt xem kịch vui ngó chừng lão đầu.

Không khí dị thường quỷ dị.

“Ta còn phải đi trước! Các vị gặp lại sau!” Liễu Tinh Ly thấy tình huống kia ha ha cười khan hai tiếng, không chờ mấy người này mở miệng đã nhanh như chớp thoát đi trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh.

“Ai, tại sao chạy nhanh như vậy? Vốn còn muốn thật tốt cảm tạ hần.” Mèo BL nhìn Liễu Tinh Ly chạy nhanh vô tình cười cười, ánh mắt một lần nữa rơi vào lão đầu

“Lão đầu này, ta nói yêu cầu, lão suy nghĩ như thế nào rồi?”

“Người cái tiểu tử thú không biết kính lão!” Lão đầu thét chói tai, dừng lại động tác, ánh mắt hung hăng hướng kẻ kia trừng!

Mèo BL không chút sợ hãi dựa ôm hai cánh tay thản nhiên tự đắc cười:

“Lão đầu lão tự đến nha, còn nói có khí chất muốn thu ta làm đồ đệ, bất quá điều kiện tiên quyết giúp lão ngắt lấy một đóa ngày trên đỉnh núi hoa có ba màu. Không khéo ta vừa lúc có cũng cho lão, có biết hay không làm một người NPC nói dối là không đúng?”

“Người... Người người rõ ràng là ăn quịt!” Lão đầu hồi tưởng lại một màn theo lời kẻ kia nói suýt nữa một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Hôm nay ánh mặt trời rực rỡ, bầu trời trong xanh chính là ngày trộm lừa gạt lừa thật tốt. Hần trước sau như một đến tận thủ thôn xem chọc ghẹo, đột nhiên nhìn thấy một người mặc giả mèò đi qua thấy mới lạ hần kích động đi tới, lần nữa lấy danh thu đồ đệ đối với kẻ kia ra tay, nào biết...

Cái người chơi này căn bản không phải tân thủ gì, hơn nữa so với mình còn âm hiểm hơn. Hần chẳng những sẽ cực kỳ nhanh từ trong túi lấy ra một đóa ba màu hoa, còn chết quẩn lấy mình, tuyên bố không thực hiện lời hứa hần sẽ đi theo lão cả đời,... Lão số thật khổ mà...

“Ta nơi nào ăn quịt chứ? Lão đầu nói muốn thu ta làm đồ đệ.” Mèo BL mắt hiện lên vẻ tinh quang. Đã sớm nhìn thấu lão đầu này là 1 người có thực lực nhất định sẽ không như vậy bỏ qua cho đâu.

“Cái kia... nơi này tựa hồ không có chuyện của chị, vậy đi trước.” Mộ Khinh Hàn thấy không khí càng ngày càng có cái gì không đúng, cũng muốn thừa dịp loạn rời đi. Nào biết lão đầu sói bổ nhào xông lại giữ ống tay áo nàng lại

“Oa, đồ tức phụ, phân xử cho ta.”

“Này, gì chứ?” Mộ Khinh Hàn cả người cứng đờ, cả kinh không dám cử động nữa.

Hô lên một tiếng đồ tức phụ này, trong ý nghĩ của lão linh quang chợt lóe đột nhiên nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu. Hần tiếp tục kêu rên:

“Ta đáp ứng đồ nhi cả đời này chỉ thu một đồ đệ.”

Mộ Khinh Hàn bị lão dắt không cách nào thoát thân, không khỏi gáp gáp kêu lên:

“Kia không liên quan tới ta, lão nên đi tìm Dạ...”

Lão đầu rất vô tội địa nghẹn ngào nói: “Ai nói với không liên quan? Là phu nhân của đồ nhi ta, mà ta thu đồ đệ phải qua đồ nhi đồng ý, mà bây giờ nó không có ở đây vậy thì phải được con đồng ý...”

Mèo BL hai tròng mắt nheo lại, nhiều hứng thú nhìn 1 màn trước mắt này không nói một lời. Thì ra là lão đầu này là sư phụ của Dạ biểu ca, cái này càng không thể buông tha...

“Lão rốt cuộc muốn nói cái gì?” Mộ Khinh Hàn quay đầu, tức giận ngăm lão đầu.

Lão đầu tội nghiệp túm tay áo Mộ Khinh Hàn, liều mạng đối với nàng nháy mắt:

“Cho nên ta hỏi con, có nên hay không thu...”

Gì? Thì ra là đánh cái chủ ý này? Lão đầu muốn mượn đao giết người? Nhìn lão không ngừng hướng mình quăng ra ánh mắt, Mộ Khinh Hàn không khỏi cảnh giác lên.

Lúc này vẫn không nói gì Mèo BL cũng cười nhạt mở miệng:

“Đúng vậy, nhân yêu biểu tẩu chị ột cái đáp án, nếu như chị nói không em tuyệt đối sẽ không quán lão đầu nữa.”

Nghe vậy lão đầu nhìn về Mộ Khinh Hàn ánh mắt lại càng nóng bỏng!

Một kẻ cầu cứu, một người uy hiếp làm cho Mộ Khinh Hàn khó xử, sống lưng của nàng đã sớm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nếu như nói không được tựa hồ đối với mình không có gì hay, còn bị Mèo BL cấm thù, huống chi lần trước lão đầu này đem mình đẩy xuống núi... Mộ Khinh Hàn trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt sau một phen ích lợi cân nhắc nàng quyết đoán lựa chọn vứt bỏ!

Nàng dưới cái nhìn soi mói của hai người, từ từ thối lui đến cửa ra vào của ngân hàng tư nhân, vì phòng bọn họ phát hiện, nàng cố ý đem tiếng nói đề cao:

“Đáp án của ta đương nhiên là ... “

Lão đầu khấn trương nín thở.

“Dĩ nhiên chính là được rồi! Dạ tuyệt đối sẽ không để ý có nhiều sư đệ ! Ha ha, chúc mừng ngài, lão đầu!” Cuối cùng một chữ còn chưa nói xong Mộ Khinh Hàn không nhịn được “Xi” cười lên tiếng, thật nhanh xoay người trốn ra, lưu lại phía sau từng đợt lừng lầy kêu thảm thiết...

“Oa ! Đồ tức phụ không có lương tâm ”

“Hắc hắc, lão đầu, từ nay về sau lão chính là sư phụ của ta. Hmm. Yên tâm, đồ nhi có thật tốt ‘Hiếu kính’ ngài...”

“A a a!”

( ) cái này không thể trách nàng, ai bảo lão đầu làm chuyện xấu nhiều thế? Bây giờ báo ứng tới. Tin tưởng nàng quyết định như vậy Dạ cũng sẽ thật cao hứng. Quả nhiên cõi đời này vô quýt dày có móng tay nhọn nhất định tồn tại, vô địch vừa nói chẳng qua là mây trôi nha.

Mộ Khinh Hàn rất không có lương tâm ở trong lòng cười trộm , đang muốn tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ chân một chút, đã nhìn thấy hai con bồ câu đưa tin từ phía đông, phía nam hai phương bất đồng bay tới hơn nữa cũng là hướng mình đến.

Hai con chim bồ câu trắng rơi vào lòng bàn tay của nàng hóa thành tờ giấy.

Nàng mở ra vừa nhìn

Trong đó một tờ của Dạ Thanh Hàn phát tới phía trên chỉ có giới thiệu vắn tắt sáng tỏ hai chữ: ở đâu?

Mà một tờ kia... Lại là của Thệ Thủy Vô Trần ?

Người này nghị lực cũng thật tốt quá đến loại tình trạng này còn không chịu hết hy vọng?

Mộ Khinh Hàn có chút bất đắc dĩ nghĩ, ánh mắt trên giấy nghiêng mắt nhìn qua chỉ thấy phía trên viết một nhóm chữ xinh đẹp:

Khinh Hàn, tới Huyền Vũ thành ở Hạnh Hoa lâu gặp mặt được không? ... Anh thật sự có lời muốn nói với em. Chờ, không gặp không về.

45. Chương 45: Là Anh Không Xứng! ! !

Thệ Thủy Vô Trần gần đây trôi qua rất là phiền não.

Kể từ khi cầu hôn thất bại ngày đó, lại bắt đầu mọi chuyện không thuận.

Rõ ràng chỉ kém một bước ngắn như vậy! Nàng rõ ràng phải đáp ứng ... Nhưng là cái nam nhân cao ngạo không ai bì nổi kia từ trên trời giáng xuống làm trò trước mặt hắn, đem nàng mang đi!

Hắn không có chút phương pháp xử lí nào ngăn lại!

Tỉ mỉ bày ra cầu hôn, hao hết tâm tư cho nghi thức hết thấy cũng trở thành trò khôi hài! Trận này nguyên là 1 bức tranh cầu hôn hoàn mỹ vậy mà kết trong trong nụ cười hả hê của người chơi khác Đại vũ nhục! Hắn là tuyệt đối sẽ không quên 1 màn sỉ nhục này!

Nhưng là hắn là không muốn hết hy vọng...

Hắn tin chắc khi chưa có được đáp án chính xác hắn vẫn là có cơ hội. Cho nên hắn mới nghĩ hết mọi phương pháp đem nàng hện ra ngoài, cố gắng vãn hồi...

Nhưng là tại sao hắn liên tiếp phát ra đi tin tức cũng vô âm tín chứ? Hối Hạ Đào Đào nha đầu kia cũng bắt đầu áp ứng, gần đây thậm chí thối lui ra khỏi Bang Thệ Thủy tránh né mình... Chẳng lẽ Khinh Hàn thật không muốn để ý tới hắn? Nàng hôm nay... Sẽ đến sao?

Trong Hạnh Hoa lâu, Thệ Thủy Vô Trần lộ ra vẻ đứng ngồi không yên thỉnh thoảng đứng lên, thỉnh thoảng ngồi xuống thần sắc vô cùng lo lắng, hắn nâng lên chén trà còn không đưa đến khóe miệng vừa lập tức để xuống. Trà thơm đã lạnh hắn nhưng một ngụm cũng không còn uống vào.

Tâm tình thiêu đốt hắn, không biết cử động của mình đã trở thành tiêu điểm của người chơi có trong Hạnh Hoa trong lâu.

Đang khi Thệ Thủy Vô Trần thứ nhiều lần lòng như lửa đốt ngồi xuống vừa đứng lên thì một người của bang Thệ Thủy bước dồn dập đi tới, cung kính bẩm báo nói:

“Bang chủ, Lạc Tuyết tới.”

“Thật sao?” Thệ Thủy Vô Trần vui mừng được từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, trên mặt không che dấu được kích động, hắn kiềm chế kích động trong lòng hướng ngoài cửa nhìn lại, quả nhiên thấy thân ảnh màu trắng ở cửa vào xuất hiện.

“Khinh Hàn...” Thệ Thủy Vô Trần nhanh chóng nghênh đón, nhưng nụ cười của hắn ở một giây sau hoàn toàn cứng tại khóe môi.

Đó là bởi vì...

“Dạ, em còn tưởng rằng anh sẽ không để cho em tới.” Một tiếng cười của nữ thanh thúy như chuông bạc truyền lọt vào trong tai trở thành châm chọc thế nào

“Bất quá, không phải là đến 1 mình...”

Tiếp theo là một giọng nam trầm ồm

“Có mấy lời vẫn là cùng nhau nói rõ ràng cho tốt.”

“Cũng đúng.”

... Xuất hiện ở cửa vào thân ảnh màu trắng không phải là một mà là...2 người.

Dạ Thanh Hàn!

Thệ Thủy Vô Trần trong lòng cả kinh, mặc dù trên mặt vẫn duy trì cười ôn hòa , nhưng ánh mắt đang đánh giá đối phương thủy chung không có nửa phần thiện ý. Cái người ngồi Chu Tước đem nàng mang đi, mang đến cho hắn vũ nhục lớn thế nào... Lại cũng tới!

Cạch cạch!

Bốn phía nhất thời vang lên một tiếng chiếc đũa rơi khỏi chén.

“Trời ạ! Ta có phải hay không hoa mắt? Dạ Thanh Hàn làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

“Dạ Thanh Hàn, Lạc Tuyết Khinh Hàn, Thệ Thủy Vô Trần... Oa! Có trò hay để nhìn!”

” A! Kết quả không cần nhìn cũng có thể đoán được sao? Hai công tranh giành một thụ, cường công thắng!”

...

Hạnh Hoa lâu luôn luôn an nhàn giờ phút này thế nhưng loạn, mà mọi người ngoài kinh ngạc thì tầm mắt vội vàng quăng hướng trên người ba vị nhân vật chính kia

Bốn mắt nhìn nhau vốn hẳn nên đụng ra kịch liệt tia lửa nhưng là Dạ Thanh Hàn đấy mắt cũng là một mảnh lạnh lùng, hiển nhiên đối với Thệ Thủy Vô Trần chẳng thêm ngó tới.

Mặc dù trong lòng trăm vị sôi trào, Thệ Thủy Vô Trần vẫn rất có phong độ hướng Dạ Thanh Hàn mỉm cười:

“Không biết thì ra là đệ nhất cao thủ cũng tới, chiêu đãi chậm trễ, vốn cho là chỉ có 1 người Khinh Hàn...”
Kia ý tứ rõ ràng là âm thầm châm chọc Dạ Thanh Hàn không mời mà tới, đặc biệt phá hư chuyện tốt của người khác.

“Ta chỉ theo phu nhân đi làm nhiệm vụ, nhận được tin của Thệ Thủy bang chủ vừa vặn đi ngang qua nơi đây cho nên ‘Cố ý’ đi vào hỏi thăm một tiếng.” Dạ Thanh Hàn không chút khách khí đáp lễ nói, hai tròng mắt khê nheo lại, xẹt qua ánh vẻ lạnh như băng.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cũng biết hắn tuyệt đối là một người thâm tàng bất lộ. Chẳng qua là không nghĩ tới hắn vì ép Khinh Hàn đáp ứng cầu hôn mà cả loại chiêu hèn hạ kia cũng nghĩ ra, mà hôm nay hắn lại càng không ngừng “Quấy rầy” Khinh Hàn... Cho nên lúc Khinh Hàn tự nói với mình là Thệ Thủy Vô Trần hẹn cô ấy nên hắn mới rất quyết đoán đồng ý cùng nàng cùng đi gặp. Đối với người như Thệ Thủy Vô Trần sớm đi đoạn tuyệt hậu hoạn thì tốt hơn.

Thệ Thủy Vô Trần nụ cười cứng tại khóe miệng, suýt nữa nghiêng răng nghiêng lợi. Quả nhiên là đối thủ khó dây dưa! Nói ba xạo dễ dàng đánh lui về... Nhưng hắn vẫn hết sức miễn cưỡng bảo trì nụ cười:

“Ồ? Dạ huynh đệ cùng Khinh Hàn sư muội tình cảm thật tốt ...” Một giây sau hắn lời nói xoay chuyển cố ý kéo dài tiếng nói

“Nhưng là Dạ huynh đệ có biết hay không Khinh Hàn ở trên thực tế có bạn trai ?”

Nếu như hắn không có nhớ lầm, hắn từng tận mắt thấy Mộ Khinh Hàn cùng nhân vật phong vân Phong Kỳ Dạ ở cạnh nhau. Hơn nữa còn bị Phong Kỳ Dạ lời nói có thâm ý cảnh cáo hắn một lần... Mặc dù thực tế so với trong trò chơi phiền toái hơn, nhưng là địch nhân và thường thường chính là đối phó với địch nhân dùng địch nhân thật là công cụ quá tốt...

“Thì ra là người còn nhớ rõ... Bất quá lần trước ta thật giống như đã nói qua Khinh Hàn sau này ta sẽ chiếu cố, không muốn phiền toái đến người.” Dạ Thanh Hàn giọng nói lạnh nhạt, phảng phất cái trái bom Thệ Thủy Vô Trần ném ra nổ dưới nước nữa quá thường.

Nghĩ người khác một phen lại bị người khác phản kinh ngạc, Thệ Thủy Vô Trần chính là một ví dụ rõ ràng. Dạ Thanh Hàn một phen này làm hắn không thể tin trọn tròn cặp mắt, nói không ra lời:

“Người...” Hắn chính là Phong Kỳ Dạ? Dạ Thanh Hàn chính là Phong Kỳ Dạ... Tại sao hắn cho tới bây giờ không nghĩ tới điểm này... Hắn hoàn toàn thua sao? Không... Còn không...

Mộ Khinh Hàn ở một bên nhìn hai người mồ hôi lạnh đổ liên tục, nhưng hoàn toàn không nhúng vào. Thệ Thủy Vô Trần không phải là có lời gì nói với nàng sao? Làm sao thành cùng Dạ Thanh Hàn đối chọi gay gắt...

Thệ Thủy Vô Trần cũng hiển nhiên nghĩ tới điểm này, liền tranh thủ tầm mắt thay đổi đến trên người Mộ Khinh Hàn, một lần nữa mỉm cười:

“Ta có lời muốn cùng Khinh Hàn sư muội, không biết Phong sư huynh có thể hay không tránh xuống.”

Dạ Thanh Hàn hết sức nhạy cảm chú ý tới hắn đối với mình gọi đã thay đổi, nhưng vẫn không chịu: “Có lời gì cần phải tránh? Nói thẳng là được rồi.”

“Này...” Thệ Thủy Vô Trần bị làm khó! Hắn nhìn Mộ Khinh Hàn một cái, vừa nhìn Dạ Thanh Hàn một cái sắc mặt rất khó coi!

“Nếu không có nói, vậy chúng tôi cáo từ!” Dạ Thanh Hàn lạnh lùng cười một tiếng, kéo Mộ Khinh Hàn xoay người muốn đi.

“Đợi một chút!” Thệ Thủy Vô Trần bỗng dừng tĩnh ngộ, trong mắt hiện lên một tia gấp gáp hắn vội vàng mấy bước chạy đến trước mặt hai người ngăn cản đường đi của bọn họ

“Dạ Thanh Hàn, ta có lời muốn cùng ngươi nói.”

“Ngươi nói.” Dạ Thanh Hàn khó được khi nhẫn nại.

Thệ Thủy Vô Trần không sợ hãi chút nào chống lại ánh mắt lạnh của Dạ Thanh Hàn ngừng lại rồi nói:

“Xin tiếp nhận khiêu chiến quang minh chính đại một cuộc PK!”

Vừa mới dứt lời chung quanh lập tức vang lên một mảnh tiếng ồn ào, còn có người kích động hét rầm lên.

Ở trong Loạn thế PK cũng không ít cách nhưng cũng là ngầm tiến hành. Mặc dù “Quang minh chính đại” PK không giảm cấp bậc, nhưng là loại PK này liên quan đến thể diện vinh dự cho nên rất ít người chọn lựa làm như vậy. Cho nên bây giờ khó được có một cuộc PK thế này, và có đệ nhất cao thủ tham dự mọi người làm sao có thể không kích động?

Dạ Thanh Hàn mặt không chút thay đổi

“Tại sao?”

Thệ Thủy Vô Trần ánh mắt rùng mình, lần đầu tiên thu hồi nụ cười đối trá:

“Ta thích Khinh Hàn! Ta muốn với người cạnh tranh! Cho nên người thua vĩnh viễn không được đến gần Khinh Hàn!”

Đối mặt với Thệ Thủy Vô Trần tuyên chiến, Dạ Thanh Hàn dưới khóe miệng dâng lên một tia cười khinh miệt, trong mắt lại càng không che dấu chút châm chọc nào. Hắn cũng không có đồng ý hoặc cự tuyệt, chẳng qua là nhân nhạ nói mấy chữ:

“Ngươi – không – xứng!”

“Ngươi ...” Thệ Thủy Vô Trần bị Dạ Thanh Hàn cuồng vọng nói hắn cần rằng cố gắng trấn định hỏi

“Tại sao?”

Dạ Thanh Hàn lãnh cười ra tiếng: “Từ khi ngươi nói ra lời vừa rồi thì ngươi cũng không có tư cách này.”

“Ngươi đem Khinh Hàn là cái gì? Vật phẩm sao? Nói thì sẽ cho sao? Khinh Hàn là người, cô ấy có quyết định của mình, cũng không phải một câu nói tùy tiện của ngươi có thể!” Dạ Thanh Hàn nhìn chăm chú

vào mắt Thệ Thủy Vô Trần nổi lên hàn ý, giọng nói mặc dù bình thản nhưng khắp nơi đậm điểm yếu của đối phương

“Cho nên... Loại người như ngươi, căn bản không xứng với Khinh Hàn!”

“Ta...” Bị lời nói sắc bén không cho lối thoát làm cho Thệ Thủy Vô Trần không thể nào phản bác! Sắc mặt của hắn một trận hồng một trận xanh, cũng khó mà duy trì nụ cười ôn hòa mà lộ ra vẻ dữ tợn.

Chung quanh đột nhiên bộc phát ra một trận võ tay ào ào, càng làm cho Thệ Thủy Vô Trần không đất dung thân!

Ở nơi này trong tiếng động lớn, tiếng ồn ào Mộ Khinh Hàn trong lòng đột nhiên dâng lên cảm động, nhưng còn chưa tới kịp nói chuyện, đã bị Dạ Thanh Hàn lôi kéo hướng ngoài cửa đi:

“Khinh Hàn, chúng ta đi!”

“Hả?”

Nhìn hai người biến mất ở cửa Hạnh Hoa lâu, Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt trắng bệch, hai tay từ từ siết thành quả đấm, ở trong lòng hắn lửa giận sôi trào, hồi lâu không có xuất hiện hệ thống thông báo vang lên!

[Hệ thống]: Chúc mừng người chơi Liễu Tinh Ly thành công thành lập Hoa Hạ đầu tiên là “Lưu Tinh thành”, phần thưởng danh vọng + 3000, Danh hiệu thành chủ đệ nhất. Bởi vì là người chơi thứ nhất xây thành, hệ thống có phần thưởng đặc biệt cho người chơi có thể lấy bất cứ thứ gì có trong tòa thành nếu cần.

[Thế giới]: Chúc mừng người chơi Liễu Tinh Ly thành công thành lập Hoa Hạ đầu tiên là “Lưu Tinh thành”, phần thưởng danh vọng + 3000, Danh hiệu thành chủ đệ nhất. Bởi vì là người chơi thứ nhất xây thành, hệ thống có phần thưởng đặc biệt cho người chơi có thể lấy bất cứ thứ gì có trong tòa thành nếu cần.

...

Liên tiếp vang lên mấy lần thông báo làm cho Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt trở nên càng thêm âm trầm, hắn một quyền hung hăng rơi đến mặt bàn!

“Đáng giận!”

Tại sao ngay cả xây thành bị người ta đoạt trước chứ? Trước là người mình yêu mến, sau đó là xây thành... Dạ Thanh Hàn, Liễu Tinh Ly... Hắn sẽ không bỏ qua !

“Hắc hắc, này tiểu tử là sao tức giận như thế?” Đang khi Thệ Thủy Vô Trần bực mình không dứt thời điểm, một thanh âm mang theo vài phần giảo hoạt đột nhiên truyền đến bên cạnh.

Thệ Thủy Vô Trần theo mắt thoáng nhìn phát hiện chỗ ngồi bên cạnh thế nhưng toát một lão đầu! Con giận còn sót lại không tiêu hắn tức giận trừng mắt nhìn đối phương một cái nói:

“Chuyện liên quan gì đến lão chứ? “

“Ha ha, làm sao không liên quan tới ta? Ngươi không phải là muốn báo thù sao?” Lão đầu không nói tiếp mà cười hì hì rót một chén trà ỉnh, đưa tới trước mũi khoa trương ngửi một lần, vừa tự cười nói

“Không hổ là Hạnh Hoa lâu, ngay cả trà cũng là thơm như vậy.”

Thệ Thủy Vô Trần vừa nghe 2 chữ ”Báo thù” lập tức biết trong lòng vừa động, vội vàng ngẩng nhìn bốn phía một vòng. Phần lớn những người tại Hạnh Hoa lâu xem náo nhiệt sớm đi theo Dạ Thanh Hàn rời đi cho nên cũng không có chú ý tới hắn. Cho nên hắn vội vàng hướng lên trước đối với lão đầu kia cười lấy lòng nói:

“Lão nhân gia, ý của ngài là...”

Lão đầu nhấp một miếng trà thơm, than thở lên tiếng, hướng hắn cười nhạt nói:

“Ha hả, thay đổi nhanh vậy? Thu hồi khuôn mặt tươi cười dối trá của nhà ngươi, chiêu này đối với ta vô dụng!”

Thệ Thủy Vô Trần ngượng ngùng cười một tiếng, hết sức khó xử

“Lão nhân gia, mới vừa rồi là ta không tốt...”

Lão đầu không nhận được phát phát tay, cắt đứt lời hấn, trực tiếp nói vào chủ đề:

“Thôi thôi, lão đầu ta không rảnh khách sáo với người. Chỗ này ta có một nhiệm vụ có thể giúp người báo thù, người đón không?”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Thệ Thủy Vô Trần sững sốt, nghi ngờ hỏi.

“Làm sao người nhiều lời như vậy chứ? Nhận rồi sẽ biết? Một câu nhận hay là không hả?” Lão đầu cau mày làm làm ra một bộ không nhận được.

Thệ Thủy Vô Trần suy tư chốc lát, cuối cùng hạ quyết tâm cắn răng một cái:

“Tốt! Ta đón!”

“Tốt lắm! Ha ha, tiểu tử, ta quả nhiên không có tìm lộn người!” Kèm theo là một trận tiếng cười lớn, Thệ Thủy Vô Trần chỉ nghe “Đình” một tiếng

Đình!

[Hệ thống]: người chơi Thệ Thủy Vô Trần đón nhận nhiệm vụ liên hoàn 5 : Chia rẽ 4 thành.”

Chia rẽ 4 thành sao?

Đang vui lấp ở trong nhiệm vụ bị khiếp sợ Thệ Thủy Vô Trần cũng không có chú ý tới lão đầu ở một bên âm hiểm lẩm bẩm tự nói:

“Hừ, đồ tức phụ lại dám đùa ta, thật vất vả mới thoát khỏi con mèo khó dây dưa kia. Ai...Đồ nhi ơi đồ nhi... không nên trách sự phụ mang đến phiền toái cho con... Hắc hắc...”

46. Chương 46: Cái Gọi Là “không Nhà Để Về”

Mới vừa đi ra khỏi Hạnh Hoa lâu, Mộ Khinh Hàn nghe được hệ thống thông báo không khỏi có chút kinh ngạc:

“Hả? Liễu Tinh Ly thần tốc thế? Mới vừa rồi tới ngân hàng tư nhân lấy tiền...”

Mộ Khinh Hàn nói những lời này thanh âm tuy nhỏ nhưng rõ ràng rơi vào trong tai Dạ Thanh Hàn, hấn nghiêng đầu nhìn về phía nàng

“Em đi gặp Liễu Tinh Ly?”

“Ừm, lúc trước khi anh dùng bồ câu đưa tin cho em, vừa lúc đụng phải huynh ấy ở ngân hàng tư nhân lấy tiền chuẩn bị xây thành...” Mộ Khinh Hàn vuốt cằm nói vừa nhớ lại chuyện đã xảy ra đột nhiên gấp gấp kêu một tiếng

“Đúng rồi, em còn chưa nhìn thấy biểu đệ anh cùng lão đầu sư phụ kia...”

Nhưng là thanh âm của nàng ở một giây sau căng thẳng, bởi vì nàng phát hiện trên trán Dạ Thanh Hàn tựa hồ có nổi gân xanh...Dạ Thanh Hàn vuốt vuốt huyệt thái dương có chút bất đắc dĩ nói: “Không có chuyện gì...Em nói tại sao lão đầu kia...” Tựa hồ vẫn không thể tiếp nhận thanh âm dừng một chút

“...Sẽ cùng Phong Khanh Mậu tiểu tử thú vị kia ở chung một chỗ?”

Biểu đệ tai họa lại thêm sư phụ giữ trò tổ hợp vô địch như vậy...Thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng...

“Ách, thật ra thì là như vậy... Lúc ấy lão đầu hùng hực chạy vào ngân hàng tư nhân nói biểu đệ anh đuổi theo lão, muốn em giúp lão núp. Sau đó Mèo BL cũng chạy vào...” Mộ Khinh Hàn đem sự kiện trải qua trần thuật một lần, sau đó lòng hơi lo âu quan sát phản ứng của Dạ Thanh Hàn.

“Đáng đời.” Dạ Thanh Hàn cười lạnh một tiếng nhìn về nàng trông mắt đen nổi lên một nụ cười

“Khinh Hàn, em làm rất khá.”

“Dĩ nhiên.” Mộ Khinh Hàn đối với hấn trông mắt nhìn, vừa không nhìn được cúi đầu trộm cười lên. Nếu như nàng không nhìn lầm mới vừa rồi mắt Dạ tựa hồ có một chút hả hê chợt lóe rồi biến mất?

Thì ra là hấn cũng có một mặt dễ thương của trẻ con như vậy...

Vừa lúc đó, một tiếng thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên, cắt đứt suy nghĩ 2 người

Đình!

[Hệ thống]: Nhiệm vụ liên hoàn 5 : Chia rẽ 4 thành đã được gây ra

Hai người đồng thời ngẩn ra, liếc nhau một cái không hẹn mà cùng mở ra bảng nhiệm vụ chỉ thấy vốn là tất cả đều là không biết lại thấy rõ, chẳng qua là cái tên thật sự lạ

Nhiệm vụ tên ; Chia rẽ 4 thành

Nhiệm vụ phần thưởng: không biết

Gợi ý : bốn thành bị loạn, Hoa Hạ không được an ổn.

Tiến độ hoàn thành: vẫn chưa xong

... Nhiệm vụ như vậy quả nhiên đủ quý dị nói như chưa nói.

“Dạ, cái này...” Mộ Khinh Hàn theo bản năng nhìn về phía Dạ Thanh Hàn, trên mặt hiện ra thần sắc ngưng trọng .

“Có người kích hoạt nhiệm vụ rồi.” Dạ Thanh Hàn hơi vuốt cằm, giọng nói phong khinh vân đạm

“Nếu không phải là anh và em, nhất định là người khác.”

“Anh là nói có những người khác nhận được nhiệm vụ này? Nhưng đây không phải là nhiệm vụ liên hoàn ư...” Mộ Khinh Hàn tựa hồ nghĩ tới điều gì vội vàng hỏi

“Nhiệm vụ này sự phụ anh ban bố ? Người tiếp nhận vụ có thể là Mèo BL hay không?”

Dạ Thanh Hàn ngẩng lên, thái độ ra vẻ một bộ bình thần, khẽ mỉm cười:

“Không biết, bất quá nếu là lão đầu kia ban bố nhiệm vụ này, lão luôn giao du với kẻ xấu khẳng định sẽ đụng tới xui xẻo. Nói không chừng chính là muốn làm chuyện xấu.”

Mộ Khinh Hàn nghe vậy nhìn hấn một cái, cảm thấy hết sức im lặng. Hấn giọng nói này căn bản là đối với nhiệm vụ này không thèm quan tâm sao.

“Kia...” Mộ Khinh Hàn còn muốn nói gì, đột nhiên cảm thấy trước mắt một trận hỗn loạn chờ thấy rõ là chuyện gì xảy ra mới phát hiện mình không biết lúc nào lưng dán chặt ở trên một thân cây khô mà Dạ Thanh Hàn một tay chóng kia, mặt từ từ nhích tới gần ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào nàng. Hấn tư thế như vậy vừa lúc đem nàng giam cầm vào trong ngực, làm cho nàng không cách nào thoát ra.

“Dạ... Sao, sao...” Mộ Khinh Hàn bị hấn đột nhiên xuất hiện cử động vậy nên sợ hết hồn, thân thể khê cứng ngắc. Thì ra là bọn họ ở bất tri bất giác đã đi ra khỏi Huyền Vũ thành mà bây giờ cô nam quả nữ ở ngoài miếu không có người có cử chỉ mập mờ như vậy...

Dạ Thanh Hàn thẳng tắp ngấm vào trong mắt nàng, trông mắt đen phát ra một mảnh liễm diễm rung động làm cho nàng chốc lát thất thần.

Mộ Khinh Hàn đỏ mặt lên, vội vàng né tránh tầm mắt Dạ Thanh Hàn, chỉ nghe thấy một giọng trầm thấp mỉa mai hoặc mang theo một trận ầm áp nhào tới bên tai

“Khinh Hàn này...”

“Sao...?” Lòng của nàng không khỏi hoảng hốt, miệng thanh âm cũng không tự chủ được run rẩy lên. T___T Dạ hấn rốt cuộc sao? Rõ ràng mới vừa rồi còn rất bình thường.

Dạ Thanh Hàn dưới lớp khăn che khóe môi nhẹ câu khởi, hần từ từ cúi gằm, thanh âm trầm thấp lộ ra hấp dẫn không thể kháng cự

” Một tuần lễ sau là nghỉ 11 ngày ...”

Mộ Khinh Hàn mở to ánh mắt vô tội

“Kia, vậy thì thế nào?”

Dạ Thanh Hàn hơi cúi đầu, hai người gương mặt liền cách mặt nạ kề nhau, hần nhìn nàng đã sớm mặt đỏ tới mang tai nàng, cười yếu ớt

“Cha mẹ đem phòng bán đi rồi nên 11 ngày nghỉ, anh không nhà để về ...”

“Á! Kia... Kia chuyện đâu có liên quan tới em chứ?” Mộ Khinh Hàn chỉ cảm giác tim của mình nhảy kịch liệt như vậy dường như muốn từ trong bộ ngực của mình nhảy ra.

Thì ra là.... tại sao hần muốn đối với mình sử dụng mỹ nam kế... Mà một giây sau, nàng có được đáp án.

Dạ Thanh Hàn môi vẽ ra một cái nụ cười mỉ hoặc

“Em có thể hay không chứa chấp anh?”

Nhưng là cô nam quả nữ ở một phòng tựa hồ...

“Nhà em chỉ có một mình...” Mộ Khinh Hàn né tránh ánh mắt của hần, khó xử nói mặc dù nội tâm của nàng đã sớm bối rối không dứt nhưng nàng vẫn ra vẻ trấn định

“Anh có thể đi tìm Lâm Vụ...”

“Mặc dù Lâm Vụ phòng không có bán đi nhưng là cạnh nhà Lâm Vụ có rất nhiều nữ mê trai.”

“ ... ”

“Lâm Vụ mỗi lần từ chối không muốn cho anh đi tới nhà cậu ta, nhưng thật ra là nghĩ ngăn chặn những nữ mê trai kia.”

“ ... ”

“Em cũng không muốn bạn trai của mình bị mấy cô nữ mê trai dính lấy đúng không?” Người khác tiếp tục dần dần từng bước từng bước dẫn Mộ Khinh Hàn nhảy xuống cạm bẫy hần đã sớm đào tốt

“Có đúng hay không?”

“...” Nhưng là đáp lại hần, là một mảnh im ắng không nói.

Thấy Mộ Khinh Hàn hồi lâu không đáp lời, Dạ Thanh Hàn làm bộ thất vọng thở dài một tiếng, từ từ dời đi thân thể của nàng, đứng vững

“Xem ra anh chỉ có thể để cho nữ mê trai dính...”

Còn đang trầm mặc Mộ Khinh Hàn nghe vậy giật mình 1 cái, nhất thời đầu óc nóng lên chưa cần thận suy tư đã kích động bật thốt lên:

“Dĩ nhiên không thể! Em sẽ chứa chấp anh!”

Lời vừa ra khỏi miệng Mộ Khinh Hàn trong khoảng khắc hóa đá. Một trận gió mát hiu hiu....thân thể của nàng có khuynh hướng gió bay...

Nàng... Nàng mới vừa rồi nói cái gì chứ? Nàng đáp ứng Dạ cái gì? A, thật giống như đáp ứng chứa chấp hần... Nhưng là, đây không phải là nói đùa chứ? Đây không phải là ảo giác đúng không?

Mộ Khinh Hàn ngẩng đầu, dùng mắt đáng thương nhìn Dạ Thanh Hàn.

“Thật tốt quá.” Dạ Thanh Hàn trong mắt một mảnh nụ cười như ý tựa hồ ở nhắc nhở nàng đây không phải là nằm mơ mà là sự thật, làm cho nàng càng thêm khóc không ra nước mắt.

Hu hu, nàng cứ như vậy đem mình bán, còn biết điều đem mình thả nơ đưa tới cửa... Con sói phúc hắc này thật là đáng sợ, lại dùng sắc đẹp đi dụ dỗ nàng. Nhưng hấn rõ ràng còn mang khăn...

“Sao thế? Khinh Hàn, chẳng lẽ em muốn đổi ý?” Thấy nàng vẻ mặt sầu khổ Dạ Thanh Hàn hơi khiêu mi, một đôi mắt sâu không lường được xẹt qua vẻ bất mãn.

“A... dĩ nhiên không phải thế?” Mộ Khinh Hàn khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu liên tục phủ nhận.

tròng mắt đen tóe ra ánh sáng nguy hiểm, người khác cười yếu ớt

“Kia làm sao em vẻ mặt khóc không ra nước mắt thế kia?”

Hấn cũng đã nhìn ra sao? thật sự nàng rất khóc không ra nước mắt. Chẳng qua là...Nàng tuyệt đối không thể thừa nhận! Nếu không hậu quả tuyệt đối rất nghiêm trọng...Mộ Khinh Hàn vội vàng nặn ra nụ cười ngọt như đường càng không ngừng cường điệu:

“Nào có? Anh nhìn lầm rồi! Anh nhìn lầm rồi! Em đây là cao hứng... Đúng, emthật cao hứng...”

“Ồ? Phải không?” Người khác mắt đen trong nụ cười phát ra

“Anh cũng vậy thật cao hứng.”

Anh dĩ nhiên là thật cao hứng. (_)

Mộ Khinh Hàn nhìn trong mắt người kia tràn đầy nụ cười hấp dẫn mà nguy hiểm trong lòng hối hận không dứt. Hu hu, chỉ cầu nguyện ngày đó không nên bị sói kia ăn đến xương cũng không.

47. Chương 47: Ở Chung Một Phòng Là Jq?

Quả nhiên vọng động là ma quỷ.

Mộ Khinh Hàn khắc sâu cảm nhận một câu nói kia rất đạo lý.

Nàng hối hận, nàng thật là phi thường hối hận mình dẫn sói vào nhà. Nhưng là hối hận cũng vô ích bởi vì là trên cái thế giới này là không có bán thuốc hối hận... ( )

Cứ như vậy, Mộ Khinh Hàn mang tâm tình thấp thỏm chịu đựng qua một tuần lễ. Trước kì nghỉ 1 ngày sau cái nhìn đầy mập mờ của Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa cùng Lâm Vụ bị vứt bỏ mặt về ủy khuất nhìn soi mói sau Mộ Khinh Hàn kinh hồn bạt vía theo ngồi lên xe đường dài cùng sói phúc hắc về nhà.

Mặc dù nhà Mộ Khinh Hàn cách trường Y có một thành phố, nhưng hôm nay dọc đường đi giao thông ngoài dự tính không trở ngại sau hai giờ đi đường đã tới nơi.

Cha mẹ vẫn bên ngoài đi du lịch, anh trai không biết tung tích. Cho nên mở cửa đập vào mắt vẫn là 1 nhà không có một bóng người cùng với... lộn xộn ...không giống nhà...

Trên mặt đất chất đầy thùng giấy cùng đồ vật lộn lộn; trên ghế sa lon ném đầy tạp chí tuyên tranh mới tinh; trên bàn nhưng còn nhiều chén đĩa chưa rửa; trên ghế vút lung tung đầy y phục...

Mộ Khinh Hàn vừa vào cửa nhìn đã choáng váng, lúng túng đứng tại chỗ. Mà người kia mang theo hành lý đi theo nàng tiến vào cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Nàng có phải hay không vào sai nhà? Nhưng là nàng lúc rời đi trong nhà thật giống như đã là có vẻ như thế này... Nghĩ tới đây Mộ Khinh Hàn lúng túng hướng Phong Kỳ Dạ cười cười

“Không... không tốt lắm, trong nhà rất loạn...” Nàng cũng nói không được nữa, chỉ tốt le lưỡi cực kỳ nhanh chạy vào giữa phòng lấy ra cây chổi bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Phong Kỳ Dạ đem hành lý đi vào, thuận tay đóng cửa lại nhìn trước mắt cô gái kia chạy trốn không khỏi cười khê một tiếng:

“Không sao, cứ bình thường thôi, anh không ngại.”

“Nhưng là...” Mộ Khinh Hàn mới đưa tay thu đồ trên ghế đã nghe đến Phong Kỳ Dạ nói như thế, không khỏi dừng lại việc trong tay nhìn hắn một cái trong lòng lặng lẽ địa : anh không ngại nhưng em để ý.

Nếu là Phong Kỳ Dạ theo như người bình thường suy nghĩ thì hắn cũng không phải là Phong Kỳ Dạ , hắn câu tiếp theo quả nhiên nói mà kinh người:

“Dù sao một cô gái không gọn gàng như vậy đại khái trừ anh ra không có có thể cho qua.”

“...” Mộ Khinh Hàn ài ài. T_____T Phong đại nhân tại sao ngay cả quét dọn vệ sinh cũng muốn dẫn dạy nàng một phen? Chẳng lẽ hắn một ngày không diễn thì sẽ bị mất hứng sao?

Gặp chuyện như vậy Mộ Khinh Hàn định ném chổi trong tay nhìn chung quanh đã trở nên sạch sẽ một vòng, làm bộ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái:

“Nếu anh sớm nói em cũng không cần phải quét dọn!”

Phong Kỳ Dạ trong mắt lộ ra nụ cười nhu hòa, từ từ đi tới bên cạnh nàng, thân mật vuốt vuốt mái tóc dài của nàng:

“Đói bụng không? Muốn ăn cái gì, anh làm.”

Mộ Khinh Hàn mặt ra vẻ sinh khí tức giận thoáng cái biến mất không còn thấy tăm hơi, nàng dùng ánh mắt nhìn Phong Kỳ Dạ, một trận kinh ngạc:

“Anh.. Có thể làm cơm sao?”

“Uh.” Phong Kỳ Dạ mỉm cười gật đầu

“Ở nước ngoài sống một thời gian ngắn, cũng là tự mình làm cơm.”

Mộ Khinh Hàn kinh hãi, nhìn không chớp mắt ngưng mắt nhìn hắn. Thành tích ưu tú, tướng mạo phi phàm, bao dung nàng lưỡi biếng, có thể làm cơm, trừ chút phúc hắc ra... Ưu tú như vậy được 1 người như vậy nơi nào có thể tìm chứ?

“Dạ ca ca, em đời này nhờ vào anh!” Mộ Khinh Hàn kích động nhào tới trước ôm lấy cánh tay của Phong Kỳ Dạ cơ hồ lệ nóng ngưng tròng!

Phong Kỳ Dạ không nói gì, chẳng qua là mắt mang nụ cười nhìn cô gái ôm chặt tay mình tròng mắt thâm thúy.

Mộ Khinh Hàn đột nhiên đang nhớ lại chuyện gì trọng yếu, từ từ thả tay Phong Kỳ Dạ ra

“Nhưng, nhưng là...” Nàng do dự nhìn hắn một cái, muốn nói lại thôi.

“Sao?”

Mộ Khinh Hàn hắc hắc cười khan hai tiếng, quần bách củi đầu nhìn về phía mũi chân của mình

“Đường, dấm, muối những đồ này trong nhà cũng không có...”

“Vậy em mọi khi ăn cái gì?” Phong Kỳ Dạ nhíu mày.

Mộ Khinh Hàn nơm nớp lo sợ ngẩng lên liếc hắn một cái, nhỏ giọng nói:

“Mì... Mì tôm...”

Phong Kỳ Dạ trán muốn đổ mồ hôi, ngó chừng ánh mắt của nàng lộ ra nét uy nghiêm không thể kháng cự

“Còn gì nữa không?”

Mộ Khinh Hàn bị ánh mắt hắn nhìn lợi hại cả người không được tự nhiên, thân thể bất an lui một chút, chân chừ lên tiếng:

“Trừ mì tôm, còn... Còn có Bim Bim cua...”

Vừa mới dứt lời, Phong Kỳ Dạ đột nhiên cong lên ngón tay ở trên đầu Mộ Khinh Hàn dùng sức một gõ!

“Ai u! Tại sao gõ em?” Mộ Khinh Hàn bị đau kêu lên, lấy tay xoa nơi bị đập: ủy khuất cong lên cái miệng nhỏ nhắn.

Phong Kỳ Dạ lông mày từ từ giãn ra chẳng qua là nhìn về phía Mộ Khinh Hàn ánh mắt vẫn là nghiêm túc:

“Sau này không cho phép ăn những thứ này đồ ăn nhanh này, biết không? Những đồ ăn này ăn nhiều đối với thân thể không tốt.”

Mộ Khinh Hàn có chút không tình nguyện chẹp miệng, nhưng vẫn là rất nghe lời gật gật đầu:

“Biết rồi...”

Phong Kỳ Dạ thật sâu nhìn nàng, mắt trong suốt mà thâm thúy rớt cục trong mắt của hắn xẹt qua một tia bất đắc dĩ, chậm rãi thở dài một hơi, kéo tay nàng

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi mua thức ăn.”

Thật ra thì ở tầng dưới nhà Mộ Khinh Hàn là một siêu thị. Theo lý thuyết nàng đến lầu dưới mua thức ăn hết sức dễ dàng nhưng bởi vì nàng đối với tài nấu nướng một chút cũng không biết, cho nên tình nguyện ở lại nhà ăn mì tôm thứ thực phẩm không có dinh dưỡng này, cũng lười xuống lầu mua thức ăn.

Ra cửa rời nhà không xa sẽ gặp người quen. Mộ Khinh Hàn rất hiển nhiên quên điễm này.

Mua xong đồ cần thiết đi theo Phong Kỳ Dạ rời đi siêu thị, khi ra phía ngoài gặp một đồng đại thẩm đang nói chuyện, thật bất hạnh Mộ Khinh Hàn bị một đại thẩm mắt siêu tinh phát hiện.

“Đây không phải là Tiểu Mộ sao? Về nhà nghỉ?” Đại thẩm thanh âm rất to, thoáng cái khiến lực chú ý cũng hấp dẫn tới nhất thời rất nhiều ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào nàng... Cùng với thân người bên cạnh nàng...

Ánh mắt bốn phương tám hướng mà đến đột nhiên hóa thành áp lực khiến cho Mộ Khinh Hàn tiến thoái lưỡng nan, nàng chỉ có thể kéo kéo khóe miệng miễn cưỡng nở nụ cười không thể nói là cười:

“Dạ. Cháu chào dì Hà, ha ha...” Khách sáo ứng phó nàng theo bản năng liếc về phía vị kia bên cạnh chỉ thấy hắn vẫn bình tĩnh, khóe miệng vẫn nở nụ cười vẻ phong khinh vân đạm bình tĩnh như vậy.

Mộ Khinh Hàn đột nhiên có ý nghĩ muốn bóp chết.

“Ai, Tiểu Mộ thật là ngoan, không giống tiểu tử nhà dì, vừa nghỉ đến là không thấy bóng dáng.” Hà đại thẩm lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài nói, tầm mắt nhưng ngay sau đó rơi vào trên người Phong Kỳ Dạ, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, vừa cười nói

“A? Vị này thật giống như cho tới bây giờ chưa từng thấy, cháu là...”

Phong Kỳ Dạ khẽ mỉm cười, hết sức lễ phép nhận lấy câu hỏi:

“Cháu chào dì, cháu là bạn trai của Khinh Hàn.”

“Bạn trai của Khinh Hàn...” Hà đại thẩm tinh thần bị Phong Kỳ Dạ cười một tiếng khuyh thành mà đánh bay, ánh mắt rõ ràng trở nên đại ra, lồm bồm lên tiếng.

Một đám đại thẩm nghe vậy lập tức hai mắt tỏa sáng, giống như phát hiện được 1 tân đại lục xông tới, lú rú hỏi không ngừng.

“Thật? Vị này thật sự là bạn trai của Tiểu Mộ, lớn lên rất đẹp trai, Tiểu Mộ cháu thật tinh mắt, ha ha...”

“Bạn trai của Tiểu Mộ này. Tiểu Mộ là 1 cô gái tốt, phải tốt với nó nhiều.”

“Ai, vốn muốn giới thiệu con nhà mình cho Tiểu Mộ, bây giờ nhìn...Đáng tiếc!”

...

Cuối cùng là Phong Kỳ Dạ một phen xảo diệu trả lời mới làm cho hai người có thể thoát thân. Cho nên, Mộ Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ dưới một đám đại thảm nhận được ánh mắt thỏa mãn nhìn soi mới thật nhanh đã chạy.

>O< thật="” sự="” thật="” là="” đáng="”>

Cho dù thoát đi 1 đám đại thảm trở lại trong nhà, Mộ Khinh Hàn trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng ngây người như phỗng địa đứng ở phòng khách một bộ kinh hồn chưa định thần.

Phong Kỳ Dạ thấy thế, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của nàng an ủi

“Anh trước đi nấu cơm.”

Mộ Khinh Hàn chết lặng gật gật đầu, đưa mắt nhìn hẩn đi vào phòng bếp.

Nhưng là không đến một phút đồng hồ mới vừa đi vào phòng bếp Phong Kỳ Dạ vừa từ bên trong đi ra

“Khinh Hàn, đồ nấu bếp để ở nơi đâu?”

“Hà? Đồ nấu bếp á?” Mộ Khinh Hàn từ trạng thái kinh hồn chưa định giật mình tỉnh lại, bởi vì trong lòng quá gấp gáp lúc chạy tiến lên không có chú ý tới trên mặt đất nằm một lon coca, không để ý đã đi tới...

Nàng chỉ cảm thấy dưới chân vừa trượt!

Cả người đột nhiên mất đi trọng tâm, chợt phía trước lao tới!

“A a a!” Mộ Khinh Hàn theo bản năng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thân thể tiếp tục hướng về phía trước, cuối cùng áp lên cái gì đó mềm mại.

Không có đau đớn như mình nghĩ.

“Khinh Hàn...” Một nụ cười mang theo tiếng nói ở bên tai vang lên thanh lãnh mỉ mỉ hoặc.

Mộ Khinh Hàn từ từ mở mắt phát hiện mình vững vàng ngã ở trên ghế mà Phong Kỳ Dạ đang bị nàng lấy hình thức sói bồ nhào áp dưới thân thể... Hai người giờ phút này động tác không phải là dùng từ mập mờ có thể hình dung...

Cảm nhận được hẩn ánh mắt có thâm ý khác, Mộ Khinh Hàn chặt vật bỏ qua tầm mắt, đổ mặt lên giấy dựa từ trên người hẩn bò dậy

“Dạ, em đói bụng...”

Tuy nhiên bị người khác dùng sức một cái, ôm chặt thoát ra không được. Tiếp theo cảm giác có cái gì mềm mại chạm lên lỗ tai của mình

“Nhưng là..anh cũng vậy, đói bụng...”

“Anh...anh... anh muốn làm gì?” Mộ Khinh Hàn căng thẳng lời nói không có mạch lạc, bởi vì động tác mập mờ làm mặt hồng 1 chút, nàng cứng người tại trong ngực hẩn, không cách nào thoát ra.

Người kia chỉ cười hỏi: “Em cứ nói đi...”

“Em... không biết...” Mộ Khinh Hàn thanh âm trở nên càng ngày càng nhỏ, mặt cũng càng ngày càng hồng, có thể so với tôm nấu chín. Nàng bắt đầu không an phận giấy dựa, làm 2 hàng lông mày người khác bắt mắt nhảy lên.

Mộ Khinh Hàn cảm thấy Phong Kỳ Dạ nhẹ buông tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chính là muốn bò dậy thoát đi ma trảo người khác.

Ai ngờ...Một trận thiên địa luân chuyển.

Thân thể của nàng lật quay, có vật gì đó nặng nề đem nàng đặt ở dưới mặt ghế trong nháy mắt đó cơ hồ thở không được.

Kinh hoảng mắt ngẩng lên chống lại một đôi mắt cực nóng.

“Dạ...” Trong lồng ngực tim tùy ý nhảy, phảng phất không phải là tim của mình.

“Khinh Hàn, xem anh...” Tròng mắt đen chỗ sâu cực nóng phảng phất mang theo ma lực, thật sâu hấp dẫn lấy nàng, làm cho nàng không cách nào cự tuyệt gật gật đầu. Ánh mắt của nàng bắt đầu biến thành mê ly, ánh mắt chuyên chú nhìn về hắn.

“Thật ngoan.” Phong Kỳ Dạ tròng mắt đen xẹt qua vẻ được như ý, hơi cúi đầu môi như chuồn chuồn lướt trên môi nàng vừa đung lập tức rời đi.

Vốn là đã bị mê hoặc Mộ Khinh Hàn chỉ nghe bên tai một trận cười khẽ, chợt giật mình tỉnh lại, mới phát hiện mình mắc mưu người khác. Không khỏi thẹn quá thành giận:

“Này!” Nhưng là lời của nàng vừa nói ra khỏi miệng, thành như làm nũng.

Phong Kỳ Dạ tròng mắt đen nhìn người kia thẹn thùng trong mắt đầy đủ nụ cười, hấn cạnh lỗ tai của nàng cười khẽ.

“Làm sao? Phu nhân không hài lòng ư?”

Trong một trạng thái mập mờ Mộ Khinh Hàn cư nhiên bị hắn nhắm trúng lông mao, hai tay bắt được cổ áo của hắn, thẳng tắp chống lại tầm mắt của hắn

“Không sai! Em là không hài lòng! Kia thì thế nào ? “

Nhưng là... nàng nhìn như vậy, vừa ngây ngẩn cả người.

Tầm mắt thẳng vào mình nhìn thoáng như vực sâu màu đen bên trong vẻ mặt kia phảng phất có thể đem linh hồn của nàng hút vào, làm cho nàng không cách nào dịch chuyển khỏi tầm mắt.

“Nếu không hài lòng, vậy thì...” Phong Kỳ Dạ cười kéo xuống tay không an phận của nàng, đầu ngón tay ôn nhu vuốt ve hai má của nàng, đột nhiên cúi xuống thân, thật sâu hôn môi của nàng.

Nàng ngẩn ra, theo bản năng đáp lại hắn.

Tùy là lúc ban đầu khẽ chạm, đến liếm cắn sau đó là 1 nụ hôn nóng bỏng... Mập mờ không ngừng ở bên trong phòng âm rõ ràng là trời thu mát mẻ mà Mộ Khinh Hàn chỉ cảm thấy mình bây giờ cả người lửa nóng...

Đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không nghe theo ý của mình. Biết rất rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh cái gì nhưng không cách nào ngăn lại.

Tay của hắn bắt tri bất giác chuyển qua cổ áo của nàng nhẹ nhàng vén lên, hôn một đường xuống...

Đang khi hai người hôn đến mức khó khăn chia lìa, tình mê tính loạn thời điểm...

Leng keng!

Ngoài phòng vang lên một tiếng chuông cửa hết sức chói tai cắt đứt 1 màn mập mờ này.

Trên ghế hai nhân vật chính đồng thời giật mình tỉnh lại, dừng lại động tác. Bốn mắt nhìn nhau, Mộ Khinh Hàn thần trí từng điểm từng điểm khôi phục ý thức được chuyện gì xảy ra, thất kinh đẩy ra Phong Kỳ Dạ giấy dựa bò đi ra ngoài.

Mộ Khinh Hàn mở to mắt, luống cuống nhìn cửa, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Phong Kỳ Dạ. Thiếu chút nữa bị ăn! May là chuông vang lên kịp thời, cô nam quả nữ ở một phòng quả nhiên tất có chuyện...

“Anh đi nấu cơm.” Phong Kỳ Dạ hết sức bình tĩnh từ trên ghế đứng lên, như không có việc gì sửa sang lại áo xốc xếch, xoay người đi vào phòng bếp.

Này >O

Leng keng! Leng keng!

Tiếng chuông cửa liên tiếp không ngừng vang lên, làm cho nàng càng thêm bất an.

Xác nhận hết thấy chúng cứ phạm tội tiêu hủy sau. Nàng vừa sửa sang lại y phục cùng đầu tóc vừa vội vàng đi ra cửa

“Tới đây!”

Sẽ là ai chứ? Ba ba cùng mẹ đi du lịch sẽ chưa trở về, tựa hồ cũng không có gì người quen vào lúc này tới chơi? Chẳng lẽ là trò đùa dai?

Nhưng là đợi nàng mở cửa ra, thấy rõ người không khỏi kinh ngạc địa trợn tròn mắt...

48. Chương 48: Đây Không Phải Là Thiên Lô!

“Tiểu Khinh Hàn ...”

Ở Mộ Khinh Hàn sợ run trong nháy mắt đó, trước mắt một đạo thân ảnh hiện lên nàng còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra đã bị người chạm mặt ôm lấy!

Mộ Khinh Hàn bị sự đột nhiên kia sợ hết hồn, quên mất giãy dụa chẳng qua là tùy ý để người kia ôm. Qua tốt một hồi nàng mới phỉ sức đem người trước mặt đẩy ra dùng ánh mắt kinh hãi đánh giá hắn, ban đầu tâm tình thấp thỏm đã bị quét sạch.

Nàng thoáng chốc hắc tuyến ba nghìn trượng, kinh dị nháy mắt cơ hồ nói không ra lời

“Ách... Anh trai? ! Anh...anh có phải hay không đi đúng vào xóm nghèo? Làm sao làm thành... cái bộ dáng thể này?”

Nam nhân trước mắt đeo trên vai ba lô, trên người áo sơ mi trắng bị màu bút đen vẽ lung tung gì đó, cùng với cái quần thật sự rất khó coi, tóc ngắn dài toán loạn như là cỏ dại, trên sống mũi mang lấy một bộ kính dày cộm to đùng che hết cả khuôn mặt.

Người này chính là anh trai mất tích đã lâu của Mộ Khinh Hàn Mộ Tích Trần! Thật là làm cho nàng khó có thể tin bất quá mới mấy tháng lại biến thành cái dạng này! Giờ phút này nhìn qua hoàn toàn giống như là một... người từ khu dân tệ nạn đi ra...

“Hắc hắc.” Mộ Tích Trần ánh mắt lúng túng gãi gãi đầu, tựa hồ hết sức phiền não:

“Đừng nói nữa, vào rồi hãy nói...” Nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, Mộ Tích Trần tầm mắt nhìn ở trên cổ Mộ Khinh Hàn dưới ánh mắt hiện lên một tia quái dị.

“Tiểu Khinh Hàn em...”

“Anh trai, anh nhìn cái gì?” Mộ Khinh Hàn thấy ánh mắt của hắn thật lâu dừng lại tại 1 nơi, rõ ràng nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra trong lòng thầm kêu không tốt. Nàng nôn nóng cắt đứt lời của hắn, vừa luống cuống tay chân kéo cao cổ áo, trên mặt lộ ra lúng túng đỏ ửng cúi đầu: Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ: Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

“Không phải là anh nói đi vào rồi hãy nói sao? Còn đứng ở cửa làm gì...”

Gọng kính đen ở dưới có gì chột lóe Mộ Tích Trần không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ hiểu rõ.

Mộ Tích Trần hỏi lâu cũng không có trả lời, vốn là khốn quẫn cúi đầu Mộ Khinh Hàn rốt cục không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh mình lại thấy tinh thần hưng phấn gì đó, khóe miệng nụ cười ý tứ hàm xúc không rõ gần như âm hiểm. Mộ Khinh Hàn không khỏi thẹn quá thành giận:

“Anh!”

“Hà? ... Sao?” Mộ Tích Trần từ trong phán đoán của mình tỉnh lại, lại bị cô em nổi giận túm tay kéo vào nhà:

“Mau vào nhà làm sạch mình cho em! ! !”

Mộ Tích Trần tầm mắt tại trong nhà sạch sẽ tùy ý quét qua một vòng vừa rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn của em mình đỏ hồng, dưới ánh đèn mắt kính chiếu rọi ra một mảnh ánh sáng hần cười hắc hắc, trên chọc nói:

“Khinh Hàn, em chừng trở nên giống 1 người vợ rồi?”

Người vợ? Chẳng lẽ anh ấy đã đoán được gì rồi? Nhưng tại sao như vậy... Mộ Tích Trần tên khốn kiếp này! Mộ Khinh Hàn vốn là lúng túng luống cuống khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng thắm, nàng chỉ cảm thấy hiện tại nội tâm phẳng phất có một con dã thú tức giận địa gầm thét, nàng hung hăng trừng Mộ Tích Trần đang có nụ cười ranh mãnh đang muốn phản bác.

Đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyện tới một giọng nam ôn nhu như nước: “Khinh Hàn học muội có không?”

Bên trong nhà hai người sửng sốt đồng thời hướng ngoài cửa nhìn lại.

Vừa nhìn Mộ Khinh Hàn đã hối hận, thần kinh cũng mơ hồ đau. Nàng chưa từng có như vậy hối hận qua cho dù bị Phong Kỳ Dạ lừa gạt đáp ứng hần theo mình về nhà...Bất quá nàng không phải là hối hận cái nhìn này mà là hối hận lúc tiến vào không có đóng cửa!

Ngoài cửa cái người kia lại là người vẫn đối với nàng quán quít chặt lấy, cho dù ở trong trò chơi cũng không chịu buông tay Nhan Thiên Thần!

Hần lại là bộ dáng ôn nhu như gió xuân tháng ba, môi vĩnh viễn là nụ cười làm người ta thương tâm, làm cho người ta cảm giác ôn nhuận như ngọc. Nếu không phải nàng tự mình có kinh nghiệm nàng còn tưởng rằng người ở trong trò chơi dữ tợn kia không phải là Nhan Thiên Thần.

Bất quá, anh ta tới làm gì?

Mộ Khinh Hàn cau mày, cường chế ý nghĩ “Khẳng định không có chuyện tốt” trong đầu đang muốn đặt câu hỏi nhìn thấy Nhan Thiên Thần ánh mắt thật lâu nhìn vào 1 chỗ lộ ra vẻ hết sức không vui.

Mộ Khinh Hàn theo ánh mắt của hần dời xuống, sau đó nhìn thấy... Tay nàng cầm tay Mộ Tích Trần mà hai người bọn họ, một cột nả, một tức giận thẹn thùng cực kỳ giống tình nhân.

Nàng vội vàng bỏ tay Mộ Tích Trần ra dùng ánh mắt cảnh cáo anh mình một phen, như không có chuyện gì xảy ra tiêu sái đến trước mặt Nhan Thiên Thần, lộ ra nụ cười khách sáo:

“Nhan Thiên... Nhan học trưởng, anh sao lại tới nhà của em?”

Hiển nhiên ý không để ý lời nói, Nhan Thiên Thần căn bản không có nhìn thẳng vấn đề của nàng, ánh mắt vẫn xem kỹ người bên trong nhà, nghi ngờ lên tiếng:

“Vị này là...”

” Là anh trai em, đừng để ý đến anh ta cả ngày thần kinh hề hề.” Mộ Khinh Hàn liếc phía sau Mộ Tích Trần một cái thuận miệng đáp, lại đem đề tài trở lại quỹ đạo

“... Đúng rồi, học trưởng, tìm em có việc sao?”

Chiếm được đáp án Nhan Thiên Thần vẻ mặt có chứa địch ý cùng bất mãn nhất thời biến mất không còn thấy tăm hơi trên mặt một lần nữa xuất hiện nụ cười:

“Anh là tới hướng Khinh Hàn học muội nói xin lỗi.”

Mộ Khinh Hàn kinh ngạc

“Hả? Nói xin lỗi?”

Nhan Thiên Thần thần sắc nghiêm túc trịnh trọng hướng Mộ Khinh Hàn khom lưng, trong giọng nói vẻ đau lòng:

“Không sai, chuyện lần trước, là anh không đúng. Anh vẫn cảm thấy rất đau lòng cho nên cố ý tới cửa hướng Khinh Hàn học muội nói xin lỗi, hy vọng em có thể tha thứ cho anh.”

“...” Mộ Khinh Hàn nhất thời cứng họng, chẳng qua là lẳng lẳng nhìn hắn. Không phải là nàng cố ý không nói lời nào mà là nàng thật sự không biết nên đáp như thế nào. Hắn là vì xin lỗi cho nên tìm đến nhà nàng. Cái này, đánh chết nàng cũng không tin!

“Khinh Hàn học muội, chẳng lẽ em... không muốn tha thứ cho anh?” Mộ Khinh Hàn thật lâu không có phản ứng làm cho Nhan Thiên Thần lòng rơi đáy cốc lạnh như băng, hấn ngẩng đầu nụ cười biến mất không thấy gì nữa nhìn về Mộ Khinh Hàn đáy mắt giống như một đầm sâu không thấy đáy.

“Em... Không phải là thế.. thật ra thì em không có để ở trong lòng... Không.... Ý của em là..em không có trách anh, ha hả...” Mộ Khinh Hàn bị hấn nhìn soi mói có chút lúng túng đánh qua tầm mắt

“Học trưởng, anh không cần đau lòng nữa!”

Nhan Thiên Thần nơi nào nghe không ra Mộ Khinh Hàn trong lời nói đối với mình kháng cự, hấn về mặt cô đơn cười cười:

“Vậy thì tốt...”

Nói đến một nửa, một giọng mang theo vẻ không lịch sự đột nhiên chen vào:

“Tiểu Khinh Hàn, vị suất ca này là ai thế? Làm sao cứ vậy nói chuyện phiếm cũng không giới thiệu cho anh trai một chút?”

Không biết lúc nào Mộ Tích Trần đã xử lý xong dung nhan của mình vừa bay tới bên cạnh Mộ Khinh Hàn. Biến hóa của hắn thật sự làm cho người ta xem mà lú lẫm, áo sơ mi xúng với quần màu đen nhàn nhã tóc mềm mượt không hề loạn như cỏ dại nữa, mặc dù vẫn mang một bộ kính đen nhưng người này giờ phút này cả người tản mát ra hơi thở của ánh mặt trời căn bản không thể cùng người vừa rồi là một!

Mộ Khinh Hàn đánh giá biến hóa khổng lồ này kinh ngạc nháy mắt:

“Ách... anh trai, anh cũng quá thần tốc đi?”

“Dĩ nhiên, là anh của em mà lại!” Mộ Tích Trần đẩy ra tóc trên trán, bày ra một tư thế tự luyện làm cho Mộ Khinh Hàn “Cắt” một tiếng khinh bỉ.

Bị hai người coi như trong suốt ở một bên Nhan Thiên Thần nhìn 1 màn như vậy, tuần tú lông mày nhíu càng sâu trong lòng mặc dù bất mãn cũng không dám nói gì. Tầm mắt lần nữa rơi vào trên người Mộ Tích Trần thời điểm trong lòng của hắn đột nhiên toát ra một ý niệm to gan trong đầu.

Nhan Thiên Thần bất động thanh sắc chờ đợi hai người đùa giỡn xong, mới lạnh nhạt đối với Mộ Tích Trần mỉm cười:

“Chào anh, em là bạn trai của Khinh Hàn.”

Đột nhiên ném ra bom nổ đem Mộ Khinh Hàn đầu “Ông” một tiếng rung động, nàng không cách nào tin ngó chừng Nhan Thiên Thần, kinh ngạc không ngừng:

“Nhan học trưởng, anh...”

Nàng cho là Nhan Thiên Thần đang nói đùa nhưng ánh mắt của hắn trấn định như thế! Phảng phất đây là chuyện thật...

Mộ Khinh Hàn nhíu mày trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi.

Hắn nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn cho anh mình hiểu lầm?

“Không...”

Đang muốn giải thích chỉ thấy Nhan Thiên Thần lộ ra vẻ mặt hết sức đau lòng, ôn nhu nói nhỏ cầu khẩn nói:

“Khinh Hàn, anh biết em còn đang giận anh. Nhưng là..anh đã biết sai rồi, em tha thứ cho anh có được không?”

Quá dối trá ! Nhan Thiên Thần lại là người dối trá như thế! Trước kia chưa bao giờ biết hẳn có thể âm hiểm đến loại này... Mộ Khinh Hàn trong lòng dâng lên một trận cảm giác vô cùng không thoải mái không biết là bởi vì khăn trang hay là tức giận nàng lại còn nói không ra một câu bác bỏ lời của hẳn!

Nhưng là nàng ý thức được nếu không phản bác sợ rằng hiểu lầm sẽ càng sâu, cho nên vội vàng giải thích:

“Không... anh trai, anh đừng hiểu lầm, em cùng anh ta không...”

Nhưng Mộ Khinh Hàn giọng nói bởi vì quá gấp rút mà lộ ra vẻ bối rối, mà Nhan Thiên Thần vẫn vẻ mặt tự nhiên, ưu thương lời nói đầu độc người khác

“Khinh Hàn, em tại sao còn không chịu thừa nhận cho anh?”

Nhìn nhìn lẫn nhau, bối rối luống cuống, càng làm cho người khác tin lời Nhan Thiên Thần là thật!

Nhưng là vị anh trai kia vẫn không có phát biểu ý kiến giống như nghe được cái gì đó mà vẻ chê cười, giật mình sững sờ một hồi lâu sau, đột nhiên ôm bụng cười lớn lên, còn kếm không có ở trên mặt đất lẫn lộn:

“Ha ha! Suất ca thật có thể nói giỡn... Chẳng lẽ chồng của em gái mình là ai người làm anh như ta còn không biết ư?”

“Đúng vậy, học trưởng anh đừng nói giỡn...” Vốn là đang phiền não như thế nào phủ định quan hệ với Nhan Thiên Thần Mộ Khinh Hàn vừa nghe lời này hưng phấn

“Bất quá, anh trai, anh đây là ý gì?”

Mộ Tích Trần không để ý đến vấn đề của nàng nhưng là rất nhanh Mộ Khinh Hàn có được đáp án, bởi vì Mộ Tích Trần hướng về phía phòng bếp la một tiếng:

“Em rể ~ “

Phòng bếp chậm rãi đi ra một người, bước chân rất nhàn nhã như đi chơi nhưng nhất cử nhất động này làm cho không người nào có thể dịch chuyển khỏi tầm mắt.

Người kia...

Nhan Thiên Thần sắc mặt đột nhiên đại biến.

Trong mắt của hẳn kinh hãi chợt lóe rồi biến mất, giờ phút này sắc mặt giống như bị người trước mặt tát một phát, khó coi như vậy.

“Thật xin lỗi, quấy rầy rồi.” Vội vã bỏ lại một câu không đợi bên trong phòng người ta nói gì Nhan Thiên Thần cũng không quay đầu lại chạy trốn chết. Kia bước chân đang vội vàng kia, phảng phất đi chậm một bước.

“Oa, em rể này, nhìn em đem người ta hù dọa chạy.” Mộ Tích Trần nhìn bóng lưng Nhan Thiên Thần chật vật chạy trốn phát ra 1 tiếng “Sách sách” sợ hãi, thuận tay đem cửa đóng kín lại sau đó mặt mang vẻ trên chọc nhìn về phía từ người đi từ phòng bếp ra.

Nhìn thấy Mộ Tích Trần một khắc kia, Phong Kỳ Dạ thật có chút kinh ngạc, bất quá hẳn trông mắt đen nét kinh ngạc rất nhanh biến mất không dấu vết, khóe môi vẻ lười biếng vung lên độ cong:

“Thì ra là.... Mộ ~ tiểu đệ ~ “

Mộ Tích Trần thân thể đột nhiên cứng đờ, một giây sau hẳn nổi giận như thế nào giống như mèo xù lông nhảy nhẩy dựng lên:

“Phong Kỳ Dạ, cậu đủ rồi đấy! Tôi mới không phải là tiểu đệ! Nói mấy lần không cho phép gọi tôi là tiểu đệ! !”

Phong Kỳ Dạ giọng nói không nhanh không chậm, ánh mắt từ từ nheo lại, trong cười mang theo mỉa mai hoặc tà tứ:

“Sao? Nhưng là lần trước...”

“Lần trước là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!” Mộ Tích Trần tảo bạo cắt đứt lời gấp đến độ dậm chân, đồng thời dùng ánh mắt hung ác nhìn người kia một bộ “Cậu dám nói ra tôi liền bóp chết cậu”.

Phong Kỳ Dạ tựa như là hoàn toàn không có thấy Mộ Tích Trần ánh mắt uy hiếp bất trí khả phỉ cười cười.

Cũng là bị quên ở một bên Mộ Khinh Hàn phát hiện chỗ không ổn, nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về hai người

“Dạ, anh trai, 2 người biết nhau ?”

49. Chương 49: Thệ Thủy Xây Thành

Mộ Thần là cao thủ đứng top 4 trong BXH game Loạn thế, cũng là trong trò chơi một người chơi duy nhất kĩ năng đúc kiếm đến tới cấp tông sư cùng sử dụng chiêu thức tự nghĩ ra. Trong đó có Dật Trần kiếm là người chơi rèn trang bị mà tạo nên truyền thuyết, từ khi sáng tạo thêm Dật Trần kiếm pháp quả thực như cá gặp nước dựa vào một kiếm này đi đi lại lại trên thiên hạ, thuận lợi đi lên vị trí thứ tư trong BXH.

Làm cao thủ thứ 4 hẳn sớm thành thói quen được ánh mắt người chơi kính ngưỡng cùng tán dương nhưng Mộ Tích Trần chưa từng có nghĩ tới chính là hình thức “Cao thủ” của mình thế nhưng cũng sẽ có 1 ngày chặt vật la cứu mạng như bao người.

Ngày đó hẳn mới vừa nộ hoàn nhiệm vụ đi ngang qua Bạch Hồ thành thời điểm, một người chơi toàn thân mặc quái dị giả mèo đột nhiên ngăn cản đường đi của hắn, hơn nữa càng không ngừng nói với hắn những lời hắn không giải thích được.

Mèo BL đối với hắn nói, hắn trời sinh một bộ dạng thụ rất thích hợp đi làm BL; hắn còn nói mình là Đoàn trưởng tổng công đoàn BL, kêu mình gia nhập, cậu ta có thể bao phủ.

Nhưng là Mộ Tích Trần biểu đạt ý là cự tuyệt, kẻ kia lập tức lộ ra mặt thật, thay đổi nét mặt ôn hòa, nhe răng cười hướng hắn tiến tới gần:

“Ồ...ha ha... Mộ Thần, thật ra thì ta rất sớm chú ý tới ngươi... Bất quá, ngươi hôm nay không đồng ý với ta, cũng đừng nghĩ rời đi...”

Một ít bộ dáng ác bá ép người vô tội làm cho Mộ Tích Trần không rét mà run. Hắn quá sợ hãi bần rồn rút ra Dật Trần kiếm của mình đánh ra Dật Trần kiếm pháp cùng Mèo BL đấu! Nhưng là rất nhanh hắn luống cuống bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện kiếm pháp tinh diệu cư nhiên bị kẻ kia dễ dàng dựa giải!

Sau hơn 21 chiêu Mộ Tích Trần bắt đầu lực bất tòng tâm ngay cả tay cầm kiếm cũng bắt đầu đau nhức. Hoảng hốt, tay múa kiếm run lên, mũi kiếm vô lực đâm về một bên mà bên kia Mèo BL không cho hắn cơ hội, hắc hắc cười một cái Miêu Trảo đã tới nụ cười kia làm hắn cả kinh cả người run rẩy. Mộ Tích Trần cũng chẳng quan tâm mặt mũi mình nữa hướng một vị áo trắng vừa vịn đi ngang hô to:

” Vị đại ca kia, cứu mạng ...”

Không biết là hắn một tiếng này kêu cứu nổi lên tác dụng hay là nhân khí áo trắng kia khí tràng vô cùng cường đại, động tác của Mèo BL chợt hơi chậm lại! Ở nơi này điện quang hỏa thạch trong nháy mắt, ống tay áo người kia vung lên, Mộ Tích Trần chỉ cảm thấy hàn quang xẹt qua trước mắt, Mèo BL thân đã nổi lên bạch quang.

Thật lợi hại! Mộ Tích Trần sợ hãi than không ngừng, ngay cả hắn cũng cảm thấy Mèo BL kia cố hết sức, nhưng đối phương lại một chiêu làm xong! Luôn luôn đối với cao thủ vô cùng sùng bái Mộ Tích Trần đối với người mặc áo trắng kia thật là trong nháy mắt hảo cảm hăng đến đỉnh điểm!

Chẳng qua là Mèo BL không một chút vẻ mặt lộ ra sợ hãi, mà là đang sắp tử vong lớn lối đối với người áo trắng cười ha ha:

“Dạ biểu ca, anh cho rằng giết em là được rồi ư? Chờ coi, một ngày nào đó em sẽ vượt xa anh!” Ánh mắt của hắn vừa chuyển khóa ở trên người Mộ Tích Trần

“Còn người nữa, Mộ Thần ... “

Mộ Tích Trần bị ánh mắt kẻ kia mang theo âm mưu sợ hết hồn, may là đối phương còn chưa có nói xong đã bị tử vong, điều này làm cho hắn thở phào một hơi. Bất quá hành động của Mèo BL này đúng là không phải là thường nhân có thể lý giải !

Phủ bụi trên người Mộ Tích Trần đem Dật Trần kiểm thu hồi, chạy đến trước mặt người mặc áo trắng mang tâm tình kích động về mặt sùng bái:

“Đại ca, ngài thật lợi hại! Ta rất bội phục ngài! Đúng rồi, thu ta làm tiểu đệ được không?”

“Người chính là Mộ Thần?” Mặc dù người áo trắng có khăn che mặt, không thể nhìn đến hắn giờ phút này là về mặt gì nhưng Mộ Tích Trần rõ ràng thấy giữa tròng mắt đen hiện lên một tia kinh ngạc.

Mộ Tích Trần gật đầu kỳ quái nhìn về phía hắn:

“Đúng vậy, đại ca...”

“Chuyện mới vừa rồi cũng không phải là cố ý giúp người, chỉ là vì giải quyết phiền phức của mình. Cho nên đem chuyện ngày hôm nay quên đi.” giọng nói người áo trắng đột nhiên trở nên lạnh lùng, ống tay áo của hắn vung lên, mũi chân thi triển khinh công nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Mộ Tích Trần về mặt ngạc nhiên chờ tại chỗ...

...

Lần thứ hai nhìn thấy áo trắng kia bên ngoài gần nơi lần đầu thực tập.

Ngày nghỉ buổi sáng, cha mẹ đang du lịch nước ngoài đột nhiên gọi điện thoại quốc tế đường dài cho hắn, nói có con một vị bằng hữu mới từ ngoại quốc trở về, vừa lúc đi ngang qua nơi đây muốn ở tại chỗ của hắn ở tạm một thời gian ngắn.

Khi đó hắn ở gần công ty thực tập thuê một phòng nhỏ, tiền mướn chẳng những rẻ mà , phòng ốc không gian cũng rất lớn. Một mình hắn ở cũng rộng nên hắn cảm thấy nhiều thêm một người cũng không có gì đáng nói, cho nên đồng ý.

Xế chiều hôm đó quả nhiên có người tới nhấn chuông cửa. Mộ Tích Trần xoa mắt mông lung, mơ mơ màng màng mở cửa, nhưng ánh mắt của hắn vừa mới tiếp xúc đến người ngoài cửa lập tức một cái giật mình tỉnh táo lại, buồn ngủ hoàn toàn không có.

“Là ngài? Đại ca? ” Hắn vô ý thức kinh ngạc kêu ra tiếng! Mặc dù trong trò chơi thấy không rõ bộ dáng người áo trắng kia, nhưng xúc giác của hắn luôn luôn nhạy cảm, hắn rất rõ ràng nhớ được cặp mắt thâm trầm như đêm tối, cho nên nhìn một cái nhận ra người trước mặt.

Người kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc

“Mộ Thần?”

Mộ Tích Trần kích động gật đầu như tởm, về mặt sùng bái nhìn người trước mặt: “Chào, coi như chính thức quen biết, em tên là Mộ Tích Trần. Đại ca anh chính là Dạ Thanh Hàn ư? Anh thật sự thật lợi hại, một chiều đã làm con Mèo BL kia bay xa! Quá đẹp trai ! Em tốt sùng bái anh nha...” Biết được Dạ Thanh Hàn là người áo trắng hôm đó do hắn tình cờ ở trên diễn đàn thấy được hình top 10 người trong BXH.

“Tôi tên là Phong Kỳ Dạ.” Người nói ngừng lại ý tứ hàm xúc nhìn hắn một cái, trong mắt xẹt qua nụ cười, mới chậm rãi mở miệng

“... Thực ra Dạ Thanh Hàn đúng là tôi. Chỉ bất quá... tuổi của tôi so với anh còn nhỏ hơn.”

“Sặc!”

Cái gì gọi là lỡ một bước thành thiên cổ hận! Đây chứ đâu

Trải qua một thời gian ngắn chung đụng Mộ Tích Trần dần dần phát hiện, Phong Kỳ Dạ thật ra là một bề ngoài lạnh lùng, nội tâm cực phức hắc! Người này chẳng những thường xuyên dùng câu “Mộ tiểu đệ” gọi hấn, còn luôn là bất động thanh sắc tùy ý hung hăng nghiền ép sức lao động của mình...

Mỗi khi thấy Phong Kỳ Dạ đáy mắt nụ cười phức hắc kia Mộ Tích Trần liền không nhịn được dậm chân kêu to hối hận! Hấn là ngu ngốc! Lại kêu 1 kẻ so với mình còn nhỏ tuổi hơn làm đại ca, còn bị đối phương dùng cái này để cười nhạo hấn a a a...

Cho đến một ngày, Mộ Tích Trần kinh ngạc địa biết được Phong Kỳ Dạ ở trong trò chơi cùng em gái của mình Lạc Tuyết Khinh Hàn kết thành vợ chồng, vui mừng quá đỗi kêu một hồi “em rể” một phen kết quả vẫn bị hấn một câu gọi “Mộ tiểu đệ” hấn giận đến phát điên... ( )

...

Tại Thanh Long thành một cửa sổ lầu lâu đóng chặt, đèn dầu sáng rõ. Mà tửu lâu to lớn như thế mà rỗng tuếch chỉ có ba vị khách nhân ngồi trên bàn.

Trên bàn bày đầy thức ăn ngon nhất của tửu lâu trong không khí tràn ngập mùi thơm của trà mùi thơm thấm vào ruột gan, làm người ta muốn ăn nhiều hơn..

Trước bàn cơm nghe Mộ Tích Trần tạm chân thật tự thuật sau Mộ Khinh Hàn ánh mắt ở giữa Mộ Thần cùng Dạ Thanh Hàn di động, nàng kinh sợ run một hồi lâu, rốt cục mở miệng:

“Thì ra là 2 người đã sớm biết...” Trong lòng nàng âm thầm đồng tình với anh trai một phen, sớm biết phu quân nhà mình phức hắc lại không nghĩ rằng lại phức hắc đến loại tình trạng này...

Dạ Thanh Hàn nhấp một miếng trà cười nhạt; mà Mộ Thần chỉ lo vui đầu ăn thức ăn trên bàn hoàn toàn không để ý tới phẩu ứng kinh ngạc của Mộ Khinh Hàn.

“Anh trai, anh vừa mới ăn cơm xong làm sao vừa lên trò chơi vừa...” Mộ Khinh Hàn nhìn ở trước bàn cơm Mộ Thần ăn như lang thôn hổ yết không thể chú ý hình tượng không nhịn được cau mày.

Mộ Thần thật vất vả ánh mắt từ “Trăm bận rộn” liếc nàng một cái, lắc đầu thở dài một tiếng, vừa quơ lấy một cái đùi gà hướng trong miệng nhét:

“Tiểu Khinh Hàn em quả nhiên giống người ‘vợ mà không thừa nhận, hành động chẳng phải đã nói rõ hết thấy sao... Ai, anh thật lâu không có đồ ăn ngon như vậy... ừm... Đồ quyến... Hmm thật...”

Mộ Khinh Hàn quả thực dở khóc dở cười thật không biết nên cười hay là nên giận

“Anh muốn nói cái gì?”

Mộ Thần miệng đem đùi gà toàn bộ nuốt xuống bụng hồi sức vẻ mặt mong đợi nhìn Dạ Thanh Hàn:

“... Bất quá vẫn là em rể làm đồ ăn ngon, sau này bữa trưa cùng bữa ăn tối như chúng ta, nhờ cậy vào em rể rồi.”

Dạ Thanh Hàn bình thản liếc hấn một cái, nhàn nhạt nói ra ba chữ

“Anh mơ tưởng.”

“...”

“Tôi chỉ làm cho phu nhân tôi ăn.” Vẫn là giọng nói phong khinh vân đạm.

“Oa, em rể...” Mộ Thần không nhịn được nằm cũng chủ bàn hô to tỏ vẻ bất công

“Không nên thiên vị như vậy !”

Mộ Khinh Hàn ở một bên nhìn có chút hả hê cười ra tiếng, trên gương mặt không có ý thức lộ ra đồ ửng.

Vừa lúc đó, tửu lâu đột nhiên vang lên một tiếng va chạm kịch liệt!

Phanh!

Có cái đồ gì đó tốc độ thật lớn đem cửa chính của tửu lâu toát một cái lỗ thủng to! Ngay sau đó, một bóng amfu lam xông tới hướng Dạ Thanh Hàn nhanh chóng vọt tới!

Mộ Khinh Hàn kinh ngạc kêu ra tiếng:

“Dạ! Cần thận...”

Nhưng là cái bóng màu xanh kia ở khoảng cách Dạ Thanh Hàn 0.01 m dừng lại, sau đó vũng vàng hạ xuống ở trên tay hắn. Mộ Khinh Hàn này mới nhìn rõ ràng thì ra là một con chim bồ câu, bộ dáng cùng chim bình thường không có gì khác nhau chẳng qua là nó cả người có ánh lên màu xanh...

Chim bồ câu chạm vào tay Dạ Thanh Hàn một khắc kia hóa thành một tờ giấy màu lam lẳng lẳng phiêu lạc đến lòng bàn tay của hắn. Phong Kỳ Dạ mở ra tờ giấy, nhàn nhạt lướt qua, giơ tay lên tờ giấy nhất thời hóa thành phần vụn. Hắn nhưng ngay sau đó đứng lên, không chần chừ đi ra ngoài cửa.

“Dạ, sao vậy?” Kể từ khi kia con bồ câu kia đưa tin xuất hiện Mộ Khinh Hàn mơ hồ nhận thấy được có cái gì đó không đúng, chẳng qua là không nghĩ tới Dạ Thanh Hàn phản ứng kịch liệt như thế!

“Loạn gặp phải một chút phiền toái, cần anh đi giúp cậu ta”

“Gi? !” Mộ Khinh Hàn kinh ngạc. Dạ không phải là luôn luôn lấy khi dễ Loạn Mã Tiên Sinh làm vẻ vang sao? Làm sao lần này đột nhiên hảo tâm như vậy, dùng bồ câu đưa tin mà đi giúp rồi?

Dạ Thanh Hàn cũng không quay đầu lại, đang khi hắn đẩy cửa ra một khắc kia hệ thống thông báo bắt thành linh vang lên!

[Hệ thống]: chúc mừng người chơi Thệ Thủy Vô Trần thành công thành lập thành trì “Thệ Thủy thiên hạ”, danh vọng + 1000 điểm.

[Hệ thống]: thành chủ Thệ Thủy Vô Trần của “Thệ Thủy thiên hạ” hướng Huyền Vũ thành tiến cống 5000 vạn lượng, nhận được thành chủ khen tặng đạt được danh vọng bang phái + 5000 điểm.

...

“Thệ Thủy Vô Trần người này làm sao thần tốc như thế? Liễu Tinh Ly mới xây thành có mấy ngày trước?” Nghe được hệ thống thông báo Mộ Thần ánh mắt kinh ngạc tròn, động tác cũng cứng lại cắn một cái miếng đồ ăn rơi xuống đất, dầu văng khắp nơi.

Nhưng là thông báo hệ thống vẫn không chịu ngừng nghỉ...

[Hệ thống]: Chúc mừng thành chủ Thệ Thủy Vô Trần của “Thệ Thủy thiên hạ” được thành chủ Huyền Vũ thành coi trọng đạt được danh hiệu “Khách quý của Huyền Vũ thành”, danh vọng cá nhân + 1000, được tự do xuất nhập chính điện.

[Hệ thống]: Chúc mừng thành chủ Thệ Thủy Vô Trần của “Thệ Thủy thiên hạ” hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp thành trì lên lv2

[Hệ thống]: Chúc mừng thành chủ Thệ Thủy Vô Trần của “Thệ Thủy thiên hạ” được thành chủ Huyền Vũ thành coi trọng trao tặng vật phẩm “Huyền Vũ thành binh tỳ”, đạt được danh hiệu “Huyền Vũ nguyên soái” thống lĩnh quân đội Huyền Vũ thành.

...

Hệ thống thông báo liên tục ra như thế, tại chỗ ba người đều giật mình. Đây... rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

50. Chương 50: Cuộc Chiến Huyền Vũ Thành

Mộ Khinh Hàn ngồi Chu Tước chạy tới Huyền Vũ thành thời điểm nhìn qua chính là 1 màn như vậy

Các điểm truyền tống trong Huyền Vũ thành đã bị người của bang Thệ Thủy hoàn toàn phong tỏa, khắp phố lớn ngõ nhỏ giới nghiêm. Bên trong quảng trường giữa thành lại càng tụ tập một nhóm quân thủ vệ mặc áo giáp có cung tên hợp thành một vòng vây. Bọn họ giơ cao cung chỉ chờ đợi lệnh phát động.

Loạn Mã Tiên Sinh lồi lạc đứng ở trên nóc tượng cao lớn giữa quảng trường biểu tượng của Huyền Vũ thành từ trên cao nhìn xuống đông nghịt người, khóe môi vung lên trong mắt hiện lên một tia miệt thị.

Trời gần hoàng hôn, sắc trời dần tối chỉ có 1 chút ánh đỏ làm cả tòa thành trì nhuộm 1 màu hồng đỏ.

Giờ phút này trên quảng trường tụ tập nhiều người như vậy nhưng cũng là yên tĩnh không tiếng động.

Loạn Mã Tiên Sinh ôm cánh tay mà đứng, bóng dáng của hắn bị trời chiều kéo dài khiến thân ảnh của hắn càng thêm cao lớn. Thần sắc hắn tự nhược a nhìn chăm chú vào quân đội dưới chân cũng không ai nói gì, cục diện giằng co như vậy kéo dài hồi lâu, không khí dị thường quỷ dị.

Đột nhiên đám quân đội kia giống như đứng yên bất động ở giữa lại tách ra, nhanh chóng lui sang hai bên tạo ra một con đường. Một người xuất hiện ở “Con đường” này, bình tĩnh đi tới phía này, hắn một thân hoa lệ quần áo gấm tím, trên mặt thủy chung là nụ cười ôn nhuận như ngọc nở. Mà phía sau hắn đi theo một người mặc cẩm bào màu lam nghênh ngang như đại gia trong mắt không coi ai ra gì.

2 vị đứng đầu của Bang Thệ Thủy ; Thệ Thủy Vô Trần cùng Thệ Thủy Niên Hoa.

Loạn Mã Tiên Sinh tóc dài theo một trận gió bay lên, hắn mắt lâm nguy không loạn nhìn hai thân ảnh từ từ hướng bên này đi tới, ánh mắt khẽ nheo lại.

“Không biết Thệ Thủy bang chủ làm như vậy là vì cái gì? A, không đúng, bây giờ hắn là gọi ‘Thệ Thủy thành chủ’ đi..”

Loạn Mã Tiên Sinh thanh âm mang theo nồng đậm ý châm chọc đưa vào trong tai Thệ Thủy Vô Trần.

Thệ Thủy Vô Trần mỉm cười ôn hòa, phảng phất chẳng qua là ở cùng một vị bạn hữu nhiều năm không thấy nói chuyện:

“Ta chỉ phụng ý của thành chủ, muốn mời thành chủ Thanh Long thành đến họp mặt.”

“Muốn mời? Có ai xuất động quân đội như vậy mà là ‘Muốn mời’ sao?” Loạn Mã Tiên Sinh cười ra tiếng đột nhiên đưa tay chỉ hướng 2 người mặt đất không sợ hãi chút nào nói thẳng.

“Thệ Thủy Vô Trần, đừng tưởng rằng ngươi làm tới cái chức Nguyên soái kia là có thể cáo mượn oai hùm! Còn ngươi nữa Thệ Thủy Niên Hoa ngươi cũng bắt quá chính là tay sai của tướng quân rùa đen mà thôi!”

Thệ Thủy Vô Trần nụ cười cứng đờ, trong mắt nổi lên một mảnh sắc bén như mũi nhọn xông tới.

“Ngươi ...” Thệ Thủy Niên Hoa lại càng giận đến sôi lên, tức giận không dứt nghênh hướng Loạn Mã Tiên Sinh ánh mắt đầy khiêu khích, kết quả bị kích đến đầu óc bất tỉnh, giơ tay vung lên không để ý hậu quả vọng động hô to :

“Bắn tên cho ta! ! !”

Thệ Thủy Vô Trần kinh hãi: “Không! Chờ ... “

Lời còn chưa dứt giọng của Thệ Thủy Vô Trần đã bị một trận “Bá! ” ” bá! ” ” bá!” cắt đứt!

Quân đội đã bắn tên vạn mũi tên bắn về phía Loạn Mã Tiên Sinh, đan vào thành một cái lưới lớn đem Loạn Mã Tiên Sinh đường lui toàn bộ che lại!

“Hừ! Không hổ là Bang Thệ Thủy này chính là... gọi là ‘Muốn mời’ của các ngươi!” Loạn Mã Tiên Sinh tựa hồ không có cảm giác nguy hiểm đến gần, vẫn trấn định như lúc ban đầu liếc 2 kẻ kia cười ra tiếng.

Mưa tên đầy trời bay đến.

Đang khi 1 khắc treo màn treo chuông đó một cái chớp mắt!

Loạn Mã Tiên Sinh quyết đoán đem cung sau lưng mình dỡ xuống, thuận thực mở cung “Sư” địa một cái! Một mũi tên màu lam tiến từ trong tay Loạn Mã Tiên Sinh lướt đi trực tiếp nghênh hướng kia vạn tên dài kia bay tới!

Phảng phất như sao băng xẹt qua mùi tên màu xanh quét một trận xoay chuyển mãnh liệt chỉ thấy mùi tên đó tiến vào trung tên dần tên kia...

“Kỳ tích” xảy ra!

Tên bắn của áo giáp thủ vệ quân đột nhiên ở giữa không trung gãy! Phảng phất bị mũi tên kia chỉ đường vốn là tên bắn về phía Loạn Mã Tiên Sinh giờ phút này toàn bộ biến thành nhảm ngay đám thủ vệ quân trên mặt đất kia!

Cục diện hoàn toàn bị thay đổi!

“Ha ha! So tài bắn cung với ta sao? Trở về tu luyện thêm một trăm năm đi!” Trên cao 1 tiếng vọng cười to, dũng cảm sảng lạng trong nháy mắt làm cho hai vị của bang Thệ Thủy trên mặt đây huyết sắc!

Mưa tên rơi xuống, vô tình đâm xuống thân thể của đám quân kia, trên quảng trường lớn như thể ánh sáng của có người tử vong liên tiếp sáng lên, cơ hồ chiếu sáng cả bầu trời.

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt trắng bệch nhanh chóng hướng giữa đám thủ vệ quân thối lui, cơ cảnh núp ở phía sau may mắn tránh được một kiếp.

“Hộ giá! Hộ giá!” Thệ Thủy Niên Hoa còn lại cả kinh bối rối luống cuống la hét, cũng bắt chập mặt mũi ôm cái đầu chặt vật chung quanh chạy. Kết quả đứng mũi chịu sào bị mấy chục mũi tên bắn trúng hoa hoa lệ lệ tận hưởng cảm giác “Vạn tiễn xuyên tâm” cứ thế trở về nơi hồi sinh. Trong lúc nhất thời tràng diện hỗn loạn.

Ngồi ở trên Chu Tước quan sát 1 màn làm người ta rung động Mộ Khinh Hàn không nhận được phát ra một tiếng sợ hãi than, không nghĩ tới Loạn Mã Tiên Sinh nam thụ này cũng có thể ra vẻ khí chất “Công” như thế.

Cho đến khi quân đội bị tiêu diệt 7, 8 phần Dạ Thanh Hàn mới không nhanh không chậm điều khiển Chu Tước từ mây hạ xuống, bay đến ngang tầm cạnh Loạn Mã Tiên Sinh.

“Oa! Dạ...cậu rất cuộc đã tới! Tôi sắp chịu không được... cậu tới thật kịp thời...” Loạn Mã Tiên Sinh vừa thấy được Dạ Thanh Hàn xuất hiện lập tức lộ ra một bộ mừng rỡ như điên, khua tay múa chân kích động được còn thiếu mức nào tới, phảng phất bộ dạng uy phong vừa rồi chẳng qua là ảo giác của mọi người!

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

” Chút ít chuyện như thế, cậu lại còn nói nghiêm trọng giống như ngày tận thế thế?” Dạ Thanh Hàn nhíu mày nhìn về phía hắn, giống như là bị mắc lừa trách cứ hắn.

“Oa! Dạ, cậu..cậu...cậu lại...” Loạn Mã Tiên Sinh nghe vậy gấp đến độ kêu to.

“Lại nói như vậy? Đây quả thực so với ngày tận thế còn nghiêm trọng! Cậu không nhìn thấy mình xém chết trong 1 đàn tên sao?”

Hắn bô bô nói, dùng hết từ ngữ tả sự việc mới kinh tâm động phách vừa nãy mưu cầu đã động con người Dạ Thanh Hàn.

Mộ Khinh Hàn “Xi” một tiếng cười lên:

“Nhưng là anh không phải là mới vừa ứng phó rất khá sao?”

Nhìn 2 vợ chồng đối với mình không có chút đồng tình nào Loạn Mã Tiên Sinh trong lòng một cái hờn dỗi chui lên ghen lên ủy khuất như tiểu tức phụ:

“Hai người này...” nhưng hắn luôn nói 1 nửa không cách nào biểu đạt ra nội tâm oan khuất của mình, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tự nhận xui xẻo... . T___T thật quá mức đáng sợ quần công như thế Dạ lại còn nói chỉ là chuyện nhỏ rồi?

“Ha ha ha, em rể, vị bằng hữu của em rất thú vị ...”

Cảm thấy ủy khuất không dứt Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên nghe được một trận tiếng cười vang dội này mới phát hiện ra 1 người đang ôm bụng cười ha ha, không khỏi kỳ quái nói:

“A...này? Vị này là...”

Mộ Khinh Hàn liếc cười nhìn huynh trưởng một cái có chút nhưc đầu vuốt vuốt huyết thái dương:

“Là anh trai của em, tên trong game là Mộ Thần.” Anh trai, phải chú ý hình tượng chứ...

“Ồ, Mộ Thần” Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên tỉnh ngộ, hai mắt tỏa sáng thế nhưng quên mất đây là giữa không trung một cất bước nhảy lên trên lưng Chu Tước cùng Mộ Thần nói khách sáo

“Mộ Thần, ngưỡng mộ đại danh đã lâu ! Sớm nghe qua anh tự mình chế kiếm rất lợi hại... Không nghĩ tới anh là anh trai của chị dâu...”

Mộ Thần thật vất vả ngưng cười, khoe miệng nín cười nhin không được co quắp, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là vươn ra móng vuốt sói cầm tay Loạn Mã Tiên Sinh rung hai cái tiếp theo tiếp tục ngã xuống đất cười to không ngừng.

Loạn Mã Tiên Sinh sờ sờ đầu cũng đi theo cười lên.

Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Khinh Hàn nhìn hai người như đứa ngốc có chút im lặng liếc nhau một cái. Cuối cùng vẫn là Dạ Thanh Hàn nhân nhậ mở miệng phá vỡ cái sự quỷ dị này:

“Ngồi xong chưa, phải cất cánh.”

Vừa lúc đó trên mặt đất truyền đến một tiếng giận dữ mắng mỏ:

“Dạ Thanh Hàn, người đem chúng ta làm cái gì rồi? Đem phiền toái cho ta, còn mình đã muốn đi rồi? Người có phải là nam nhân hay không? “

Mới vừa muốn lệnh Chu Tước bay đi Dạ Thanh Hàn nghe một tiếng mắng ác độc như vậy, mi tâm ngay sau đó vất lên tầm mắt chuyển vào trên mặt đất.

Chỉ thấy trong đám quân lính tan rã một kẻ quần áo xốc xếch gạt những thủ vệ ra nổi giận đùng đùng vọt tới cất lời mắng to.

Thì ra là Thệ Thủy Niên Hoa từ nơi sống lại trở lại trong lòng hấn vốn là đã nín thở không dứt, lại nhìn thấy Dạ Thanh Hàn kia dáng vẻ kiêu ngạo lửa giận thoảng cái vọt lên... phanh —— nổ tung!

“Mắng xong chưa?” Ngoài dự tính Dạ Thanh Hàn chẳng qua là không biểu hiện gì, lại rất có kiên nhẫn nghe xong Thệ Thủy Niên Hoa mắng mới hỏi một câu.

Thệ Thủy Niên Hoa sững sốt nhưng ngay sau đó tức sùi bọt mép nhảy lên:

“Còn chưa có... “

“Nếu chưa...vậy người sẽ chờ cùng Diêm vương nói chuyện đi!” Dạ Thanh Hàn vừa dứt lời không kiên nhẫn phất ống tay áo 1 cái, Thệ Thủy Niên Hoa tựa hồ sớm đoán được hấn có hành động như vậy, vội vàng hướng bên cạnh chột lóe.

Nhưng là...Hấn vẫn là trúng chiêu . = =||

Thệ Thủy Niên Hoa không cách nào tin nhìn trùy thủ đâm đúng trái tim mình, trợn tròn cặp mắt một hồi lâu mới thốt ra ba chữ:

“Là... thật... sao...” Đáng giận...Hấn rõ ràng nhanh tránh ra ! Tại sao vẫn dính chiêu...

“Hừ, Thệ Thủy Niên Hoa người tên ngu ngốc, lại dám mắng Dạ nhà chúng ta? Nói cho cùng loại người như người chỉ có tài miệng lưỡi chưa tính là nam nhân!” Trên lưng Chu Tước cô gái áo trắng phủ tay cười đến vẻ mặt âm hiểm. Thanh chủy thủ kia chính là Mộ Khinh Hàn ném đi thật ra mới vừa này là Dạ Thanh Hàn làm ra động tác giả nằng cũng rất ăn ý đem một thanh chủy thủ ném ra ngoài. ( )

“Các người...” Thệ Thủy Niên Hoa mang theo vẻ mặt không cam lòng cùng oán giận lần nữa trở lại nơi hồi sinh.

“Quá ghê tởm, chúng ta đã không cùng với các người so đo, lại còn khắp nơi ám toán chúng ta!” Theo bóng Thệ Thủy Niên Hoa biến mất, Loạn Mã Tiên Sinh đột nhiên từ trên lưng Chu Tước nhảy dựng lên đi tới bên cạnh Dạ Thanh Hàn cùng hấn sóng vai mà đứng, lạnh lùng nhìn về mặt đất Thệ Thủy Vô Trần vẻ mặt sững sờ.

“Thệ Thủy thành chủ, người có phải hay không hẳn là nên cho chúng ta một cái công đạo?”

“Ta...” cảm giác áp bách mãnh liệt làm Thệ Thủy Vô Trần không tự chủ lui về sau một bước, hấn cắn chặt hàm răng ngẩng đầu nhìn về mấy người kia, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng. Hấn biết cho dù bây giờ trong lòng có nhiều hận đi chăng nữa cũng không thể biểu hiện ra!

Cho nên hấn miễn cưỡng nặn ra nụ cười:

“Này... Dĩ nhiên, chuyện ngày hôm nay... là chúng ta không đúng, ta sẽ thật tốt trách phạt...”

Loạn Mã Tiên Sinh đáp lại hấn một cái cười lạnh: “Hy vọng người nói được là làm được! Còn có... chạy trở về đi nói cho thành chủ kia của người biết, nói bổn đại gia ta không rảnh đi dự Hồng môn yến của hấn, muốn tìm ta thì tự mình bò qua! Nếu không ta còn tưởng rằng hấn là chân tay tàn phế đó!”

“A... Ta sẽ chuyển cáo thành chủ...” Những lời này Thệ Thủy Vô Trần cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Khi Thệ Thủy Vô Trần trong lòng căm giận thì một thanh âm thanh thúy non nớt vang lên:

“Nương!” Thệ Thủy Vô Trần cả kinh theo bản năng nhìn về nơi thanh âm phát ra.

Chỉ thấy giữa không trung, một con hồ ly lông trắng một đôi cánh lửa đỏ chợt lao vào trong ngực Mộ Khinh Hàn, cánh thu hồi đang muốn dùng đầu từ từ làm nũng, đã bị Dạ Thanh Hàn xách ra.

Tiểu hồ ly bị Dạ Thanh Hàn xách đi vung tiểu móng vuốt, lã chã – khóc:

“Hu hu, phụ thân hư! Ta muốn ôm nương...” Nhưng lời còn chưa dứt tiểu hồ ly đã bị hấn nhướng mày ném tới trong ngực Loạn Mã Tiên Sinh.

Loạn Mã Tiên Sinh mắt trách cứ nhìn Dạ Thanh Hàn một cái, đang muốn trấn an tiểu hồ ly chỉ nghe thấy tiểu hồ ly một tiếng giống như điện giật sợ hãi kêu.

“Oa! Ta không nên trách thúc thúc!” Tiểu hồ ly như con rắn nhỏ từ trong ngực Loạn Mã Tiên Sinh giãy dụa ra ngoài nhảy đến trên lưng Chu Tước hoàn toàn không để ý tới Loạn Mã Tiên Sinh bị mãnh liệt đá kích, nó mắt nước mắt lưng tròng nhìn về Dạ Thanh Hàn.

Mộ Khinh Hàn cúi xuống tay sờ soạng lông của tiểu hồ ly, hé miệng cười một tiếng:

“Tiểu Thần ngoan, chuyện 2 ta nhờ con làm... đã làm xong chưa?”

Tiểu hồ ly lỗ tai lắc lắc gật đầu như tôi:

” Đã làm xong. Con theo phụ thân phân phó đem tường thành thiêu hủy đó! Hắc hắc, nước bình thường không thể tắt được lửa của con đâu.”

Lặng lặng đứng tại trên mặt đất Thệ Thủy Vô Trần chưa kịp tiêu thụ những người kia cùng một con hồ ly quý dị nói chuyện cảm thấy kỳ quái chỉ thấy Dạ Thanh Hàn thay đổi tâm mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hấn, khóe môi vung lên một cái:

“Hôm nay sẽ đưa người một phần đại lễ.”

“Cái gì? đại lễ? Thệ Thủy Vô Trần trong lòng cả kinh có cái dự cảm bất an thân nhiên sinh ra, hấn mơ hồ cảm thấy không ổn vội vàng nghi ngờ hỏi lên tiếng. Nhưng là một giây sau hấn biết đáp án rồi! Bởi vì, hệ thống thông báo ra.

[Hệ thống]: Thành trì “Thệ Thủy thiên hạ” gặp kẻ ác ý phá hư, bốn bề thành tường sụp xuống, độ bảo hộ thành trì rơi xuống tới 13. Các bang phái khác ngoại trừ cá nhân có thể tự do công thành, vật phẩm đoạt được trong thành sẽ là vật phẩm thuộc về mình. Cơ hội khó có được...mọi người mau hành động!

...

Ồ trong Loạn Thế thành trì mà người chơi tạo ra có thể bị tấn công, chỉ bất quá khó là ở chỗ độ phòng hộ mà thôi. Nhưng nếu thành trì độ phòng hộ dưới 50% trở xuống hệ thống sẽ báo ra thông báo cho người chơi.

Thì ra là “chuyện” trong miệng vài người kia chính là đi phá hư độ phòng hộ thành trì của mình sao?

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt biến đổi lớn hẳn lão đảo lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy trong cơ thể có cái gì chạy đi lên, cổ họng một trận ngại ngại.

“Người .... đáng giận!” Hắn khó khăn áp chế tâm tình của mình, vẻ mặt hung ác trừng hướng mấy người, ánh mắt kia tựa hồ muốn đâm thấu bọn họ!

Nhưng là Dạ Thanh Hàn chẳng qua là lạnh lùng liếc hắn một cái, không có để ý tới hắn điều khiển Chu Tước cất cánh.

Thệ Thủy Vô Trần thấy Dạ Thanh Hàn không coi mình ra gì, trong lòng lại càng chán nản, hướng về phía Chu Tước cả giận nói:

“Dạ Thanh Hàn, người nhớ kỹ cho ta! Chuyện ngày hôm nay chẳng qua là bắt đầu sau này chưa biết được! Người hãy chờ xem!”

Chu Tước rất nhanh bay vào trời cao, Thệ Thủy Vô Trần thịnh nộ phẩy tay áo một cái mang theo một trận bụi mù.

Hồi lâu rốt cục có một bang chúng Thệ Thủy nện bước vội vã chạy đi lên sứt đầu mẻ trán nói:

“Bang chủ, thành trì chúng ta bị...”

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt rất khó coi, chẳng phân biệt được nói loạn, rồi là một trận chửi mắng:

“Ngu ngốc! Mau triệu tập người đi cứu giúp thành trì! Mau lên!”

“Dạ...!” Đám bang chúng kia bị hù dọa, không đợi hắn nói lần thứ hai liền lặn một vòng thật nhanh chạy đi.

Trời chiều gần hoàng hôn bóng của Thệ Thủy Vô Trần kéo thành một dọc dài.

Một trận gió lên tà áo bay phấp phới, trên không trung như xuất ra 1 vòng cung xinh đẹp.

“Hừ, Dạ Thanh Hàn, người nghĩ đến các người thật thắng sao? Còn chưa hết đâu!” Ngắm lên tượng đá trước mắt cao lớn biểu tượng thành Huyền Vũ, Thệ Thủy Vô Trần ánh mắt nheo lại, lộ ra một nụ cười lạnh thấu xương.

“Từ khi các người vừa tiến vào Huyền Vũ thành cũng đã rơi vào cạm bẫy của ta rồi!”

51. Chương 51: Ảo Cảnh

Chu Tước từ từ bay xa, Huyền Vũ thành bắt đầu trở nên nhỏ dần rồi mơ hồ không rõ, cuối cùng hoàn toàn từ trong tầm mắt biến mất không thấy gì nữa. Mộ Khinh Hàn quay đầu lại bèn hướng Loạn Mã Tiên Sinh cười nói:

“Đúng rồi, Loạn Mã tiểu thụ làm sao sẽ ở Huyền Vũ thành? Còn có tại sao bị đám người của Thệ Thủy kia bắn 1 đàn tên với anh?”

“Lão Tử mới không phải tiểu thụ!” Loạn Mã Tiên Sinh nhảy lên, rất tức giận lần nữa cườm điệu, vừa ngửa đầu nhìn trời phát ra một tiếng thở dài, thở dài nói

“Ai, nhớ ngày đó... tôi là tự do cỡ nào. Nhưng hôm nay, cuộc sống tự do đã đi không quay lại...”

Loạn Mã Tiên Sinh bô bô nói một câu cảm khái, cuối cùng ngay cả tính tình tốt như Mộ Thần cũng bị hắn nói đến không nhận được.

“Khụ khụ, Loạn Mã huynh đệ có thể nói hay không nói trọng điểm.”

“Được rồi... thật ra thì chuyện xảy ra là như này...” Loạn Mã Tiên Sinh không thể làm gì khác hơn là ngưng cảm thán, nói đến chuyện đã trải qua

“Tôi thật vất vả khi có kì nghỉ thấy thoát được ma trảo bà điên đi Mỉm cười kia, tính toán thật tốt chơi game vui đùa một chút, ai ngờ nữ nhân này lại chết quẩn lấy tôi không tha. Trong lúc bối rối ta đánh bậy đánh bạ trốn vào Huyền Vũ thành lại bị quân đội của Thệ Thủy Vô Trần vây quanh, nói gì là muốn dẫn ta đi gặp thành chủ của bọn họ...”

Nói tới đây Loạn Mã Tiên Sinh có chút cảm thấy khó xử bất đắc dĩ nhún vai, không tốt cười cười nói:

“Chuyện sau đó, mọi người cũng biết rồi.”

Mộ Khinh Hàn huých hắn một cái, nghi ngờ hỏi:

“Sao không trực tiếp chạy về Thanh Long thành?”

Loạn Mã Tiên Sinh nghe vậy, chỉ cảm thấy một ngụm oán khí từ từ tràn đầy lên. Sắc mặt của hắn trưởng đến đỏ bừng, phát tiết lên tiếng:

“Chị dâu cho rằng tôi không làm sao? Cái bà điên kia từ lúc biết ta có chiêu này sớm phái người ngăn ở tuyến tổng trận của Chu Tước thành cùng Thanh Long thành, ta chỉ đành chạy trốn tới Huyền Vũ thành. Có câu chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Mỉm Cười Đau Đớn nữ nhân này cũng sẽ đoán không được tôi sẽ chạy đến phạm vi của Bang Thệ Thủy đúng không? Tôi đang định từ Truyen tổng trận kia trở về, nào biết...”

Mộ Khinh Hàn suy nghĩ một chút vừa lên tiếng cắt đứt lời hắn:

“Không đúng, anh tại sao không cần hỏi thành phù đến Thanh Long thành?”

“... Hắc hắc, hỏi thành phù vừa lúc dùng hết.” Loạn Mã Tiên Sinh lúng túng sờ sờ đầu.

“...” Trừ Loạn Mã Tiên Sinh, những người ở chỗ này không khỏi đỏ mặt, toàn bộ dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn.

Loạn Mã Tiên Sinh bị mấy đạo ánh mắt ngó chừng cả người không được tự nhiên, mặt đen một chút, không nhận được phần nộ quát:

“Này! Mọi người có thể hay không đổi cái vẻ mặt kia đi được không!”

Mộ Khinh Hàn cùng Mộ Thần phần nộ thu hồi ánh mắt, đồng thời đảo cặp mắt trắng dã, rất tâm linh tương thông nghĩ: Cậu vốn là rất ngu ngốc! Đây là sự thật!

Loạn Mã Tiên Sinh vừa thấy hai người bộ dạng này còn muốn nói gì nữa lại bị một thanh âm trầm thấp nhưng rõ ràng cắt đứt:

“Đến.”

Vừa mới dứt lời, Mộ Khinh Hàn cùng Mộ Thần đồng thời từ trên lưng Chu Tước nhảy xuống động tác linh hoạt nhảy xuống đất vừa hai chân vững vàng chắm đất. Mà Loạn Mã Tiên Sinh nhất thời thất thần phần ứng không kịp chỉ cảm thấy đến phía dưới không ổn cả người phút chốc hướng trên mặt đất ngã “Đông” một tiếng.

“Ai u! Đau ...” Loạn Mã Tiên Sinh bị đau kêu lên, giãy dụa đứng dậy, xoa mông hắn không nhận được hướng Dạ Thanh Hàn oán giận nói

“Dạ! Cậu trước lúc hạ xuống tại sao không thông báo một tiếng? Khiến ình... Đau chết!”

“Tôi đã nói qua...ai bảo cậu không có nghe rõ?” Ai biết Dạ Thanh Hàn không những không đồng tình hắn, ngay cả liếc cũng không liếc hắn cái nào, phảng phất hắn chỉ là không khí.

Một câu nói làm Loạn Mã Tiên Sinh á khẩu không trả lời được, không thể làm gì khác hơn là im lặng, một mình ở trong lòng yên lặng rơi lệ... T_____T ....kẻ không có lòng đồng tình con người!

Nhìn Loạn Mã Tiên Sinh vẻ mặt u oán, Mộ Khinh Hàn thiếu chút nữa cười ra tiếng nhưng là nàng cuối cùng không cười ra ngoài. Đó là bởi vì đột nhiên một trận gió u ám lướt qua cổ nàng, một trận khí lạnh xông vào da của nàng làm thân thể nàng không khỏi run lên cả người nhất thời cảnh giác.

Nàng theo bản năng hướng bốn phía nhìn quanh, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác kì lạ đến mãnh liệt .

Dưới chân đá chạy lung tung, sương mù từ phương xa chạy tới, không thấy điểm cuối. Hai bên cây cao lớn lần lượt thay đổi cảnh lá bao trùm trong bóng tối, nhìn như 1 rừng cây bình thường nhưng làm cho người ta cảm giác vô cùng rét lạnh.

“Dạ, không đúng...Trở về Thanh Long thành có một con đường như vậy sao?” Nàng nhìn quanh bốn phía theo bản năng hỏi ra. Âm thanh của gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua, chung quanh lá cây phát ra tiếng kêu xào xạc làm nàng cảm giác sợ nổi da gà, thanh âm trong miệng cũng khẽ phát run.

“Hình như thế...” Dạ Thanh Hàn nghiêng đầu mặt nghi ngờ nhìn về phía nàng.

“Hmm? Chị đâu, chị ngạc nhiên sao? Dạ làm sao có thể sẽ đi sai đường?” Không đợi Dạ Thanh Hàn nói chuyện Loạn Mã Tiên Sinh đã cười lên ha hả

“Cho dù đi nhầm đường, nơi này cũng không thấy có ma đâu, không có con gián to đùng...và vài thứ đáng sợ đâu?”

Một bên Mộ Thần đột nhiên “A” kinh hãi kêu ra tiếng, run rẩy chỉ phía trước:

“Kia... Đây là cái gì... thật... thật tuôn ra...” Hắn cũng a nói không ra lời chỉ cảm thấy một trận ác cảm sôi trào lên, cặp mắt sáng trong chiếu ra một đôi râu khổng lồ.

Mọi người theo hướng hắn chỉ nhìn lại, không khỏi thất kinh!

Chỉ thấy phương xa chỗ sương mù từ từ đi ra khỏi một bóng to lớn, thân thể toát sáng đen nhánh, đầy răng cưa, cánh khổng lồ như cánh quạt làm người ta cơ hồ muốn nôn mửa. Đây là... Con gián sao?

Làm cô bé Mộ Khinh Hàn cho dù ý chí của nàng lực kiên định cỡ nào hôm nay nhìn thấy con gián to thế này cũng không cách nào khống chế mình nôn ra một trận.

“Khinh Hàn, không nên nhìn!” Dạ Thanh Hàn vội vàng đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã của Mộ Khinh Hàn, đem nàng kéo vào trong ngực dùng thân thể che mình tầm mắt của nàng.

“Lập tức nhắm mắt lại!” Thanh âm dứt khoát rõ ràng truyền vào trong tai Mộ Khinh Hàn, nàng sắc mặt tái nhợt gật đầu dựa theo hắn nói mà nhắm mắt lại quả nhiên hoàn sợ, ghê tởm giảm bớt không ít.

“Thật buồn nôn!” Mộ Thần tràn đầy đề phòng giơ kiếm hướng về phía con gián kia đang không ngừng đến gần khuôn mặt hắn cực chán ghét cuối cùng không nhịn được đánh mắt đi chỗ khác.

Loạn Mã Tiên Sinh lúc này đã cả kinh trợn mắt há hốc mồm:

“Oa! Ta chỉ tùy tiện nói làm sao thật sự có? Sẽ không phải có mấy cái cô hồn lai văn kia chưa?”

Vừa mới dứt lời từ phía trên một đạo hắc ảnh trùm xuống làm một mảng lớn diện tích bị bóng tối che lại. Loạn Mã Tiên Sinh vội ngẩng đầu vừa nhìn chỉ thấy bầu trời thật sự có một con vật khổng lồ màu xanh đang hướng bên này bay tới!

“Má ơi!!”

“Loạn, mau thả tên!” Dạ Thanh Hàn ánh mắt rùng mình, ra lệnh!

Loạn Mã Tiên Sinh không nhịn được kháng nghị đứng lên:

“Tại sao lại là mình? “

“Bởi vì nơi này chỉ có cậu có công kích từ xa! Nhanh lên một chút!”

“Rõ ràng cậu...” Loạn Mã Tiên Sinh mới vừa chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Dạ Thanh Hàn, cả người run lên lập tức đem câu kháng nghị “Rõ ràng cậu cũng” nuốt trở vào, nhanh chóng rút ra cung tên, nhắm lên, nhắm trúng, dùng sức lôi kéo...

Hai mũi tên liên tiếp bắn ra lấy tốc độ sét đánh mà nhắm vào 2 bóng khủng bố kia!

Rầm!

Sau khi 2 con quái kì dị này đầu toát ra mấy chữ màu đỏ kỳ quái chính là bọn chúng cũng không có nằm chết như trong dự liệu mà chỉ thấy thân thể của bọn chúng giống như văng thành mảnh nhỏ khắp nơi rồi tản ra tan tành rơi xuống đất...

Sau đó lập tức...Phảng phất có 1 bàn tay vô hình đang thao túng, những mảnh nhỏ rơi lả tả kia thật nhanh tụ hợp thành một đồng, một lần nữa tạo lại thành 1 vòng đen lớn ngay sau đó vòng đen kia toát ra những tia nứt mài tím đồng mảnh nhỏ kia thể nhưng hợp lại thành một quái nhân gián màu xanh biếc dáng vóc to lớn, thân thể của nó lại gấp hai rồi!

Hợp thể sao?

“Tại sao có thể như vậy? Đây là...” Loạn Mã Tiên Sinh con ngươi co rụt lại, lần nữa mở cung, một mũi tên cắm vào người con gián dáng vóc to con kia.

Nhưng là...

Lần này bay ra chữ lại là màu xanh biếc “Công kích không hiệu quả” !

“Quái đột biến sao? Nhưng lực phòng ngự làm sao có cao đến thái quá như vậy? Chẳng lẽ...” Mộ Thần cau mày nói nhưng lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy dưới chân một trận dư chấn mãnh liệt, cát đá bay lên và con gián kia lại hướng bên này vọt tới !

“Không hay rồi!” Kèm theo kêu to lên một tiếng, bốn nhân ảnh nhanh như điện hướng từ 4 phương hướng nhảy xuống chạm đến trên mặt đất chỉ nghe “Uỳnh” một tiếng, đất núi rung chuyển, vung lên một trận cát bụi.

“Làm sao trở về...buồn nôn” Vốn là bị ôm ở trong lòng Dạ Thanh Hàn Mộ Khinh Hàn đột nhiên cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, vội vàng mở mắt ai ngờ đập vào mắt lại là một con so với con mới vừa rồi khinh khủng hơn, lần nữa nôn khan.

“Khinh Hàn, đừng nhìn!” Dạ Thanh Hàn ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói, mắt hướng con gián kia đảo qua, ống tay áo giương lên một phen kiếm trong tay áo bay ra thẳng tắp xuyên qua thân thể con gián xanh!

-100!

Giá trị thương tổn nhỏ như vậy, chút ít máu căn bản không có chết được nó!

Đầu cắm ở trong đất bùn liều mạng giãy dụa con gián xanh kia tựa hồ cảm nhận được thân thể đau đớn, run lên, bốn phía bùn đất trong nháy mắt nứt rồi bay văng ra!

Rõ ràng là côn trùng, mà lại phát ra một tiếng như dã thú gầm thét, tiếp theo nó nổi điên hướng đám người họ vọt tới!

“Tránh mau!”

Một tiếng vang thật lớn xen lẫn tiếng rống to, con gián lần nữa một đầu đâm vào trong đất bùn nhưng lần này nó tựa hồ có kinh nghiệm rất nhanh làm thành công giãy dụa ra khỏi bùn đất.

Bất quá khi nó lại một lần nữa tìm kiếm mục tiêu công kích nhưng không thấy thân ảnh mấy người họ, không khỏi nổi giận lên nó điên cuồng gào thét ở bốn phía lung tung chạy dẫn tới mặt đất lại là một trận chấn động mãnh liệt!

Ừ ù uỳnh!

Cảm thụ được một từng mảnh nứt mảnh liệt, núp ở dưới vách đá Loạn Mã Tiên Sinh không khỏi nở nụ cười khổ, quay đầu đối với Dạ Thanh Hàn nói:

“Dạ này, bây giờ nên làm gì?”

Dạ Thanh Hàn không có trả lời, chẳng qua là yên lặng trấn an Mộ Khinh Hàn trong ngực, trấn nhấn lên.

“Chẳng lẽ ngay cả người như em rể cũng không có biện pháp gì sao?” Mộ Thần nhìn thấy hấn vẻ mặt ngưng trọng, cũng không khỏi bối rối.

“Oa! Tại sao phía ngoài âm ỉ như thế? Làm cho con muốn ngủ cũng không được ...” Đang khi mấy người cũng không có chút đối sách nào thì 1 tiếng nói non nớt oán giận cắt đứt. Tiểu hồ ly lông mềm như nhung từ trong túi đựng thú cưng của Mộ Khinh Hàn xông ra, một cái móng vuốt xoa liếc tròn mắt, mơ hồ nhìn về chung quanh.

Loạn Mã Tiên Sinh hai mắt tỏa sáng, vội vàng đem tiểu hồ ly ôm ra ngoài, lắc lắc:

“Hồ ly, nhanh... dùng lửa thiêu chết con gián kia đi!”

Tiểu hồ ly bị hấn dao động đến hoa cả mắt, vội vàng một móng vuốt đem tay của hấn đẩy ra, giãy dụa ra ngoài nhảy đến trên đầu của hấn nhìn quanh sau đó hết sức không giải thích được hỏi:

“Cái gì? Con gián nào cơ?”

“Mi mù sao? Cái con gián to lù lù màu xanh? To đùng như vậy mà mi lại không nhìn thấy?” Loạn Mã Tiên Sinh chỉ vào hướng có con gián kia cơ hồ rống to tiếng. Cho dù bọn họ núp ở bên vách núi nhưng bọn họ có thể xuyên thấu qua vách đá thấy con gián kia thân thể cao thể nào nó rõ như vậy không có lý do gì mà tiểu hồ ly lại không nhìn thấy!

Tiểu hồ ly rất ủy khuất ôm lấy cái đuôi xoay lù lù thành 1 vòng tròn

“Nhưng là...Tiểu Thần thật không nhìn thấy. Nơi này đúng là không có con gián nào cả...”

“Mi...mi..mi làm ta tức chết ...” Loạn Mã Tiên Sinh vội vàng xao động kêu lên lại bị Dạ Thanh Hàn cắt đứt

“Đợi một chút... Loạn .”

Dạ Thanh Hàn tầm mắt rơi vào trên người tiểu hồ ly hết sức tỉnh táo hỏi:

“Con nói một chút xem con tại sao không nhìn thấy?”

Tiểu hồ ly ôm cái đầu liều mạng lắc đầu.

“Tiểu Thần không biết. Phụ thân, tiểu Thần thật không có nhìn thấy con gián màu xanh mà...”

Mộ Thần vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía tiểu hồ ly, lộ ra nét mặt bán tín bán nghi, nghi vấn trong đầu hỏi lên tiếng:

“Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng chúng ta nhìn thấy...”

“Ha ha, hồ ly dĩ nhiên không nhìn thấy, bởi vì cái này chỉ ảo giác của mấy người.”

Trong không gian rộng lớn vô ngần, đột nhiên 1 tiếng vọng lên một tiếng cười vang tận mây xanh, trải qua hồi lâu mà thanh âm vẫn làm cho người nghe ở chỗ này không hẹn mà cùng cả kinh!

52. Chương 52: Lại Thấy Quân Tử Quá Lộ

“Ảo giác?”

Nghe thế một tiếng vọng đó tất cả mọi người đều thấy giật mình.

Dạ Thanh Hàn trước phục hồi tinh thần lại đầu tiên, trong mắt tối tăm thâm thúy lộ ra vẻ ngưng trọng, hấn quay đầu nhìn chung quanh một chút vì xác nhận những lời kia là chân thật, hấn đưa tay lên trên vách

đã dựng đứng xúc cảm rất chân thật không giống như là giả. Nhưng vì cái gì thanh âm kia nói là.. ảo giác? Đúng rồi... cái thanh âm kia rất quen thuộc... Tựa hồ đã nghe qua ở nơi đâu rồi?

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng Loạn Mã Tiên Sinh kinh hô:

“Mau nhìn! Con gián kia...”

Thấy lại nhìn con gián to lớn kia mới phát hiện trên người của nó thể nhưng toát ra từng vòng vàng sáng, như bước sóng khuếch tán ra. Thân thể của nó từ từ mọc cánh thành tiên từ từ giảm nhỏ đi rồi trở nên trong suốt từ từ biến mất không thấy gì nữa!

Cái chỗ này không còn thấy bóng dáng của con gián nào nữa.

Chẳng qua là dấu vết bị phá hỏng vẫn tồn tại, toàn cảnh là vết tích sót lại như không tiếng động nói ọi người con gián kia từng tồn tại là chuyện thực.

Mộ Thần lòng vẫn còn sợ hãi phát ra một tiếng than:

“Nó biến mất! Chẳng lẽ đúng như cái thanh âm kia , chỉ là ảo cảm giác?”

“Mới vừa rồi tôi vừa nói con gián nó xuất hiện... Chẳng lẽ tôi nói gì... nơi này sẽ xuất hiện sao?” Loạn Mã Tiên Sinh không hổ là Loạn Mã Tiên Sinh, ngay cả ý nghĩ cũng cùng khác người khác. Hắn cúi đầu trầm tư một phen đột nhiên rất hưng phấn ngẩng đầu lên giọng lên cao ngón tay hướng trên trời bao la cười lên ha hả.

“Trời ạ! Vậy thì hãy rơi xuống cho tôi một đồng vàng đi! Ha ha!”

Vừa mới dứt lời tiếng cười của hắn vang tận mây xanh, trên bầu trời bao la đột nhiên “Rầm ” rơi xuống một đồng lớn hơn vàng!

Những đồng tiền vàng lớn nhỏ như mưa rơi xuống thẳng tắp hướng mấy người trên mặt đất mà rơi vào!

Mộ Thần con người bỗng dừng cơ rụt lại, sắc mặt đột nhiên đại biến:

“này! Loạn Mã tiểu thụ, cậu cái đồ biến thái này! Muốn tiền muốn điền rồi sao? Có phải hay không muốn hại chết chúng ta? “

Loạn Mã Tiên Sinh đã quá sợ hãi căn bản chẳng quan tâm trả lời, ôm đầu chạy cách đội ngũ âm thanh kêu to lên:

“A a a, thật rơi vàng, làm sao bây giờ? Cứu mạng ...”

Cả 1 diện tích lớn đều là mưa vàng làm hắn căn bản không chỗ trốn! Bị đồng vàng lớn như vậy đập trúng cũng không phải là nói đùa cho dù giá trị thương tổn là -10 hết sức nhỏ nhưng là bị nện ngấn ấy vào người, có thể chết là đương nhiên!

“Oa! Cứu mạng ...” Loạn Mã Tiên Sinh bị tiền không ngừng rơi xuống nện đến đầu vầng mắt hoa chỉ có thể liều mạng hướng trong miệng nhét thuốc nghiêng người né tránh vàng rơi. Hắn thừa dịp đang né tránh, xoay người nhìn về phương hướng nào có thể trốn tính toán hỏi bọn họ một câu xem có đối sách gì không ai ngờ cảnh tượng nhìn qua lại làm cho hắn cơ hồ hộc máu!

Hắn thấy gì thế này? Hắn nhìn thấy một con Thanh Long khổng lồ và đám người Dạ Thanh Hàn, những đồng vàng bay văng ra, không có giá trị thương tổn phải nói 3 người họ...lông tóc không tổn hao gì!

“A! Dạ, không nên như vậy ...” Loạn Mã Tiên Sinh nhất thời im lặng ” nuốt lại”, nước mắt cơ hồ là bão tố chạy nhanh đến dưới Thanh Long núp ở góc oán trách

“Dạ khi dễ tôi, chị dâu khi dễ tôi, anh trai chị dâu cũng khi dễ tôi, tất cả mọi người khi dễ tôi...”

Cuối cùng, Dạ Thanh Hàn hết sức không nhịn được cho hắn một cái ‘phù cấm nói’

Đình!

“Hệ thống: Người chơi Dạ Thanh Hàn đối với bạn sử dụng phù cấm nói, bạn trong mười lăm phút không thể nói chuyện.”

Loạn Mã Tiên Sinh nghe được hệ thống nói đầu tiên là kinh ngạc, nhưng ngay sau đó kháng nghị loại la hét lên: “U... &% #@!”

Đáng tiếc, hắn đã nói không ra lời... ( )

Mưa vàng túc túc rơi mười phút đồng hồ mới từ từ ngừng xuống.

Thanh Long cũng theo thế mà biến mất trở lại vào túi thú cưỡi của Dạ Thanh Hàn.

“Dạ, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?” Mộ Khinh Hàn từ dưới Thanh Long đi ra lấy lại bình tĩnh đứng vững thân thể, nhẹ giọng mở miệng hỏi người bên cạnh. Nàng bây giờ trạng thái nhìn qua tốt lên rất nhiều gương mặt cũng từ từ khôi phục huyết sắc, nhưng tinh thần vẫn có chút khó chống đỡ.

Mộ Thần vừa đồng ý gật đầu vừa hướng bốn phía nhìn quanh.

“Đúng vậy, cho dù biết đây là ảo cảnh cũng cần phải nghĩ biện pháp ra ngoài? Có phải nên cần thứ gì phá giải...”

Loạn Mã Tiên Sinh bởi vì không cách nào nói chuyện, sắc mặt bởi vì gấp gáp đến mức hồng thẩu, hắn chỉ có thể liều mạng gật đầu bày ra vẻ đồng ý, đồng thời trong miệng không ngừng phát ra thanh âm “Ngô ngô ngô”.

Dạ Thanh Hàn cũng không nói lời nào, hắn nhíu mày xuống suy nghĩ, lông mi thật dài chớp, trong con ngươi thâm thúy chiếu ra vẻ ngưng trọng hắn giống như đang suy tư chuyện gì rất trọng yếu. Đột nhiên hắn rút ra một chủy thủ sắc bén không chút do dự hướng cánh tay trái mình đâm tới!

Mọi người còn thấy không rõ chuyện gì xảy ra chỉ thấy lưỡi sắc bén của chủy thủ làm cho trên áo thấm vết máu, nhuộm ra, màu đỏ tươi tại ánh mắt mọi người!

“Dạ!” Mộ Khinh Hàn bị hắn cử động ngoài dự tính làm cho sợ đến thất sắc, vội vàng nhào tới đỡ cánh tay hắn, run rẩy lên tiếng.

“anh...anh đang làm gì vậy? “

“Không có chuyện gì... đi theo anh.” Dạ Thanh Hàn nuốt vào một viên thuốc không chút do dự nói, giọng nói lạnh lạnh mà kiên định, nhìn vào trong mắt nàng cũng lộ ra vẻ nhu hòa.

Mấy người Mộ Khinh Hàn mặc dù có chút không thể hiểu nổi, nhưng vẫn là theo lời Dạ Thanh Hàn đi ra vách đá, hướng đường nhỏ tiến xuống.

Đột nhiên, Dạ Thanh Hàn dừng lại bước chân, hắn không có xuống dưới con đường kia nữa mà là theo vách đá bên phải chuyển đi...

“Đợi một chút! Dạ, vách đá bên kia...” Loạn Mã Tiên Sinh vô cùng kinh ngạc kêu ra tiếng muốn ngăn cản Dạ Thanh Hàn. Nhưng lời còn chưa dứt đã bị t một màn rước mắt sợ ngây người!

Chà!

Một luồng lãnh khí từ trên người Dạ Thanh Hàn phát ra, hắn ánh mắt trầm xuống một tia hàn quang hiện lên, trong tay của hắn đột nhiên xuất ra kiếm thật nhanh hướng vách đá chua nhìn thấy kia đâm tới

“A...!”

“A!”

Không gian yên tĩnh này chợt vang lên hai tiếng thét chói tai thảm thiết! Kỳ quái chính là không có gì địa mà lại sáng lên vòng sáng của 2 cái gì đó tử vong?

Ngay sau đó.

Phảng phất như trong tiểu thuyết huyền ảo miêu tả bốn phía không gian bỗng nhiên khác lạ cảnh tượng lúc ban đầu toàn bộ bị chôn vùi vào hư không, trong không gian từ từ biến hóa đến một cảnh tượng hoàn toàn xa lạ!

“Đi ra rồi?” Đám người Mộ Khinh Hàn nhìn cảnh tượng chuyển đổi này làm cho người ta khó có thể tin, cả kinh trợn mắt há hốc mồm! Bất quá trải qua thời gian dài tích lũy kinh nghiệm chiến đấu làm bọn họ theo bản năng lưng tựa lưng tựa lại cảnh giác đánh giá đến hoàn cảnh chung quanh.

Đọc theo một con đường rộng rãi, bốn phía cây cối đều xanh tươi hoàn toàn không giống như là rừng cây không có người từng đi qua... Mà ở phía trước không xa dĩ nhiên là cửa vào của Huyền Vũ thành!

Thì ra là bọn họ căn bản còn không có rời khỏi Huyền Vũ thành...

Cái game này thật quá ảo! Lại còn có thể loại như ảo cảnh này...

Mà lúc này đây, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện vào trong mắt Mộ Khinh Hàn...

“Huynh... Quân Tử Quá Lộ?!” Mộ Khinh Hàn giơ tay cầm Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm chỉ chỉ sự cảnh giác cũng tùy buông lỏng, nàng nhìn thấy người trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nàng đang nhớ lại mới vừa rồi ở bên trong ảo cảnh cái thanh âm kia lại hỏi:

“Mới vừa nhắc nhở chúng tôi là huynh?”

Mặc dù chỉ là thấy qua một lần, Quân Tử Quá Lộ vẫn duy trì một bộ dạng lạnh nhạt cách xa trần thế, hẳn tự nhiên hào phóng hướng mấy người vượt cảm, cười yếu ớt nói:

“Đúng vậy, các vị... đã lâu không gặp.”

Hắn gật đầu, tầm mắt vô tình rơi vào tay áo Dạ Thanh Hàn có vết máu chảy trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó than thở dường như cười lên tiếng:

“Không hổ là Dạ Thanh Hàn, lại biết dùng đau đớn hóa giải ảo giác.”

Dạ Thanh Hàn quay đầu liếc người kia một cái, không nói gì trông mắt thâm thúy nhìn. Mộ Thần nhìn nhìn Quân Tử Quá Lộ ánh mắt là tò mò mà Loạn Mã Tiên Sinh thì vội vàng hỏi:

“Quá Lộ huynh, tại sao huynh lại ở trong thành của Bang Thệ Thủy? Còn có làm sao anh biết chúng tôi bị lạc vào ảo cảnh?”

“Bởi vì, tình huống của tôi với mọi người không khác là bao.” Quân Tử Quá Lộ cười khở ra tiếng chẳng qua là trong mắt của hắn vẫn lạnh nhạt không có gợn sóng, không có chút nào e ngại.

“Mặc dù rất muốn cùng với mọi người ôn chuyện. Nhưng là tình huống bây giờ, tựa hồ có chút phiền toái.”

Vừa mới dứt lời, bốn phía cây cối xào xạc mà lay động một nhóm thành viên được nghiêm chỉnh huấn luyện của bang Thệ Thủy từ bốn phương tám hướng chui ra vây quanh bọn họ, đem đường đi của bọn họ hoàn toàn bị phong tỏa.

“Đây chính là một lưới bắt hết cá trong truyền thuyết sao? 1 nửa của BXH Thập đại cao thủ cũng tụ tập tới đây nhỉ? Thật là trời cũng giúp ta! Ha ha...”

Lúc này tựa hồ là 1 kẻ dẫn đầu đám kia từ trong đội ngũ nhàn nhả đi ra, trong miệng phát ra tiếng cười to cuồng vọng đắc ý, tiếng cười kia làm người ở chỗ này sồn cả da gà!

“Là người!” Loạn Mã Tiên Sinh lên tiếng kinh hãi đầu tiên!

Thì ra là đầu lĩnh một người kia chính là kẻ từng bị Loạn Mã Tiên Sinh một mũi tên đẩy xuống tận top 9 BXH – Lãng Phiên Vân!

53. Chương 53: Kết Quả Của Cuồng Vọng

“Ha ha, các người lần này có chạy đằng trời, thù một mũi tên lần trước...” Lãng Phiên Vân điên cuồng cười lớn, ngũ quan cũng chen chúc lại với nhau lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn. Chẳng qua là hắn đem tầm mắt rơi vào trên người Dạ Thanh Hàn một giây sau mặt đã đột nhiên biến sắc, một mảnh trắng bệch.

“Không đúng! Dạ Thanh Hàn, người... Các người không phải là bị lạc vào ảo cảnh sao? Làm sao như không có việc gì? “

Hắn run rẩy chỉ Dạ Thanh Hàn lui về sau hai bước, mắt trừng trừng làm như không thể tin tin. Tại sao lại như vậy? Bọn họ rõ ràng sẽ bị lạc trong ảo cảnh của mình... Nhưng là Dạ Thanh Hàn trừ một chút bị thương ngoài da căn bản lông tóc không tổn hao gì!

‘Phong thủy luân chuyển’ những lời này nói một chút cũng không sai tí nào.

Lăng Phiên Vân cũng cười không ra được nữa như 1 con mèo bị vây quanh có, trong số họ Loạn Mã Tiên Sinh lại đột nhiên phát ra một trận cười to nhìn Lăng Phiên Vân trong mắt tinh quang nháy lên:

“Người cho rằng... ai cũng như củi mục giống người sao? Lăng – Phiên – Vân!”

“Người... Các người muốn như thế nào?” Lăng Phiên Vân khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, bị ánh mắt Loạn Mã Tiên Sinh tràn đầy hận ý mờ mờ lạnh chảy ròng ròng, lưng đã sớm một mảnh ướt đầm.

Lăng Phiên Vân theo bản năng vừa lui một bước, lại nghe phía sau một thanh âm nhạt như mây trôi vang lên: “Chúng ta muốn như thế nào người không phải là biết rõ ràng sao?”

Lăng Phiên Vân chỉ cảm thấy sau lưng hơi có thở rét lạnh xông lên, không đợi hắn hiểu được chuyện gì xảy ra, một trận đau nhói hắn phát hiện máu của hắn con đã xuống đây!

“Người...” Bị tử vong một khắc kia hắn mới phát hiện không biết lúc nào đứng ở phía sau mình là Quân Tử Quá Lộ, và người phía sau toàn bộ bị giết chết! Mà đánh lén hắn là Mộ Thần đang đứng ở trước mặt hắn, hướng hắn phong khinh vân đạm cười chẳng qua là nụ cười lạnh như băng.

Mộ Thần mặc dù không phải là kẻ thù của hắn như Dạ Thanh Hàn nhưng hắn vẫn hết sức tôn trọng đạo lý ” tự kiêu bị tự kiêu hại”. Vô luận hắn cố gắng cỡ nào lửa giận trong lòng giờ phút này cũng bị bọn người không biết tốt xấu này khơi dậy!

Người như thế, tuyệt đối không thể tha thứ!

Lăng Phiên Vân chính là thấy mình trong nháy mắt đã trở lại nơi sống lại không khỏi cũng luống cuống, đám người bọn họ rối loạn đang muốn vứt bỏ hết giáp mà chạy chột thấy Dạ Thanh Hàn trong tay hiện lên hàn quang!

“Không ... “

“Tốt” chữ còn chưa kêu hết bọn họ người như phẳng phất đụng vào cái gì đó trong lồng ngực một trận đau nhức nháy mắt chỗ kia liền mở ra một đóa hoa sáng lạnh, ngay sau đó chỉ cảm thấy áp lực vô hình mãnh liệt đánh sâu mà để, và đám người này đã liên tiếp bị đánh bay ở giữa không trung hóa thành những chấm màu sắc tựa như những ánh sao lấp lánh trong ban ngày.

Ở ngoài thành bị giết cũng sẽ ở khu vực ngoài cửa thành sống lại. Mà khi Lăng Phiên Vân lần nữa sống lại thời điểm lại phát hiện đường đi của hắn bị mấy bóng ma kia hiện ra hoàn toàn không thể chống đỡ .

Lăng Phiên Vân trong lòng thầm cảm thấy không ổn, nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, nhìn tới là năm cái mặt vô cùng quen thuộc... Mà những chủ nhân của khuôn mặt kia ai cũng là cao thủ!

Lăng Phiên Vân trong mắt lần đầu tiên toát ra thần sắc kinh khủng, hắn cắn chặt hàm răng lui một bước theo bản năng nhìn về bốn phía tìm kiếm đường, cũng phát hiện hắn đã...Không có đường có thể trốn!

“Người... Các người...” Mồ hôi lạnh ứa ra, hắn kinh hoảng đã nói không ra lời.

Vốn là Lăng Phiên Vân cho là những người này trong ảo cảnh nhất định sẽ mình đầy thương tích đến lúc đó hắn có thể dễ dàng giết chết bọn họ. Nhưng là bọn họ thể nhưng vẫn cường đại một chút cũng không có hao tổn gì! Mà bây giờ kẻ có việc... lại biến thành là hắn...

Loạn Mã Tiên Sinh dùng ánh mắt như nhìn con mèo nhìn vào Lăng Phiên Vân, ma sát tay khẽ cười nói:

“Hắc hắc, Dạ, cậu tính toán xử lý người này như thế nào?”

Còn lại ba ánh mắt kia cũng rơi vào trên người Dạ Thanh Hàn tựa hồ đang đợi quyết định của hắn.

Dạ Thanh Hàn trong mắt đầy hàn quang ngừng lại nói:

“Luân bạch hần!”

“Tốt! Em rể, tôi liền chờ một câu nói này của cậu!” Mộ Thần kích động lên tiếng đồng ý thi hành ba chương trong giây lát hần đã lấy ra “Hung khí” sắp giết người. Trời chiều ánh sáng theo xuống trên lưỡi kiếm sắc bén tron hạ một đạo chói mắt.

“Dạ Thanh Hàn, người... Người lại muốn luân bạch ta?” Lăng Phiên Vân nghe Dạ Thanh Hàn nói càng thêm kinh hoảng thất sắc đầu óc nóng lên, bất chấp tất cả chửi ầm lên

“Thân là đệ nhất cao thủ người cư nhiên hèn hạ như thế? Người thật là một tiểu nhân! Không...Người không phải là người!”

“Ta từ trước đến giờ cũng là hèn hạ như thế thật ra thì ta không ngại hèn hạ thêm một chút.” Dạ Thanh Hàn tròn mắt đen u như ám dạ lưỡi nhác nhìn giọng nói lạnh như băng đáp lễ, đồng thời tay cầm kiếm thật nhanh đâm về phía trước

Chà!

Đột nhiên cảm thấy một luồng lãnh khí thẳng chui vào bên trong thân thể của mình, Lăng Phiên Vân tròn cặp mắt hần mới phát giác mình lại bị ‘giết...’

...

Một lát sau, Lăng Phiên Vân lần nữa từ chỗ sống lại bò đi ra ngoài, bất quá lần này hần đổi một sắc mặt khác hoàn toàn mất hết thái độ lớn lối mới vừa rồi.

“Dạ... Dạ Thanh Hàn đại nhân, ta...ta biết sai rồi!” Lăng Phiên Vân run rẩy đi tới trước mặt Dạ Thanh Hàn, đột nhiên “Phù ” một tiếng ngã xuống đất thanh âm cầu khẩn nói :

“Mới vừa rồi ta là nói giỡn, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho ta đi...”

Nhưng lời còn chưa dứt mấy cao thủ kia đã đợi đợi không kịp vây quanh đi tới ở trên người Lăng Phiên Vân áp dụng kỹ năng vây đánh xưa nay chưa từng có!

Cứ như vậy, Lăng Phiên Vân một lần lại một lần bị giết. Cho đến khi hần về lv 1, rơi sạch trang bị trên người, đám nhân tài “Vô lương” này đã bỏ qua. Cứ như vậy, Lăng Phiên Vân mặc một cái quần đang lúc mọi người tràn đầy ánh nhìn soi mói chặt vật chạy vào trong Huyền Vũ thành...

Cho nên nói thà rằng đắc tội với tiểu nhân, cũng không thể đắc tội với Dạ Thanh Hàn. Đó là 1 cậu được ghi vào trong sử sách Loạn Thế, trở thành danh ngôn truyền rộng khắp mà một câu nói kia chính là kết quả của sự cuồng vọng của Lăng Phiên Vân khiêu khích Dạ Thanh Hàn đúc rút mà có. ( )

Lăng Phiên Vân giải quyết sau, đoàn người Dạ Thanh Hàn mục tiêu đương nhiên đến trên người Quân Tử Quá Lộ.

“Quá Lộ huynh, làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

Dĩ nhiên những vấn đề này Dạ Thanh Hàn chưa bao giờ hỏi. Mà một câu nói kia rõ ràng cho thấy tùy là Loạn Mã Tiên Sinh hỏi ra.

“Ai, đừng nói nữa. Thật ra thì tôi là có chuyện đến Thanh Long thành làm, thật không nghĩ đến lại đi nhầm, đánh bậy đánh bạ đi tới Huyền Vũ thành kết quả là bị một nhóm người này vây quanh ...” Quân Tử Quá Lộ bất đắc dĩ thở dài ra tiếng, vẻ mặt trấn định như thế hoàn toàn không giống như là nói láo. Dứt lời hần ha hả cười mấy tiếng, vừa như cường điệu giải thích:

“Đúng rồi, phát hiện mấy người trong ảo cảnh chẳng qua là tình cờ.”

Loạn Mã Tiên Sinh bán tín bán nghi nhìn hần một cái, ánh mắt nhưng lạng lẽ liếc về phía Dạ Thanh Hàn, nhưng thấy Dạ Thanh Hàn không có tỏ vẻ gì rồi hướng Quân Tử Quá Lộ gật đầu:

“Thì ra là như vậy, Quá Lộ huynh cũng muốn trở về Thanh Long thành sao? Cùng nhau sao?”

“Đương nhiên.” Quân Tử Quá Lộ cười đến vô cùng chân thành.

“OK.” Loạn Mã Tiên Sinh cười đáp một tiếng, mới vừa muốn đi theo Quân Tử Quá Lộ rồi đi lại thấy Dạ Thanh Hàn không nhúc nhích, không khỏi kỳ quái

“Di? Dạ, cậu không trở về Thanh Long thành sao?”

Chỉ nghe Dạ Thanh Hàn chậm rãi đáp:

“Loạn, Kinh Hàn tâm trạng không tốt lắm, tôi cùng cô ấy out trước, cậu theo Quá Lộ huynh trở về Thanh Long thành.”

Loạn Mã Tiên Sinh lập tức ngẫm hiểu, ánh mắt trở nên vô cùng mập mờ hướng Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Kinh Hàn càn quét:

“Hắc hắc... Dạ, tôi hiểu, cậu yên lòng đi theo chị dâu tận hưởng thế giới hai người...” đột nhiên hắn cảm thấy đầu bị cái gì nặng dùng sức một gõ, đùng! Một trận đau đớn toát ra! Hắn bị đau kêu lên tiếng, xoa cái đầu quay đầu trừng hướng Mộ Thần tự dưng gõ hắn:

“Này, Mộ Thần, tại sao anh gõ đầu tôi!”

Mộ Thần không chút khách khí trừng lại:

“Em gái của tôi là người cậu có thể tùy tiện tưởng tượng loạn sao?”

“...” Loạn Mã Tiên Sinh tự biết mình đuối lý, chỉ có thể mặt như đũa đám nghiêm mặt cùng Quân Tử Quá Lộ rời đi nhưng đường mới đi một nửa, hắn vừa quay trở lại đối với Dạ Thanh Hàn nói, :

“Đúng rồi, Dạ, cho tôi mượn ‘hồi thành phù’, tôi cũng không muốn để cho bà điên Mím Cười Đau Đớn kia tìm được tôi.”

“...” Dạ Thanh Hàn dùng ánh mắt im lặng nhìn hắn một cái, thuận tay đưa cho hắn một tờ hồi thành phù, rồi hắn cười khúc khích nhìn soi mói theo Mộ Kinh Hàn cùng Mộ Thần out khỏi trò chơi.

**

Vạch tìm hồi thành phù Loạn Mã Tiên Sinh cùng Quân Tử Quá Lộ truyền tống đến một ngã ba cửa Thanh Long thành.

Gần tới tới, trong Thanh Long thành người cũng không có mấy, cho dù có ai online cũng là tới và đi vội vàng. Hai bên đường san sát cửa hàng lộ ra vẻ cô độc vắng lạnh chỉ có đèn lồng màu đỏ treo ngoài cửa tản ra tia sáng mờ lung, sáng mà tối của chạng vạng. Trên con đường rộng Loạn Mã Tiên Sinh cùng Quân Tử Quá Lộ 2 cái bóng bị kéo rất dài.

Vốn là Loạn Mã Tiên Sinh còn coi là ở bên trong Thanh Long thành lẩn lút một thời gian ngắn mới out, nhưng với tình hình hôm nay lại nổi lên khốn ý.

“Hmm ——” hắn đánh một ngáp, mí mắt mệt mỏi chớp xuống phía dưới, quay đầu tự nhiên nói với Quân Tử Quá Lộ:

” Quá Lộ huynh, tôi liền đưa huynh đến đây... Tôi phải out rồi ...”

“Đợi một chút, Loạn Mã huynh, có thể hay không tìm một chỗ kín đáo?” Quân Tử Quá Lộ nhưng một chút không có ý muốn chia ra, vẻ mặt chân thành ngăn trở hắn ánh mắt sáng trong.

“Tôi có chút việc muốn cùng người nói chuyện một chút.”

Hả? Loạn Mã Tiên Sinh thâm cảm thấy kinh ngạc, bất quá nghe qua có chuyện nói với hắn, mỗi một bất giác tiêu tan nửa phần, cười đáp ứng:

“Tốt.”

Cứ như vậy, Loạn Mã Tiên Sinh đi theo Quân Tử Quá Lộ đi vào một gian khách sạn lớn nhất Thanh Long thành, hướng chướng quỹ bao một gian phòng tốt nhất.

” Quá Lộ huynh, huynh có cái chuyện gì... ” chẳng qua là Loạn Mã Tiên Sinh chân trước mới bước vào sương phòng chỉ nghe thấy thanh âm “Phanh” một tiếng vang thật lớn! Hắn giật mình quay đầu kiểm tra tình huống, trước mắt đột nhiên một bông hoa .

Đinh!

“Hệ thống: Người chơi Quân Tử Quá Lộ đối với bạn sử dụng Khốn Tiên Tác cao cấp, trong vòng 1 giờ không thể thoát ra.”

” Quá Lộ huynh...tại sao...” Loạn Mã Tiên Sinh nhất thời thoát ra không được, khiếp sợ không dứt ngẩng đầu nhìn hướng Quân Tử, Quá Lộ đập vào mi mắt là 1 nụ cười.

Trong lòng của hắn đột nhiên dâng lên mãnh liệt 1 dự cảm bất an.

Quân Tử Quá Lộ mặt mày cong cong, nụ cười thoáng như kẻ khiêm tốn loại ôn nhuận:

” Loạn... chẳng lẽ anh vẫn chưa rõ sao?”

Loạn Mã Tiên Sinh suy nghĩ ở một trận dừng lại sau chột tỉnh ngộ , con ngươi của hắn bỗng dưng co rút nhanh cơ hồ là kêu ra tiếng:

“Quá Lộ... chẳng lẽ cô cô... cô là?”

Quân Tử Quá Lộ mỉm cười lạnh nhạt:

“Không sai là tôi.”

“A a!”

54. Chương 54: Thời Gian Ấm Áp

Mộ Khinh Hàn sau khi out trò chơi chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn độn, ý thức cũng có chút mơ hồ không rõ. Nàng lấy tay sờ cái trán nhưng ngoài ý muốn thấy toàn mồ hôi lạnh.

Này... quả nhiên kết quả của kinh hãi quá độ ...

Cho dù chỉ là 1 đồng hình ảnh ảo nhưng cũng cùng chân thật không khác, huống chi là một con côn trùng lớn hơn gấp trăm ngàn lần, loại vật này khiến người ta chán ghét cỡ nào... Bây giờ hồi tưởng lại vẫn lòng vẫn còn sợ hãi.

Nàng phát ra một tiếng than nhẹ, vỗ về đầu nóng từ từ đi tới phòng khách, thân thể mềm nhũn ở trên ghế.

Mộ Khinh Hàn hỗn độn dựa trên ghế, cho đến khi có một bàn tay lớn nhẹ đặt trên trán của nàng, cảm giác ấm áp qua da xông vào trong máu Mộ Khinh Hàn khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy vẻ mặt ân cần của Phong Kỳ Dạ, theo bản năng lẩm bẩm lên tiếng:

“Dạ...”

“Không có chuyện gì, chớ khẩn trương.” Phong Kỳ Dạ khẽ mỉm cười, thấp giọng trấn an nàng, tròng mắt đen xuyên thấu qua một nét nhu hòa.

“Anh đi pha cho em một chén trà.” Hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc dài của Mộ Khinh Hàn đứng dậy đi vào phòng bếp.

Mới vừa từ trong phòng đi ra Mộ Tích Trần thấy một màn như vậy, đứng ở một bên cười mà không nói. Cho đến khi thân ảnh của Phong Kỳ Dạ biến mất vào trong phòng bếp, hắn mới đi tới bên cạnh Mộ Khinh Hàn ngồi xuống, nhìn em gái đầu óc choáng váng, hì hì cười nói:

“Khinh Hàn, không phải chỉ là một trò chơi thôi sao? Sắc mặt của em sao lại trở nên khó nhìn như thế? Lá gan cũng nhỏ vậy?”

“Em là lá gan nhỏ đó không được sao?” Mộ Khinh Hàn tức giận trừng anh trai một cái, muốn bác bỏ lời của anh mình nhưng là vừa nói ra khỏi miệng lại trở nên hữu khí vô lực

“Nhìn thấy một con to như vậy... Ai không sợ...”

“Hắc hắc, vậy em cũng không cần phải nôn khan chứ?” Mộ Tích Trần ánh mắt xoay động, làm bộ suy tư sờ sờ cằm, cố ý kéo dài âm điệu

“Chẳng lẽ...”

“Em là nôn ngén rồi?”

Mộ Khinh Hàn bị anh mình nói như vậy, mặt đỏ lên ngay cả mình đầu đang choáng váng cũng quên mất, đưa tay đi đánh.

“Mộ Tích Trần! Anh đủ rồi đó!”

“Ai, đừng nói như vậy ~” Mộ Tích Trần linh hoạt từ ghế nhảy ra, ở rời xa ghế vài mét nhìn chằm chằm Mộ Khinh Hàn cười đến rất gian trá.

“Em ít ra có cơ hội biết buồn nôn là cảm giác như thế nào, anh trai đây ngay cả cảm giác đó là gì cũng không biết !”

“Anh...” Mặc dù Mộ Khinh Hàn giận đến giận sôi lên nhưng chỉ là không có biện pháp, ánh mắt khép lại đầu dựa trên ghế không để ý tới anh mình nữa.

Chẳng qua là Mộ Tích Trần sau lại biết rồi, hẳn cuối cùng hối hận đã biết rồi. Hắn rất nhanh biết cảm giác buồn nôn là như thế nào bởi vì lúc ăn cơm tối...

Súp nóng hồi mùi thơm mê người làm người ta rất muốn ăn. Mộ Tích Trần thối thối liền không nhịn được uống một hớp lớn.

“Á? Mùi vị súp này...” Nhưng hắn vừa mới uống vào miệng sắc mặt đột nhiên biến đổi, run rẩy ngẩng đầu nhìn hướng Phong Kỳ Dạ bên kia về mặt việc cũng không liên quan đến mình.

“Ư... !”

Phong Kỳ Dạ nhấp một miếng súp chậm rãi đưa mắt quét qua Mộ Tích Trần một vòng, khóe môi vung lên nụ cười vẻ vô hại:

“Anh không phải là muốn biết cảm giác buồn nôn thế nào sao?”

Mộ Tích Trần sắc mặt nghẹn tím như cà rất khó coi, hắn rốt cục không nhịn được tức giận trừng mắt nhìn Phong Kỳ Dạ một cái, hoả tốc chạy nhanh đến chỗ rửa tay. Trong phòng bật phát ra một trận nôn mửa:

“A a a! Em rể, em sao có thể nào như vậy! Ọe”

“A? Dạ, anh trai sao thế?” Mới từ phòng mình đi ra Mộ Khinh Hàn thấy Mộ Tích Trần thanh âm kì lạ, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Không có chuyện gì, ăn cơm đi.” Phong Kỳ Dạ như không có việc gì nói, hé miệng cười một tiếng.

( )

Sau buổi cơm tối.

Mộ Khinh Hàn trở lại phòng nghỉ ngơi nhưng là nàng ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào ngủ cũng không yên, không thể làm gì khác hơn là mở đèn rời giường ở giá sách tùy tiện rút ra một quyển sách đọc cho bớt nhàm chán.

Trải qua một thời gian ngắn khôi phục, thân thể của nàng trạng thái đã tốt lắm, cảm giác trước ngực buồn bực từ từ giảm đi, sắc mặt cũng khôi phục bình thường.

Mộ Khinh Hàn đem gối kê ở sau lưng dựa vào gối, hai chân khẽ cong lên nàng đem sách đặt tại trên đầu gối đang muốn mở ra.

Thùng thùng!

Một tiếng gõ cửa nhỏ không thể nghe thấy tiếng, có người gõ cửa.

“Đi vào.” Mộ Khinh Hàn vội vàng ngẩng đầu hướng về phía cửa nói.

Người ngoài cửa tựa hồ chần chờ một chút cửa mới bị đẩy ra. Phong Kỳ Dạ xuất hiện ở ngoài cửa, hần nhìn cả phòng sáng trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc:

“Khinh Hàn, em sao còn chưa ngủ?”

“A, ngủ không được.” Mộ Khinh Hàn gật đầu, khẽ mỉm cười.

Phong Kỳ Dạ nhẹ nhàng từ cửa trực tiếp đi tới trước mặt nàng ở bên người nàng ngồi xuống. Tay hần nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của Mộ Khinh Hàn, trông mắt đen lộ ra thần sắc nhu hòa:

“Sắc mặt đã khá hơn nhiều.” Ánh mắt lơ đãng ở trên tay nàng quét qua.

“Đang nhìn cái gì?”

“Đang nhìn...” Mộ Khinh Hàn đem bìa sách hướng lên phía trên, nhưng là một giây sau nàng tay nắm sách cứng lại, sắc mặt từ từ lộ ra vẻ lúng túng đỏ ửng. Tay nàng khẽ run một chút sau đó ngẩng đầu hết sức vô tội nhìn về phía Phong Kỳ Dạ cười lúng túng.

Phong Kỳ Dạ chẳng qua là yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, khóe môi nhếch lên một lúc lâu tay hần vuốt vuốt tóc của nàng dùng lời thăm thía nói:

“Khinh Hàn, đừng xem những thứ sách không có dinh dưỡng như vậy đối với tư tưởng không tốt.”

“Không phải thế!” Mộ Khinh Hàn bối rối lên tiếng, tiện tay đem sách ném sang một bên, lời nói không có mạch lạc giải thích.

“... Em, em chưa bao giờ biết có cái này, quyển sách này nhất định là của anh trai...”

T_____T nàng thật sự là vô tội, giá sách này phần lớn sách cũng là anh trai mua về, nàng căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn qua. Không nghĩ tới nàng chẳng qua là tiện tay rút ra một quyển sách đến xem chỉ thành “Bí kịch” như vậy... Đều do Mộ Tích Trần người “Trong lòng biển thái” kinh khủng! Lại coi loại sách như vậy!

Về phần loại sách “Không có dinh dưỡng” là cái gì sách gì chứ? Chỉ thấy trên bìa tinh xảo có mấy chữ to màu vàng đập vào mắt ‘ “Bí quyết làm thế nào khiến đàn ông phải quỳ gối dưới váy thạch lựu của bạn”

Tên sách như vậy...

Thật sự là quá không thuần khiết ! = =||

Phong Kỳ Dạ trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt tựa như là không tin hỏi ngược lại:

“Vậy sao?” Hần lơ đãng nhìn tới càng gần, thanh âm trầm thấp mê người.

“Dạ! Thật, không có lừa anh...” Mộ Khinh Hàn liều mạng gật đầu, lại không chú ý tới người khác cùng nàng khoảng cách càng ngày càng gần, cho đến khi ánh mắt nàng lơ đãng nhìn mới phát hiện...

Đợi nàng tỉnh ngộ lại đã bị con sói phức hắc vòng vào trong ngực, ôm chặt lấy. Nàng cả kinh, hơi giãy dụa ai ngờ sau lưng thiếu lực chống đỡ, nhân tiện bị ngã xuống trên giường!

“Này! Phong Kỳ Dạ, anh làm gì? ” Mộ Khinh Hàn giãy dụa không ra, chỉ có thể phát ra một tiếng càu giần, gương mặt trùng người kia trong nháy mắt, ngơ ngẩn

Bốn mắt nhìn nhau.

Thời gian ở một khắc kia yên tĩnh chợt thấy ra như mộng.

Một trông mắt đen mang theo nụ cười tựa như những đường nét hoàn mỹ của tạo hóa nhưng lại lộ ra nhàn nhạt yêu khí cũng làm cho người ta trầm mê.

Sau đó, Mộ Khinh Hàn khẽ đỏ mặt lên.

Nàng mở to hai con mắt sáng ngời, luống cuống nhìn về hắn.

Phong Kỳ Dạ ôm Mộ Khinh Hàn vào trong ngực của giống như tiểu bạch thỏ biết điều núp trốn, khoe miệng khe gờ lên thừa dịp nàng sợ run một khắc kia nhanh chóng cúi đầu ở trên môi nhỏ phần hồng của nàng hôn lướt qua rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn mặt của nàng bộ dáng quẫn đở lên, hắn không nhịn được “Xi” một tiếng cười khe:

“Khinh Hàn, em thật đáng yêu.”

Mộ Khinh Hàn bị hắn ôm thật chặt không cách nào thoát ra, chỉ có thể lấy tay lôi kéo áo của hắn quẫn bách nói:

“Đừng làm rộn!”

“Không có nào mà.” Phong Kỳ Dạ cười nhạt, đột nhiên cúi người ở bên tai nàng nhỏ giọng nói

“Không biết Khinh Hàn nhà chúng ta nếu như mặc vào váy thạch lựu trông sẽ thế nào nhỉ?”

Động tác này mập mờ như thế nếu đổi lại bình thường Mộ Khinh Hàn mặt nhất định sẽ trong nháy mắt hồng thắm. Nhưng giờ khắc này nàng bởi vì nội dung lời nói này thẹn quá thành giận.

Mộ Khinh Hàn tức giận trừng hắn một cái:

“Này! Phong Kỳ Dạ!” Người này rõ ràng còn đang so đo chuyện quyền sách kia sao! Lại còn trêu chọc nàng... Quá ghê tởm! >O

Nàng sinh khí : tức giận mặt khe lộ ra đở ửng, con ngươi trừng trừng tựa hồ hoàn toàn không giống như là đang tức giận mà là hóa thành trạng thái thẹn thùng...

Phong Kỳ Dạ nhìn nàng bộ dáng khả ái kia, không nhịn được lại đang ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó đưa tay đi xoa mái tóc dài của nàng:

“Tốt lắm, không nói .”

Luôn luôn phản ứng chậm là Mộ Khinh Hàn tựa hồ khi Phong Kỳ Dạ trêu chọc trở nên càng chậm chạp, qua hồi lâu nàng mới hậu tri hậu giác tỉnh ngộ lại:

“Anh vừa ăn trộm đậu hủ!”

“Nào có ăn trộm?” Người khác trợn tròn mắt nói dối.

Mộ Khinh Hàn trừng hắn:

“Còn nói không có?”

“Dĩ nhiên không.” Phong Kỳ Dạ cười đến vẻ mặt vô tội

“Anh đây rõ ràng là quang minh chính đại ăn!”

“...”

Bốn mắt tiếp tục mắt to ngấm đôi mắt ti hí.

... Gian phòng thoáng cái an tĩnh lại người nào cũng không nói gì, chẳng qua là yên lặng nhìn nhau, trong phòng yên ắng vì vậy theo cái hết sức đương nhiên sẽ có hơi thở ái muội.

Tựa hồ như qua một thế kỷ.

“Khinh Hàn.” Phong Kỳ Dạ thật sâu ngưng lại nhìn nàng, chậm rãi mở miệng, thanh âm như nước chảy nhẹ nhàng rất trầm thấp:

“Em có sợ tối hay không? ... Có sợ ngủ 1 mình không?”

Ăn một hồ khôn ngoan phải nhìn xa trông rộng. Bị sói Phong Kỳ Dạ diễn qua phức hắc nhiều lúc này Mộ Khinh Hàn cũng học tinh ranh rồi lý trí đánh mắt qua 1 bên tránh mỹ nam kẻ hấp dẫn cảnh giác hỏi:

“Anh muốn làm gì?”

Người khác vẫn cười đến vô cùng bình tĩnh, phảng phất đây là chuyện bình thường:

“Có muốn hay không anh ngủ với em?”

Mộ Khinh Hàn bị hấn một câu nói kia hù dọa, trừng mắt nhìn rất cố gắng đưa lên những lời nói gì đó một phen sau hết sức nghiêm túc kiên định cự tuyệt:

“Em mới không cần!” >O

Phong Kỳ Dạ xì cười một tiếng

“Vội cái gì, trêu chọc em thôi.”

“...” Mộ Khinh Hàn im lặng, ở trong lòng yên lặng tổn hơi đã thừa lời. loại chuyện này có thể nói đùa sao?

Nói bắt quá con sói phước hắc này...Mộ Khinh Hàn thở dài một tiếng, hết sức bất đắc dĩ nhìn về hấn:

“Kia Phong đại nhân, anh chừng nào mới bằng lòng đứng lên?”

Mộ Khinh Hàn đương nhiên thấy là bọn họ duy trì thật lâu cái tư thế này. Mặc dù không có làm cái gì vượt rào nhưng nếu như bị người khác thấy khẳng định cho là bọn họ đang làm cái gì đó không tốt...

Phong Kỳ Dạ vẫn không chịu buông tay, lực ôm nàng ngược lại chặt lên vài phần. Dù sao hấn cho tới bây giờ cũng lấy vô sỉ làm vẻ vang.

“Để cho anh ôm em như vậy một lát... như vậy là tốt rồi.” Hấn gần sát bên tai nàng ôn nhu nói nhỏ giống như là thỉnh cầu như là làm nũng, hơi thở ấm áp chạm vào bên tai, làm ngứa làm cho nàng luống cuống.

Thật ra thì mỗi khi hấn như vậy đối với nàng nàng vốn không có biện pháp mà là rất nhanh hàng phục theo ý của hấn. Cho nên khi người khác “Vô sỉ” hấp dẫn, Mộ Khinh Hàn nhất thời bị ma quỷ ám hết sức hàng phục gật gật đầu:

“Được rồi.”

Người khác hài lòng cười, đem nàng ôm càng chặt hơn, tiếp tục ăn đậu hủ ~ing

~

Mộ Khinh Hàn cứ như vậy bị Phong Kỳ Dạ ôm lấy, nằm ở trong ngực ấm áp, nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại.

Một trận như có như không mùi thơm vào trong hơi thở làm nàng không khỏi an tâm thêm, trong lúc giật mình nàng chỉ cảm thấy đây hết thấy giống như là giống như nằm mơ mà không phải thật. Nếu như đây là một giấc mộng nàng nguyện ý vào thời gian lúc này dừng lại, không bao giờ ... tỉnh lại nữa...

55. Chương 55: Đệ Nhất Mỹ Nhân Xuất Giá

Quả nhiên từ vừa mới bắt đầu không nên tin tưởng lời sói phước hắc Phong Kỳ Dạ...

Đây là sau khi tỉnh lại Mộ Khinh Hàn hiểu được.

“Tiểu Khinh Hàn, mau rời giường! Chim non dậy sớm có sâu ăn nha...” Sáng sớm Mộ Khinh Hàn đã bị Mộ Tích Trần một cước đá chân mở cửa phòng dùng cách thức đặc biệt đánh thức nàng.

Mộng đẹp trên đường bị cắt đứt thật không tốt...Mộ Khinh Hàn bất mãn nhíu nhíu mày, chậm rãi mở mắt, lấy tay vuốt vuốt làm tầm mắt của mình rõ thêm một chút, sau đó theo bản năng đem ánh mắt quăng hướng ngoài cửa phòng.

Nàng thấy được vẻ mặt ngạc nhiên Mộ Tích Trần.

Ngạc nhiên thật ra thì chia làm rất nhiều loại. Nhưng là Mộ Tích Trần một loại ngạc nhiên này thật sự là trăm năm khó gặp! Hấn phảng phất như bị nguyên rửa người cứng đờ, tay kéo cửa dừng hình ở một khắc kia, ngay cả miệng cũng hình chữ “O”.

Mặc dù Mộ Khinh Hàn từ nhỏ đến lớn bị Mộ Tích Trần đánh thức quá rất nhiều lần nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua anh mình phản ứng quý dị như vậy...Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mộ Khinh Hàn theo tầm mắt của anh trai nhìn lại, sau đó ...

“Ông” một tiếng! Oanh... đầu một trận mây trôi nước chảy Mộ Khinh Hàn đại não âm âm rung động, dư âm thật lâu không dứt...

Nàng tựa hồ, còn vẫn duy trì động tác biết điều co rúc ở trong ngực Phong Kỳ Dạ, mà Phong Kỳ Dạ một cánh tay khoác lên trên người nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, động tác hai người vẫn duy trì một loại mập mờ để người nhìn thấy cũng sẽ nghĩ sai lệch...

A a a! Đây là cái gì? !

Mỹ nam ngủ?

Mộ Khinh Hàn ánh mắt còn kinh ngạc dừng lại ở trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Kỳ Dạ chợt thấy lông mi hấn thật dài giống như cánh bướm nhỏ khẽ run lên, mi mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, tròng mắt đen trong suốt như suối nhìn vào tầm mắt của nàng.

Sau đó, hấn khẽ mỉm cười nhẹ nhàng mở miệng.

“Khinh Hàn, tỉnh rồi?”

“Anh..” Mộ Khinh Hàn mở to ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn hấn, không có ý thức bật thốt lên

“Anh không phải nói... chỉ ôm một lúc sao? ” Làm sao bắt tri bắt giác đã bị hấn ôm một đêm rồi? >O

“Đúng thế.” Phong Kỳ Dạ buông lỏng tay ôm nàng từ trên giường ngồi dậy, cười một tiếng lộ ra vẻ hết bình tĩnh.

Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong Hiểu Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

“Nhưng là anh sau lại hơi mệt nên ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.”

Ngữ khí của hấn lại là phảng phất là bình thường như vậy, lạnh nhạt đến vô sỉ.

Mộ Khinh Hàn chật vật từ trên giường bò dậy, thật nhanh lui đến một góc, mặt đỏ lên luống cuống nhìn về hấn, lời nói không có mạch lạc:

“Nhưng là anh rõ ràng nói...” Trên mặt đỏ ửng rõ ràng, nàng đã không biết nói cái gì cho phải !

Phong Kỳ Dạ... Hấn thật theo nàng “Ngủ” !

Bây giờ tốt rồi bị Mộ Tích Trần bắt “Gian” tại giường! Thật sự... quá mất mặt... A a a!

Phong Kỳ Dạ tựa như là hoàn toàn không thấy được Mộ Tích Trần ở một bên cười đến ý vị thâm trường, chậm rãi sửa sang lại áo, xuống giường mang theo nụ cười cổ vũ nàng một cái:

“Khinh Hàn, em lo lắng cái gì. Dù sao anh cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Mộ Tích Trần rốt cục không nhịn được cười to không ngừng:

“Ha ha, em rể, em...”

“Anh, anh nhìn đủ chưa?” Mộ Khinh Hàn giờ phút này mặt đỏ như tôm chín không cách nào lưu loát nói với Phong Kỳ Dạ không thể làm gì khác hơn là tức giận hướng Tích Trần rống tới, sau đó lập tức xấu hổ đem đầu của mình vùi dưới gối đầu. Nàng bây giờ chỉ muốn đào một cái lỗ sau đó đem mình thật sâu vùi vào... Chỉ tiếc, nơi này là lầu năm!

Mộ Tích Trần hiển nhiên còn muốn nói điều gì đột nhiên nhìn thấy Phong Kỳ Dạ một mang ánh mắt uy hiếp ném tới, không khỏi rùng mình vội vàng nói:

“Hi hi, nhìn đủ rồi. 2 người tiếp tục, tiếp tục, mm ~ không cần để ý anh...” Hần nói hần “Ha ha”, vừa thật nhanh trốn ra khỏi phòng.

“Khinh Hàn, không nên ngái ngủ nha. Dậy đi nào.” Phong Kỳ Dạ ánh mắt mang ý cười nhìn người tựa đầu vùi ở dưới gối, cũng đi ra khỏi phòng.

>O< nàng=“” khi=“” nào=“” thì=“” ngái=“” ngủ=“” chứ?=“” nàng=“” rồ=“” ràng=“” là=“” xấu=“” hổ=“” không=“” chịu=“” nổi!=“” núp=“” ở=“” dưới=“” cái=“” gối=“” mộ=“” khinh=“” hàn=“” lúng=“” túng=“” đỏ=“” mặt,=“” cho=“” đến=“” khi=“” tiếng=“” bước=“” chân=“” phong=“” kỳ=“” dạ=“” từ=“” từ=“” đi=“” xa=“” nàng=“” mới=“” từ=“” gối=“” ngẩng=“” đầu,=“” ánh=“” mắt=“” ngây=“” ngốc=“” nhìn=“” tường=“” có=“” một=“” loại=“” vọng=“”>

Bởi vì, nàng thế này... thật không mặt mũi nhìn người! !

**

Mộ Khinh Hàn mặc dù bởi vì chuyện cùng giường lúng túng rất nhiều ngày, bắt quá ở nhà tâm linh của 2 người kia nên nàng được “Chữa khỏi”, rất nhanh đem chuyện này ném ra xa rồi

Thời gian thật nhanh trôi qua.

Mà 11 ngày nghỉ rất nhanh ở nơi này ám áp quẩn quýt mà gần ngủi kết thúc. Mộ Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ chấm dứt ngày nghỉ lần nữa bắt đầu cuộc sống trong trường.

Sau khi ngày nghỉ kết thúc lần nữa vào game đã là chuyện ba ngày sau.

“Khinh Hàn, cùng Phong học trưởng cùng nhau tận hưởng ngày nghỉ, vui vẻ sao?”

Giờ phút này trong tửu lâu Thanh Long thành khắp ngõ ngách không ngừng truyền ra tiếng cười của các cô gái, là náo nhiệt phi thường những cũng thêm vào không ít tức giận.

Bạn cùng phòng là Đào Đào cùng Mạc Toa mới đăng kí trò chơi nhân vật tên “Tử Sa Lệ”, ở trước bàn cười hi hi, lú lú đối với Mộ Khinh Hàn hỏi không ngừng.

Mộ Khinh Hàn rất là buồn rầu thở dài một tiếng.

“Ai, đừng nói nữa...”

Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ kỳ quái, rồi rít đem ánh mắt mê hoặc quăng hướng nàng:

“Tại sao? Chẳng lẽ Phong học trưởng đối với cậu không tốt?”

“Dĩ nhiên không phải thế...” Mộ Khinh Hàn lắc đầu, muốn nói lại thôi. Như thế nào nói chứ? Nàng chẳng lẽ nói anh ta là đối với mình thật quá tốt, cho nên mới buồn rầu như vậy? Nói ra cũng không ai tin !

“Không phải vậy cậu còn tức giận cái gì?” Băng Lam Thủy Mật Đào ném cho nàng một cái liếc mắt, chậm rãi nhấp một ngụm trà, hỏi tiếp :

“Đúng rồi, gần đây Nhan học trưởng có còn tới tìm cậu hay không? “

Mộ Khinh Hàn suy nghĩ một chút, vẫn là nên nói thật:

“Trừ nghỉ đầu tiên có tìm một lần, sau không có.”

“Cái gì...anh ta đi tìm cậu?” Cái câu trả lời này ngược lại làm cho Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ sợ hết hồn. Hai người bốn mắt nhìn nhau trao đổi một ánh mắt hưng phấn giọng nói đột nhiên trở nên rất kích động

“Đây không phải là cùng Phong học trưởng chạm mặt sao? Kết quả như thế nào?”

Mộ Khinh Hàn uống xong một ngụm trà, trông hai người nín thở động tức nóng bỏng nhìn soi mói, nàng rất cục chạm chạp mở miệng:

“Kết quả, anh ta bị hù dọa chạy...”

Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ liếc nhau một cái, không hện mà cùng phát ra một tiếng thốt vọng “Cắt” “Còn tưởng rằng có cái gì chuyện thú vị gì phát sinh.”

“...” Mộ Khinh Hàn kéo kéo khoe miệng, nhếch lên vẻ cười khở. Thật ra thì chuyện đã xảy ra đích xác là rất thú vị, chỉ bất quá nàng không thể nói ra được... T____T

“A, rất là kỳ quái, trước anh ta luôn đuổi theo mình muốn nghe tin tức của cậu một bộ dạng rất kiên quyết chưa từ bỏ.” Băng Lam Thủy Mật Đào nhấp một miếng trà, tiếp tục nói.

“Nhưng gần đây, anh ấy không tới tìm mình đối với Khinh Hàn cũng không còn cái gì . Chẳng lẽ hoàn toàn hết hy vọng rồi?”

“Như vậy không giống như là tích cách của anh ta, theo lý thuyết anh ta là người không đạt tới mục đích thì không bỏ qua.” Tử Sa Lệ rất khẳng định phủ nhận phỏng đoán kia hơn nữa cho ra kết luận.

Băng Lam Thủy Mật Đào hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên là tìm kiếm được đồng minh mà cao hứng.

“A? Toa Toa cậu cũng cho là thế! Chúng ta quả nhiên ăn ý!”

“Hắc hắc, dĩ nhiên. Cậu nhìn xem mình là ai nào!”

Mộ Khinh Hàn cực kỳ bất đắc dĩ nhìn hai người này một cái:

“Này... hai người các cậu”

Băng Lam Thủy Mật Đào hiển nhiên không có nghe thấy bạn mình “Kháng nghị”, tiếp tục vẫn lảm bảm nói:

“Bất quá gần đây rất kỳ quái. Nghe nói Nhan học trưởng gần đây muốn cùng Đệ nhất mỹ nhân trong game cái gì Linh kết hôn?”

Tử Sa Lệ kinh ngạc: “Hả? Lỡ mũi?”

Mộ Khinh Hàn cũng lên tiếng kinh hô:

“Đào Đào, cậu là nói... Bích Không Linh Vận?” Thệ Thủy Vô Trần lại muốn cùng Bích Không Linh Vận thành thân, nàng có nghe lầm hay không?

“Đúng! Chính thế... Bích Không Linh Vận.” Băng Lam Thủy Mật Đào cười vỗ bàn một cái cái nhưng ngay sau đó kỳ quái nhìn về phía Mộ Khinh Hàn.

“Làm sao? Khinh Hàn cậu biết cô ta?”

Mộ Khinh Hàn gật đầu.

“Mình đã thấy cô ta, Bích Không Linh Vận chính là Hạ Bích Ngưng!”

“Thật ... sao? ! Cái cực phẩm nữ nhân kia?” Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ đồng thời lên tiếng kinh hô, kinh ngạc liếc nhau một cái

“Nhan học trưởng có phải hay không mắt bị mù? Hay là đụng vào đầu u mê đầu? Anh ta... thế nhưng sẽ cùng cái nữ nhân điên này thành thân?”

“Không biết, có lẽ là thế.” Mộ Khinh Hàn cười nhạt không nói, nhẹ nhàng nhấp một miếng trà, mùi thơm trà hoa Lài thơm ngát quanh quần ở trong miệng xuống họng thấm vào ruột gan nhưng là Mộ Khinh Hàn đang khê chau lông mày lên.

Thệ Thủy Vô Trần đột nhiên muốn cùng Bích Không Linh Vận thành thân, hai người này cho tới bây giờ không có liên quan gì nhìn qua đúng là rất không liên quan. Nhưng tinh tế nghĩ đến Mộ Khinh Hàn rất nhanh đã nghĩ thông suốt đạo lý trong đó.

Bây giờ Hoa Hạ mặt ngoài thống nhất nhưng 4 tòa thành trì tọa lạc tại đông, nam, tây, bắc cũng là các thế lực cắt cứ. Thanh Long thành hiện giữ thành chủ là Loạn Mã Tiên Sinh người này mặc dù là cao thủ nhưng không có dã tâm gì sẽ không đáng kể, nhưng binh lực của Thanh Long thành cũng là không thể khinh

thường; Bạch Hổ thành thuộc về phạm vi thế lực của đệ nhất bang chủ Liễu Tinh Ly bắt quá Liễu Tinh Ly đem thành mình xây ở trong phạm vi thế lực Thanh Long thành hẳn nghiêm nhiên hướng Thanh Long thành tỏ ý hữu hảo; Huyền Vũ thành thì bị thế lực Thệ Thủy chiếm cứ; mà Chu Tước thành mặt ngoài vô chủ thực tế lại 1 người lão bản đệ nhất tửu lâu Lạc Ngưng lâu 1 tay thao túng.

Bây giờ mọi người đều biết Mím Cười Đau Đớn chính là lão bản thần bí của Lạc Ngưng lâu trong Chu Tước thành mà Đệ nhất mỹ nhân Bích Không Linh Vận là người thuộc Lạc Ngưng lâu, mà tiếng tăm của đệ nhất mỹ nhân ở Chu Tước thành có ảnh hưởng rất rộng người theo đuổi cũng không thiếu nói cách khác nếu Thệ Thủy Vô Trần cưới Bích Không Linh Vận có nhiều hoặc ít có thể bợ đỡ cho thế lực thêm mấy phần.

Nếu Bích Không Linh Vận thật gả cho Thệ Thủy Vô Trần như vậy thiên hạ tựa hồ sẽ tạo thành cục diện chân chính.

Rõ ràng thấy được Thệ Thủy Vô Trần dã tâm không ít, chẳng qua là không biết hắn còn có thể ra cái âm mưu quỷ kế gì. Bây giờ tinh tế nghĩ Mộ Khinh Hàn cũng không khỏi khâm phục sự tính toán tỉ mỉ đó.

“Đúng rồi, Khinh Hàn...”

Đang khi Băng Lam Thủy Mật Đào mở miệng muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim ngay sau đó 1 con bồ câu đưa tin rơi xuống trong tay Mộ Khinh Hàn hóa thành tờ giấy.

“Đây là...?” Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ tò mò cực kỳ đang muốn nhìn xem... Bất quá xuống chỉ thấy Mộ Khinh Hàn đem tờ giấy khép lại giờ tay lên tiêu hủy.

“Này! Khinh Hàn, sao có thể nào như vậy?”

Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ đang muốn kháng nghị, chỉ thấy Mộ Khinh Hàn đứng lên, cười cười hướng các nàng giờ lên tay:

“Không nói với các cậu nữa, có người tìm mình, mình phải đi.”

“A, đi hẹn hò sao?” Băng Lam Thủy Mật Đào cùng Tử Sa Lệ ngậm hiểu trao đổi ánh mắt, khóe miệng không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười mập mờ nhưng ngay sau đó dường như đuổi khách hướng Mộ Khinh Hàn phát tay.

“Nhanh đi nhanh đi, không quấy rầy hai người.”

“Mình đi đây.” Mộ Khinh Hàn cười hì hì đáp lại các nàng một câu, nàng xoay người một khắc kia nụ cười trên mặt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lông mày của nàng nhẹ nhàng chau lên, tay phải từ từ buộc chặt, giống như là rất nhanh nghĩ cái gì. Mới vừa nãy dùng bồ câu đưa tin cũng không phải từ Dạ Thanh Hàn mà là đến từ... Mím Cười Đau Đớn, phía trên chỉ đơn giản năm chữ: cẩn thận bị theo dõi.

Mím Cười Đau Đớn tại sao đột nhiên gửi thư ỉn? Đây là Mộ Khinh Hàn nghĩ mãi vẫn không ra: Đến tốt cùng, học tỷ nhắc nhở mình cái gì?

Mang theo đầy bụng nghi ngờ Mộ Khinh Hàn đi ra khỏi tửu lâu. Nhưng từ khi nàng nhận được thư sau nàng cảnh giác đề cao không ít. Đi ở trên đường cái, lực chú ý của nàng tập trung lại để ý bốn phía phát sinh gì không.

Ở trong game thân thể nàng theo thuộc tính bản thân theo cảm giác cơ năng đề à với cảm giác như so với thực tế tăng lên không ít. Quả nhiên rất nhanh nàng nhận thấy được không bình thường.

Khi nàng cước bộ tăng nhanh thì phía sau liền có một tiếng bước chân tăng nhanh; khi chân nàng chậm lại cái tiếng bước chân kia cũng chậm, khi nàng dừng lại phía sau bước chân cũng ngừng lại...

Có người theo dõi nàng! !

Ý thức được “Phiền toái tới” Mộ Khinh Hàn ở trong lòng thầm kêu không ổn. Làm sao bây giờ? Mộ Khinh Hàn ở trong lòng tự nghĩ ngậm nắm chặt Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm vừa chú ý đến động tĩnh phía sau.

Có nên tiên hạ thủ vi cường hay không? Chủ ý đã quyết Mộ Khinh Hàn tay cầm Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm lực đạo càng chặt, bước đi của nàng cũng tăng nhanh qua một cái hẻm nhỏ nàng đột nhiên một quẹo vào!

Đang khi thân ảnh của nàng hoàn toàn không có vào trong hẻm nhỏ.

Có sát khí!

Luồng gió lạnh làm cho người khác hít thở không thông sát khí chen đến!

Một cổ hàn khí chợt hướng sau nàng đánh tới!

Chính là bây giờ!

Mộ Khinh Hàn trong mắt ánh sáng ngưng tụ nhanh chóng rút kiếm xoay người hướng chạm mặt đánh tới sát khí kia bổ tới!

Nhưng là...

Một trận phấn bay lả tả rơi vào nàng, nàng bất ngờ thế nhưng há một miệng lớn!

Đinh!

“Hệ thống: Người chơi Thệ Thủy QQ đối với bạn sử dụng mê hồn tán cao cấp, bạn bị hôn mê trong 15 phút, khi bị hôn mê bạn không thể chạy được, cũng không thể logout.”

Tại sao... Thế nhưng không phải là gì đó... mà là mê hồn tán...

Mộ Khinh Hàn ý thức từ từ trở nên mơ hồ khí lực cả người phảng phất bị rút đi. Biết sắp lâm vào bóng tối một cái chớp mắt kia nàng cố hết sức rút ra một phong thư dùng bỏ câu đưa tin ở trong lòng mặc niệm tên Dạ Thanh Hàn sau đó dùng đem hết toàn lực hướng trên trời ném!

Lúc trước hôn mê Mộ Khinh Hàn trong đầu đầy một cái ý nghĩ như vậy: cái game này, độ chân thật cao thế coi như xong, tại sao ngay cả thuốc mê cũng làm được như thật thế chứ...

56. Chương 56: Uyên Ương Quả

Tại 1 căn phòng trong Lạc Ngưng lâu của Chu Tước thành, tiếng đàn êm dịu vang xa.

Một cô gái mặc bảo trường bào màu lam ngồi ở trước đàn tranh mười ngón tay giương nhẹ, tiếng đàn tuyệt diệu từ trong ngón tay nhỏ tràn ra, tạo thành âm thanh làm người ta mê say vui thú. Chẳng qua là trong quá trình đánh đàn tầm mắt của nàng vô tình hay cố ý rơi vào thân ảnh mặc áo trắng ở trên giường kia, khóe miệng vung lên độ cong không thể nhận ra.

Chẳng qua là trong không gian đột nhiên xẹt qua một tiếng nhỏ tạp âm không thể nghe xâm tạp vào phá hư giai điệu này.

Cô gái áo lam trong mắt mắt chợt lóe tay lướt trên dây đàn càng tăng nhanh, tiếng đàn biến động vừa như dòng nước chảy im dịu rồi trong nháy mắt hóa thành cuồng bão táp mưa sa!

Tùng.....!

1 giai điệu cuối phát ra một tiếng sục sôi, tiếng đàn đột nhiên ngừng xuống.

Cô gái tinh tế vỗ về dây đàn tựa hồ như đang dỗ dành 1 đứa bé. Nàng đánh mắt, ánh mắt sắc bén thẳng hướng phía sau bức rèm che bóng người như ẩn như hiện, cô gái khẽ mỉm cười

“Nếu Thệ Thủy thành chủ đại giá quang lâm vì sao không chịu đi vào?”

Ngoài bức rèm che tựa hồ không có tiếng động.

Qua một lúc lâu, tiếng bước chân rớt cục vang lên. Một bàn tay thon dài đẩy bức rèm ra cũng là một thân lam y đi đến, nụ cười ôn nhuận:

“Không hổ là cầm cơ Mỉm Cười Đau Đớn, quả nhiên rất huyền ảo!”

“Thệ Thủy thành chủ quá khen.” Cô gái khẽ mỉm cười đáp lại

” Vội vàng như vậy để cho thủ hạ đem Lạc Tuyết Khinh Hàn tới đây, Thệ Thủy thành chủ là vì cái gì?”

Lam Y nam tử cố ý phát ra một tiếng thở dài thất vọng: “Mỉm Cười lão bản biết rõ còn cố hỏi, ta nghĩ đến cô tiếp thu người sau sẽ đáp ứng kế hoạch của chúng ta.”

“Ngài muốn ngụy trang cưới Bích Không Linh Vận để chém giết lão bà của Dạ Thanh Hàn đây không phải rõ ràng là coi thường mặt mũi của ta sao?” Cô gái thông dong ứng đối, ngôn ngữ sắc bén nhắc nhở.

“Đừng quên, Bích Không Linh Vận đầu gối cũng là người của Lạc Ngưng lâu chúng ta.”

Nam tử giải thích: “Ta dĩ nhiên biết, chuyện này ta cùng Bích Không Linh Vận thương lượng qua, cô ấy cũng đồng ý.”

“A, thì ra là 2 người đã sớm thương lượng rồi. Nếu toàn bộ kế hoạch cũng đã bị 2 người nắm trong lòng bàn tay vậy tại sao còn muốn tới tìm ta?” Cô gái áo lam như khinh thường hừ một tiếng, bất mãn nói

“Chẳng lẽ là tới uy hiếp ta không nên nhúng tay vào chuyện này?”

“Không dám, chúng ta nào dám uy hiếp Mỉm Cười lão bản.” Nam tử vợ nói, cười giải thích

“Chuyện này không có Mỉm Cười lão bản giúp nhất định sẽ không thành công, cho nên ta là tới muốn kết liên minh...”

“Ngài muốn cùng ta kết liên minh?” Cô gái áo lam khiêu mi.

Nam tử kia cũng khiêu mi cười một tiếng, một bộ dáng tình thế bất buộc

“Không sai. Hiện dưới trời đã bị các thế lực chiếm cứ, Lạc Ngưng lâu thế lực tuy lớn nhưng ở trong các thế lực lại có vẻ nhỏ bé. Nói lời khác Mỉm Cười lão bản không phải là rất vội vàng muốn bắt Loạn Mã Tiên Sinh sao? Sau khi kết liên minh đối với Mỉm Cười lão bản lợi đương nhiên lớn hơn như vậy cơ sao mà không làm?”

Cô gái áo lam ngẩng đầu nhìn về hắn, ánh mắt trong trẻo:

“Kia, chỗ tốt là gì?”

“Sau khi chuyện thành công đưa cho cô nguồn lợi của 2 phần của bản bang thu vào. Nếu như Mỉm Cười lão bản đáp ứng ta trước giao một nửa tiền thế chấp, một nửa khác đợi xong việc sau lại giao.”

Cô gái nhìn hắn lạnh nhạt mỉm cười, bất vi sở động.

“Ba phần như thế nào?”

“Bốn?”

Nam tử tăng giá thấy cô gái áo lam là không chịu gật đầu đáp ứng, cắn răng một cái hạ quyết tâm:

“Năm phần? Ta nguyện ý giao một nửa thu vào đây Mỉm Cười lão bản hãy nhìn...”

“OK! Đồng ý!” Tiếng cười cô gái lang lãnh tựa hồ rất hài lòng cái giá này.

Nghe vậy nam tử cũng hít một hơi lạnh trong mắt vẻ ngoan độc xẹt qua. Hay cho nữ nhân tham lam! Khó trách Lạc Ngưng lâu có thể có phạm vi được như bây giờ...

“Chuyện kia cứ như vậy định xuống, buổi tối hôn lễ nhờ cậy Mỉm Cười lão bản rồi...” Lam y nam tử cường chế nội tâm bất mãn bất động thanh sắc cười cười.

“Tốt, ngài yên tâm, ta nhất định đem hôn lễ của ngài làm rất sáng lạn.” Cô gái mỉm cười nhưng ngay sau đó lời nói xoay chuyển.

“Bất quá ta có một việc không biết rõ. Nghe nói Dạ Thanh Hàn cùng Lạc Tuyết Khinh Hàn kỳ hạn phu thê là vĩnh cửu, ngài có biện pháp gì giải trừ nó sao?”

Lam Y nam tử sửng sốt, nhưng ngay sau đó nở nụ cười:

“Cái này Mỉm Cười lão bản không cần phải lo lắng, có một vị thần bí cao thủ tặng cho ta 1 vật phẩm có thể giải trừ cái gọi là kỳ hạn vĩnh cửu kia.”

Cô gái chợt hiểu ra gật đầu:

“Thì ra là như vậy.”

“Kia, ta cáo lui.” Lam y nam tử vẫn duy trì mỉm cười ôn hòa, ánh mắt cố ý hướng thân ảnh nằm trên giường kia nhìn, trong mắt lộ ra vẻ thâm thúy. Dừng lại vài giây sau hần rút cục thu hồi tầm mắt, xoay người rời đi.

Cho đến khi cũng đã không thể nghe thấy tiếng bước chân nam tử kia. Cô gái áo lam đột nhiên “Xì” cười lên tiếng, ánh mắt dừng lại ở trên giường một màu trắng kia, nhàn nhạt trêu chọc nói:

“Tiểu Khinh Hàn, em sẽ không thật ngủ thiếp đi chứ? Còn không nhanh dậy một chút?”

Bang chủ Thệ Thủy Vô Trần của Thệ Thủy sắp cùng đệ nhất mỹ nhân thiên hạ Bích Không Linh Vận thành thân, người trong Thệ Thủy phát thiệp mừng hơn nửa muốn mời cả những người trong Top 10 cao thủ tham gia hôn lễ, tuyên ngôn hy vọng mượn việc trọng đại lần này hóa giải mâu thuẫn ngày xưa, tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Chuyện này một khi truyền ra lập tức đưa tới toàn bộ sever oanh động.

Mà người theo đuổi đệ nhất mỹ nhân lại càng kích động. Có người vì Bích Không Linh Vận mà tiếc hận nói đệ nhất mỹ nhân gả ột bang chủ có tiếng xấu thật sự là một đóa bóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu; có người tỏ vẻ chúc phúc nói vô luận như thế nào cũng tôn trọng quyết định của Bích Không Linh Vận; nhưng có người phản ứng hết sức kịch liệt la hét Bích Không Linh Vận thuộc về mọi người làm sao có thể gả cho Thệ Thủy Vô Trần...

Nhưng vô luận nghị luận kết quả là cái gì, buổi tối tám giờ hôn lễ đúng hạn tiến hành. Vì tôn trọng nhà gái địa điểm hôn lễ lựa chọn ở Lạc Ngưng lâu – Chu Tước thành.

Dạ Thanh Hàn tiện tay đem thiệp mời cầm trong tay vứt cho NPC tiếp đãi, đi vào lầu 2 Lạc Ngưng lâu. Khi hần nhập tọa sau mới hoảng sợ phát hiện người quanh đại sảnh kia trừ Loạn Mã Tiên Sinh cùng Mèo BL toàn bộ là cao thủ trong BXH

Hần đang nhớ lại xem ra thiệp mừng thế này, khê chau lên lông mày. Chẳng lẽ thiệp mừng kia cũng là sắp xếp có mục đích?

“Kỳ Dạ, hôm nay làm sao không thấy Loạn Mã Tiên Sinh?” Bên cạnh Mộ Khinh Hàn cẩn thận lôi kéo chéo áo của hần, nhỏ giọng nói. Nàng vẫn là một thân áo trắng trên mặt mang một cái khăn lụa thêm vào mấy phần hơi thở thần bí. Chẳng qua là ánh mắt của nàng thỉnh thoảng lo lắng nhìn về tứ phương tựa hồ có chút khẩn trương.

Dạ Thanh Hàn vẫn nhìn phía trước, thản nhiên nói:

“Cậu ta không có online.”

“Nha.” Mộ Khinh Hàn gật đầu, muốn nói lại thôi nhìn một cái, nhưng không nói gì thêm chẳng qua là an tĩnh ngồi ở bên cạnh hần, biết điều giống như một con mèo.

Cũng là bên cạnh Mộ Thần hì hì nở nụ cười, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc về phía Dạ Thanh Hàn, trêu ghẹo nói:

“Tiểu Khinh Hàn, em không phải là thấy hôn lễ này long trọng, thấy đồ kỳ đi?”

“Em...” Mộ Khinh Hàn trong mắt dâng lên thần sắc khó xử, luống cuống nhìn về phía Dạ Thanh Hàn. Lại thấy hần vẫn bình tĩnh nhìn phía trước thật giống như không có nghe được câu mới vừa rồi.

Nàng không thể làm gì khác hơn là đem tầm mắt quét về phía bốn phía, nhìn thấy Quân Tử Quá Lộ cùng Liễu Tinh Ly đang bàn luận cái gì đó cười đến hết sức thoải mái, còn có mấy vị cao thủ mà không nhận ra tâm tình cũng thật vui. Nàng khẽ rũ xuống mí mắt, trông mắt đen nhánh tựa hồ có cái gì mơ hồ lưu động.

Lúc này, một NPC mặc hồng trang đột nhiên từ trong các vọt ra, tiếng nói giọng the thé nói:

“Giờ lành đến, xin mời tân lang, tân nương vào vị trí “

Ngay sau đó, một thân hỉ Thệ Thủy Vô Trần nắm và tân nương đang đắp hỉ khăn đi vào giữa đại sảnh, khuôn mặt nhìn như rạng rỡ Bạn đang đọc võng du: Loạn Thế giang hồ – Phong HIỂU Anh Hàn. Chuyển ngữ : Tuyết Liên. Chúc các bạn có những giây phút thu giãn vui vẻ!!!!!! ( )

Dạ Thanh Hàn trông mắt đen sâu thăm chòm như sắt trong mắt gọn sáng không sợ hãi nhìn 2 người mặc hỉ phục kia. Hắn nâng lên chén trà nhấp một hớp trà chỉ cảm thấy trà thơm nhưng uống vào lạnh thấu.

Thệ Thủy Vô Trần nắm dây hỉ cùng tân nương vào sau, cũng không có gấp gáp cử hành nghi thức bái đường mà là sắc mặt vui mừng tràn đầy ánh mắt quét mắt toàn trường một cái mỉm cười mở miệng:

“Thật cảm ơn mọi người bất kể hiềm khích lúc trước mà tới tham gia hôn lễ của kẻ hèn này. Trước khi nghi thức hôn lễ bắt đầu ta trước đưa cho các vị một phần lễ vật.”

Hắn vừa nói vỗ nhẹ tay. Theo tiếng vỗ tay thanh thúy trong các đột nhiên đi ra một nhóm cô gái tay đang cầm khay lụa đỏ bước nhẹ nhàng bước đi tới trước mặt khách nhân. Chỉ thấy trên khay bày t một trái cây trong suốt hồng rất khéo léo mang theo màu sắc như anh đào nhưng so với anh đào càng thêm đẹp hơn làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Nhìn thấy các vị đang ngồi cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Thệ Thủy Vô Trần trong mắt hiện lên một tia hài lòng nói tiếp:

“Đây là đồ ta gần đây tình cờ phát hiện và nhận được ở trong game ...Uyên ương quả.”

“Uyên ương quả? Làm sao ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua?” Vừa mới dứt lời Liễu Tinh Ly lập tức đưa ra nghi vấn hai hàng lông mày lại càng vén lên , lộ ra vẻ rất không tín nhiệm.

“Dĩ nhiên, ta trước kia cũng chưa từng thấy qua, gần đây mới phát hiện.” Thệ Thủy Vô Trần cười yếu ớt giải thích

“Quả uyên ương này nếu là phu thê ăn có thể trăm năm tốt hợp; nếu như còn chưa thành thân nhân ăn sẽ đạt được chúc phúc nguyệt lão. Nếu như mọi người không tin có thể xem một chút thuộc tính của quả uyên ương này.”

Uyên ương quả...Vật này...

Dạ Thanh Hàn nghe cái tên này lcu đó trông mắt đen xẹt qua một tia kinh dị, hắn cầm lấy trái cây trong mâm, ánh mắt ngưng trọng đánh giá nó.

Vật này hẳn là nghe qua bởi vì lúc hắn bị cái quái lão đầu kia bắt đi từng ở chỗ đó thấy... Loại trái cây này thường xuyên sống cộng sinh trên mái nhà, nếu là hai người khác phái ăn vô luận là thành thân hay không thành thân cũng sẽ lập tức được hệ thống phán định kết làm phu thê..

Mà loại đồ vô sỉ này chỉ có quái lão đầu kia mới có... Hôm nay ở trong tay Thệ Thủy Vô Trần xuất hiện chẳng lẽ...

Dạ Thanh Hàn trong mắt hàn quang xẹt qua.

“Làm sao, mọi người chẳng lẽ sợ trái cây này có độc sao?” Thệ Thủy Vô Trần thấy mọi người cầm lấy trái cây chần chừ chưa quyết, vừa thần nhiên mở miệng nói

“Mọi người như vậy,thật sự tổn hại mặt mũi của ta a...” Vừa nói, hắn thở dài một tiếng, lộ ra vẻ hết sức thất vọng.

Thệ Thủy Vô Trần âm cuối không tiêu, Dạ Thanh Hàn đã không chút do dự đem trái cây một ngụm nuốt vào.

Thấy Dạ Thanh Hàn cử động như vậy, cao thủ còn lại hiển nhiên có chút kinh ngạc sau khi tỉnh lại cũng lục tục ăn trái cây.

Tin chắc Dạ Thanh Hàn đã ăn vào trái cây Thệ Thủy Vô Trần trong mắt hiện lên vẻ đờ đẫn như ý, sau đó chậm rãi lấy ra uyên ương quả trên mâm ăn vào.

Đang khi trái cây nuốt xuống bụng một khắc kia, bên cạnh Dạ Thanh Hàn cô gái áo trắng đột nhiên kêu ra tiếng:

“A! Tại sao như vậy? Rõ ràng trái cây kia...”

Thệ Thủy Vô Trần thất kinh, vừa định hỏi chuyện gì xảy ra đã nghe kinh hệ thống nhắc nhở vang lên!

Đình!

“Hệ thống: Chúc mừng người chơi Thệ Thủy Vô Trần cùng người chơi Tuyệt thế mỹ nữ Phượng Lai Di gần bó suốt đời, chúc người chơi vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão.”

Ong!

Thệ Thủy Vô Trần đột nhiên biến sắc, hấn tức giận vung lên ống tay áo, cô gái bên cạnh đồ trên khay bị hấn quét rơi trên mặt đất té ra thanh âm vang dội.

Cô gái bị làm cho sợ đến hoa dung thất sắc, đứng tại nguyên chỗ, ngẩn trên mặt đất không biết làm sao.

Thệ Thủy Vô Trần cơ hồ là rống giận lên tiếng:

“Chuyện gì xảy ra? Trái cây kia...”

Hấn rống giận đột nhiên bị “Thương” một tiếng cắt đứt!

Ánh sáng của kiếm nhanh chóng chớp tắt, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt Dạ Thanh Hàn đã dùng mũi kiếm lạnh như băng chỉ vào cô gái bên cạnh, lãnh đạm cười ra tiếng:

“Cô quả nhiên không phải là Khinh Hàn!” Hấn trừng mắt đen híp lại, tóe ra lạnh lùng hàn quang

“Cô là đồng đảng của Thệ Thủy Vô Trần sao?”

“Mộ Khinh Hàn” Không ..phải nói là cô gái kia thân thể của nàng thể nhưng sợ phát run, luống cuống đem tâm mắt quét về 4 phương tìm kiếm trợ giúp.

Thấy không có người nào nguyện ý để ý tới nàng, cô gái kia bối rối, nàng lắp bắp mở miệng giải thích, thanh âm run rẩy không dứt:

“Kỳ... Kỳ Dạ, anh, anh nói cái gì? Em..em không phải là Khinh Hàn sao?”

Trừ Quân Tử Quá Lộ cùng Mộ Thần tại chỗ không ít người cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, hai mắt nhìn nhau. Thệ Thủy Vô Trần cùng Dạ Thanh Hàn diễn lại diễn?

Đang khi cục diện giằng co cô dâu bên cạnh Thệ Thủy Vô Trần khoan khoái vén lên hỉ khăn, vui rạo rục hướng Thệ Thủy Vô Trần vút một cái mị nhân:

“Phu quân, ta nhưng thật cao hứng. Anh theo em làm phu thê, đệ nhất mỹ nhân cùng anh trai của em thành phu thê chúng ta sau này chính là người một nhà.”

Lời còn chưa dứt, cô gái áo trắng đột nhiên bộc phát ra một tiếng tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm!

Nhưng không người nào để ý tới nàng, tựa hồ trừ ba người Dạ Thanh Hàn, Quân Tử Quá Lộ cùng Mộ Thần, ở bên trong mọi người và Thệ Thủy Vô Trần cũng bởi vì vị kia dung mạo tân nương kia mà sợ hãi!

Trước mặt đầy mặt rõ rất khó coi, một đôi ánh mắt như hình tam giác, mắt phải khoa trương 1 nốt ruồi to đen dung mạo kia thật là trăm năm khó gặp!

Em gái dung mạo đã cực phẩm như vậy, lại càng không cần phải nói anh trai của nàng lớn lên có hình dáng ra sao ...

Trong lầu nhất thời yên lặng như tờ.

Cho đến khi cửa truyền vào một trận thanh như tiếng cười như chuông bạc, mọi người mới bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại.

Một thân ảnh trắng tựa tuyết xuất hiện ở cửa vào, gương mặt thanh tú tràn đầy nụ cười nghịch ngợm. Mà mọi người gặp nàng một khắc kia, rồi rít cũng rút ra một luồng lương khí!

Cô ấy là ...Lạc Tuyết Khinh Hàn ư?

Lạc Tuyết Khinh Hàn không phải là ở chỗ này sao?

Nếu như cô ấy là Lạc Tuyết Khinh Hàn, như vậy người Dạ Thanh Hàn sử dụng kiếm vị này là...

Ánh mắt của mọi người “Bá” hướng cô ta.

Vị cô gái có khăn che mặt khăn trương cả người run rẩy, trên trán cũng toát ra mồ hôi hột, nàng tựa hồ rất khó tin tưởng Mộ Khinh Hàn xuất hiện, run rẩy chỉ hướng nàng:

“Cô...Cô không phải là...”

Mộ Khinh Hàn mặt mày cong cong nhẹ nhàng như thường đi tới bên cạnh Dạ Thanh Hàn, dùng ánh mắt chăm chọc nhìn về phía nàng ta, cười hì hì nói:

“Mỹ nhân này chúng ta giúp cô chọn phu quân, cô thích không? Còn có tuồng vui này có phải hay không rất đặc sắc?”

Lời còn chưa dứt chỉ nghe “Đông” một tiếng, vị giả mạo “Lạc Tuyết Khinh Hàn” kia đã ngã xuống đất!

57. Chương 57: Thệ Thủy Hôn Lễ Hồng Môn

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Người ở chỗ này hiển nhiên cũng bị một màn biến cố bất thành linh này hù dọa, trợn tròn mắt hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, một trong 10 đại cao thủ Tiêu Bách kinh ngạc lên tiếng, đánh vỡ này chuyện làm người ta lo lắng: “Đây là chuyện gì? Hai Lạc Tuyết Khinh Hàn?”

“Đúng vậy, đây là...” Liễu Tinh Ly vội vàng nói tiếp nhìn lại hướng mấy người lại phát hiện sắc mặt bọn họ bình tĩnh, phẳng phất sớm đã biết sẽ phát sinh chuyện gì không khỏi giật mình nói

“Này? Mấy người làm sao không cảm thấy kinh ngạc?”

“Dĩ nhiên không phải là hai Lạc Tuyết Khinh Hàn, vị trên mặt đất kia chẳng qua là Bích Không Linh Vận giả trang thay thế.” Liếc trên mặt đất Bích Không Linh Vận một cái, Mộ Khinh Hàn giờ phút này nụ cười giống như Đường Quả ngọt ngào. Tầm mắt của nàng rơi xuống trên người Thệ Thủy Vô Trần hỏi lên tiếng:

“Thệ Thủy thành chủ sợ đem trời ta sau sẽ khiến những người khác hoài nghi, cho nên đem Bích Không Linh Vận giả trang đến bên người Dạ. Có phải hay không Thệ Thủy thành chủ?”

Thệ Thủy thành chủ! Gọi khách khí cỡ nào! Thệ Thủy Vô Trần khước miệng mỉm cười nhìn Mộ Khinh Hàn, tâm kịch liệt run rẩy, nắm chặt đốt ngón tay cũng bắt đầu trắng bệch. Từ kế hoạch thất bại một khắc kia là hấn biết...Hấn đã vĩnh viễn mất đi nàng! Nhưng là hấn vẫn là không muốn thừa nhận!

Mộ Khinh Hàn cũng không thèm để ý đến Thệ Thủy Vô Trần trả lời, rất nhanh từ trên người hấn thu hồi ánh mắt, tiếp theo cười nói:

“Mọi người có phải hay không vội vàng muốn biết đây là chuyện gì? Tin tưởng Thệ Thủy thành chủ cũng vô cùng muốn biết ta là như thế nào trốn ra được?”

Một mảnh không gian làm người ta hít thở không thông rất trầm mặc.

Trên bàn một đôi nén long phượng cháy lên, ánh lửa chập chờn, ánh nến nhu hòa rõ ràng chiếu rọi ra vẻ mặt mỗi người, mặc dù không có đồng dạng ngưng trọng như thế.

Thấy mọi người trên mặt vẻ mặt nghiêm túc kia, Mộ Khinh Hàn suýt nữa cười ra tiếng nhưng nàng cố gắng nhịn sau đó thiết giả em tai nói :

“Thật ra thì chuyện đã xảy ra là như này...”

....

Chuyện từ lúc Mộ Khinh Hàn bị hôn mê sau tỉnh táo lại một khắc kia nói.

Thời gian thuốc mê hết tác dụng vừa qua khỏi, nàng đã bị hệ thống giải trừ trạng thái hôn mê, có thanh âm nhắc nhở đánh thức. Mơ mơ màng màng nhu tròng mắt ngồi dậy nàng phát hiện, nàng thế nhưng đang ở trong Lạc Ngưng lâu!

Khi đó Mộ Khinh Hàn thất kinh, nàng bỗng dưng nhớ được, Mím Cười Đau Đớn đã từng hỏi nàng có muốn hay không cũng nàng vào Lạc Ngưng lâu... Chẳng lẽ là Mím Cười Đau Đớn là đem nàng bắt tiến vào? Nhưng nàng tựa hồ không có lý do gì làm như vậy...

Còn đang nghi hoặc bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa một trận tiếng bước chân truyền đến. Nàng vội vàng nằm xuống tiếp tục giả vờ hôn mê.

Chỉ chốc lát sau nàng nghe thấy được có người ở đánh đàn, tiếng đàn mặc dù tuyệt luân nhưng hết sức nhiều loạn lòng của nàng. Nàng kiên nhẫn đợi một trận tiếng đàn rốt cục ngừng lại sau đó...

Có một nam một nữ nói chuyện với nhau. Từ nội dung nói chuyện với nhau có thể rõ ràng biết cô gái kia đúng là Mím Cười Đau Đớn còn người nam kia dĩ nhiên là Thệ Thủy Vô Trần? !

Thệ Thủy Vô Trần đem nàng bắt tới? Anh ta tại sao phải làm như vậy?

Mộ Khinh Hàn tim thẳng thẩn nhảy loạn, nàng nín thở động tức, tận lực không để lộ ra chút sơ hở nào, tiếp tục nghe lén hai người nói. Rất nhanh nàng biết nguyên do.

Thệ Thủy Vô Trần cái người âm hiểm này lại thông đồng với Bích Không Linh Vận 2 người muốn diễn một màn trộm long tráo phụng, quang minh chính đại từ dưới mắt Dạ Thanh Hàn đem nàng trộm đi!

Mộ Khinh Hàn nhất thời giận hận không được lập tức từ trên giường nhảy lên chặt kẻ kia ra mười tám đoạn. Nhưng là nàng nhịn đợi đến khi Mím Cười Đau Đớn cùng Thệ Thủy Vô Trần rời đi, nàng lập tức từ trên giường nhảy dựng lên.

Lúc này một con chim bồ câu từ cửa sổ bay vào, rơi xuống trong tay của nàng. Thì ra là Dạ Thanh Hàn! Thì ra là hẳn nhận được một bức thư trống không mà dùng bồ câu đưa tin trong lòng sinh nghi, dùng bồ câu đưa tin như thế nào mà cũng nói gì cả, trừ khi gặp chuyện gì xảy ra. Ở trong khoảng thời gian này hẳn không ngừng gửi thư cho Mộ Khinh Hàn gửi cho vẫn bị trả về, con phong thư này rốt cục gửi đi thành công!

Sau khi gửi lại 1 câu “Hết thấy mạnh khỏe” cho Dạ Thanh Hàn hẳn cũng đơn giản sáng tỏ tình hình của Mộ Khinh Hàn rồi đi ra khỏi phòng.

“Cẩn thận một chút đây là uyên ương quả mà Thệ Thủy thành chủ dùng đến, vật quý giá, không được làm hư.”

Khi nàng đi qua hành lang phát hiện một đám tỳ nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại đang cầm khay đi qua tiếng cười không ngừng. Nàng vội vàng trốn ở một bên, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

“Này... uyên ương quả có tác dụng gì?” Một người trong số họ hỏi.

Một cô gái khác trả lời: “Nghe nói nếu như một nam một nữ ăn trái cây này sẽ kết làm vợ chồng cho nên liền gọi là uyên ương quả.”

“Hả? Nhưng là biểu hiện thuộc tính uyên ương quả này rõ ràng là người ăn quả này sẽ nhận được nguyệt lão chúc phúc, còn có Thệ Thủy thành chủ muốn trái cây kia dùng làm gì? Đúng rồi còn phân phó chúng ta để kí hiệu rõ ở 2 nửa trái cây để cho cô gái mặc áo trắng trong phòng lão bản ăn... Số quả còn lại cũng thoa lên độc được...Chẳng lẽ...”

“Hi hi... đây là sự tình riêng của họ, chớ có nhiều chuyện ...”

Nhìn bọn tỳ nữ này từ từ đi xa, Mộ Khinh Hàn trong lòng phát giận không kiềm được, tay dần dần nắm chặt thành quyền! Cái tên Thệ Thủy Vô Trần này thật sự quá âm hiểm quá vô sỉ! Thế nhưng nghĩ thừa dịp nàng hôn mê không lịch sự được sự đồng ý của mình mà ỉn ăn loại vật này? Không được nàng nhất định phải dạy dỗ hần mới được!

Ánh mắt xoay động Mộ Khinh Hàn quyết định thật nhanh lập tức trở về phòng. Đám tỳ nữ đang cầm cái khay tiến vào nàng làm bộ ngủ cho bọn họ uy mình ăn trái cây đợi đến khi bọn họ rời đi nàng lập tức đem trái cây phun ra lên lên đi theo các nàng tới chỗ đặt trái cây.

Bọn tỳ nữ nhìn thấy nàng tiến vào không hẹn mà cùng thất kinh, khi bọn họ thấy nàng rút ra kiếm tất cả đều lộ ra thần sắc sợ hãi, rồi rút cầu xin tha thứ.

Mộ Khinh Hàn thuận lý thành chương uy hiếp bọn họ phối hợp với kế hoạch của nàng, các tỳ nữ liên tục không ngừng đáp ứng. Cho nên nàng đem quả giả có độc tiêu hủy chỉ có lưu lại hai nửa có ký hiệu của 2 quả.

Ngay sau đó nàng trang bị khăn lụa tàng hình chạy ra khỏi đường cái, vừa vặn gặp phải một đôi đang nóng bỏng tìm kiếm phối ngẫu, tự nhận là huynh muội lớn lên không tệ thật ra thì dung mạo cực kỳ bi thảm nàng vui mừng quá đổi, vội vàng thuyết phục bọn họ một phen để cho bọn họ ăn hết trái cây, cũng để cho em gái kia mặc vào áo trắng đeo lên cái khăn thay thế nàng nằm trong Lạc Ngưng lâu.

Lúc này, nàng nhận được Dạ Thanh Hàn gửi thư biết là khi nàng mất tích có người giả mạo “Lạc Tuyết Khinh Hàn” đi tới bên cạnh Dạ Thanh Hàn. Mặc dù Dạ Thanh Hàn không có đoán được chính xác người giả mạo nàng là ai nhưng là nàng đã suy đoán đến cái cô nàng Bích Không Linh Vận kia! 1 kẻ kia luôn đối với mình có tâm hoài bất quỷ, một người thì đối với Dạ Thanh Hàn nữ có lòng này rõ ràng chính là quỷ kế của Thệ Thủy Vô Trần cùng Bích Không Linh Vận! Hai người kia trước bắt cóc Mộ Khinh Hàn đem Bích Không Linh Vận đối lại đến bên người Dạ Thanh Hàn, nếu sau khi thành thân kia xong công khai cho nàng ăn quả sau đó lại ăn vào nửa có ký hiệu... Mục đích của bọn họ không cần nói cũng biết... chia rẽ nàng cùng Dạ Thanh Hàn sau đó quang minh chính đại theo sát cùng người trong lòng mình kết làm vợ chồng! Thật sự... Quá âm hiểm !!!

Cho nên nàng vội vàng gửi thư báo cho Dạ Thanh Hàn cùng Loạn Mã Tiên Sinh để cho bọn họ trước giả bộ cái gì cũng không biết trong ứng ngoài hợp với Thệ Thủy Vô Trần một phen, để cho Thệ Thủy Vô Trần cùng Bích Không Linh Vận tự mình ăn trái cây kia...

Kết quả, mới xảy ra một màn “Loạn phối uyên ương ” kia...

Cho nên nói, Thệ Thủy Vô Trần cùng Bích Không Linh Vận là tự gây nghiệt không thể sống! ( )

...

“Như thế nào? Thệ Thủy thành chủ diễn như vậy có phải hay không rất đặc sắc? Có phải làm người ta muốn vỗ tay tán dương đây?” Mộ Khinh Hàn mỉm cười đem chuyện đã xảy ra trần thuật một lần lời nói xoay chuyển, hài hước cười

“Đừng quên kịch này vốn cũng có anh tham dự viết nha! Chỉ bất quá chúng tôi giúp anh đem kết cục sửa lại mà thôi.”

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt trắng bệch nhìn cô gái kia nụ cười ngọt hận đến nghiến răng nghiến lợi! Hần bắt đầu còn tưởng rằng là Mỉm Cười Đau Đớn bán đứng hần thì ra là không phải... Hần chẳng qua là bị mấy người trước mặt này liên hợp lừa bỡn mình!

“Thật quá mức! Vốn tưởng rằng ngươi là thật tâm muốn tiêu tan hiểm khích lúc trước không nghĩ tới...” Liễu Tinh Ly một vỗ bàn, tức giận lên tiếng

“Thệ Thủy Vô Trần, ngươi thật là hèn hạ vô sỉ!”

“Thệ Thủy vốn chính là người như vậy, chỉ có Liễu Tinh Tinh ngươi mới tin hần ha ha.” Kèm theo là một tiếng cười Loạn Mã Tiên Sinh bước vội vàng chạy đi vào không để ý bị một người vướng chân suýt nữa té ngã xuống trên mặt đất!

May là Quân Tử Quá Lộ tay mắt lanh lẹ thật nhanh tiến lên đỡ hần, hướng hần cười nói:

“Loạn Mã huynh, bước đi phải cẩn thận.”

“Kia... kia, cảm ơn nhiều...” Loạn Mã Tiên Sinh bị nụ cười của người kia làm cho cả kinh sợ hãi, thuận miệng qua loa nói mấy câu, vội vàng nhìn về người phía trên mặt đất

“Cái cô gái kia thật hay, lại vẫn dám giả mạo chị dâu! May là để lộ chỗ hở, Dạ đầu tiên nhìn nhìn cô ta đã nổi lên hoài nghi... Thật là...”

Vừa nói hần nhăn lại lông mày, không chút thương hương tiếc ngọc nào đá nữ nhân trên mặt đất mấy đá, sau đó đi qua cô ta thoải mái đi tới trước bàn ngồi xuống, cười hì hì hướng mọi người chào hỏi cũng không để ý tới Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt rất khó coi:

“Này, chào mọi người, tôi không có tới muộn chứ?”

“Thệ Thủy Vô Trần, ngươi còn có cái gì nói đi?” Khắp nơi trong lầu, mọi người im lặng tròng mắt nhìn Loạn Mã Tiên Sinh cợt nhả, đều tầm mắt muốn ép hỏi quăng hướng Thệ Thủy Vô Trần, trong mắt không hèn mà cùng tóa ra bèn nhọn hận không làm kẻ kia bầm thây vạn đoạn!

“Phu...phu quân...” Tân nương hiển nhiên bị một trận thế này sợ hãi, kinh hoảng đung đung cánh tay của Thệ Thủy Vô Trần.

“Cút ngay, kẻ quái dị! Ai là...phu quân của cô!” Thệ Thủy Vô Trần tròn mắt hết sức bực mình, tay phải thành quyền tức giận về phía tân nương đánh tới! Chỉ nghe tân nương phát ra một tiếng hét trong nháy mắt bị trở về nơi hồi sinh!

Mọi người cũng không vội mà nói chuyện chẳng qua là ngó chừng Thệ Thủy Vô Trần, lạnh lùng nhìn cử động của hần. Tất cả mọi người đang đợi giải thích của hần.

Thệ Thủy Vô Trần tầm mắt đột nhiên rơi vào trên người Mộ Khinh Hàn, hần lộ ra nụ cười khổ sở:

“Anh cho là... em sẽ hiểu rõ... anh một mực chờ đợi... Nhưng là, hần ta lại đem em đoạt đi!” Hần nhìn về Dạ Thanh Hàn trong mắt hiện lên vẻ hận thù giọng nói bất tri bất giác kích động lên.

Dạ Thanh Hàn cười lạnh một tiếng nhưng cũng không nói lời nào phản bác chẳng qua là tiếp tục nghe hần tự quyết.

“Rõ ràng là anh gặp em trước! Nhưng vì cái gì ...” Thệ Thủy Vô Trần hai tay nắm chặt

“Cho nên anh bí quá hoá liều, anh nghĩ tự em sẽ hiểu, nhưng vì cái gì ... “

“Đây chẳng qua là anh đơn phương mà thôi!” Mộ Khinh Hàn không chút lưu tình cắt đứt lời hần, mắt nheo lại

“Huống chi chuyện của anh, tôi tại sao phải hiểu?”

Thệ Thủy Vô Trần vẻ mặt khổ sở cùng khó có thể tin:

“Em...”

“Đủ rồi, Thệ Thủy Vô Trần, chúng ta ở đây không phải là nghe người biểu lộ tình cảm!” Tính tình hay xao động Tiêu Bách không nhịn được cắt đứt lời hần.

“Hôm nay người không đem chuyện giải thích rõ, vậy thì chúng ta nên rời đi thôi!”

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt trầm xuống, lui về sau một bước đột nhiên mắt lộ ra hung quang.

“Nói muốn đi khỏi đây hần chỉ là ta đi?” Thệ Thủy Vô Trần hừ một tiếng, cười lạnh nói.

“Có ý gì?” Hần lời vừa nói ra, các vị đang ngồi lập tức cảnh giác, rối rít nhảy lên rút ra vũ khí của mình.

“Vốn là tính toán sau hôn lễ mới đem bọn người một lưới bắt hết, bây giờ nhìn lại ...” Thệ Thủy Vô Trần lời nói ngừng lại, mảnh liệt vỗ tay một cái!

Rầm rầm rầm!

Theo tiếng vỗ tay của hắn trong Lạc Nhưng lâu các cửa sổ trong phút chốc toàn bộ đóng lại!

Thệ Thủy Vô Trần phát tay nhóm lớn bang chúng của bang Thệ Thủy từ bốn phương tám hướng trong Lạc Nhưng lâu chui ra đem mọi góc ngách chặt kín!

Đường đi, cũng bị chắn, lấp, bịt lại.

” sao rồi? Các vị, bây giờ các người cảm thấy muốn rời đi hẳn là ai sẽ nói chứ?” Nhìn quanh bốn phía ra cao thủ kia có độ đề phòng cao đi chẳng nữa Thệ Thủy Vô Trần một lần nữa biểu diễn nụ cười ôn nhuận như ngọc chỉ bất quá nụ cười này thêm vài phần yêu khí lộ ra vẻ vô cùng tà ác.

“Thệ Thủy Vô Trần, người thật hèn hạ!” Liễu Tinh Ly một quyền đập mặt bàn gầm lên tiếng!

Tiêu Bách lập tức nghiêng răng nghiêng lợi đối ứng:

“Chính thế , tên tiểu nhân âm độc...”

Đối với Liễu Tinh Ly cùng Tiêu Bách kích động, đám người Dạ Thanh Hàn tương đối lộ ra vẻ tỉnh táo chẳng qua là trầm mặc không nói nhìn chằm chằm Thệ Thủy Vô Trần trong ánh mắt đều suy nghĩ sâu xa.

Thì ra là cho là Thệ Thủy Vô Trần chẳng qua là thiết kế hãm hại Lạc Tuyết Kinh Hàn, không nghĩ tới cũng là để mọi người tất cả trúng kế.

Thệ Thủy Vô Trần hôn lễ này hẳn là một Hồng Môn yến? Thì ra là hắn tổ chức hôn lễ là vì đem những người trong top cao thủ 1 tay tiêu diệt hết!

Nói cho cùng yến hội này chỉ là nguy trang cho phép vào mà không cho phép ra!

58. Chương 58: Cẩn Thận Mấy Cũng Có Sai Sốt

Đối mặt với Liễu Tinh Ly giận mắng Thệ Thủy Vô Trần không giận ngược lại cười:

“Ở trong thế giới game luôn là người thắng làm vua, người thua làm giặc. Thua kia chỉ có thể nói rằng đó là tài nghệ không bằng người.”

“Người ...”

Ba ! Ba ! Ba !

Mấy tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, cắt đứt đối chọi gay gắt hai người Thệ Thủy Vô Trần cùng Liễu Tinh Ly. Chỉ thấy Loạn Mã Tiên Sinh không chút hoang mang đứng lên vẻ mặt khinh thường cười nói:

“Thệ Thủy Vô Trần, người một chiêu Hồng Môn yến này mưu kế dùng thật quá tốt .” Hắn lời nói xoay chuyển.

“Bất quá, người cho rằng mấy thứ vụn vặt cứ như vậy là có thể vây khốn được chúng ta sao?”

Thệ Thủy Vô Trần giương nhẹ khóe miệng lộ ra vẻ ý vị thâm trường cười:

“Ồ...vụn vặt sao?”

“Không phải là vụn vặt thì là cái gì?” Loạn Mã Tiên Sinh phát ra một tiếng kêu đau đớn đang muốn tiếp tục chê cười đã bị Dạ Thanh Hàn cắt đứt.

Dạ Thanh Hàn hai tròng mắt híp lại, ánh mắt lạnh như băng địa đánh giá hắn, nhàn nhạt mở miệng:

“Thệ Thủy bang chủ không có sợ hãi như vậy, nhất định là mười phần chuẩn bị đi?”

“Không hổ là đệ nhất cao thủ, gặp phải trường hợp như vậy còn có thể trấn định như vậy, thật sự làm cho người ta bội phục.” Thệ Thủy Vô Trần trong mắt nổi lên tia sắc bén hẳn cũng cười nhạt một tiếng khiêu khích nghênh hướng ánh mắt của kẻ kia.

“Bất quá mười phần chuẩn bị thì không dám. Ta chỉ nói trước hướng Mím Cười lão bản thuê Lạc Ngưng lâu, bây giờ cửa ra vào cũng đã bị hệ thống phong tỏa, các người có chạy đằng trời.”

“Cái gì, Mím Cười Đau Đớn...” Loạn Mã Tiên Sinh trợn tròn ánh mắt ở một giây sau lên tiếng kinh hô lại bị Quân Tử Quá Lộ hung hăng trừng mắt liếc, hần tự biết lời vội vàng phần nộ dừng lại miệng.

“Ha ha, Loạn Mã thành chủ... người có phải hay không thấy kinh ngạc? Tại sao phu nhân của người lại ở 1 bên với ta?” Thệ Thủy Vô Trần ánh mắt bình tĩnh quét mắt bốn phía một lần thấy mọi người chẳng qua là gương mặt lạnh lẽo nhìn hần không vui vẻ chỉ có thể nói tiếp xuống.

“Kia... chỉ có thể nói... là thất bại của người!”

“Hừ, bớt nói nhảm đi Thệ Thủy Vô Trần!” Thấy Thệ Thủy Vô Trần lớn lối cuồng vọng tự tin, Liễu Tinh Ly trong lòng càng phát ra cảm giác thấy không thoải mái.

“Như người vậy giam chúng ta ở chỗ này thì muốn làm thế nào đây? Nếu là đánh nhau, 1 vs 1 thật có thể đánh thắng được chúng ta sao?” Vừa nói hần “Thương” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, dùng kiếm sắc bén chỉ hướng Thệ Thủy Vô Trần.

Thệ Thủy Vô Trần phảng phất không có thấy được sự uy hiếp của Liễu Tinh Ly vẫn cười đến trấn định:

“Vậy sao? Nếu Liễu Tinh Ly người vậy tự tin, ta dĩ nhiên muốn cho các người một cái cơ hội... Bất quá trước, ta muốn hỏi mọi người một vấn đề: các người từ cửa tiến vào một khắc kia có phải hay không... thấy mùi thơm của hoa lan không?”

” Mùi thơm hoa Lan?” Thệ Thủy Vô Trần lời có thâm ý khác lời khiến cho tức giận của mọi người bất giác chấn động!

Tinh tế hồi tưởng lại khi bọn họ đi vào Lạc Ngưng lâu đúng là ngửi thấy được một mùi thơm! Nhưng tất cả mọi người chỉ đương nhiên nghĩ trong Lạc Ngưng lâu là tửu lâu có mùi thơm cũng chẳng có gì lạ...

Nhưng cái chuyện tình này nhìn qua hết sức bình thường bây giờ cứ nhiên bị Thệ Thủy Vô Trần nói ra cứ thế nhất định có nghingờ rồi ...

Quả nhiên Thệ Thủy Vô Trần ở một giây sau hết sức đắc ý cười ra tiếng:

“Các người nhìn nhìn giá trị tinh thần của mình xem?”

Thệ Thủy Vô Trần lời này vừa nói ra cũng bất chấp an toàn chỉ thấy cơ hồ tại chỗ tất cả mọi người bán tín bán nghi mở ra bảng thông tin nhân vật.

Vền vẹn một cái cũng đủ để làm cho người ta quá sợ hãi!

Tinh thần ban đầu tràn đầy không biết lúc nào trở nên rỗng không!

Liễu Tinh Ly cùng Tiêu Bách hai người không bình tĩnh phát hiện tinh thần của mình bị cạn lại càng giận đến cơ hồ muốn hộc máu:

“Thệ Thủy Vô Trần, người cái tiểu nhân hèn hạ này!”

Mộ Thần tức giận trừng mắt hướng hần: “Hừ, đồ con rùa rút đầu! Lại dùng những thứ hèn hạ này!”

“Dạ, tinh thần sắp hết!” Ngay cả Mộ Khinh Hàn xem xét tín tức thông tin cá nhân của mình cũng không có tất chẳng qua là hết sức kinh ngạc nhìn về phía Dạ Thanh Hàn.

Thệ Thủy Vô Trần đứng chấp tay, cười mà không nói. Mà ánh mắt hần vẫn cùng Dạ Thanh Hàn nhìn nhau ở trong không khí đục chạm kịch liệt tia lửa!

Vừa lúc đó...

Gần đây hệ thống thông báo xuất hiện với tộc độ thường xuyên và chăm chỉ nên cứ vậy vang lên!

[hệ thống]: “Thệ Thủy thiên hạ” chính thức đối với “Lưu Tinh thành” tuyên chiến! Thành chiến ba phút đồng hồ sau sẽ bắt đầu, các người chơi hãy chuẩn bị thật tốt!

[hệ thống]: “Thệ Thủy thiên hạ” phó tướng Thệ Thủy Niên Hoa đại diện cho Huyền Vũ thành đối với Thanh Long thành, Bạch Hổ thành phát ra tuyên chiến, nhiệm vụ 4 thành chia cắt vào khoảng ba phút đồng hồ sau sẽ mở ra! Thiên hạ chiến vào ba phút sau sẽ bắt đầu, người chơi hãy chuẩn bị thật tốt!..

Thệ Thủy Vô Trần thế nhưng phát động thành chiến! Chẳng lẽ hắn muốn thiên hạ đại loạn?

Thệ Thủy Vô Trần nhất định là điên rồi! !

Liễu Tinh Ly trước hết quá sợ hãi: “Thệ Thủy Vô Trần, người điên rồi à? “

“Ta không điên ta chỉ bất quá muốn mới ra 1 thời đại mới – một thời đại thuộc về ta!” Thệ Thủy Vô Trần đáp lại bằng 1 nụ cười rét lạnh cười lạnh trong mắt của hắn lộ ra quyết tâm không thể phá hủy, mang theo vô tận tham lam tựa như có lẽ đã đem lý trí của hắn cắn nuốt không còn.

Vào giờ khắc này cho dù là kẻ ngu cũng hiểu mục đích của Thệ Thủy Vô Trần! Hắn mục đích cuối cùng dĩ nhiên là đem các cao thủ tiêu diệt, công chiếm bốn thành... nhất thống thiên hạ !

Dã tâm của hắn thật lớn!

Hơn phân nửa mấy người bị Thệ Thủy Vô Trần gần như tự phụ cuồng ngạo làm cho khiếp sợ không thể nói mà một bên Quân Tử Quá Lộ nhưng không chút hoang mang lấy ra một phong thư viết lên cái gì đó sau đó chim bồ câu mang theo thư phóng ở trong tay Dạ Thanh Hàn!

” Khoảng cách gần như vậy còn dùng bồ câu đưa tin ư?” Thệ Thủy Vô Trần thấy thế không khỏi cười lên tiếng, trong lời nói tràn đầy châm chọc

“Dù sao cũng là cùng chung đi tới địa phủ có bí mật gì còn cần che che lấp lấp thế sao?”

Dạ Thanh Hàn nhạy cảm thấy trong mắt Quân Tử Quá Lộ chợt lóe tia sáng quỷ dị rồi biến mất cũng không thèm nhìn tới Thệ Thủy Vô Trần một cái, mở ra thư mà bồ câu đưa tin. Trên tờ giấy viết một dòng chữ xinh đẹp: dùng Thanh Long phá nóc nhà từ phía trên chạy ra!

Dạ Thanh Hàn mặc dù nội tâm ít nhiều có chút kinh ngạc nhưng hắn còn che giấu tốt lắm, sẽ cực kỳ nhanh đánh mắt một cái cho Mộ Khinh Hàn.

Nhiều lần hợp tác ăn ý làm cho Mộ Khinh Hàn lập tức hiểu ý! Nàng giả ra làm bộ như không có gì khi Thệ Thủy Vô Trần không có chú ý nhích tới gần Dạ Thanh Hàn.

“Thệ Thủy Vô Trần, người bớt nói nhảm! Muốn giết cứ giết! Cùng lắm mười tám năm sau lại là một hảo hán!” Bị Thệ Thủy Vô Trần giận đến sôi lên Liễu Tinh Ly vừa không nhịn được chửi ầm lên, sắc mặt cũng âm trầm.

“Cái này không thể được. Kế tiếp còn muốn xin các vị chứng kiến, kết quả trận thành chiến này chứ.” Thệ Thủy Vô Trần giọng nói nhẹ nhàng như bình thường hiển nhiên như là tình thế bắt buộc!

“Người...” Liễu Tinh Ly chán nản đang muốn nói gì phản bác lại!

Gió thổi không lọt vào Lạc Ngưng lâu đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong!

Dạ Thanh Hàn đứng yên trên hắn chợt xoay lên một đạo cơn lốc, hướng bốn phía quét qua bụi đất bay lên trong nháy mắt mơ hồ tung ra bốn phía!

Liễu Tinh Ly chỉ cảm thấy cổ áo của mình bị cái gì đó bứt lên, tiếp theo tầm mắt lâm vào một mảnh mơ hồ!

Mới vừa từ trên đất tỉnh lại Bích Không Linh Vận thấy một màn này không nhịn được “A” hét lên một tiếng, lần nữa bởi vì sợ hãi mà ngất đi.

Đột biến một màn này làm cho Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, hắn đang muốn thấy rõ chuyện gì thì đột nhiên 1 chùm sáng mãnh liệt đâm vào mắt của hắn để cho tầm mắt của hắn một trận hỗn loạn chỉ có thể mơ hồ có cái gì khổng lồ đồ hướng nóc nhà Lạc Ngưng lâu chạy trốn!

Phanh!

Một trận nổ!

Nóc nhà của Lạc Ngưng lâu bị xuyên thủng, vụn gỗ cứ vậy rơi xuống đột nhiên có gì đó bay lên chạy trốn ra ngoài, quét lên một trận khói bụi cuồn cuộn rơi xuống!

Hết thấy tới cũng nhanh đi cũng nhanh, qua trong giây lát, gió lớn dừng.

Thệ Thủy Vô Trần một trận chán ghét lấy tay quét ra bụi trước mắt, chờ tầm mắt rõ ràng một chút mới rõ ràng phát hiện ở Lạc Ngưng lâu Dạ Thanh Hàn, Lạc Tuyết Khinh Hàn, còn có Liễu Tinh Ly đã không thấy bóng dáng!

“Dạ này! Chuyện thành chiến nhờ cậy cậu! Cậu cùng chị dâu còn có Liễu Tinh Tinh 1 đường đi tốt...” Mà Loạn Mã Tiên Sinh về mặt hưng phấn mà hướng người trên nóc nhà kia phất tay đột nhiên cảm thấy đầu bị cái gì đó dùng sức vỗ không khỏi tức giận quay đầu lại trừng hướng Mộ Thần

“Này, huynh làm gì mà đánh tôi!”

Mộ Thần không chút khách khí trừng lại: “Nói lung tung! Một đường đi tốt là có ý gì cậu biết không?”

Mà Tiêu Bách thì ở một bên nhìn có chút hả hê cười.

“Đáng giận!” Nhìn mấy người hoàn toàn đùa giỡn mình cộng thêm mới vừa rồi Dạ Thanh Hàn ngoài dự tính chạy trốn Thệ Thủy Vô Trần trong lòng tưới dầu lên lửa khốc môi nhếch lên nụ cười thoáng cái biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, gương mặt anh tuấn cũng trở nên dữ tợn

“Các người ... “

Lúc này vẫn trầm mặc không nói Quân Tử Quá Lộ từ chỗ ngồi đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt âm trầm: “Thệ Thủy bang chủ, trước người nói xong nói có trí thì nên nhưng ta xem thấy chưa chắc.”

“Là người! Là người để cho bọn họ chạy thoát ! Người ....” Thệ Thủy Vô Trần nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt hung ác ép hỏi:

“Người rút cuộc là ai? “

“Thệ Thủy thành chủ ánh mắt quả nhiên rất nhạy cảm!” Quân Tử Quá Lộ cười nhạt một tiếng, cũng không che giấu chỉ thấy một đạo bạch quang từ bên cạnh hắn nổi lên trong nháy mắt chỗ vị dáng vẻ thư sinh kia đứng đã bị một cô gái cười nói thản nhiên thay thế!

“Mỉm Cười Đau Đớn!” Mộ Thần cùng Tiêu Bách đồng thời lên tiếng kinh hô, cảm cơ hồ rớt xuống đất

“Huynh..huynh là nữ? Không đúng! Quân Tử Quá Lộ không phải là nam sao?”

Mà Loạn Mã Tiên Sinh tựa hồ sớm biết hết thấy như không có chuyện gì xảy ra chẳng qua là thần sắc có chút né tránh.

“Những thứ này một lát nữa giải thích.” Mỉm Cười Đau Đớn khẽ mỉm cười, ánh mắt lần nữa rơi xuống trên người Thệ Thủy Vô Trần thần sắc khiếp sợ.

“Cô...cô bán đứng ta!” Thệ Thủy Vô Trần giờ phút này sắc mặt đã không thể dùng từ âm trầm hình dung, hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, móng tay hung hăng bấm vào trong thịt, ánh mắt hung ác hận không được đem kẻ trước mặt đang cười tươi như hoa xé nát!

“Dĩ nhiên không phải thế.... làm một người thương nhân, cơ bản là chữ tín, mà ta đương nhiên biết rõ.” Mỉm Cười Đau Đớn vươn ra một ngón tay quơ quơ, dễ dàng ứng đối

“Nếu ta đáp ứng qua Thệ Thủy thành chủ là Mỉm Cười Đau Đớn ta sẽ không nhúng tay vào chuyện này.”

Thệ Thủy Vô Trần hiển nhiên không tin lời của nàng, đem hàm răng cắn khảnh khách rung động:

“Vậy cô tại sao...”

“Ngài có phải hay không muốn hỏi tại sao chuyện Lạc Tuyết Khinh Hàn không có nói tới ngài?” Mỉm Cười Đau Đớn khéo môi nhấc lên nụ cười vẻ giảo hoạt.

“ Dĩ nhiên với Mím Cười Đau Đớn ta sẽ không bỏ một giao dịch trọng yếu. Bất quá...Ta cũng không có nói Quân Tử Lữ Đường không được nhúng tay vào chuyện này a?”

“ Cô...”

Mím Cười Đau Đớn cắt đứt lời hấn: “Làm Quân Tử Lữ Đường phát hiện sự thật này với việc ngài đi bắt người cùng ‘Mím Cười Đau Đớn’ không liên quan, cho nên ngài đại khái có thể yên tâm. Nếu ‘Mím Cười Đau Đớn’ đem Lạc Ngưng lâu cho ngài thuê vậy giao dịch chúng ta vẫn đang tiếp tục.”

“Chẳng qua là...Kế hoạch của ngài bất quá là đem các cao thủ vây ở Lạc Ngưng lâu, sau đó ngồi ngư ông đắc lợi đem những cao thủ này tiêu diệt. Mà bây giờ Quân Tử Lữ Đường giúp đám Dạ Thanh Hàn chạy mất sợ rằng kế hoạch của ngài cũng sẽ không thuận lợi.”

Bất quá ngài có một chút nên may mắn chính là Quân Tử Quá Lộ không có quyền quản lý Lạc Ngưng lâu.”

Mím Cười Đau Đớn hì hì cười nói giọng nói mặc dù lạnh nhạt giống như nói giỡn nhưng nội dung lời nói làm cho Thệ Thủy Vô Trần hung hăng bị đả kích.

“Nếu không, ngài sẽ phải khóc mà cút đi rồi.”

Bị Mím Cười Đau Đớn dùng khẩu lệnh lời nói khiến cho Loạn Mã Tiên Sinh chuẩn bị văng đầu não không khỏi kinh ngạc lên tiếng:

“Không phải chứ? Mím Cười bà điên kia! Ta còn tưởng cô có biện pháp không nghĩ tới cô nói hồi lâu tất cả đều là nói nhảm!”

Có người lên tiếng tự nhiên có người đối ứng Tiêu Bách cùng Mộ Thần vội vàng giơ tay đồng ý.

“Đúng thế...” Bọn họ còn tưởng rằng thấy được hy vọng sống không nghĩ tới cũng là “Cấu kết với nhau làm việc xấu!”

“Câm miệng!” Mím Cười Đau Đớn hung hăng liếc ba người này một cái. Mộ Thần cùng Tiêu Bách thấy người kia ánh mắt đáng sợ vội vàng câm mồm, hơn nữa một ánh mắt đồng tình liếc tới Loạn Mã Tiên Sinh.

Lần nữa đem tầm mắt chuyển tới trên người Thệ Thủy Vô Trần, Mím Cười Đau Đớn trong mắt lộ ra sự bình tĩnh cơ trí, cười nói:

“Nếu tất cả mọi người ra không được cũng làm không được gì. Thệ Thủy thành chủ có hứng thú hay không đánh cuộc một lần?”

“Đánh cuộc gì?” Thệ Thủy Vô Trần thật ra đã giận đến sắp học máu những lời này cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi nói ra.

“Đánh cuộc...” Mím Cười Đau Đớn giọng nói ngừng lại, nụ cười vẽ sâu sắc.

“Lần này thành chiến, người nào có được thắng lợi cuối cùng.”

59. Chương 59: Đại Chiến Trái Cây

Thanh Long hạ xuống đến trên Lưu Tinh thành thời điểm ‘thành chiến’ đã khí thế ngất trời triển khai.

Vốn là gác ở sông bảo vệ dây kéo cầu thành nhắm cửa thành. Phó thành chủ quyết đoán phát hiệu lệnh trong nháy mắt mũi tên bắn một lượt, ám khí đều xuất hiện thoáng như mưa màu đen giống nhau rớt rít rơi xuống, trong nháy mắt dưới thành tường đã một mảnh chết tróc. Có thể bởi vì cách sông là nguyên nhân bảo vệ tường thành, quân đội của Thệ Thủy nhích tới gần không được tường chỉ có thể phí sức hướng trên tường thành bắn tên mạnh, mặc dù tình cờ bắn trúng một hai người. Nhưng rất rõ ràng Lưu Nguyệt Tinh tạm thời chiếm thế thượng phong.

Thấy trận này Liễu Tinh Ly không khỏi hài lòng gật gật đầu, không hổ là bang phái hấn một tay gây dựng, làm việc quả nhiên hữu hiệu.

“Oa, thật rung động!” Mộ Khinh Hàn hai chân chầm dứt liền phát hiện Thanh Long không có như trong tính toán biến mất mà là lần nữa bay lên! Người đi xuống trước là Liễu Tinh Ly không khỏi ngẩng đầu hướng bầu trời hô to:

“Này! Dạ Thanh Hàn, người đi đâu vậy?”

“Các người trước ở chỗ này đánh, ta đi chính điện Chu Tước thành 1 chuyến!” Dạ Thanh Hàn thanh âm từ từ biến mất ở xa trên đám mây nhưng vẫn rõ ràng truyền vào trong tai của bọn họ.

Liễu Tinh Ly kỳ quái nhìn về phía Mộ Khinh Hàn:

“Hắn ta đi Chu Tước thành làm gì?”

Mộ Khinh Hàn lắc đầu, tỏ vẻ không biết chút nào. Vừa lúc đó trên tường thành thành viên nhìn thấy có người đột nhiên xuất hiện ở trên tường thành, vội vàng cảnh giác xông tới. Không đợi Liễu Tinh Ly mở miệng giải thích, một người trong đó đã vui mừng hô lên tiếng:

“... A! Bang chủ! Anh rốt cục trở lại!”

“Uh, bây giờ tình hình chiến đấu ra sao?” Liễu Tinh Ly gật đầu, bỏ qua mới lời thăm hỏi xã giao, trực tiếp vào chủ đề.

Nhất tới thành chiến, mới vừa rồi mấy người lên tiếng cũng không khỏi bối rối:

“Bởi vì thành chiến lần này tới đột nhiên, rất nhiều huynh đệ không có online cũng không biết chuyện. Trước mắt chúng ta ở trạng thái bị động, mặc dù chúng ta tạm thời chiếm thế thượng phong, nhưng là...”

“Nhưng là cái gì?” Liễu Tinh Ly cau mày hỏi, đã nghe cửa thành có người chạy vào truyền đến một tiếng vang “Báo” ! Ngay sau đó thở hồng hộc địa hô to :

“Phó bang chủ, không xong rồi! Ám khí cùng mũi tên trong kho không đủ nhiều! Sợ rằng chỉ có thể chống đỡ một lát nữa... A! Bang chủ! Anh trở lại!”

Hấn tiếng nói to như vậy phần lớn người lực chú ý cũng bị hấp dẫn qua! Nhất thời trên tường thành

“Bang chủ! Bang chủ! Bang chủ trở lại!”

“Thật tốt quá!” Mọi người hưng phấn như thế, ồn ào một mảnh.

Thấy bang chúng có thời gian thư giãn lại bị phân tâm Liễu Tinh Ly vội vàng cao giọng hô:

“Mọi người không được phân tâm, tiếp tục chống trả!”

Thành chiến, ý nghĩa việc thành bại cũng vào giờ khắc này quyết định. Bởi vì ở thành trong chiến đấu tử vong thì không cách nào ở trên chiến trường sống lại. Như vậy mỗi người cũng chỉ có một lần có cơ hội ra sân. Giả như thành chiến thất bại vậy thì bọn họ cực khổ thành lập lại thành như vậy còn lâu mới đấu lại được.

Cho nên khi thành chiến bất kỳ thời khắc nào tuyệt không được phân tâm!

“Ok!”

Liễu Tinh Ly thanh âm xuyên thấu tường thành, tin vui bang chủ trở về cộng thêm hấn một câu khích lệ, trên tường thành thành viên bang Lưu Nguyệt Tinh Tiến tinh thần dâng cao, tinh thần đại chấn, lần nữa khẩn trương tập trung vào trong chiến tranh.

Phó bang chủ Phiêu Lưu Bình ngón tay giữa đem công việc giao ột vị trưởng lão trong bang phái, sau đó sải bước hướng Liễu Tinh Ly vọt tới, mặt lộ sắc mặt vui mừng:

“Ly, cậu trở lại!”

Liễu Tinh Ly nghênh đón, hết sức khẩn cấp hỏi:

“Bình, tại sao ám khí cùng mũi tên không đủ? Rõ ràng mấy ngày hôm trước tôi mới cho người đi bổ sung mà!”

“Thệ Thủy Vô Trần cái tên tiểu nhân âm hiểm!” Phiêu Lưu Bình sững sốt, đột nhiên chửi ầm lên

“Nhất định là ngày hôm qua khi Thệ Thủy tới phát thiệp mời thời điểm, phái người xâm nhập vào trong kho hàng chúng ta đem phần lớn ám khí mũi tên này đổi thành trái cây!”

Giống như người vô sự đứng ở một bên xem náo nhiệt Mộ Khinh Hàn nghe được “Vũ khí cũng bị Thệ Thủy đổi thành trái cây” một câu này, không khỏi “Xi” cười ra tiếng:

” Trái cây? Ha ha...” Nàng cười đến cơ hồ ngay cả nước mắt cũng đi ra, Thệ Thủy Vô Trần tên kia thật là có phát kiến “Mới”, ngay cả chiêu nham hiểm như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

“A? Vị này là...” Phiêu Lưu Bình nghe được một trận tiếng cười như chuông bạc, ánh mắt rơi vào trên người Mộ Khinh Hàn không khỏi hướng Liễu Tinh Ly nháy mắt

“Ly, cậu khi nào cửa được 1 em xinh đẹp như vậy?”

Cái Phiêu Lưu Bình này rất không đứng đắn ! Lúc này còn nói giỡn? Liễu Tinh Ly bận rộn trừng mắt liếc hần một cái, hết sức nghiêm túc nói:

“Chớ có nói đùa, cô ấy là Lạc Tuyết Khinh Hàn!”

“A! Thì ra là chị dâu.” Phiêu Lưu Bình nghe vậy cả kinh, lập tức đối với Mộ Khinh Hàn nghiêm nghị kính cẩn.

Phiêu Lưu Bình đang muốn tiếp tục hỏi tại sao Mộ Khinh Hàn lại ở chỗ này, chỉ nghe thấy nàng cười hì hì hỏi:

“Trong kho mấy người bây giờ có còn những thứ trái cây kia không, là những trái cây gì?”

Phiêu Lưu Bình sững sốt, suy nghĩ một chút liền hồi đáp:

“Còn. Có chuối tiêu, dưa hấu, sầu riêng, dứa, ớt... hình như chỉ có năm loại này...”

“Ớt tựa hồ không phải là trái cây thì phải?”

“Cũng giống nhau, không có gì dùng được!” Phiêu Lưu Bình phát ra một tiếng thất vọng thở dài, nói tới đây hần không khỏi lại là một trận nghiêng răng nghiêng lợi

“Thệ Thủy Vô Trần cái thằng nhóc kia! Lần sau gặp lại hần mình nhất định sẽ đem hần chặt ra mười tám đoạn!”

Lại nghe thấy Mộ Khinh Hàn mỉm cười nói:

“Ai nói những đồ này vô dụng?”

“Ý của chị dâu là?” Phiêu Lưu Bình ngẩn ra vội vàng hỏi.

“Chuối tiêu cùng dưa hấu ăn còn dư lại vénéme xuống có thể hãm hại người ngã xuống; sầu riêng cùng dứa có thể làm ám khí ném xuống, về phần ớt mài thành bột, 1 phần đun làm nước cay...” Mộ Khinh Hàn dừng một chút, ánh mắt quăng hướng Liễu Tinh Ly cùng Phiêu Lưu Bình

“Đúng rồi, người nào trong bang mấy người có thú cưỡi có thể bay?”

Phiêu Lưu Bình chỉ chỉ Liễu Tinh Ly: “Ly có 1 con chim Ưng.”

Mộ Khinh Hàn mỉm cười gật đầu:

“A, không tệ. Vậy có thể cỡi nó hướng trên đầu quân đội của Thệ Thủy rắc bột ớt phần cùng nước ớt nóng xuống để ắt của bọn họ tiếp thu được tư vị cay xè... Hắc hắc...”

“Quả nhiên là phương pháp tốt! Không hổ là chị dâu... thật là thông minh!” Phiêu Lưu Bình cao hứng vỗ đùi, liên tục sách sách than thở mấy tiếng, sau đó nhanh chóng xoay người ra lệnh

“Tới đây mấy người đi tới kho mang mấy cái hòm trái cây kia đi lên! Phải nhanh đó!”

“Ok!”

Rất nhanh trên tường thành chất đầy từng rương trái cây nếu không phải thành chiến gần ngay trước mắt, mọi người còn tưởng rằng bang Lưu Nguyệt Tinh Tiễn muốn làm đại hội trái cây cơ đó.

Mộ Khinh Hàn đi tới trước mặt một cái hòm đựng chuối tiêu, bứt ra 1 trái động tác cực kỳ nhanh lẹ, cắn 3 miếng g nuốt trọn trong miệng sau đó vừa nhai vừa chạy đến bên tường thành núp ở dưới tấm chắn của một cung thủ. Chỉ thấy cô ấy cùng cung thủ nói những thứ gì đó người kia nhận lấy vỏ chuối trong tay nằng đặt ở trên cung kéo! Một đạo màu vàng theo đường vòng cung hướng quân đội Thệ Thủy bay tới ! Chính xác... rơi xuống mặt đất...

Khi chiến tranh quân đội Thệ Thủy hiển nhiên không có chú ý tới chi tiết vỏ chuối này rất nhanh vỏ chuối nho nhỏ này đã bị một con giầy màu đen dẫm! Nhưng là chủ nhân đôi giầy này đã bị kịch thấy dưới chân hấn chột trượt cả người như chó gặm bùn hung hăng hướng trên mặt đất ngã xuống! Bởi vì hấn ngã phía sau hấn một mảnh người đang xông lên bị cước bộ của ngăn lại cũng bị ùn tắt! Cho nên quân đội đông nghịt này như hiệu ứng đô mi nô cứ vậy dây chuyền té ngã

Người dẫm người, người áp người, tử vong vô số!

Mộ Khinh Hàn hướng Liễu Tinh Ly cười một tiếng ý nói cho bọn hấn biết, lợi dụng trái cây là lựa chọn chính xác!

“Thật tốt quá!” Liễu Tinh Ly thật là vui mừng quá đỗi, vội vàng phân phó xuống

“Mọi người mau tới ăn trái cây! Sầu riêng cùng dưa cũng không cần ăn, trực tiếp làm ám khí quăng ra ngoài!”

Hài lòng chiêm được một mảnh hưởng ứng, Liễu Tinh Ly vừa quay đầu đối với Phiêu Lưu Bình nói:

“Bình, nơi này tựa nhờ cậy cậu rồi, mình đi rắc ốt!” Nói xong, Liễu Tinh Ly thuận tay nắm một túi ốt bên cạnh nhanh như chớp dường như lao xuống tường thành trong nháy mắt đã không thấy bóng người.

Cho nên rất nhan ở trên tường thành gác Lưu Tinh thành xuất hiện một màn quỷ dị như này..

Thành viên Lưu Nguyệt Tinh Tiễn cũng dừng lại công kích chỉ dùng tấm chắn che ở trước mặt ngồi ở trên tường thành, mỗi người đang cầm một quả dưa hấu, nhàn nhã gặm lên.

Ở dưới thành tường bang chúng Thệ Thủy đau khổ tiến công cũng choáng váng! Bọn họ đang làm gì thế? Thành chiến khẩn trương như vậy, người Lưu Nguyệt Tinh Tiễn lại còn có tâm tư ăn trái cây?

Bất quá thời gian dài lộ mặt dưới ánh nắng chói chan còn chưa được một khắc nghỉ ngơi chẳng qua là cơ giới tái diễn động tác bang chúng Thệ Thủy nhìn thấy dưa hấu đỏ nhiều nước kia không khỏi có chút miệng khô. Tại sao mình không phải là thành viên bang Lưu Nguyệt Tinh Tiễn chứ? Bọn họ kim lòng không được nuốt một ngụm nước bọt trong lòng âm thầm sinh ra đố kỵ cùng bất mãn, tại sao bọn họ phải liều mạng như vậy, còn đối với phương có thể nhàn nhã gặm trái cây nói chuyện phiếm?

Cứ như vậy, người Thệ Thủy sĩ khí không khỏi sa sút nhiều, ngay cả công kích cũng mang mấy phần không yên lòng!

Cho nên, cơ hội tới!

Thấy bang chúng Thệ Thủy ý chí sa sút vội vàng đem vật cầm trong tay vỏ dưa hấu , vỏ chuối đặt ở cung, rồi quả kia ném mạnh lôi kéo xuống! Trong phút chốc bầu trời Lưu Tinh thành xuất màu vàng, màu xanh bay lên rơi xuống tựa như pháo hoa loại sáng lạng!

Bang chúng Thệ Thủy thấy một chút đồ quái dị hướng bọn họ ném tới không khỏi thất kinh, muốn tránh lại phát hiện đã không chỗ có thể trốn! Chờ bọn họ nhìn thấy nện vào trên người mình bất quá là vỏ trái cây một chút không có chút nào lực sát thương nào tâm tình bị đè nén trong nháy mắt bộc phát trên chiến trường một mảnh tiếng mắng:

“Má! Nguyên lai là vỏ chuối cùng vỏ dưa hấu! Hừ chết Lão Tử !”

“Lưu Nguyệt Tinh Tiễn làm người thật thất đức, lại ném loạn đồ bỏ đi!”

...

Người Thệ Thủy hiển nhiên còn không có dạy dỗ thêm, lại không thèm để ý chút nào vỏ trái cây rồi giã! Kết quả có thể nghĩ...

Tiếp theo vang lên tiếng mắng lại càng vang tận mây xanh....

“Người dẫm lên đầu của ta !”

“Khốn kiếp, người có thể hay không bước đi đi! Mắt bị mù à?”

“NND, người tránh ra một chút!”

...

Ánh sáng tử vong không ngừng giăng giăng trong đám người vốn quân đội là có trật loạn thành một đống! Chờ bang chúng Thệ Thủy hiểu được là chuyện gì thì đã muộn

Chỉ thấy bầu trời có thật đám gì màu đen đang hướng bọn họ bay tới...

“Gì này? Lại muốn hướng chúng ta ném vỏ trái cây à? Một đám...” Nói một nửa bọn bang chúng Thệ Thủy cười không ra, một giây sau bọn họ cũng hoảng sợ trợn tròn cặp mắt!

Mọi người toàn thân đầy gai, sần riêng và dứa không chút lưu tình nện xuống! Trên trời rơi đầy trời mưa trái cây...

Ầm ầm ...

Mặt đất mở ra một cái lỗ thủng to! Bụi đất bay lên đầy trời chiến trường trong nháy mắt bị một mảnh cuộn cuộn bụi mù vây lấy! Tiếng kêu cứu lại càng nhiều...

“Cứu mạng... “

“Mau tránh ra!”

...

Lúc này, bầu trời vang lên một tiếng kêu của vật gì đó, Liễu Tinh Ly ngồi trên chim Ưng trên cao nhìn xuống đem từng gáo nước ớt đổ xuống! Rồi thành kia không ngừng rơi xuống sần riêng dứa, một trận nước màu đỏ rầm rầm rơi xuống.

Bang chúng Thệ Thủy tầm mắt đã sớm bị bụi mù làm mờ, không một chút chú ý tới ánh mắt mình bị dính vào nước ớt nóng, đang đợi khi thân thể sinh ra khác thường mới rõ ràng phát giác không ổn!

“Ai nha! Ánh mắt đau quá, ta không nhìn thấy !”

“Quá cay!”

Bụi mù cuộn cuộn, nước ớt nóng công kích, bang chúng Thệ Thủy bị đầu vầng mắt hoa chỉ có thể như con ruồi chạy loạn, không cẩn thận dẫm lên đồng đội mình cứ như vậy anh dũng hy sinh...

Với trận đại chiến trái cây này bang Lưu Nguyệt Tinh Tiến có lẽ toàn thắng!

Đứng ở trên tường thành xem chiến cuộc Phiêu Lưu Bình thấy một màn như vậy, không khỏi đặc ý cười lên ha hả. Nhưng không đợi hẳn cười đủ, một trong thành viên của bang vội vã xông lên thành tường, trong miệng vừa hô:

“Không xong! Không xong rồi! Phó bang chủ, không xong!”

Phiêu Lưu Bình bây giờ đại khái sợ nhất nghe được đúng là từ “Không xong” này tựa như hiện tại hẳn nổi gân xanh, đè nén kích động nhìn về bang chúng kia:

“Cái gì không tốt?”

Chỉ nghe người kialông như lửa đốt nói: “Phó bang chủ, chúng ta phát hiện Thệ Thủy Niên Hoa thể nhưng mang theo một nhóm người ở thành tường đào hào cũng nhanh sắp xuyên vào từ dưới mặt đất tiến vào!”

“Mụ nội nó! Ta còn đang suy nghĩ là tên Phó bang chủ đồ bỏ đi Thệ Thủy Niên Hoa kai rõ ràng dẫn đầu tại sao không thấy đâu? Thì ra là gương đồng kích tây!” Phiêu Lưu Bình không nhìn được không nhìn được nắm chặt hai tay chửi ầm lên

“Mau dẫn một nhóm người đem cái tên Thệ Thủy Niên Hoa...”

“Đợi một chút.” Một bên Mộ Khinh Hàn đột nhiên nhàn nhạt mở miệng cắt đứt lời hắn.

Phiêu Lưu Bình sửng sốt, không giải thích được nhìn về phía cô gái kia:

“Sao? chị dâu là...” Chẳng lẽ cô ấy lại có cái kế sách gì mới?

“Thệ Thủy Niên Hoa để lại cho tôi đối phó.” Mộ Khinh Hàn thản nhiên cười một tiếng, đáy mắt xẹt qua một tia hàn quang. Tay nàng tung lên, ánh sáng lạnh um tùm của Băng Thiên Tuyết Vũ Kiếm đã xuất hiện ở trong tay của nàng.

“Tốt.” Phiêu Lưu Bình tò mò hỏi

“Bất quá, chị dâu tính toán như thế nào?”

Mộ Khinh Hàn khóe môi nhếch lên

“Tôi vừa ra một người giữ cửa đó cho vạn người không thể khai thông!”

60. Chương 60: Chặt Vặt Rồi Chết

Trong địa đạo tối như mực đưa tay không thấy được năm ngón chỉ có tiếng xột xoạt tiếng đào đất cùng tiếng Thệ Thủy Niên Hoa thỉnh thoảng phiến não thúc giục vọng lên phá lệ sự vang dội này.

“Mấy người đào mau lên! Động tác chậm quá, đợi đến khi toàn quân bị diệt cũng không biết chuyện gì xảy ra!”

“Nhanh lên một chút, không phải là đào một cái địa đạo thôi sao sao lại lâu như vậy? Thật là một lũ ngu ngốc!”

“Này? Làm sao dừng lại rồi? Nhanh lên một chút! Chớ có biếng nhác!”

“...”

Bị Thệ Thủy Niên Hoa chỉ huy bang chúng Thệ Thủy thật sự không ngừng kêu khổ. Đào một buổi sáng bọn họ miệng lưỡi khô héo, mệt mỏi toàn thân đau nhức, y phục đã sớm bị ướt đầm mồ hôi. Om sòm thể làm cho người ta cảm thấy phiền chán nhưng bởi vì tình thế cấp thiết cho nên cũng không có người nào dám phản bác một câu.

Nói về, Thệ Thủy Niên Hoa người này thật đúng là kẻ ngu ngốc, người trong bang có kỹ năng đào không gọi, đi phái những người cao thủ đứng đầu gọi đi đào đất!

Bọn bang chúng này mặc dù cả đám đều cao thủ kiếm hệ tinh thông, đao hệ tinh thông nhưng bọn hắn không phải là kẻ yinh thông đào đất! Thệ Thủy Niên Hoa hiển nhiên không biết đào đất cũng là một loại kỹ năng .... nhưng hắn vẫn không hiểu còn một bộ “Trừ ta không ai hiểu”, sau đó rất ngạo mạn mà đem nhóm cao thủ trong bang này cũng triệu tập lại... Cho nên, hắn khư khư cố chấp đem đào đất cho cao thủ, còn cho người cấp thấp đẩy ra chiến trường có thể không chậm sao? Hắn không biết chiến thuật như vậy là mầm mống của thất bại hay sao...

...

Vừa đào hồi lâu, hầm ngầm vẫn là đen một mảnh. Thệ Thủy Niên Hoa cảm xúc càng ngày càng phiền não, đang khi hắn không chịu nổi đang muốn chửi mắng đám bang chúng kia tay ngừng lại thì một người cao hứng phấn chấn từ phía trước truyền đến

“Phó bang chủ! Nhìn thấy ánh sáng!”

Thệ Thủy Niên Hoa cả kinh cũng không có kịp phản ứng:

“Cái gì?”

“Ta thấy ánh sáng! Hàm ngậm... Hàm ngậm đào xong...”

Lời còn chưa dứt Thệ Thủy Niên Hoa đã chẳng phân biệt thực hư mà mọi người nghe thấy xong hai mắt sáng lên dường như vọt tới trước. Cho nên một khắc kia trong địa đạo tràn ngập tiếng mắng ai oán.

“Ai u, người nào đem ta đây thế?”

“Cái tên hỗn đản nào dẫm đầu của ta?”

“Á! Người thần kinh à, sao không bước đi ? “

...

Thệ Thủy Niên Hoa giống như không có nghe thấy tiếng kêu rên bất chấp tất cả túm lên trước lấy cái xéng của người đào đầu tiên xúc mạnh đâm ra chỗ có ánh sáng

Rầm!

Bị đào bùn đất thoáng cái tẩn ra, lộ ra một cái lỗ lên lớn

Thệ Thủy Niên Hoa vui mừng quá đỗi không chút suy nghĩ cứ như vậy ngoi đầu ra ngoài!

Nhưng là...

Không đợi hắn thấy rõ ngoài cảnh vật, đầu đã bị cái vật cứng gì hung hăng đập một cái! Ngay sau đó đỉnh đầu vang lên một giọng nữ mang theo nghi vấn ôn nhu:

“A? Lạc Anh tỷ tỷ... Làm sao em cảm thấy được dưới chân có một đồ gì mềm mại?” Chủ nhân của thanh âm sừng sốt một chút tiếp theo phát ra một tiếng thét chói tai

“Trời ơi! Đầu người!”

Thệ Thủy Niên Hoa chỉ cảm thấy đầu bị cùng một vật hung hăng đập nhiều làm một trận đầu vầng mắt hoa! Không đợi hắn biết rõ chuyện gì xảy ra hắn tựu rõ ràng phát hiện thanh máu đã hết trong lòng ngực nhiên mắng một tiếng “KAO”, hắn cũng đã bị tử vong truyền tống đến ngoài chiến trường!

Đây là chuyện gì xảy ra?

Trước đó không lâu...

Mộ Khinh Hàn đi theo lời chỉ dẫn của 1 thành viên bang Lưu Nguyệt Tinh Tiễn thuận lợi đi tới nơi mà nghe nói là Thệ Thủy Niên Hoa đang đào, đang suy tư nên như thế nào tìm kiếm được chính xác chỗ Thệ Thủy Niên Hoa đào lại nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nữ vui mừng:

“Lạc Anh tỷ tỷ, thật trùng hợp! Tỷ tại sao lại ở chỗ này...”

Mộ Khinh Hàn quay đầu nhìn lại, thân ảnh màu xanh biếc đập vào mi mắt. Một thiếu nữ đứng cách nàng không xa trong tay của nàng cầm một bích tiêu trong suốt, trong mắt tràn đầy vui mừng khi gặp lại bạn tốt sau bao ngày xa cách gặp lại.

“Á? Vân Ảnh? Em cũng ở nơi đây?” Mộ Khinh Hàn có chút kinh ngạc.

“Dạ...” Vân Ảnh Tiêu Sanh gật đầu lộ ra vẻ có chút ảo não,

“2 anh em tên kia đem hồi thành phù của em dùng, em cứ vậy đi... Không không không ..là chính mình đi thật lâu rốt cục trở lại gần trong thành. Không nghĩ tới vừa mới đến cửa hàng mua hồi thành phù nghe thấy tin tức thành chiến sau đó thành ra trong thành...”

“Thì ra là như vậy.”

Vân Ảnh Tiêu Sanh lại hỏi: “Kia... Lạc Anh tỷ tỷ còn tỷ?”

Mộ Khinh Hàn ánh mắt ở chung quanh thành tường quét nhìn, nghe Vân Ảnh Tiêu Sanh hỏi như vậy thuận miệng đáp:

“Chị á? Đang nghe nói Thệ Thủy Niên Hoa mang theo một nhóm người đi đào hào cho nên chị đang chờ đám này đi ra ngoài...”

“Nga, ra là như vậy.” Vân Ảnh Tiêu Sanh nghe vậy hai mắt tỏa sáng, có chút mong đợi hỏi

“Có cần em hỗ trợ hay không?”

Nhiều người thêm một phần lực lượng như vậy đối phó với đám Thệ Thủy Niên Hoa kia cũng dễ dàng một chút, Mộ Khinh Hàn dĩ nhiên sẽ không từ chối, cho nên rất sáng khoái đáp ứng:

“Tốt.”

“Đạ, nhưng em đây là như thế nào làm...” Lời còn chưa dứt Vân Ảnh Tiêu Sanh đột nhiên cảm thấy dưới chân thật giống như có cái gì mềm mại động đẩy chân của nàng làm cho nàng thấy cảm giác vô cùng không thoải mái.

“Á? Lạc Anh tỷ tỷ... Làm sao em cảm thấy dưới chân có đồ gì mềm mại?” Nàng cau mày nghi ngờ nói, vừa cúi đầu hướng dưới chân nhìn lại, đang tiếp xúc đến đồ trên mặt đất kia gương mặt thất sắc hết âm lên

“Á!!! Đầu người!”

Kinh hoảng quá nên Vân Ảnh Sanh Tiêu cũng chẳng quan tâm gì cứ hướng về phía đầu đột nhiên từ trên mặt đất nhô ra mãnh liệt đập! ! !

Sau khi nàng đập mạnh mười mấy lần chân sau dưới chân của nàng đột nhiên toát ra một bạch quang của tử vong, đầu người kia biến mất...

Chuyện gì xảy ra? Tử vong?

Vân Ảnh Tiêu Sanh sửng sốt từ từ trong kinh sợ phục hồi tinh thần lại, hậu tri hậu giác tự nhủ:

“Cái gì chứ? Em mới vừa thật giống như giết chết một người?” Định thần nhìn lại rõ ràng phát hiện dưới chân của mình mép có một cái lỗ thủng to!

“Lạc Anh tỷ tỷ, mau nhìn!” Vân Ảnh Tiêu Sanh chỉ vào chỗ kia thét chói tai nhảy ra.

Mộ Khinh Hàn trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhanh chóng đi lên trước, ánh mắt ngấm xuống dưới nhất thời vừa mừng vừa sợ:

“Thì ra là bọn mấy tên ọc đào đất ở chỗ này.”

Lại nói đến đám người đang mờ mờ hồ hồ trong hào kia là bị Thệ Thủy Niên Hoa giẫm phải chân bị hấn hung hăng đẩy ngã ở một bên, không đợi bọn họ biết rõ chuyện gì xảy ra đã nhìn thấy trong hào đột nhiên sáng lên một đạo sáng ngời dị thường bạch quang của người tử vong, làm bọn họ nhất thời mất mớ không ra!

Mấy tên bang chúng Thệ Thủy thất kinh chờ trước mắt bạch quang biến mất không thấy gì nữa bọn họ mới rõ ràng phát hiện đã có 1 cô gái ở trên cửa hào đang cười đến ngọt như Đường Quả.

“Ngươi...Ngươi các ngươi...” Bọn cao thủ này đào lâu như vậy đã sớm hữu khí vô lực nhìn thấy Mộ Khinh Hàn một khắc kia,thế nhưng đã quên chuyện chạy trốn, sắc mặt trắng bệch!

Mộ Khinh Hàn hướng về người phía trong hào vẫy vẫy tay, vẻ mặt vô hại cười:

“Này, đào đất tư vị rất thoải mái nhỉ? “

“Không xong! Mọi người chạy mau!”

Trong hào không biết là người nào la một tiếng,người ở bên trong mới chợt tỉnh ngộ lại thất kinh hướng cửa ra vào đằng kia chạy trốn đi!

Bọn bang chúng Thệ Thủy này quay đầu bỏ chạy, Mộ Khinh Hàn bắt ngờ. Nàng vốn là cho là bọn họ từ trong đó nhảy ra cùng nàng vật lộn một phe, không nghĩ tới...

“Bọn tiểu quỷ nhát gan! Lại trốn!” Mộ Khinh Hàn tức giận tới mức dậm chân, bắt đắc dĩ cửa kia thật quá nhỏ nàng không cách nào trui mà đuổi theo.

Đang khi nàng vừa vội không có thời điểm nhẫ nại một tiếng tiêu du dương truyền vào trong tai của nàng.

Mềm như nước chảy mây trôi tiếng tiêu tựa như nhẹ nhàng du dương lắng đọng rất dễ nghe làm cho Mộ Khinh Hàn trong nháy mắt có loại cảm giác tựa như lâm vào thế ngoại đào viên

Tiếng tiêu này...

Nàng men theo tiếng tiêu nhìn lại mới phát hiện người thổi tiêu dĩ nhiên là Vân Ảnh Tiêu Sanh! Nhìn nhìn lại đám người kia mọi người ngưng chạy trốn đứng tại chỗ lộ một bộ dáng đầu vầng mắt hoa.

Kĩ năng gây choáng váng!

Mộ Khinh Hàn sững sốt đợi nàng nhớ được tiêu trong tay Vân Ảnh Tiêu Sanh thêm vào hiệu quả choáng váng trong nháy mắt hai mắt tỏa sáng.

“Vân Ảnh, tiêu của em thật là lợi hại!” Nàng tự đáy lòng cảm thán nói.

“Ha ha, không tính thế, là làm phiền Lạc Anh tỷ tỷ lần đó đưa ta.” Vân Ảnh Tiêu Sanh dừng lại thổi tiêu, bởi vì bị người khác khích lệ mặt khê đỏ lên. Đột nhiên nàng giống như là nhớ ra cái gì đó, vừa vội vàng nói:

“Đúng rồi, thời gian kéo dài chỉ có một chút như vậy mà hiệu quả định thân cũng rất dài, Lạc Anh tỷ tỷ nhớ căn chuẩn thời gian!”

“OK!” Mộ Khinh Hàn gật đầu, không chần chừ mở túi đựng thú cưng, kéo tiểu hồ ly ra ngoài, quơ quơ đem nó lay tỉnh.

“Sao thế này? Hu hu ùi gà của tôi...” tiểu hồ ly mơ mơ màng màng lằm bằm một tiếng, tiểu móng vuốt xoa mắt buồn ngủ mông lung còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ. Nó bất mãn lắc lắc đầu nghiêng một cái, vừa muốn ngủ thiếp đi.

Mộ Khinh Hàn bắt đắc dĩ chỉ đành phải dùng sức lắc lắc nó:

“Tỉnh đi, tiểu Thần! Nhanh lên một chút phóng hỏa đem trong mấy người kia đốt nào!”

“Sao?” Tiểu hồ ly giơ lên mí mắt còn nặng trĩu mơ hồ “Nha” một tiếng, kéo cái đuôi lông mềm như nhung từ từ đi tới trước cửa hào sau đó cứ như vậy mơ mơ màng màng hướng trong đó phun ra một ngụm tam vị chân hỏa!

Ngọn lửa hùng hực trong nháy mắt đem hào nhỏ hẹp lan rộng, cả hào thành 1 biển lửa! Nghe bên trong không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết Mộ Khinh Hàn hài lòng vỗ vỗ tiểu hồ ly:

“Tiểu Thần... làm rất khá!”

“Dạ... Vậy con có thể tiếp tục ngủ chưa?” Tiểu hồ ly ngáp 1 cái, buồn ngủ hỏi, cái đuôi ở phía sau không ngừng lay động.

“Có thể, đi ngủ đi.” Mộ Khinh Hàn vừa dứt lời, tiểu hồ ly cũng đã một cái lắc mình bò lại vào trong làm cho nàng lại là một trận im lặng.

Thệ Thủy Niên Hoa đã chết vậy chắc đây là những tinh anh! Tướng lĩnh đã mất lưu lại một bầy người ô hợp không có người lãnh đạo như vậy tấn công coi như xong đi, còn có cái ý nghĩa gì chứ?

Cho nên với thành chiến mà nói một khi công thành tướng lĩnh tử vong ý nghĩa là công thành thất bại!

61. Chương 61: Kết Cục Đã Định Cục

[hệ thống]: Trong thành chiến giữa Lưu Tinh thành tướng lĩnh Thệ Thủy Niên Hoa của Thệ Thủy ngoài ý muốn bỏ mình, Thệ Thủy thiên hạ bị đánh bại Lưu Tinh thành toàn thắng!

Thông báo một truyền ra vốn là bang chúng Thệ Thủy còn đang đau khổ công thành ở cửa trọn tròn mắt không đợi bọn họ biết rõ là sự việc gì cũng đã bị truyền tống liên tiếp văng ra khỏi chiến trường!

Thệ Thủy thiên hạ bại!

Lưu Tinh thành trên tường thành phát ra một trận hoan hô vang tận mây xanh tiếng cơ hồ đem hết thủy bao phủ!

...

Mà lúc này đây trong Lạc Nhưng lâu Chu Tước thành.

Loạn Mã Tiên Sinh mới vừa nghe thấy tin tức kia không nhịn được tại chỗ cười ra tiếng:

“Ha ha, cái tên Thệ Thủy Niên Hoa thật vô dụng, nhanh như vậy đã bị Liễu Tinh Tinh giết chết! Liễu Tinh Tinh rất giỏi!”

Đứng ngồi không yên Thệ Thủy Vô Trần nhìn Loạn Mã Tiên Sinh cười đến còn thiếu nước trên đất lẫn lộn trên trán nổi gân xanh, cơ hồ từ chỗ ngồi đứng phắt lên!

Thệ Thủy Niên Hoa cái tên kia quả nhiên là ngu ngốc! Sớm biết, hắn cũng sẽ không đem chuyện quan trọng như vậy phó thác cho Thệ Thủy Niên Hoa! Nhưng bây giờ hối hận cũng muộn, đều do người đàn bà kia...

Một ánh mắt hung hăng bén nhọn như lưỡi dao quét hướng ngồi ở một bên Mím Cười Đau Đớn bình tĩnh uống trà, hận không thể đem cô ta xé nát. Mím Cười Đau Đớn thật giống như cảm nhận được Thệ Thủy Vô Trần ánh mắt tàn bạo, tay lắc một cái khép lại chén nắp chén trà thả vào trên bàn hướng Thệ Thủy Vô Trần lạnh nhạt mỉm cười:

“Thệ Thủy thành chủ như thế nào? Ngài đối với thông báo kia có ý kiến gì không?”

Nữ nhân này! Cô ta đây là cái ánh mắt gì? Rõ ràng là đang cười nhạo mình không biết tự lượng sức mình! Không được tuyệt đối không thể để cho cô ta đắc ý!

“Cô chó đắc ý!” Thệ Thủy Vô Trần hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng hắn vẫn cố gắng chế lửa giận trong lòng

“Chỉ là một Lưu Tinh thành, kế tiếp còn có Thanh Long thành cùng Bạch Hổ thành cho nên ... ta còn không có thua!”

“Vậy sao? Thệ Thủy thành chủ là chỉ thành chủ Huyền Vũ thành sẽ giúp ngài ra mặt?” Mím Cười Đau Đớn đáp lại một tiếng cười thông dong ứng đối nói

“Vậy chúng ta... mỗi mắt mong chờ!”

Thệ Thủy Vô Trần như đinh chém sắt nói:

“Dĩ nhiên! Ta là tuyệt đối sẽ không thua!”

Làm người không thể nóng vội

Thệ Thủy Vô Trần dùng kinh nghiệm bản thân hắn mới nói rõ ra đạo lý này.

Nói chuyện quá cuồng vọng quá tuyệt đối kết quả thường thường là bi thương thâm. Sau một giây hắn mới “Tuyên ngôn” như thế nhưng một giây sau sắc mặt của hắn đột nhiên đại biến .

Bởi vì, thông báo làm hắn vô cùng thống hận của hệ thống lần nữa chói tai vang lên.

[hệ thống]: Chu Tước thành đối với Huyền Vũ thành tuyên chiến, Bạch Hổ thành và Thanh Long thành kết làm đồng minh. Huyền Vũ thành bại thành chủ ý đồ nhiễu loạn an ninh Hoa Hạ bị tru diệt, 1 thời đại đã tới !

[hệ thống]: thành chiến Thệ Thủy thiên hạ thua, bị hệ thống cưỡng chế giải tán, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, từ nay trên thiên hạ không còn bang Thệ Thủy nữa

...

Bộ ngựa rình ve, hoàng tước tại hậu! Thệ Thủy Vô Trần không ngờ rằng hần tử mĩ bầy kết quả thế nhưng nhanh chóng là tan rã !

Hết thấy đã thành lịch sử! Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Mà lịch sử luôn là thuộc về người thắng ! Thệ Thủy Vô Trần đã thành điểm đen của lịch sử!

Thệ Thủy Vô Trần hai mắt thất thần được ngã ngồi trên ghế, quả thực không tin lỗi tai của mình trong miệng lắm bầm:

“Làm sao... Làm sao có thể...”

Hần tử mĩ thiết kế mưu kế làm sao lại dễ dàng như thế bị phá hủy chứ?

Xong ... xong rồi! Bang phái một tay hần gây dựng cứ như vậy hủy hoại chỉ trong chớp lát! Hết thấy đã xong!

Hần ông tay áo dùng sức đảo qua chén trên bàn binh binh bành bành toái rơi trên đất.

Mỉm Cười Đau Đớn bất động thanh sắc nhìn trên mặt đất g mảnh nhỏ kia khoe miệng vung lên nụ cười. Nàng cũng không có nói gì, cũng là Loạn Mã Tiên Sinh nhìn có chút hả hê cười lớn:

“Ha ha ha, Thệ Thủy Vô Trần mới vừa rồi người không phải nói định liệu trước sao? Làm sao bây giờ sắc mặt trở nên khó coi như vậy? Sách sách bây giờ người nên tâm phục khẩu phục rồi chứ?”

Thệ Thủy Vô Trần sắc mặt xanh mét, hần dùng ánh mắt hung ác trông chừng Mỉm Cười Đau Đớn khó khăn từ trong kẽ răng nặn ra câu nói :

“Là cô...Mỉm Cười Đau Đớn! Cô không giữ lời hứa! Là cô hại ta kế hoạch thất bại !”

“Chính mi sai lầm rồi.” Mỉm Cười Đau Đớn cười nhạt sửa cho đúng

” Đem mình thất bại của mình đổ trách nhiệm trên người ta. Ta mới vừa đã nói qua là ‘Mỉm Cười Đau Đớn ta cho tới bây giờ đều ở phối hợp với kế hoạch của mi không phải sao? Ta còn đem Lạc Ngưng lâu i mượn!’ Đơn giản vài câu chữ đã đẩy trách nhiệm không còn một mống.

“Cô...” Thệ Thủy Vô Trần hai mắt đỏ ngầu, nắm chặt đốt ngón tay trắng bệch, hần đột nhiên gầm lên lên tiếng

“Mỉm Cười Đau Đớn! Cô chó đác ý! Ta thua, cô cũng không chiếm được chỗ tốt gì!”

“Ha hả, mi cho rằng ta thật sự là vì một chút ‘Chỗ tốt’ như vậy ? Mi sai lầm rồi. Huống chi...mi cấp cho ta tiền đặt cọc đã đủ giao phí sửa chữa hôm nay sao?” Mỉm Cười Đau Đớn ánh mắt quét qua bốn phía chung quanh nhìn một lần cười đến mặt mày cong cong, không có một chút đau lòng nào.

Mục đích của nàng... không phải là vì tìm thú vui trong cuộc sống sao? Nếu không cũng sẽ không “Phối hợp” với Thệ Thủy Vô Trần làm một cuộc chơi nhảm chán như vậy.

LỜI của Mỉm Cười Đau Đớn hóa thành châm không ngừng chọc vào chỗ đau của Thệ Thủy Vô Trần.

Thệ Thủy Vô Trần ánh mắt càng phát ra hung ác, thần sắc trong mắt phẳng phát bị đè nén như núi lửa sắp phun trào.

“Cô....”

“Tốt lắm, nếu trò chơi này đã kết thúc. Như vậy đám bang chúng ô hợp cũng nên tự tìm lối ra .” Mỉm Cười Đau Đớn nhàn nhạt cắt đứt lời hần, từ từ đánh tay ba cái.

Tiếng đánh tay vang lên khắp 4 phía Lạc Ngưng lâu trong nháy mắt trên thang lầu còn chật ních người Thệ Thủy bao gồm cả Bích Không Linh Vận còn đang ngất ở trên đất đều bị truyền tổng bao lại trong nháy mắt đã bị “Đuổi” ra khỏi Lạc Ngưng lâu!

Thệ Thủy Vô Trần kinh hãi, bối rối nhìn về bốn phía lại phát hiện trong Lạc Ngưng lâu đã không có “Người mình” ! Hắn lao đảo lui về phía sau một bước táo bạo lên tiếng:

“Mím Cười Đau Đớn con đàn bà ăn cây táo, rào cây sung!”

Mím Cười Đau Đớn khoe miệng hơi gấp:

“Ai, nói cũng không thể nói lung tung. Giao dịch đã kết thúc, ta dọn dẹp ‘Đồ bỏ đi’, cũng là đương nhiên?”

“Cô....”

“Chớ cùng hần ta nhiều lời kể tiếp nên đến phiên chúng ta!” Thệ Thủy Vô Trần lời còn chưa dứt đã bị Loạn Mã Tiên Sinh cười lạnh cắt đứt.

Thệ Thủy Vô Trần kinh ngạc ngẩng lên đầu chỉ nhìn thấy Loạn Mã Tiên Sinh, Mộ Thần cùng Tiêu Bách đã đối với hần hận thấu xương “Cười gian”, ma quyền sát chưởng từ từ hướng hần tiến tới gần.

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng của Thệ Thủy Vô Trần, hần vừa sợ sợ lui về phía sau mấy bước, lại bị phía sau lan can ngăn cản cước bộ. Mắt thấy Loạn Mã Tiên Sinh ba người càng ép càng gần hần không khỏi kinh hoảng lên .

Mặc dù nói... Hần là cao thủ trên bảng xếp hạng nhưng một đối ba là rất khó khăn...

Thệ Thủy Vô Trần cắn răng một cái đang khi Loạn Mã Tiên Sinh đã rút ra cung tên cách hần còn có một bước ngăn hần đột nhiên hướng trên bàn nắm lên cái gì đó hướng bọn họ dùng sức ném!

“Loạn Mã huynh ... cẩn thận!” Tiêu Bách vội vàng kêu to lên, làm Loạn Mã theo bản năng đưa tay đi ngăn chặn, chờ hần đem “Đồ” tiếp được thời điểm lại phát hiện đây chẳng qua là cái chén không có chút lực sát thương nào!

Hần lần nữa vừa nhìn phía trước, mới phát hiện Thệ Thủy Vô Trần đã từ trên lầu nhảy xuống bỏ trốn mất dạng. Trong Lạc Ngưng lâu nào có thân ảnh Thệ Thủy Vô Trần!

Loạn Mã Tiên Sinh trong mắt hiện lên vẻ gấp gáp muốn đuổi theo, lại bị Mím Cười Đau Đớn ngăn cản, bắt đắc dĩ hần không thể làm gì khác hơn là cảm giận dậm chân mắng to:

“Phi! Cái con rùa Thệ Thủy hèn hạ vô sỉ, đánh không lại bỏ chạy! Thật là nhát chết!” Hần vốn là cho là Thệ Thủy Vô Trần vẫn là có một chút cốt khí cho dù còn dư lại mình hần cũng sẽ theo chân bọn họ liều mạng không nghĩ tới...

” Hần chạy như vậy thật không cam lòng!” Tiêu Bách tức giận phun lên nói.

Mộ Thần thật không có kích động như bọn họ chẳng qua là thở dài một tiếng:

“May là Khinh Hàn vừa bắt đầu không có nhìn đúng người này... Chuyện hần gây nên đúng là làm người ta giận sôi!”

“Tính toán gì... chỉ sợ hần sau này cũng ngóc lên không nổi nữa đâu.” Mím Cười Đau Đớn cười nhạt đối với Thệ Thủy Vô Trần chạy trốn không thèm quan tâm.

“Lời là nói như vậy...” Loạn Mã Tiên Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, mặc dù nói như thế nhưng cứ như vậy hần chạy mất trong lòng vẫn là không cam lòng!

Vừa buồn bực không vui trong chốc lát Loạn Mã Tiên Sinh cuối cùng từ chuyện Thệ Thủy Vô Trần phục hồi tinh thần lại, ánh mắt mê hoặc rơi vào trên người Mím Cười Đau Đớn, hần kỳ quái hỏi lên tiếng:

“Đúng rồi, Mím Cười bà điên, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?”

Bởi vì một câu bà điên này làm Mím Cười Đau Đớn trong mắt hiện lên vẻ giận dữ nhưng ngay sau đó thần sắc kia đã bị kinh ngạc thay thế:

“Thì ra là anh vẫn không rõ sao?”

62. Chương 62: Tự Sát Xóa Acc

Hôm nay phát sinh một loạt chuyện vậy hành hạ mọi người cả người mệt mỏi, Mộ Thần cùng Tiêu Bách cũng chẳng thừa hơi nghe Mím Cười Đau Đớn kể kể phản gián nói mấy câu cáo biệt sau vội vã logout. Chỉ có Loạn Mã Tiên Sinh vẫn không hiểu nhìn về phía Mím Cười Đau Đớn hỏi tới chân tướng.

Trải qua Mím Cười Đau Đớn một phen giải thích sau Loạn Mã Tiên Sinh cuối cùng hiểu chuyện vừa trải qua.

Thì ra là Thệ Thủy Vô Trần đem Lạc Tuyết Kinh Hàn tới đến Lạc Ngưng lâu Mím Cười Đau Đớn làm bộ đáp ứng yêu cầu của hắn, rất sẵn khoái phối hợp với kế hoạch của hắn thuận lợi đem phần lớn người của bang Thệ Thủy “Lừa gạt” thu vào trong túi.

Chờ Thệ Thủy Vô Trần sau khi rời đi nàng lập tức cho Lạc Tuyết Kinh Hàn tỉnh, sau đó hai người cùng nhau thương lượng như thế nào hãm hại Thệ Thủy Vô Trần. Kế hoạch ra ngoài sau nàng vừa làm bộ như đồng bọn của Thệ Thủy Vô Trần phối hợp với kế hoạch của hắn; bên kia thì âm thầm cứu giúp Lạc Tuyết Kinh Hàn chạy ra khỏi Lạc Ngưng lâu xem xét đối tượng vừa ra 1 màn “Trộm long tráo phượng” ...

Thệ Thủy Vô Trần bắt đầu còn tưởng rằng là mình nhất thời sơ hở mới để cho Lạc Tuyết Kinh Hàn chạy đi ra ngoài. Nào biết từ vừa mới bắt đầu hắn tự lọt vào trong cạm bẫy được bố trí !

Cứ như vậy, Thệ Thủy Vô Trần trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo... Mà hậu quả phải trả là tan vỡ

Mím Cười Đau Đớn một chiêu này thật là dùng cực kỳ tuyệt!

“Thì ra là như vậy, cô cuối cùng cũng làm một chuyện tốt.” Loạn Mã Tiên Sinh bưng tỉnh đại ngộ loại gạt đầu, mới vừa thuận miệng khen nàng đôi lời, đột nhiên chợt tỉnh ngộ lại

“Không đúng ...cô ban đầu tại sao đáp ứng giúp hắn chứ? Cô không giúp hắn sẽ cũng không làm ra một trận thành chiến phức tạp như thế đi?”

“Bởi vì chơi thế mới thú vị.” Mím Cười Đau Đớn híp mắt cười, nụ cười cực kỳ giống một tiểu hồ ly giảo hoạt.

Loạn Mã Tiên Sinh hoàn toàn im lặng.

Thấy Loạn Mã Tiên Sinh một bộ không nói gì, Mím Cười Đau Đớn không khỏi xì cười lên tiếng, đôi lông mày nhíu lại, trêu chọc nói:

“Sao ...Tiểu Loạn Mã? Làm sao hôm nay thái độ tốt như vậy? Chẳng lẽ anh thích em rồi!”

“Phi!Kẻ không bình thường mới hích 1 bà điên! Nếu không phải cô uy hiếp tôi, tôi sẽ không...” Loạn Mã Tiên Sinh sững sốt lập tức phản bác nàng, khi thấy trên mặt người kia là 1 nụ cười, mới phát hiện mình bộc phát

“Thôi, ta không thèm nghe cô nói nữa!” Loạn Mã Tiên Sinh giống tiểu tức phụ thẹn quá thành giận cắn giận dậm chân theo một trận bạch quang, logout .

Nhìn Loạn Mã Tiên Sinh biến mất Mím Cười Đau Đớn khé miệng khẽ nhếch, đáy mắt xẹt qua một tia giảo hoạt. Nàng lẩm bẩm lên tiếng:

“Á ~ Tiểu Loạn Mã, thẹn thùng...”

**

Bị Mím Cười Đau Đớn “Đuổi” ra khỏi Lạc Ngưng lâu Bích Không Linh Vận cuối cùng từ từ tỉnh lại.

Nàng chống đầu choáng váng từ từ chi đứng người dậy, mới phát hiện mình đang nằm ở một cái chỗ không ánh sáng, bất tỉnh trong hẻm nhỏ. Trên người vẫn mặc mặc áo trắng nguyệt trang Lạc Tuyết Kinh Hàn chẳng qua là trên áo dính đầy nước trà cùng vết bẩn. Trên mái ngói nhà không ngừng nhỏ từng giọt nước dơ bẩn làm ướt xiêm y của nàng.

Nhìn dấu vết trần trụi kia một cảm giác ở ngực sôi trào, nàng không khỏi chán ghét nhú nhú mày. Áp chế cảm giác muốn nôn mửa, Bích Không Linh Vận vịn tường từ từ đứng lên muốn tiến thêm một bước thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

Một cơn gió lạnh lùa từ phía sau lưng thổi qua làm cho Bích Không Linh Vận rùng mình. Lúc này, một tiếng bước chân ở cách đó không xa vang lên, không ngừng hướng bên này đến gần, càng ngày càng rõ ràng. Đột nhiên, một người mang theo sự kích động nói lấp ở bên tai Bích Không Linh Vận vang lên:

“Phu nhân, phu nhân ta... ta ta rốt cuộc tìm được nàng...”

Phu nhân? Bích Không Linh Vận tâm run lên bần bật, vịn vách tường từ từ hướng thanh âm phát ra nhìn lại. Một bóng người rất nhanh đi tới trước mặt nàng nhưng là ánh sáng quá mờ nàng thấy không rõ mặt người tới.

Bích Không Linh Vận sắc mặt tái nhợt, nàng do dự mở miệng thử dò xét nói:

“Người... Người gọi người nào?”

“Đương đương... Dĩ nhiên... là nàng, phu nhân...” Người tới thân ảnh cao lớn bao trùm lên làm nơi này vốn là ánh sáng yếu càng thêm mờ mờ”

Bích Không Linh Vận mặt càng thêm trắng bệch, tim thành thích đập loạn. Nghe cái thanh âm này làm người ta chán ghét trong đầu của nàng không tự chủ được nhớ tới vị tân nương có dung nhan làm người ta kinh tâm động phách kia nội tâm đè nén không là an, run rẩy lên tiếng:

“Người... Người nhận lầm người ? “

“Làm sao có thể, người là phu nhân của ta! Giang hồ đệ nhất mỹ nhân ~” lúc này người này nói chuyện rất cục không nói lấp. Hém nhỏ đột nhiên dấy lên một chút ánh nến tia sáng từ từ khuếch tán ra, chiếu rọi ra khuôn mặt người kia, Bích Không Linh Vận trong mắt thấy 1 cái miệng rộng lộ một loạt răng trắng...

Làm Bích Không Linh Vận ánh mắt tiếp xúc đến người mặt kẻ kia một khắc kia trên mặt huyết sắc không còn, không cách nào khống chế tâm tình mình thảm kêu ra tiếng:

“A!”

Bích Không Linh Vận chớp mắt thân thể lão đảo muốn ngã sẽ phải ngã xuống.

“Phu nhân... nàng, nàng làm sao vậy?” Người kia hoảng hốt đưa tay đỡ nàng nào biết trên người nàng đột nhiên toát ra một trận bạch quang bao lại trong nháy mắt không thấy! Người nọ chỉ bắt được không khí hẩn kỳ quái sờ sờ đầu:

“Di ? Phu nhân, phu nhân đâu?”

Thì ra là Bích Không Linh Vận kinh sợ quá độ rốt cục đạt tới quá sức chịu đựng của tinh thần nên bị hệ thống đá xuống tuyến rồi!

Bất quá theo tình huống bây giờ xem ra nếu như nàng trở lại trò chơi sau này chịu lấy cái “Kinh sợ” kia sợ rằng có thể sẽ nhiều hơn ... Bất quá đây hết thấy cũng là nàng gieo gió gặt bão, trách ai? ( )

Mà một vị khác người gây ra họa Thệ Thủy Vô Trần, sau khi hắn chạy ra khỏi Lạc Ngưng lâu mơ màng cương đi ở trên đường cái Chu Tước thành, không mục đích du đãng.

Bang phái giải tán làm cho hắn đột nhiên mất đi mục tiêu nhân sinh, phảng phất linh hồn bị rút đi, hắn bây giờ giống như bóng ma, căn bản không biết đi đâu...

Hắn vẫn cho rằng, cách làm của hắn là không có sai bởi vì hắn chẳng qua là vì muốn lấy được mà cố gắng. Hắn thiết kế tinh xảo rành rành như thế, nhưng vì cái gì hắn thua hoàn toàn như vậy?

Chẳng lẽ, thật sự là lỗi của hắn?

Bất tri bất giác Thệ Thủy Vô Trần du đãng ra khỏi Chu Tước thành, mờ mịt đứng ở cửa vào Chu Tước thành ánh mắt trống rỗng nhìn ra mấy người chơi ra vào nhưng cái gì cũng không để vào mắt, phảng phất trước mắt chỉ còn lại có bóng đen không ngừng lác lác.

“A? Kia không phải là Thệ Thủy bang chủ sao? Làm sao trông nghèo túng như vậy?” khi Thệ Thủy Vô Trần hao tổn tinh thần cách đó không xa truyền đến một trận âm ỉ mang theo châm chọc cười.

Thệ Thủy Vô Trần theo tiếng ồn nhìn lại chỉ nhìn thấy cách đó không xa 5 người chơi mặt mang vẻ châm chọc mà bọn họ là mấy nguyên lão trong bang Thệ Thủy !

“Là mấy người!” Thệ Thủy Vô Trần sững sốt nhưng ngay sau đó vui mừng lên tiếng, phảng phất hoàn toàn nhìn không thấy tới kia năm người kia trên mặt thần sắc quái dị

“Thật tốt quá! Mọi người hãy trở lại... Ta tin tưởng cuối cùng có một ngày, Thệ Thủy sẽ đông sơn tái khởi...”
Hắn lời còn chưa dứt đã bị một trong đám người kia chê cười cắt đứt:

“Hmm? Đông sơn tái khởi? Thệ Thủy bang chủ, người xác nhận người không phải là đang nói đùa chứ?”

Lời của đối phương mang theo mãnh liệt châm chọc cho dù Thệ Thủy Vô Trần có ngốc nữa lúc này hắn cũng có thể nghe ra trong lời nói của đối phương không phải là tốt, thoáng cái cảnh giác lên :

“Người...Lời này là có ý gì?”

“hả? Có ý gì?” Một người khác cười lạnh nói tiếp, trong mắt tràn đầy chán ghét cùng thống hận

“Ta và các anh em nhờ người chiếu cố những năm này ở Thệ Thủy chịu khổ không ít, vô luận đi đến nơi nào cũng bị người ta xem thường. Thệ Thủy Vô Trần thật ra thì chúng ta nhân người đã lâu rồi! Người cho rằng chúng ta còn ngốc như vậy sao?”

Thệ Thủy Vô Trần con người chột buộc chặt, tim nhất thời lạnh thấu! Hắn thật không tin những huynh đệ ngày xưa kẻ vai chiến đấu lại sẽ nói ra lời như vậy! Họ đang nói cho hắn biết ... này, chính là thực tế!

Khi hắn huy hoàng đám người kia tựa như cái đuôi theo hắn, đối với hắn a dua nịnh hót; hiện tại hắn xuống dốc bọn họ nhưng đối với hắn trở mặt thành thù...

“Tại sao...” Thệ Thủy Vô Trần lẩm bẩm lên tiếng, vô lực rút lui hai bước. Hắn ngẩng đầu lên nhưng phát hiện mình đã bị năm người kia vây quanh, không khỏi bối rối lên :

“Các người muốn làm gì? “

Chỉ thấy một người chơi mang một thanh dài thiết câu ở trong tay của hắn, hắn vuốt vuốt vũ khí trong tay, cười ra tiếng:

“Hắc, ban đầu Thệ Thủy bang chủ đối với chúng ta ‘Tốt’ như vậy, chúng ta dĩ nhiên tốt báo đáp Thệ Thủy bang chủ có phải hay không?” Hắn vừa mới dứt lời còn lại bốn kẻ kia rồi rút lộ ra vũ khí của mình, nhe răng cười hướng Thệ Thủy Vô Trần tiến tới gần.

“Các người ...” Thệ Thủy Vô Trần tim phảng phất chìm vào rét lạnh, ngọn lửa tức giận nhuộm đỏ hai mắt của hắn, hắn giận nhìn chằm chằm năm người kia, hai tay nắm chặt thành quyền!

Thấy hắn mặt vẻ giận dữ năm kẻ kia không khỏi khiêu khích cười ra tiếng:

“Thệ Thủy Vô Trần, người cũng có ngày hôm nay !”

Mấy người chơi còn đang cười ha ha, vừa lúc đó Thệ Thủy Vô Trần đột nhiên dữ dội lên một cái lắc mình vọt tiến lên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đột nhiên gần một người chơi nhào tới!

Chà!

Thanh quang sáng lên! Bị Thệ Thủy Vô Trần dùng chủ thủ đâm trúng người kia hai mắt trừng trừng làm như không thể tin tưởng hắn sẽ xuất thủ. Kèm theo một trận bạch quang hắn đã bị đưa đến nơi sống lại!

“Không tốt! Mọi người cẩn thận Thệ Thủy Vô Trần cái tên tiểu nhân hèn hạ!” Lập tức có một người kêu to ra tiếng còn thừa lại bốn người không hẹn mà cùng cảnh giác lên không chút do dự hướng Thệ Thủy Vô Trần đánh tới!

Mặc dù mưu kế của hắn thất bại nhưng không có nghĩa là năng lực của hắn là thất bại ! Thệ Thủy Vô Trần cắn răng một cái thân ảnh linh hoạt tránh thoát bốn người kia liên tiếp công kích tựa như cá lượn lách sau đó dùng chủy thủ sắc bén phá vỡ cổ họng của bọn hắn, đưa bọn họ đến nơi sống lại!

Theo người chơi cuối cùng bị giết chết Thệ Thủy Vô Trần rốt cục vô lực co quắp té trên mặt đất, thở hổn hển. Khóe miệng của hắn vung lên vẻ cười khổ, thì ra là hắn đã không được ưa chuộng đến như vậy sao? Một trận mất mát không hiểu bằng hoàng xông lên đầu... Hắn biết cử động của hắn lúc này bất quá là vùng vẫy giãy chết mà thôi!

Chẳng qua là có một thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền vào trong tai của hắn, làm tim hắn chìm vào bóng tối thấy một tia ánh sáng

“Dạ, thật không nghĩ tới cũng! Nghịch Đồng lại chính là Huyết Nhiễm Y!” Một giọng nữ thanh thúy cười lộ ra vẻ hưng phấn không thôi

“Mới vừa ở Huyền Vũ thành, hết hy vọng không thôi Lăng Phiên Vân nghĩ đến đánh lén may là Nghịch Đồng xuất hiện nếu không chúng ta cũng sẽ không thuận lợi như vậy đánh hạ Huyền Vũ thành...”

Thệ Thủy Vô Trần hai mắt tỏa sáng, lập tức quay đầu đi tìm cái nơi thanh âm kia phát ra. Nhưng là lập tức trong lòng hắn hy vọng mới vừa dấy lên, đã bị một màn trước mắt vô tình kia dội mất.

Hắn nhìn một đôi thần tiên quyến rũ từ từ hướng bên này đến gần, trong mắt từ từ tràn ra đổ kỵ và thống khổ. Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Khinh Hàn! Bọn họ... Quả nhiên không có lúc nào là không ở chung một chỗ!

Nhìn thấy mình... bọn họ nhất định sẽ hận đem mình luân bạch đến cấp 1 sao? ... Có lẽ đây chính là kết quả tốt nhất với mình sao? Tựa hồ cũng một cái lựa chọn tốt như vậy...

Thệ Thủy Vô Trần đột nhiên muốn cười to nhưng phát không ra thanh âm, chỉ có khóe miệng từ từ giương lên khổ sở.

Chẳng qua là ngoài dự liệu của hắn, Dạ Thanh Hàn cùng Mộ Khinh Hàn đi qua bên cạnh hắn nhưng phảng phất không thấy sự hiện hữu của hắn, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái cứ như vậy trực tiếp đi qua!

Thệ Thủy Vô Trần sửng sốt nhưng ngay sau đó cười ra tiếng:

“Dạ Thanh Hàn, ta còn tưởng rằng ngươi hận không được muốn đem ta giết chứ!”

Dạ Thanh Hàn bước chân dừng lại.

Thệ Thủy Vô Trần cảm giác được hắn khác thường, tiếp tục cười nhạt nói:

“Hmm! Làm sao bị ta nói trúng? Hừ, mới vừa rồi quả nhiên chẳng qua là người giả mù sa mưa?” Hắn không biết mình tại sao phải làm như vậy, chẳng qua là cảm thấy cười nhạt Dạ Thanh Hàn làm ình bị nhục tâm vui đi một chút. Bởi vì hắn cảm giác mình nói như vậy... Dạ Thanh Hàn sẽ tức giận, sau đó luân bạch hắn...

Nhưng Dạ Thanh Hàn không có trả lời.

“Không phải ai cũng học được hèn hạ như ngươi.” Một lúc lâu, một câu ý tứ hàm xúc thanh âm lạnh nhạt bay vào trong tai Thệ Thủy Vô Trần, làm cho hắn cả người chấn động!

Toàn thân máu phảng phất đọng lại Thệ Thủy Vô Trần chỉ cảm thấy thân thể lạnh như băng. Hắn hiểu được! Hắn rốt cuộc hiểu rõ... Thì ra là... hắn thua ở chỗ này? Hắn thua vì hắn tự ình là đúng !

Mộ Khinh Hàn nhìn Thệ Thủy Vô Trần trên mặt đất thất thần một cái, mi tâm cau lại có chút không đành lòng kéo kéo áo Dạ Thanh Hàn:

“Dạ, mau chúng ta đi thôi.

Dạ Thanh Hàn gật đầu. Đang khi hai người muốn rời đi chỉ nghe Thệ Thủy Vô Trần tự giấu a cười lên tiếng:

“Khinh Hàn, thì ra là... đây chính là ấn tượng của em đối với tôi sao? Thì ra là tôi thua ở chỗ này ư?”

Hắn lẩm bẩm, nói tiếp: “Yên tâm, em chán tôi, tôi sau này... cũng sẽ không xảy ra xuất hiện trước mặt em... Sau này anh không bao giờ ... sẽ đến quấy rầy em nữa! Bảo trọng!”

Vừa mới dứt lời Thệ Thủy Vô Trần quanh thân nổi lên một tầng quỹ dị hồng quang!

“Ai... Hửn!” Mộ Khinh Hàn thất kinh lại bị hồng quang kia làm ánh mắt đau nhói. Nàng theo bản năng lấy tay chống đỡ trong khoảnh khắc đó thân ảnh Thệ Thủy Vô Trần đã bị hồng quang kia hoàn toàn cắn nuốt ...

Hắn biến mất.

Mộ Khinh Hàn chậm rãi thả tay xuống, tâm tình phức tạp nhìn hướng Thệ Thủy Vô Trần biến mất. Cái hồng quang này nàng ở Hồng Lăng cung thấy một lần...

Đó là tự sát...

Luôn luôn âm hiểm cho là mình mạnh Thệ Thủy Vô Trần lại lựa chọn tự sát?

Mộ Khinh Hàn không nói gì nhìn hướng chỗ kia nhìn một lần cuối cùng, không có lưu luyến xoay người.

Không phải là nàng vô tình, mà là đó là kết quả của Thệ Thủy Vô Trần. Cho dù hắn không chọn lựa tự sát cái trò chơi này cũng không dung hắn...

Chuyện đã làm sai chuyện, phải vì hành vi của mình chịu trách nhiệm. Người luôn là vì những gì vượt mắt mà tiếc hận lại không nghĩ rằng ban đầu quý trọng thì sẽ tốt hơn. Một khi không chiếm được nhưng không chừa thủ đoạn nào tranh đoạt, lại không nghĩ rằng cần quý trọng những gì mình có...

Mà Thệ Thủy Vô Trần không hiểu được phải quý trọng hắn hôm nay, chẳng qua là đối với hành vi của mình chịu trách nhiệm mà thôi...

Cho nên, vì tất cả có thể tốt đẹp nàng nhất định phải quý trọng người trước mắt...

Mộ Khinh Hàn vươn tay đối với Dạ Thanh Hàn mỉm cười:

“Đi thôi.”

Dạ Thanh Hàn tròn mắt đen sâu thẳm nổi lên nụ cười nhu hòa, cầm lên tay nhỏ bé của nàng:

“Ừh, chúng ta đi thôi.”

63. Chương 63: Có Chút Chuyện Chưa Thể Giải Quyết Hết

Trên tường thành Chu Tước thành.

Một vị lão đầu hai tay ôm cái đầu tay tựa vào thành tường, cong lên hai chân. Trong miệng hắn ngâm nga hát, nhàn nhã xem xét một màn kia dưới thành.

Cho đến khi mọi người rời đi, trò hay chấm dứt.

Lão đầu mới chậm rãi đứng người dậy, hỏi hận võ bắp đùi:

“Ai, thật là đầy tớ nhỏ không đủ để là mưu!” Hắn vừa lắc đầu liên tục thở dài

“Cái tiểu tử này thật là hèn yếu, bị một chút ngăn trở liền lui đầu thành rùa đen... Uống công ta đối với hắn ký thác kỳ vọng lớn như vậy, lại còn lấy thất bại chấm dứt. Thật vô dụng vô dụng...”

Cảm thán xong, lão đầu trên mặt vẻ mặt trở nên quả thực so với lật sách còn nhanh hơn, đảo mắt chuyển mặt thất vọng thành vẻ mặt giao hoạt. Hắn hắc hắc cười gian rộ lên:

“Thôi, quản tiểu tử ngu ngốc kia làm gì! Nhất định lão đầu ta cũng đã được nhìn một 1 màn trò hay như vậy rồi còn có quả nhiên đồ đệ ta dạy dỗ chính là khác mà...”

Hắc hắc, lão đầu bản thân đi tìm niềm vui thú ~ “

Dương dương tự đắc một phen, khuôn mặt xuân phong của lão đầu từ trên tường thành nhảy dựng lên, phải bụi trên mông tính toán rời đi.

Vừa lúc đó, phía sau truyền tới một tiếng cười:

“Lão đầu ~ vội vã như vậy, muốn đi đâu...”

Nhiệt độ chợt giảm xuống.

Lão đầu tâm “Lộp bộp” xuống, chỉ cảm thấy phía sau phụt chốc dâng lên một trận hàn khí, hơi thở tối tăm đem cả người hắn bao phủ lại...

Cái thanh âm quen thuộc này, chẳng lẽ là...?

Lão đầu mang bát an mãnh liệt kinh hồn táng đảm quay đầu quả nhiên thấy đứng ở trên nóc 1 người ôm cánh tay mang theo vẻ mặt hài hước nụ cười Mèo BL!

“Oa!” Lão đầu bị sợ đến kinh hãi kêu ra tiếng, suýt nữa đứng không vững, luôn luôn mồm miệng lạnh lợi trở nên nói lắp

“Người người người tại sao lại ở chỗ này? !”

Mèo BL từ trên nhảy xuống từ từ hướng lão đầu đi tới nheo lại mắt cười hắc hắc nói:

“Lão đầu , ngài giống như đã đáp ứng thu ta làm đồ đệ, ngài có phải hay không đã quên rồi? Còn hỏi ta tại sao ở chỗ này? Ai u, ta rất thương tâm... chuyện giữa chúng ta còn không có tính toán rõ ràng đâu chuyện này tại sao có thể dễ dàng kết thúc...”

“oa oa, người người người đừng tới đây!” Lão đầu phảng phất nhìn thấy quái vật liên tiếp lui về phía sau, ngăn tiếng nói khoa trương cao quát lên

“Cứu mạng ! ! !”

Một khắc kia, trên bầu trời Chu Tước thành tiếng vọng vang lên...

Đáng tiếc, cho dù lão đầu la hồng cổ họng cũng sẽ không có người nào đến cứu hắn ... ( )

**

Sau sự kiện thành chiến một giai đoạn, nhưng đưa tới oanh động trước nay chưa có nhất là chuyện Thệ Thủy Vô Trần bởi vì binh bại mà tự sát càng làm người ta rung động. Trên Diễn đàn Loạn Thế vì vậy sôi sùng sục.

Có người suy đoán hẳn là bởi vì binh bại mà không mặt mũi nào đối mặt với thể nhân cho nên học Hạng Vũ nhảy sông tự vận mà tự sát làm một lần anh hùng; có người lại cho rằng Thệ Thủy Vô Trần cứu gia quá đông bang Thệ Thủy giải tán sau đối thủ tự nhiên không để yên sẽ luân bạch hẳn, Thệ Thủy Vô Trần biết mình không cách nào ngóc lên cho nên tự sát; còn có một loại thuyết pháp chính là Thệ Thủy Vô Trần là tình gây thương tổn bởi vì nghe nói có người thấy hắn ở trước cửa Chu Tước thành hướng Dạ Thanh Hàn biểu lộ kết quả bị vô tình cự tuyệt...

Nhìn diễn đàn đưa ra mọi ý tưởng kia, đều không kẻ nào chịu kẻ nào...Mộ Khinh Hàn không biết nên khóc hay cười, không khỏi cảm khái hàng vạn hàng nghìn: bây giờ con người thật làm cho người ta không nói được lời nào...Trí tưởng tượng cũng thật là phong phú

~

Mà trong kí túc xá 2 người khác là Hạ Đào Đào cùng Mạc Toa Toa thì tại bàn về tin đồn “Trọng đại gần đây phát sinh trong Đại học Y”

“Nghe nói không?” Hạ Đào Đào trong miệng ăn một miếng khoai tây chiên bẹp bẹp nhai lấy, trong giọng nói mang vài phần có chút hả hê.

“Mấy ngày hôm trước, cái người mỹ nữ kia của Hệ mỹ thuật tạo hình lén lút chạy trở về Đại học X!”

Mạc Toa Toa kinh ngạc lên tiếng: “Thật hả? Mấy ngày hôm trước ta nghe người ta nhắc tới có người muốn trở về Đại học X, không nghĩ tới là nữ nhân cổ làm ra vẻ kia! Thật sự thoải mái quá trời!”

“Dĩ nhiên, cô ta rất cục cút đi !” Hạ Đào Đào rất dương dương đắc ý nở nụ cười

“Sự thật này nói rõ ; người cùng Khinh Hàn đoạt nam nhân không có kết quả tốt!”

“Không sai!” Mạc Toa Toa đồng ý nói, vừa do dự liếc Mộ Khinh Hàn một cái, thanh âm bất giác thấp thỏm vài phần

“Nhưng là...Gần đây Nhan học trưởng không còn có tìm đến Khinh Hàn, có phải hay không thấy rõ... hẳn hoàn toàn từ bỏ?”

“Có lẽ...” Hạ Đào Đào đang muốn nói tiếp đột nhiên thái độ trở nên nghiêm trang

“Khụ, cậu đang ở đây nói những gì đấy! Chẳng lẽ cậu rất muốn anh ta tìm Khinh Hàn?”

Mạc Toa Toa mặt đỏ lên, vội vàng cãi :

“A... Dĩ nhiên không phải ...”

Mộ Khinh Hàn nghe hai người nói, thềm cảm thấy buồn cười. Nàng bắt đầu lắc đầu nhanh chóng xem một cái topic nữa, rồi lưu loát tắt máy vi tính, đứng dậy.

Hạ Đào Đào thấy bạn đứng lên, cho là mình cùng Mạc Toa Toa nói chọc giận nên liền vội vàng hỏi:

“Khinh Hàn, cậu muốn đi đâu?”

Chạy tới cửa Mộ Khinh Hàn dừng bước, quay đầu thản nhiên cười:

“Đương nhiên là đi ~ hẹn hò~” Nói xong, nàng không còn có dừng lại cứ vậy đi ra.

Cửa phòng đóng kín một khắc kia nàng nghe được Hạ Đào Đào kích động thét chói tai từ bên trong truyền ra:

“A a a! Khinh Hàn muốn đi hẹn hò! Cô ấy cùng Phong học trưởng hẹn hò...”

Trên đường đi Đồ Thư Quán, Mộ Khinh Hàn lộ ra vẻ tâm thần không yên.

Nhưng cũng không phải là bởi vì muốn đi cùng Phong Kỳ Dạ “Hẹn hò, mà là...”

Ngày hôm qua Mộ Tích Trần nói cho nàng cùng Phong Kỳ Dạ một tin tức “Vui mừng”. Anh ấy nói khi ba mẹ gọi điện thoại về nhà, anh đã “Không cẩn thận” đem chuyện nàng cùng Phong Kỳ Dạ nói cho bọn họ. Ba mẹ kích động không thôi kết quả lại không cẩn thận đem chuyện này nói cho cha mẹ Phong Kỳ Dạ. Sau đó... Song phương đối với con dâu cùng con rể tương lai nhà mình đã nhất định hiểu rõ tỏ vẻ hết sức hài lòng, đương nhiên mừng rỡ... Cuối cùng hai nhà ăn nhậu với nhau còn hẹn thời gian mọi người đi ra ngoài gặp một lần mặt...

Nghĩ tới đây Mộ Khinh Hàn ngượng ngùng mặt đỏ lên. Mộ Tích Trần tên kia cũng là...Làm sao “không cẩn thận” đem chuyện tiết lộ chứ? Đây tuyệt đối là cố ý! Thật sự quá ghê tởm...

“Khinh Hàn.”

Đang suy nghĩ Mộ Khinh Hàn chợt nghe một thanh âm trầm thấp dễ nghe ở bên tai vang lên.

“A?” Mộ Khinh Hàn giật mình ngẩng lên đầu nhưng vô tình đụng vào trong ngực người kia!

Nàng bước chân hơi chậm lại, trọng tâm không vững may là đối phương giúp nàng một phen, mới để cho nàng không có ngã xuống. Nàng liên tục nói xin lỗi:

“A, thật xin lỗi...”

Lại nghe thấy đối phương phát ra một tiếng cười khê:

“Khinh Hàn em vốn là mơ hồ như vậy... Đang suy nghĩ cái gì? Không yên lòng như vậy?”

Mộ Khinh Hàn lại là sững sốt, ngẩng đầu vừa nhìn mới phát hiện mình đã trong lúc vô tình đi tới Đồ Thư Quán. Mà người trước mặt...

“Dạ!” Mộ Khinh Hàn trên mặt thần sắc từ từ chuyển thành mừng rỡ nàng giống như một con bướm thấy được bụi hoa nhào tới, ôm lấy người kia. Sau đó, sỗ sàng ~ing... = =

Thật ra thì sỗ sàng này là người trước mặt “Dạ”. Bởi vì nàng phát hiện hắn luôn là vô tình hay cố ý ăn đậu hủ của mình. Cho nên dĩ nhiên không cam lòng yếu thế, cố gắng đem đậu hủ ăn trở lại... Huống chi đối tượng là Phong đại soái ca không ăn thì uống...

Cho nên chuyện này rơi xuống trong mắt Phong Kỳ Dạ, tự nhiên biến thành...

“Khinh Hàn, làm sao gấp gấp như vậy?” Phong Kỳ Dạ khước môi hơi gấp, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Mộ Khinh Hàn: “... = =”

Nhưng là người khác còn không chịu bỏ qua cho nàng, đầu để sát vào tai nàng hài hước cười:

“Khinh Hàn em ngược sao?”

Mộ Khinh Hàn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng trừng mắt liếc hắn một cái tức giận sảng giọng:

“Đại đầu quỷ! Đi thôi!” Vừa nói nàng mắc cỡ lôi kéo hắn đi vào.

Phong Kỳ Dạ cười nhạt một tiếng cho nàng tùy hứng lôi kéo mình đi.

Sau khi bọn họ đẩy cửa vào Đồ Thư Quán một khắc kia, một giọng nữ vang dội ở trong tiệm sách vang lên:

“Lâm Vụ, anh đứng lại đó cho em! Không cho chạy!”

Sau đó, bọn họ thấy được một màn quỷ dị như vậy :

Kỳ Thanh Lãnh tóc tai bù xù phảng phất như một nữ quỷ trong tiệm sách chạy lấy tốc độ trăm mét chạy nhanh đuổi theo Lâm Vụ, vừa hô to :

“Lâm Vụ, anh tên khốn kiếp này! Không cho chạy! Anh rõ ràng là thích em tại sao không dám thừa nhận?”

Lâm Vụ chạy trốn chết, khuôn mặt kinh hoảng:

“Oa, cứu mạng! Diên mới thích cô!”

“Hừ, cho dù anh không thích! Toàn bộ mọi người cũng biết anh đã bị em bao nuôi!” Kỳ Thanh Lãnh vừa đuổi theo hắn vừa đắc ý cười lạnh

“Anh trốn không thoát đâu! Giữa chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa giải quyết!”

Trong góc 1 bác gái rất cục không nhận được quơ lấy chổi lông gà bên cạnh đuổi theo, vừa hô lớn:

“Này! Trong tiệm sách cấm to tiếng đùa giỡn ồn ào!!”

...

Nhìn lên một màn trước mặt tức cười này, Mộ Khinh Hàn không nhận được xì cười lên tiếng:

“Đáng thương Lâm Vụ ... cuộc sống sau này sẽ là gian nan ...”

“Đây là cậu ta gieo gió gặt bão.” Phong Kỳ Dạ cười nhạt, trong giọng nói nghe không ra chút nào đồng tình ngược lại mang vài phần hả hê.

“Nói cũng phải.” Mộ Khinh Hàn đồng ý gật gật đầu, rất nhanh lời nói xoay chuyển, ánh mắt chống lại tầm mắt Phong Kỳ Dạ, muốn nói lại thôi

“Dạ ... Nói đến tính số, anh tựa hồ còn thiếu em một việc...”

Hả? Một việc? Phong Kỳ Dạ trầm ngâm, đầu thật nhanh vận chuyển đại não luôn luôn linh hoạt rất nhanh cho ra đáp án. Nhưng hắn hai mắt híp lại, cố ý làm bộ như không biết nhìn về phía nàng, mỉm cười:

“Hả, là cái gì?”

Lời như thế làm sao không biết xấu hổ mở miệng! Mộ Khinh Hàn đỏ mặt, cụp xuống suy nghĩ nhỏ giọng nói:

“Chính là cái kia ....trong trò chơi...!”

Đã nói rõ như vậy, Phong Kỳ Dạ vẫn không chịu “Bình tĩnh đại ngộ”, như cũ buồn cười nhìn người khác sắc mặt hồng thắm, hài hước hỏi:

“Kia là cái gì?”

Mộ Khinh Hàn trong lòng gấp gáp trừng mắt nhìn một cái, thẹn quá thành giận:

“Anh thiếu em 1 hôn lễ!” Nhưng vừa mới dứt lời nàng mới phát hiện hận không lập tức đào hầm đem mình chôn đi. Quả nhiên vọng động là ma quỷ ... T_____T

“Ồ? Thì ra là Khinh Hàn em... gấp gáp như vậy muốn gả cho anh sao?” Thuận lợi moi ra lời của người khác, Phong Kỳ Dạ tròn mắt đen xẹt qua vẻ tà tứ, khe cú đầu tiến tới gần nàng

“Em đây là hướng anh cầu hôn sao?”

“...” Mộ Khinh Hàn tâm loạn như ma nhảy, căn bản không cách nào bình tĩnh trở lại. Vì che dấu lúng túng của mình, nàng liếc chỗ khác không để cho hắn nhìn thấy làm bộ như giận dữ đi về phía trước:

“Anh tự mình đa tình ! Mặc kệ anh!”

Ai nha, nhanh như vậy lại thẹn thùng? Phong Kỳ Dạ nhìn bóng lưng người khác tâm tình vui vẻ, môi của hắn từ từ vung lên độ cong. Bất quá hắn dĩ nhiên sẽ không khinh địch như vậy bỏ qua cho nàng, bước nhanh đi theo, cầm cổ tay của nàng đem nàng kéo trở lại.

Tâm tình bối rối Mộ Khinh Hàn xoay người chạy trốn, ý thức cũng là một mảnh rối loạn, không ngờ rằng Phong Kỳ Dạ đột nhiên “Đánh lên”, chỉ cảm thấy trọng tâm mất cả người liền ngã...

“A!” Mộ Khinh Hàn kinh hoảng kêu lên tiếng nhưng bình yên vô sự ở vào trong ngực ấm áp...

Ngay sau đó, 2 cánh tay đem nàng thật chặt ôm vào trong ngực, ấm áp hơi thở đem nàng bao vây lại. Nàng cố gắng giãy dụa kết quả chẳng qua là người khác càng ôm chặt thêm!

“Phong Kỳ Dạ!” Mộ Khinh Hàn tức giận

“Bỏ ra!”

“Không bỏ, cả đời cũng không ...” Hơi thở ấm áp đánh tới một thanh âm cúi đầu ở bên tai Mộ Khinh Hàn vang lên, trầm thấp mà khàn khàn, mang theo mị hoặc mê người.

Mộ Khinh Hàn mặt đỏ lên nàng vốn là muốn tiếp tục “Phản kháng”, nhưng là trên người hắn có mùi thơm ngát làm nàng cảm thấy an tâm, cộng thêm một câu như vậy làm trái tim thiếu nữ mềm nhũn ra.

Mặc dù ngưng “Phản kháng”, tim đập như sấm nàng mắc cỡ đỏ mặt nhắc nhở:

“Dạ, nơi này là nhà sách...”

Phong Kỳ Dạ phảng phất không có nghe thấy lời của nàng, hắn đem thân thể của nàng quay lại, cúi đầu làm cho nàng không cách nào không nhìn hắn, tròn mắt đen lộ ra nụ cười ôn nhu, sau đó nàng có thể nghe thấy lời nói rất nhỏ:

“Khinh Hàn, anh yêu em...”

Lộ ra tiếng nói say lòng người giống như một đạo sấm sét trong nháy mắt đem suy nghĩ Mộ Khinh Hàn phá hủy! Nàng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Phong Kỳ Dạ, đầu óc một mảnh trống không. Gương mặt lại đỏ ửng.

Một lúc lâu, Mộ Khinh Hàn từ từ cúi đầu, hai tay không có có ý thức nắm chặt áo đối phương, lộ ra vẻ vô cùng ngưng ngượng:

“Dạ...”

Nàng đang muốn làm gì đó đáp lại, đột nhiên nghe thấy 1 tiếng đặc biệt lớn ở bên tai 2 người nổ vang!

“A! Hai người cô cậu đang làm gì đó?”

Mộ Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ sửng sốt, đồng thời từ nơi phát ra thanh âm nhìn lại. Chỉ có thể thấy 1 bác gái trong tay cầm chổi lông gà giận đến mắt trợn trừng trừng, tay chống nạnh hung hăng nhìn chăm chăm hai người một bộ hận không thể đánh đòn họ.

Mộ Khinh Hàn cùng Phong Kỳ Dạ lập tức rất có ăn ý liếc nhau một cái, trong mắt đồng thời giao hội một cái tin : Không tốt! Chạy mau!

Một giây sau, hai người nhanh chóng tách ra nhưng tay của bọn họ vẫn ở chung một chỗ, hai người xoay người bỏ chạy!

Nhìn hai người trong nháy mắt đã trốn ra nhà sách , tại chỗ bác gái kia lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo, vừa nói lớn:

“Đừng chạy! 2 cô cậu sinh viên khốn kiếp kia đứng lại cho tôi! Trong tiệm sách cấm tiếng động lớn, cấm nói chuyện yêu đương a! Cả đám này đều phản rồi đúng không...”

Thanh âm của bác gái kia từ từ biến mất ở phía sau. Nhưng là Phong Kỳ Dạ vẫn lôi kéo Mộ Khinh Hàn chạy trốn. Chạy trên đường lớn bọn họ bèn nhìn nhau cười.

Gió thổi qua phần phật chạm vào 2 người, vang lên những thanh âm rất dễ nghe. Phảng phất thế giới này, ở thời khắc này, ở địa phương này chỉ có hai người bọn họ tồn tại.

Có lẽ cuộc sống bọn họ sau này còn có rất dài, có lẽ bọn họ sau này con đường bọn họ phải đi còn rất xa.

Nhưng là bọn họ cũng sẽ giống như bây giờ, hai tay nắm lại cùng nhau vượt qua khó khăn, cùng nhau vượt qua vui sướng. Vì 1 ngày mai lại đến.

Cùng nắm tay nhau vượt qua hoạn nạn, cùng sống đến bạc đầu giai lão.

64. Chương 64: Hoa Đào Trong Truyền Thuyết

Trong 1 lần rất tình cờ, Mộ Khinh Hàn may mắn đi theo Phong Kỳ Dạ đi tới chỗ Lâm Vụ ở.

Dưới lầu Lâm cư xá hoàn cảnh an tĩnh, đi hồi lâu chỉ thấy được thỉnh thoảng mấy cư dân đi ngang qua. Cho nên đi tới đi tới Mộ Khinh Hàn đột nhiên nhớ tới cái gì, không khỏi có cảm giác bị lừa gạt. Nàng giãy dụa hồi lâu, rốt cục hướng bên cạnh Phong Kỳ Dạ nói ra nghi vấn của mình:

“Dạ, không đúng... em nhớ được anh trước kia đã nói, gần nhà Lâm Vụ có rất nhiều hoa đào...Làm sao bây giờ còn không thấy được một đóa?”

Nhớ được một lần, Phong Kỳ Dạ nói với nàng hẳn tại sao không đến ở Lâm Vụ nhà. Đó là bởi vì gần nhà Lâm Vụ có rất nhiều người mê trai, mỗi khi hấn đến thời điểm giảng hồ sẽ loạn thành một đồng.

Nhưng là tại sao nàng bây giờ đi lâu như vậy, cũng không thấy được một đóa hoa đào?

Chẳng lẽ là Phong Kỳ Dạ muốn cùng nàng về nhà, cố ý lừa gạt nàng?

Mộ Khinh Hàn nghĩ tới đây không khỏi sinh ra mãnh liệt hoài nghi!

“Hà? Hoa đào?” Phong Kỳ Dạ đầu tiên là ngăn ra, nhưng ngay sau đó rất là trấn định tự nhước trả lời

“Sẽ có.”

“Thật?” Mộ Khinh Hàn tỏ vẻ rất hoài nghi.

Phong Kỳ Dạ gật đầu, tròng mắt đen vẫn nhìn chăm chú vào phía trước hiểu rõ đột nhiên xẹt qua:

“uh, em nhìn, đây không phải là tới rồi sao?”

“Hả?” Mộ Khinh Hàn nghi ngờ theo ánh mắt Phong Kỳ Dạ nhìn nhưng nhìn thấy...

Một cô bé tuổi chừng năm tuổi, trên đầu là 2 búi tóc nhỏ như sừng cừu, cầm trong tay một cây kẹo mút lớn cô bé hướng Phong Kỳ Dạ chạy tới, hàm răng còn chưa mọc đủ, miệng đã hô:

” Ca ca xinh đẹp, ca ca tới rồi ...”

Cô bé rất hưng phấn mà nhào lên ôm lấy chân Phong đại soái ca, chọt cọt:

“Ca ca rốt cuộc đã tới, Nữ Nữ đợi ca ca lâu lắm đó!”

Mộ Khinh Hàn hết sức bất khả tư nghị trừng mắt nhìn:

“Dạ, đây chính là cái anh nói...”

Cô bé tựa hồ nhận thấy được còn có một người khác tồn tại, đột nhiên ngẩng đầu hung hăng trừng Mộ Khinh Hàn, nghe răng trợn mắt lộ làm ra một bộ hung ác:

“Nhìn cái gì vậy! Ca ca là người của cháu, không cho phép đoạt!”

Mộ Khinh Hàn hắc tuyến.

Không biết là cô bé nói lớn, hay là chung quanh hiệu quả truyền âm vô cùng tốt, mới hét như vậy từ bốn phương tám hướng đột nhiên đã tuôn ra một đoàn tuổi xấp xỉ cô bé, trước ôm lấy Phong Kỳ Dạ đẩy tiểu cô nương kia ra, đoàn đoàn bao vây lên, đám nhỏ bắt màn kêu lên.

Trong nháy mắt, một đám ồn ào, ồn ào

“Ai nói Phong ca ca là của bạn, Phong ca ca rõ ràng là của mình!”

“Là của mình! Không cho đoạt!”

“Bạn tránh ra!”

“Nói nhảm, ca ca rõ ràng là của mình, mình muốn gả cho ca ca...”

“Hu hu, Dạ ca ca rõ ràng là của mình...” Thậm chí, chen chúc với người khác, rồi “Oa” một tiếng khóc lên, tiếng khóc vang lên trong tiểu khu, đình tai nhức óc...

Lặng lẽ đứng ở trong tiểu khu tràn ngập tiếng khóc cùng tiếng mắng, Mộ Khinh Hàn rốt cục đổ mồ hôi. Nàng như không thể tin ánh mắt nhìn về phía Phong Kỳ Dạ nhưng nhìn thấy người kia nụ cười vẻ bất đắc dĩ.

Nàng thật giống như có chút hiểu ...

Tại sao Phong Kỳ Dạ đánh chết cũng không chịu tới nhà Lâm Vụ...

Ạch! Thì ra đây chính là dưới nhà Lâm Vụ có rất nhiều hoa đào trong truyền thuyết !

65. Chương 65: Mỉm Cười Đau Đớn Vs Loạn Mã Tiên Sinh

Người biết Kỳ Thanh Lãnh đều sẽ cảm giác được, đó là một người không thể nói lý thình thoảng còn có tố chất thần kinh.

Lúc này, Kỳ Thanh Lãnh nhún vai, cười nhạt một tiếng giả bộ làm chuyện gì cũng không phát sinh. Nhưng thật ra là người như thế nào, có quan hệ gì chứ? Nàng thì thích thình thoảng điên điên, thình thoảng đùa dai, thình thoảng có tố chất thần kinh... Giang sơn khó khó đổi, bản tính khó thay đổi, đây là việc nàng thích, người khác không thích cũng không có cách nào... ( )

Cứ như vậy, Kỳ Thanh Lãnh vẫn trải qua cuộc sống động kinh như thế. Nhưng là, cho đến có một người kia xuất hiện, hoàn toàn nhiễu loạn cuộc sống bình tĩnh mà tràn đầy thú vị của nàng

Ba tháng trước tin tức xuất hiện trên diễn đàn game, là game 3D Loạn Thế sẽ phát hành trên khắp đất nước, vô luận là nam nữ già trẻ cũng bị cái tin tức này hấp dẫn. Nó như 1 làn gió quét vào sinh viên trường đại học Y, và chủ đề của trong phòng Kỳ Thanh Lãnh cũng nhiên từ mấy chuyện bình thường dời đến game Loạn Thế.

Bởi vì Kỳ Thanh Lãnh thường ngày ” tính cách “Âm u, các cô gái trong trường đều cho rằng cô gái như vậy sẽ không chơi những trò chơi này, đương nhiên đem nàng quên đi. Mỗi khi nghe bạn cùng phòng hăng hái bưng bưng đàm luận trang bị như thế nào trong trò chơi là cao cấp, cao thủ lợi hại như thế nào Kỳ Thanh Lãnh nụ cười hàm xúc không rõ.

Không ai biết cô gái này trong lòng âm u, yêu thích “Vấn đề” thú vị, lại tà ác Kỳ Thanh Lãnh chính là một trong top 10 cao thủ Quân Tử Quá Lộ của Loạn Thế!

Nhưng Quân Tử Quá Lộ không phải là nam sao? Làm sao... Có lẽ không ai biết, biết rồi cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Thật ra thì này hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn!

Kỳ Thanh Lãnh ở lần đầu trèo lên Loạn Thế, ngoài ý muốn trở thành người chơi thứ 99999 vào trò chơi, hệ thống vì vậy tặng cho nàng 1 phần thưởng là 1 đạo cụ đặc biệt, đạo cụ này không những thay đổi được giới tính trong game, còn có thể thành lập một acc khác. Cho nên, nàng dùng cái đạo cụ này cứ thế và thành ...Quân Tử Quá Lộ...

Quân Tử Quá Lộ kiếp sống trong trò chơi ngoài ý muốn rất thông thuận, chẳng những nhân duyên vô cùng tốt hơn nữa dụng phải không ít nhiệm vụ ẩn tàng. Chơi như vậy nàng ngược lại cảm thấy rất vô vị, cho nên quyết định khôi phục thân phận lập một acc nữ.

Nhưng là nàng không nghĩ tới kể từ khi nàng mới vừa lập acc nữ “Mím Cười Đau Đớn” kia không lâu sau, xảy ra một vô cùng chuyện không vui...

Ngày hôm nay vừa lên tuyến làm tân thủ Mím Cười Đau Đớn dĩ nhiên muốn tiếp tục hoàn thành một nửa nhiệm vụ tân thủ nàng ngày hôm qua làm dở. Nhưng không nghĩ tới vừa mới bắt đầu nhiệm vụ chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Khi nàng đi qua một khu rừng rậm không cẩn thận dẫm trúng 1 bẫy rập của ai đó, rơi vào trong hố. Nếu như là bẫy bình thường cũng đâu đến nỗi, nàng không nghĩ tới trong bẫy lại dẫm thêm mấy bụi gai sắc bén... Luôn luôn thông minh như nàng lại không để ý, trúng những thứ hạ lưu này!

“Hí...” Ngã vào trong hố Mím Cười Đau Đớn cố gắng đứng lên lại bị một trận thân người đau đớn hành hạ lẫn nữa quỳ rạp xuống đất . Máu tươi nhuộm đỏ quần áo, nàng ôm chân phải bị thương, trên trán nhỏ đầy mồ hôi thần sắc tái nhợt lộ ra nét thống khổ của nàng.

Mím Cười Đau Đớn vội vàng ăn vào thuốc trị thương, kéo xuống một tấm vải đơn giản đem vết thương băng bó lại. Ở trong game này hết thấy cảm giác cũng sẽ lấy từ thực tế , mặc dù máu đã trở về mãn nhưng cảm giác đau đớn cũng không lập tức biến mất.

Nói như vậy, nàng không phải là không có thể leo ra khỏi cái hố hãm hại người này rồi?

Nhưng là Mím Cười Đau Đớn không có bị cái chuyện này làm khó. Bởi vì nàng lập tức nghĩ ra phương pháp giải quyết

“Mím Cười Đau Đớn” cùng “Quân Tử Lỡ Đường” là có thể đổi được, chỉ cần nàng chuyển đến tài khoản “Quân Tử Lỡ Đường”, là có thể dễ dàng mà rời đi bẫy rập.

Nhưng là khi nàng lựa chọn “Chuyển nhân vật” thì hy vọng kia lại bị hệ thống vô tình đâm phá!

Đình!

[Hệ thống]: nhân vật của bạn đang đứng ở trong bẫy, tạm thời không thể chuyển nhân vật.”

Cái gì? Không thể chuyển?

Mím Cười Đau Đớn nhất thời cứng đờ, thất bại tựa vào vách tường trong lòng không ngừng kêu khổ. Nàng ngửa đầu nhìn lên trời bị sáng rõ chói mắt đau nhói mắt chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy tay không thể chạm đến miệng hổ. Nên làm cái gì bây giờ? Đi không ra khỏi bẫy chẳng lẽ muốn chờ đến vết thương hoàn toàn khang phục? Cho dù bình phục, bẫy cao như vậy cũng rất khó khăn leo ra ...

Mím Cười Đau Đớn lòng như lửa đốt nàng lần nữa cố gắng đứng lên, vết thương vẫn bị đau đớn hành hạ mấy lần ngã nhào.

Nàng mờ mịt luống cuống tựa tại trên vách tường chưa từng có như vậy cảm giác tê thắm đến thế. Ở nơi này nhất thời thấy mất mát, đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng bước chân đi trong nội tâm nàng xúc động.

Có người!

Mím Cười Đau Đớn trong lòng vui mừng, phảng phất chợt thấy ánh sáng. Nàng cũng chẳng quan tâm trên đui đau đớn, chống đỡ vách tường miễn cưỡng đứng lên, hô to lên trên mặt đất:

“Có ai không? Cứu mạng ...”

Nơi xa tiếng bước chân ngừng lại tiếp theo thay đổi phương hướng hướng bẫy bên này đi tới. Mím Cười Đau Đớn phảng phất nhìn thấy hy vọng, ngay cả khí lực đều nhiều hơn vài phần, tiếp tục hô to:

“Cứu mạng ...”

Tiếng bước chân không ngừng đến gần, chỉ chốc lát sau một bóng người đứng trên cửa hổ che phần lớn ánh sáng.

Mím Cười Đau Đớn có chút không thích ứng híp híp mắt, lần nữa ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy 1 khuôn mặt mờ mờ.

“Sao vậy?” Một thanh âm mang theo nghi vấn ở trên miệng bẫy vọng lại người tới tựa hồ là một nam tử, nhưng giọng nói lộ ra không kiên nhẫn.

“Vị huynh đài này...” Mím Cười Đau Đớn đang muốn khách sáo nhưng rõ ràng phát hiện nàng bây giờ không phải là Quân Tử Quá Lộ cho nên vội vàng đổi lời nói trong giọng nói cầu khẩn mang theo ngọt ngào

“Vị ca ca này, cứu muội ra ngoài với?”

Thân ảnh kia rõ ràng hơi chậm lại, hấn tựa hồ run lên một cái, qua thật lâu mới mở miệng nói:

“Hả? Muốn cứu cô ra ngoài ư?” Giọng nói rất có vẻ hoài nghi đắc ý.

Nhưng là Mím Cười Đau Đớn lòng như lửa đốt chỉ muốn tìm đường sống, nơi nào nghe được trong lời của kẻ kia dị thường? Nàng vội vàng gật đầu:

“Không sai, van xin huynh. Tôi bị thương, đi không được.”

“...” Đối phương trầm mặc chốc lát, thân ảnh rút cục giật giật.

Mím Cười Đau Đớn cho là hấn rốt cục đáp ứng, mừng rỡ không dứt. Ai ngờ một giây sau, thân ảnh kia chợt nhảy ra, từ cửa động biến mất!

“Này! Huynh không phải nói cứu muội sao?!” Mím Cười Đau Đớn nóng nảy, hô to lên tiếng.

“Ha ha... Cứu ư? Ta lúc nào nói?” Nơi xa bay tới một trận cười ha ha, chỉ nghe người nọ giọng nói đắc ý

“Đừng cho là ta không biết, làm bộ bị thương sau đó để cho ta cứu cô lên sẽ tìm lý do báo ân quần lấy ta dẫn cô luyện cấp có phải hay không? Hừ! Loại nữ mê trai như cô ta thấy nhiều! Đừng cho là Loạn Mã Tiên Sinh ta dễ bị gạt...”

“Cứ như vậy, nữ mê trai, sau hẹn gặp lại~” Tiếng cười từ từ bay xa nhưng trong không khí vẫn quanh quẩn tiếng thật lâu không tiêu tan phảng phất cười nhạo Mím Cười Đau Đớn là “Tự mình đa tình”!

Mím Cười Đau Đớn sắc mặt trong nháy mắt chìm xuống, nàng giận đến hàm răng mài khanh khách rung động!

Đáng giận! Hẳn chẳng những không chịu cứu nàng, còn cười nhạo nàng là nữ mê trai?

Mím Cười Đau Đớn nắm chặt tay, tức giận đến xanh mặt. Nhưng nàng nhưng không thể làm gì, bởi vì nàng bây giờ muốn leo ra khỏi căn bản là không thể!

Nàng nhục chí ngã ngồi trở về mặt đất, tiếp tục chờ đợi người chơi khác đến. Nhưng là theo thời gian nàng thất vọng...

Kể từ khi cái kẻ khốn kiếp tự xưng “Loạn Mã Tiên Sinh” sau khi đi cái địa phương quỷ quái này căn bản cũng không có một người đi qua! Cho đến khi chân nàng vết thương hoàn toàn khỏi hẳn cũng đợi không được một người chơi đến...

Sắc trời dần tối, rất nhanh đã đến ban đêm.

Nếu là bây giờ có người đi qua rừng cây âm u này nhất định sẽ nhìn thấy một nữ giống quỷ từ dưới đất leo ra, ánh mắt sắc bén như kim châm trong tối phá lệ ánh lửa.

Mím Cười Đau Đớn từ trong bầy bò đi ra ngoài, nàng cắn chặt môi trong mắt hiện lên vẻ thống hận.

Loạn Mã Tiên Sinh phải không? Được rồi nàng sẽ nhớ kỹ hẳn! Loạn Mã Tiên Sinh, chờ coi... Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hẳn!

Cứ như vậy, chuyện của Mím Cười Đau Đớn cùng Loạn Mã Tiên Sinh từ giờ khắc này bắt đầu

...

Kể từ sau sự kiện “Mê gái” kia Mím Cười Đau Đớn luôn biến đổi trên cột Loạn Mã Tiên Sinh dùng tất cả biện pháp đem một vài tiếng xấu đổ lên đầu Loạn Mã Tiên Sinh, có khi thậm chí tự mình ra trận đi “Đuổi giết” hẳn khiến cho Loạn Mã Tiên Sinh sợ hãi không dứt.

Có một thời gian ngắn, Loạn Mã Tiên Sinh thật sự nhức đầu không dứt, hẳn thật sự nghĩ mãi mà không rõ tại sao có một bà điên tên “Mím Cười Đau Đớn” luôn là đuổi theo hẳn chết không tha. Cái kẻ thần kinh không ổn định kia đã sớm đem một chuyện “Mê gái” ném ra sau ót, hướng chỉ lúc ấy nhìn không thấy mặt người “Nữ mê trai” trong đầu tự nhiên bỏ đi đoạn trí nhớ này...

Mỗi khi thấy Mím Cười Đau Đớn Loạn Mã Tiên Sinh luôn là không tự động mà rét lạnh, không chú ý hình tượng quay đầu bỏ chạy, trong miệng hô to:

“Cứu mạng, có 1 bà điên đuổi theo giết người ... “

Từ đó, Loạn Mã Tiên Sinh hình tượng cao thủ xuống dốc không phanh, bởi vì nguyên nhân “Hoa đào” quá thịnh, còn bị các người chơi bầu thành ‘đệ nhất đàn ông phụ lòng’ của Loạn Thế...

Sau lại bị đuổi giết mấy lần Loạn Mã Tiên Sinh cũng học thông minh rồi. Mỗi khi thấy thân ảnh màu lam giống Mím Cười Đau Đớn hẳn trước tiên quay đầu bỏ chạy!

Cái biện pháp này rất nhanh có hiệu quả rất nhiều lần Mím Cười Đau Đớn mới vừa nhìn thấy Loạn Mã Tiên Sinh xuất hiện đang muốn đuổi kịp nhưng lập tức thấy hẳn đã không thấy bóng dáng.

Mím Cười Đau Đớn không khỏi tức giận. Người này làm sao chạy trốn nhanh như vậy? Cứ tiếp tục như vậy bắt không được hẳn, phải nghĩ cách khác...

Đang khi nàng loạn loạn lên 1 mảnh suy nghĩ bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh mấy người chơi đi qua rất khí thế ngất trời nghị luận.

Một người trong đám người kia hùng tâm bừng bừng nói:

” Những cao thủ kia thật là lợi hại! Ta muốn lấy bọn họ làm mục tiêu, cố gắng vượt xa bọn họ! Một ngày nào đó ta cũng sẽ bò lên BXH cao thủ !”

Những người còn lại lập tức cười lên ha hả:

“Người đừng có nằm mơ! Người ngay cả một Bách Đô còn chưa đi đến làm sao nhanh như vậy vào top 10 chứ?”

“Đúng thế, đúng thế....”

“Ai, bắt quá nói trở lại, mười cao thủ tựa hồ chỉ từng có một người là Quân Tử Quá Lộ dùng ám khí...”

Quân Tử Quá Lộ

Nghe được cái từ này Mím Cười Đau Đớn đột nhiên hai mắt tỏa sáng, đầu óc thật nhanh tạo thành một kế hoạch!

Trong mắt của nàng xẹt qua tia chói sáng.

Không sai! Nàng chẳng những là “Mím Cười Đau Đớn”, đồng thời nàng là “Quân Tử Quá Lộ” nhân duyên vô cùng tốt! Tại sao nàng sẽ không lợi dụng thân phận này đi theo tới gần Loạn Mã Tiên Sinh? Trước hết để cho Mím Cười Đau Đớn đuổi theo hấn, sau đó để cho Quân Tử Quá Lộ đi cứu hấn, chờ tiếp cận hấn từ từ trả thù cũng không muộn.

Mím Cười Đau Đớn hai con mắt nhú lại, khoe miệng vung lên vẻ nụ cười hồ ly giống như tu luyện trăm năm.

Loạn Mã Tiên Sinh, hãy chờ xem! Đời này, nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của ta!

66. Chương 66: Jq (gian Tình) Như Thế Nào Bắt Đầu?

Mộ Khinh Hàn ngã bệnh.

Đều nói người ngã bệnh thích nhất là làm nũng nhất là con gái. Mộ Khinh Hàn chưa bao giờ tin tưởng loại truyền thuyết này nhưng là thân bệnh tật đã phủ xuống trên đầu của nàng, nàng phải tiếp nhận sự thực này.

Đầu choáng váng Mộ Khinh Hàn mềm yếu vô lực nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, sống chết cũng không chịu nghe lời Phong Kỳ Dạ biết điều một chút uống thuốc.

“Khinh Hàn, uống thuốc có được không? Ngã bệnh phải uống thuốc mới có thể tốt?” Phong Kỳ Dạ nắm tay Mộ Khinh Hàn ôn nhu dụ dỗ nói, nụ cười bất giác mang theo vài phần khổ sở. Hấn cảm thấy hấn bây giờ giống như là một người ngu ngốc, cả loại chiêu số dụ dỗ trẻ con cũng lấy ra tại sao Mộ Khinh Hàn vẫn là không chịu đáp ứng hấn chứ?

Mộ Khinh Hàn hất ra tay của hấn, cuốn thân thể mềm yếu làm bầm nói:

“Không... Không ...thuốc rất đắng, em không muốn uống...”

Phong Kỳ Dạ tiếp tục kiên nhẫn dụ dỗ nàng:

“Thuốc không đắng.”

“Em không tin! Anh gạt người!” Lời hấn nói còn chưa dứt Mộ Khinh Hàn đã cao giọng cắt đứt

“Dạ anh gạt người, em mới sẽ không tin anh!”

“...” Phong Kỳ Dạ hoàn toàn im lặng.

Nhìn Mộ Khinh Hàn giống như tiểu hài tử ở trên giường khóc lóc om sòm lăn lộn, Phong Kỳ Dạ lại vừa tức giận lại buồn cười, nhưng hấn vẫn nhẫn nại hỏi:

“Vậy em muốn như thế nào mới tin lời nói của anh?”

“Trừ phi anh uống một lần cho em xem!” Ngã bệnh đại não luôn là không thông, cho nên Mộ Khinh Hàn nói ra một câu kia hoàn toàn là không có trải qua cân thận suy tư mà là bật thốt lên.

Phong Kỳ Dạ có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chỉ cần anh uống, em sẽ uống sao?” Hấn tiếp tục hỏi.

“Không sai.” Mộ Khinh Hàn gật đầu, trả lời như đinh chém sắt. Mặc dù đầu của nàng hơi choáng nhưng vẫn mở to một đôi mắt sáng đen nhìn hấn.

“Tốt... đây là em nói.” Nhận được Mộ Khinh Hàn bảo đảm Phong Kỳ Dạ không chút do dự đem thuốc vốn là vì nàng chuẩn bị toàn bộ... ném vào trong miệng...

Nào biết Mộ Khinh Hàn một giây sau hắc hắc nở nụ cười:

“Dạ anh đã đem thuốc uống hết... Thực ngốc, anh uống hết em cũng không uống a...”

Nàng miệng tràn ra nụ cười làm cho Phong Kỳ Dạ hai hàng lông mày nhíu lên, trong mắt của hấn xẹt qua gì đó về ý tứ hàm xúc không rõ. Song không đợi nàng đắc ý Phong Kỳ Dạ đột nhiên đè lại hai vai của nàng chợt cúi người.

“Ngô!” Mộ Khinh Hàn thất kinh nhưng phát hiện môi mình bị cái gì mềm mại chạm lên. Nàng muốn giãy dựa nhưng bởi vì bị bệnh toàn thân vô lực chỉ có thể tùy ý cho Phong Kỳ Dạ muốn làm gì thì làm, nàng chỉ cảm thấy mấy viên gì trơn vào cổ họng của mình, bị buộc nuốt nuốt xuống, cảm giác khổ sở nhất thời ở nơi cổ họng tràn ngập ra.

Phong Kỳ Dạ rời đi người mình một khắc kia Mộ Khinh Hàn nhin không được ho khan, vừa tức giận trừng hướng người khác giả bộ như không có chuyện gì xảy ra:

“Anh mới vừa làm gì...”

Phong Kỳ Dạ cười nhạt một tiếng, hơi chút sửa sang lại áo:

“Làm sao? Khinh Hàn em không hài lòng sao? Chẳng lẽ muốn thêm một lần?”

“Dĩ nhiên không phải!” Mộ Khinh Hàn mặt đỏ lên. Không biết có phải hay không là bởi vì bị bệnh, cộng thêm gương mặt vốn là đã đỏ mặt nàng giận dữ mắng mỏ nhưng lại hóa thành một loại còn chưa đủ.

Phong Kỳ Dạ tròn mắt đen nheo lại:

“Vậy sao?”

“Anh, anh muốn làm gì?” Mộ Khinh Hàn khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt.

“Không nghe lời dĩ nhiên phải tiếp nhận trừng phạt có đúng không?” Phong Kỳ Dạ tròn mắt đen tràn đầy nụ cười nhưng thấy thế nào đều giống như hết sức quỷ dị...

Mộ Khinh Hàn chỉ có thể lảng lảng nhìn Phong Kỳ Dạ từ từ đến gần nàng, hơi thở nóng rực cách mình càng ngày càng gần...

“Đợi một chút!” Mộ Khinh Hàn hữu khí vô lực gọi ngừng con sói phún hắc.

“Sao?” Phong Kỳ Dạ khiêu mi, trong giọng nói mang theo một tia không nhin được.

Mộ Khinh Hàn có chút sợ hãi co lại, yếu ớt lên tiếng:

“Cái kia... em còn ngã bệnh... sẽ lây bệnh...”

“Không sao lây bệnh cho anh đi, em sẽ không sao.” Phong Kỳ Dạ mỉm cười sau đó lại cũng không chậm trễ dùng môi che lại cái miệng nhỏ nhắn nói nhiều của nàng.

“Ngô...” Mộ Khinh Hàn mở to hai mắt nhìn. Môi mềm mại nóng bỏng thật chặt áp bách nàng, cọ sát lẫn nhau làm cho nàng một trận run rẩy. Càng làm cho nàng tức giận chính là nàng rõ ràng muốn giãy dựa nhưng là lại không tự chủ được phối hợp với hấn...

Sau đó...Sau đó...

Ngày hôm sau, Mộ Khinh Hàn bệnh quả nhiên hoàn toàn khỏi hẳn .... Chẳng qua là kể từ ngày đó nàng cũng không dám nữa lúc ngã bệnh làm nũng không uống thuốc.

[Tổng văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loan-the-giang-ho>